

Giới thiệu Tục Thái A Kiềm

Bạn đang đọc truyện Tục Thái A Kiềm của tác giả Từ Khánh Vân trên website đọc truyện online. Đêm đó là đêm trừ tịch gió bay, tuyết thổi bốn bề tối đen như mực, mọi người ai cũng ở nhà đón xuân và ăn Tết. Riêng có hai thanh niên nọ đang cúi đầu thúc ngựa phi nước đại trên đường cái quan, trước thành lâu Sơn Hải Quan. Hai chàng chỉ muốn một bước tới ngay được trong thành để nghỉ ngơi thôi. Vì gió lạnh tạt vào mặt đau buốt thấu xương, nên hai chàng cứ phải cúi đầu xuống phi ngựa như vậy. Đột nhiên một chàng ngồi nhồm lên, thở dài một tiếng rồi nói:

- Nhị đệ, sắp tới nơi rồi, nhưng không biết cửa thành đã đóng chưa? Có lẽ quan quân coi thành đã về nhà ăn Tết rồi cũng nên.

Chàng thanh niên thứ hai cũng ngồi nhồm dậy vừa cười vừa đáp:

- Nếu lời nói của đại ca không sai thì đêm nay chúng ta thế nào cũng phải ở lại ngoại thành đón gió Bắc. Thật số kiếp của anh em mình...

Một luồng gió lạnh thổi qua mặt khiến chàng ta ho mấy tiếng liên, không sao nói hết lời được. Giây phút sau, hai người đã phi ngựa tới trước cửa thành.

May mắn thay, cửa thành sắp sửa đóng nên quân coi thành chỉ hỏi qua loa, rồi để cho hai chàng đi vào trong thành tức thì. Hai chàng đó mừng rỡ vô cùng, vội quất ngựa phi chạy như bay vào luôn.

Chiếc đèn lồng đỏ treo ở trên cửa khách sạn Liên Thắng đang thấp thoáng trước gió.

Đôi câu đối xuân dán ở hai bên cửa, với màu giấy đỏ chói khiến ai trông thấy cũng biết ngay là ngày Tết liên. Tên phổ ký hai tay thọc vào trong túi áo, đang đứng tựa cửa ngắm nhìn cái đèn lồng đưa đi đưa lại. Đôi đèn lồng này treo lên có ý nghĩa gì? Lỡ bị gió Bắc thổi...

Bạn đang đọc truyện Tục Thái A Kiềm được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Tai Bay Vạ Gió Song Kiềm Luân Ma

Tiếp theo bộ Thái A Kiềm Đêm đó là đêm trừ tịch gió bay, tuyết thổi bốn bề tối đen như mực, mọi người ai cũng ở nhà đón xuân và ăn Tết. Riêng có hai thanh niên nọ đang cúi đầu thúc ngựa phi nước đại trên đường cái quan, trước thành lâu Sơn Hải Quan. Hai chàng chỉ muốn một bước tới ngay được trong thành để nghỉ ngơi thôi. Vì gió lạnh tạt vào mặt đau buốt thấu xương, nên hai chàng cứ phải cúi đầu xuống phi ngựa như vậy. Đột nhiên một chàng ngồi nhồm lên, thở dài một tiếng rồi nói:

- Nhị đệ, sắp tới nơi rồi, nhưng không biết cửa thành đã đóng chưa? Có lẽ quan quân coi thành đã về nhà ăn Tết rồi cũng nên.

Chàng thanh niên thứ hai cũng ngồi nhồm dậy vừa cười vừa đáp:

- Nếu lời nói của đại ca không sai thì đêm nay chúng ta thế nào cũng phải ở lại ngoại thành đón gió Bắc. Thật số kiếp của anh em mình...

Một luồng gió lạnh thổi qua mặt khiến chàng ta ho mấy tiếng liên, không sao nói hết lời được. Giây phút sau, hai người đã phi ngựa tới trước cửa thành. May mắn thay, cửa thành sắp sửa đóng nên quân coi thành chỉ hỏi qua loa, rồi để cho hai chàng đi vào trong thành tức thì. Hai chàng đó mừng rỡ vô cùng, vội quất ngựa phi chạy như bay vào luôn.

Chiếc đèn lồng đỏ treo ở trên cửa khách sạn Liên Thắng đang thấp thoáng trước gió.

Đôi câu đối xuân dán ở hai bên cửa, với màu giấy đỏ chói khiến ai trông thấy cũng biết ngay là ngày Tết liên. Tên phổ ký hai tay thọc vào trong túi áo, đang đứng tựa cửa ngắm nhìn cái đèn lồng đưa đi đưa lại. Đôi đèn lồng này treo lên có ý nghĩa gì? Lỡ bị gió Bắc thổi, đèn bay tung lên bốc cháy thì sao? Lúc ấy có phải là chả thấy hên đâu mà chỉ thấy cháy luôn cả nhà không? Ý nghe thấy tiếng vỗ ngựa vọng tới, liền đưa mắt nhìn về phía có tiếng động, mỉm cười nói tiếp:

- Khách nào mà kéo tới vào lúc sắp giao thừa thế này? Đà tự: Y vừa nói dứt đã thấy hai người ở đằng xa phi ngựa tới và khi đến trước cửa mới gò cương lại làm hai con ngựa đều nhảy chồm lên, nhưng hai người nọ đã lẹ làng nhảy xuống đất liền. Tên phổ ký vội chạy ra đỡ lấy hai sợi dây cương rồi quay lại đón hai người khách vào trong khách sạn. Hai người nọ vừa bước vào trong khách sạn đã cởi mũ lông và áo khoác ra rũ tuyết xong, liền thuận tay đưa luôn mũ áo cho người phổ ký cất đi. Dưới ánh đèn, tên phổ ký trông thấy hai người mặt rất anh tuấn, thân hình vạm vỡ, nhưng phải nổi da dẻ rất thô, trên mặt lại mọc rất nhiều lông vàng.

Hai thiếu niên đó chính là Phạm Nhi với Lạc Dương. Cả hai bị Tiêu Dao Khách giam giữ ở trên một ngọn núi cao chọc trời, nơi đó bỗng có tuyết băng, địa thế thay đổi hẳn, nhờ vậy hai người mới xuống được ngọn núi cao chót vót ấy. Hai người nóng lòng bàn tính thoát khỏi nơi đó, nhưng không biết hiện đang ở đâu và cũng không phân biệt được phương hướng cùng đường lối, cả hai cùng đều sợ nếu lạc lối thì không chết rét cũng chết đói. Hai người bàn tán mấy ngày vẫn không sao giải quyết được và rốt cuộc đành phải chờ Tiêu Dao Khách về rồi tính sau. Cũng may trong động còn tích trữ rất nhiều củ khoai sơn và củ hoàng tinh, đồng thời hai người lại tìm thấy hai cuốn sổ tay của Tiêu Dao Khách trong đó có ghi hết những võ công của mình nghiên cứu ra. Hai người xưa nay rất ưa thích võ nghệ, thấy cuốn sách võ ấy đều mừng rỡ vô cùng. Từ đó trở đi hai người cứ ngày đêm theo cuốn sổ tay đó mà học tập võ nghệ tư chất của hai người tuy hơn người thật, nhưng không có người dạy bảo nên mặc dầu cố gắng cũng chỉ thành công được một nửa mà thôi.

Thoáng cái đã qua được năm năm, tuy hai người đã học hỏi được tám thành võ công trong cuốn sách võ của Tiêu Dao Khách để lại, nhưng lương thực ở trong hang núi ấy đã hết, bắt buộc hai người phải rời khỏi nơi đó. Trải qua bao nhiêu gian truân khổ sở và mất hơn hai tháng, hai người mới trở về tới núi Trường Bạch. Lão Sơn chủ Cung Thiên Đôn trông thấy hai người, mừng rỡ vô cùng, nhưng nghĩ tới bọn Tạ Văn Nhạc đi Ngọc Chung Đảo tới giờ vẫn chưa thấy trở về, không biết sống chết ra sao, lại rầu rĩ ngay. Lão Sơn chủ đã cho người đi khắp nơi dò hỏi mà cũng không hay tin gì cả.

Lạc Dương nghe nói Vân Nhạc đi Ngọc Chung Đảo tới giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao cả. Chàng nghĩ tới năm xưa sư phụ đối với mình như thế nào, liền lên tiếng khóc lóc, cương quyết đòi đi ngay Ngọc Chung Đảo để tìm kiếm sư phụ tức thì.

Cung Thiên Đơn thở dài một tiếng và nói:

- Ngọc Chung Đảo vốn dĩ là một hỏa diệm sơn chưa tắt lửa. Lúc Tạ thiếu hiệp đi tới đó, vừa gặp núi lửa bốc hỏa và trở nên tai kiếp lớn ấy. Bây giờ không ai còn thấy vết tích của hòn đảo ấy nữa. Vậy cháu còn định đi tới đó làm chi? Đã tự: Lạc Dương càng đau lòng khóc lóc lớn thêm. Chàng khóc đến hai mắt sưng húp lên.

Cung Thiên Đơn cũng không cầm được lệ, thở dài một tiếng nói tiếp:

- Lạc hiền đệ thật khỏi phải đau đớn như vậy. Lệnh sư là người phúc đức như thế và không có tướng chết yếu thì thế nào cũng được kẻ khác cứu giúp cho. Chưa chừng lệnh sư vì thấy bạn thân và mấy người vợ chết một cách thảm thương như vậy rồi chán nản mà ẩn núp một nơi hẻo lánh nào đó để tu cũng nên? Sau khi lệnh sư mất tích, có tin đồn người thuyền chài ở ngoài Sơn Hải Quan ra ngoài khơi đánh cá có vớt được sáu người võ lâm cao thủ, nhưng không thấy nói là những người nào. Ta đã cho người tới đó để hỏi thăm mấy người thuyền chài, nhưng tìm mãi không thấy mấy người thuyền chài đó. Bây giờ hiền đệ hãy đi ra ngoài Sơn Hải Quan dò hỏi xem chưa biết chừng lại tìm được lệnh sư cũng nên? Bằng không hiền đệ đi Trấn tiêu cực ở Nam Xương hỏi thăm cũng được.

Nói tới đó, Cung Thiên Đơn ngừng giây lát rồi lại thở dài, và nói:

- Hiện giờ trên giang hồ đã bắt đầu có vẻ loạn, những yêu ma quỷ quái nổi lên ở bốn phương, không bao lâu sẽ có máu tanh vậy đầy đường, xác nằm ngổn ngang trong thung lũng và hào rãnh. Hồi lệnh sư chưa đi vắng, cái tên Quái Thủ Thụ Sinh lừng lẫy khắp giang hồ, oai trấn trong ngoài. Tuy lúc ấy, lúc hiện như con rồng thần vậy, nhưng cũng đủ làm võ lâm kính phục và hãi sợ. Tiếc thay hiện giờ không biết lệnh sư ở đâu, khiến ai ai cũng nhớ nhưng vô cùng.

Nói xong, lão Sơn chủ lại than thở một hồi lâu. Lạc Dương thấy lão Sơn chủ nói như vậy lại càng rầu rĩ thêm, miễn cưỡng ở lại đó ba ngày rồi cương quyết cáo từ xuống núi.

Chàng thề đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm sư phụ mình. Lão Sơn chủ thấy chàng là người thành thật và hiếu thảo như vậy không tiện giữ ở lại nữa, liền tặng cho một số tiền lộ phí rất hậu.

Phẩm Nhi với Lạc Dương thân nhau như anh em ruột thịt, nên cũng muốn nhân cơ hội này đi giang hồ một phen. Thế rồi hai người tiễn rời khỏi núi Trường Bạch tiến thẳng về phía Sơn Hải Quan...

Hãy nói lại Lạc Dương và Phẩm Nhi theo tên phổ ký vào trong nhà, đến một căn phòng khá rộng rãi, hai người nghe thấy từ hai căn phòng bên cạnh đèn lửa sáng choang, có tiếng cười đùa vọng ra ồn ào vô cùng. Lạc Dương với Phẩm Nhi bảo làm một mâm cơm thịnh soạn dọn vào trong phòng cho mình. Người phổ ký đó hầu hạ hai người rất chu đáo và hỏi gì y cũng trả lời liền.

Đã tự: Com no rượu say, Lạc Dương rầu rĩ ngồi trên giường, nghĩ ngợi còn Phẩm Nhi thì nằm ngửa trên giường, thấy Lạc Dương buồn rầu như vậy liền vừa cười vừa hỏi:

- Nhị đệ đương nghĩ đến Cung Tú Vân phải không? Tú Vân là cháu gái của Cung Thiên Đơn, hồi nàng còn nhỏ bị đau nặng nhờ Vân Nhạc cứu chữa cho mới được lành mạnh, vì vậy nàng coi Vân Nhạc như sư phụ. Nhiều khi rồi rồi, nàng còn hỏi Vân Nhạc dạy chữ cho nữa, cho tới giờ, nàng không bao giờ quên người sư phụ ân nhân đó. Khi Lạc Dương đi Hoàng Bách sơn trang, vì tình đồng môn hai người chơi với nhau rất thân. Năm năm sau khi hai người tái ngộ, Lạc Dương thấy nàng xinh đẹp vô cùng.

Lúc này Lạc Dương tuổi đã mười bốn vì ngày đêm chuyên ăn hoàng tinh và hoài sơn nên thân hình của chàng cao lớn như thiếu niên hai mươi vậy. Phẩm Nhi cũng ở trên hoàng động bấy lâu mà lúc nào cũng nhớ nhung đến Tú Vân, nhưng chàng không ngờ nàng ta chóng lớn và xinh đẹp đến thế. Trong ba ngày chàng ở trên Hoàng Bích sơn trang, tuy hai người chỉ gặp nhau vài lần, nhưng cả hai có lòng yêu mến nhau rồi.

Lúc này Lạc Dương không ngờ Phẩm Nhi lại hỏi tới vấn đề đó xấu hổ vô cùng, thở dài một tiếng và đáp:

- Đại ca thì còn lạ gì tính của tiểu đệ nữa, sao đại ca lại còn nói bông tiểu đệ như thế.

Hiện giờ đang có vấn đề rất lớn cần phải làm cho được là tìm cho được ân sư, hai là đại thù của đệ chưa trả được, nên mỗi lần nghĩ tới là đau lòng vô cùng, vì vậy đệ mới thờ ơ ngẩn ngơ như thế, chớ nào phải đệ mơ tưởng Cung cô nương đâu.

Thấy Lạc Dương nói như vậy, Phẩm Nhi cũng rầu rĩ theo, nên phải an ủi rằng:

- Trên đời không có một việc khó gì hết, chỉ sợ mình không có lòng thôi, nếu đã quyết tâm làm thì thế nào cũng thành công? Nhị đệ nên biết cứ rầu rĩ như thế này mãi chỉ có hỏng việc thôi, hà tất phải lo âu như thế làm chi.

Lạc Dương là người rất dễ cảm xúc thấy Phẩm Nhi nói như vậy nước mắt càng nhỏ rờn rờn.

Lúc ấy, bên ngoài cửa sổ gió càng lớn, tuyết xuống càng mau nhưng tiếng ồn ào của phòng kế bên lại hơn trước nhiều. Đột nhiên bên ngoài, có tiếng rú rất quái dị vọng tới, khiến ai nghe cũng hồn bay phách tán. Phẩm Nhi ngăn người ra giây lát, bỗng giờ tay ra phẩy một cái ngọn nến trên bàn tắt ngóm, rồi khẽ nói với Lạc Dương rằng:

- Nhị độ, chúng ta mau ra cạnh cửa sổ nhìn trộm xem, chắc thể nào cũng có trò rất vui cho chúng ta đêm nay.

Đã tự: Chàng lớn tuổi hơn và giàu kinh nghiệm hơn Lạc Dương, nên vừa nghe tiếng rú đó, chàng biết thể nào cũng có chuyện rất lớn sắp xảy ra. Lạc Dương liền theo Phàm Nhi đi tới trước cửa sổ và cũng bắt chước Phàm Nhi dúi một lỗ để ngó ra bên ngoài. Hai người thấy những căn phòng bên cũng tắt đèn và tiếp theo đó mười mấy bóng đen lần lượt nhảy ra đứng tựa lưng vào tường hết. Giây phút sau tiếng rú rõ như ở trên trời đưa xuống, nhanh như điện chớp, xen với tiếng gió kêu vù vù lại càng rùng rợn thêm. Phàm Nhi với Lạc Dương đều im lặng lắng nghe, nhưng trông ngực hai người đập rất mạnh. Đột nhiên tiếng rú đó ngừng hẳn và có ba cái bóng đen vừa gầy vừa cao, ở trên không nhảy xuống, đứng sững ở giữa sân, sáu con mắt có ánh sáng tia ra, tựa như sáu ngọn đèn lơ lửng vòng quanh sân một lượt vậy.

Đồng thời, cả ba cùng lên tiếng cười. Tiếng cười của chúng rất khó nghe và rùng rợn vô cùng.

Một người trong bọn bỗng lên tiếng hỏi:

- Đường Tam Điệp đâu, tại sao cứ ần núp không dám ra đây gặp chúng ta như thế.

Giọng nói của y cũng âm trầm và rùng rợn như tiếng cười vậy.

Một ông già râu dài và lưng hơi gù trong bọn đứng sát lưng vào vách liền bước ra một bước lớn tiếng đáp:

- Đường lão sư đã đi núi Nga Mi rồi, Kệ Thạch Tam Quái kia, các ngươi không tự lượng sức chút nào, dám gây thù với Đường lão sư và còn táo gan đòi lấy thanh kiếm nọ nữa. Hiện giờ các ngươi đã sa vào trong thiên la địa võng rồi, các ngươi không thức thời để cho chúng ta bắt trời thì còn đợi bao giờ nữa.

Một trong ba cái bóng đen gầy và cao kia, lại cười giọng quái dị một tiếng thật dài rồi thân hình hơi cử động một chút, quát hỏi:

- Ngươi là ai? Ông già râu dài đáp:

- Lão là Phi Mộ Siêu. Vì Đường lão gia vắng mặt, các ngươi mới dám tới đây như vào chốn không người vậy, nếu ông ta không có việc cần vội đi như vậy thì ông ta không chịu chỉ lấy có hai thanh bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng mà còn...

- Mà còn cái gì nữa?

- Còn cái đầu lâu của ba vị chưa chắc đã giữ được vẹn toàn.

Phàm Nhi với Lạc Dương nghe thấy ông già đó nói tới Cự Khuyết và Thanh Hồng song kiếm trong lòng rất kinh hãi vì hai người biết hai thanh kiếm đó là của sư mẫu Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga, nhưng hai người không hiểu tại sao song kiếm ấy lại lọt vào tay Kệ Đả tự: Thạch Tam Quái như vậy. Hai người cùng nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Kệ Thạch Tam Quái xuất thân ở Ngọc Chung Đảo?" Trong lúc hai người đang nghĩ ngợi thì Kệ Thạch Tam Quái đã đồng thanh cười lớn, Phi Mộ Siêu lại quát hỏi tiếp:

- Các ngươi cười gì thế? Tiếng cười bỗng ngưng hẳn, một người trong Tam quái bỗng trầm giọng quát hỏi lại:

- Ba anh em Đào mỗ không phải những kẻ vô danh, các ngươi có biết đôi kiếm mà Đường tam hiệp lấy được là đôi kiếm giả không? Nếu y không nhanh chân đào tẩu có lẽ đã mất mạng rồi cũng nên.

Mộ Siêu vừa kinh hãi vừa tức giận hỏi lại:

- Đào lão đại, lời nói của người có thật không? Quái nhân vừa gầy vừa cao cười ngông cuồng một hồi rồi đáp:

- Sao lại không thật, lời nói của lão Đại câu nào cũng thật hết. Ba hôm trước đây lão Đại dò biết các ngươi ẩn núp ở khách sạn Liên Khánh trong Sơn Hải Quan này. Các ngươi thử nghĩ nếu song kiếm bị mất thật, khi nào anh em họ Đào chúng ta chịu để yên? Mộ Siêu ngờ ngác và kinh hãi một hồi, rồi lại hỏi tiếp:

- Nếu song kiếm chưa mất trộm thật, sao tối nay các ngươi lại còn tới đây tìm kiếm Đường lão sư? Quái nhân đột nhiên quát lớn một tiếng kêu như sấm động và nói:

- Cảm ơn. Anh em Đào mỗ không muốn để cho người ta biết rõ lai lịch. Ba ngày nay theo dõi các ngươi, chúng ta đều đã hay rõ hết. Bây giờ chỉ cần phao đồn các ngươi đã mưu mô và giết chết nguyên chủ của đôi kiếm này thì anh em Đào mỗ không cần phải ra tay, các ngươi cũng bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nói xong, y cười ha hả một hồi, rồi quát lớn:

- Đi thôi! Thế là ba cái thân hình vừa gầy vừa cao tung mình nhảy lên trên cao và lẩn khuất trong gió tuyết mất dạng.

Mộ Siêu liền quát bảo:

- Đuổi theo đi.

Đã tự: Bỗng có một người vội xen lời nói:

- Chẳng hay Phi lão sư không sợ hai thanh bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng hay sao? Mộ Siêu cười nhạt đáp:

- Lão tự tin sự ước đoán của lão không sai chút nào, nếu Đường Tam hiệp lấy được đôi kiếm giả thì tại sao Đào thị Tam quái lại không ra tay. Chúng ta đây tuy đông người và võ công có cao siêu đến đâu, chưa chắc đã cản trở nổi kiếm khí của đôi báu kiếm ấy. Nếu chúng ta không đuổi theo giết chúng để diệt khẩu thì chỉ sợ sau này chúng ta khó mà đi lại trên giang hồ được. Hừ, hừ... không ngờ Tam hiệp đã tốn bao nhiêu công lao để mưu đồ đôi kiếm báu đó, bây giờ cũng \"Đã trảng xe cát.\" Y chưa nói dứt, đã giờ khinh công tốt mức ra, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền. Mười mấy người ở trong sân cùng lần lượt chạy theo. Giây phút sau, trong sân chỉ còn lại gió lốc và tuyết rơi xuống trắng xóa thôi.

Phẩm Nhi vội nói:

- Nhị đệ, muốn dò biết ân sư của đệ ở đâu thì phải theo dõi Đào thị Tam quái. Vậy chúng ta cứ việc theo dõi chúng đi.

Lạc Dương mở cửa ra, vội nhảy ra ngoài sân rồi cả hai cùng phi trên mái nhà. Quả nhiên thấy bọn người kia đang chạy ở phía đằng trước. Sợ mất dạng chúng, cả hai liền giở hết tốc độ ra đuổi theo...

Gió lạnh thổi buốt xương, tuyết phủ đầy đồng, mặt trời đã bắt đầu mọc, Phẩm Nhi và Lạc Dương thấy mấy người đã ngừng chân ở dưới chân núi nọ, hai người liền núp vào một cây cổ thụ gần đó, thấy Mộ Siêu đưa mắt nhìn mọi người một cái rồi cất giọng nói:

- Nếu không diệt trừ Đào thị Tam quái thì chúng ta sẽ ăn ngủ không yên. Lão phải đem ba người thủ hạ đi thẳng tới sào huyệt của Tam quái trước, hễ thấy tiếng rú của lão thì các vị phải đến tiếp ứng ngay. Nếu lão ra hiệu cảnh báo thì các vị phải mau phân tán đi khắp giang hồ và tuyên bố việc này với võ lâm. Bây giờ quý vị hãy bao vây và phục dưới chân núi này để phòng Tam quái đào tẩu.

Nói xong, y liền đi luôn, ba tên thủ hạ cũng đi theo, chỉ trong thoáng cái bốn người đã khuất dạng vào phía sau núi rồi. Còn mười mấy người ở lại vội vàng tìm chỗ kín đáo để ẩn núp. Giây lát sau tuyết lại đổ xuống, bỗng có ba cái bóng vàng ở trên đỉnh núi phi xuống, đứng xếp hàng trên cánh đồng tuyết. Người đứng bên trái là một ông già vừa gầy vừa lùn, mặt mũi nhẵn nhụi không có lông mày và cũng không có râu, trông rất rùng rợn, lưng đeo Đả tự: một cái Tiên nhân chuông bóng nhoáng. Người đứng giữa là một vị hòa thượng to béo mắt báo, lông mày rậm, mồm to và đỏ không khác gì một chậu máu, đang nhếch mép cười khinh, tay phải cầm một cây thiền trượng bằng sắt. Người đứng bên phải là một đạo sĩ lớn tuổi mặt xanh và lấm lỉ, trong rất đanh ác. Vì mặt mũi đều tụ cả vào giữa, đôi mắt vừa sáng vừa lạnh, cả ba đều mặc áo màu vàng, đứng trước gió trông như ba con quỷ, khiến ai trông thấy cũng hoảng sợ.

Mười mấy người ẩn núp ở bốn phía chung quanh thấy ba cái bóng vàng đó ở trên đỉnh núi lướt xuống, tưởng là Kệ Thạch Tam Quái nên ai nấy đều nhảy xổ lại. Bỗng nghe thấy một người áo đen kinh hãi, thất thanh la lớn:

- Đây không phải Đào thị Tam quái, mong quý vị cẩn thận, chớ nên ra tay vội.

Mọi người nghe nói ngơ ngác nhìn nhau không dám tiến lên nữa.

Ông già gầy gò, không râu không lông mày vội hỏi:

- Các vị ở xa tới đây, chẳng hay có ý định gì thế? Người áo đen nghe nói cười nhạt đáp:

- Sao ngài ă nói một cách kiêu ngạo như thế? Núi Kệ Sơn này là chỗ ở của Đào thị Tam quái xưa nay, chẳng hay ngài gây hấn với chúng tôi chăng? Ông già nọ cười giọng quái dị mấy tiếng rồi trả lời:

- Lão đây là Quý Ảnh Từ Kiều Kỳ.

Rồi y chỉ vào người hòa thượng và đạo sĩ nói tiếp:

- Còn hai vị này là Lăng Vân Thập Bát Trượng Hư Viên đại sư và Đông Dương chân nhân, hai vị đó với lão là vô danh tiểu tốt. Ba ngày trước đây anh em họ Đào có hỏi anh em lão để mượn núi Kệ Thạch làm nơi trú ẩn. Ba anh em lão tuy không có danh vọng gì hết, nhưng không bao giờ chịu để cho người ta đến tận cửa gây sự. Các vị tới đây như vậy không khác nào tự đâm đầu vào lưới.

Nói xong, y giơ tay trái ra, nhanh như điện chớp, điểm luôn vào hông bên phải của người áo đen kia. Thân hình và cử chỉ của Kiều Kỳ nhanh khôn tả, thảo nào y được người ta ban cho biệt hiệu Quý Ảnh Từ, thật không ngoa chút nào. Chàng áo đen thấy đối phương đột nhiên ra tay tấn công mình và thấy thế công đó rất hiểm ác, y vừa kinh hãi vừa tức giận, vội xoay người về phía bên phải để tránh né và giơ chuông trái lên nhằm tay trái của Kiều Kỳ vừa tấn công tới chặt xuống, đồng thời y giơ chân phải lên đá vào bụng dưới của đối thủ nữa. Võ công của y quả thật kinh người và tay chân của y nhanh như điện chớp vậy.

Đả tự: Kiều Kỳ cười một tiếng rất quái dị, vội thâu tay trái lại, xoay người một cái đá đến phía sau người áo đen kia và đồng thời y rút Tiên nhân chuông ra nhằm đầu người áo đen kia tấn công luôn. Trong khi Kiều Kỳ tấn công chàng áo đen thì hòa thượng và đạo sĩ nọ cũng ra tay tấn công hai người kia. Thế là trận đấu trở nên kịch liệt, diễn ra ở dưới chân núi Kệ Thạch.

Chàng áo đen thấy thân pháp của Kiều Kỳ nhanh như một cái bóng ma, kinh hãi vô cùng, chưa kịp quay người lại, đã thấy một luồng gió lạnh đè nén, liên quát lớn một tiếng giơ song chuông ra quét ngang một cái. Kiều Kỳ cười nhạt một tiếng múa Tiên nhân chuông dùng thế Tiều Từ Chỉ Lộ nhắm yếu huyệt của người áo đen tấn công tới. Thế võ đó vừa huyền ảo vừa nhanh nhẹn. Chàng áo đen thấy đối phương không có một sơ hở nào để cho mình phản công lại, vội nhảy sang bên để tránh né. Nhưng y có biết đâu, Kiều Kỳ chỉ mong y tránh như vậy.

Quả nhiên y chưa đứng vững, thì tay y đã bị tay trái của Kiều Kỳ nắm chặt và chỉ thấy Kiều Kỳ lời mạnh và vắn một cái đã có tiếng xương gãy kêu rắc, rắc.

Người áo đen há mồm la lớn, mồ hôi lạnh trên trán toát ra như mưa. Rồi chỉ thấy y loạng choạng lùi về phía sau ba bước và đồng thời y cũng thấy các người đồng bọn đã bị hòa thượng và đạo sĩ nọ im lặng giết chết quá nửa. Y sợ hãi đến biến sắc mặt, biết bên mình sẽ không người nào thoát chết cả. Giữa lúc đó, y bỗng cảm thấy sau lưng lạnh buốt, mới hay Tiên nhân chưởng của Kiều Kỳ đã đâm từ phía sau lưng xuyên tới ngực rồi. Y kêu rú được một tiếng, mồ hôi máu tươi ra, ngã sấp xuống đất, chết tốt tức thì. Kiều Kỳ cười khinh mấy tiếng rồi nhảy xô lại chỗ hòa thượng và đạo sĩ để ra tay giết nốt những kẻ địch còn sống sót.

Lạc Dương với Phàm Nhi thấy trận đấu kinh tâm động phách, thân hình của ba quái nhân hòa thượng, đạo sĩ và người tục kia nhanh như bay, võ công lại tuyệt ảo nhưng tâm địa lại độc ác vô cùng. Cả ba không để cho một kẻ địch nào sống sót hết. Lạc Dương và Phàm Nhi cũng biết tăng, tục, đạo ba người đó đều là những kẻ hung ác khôn tả, nhưng thấy đồng bọn của Mộ Siêu cũng không phải là nhân vật chính phái nên hai người mới không ra giúp đỡ. Vì vậy, chỉ trong thoáng cái, tăng, tục, đạo đã giết hết đôi phương, quay nhìn nhau cười mấy tiếng quái dị rồi cùng chạy thẳng lên trên núi Kệ Thạch. Hai người trông thấy tình trạng thảm khốc như thế đều rùng mình, đưa mắt nhìn nhau không dám nói năng gì hết.

Lạc Dương bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, cương quyết nói:

- Không vào hang hổ thì làm sao mà bắt được hổ con, tuy chúng ta biết là nguy hiểm thật, nhưng không thể làm ngơ được.

Nói tới đó chàng liền rào bước tiến thẳng lên trên đỉnh núi Kệ Thạch. Phàm Nhi thấy vậy kinh hãi, liền giờ khinh công ra đuổi theo. Nhưng chỉ trong chốc lát, Phàm Nhi không còn thấy: thấy bóng hình của Lạc Dương đâu nữa, chỉ thấy những mảnh tuyết đổ xuống bay phấp phới chứ không còn thấy hình bóng ai cả.

Phàm Nhi hoảng sợ vô cùng, không hiểu Lạc Dương đi đâu mất. Sợ dĩ Lạc Dương mất tích một cách nhanh chóng như vậy là vì đường núi ở nơi đó rất hiểm trở. Đột nhiên bên phía trái chỗ chàng đứng chừng mấy chục trượng, có một bóng người ở dưới thung lũng nhảy lên nhảy xuống, chàng tưởng là Lạc Dương vội đuổi theo bóng đó và lớn tiếng kêu gọi:

- Nhị đệ, nhị đệ...

Nhưng vì gió quá lớn lại từ phía trước thổi tới, nên tiếng kêu của chàng không thể đi xa được. Chỉ thoáng cái chàng không còn thấy bóng Lạc Dương đâu cả, chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát hỏi:

- Người kêu gọi ai thế? Phàm Nhi kinh ngạc vô cùng, quay mặt lại nhìn, liền thấy một ông già mặc áo dài trắng, mặt lâm li đứng ở phía sau cách chỗ chàng chừng năm thước. Sau lưng ông già còn có hai người trung niên mặc áo trắng nữa.

Hai người này, mặt mũi trông còn lạnh lùng hơn ông già nhiều. Ngắm nhìn ba người đó hồi lâu chàng mới từ từ đáp:

- Anh em tại hạ bỗng bị mất tích ở núi này nên mới lên tiếng gọi như vậy, xin quý vị thứ lỗi cho, vì tại hạ phải đi kiếm người em ngay, nên không thể hầu chuyện cùng quý vị.

Nói xong, chàng nhún mình một cái, nhảy lên cao ba bốn trượng, định quay người xuống sườn núi luôn. Nhưng thân hình của chàng chưa xuống tới mặt đất đã thấy có một cái bóng nhảy vượt qua đầu và hạ xuống đất trước. Chàng ngừng đầu lên nhìn xem người đó là ai, liền rùng mình kinh hãi. Thì ra người áo trắng trung niên mặt lâm li đã đứng phía trước ngăn cản lối đi và nhẹ nhàng nói:

- Lệnh chủ chưa hỏi xong, tại sao bạn lại bỏ đi ngay như vậy.

Phàm Nhi tức giận vô cùng, cười gằn một tiếng rồi đáp:

- Tôi đi tìm em tôi, có liên can gì với các người đâu, hãy mau tránh ra.

Nói xong, chàng dùng thế Hoành Đạo Mao Sơn giơ tay phải lên tấn công ngang vào kẻ địch một cái. Người áo trắng cười nhạt một tiếng, và hình như không coi thế công của chàng vào đâu. Y đợi chờ tay của chàng sắp đến tới ngực mới khẽ né sang bên để tránh đồng thời người đó giơ năm ngón tay ra chộp vào hông của chàng. Chàng tức giận vô cùng, cũng xoay người để tránh, giơ song chưởng lên tấn công luôn đối thủ chín thế một lúc. Thế nào của Đà tự: chàng cũng lợi hại vô cùng, và đều nhắm vào yếu điểm của đối thủ mà đánh. Chưởng pháp của chàng đang sử dụng là Phi Lôi Thập Ngũ Thức của Tiểu Dao Khách viết trên một cuốn sách để lại trong động cho hai người. Chưởng pháp đó tuy không có sư phụ dạy bảo, nhưng cũng khá mạnh. Thân hình của người áo trắng nhanh vô cùng nên chưởng phong của Phàm Nhi đều đánh hụt hết. Và y chỉ dùng một tay phải bỗng đập, bỗng chộp, âm nhu nhanh nhẹn vô cùng cũng đủ làm cho Phàm Nhi cuống cả tay chân và lui bước lia lịa. Chàng đành phải đổi công làm thủ, tuy vậy vẫn hung hiểm vô cùng. Dần dần chàng đã luống cuống và biết là sẽ thua tới nơi, mồ hôi lạnh trên trán toát ra như mưa, chân tay không còn linh động như trước nữa. Người áo trắng liền cười một tiếng, múa song chưởng tấn công tới trước mặt chàng. Phàm Nhi càng hoảng sợ thêm, giơ hai cánh tay lên chống đỡ, ngờ đâu người áo trắng sắp đánh tới nơi lại bỗng xoay tay chộp luôn vào cái thắt lưng của chàng và xách ngược chàng lên. Phàm Nhi bị người nọ túm thắt lưng lôi lên, người lơ lửng trên không, trong lòng hoảng sợ vô cùng. Chàng vội giờ Thiên Căn Trụ thân pháp ra để cho thân hình của mình nặng trĩu, đôi phương không sao cầm vững được thắt lưng của mình nữa. Quả nhiên thân hình của chàng đã xuống tới dưới đất, nhưng ông già ở ngoài đã nhảy vào giơ tay ra nắm lấy cổ tay của chàng liền. Chàng liền thấy chân khí trong người tản mát hết và thân hình uể oải như bị mất hết hơi sức vậy.

Ông già đó bỗng tỏ vẻ hiền từ, liền trầm giọng nói:

- Tên cậu là chi? Sư phụ cậu là ai? Cậu với em cậu đến núi Kệ Thạch này làm chi và đến từ hồi nào, cậu cứ nói thật đi, lão phu sẽ tha cho chứ không

giết cậu đầu.

Phẩm Nhi đã bị kiềm chế, nhưng chàng rất khôn ngoan, thấy ông già hỏi như vậy nên chàng đã nghĩ ra được những lời đối đáp, vì vậy chàng lớn tiếng trả lời:

- Tại hạ họ La tên Phẩm, vì năm năm trước đây gia sư xuống núi không trở về nữa, nên tại hạ với em là La Dương liền xuống núi đi tìm gia sư. Vừa rồi đi qua sườn núi Kê Thạch này, trông thấy ba quái nhân tăng, tục, đạo chém giết một số người không có tên tuổi. Anh em tại hạ thấy ba anh em người đó ra tay quá ác độc, nhất là bào đệ hầy còn ít tuổi, không sao nhịn được liền theo sau ba quái nhân đó, tại hạ vì đi chậm mấy bước, nên không sao đuổi kịp.

Khi leo qua eo núi thì bỗng không thấy hình bóng của bào đệ đâu cả.

Ông già cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Cậu bảo em cậu đuổi theo ba quái nhân vào trong núi kia phải không? Phẩm Nhi gật đầu, ông già lại hỏi tiếp: Đã tự:

- Cậu cứ yên tâm, núi Kê Thạch này đều ở dưới tầm mắt quan sát của lão phu hết, bào đệ của cậu thể nào cũng được bình yên vô sự.

Nói xong, ông già giơ tay trái lên vẫy một cái, Phẩm Nhi thấy người áo trắng vừa đầu với mình đã phi thân tới, buông xuôi tay xuống rất cung kính đợi chờ ông già dạy bảo. Ông già lại trầm giọng bảo người nọ rằng:

- Mi truyền lệnh xuống, nếu ai phát hiện thiếu niên đừng có dă thương và chỉ bắt giữ, đem lại đây yết kiến ta thôi.

Người áo trắng cúi đầu quay mình đi luôn, thân hình của y nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã biến mất liền. Phẩm Nhi thấy khinh công của người đó lợi hại như thế trong lòng kinh hãi thâm, ông già lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi? Giọng nói của ông ta rất ôn hòa, hiển nhiên ông ta đã tin lời nói của Phẩm Nhi vừa thưa với ông ta. Phẩm Nhi liền trả lời:

- Tại hạ năm nay mười lăm tuổi...

Ông già bỗng tròn trừng mắt lên ngắm nhìn chàng một hồi. Chàng biết ngay vì sao ông già nhìn mình như vậy, nên chàng vội đáp:

- Khi gia sư đi, có để lại hoàng tình và hoài sơn cho anh em tại hạ ăn đỡ đói. Vì ăn hai thứ trong năm năm liền xương cốt của anh em tại hạ mới to lớn. Và lông vàng mọc đầy người như thế này. Chắc lão tiên bối nghi ngờ tại hạ nói dối tên tuổi phải không? Ông già gật đầu, nói tiếp:

- Tư chất và thiên phú của cậu rất khá, cậu lại là người rất thông minh, chỉ nhìn sắc mặt mà đã đoán được tâm ý của lão phu rồi. Vừa rồi những lời nói của cậu lão phu đã tin hết, nhưng lão phu đoán chắc hai anh em cậu được sư phụ nhận cho làm môn hạ, nhưng chưa dạy dỗ cho hai anh em cậu, sau vì có việc cần, lệnh sư phải đi ngay. Sở dĩ lão phu biết rõ như vậy là vì thấy chưởng pháp của cậu loạn xạ không thành chương, không thể vận dụng tự do mà kiềm chế được đối thủ, trái lại sẽ bị đối phương kiềm chế mình, chẳng hay sư phụ của cậu tên họ là chi.

Nói xong, ông ta mới buông tay Phẩm Nhi ra. Chàng thấy ông già xét đoán như vậy trong lòng kinh hãi thâm. Chàng đoán biết ông ta dù chính hay tà cũng vậy, nhưng là một kỳ nhân võ công cao siêu khôn lường. Chàng vội chấp tay vái chào và đáp: Đã tự:

- Lão tiên bối nhãn lực thực cao minh, gia sư chưa kịp truyền nghệ cho anh em tại hạ đã bỏ đi liền. Cho nên anh em tại hạ chỉ căn cứ vào cuốn sách võ đó mà luyện tập bậy bạ thôi, vì thế anh em tại hạ không biết xử dụng võ công là thế. Còn tên họ của gia sư là chi thì tại hạ không được rõ, chỉ biết biệt hiệu của gia sư được thiên hạ võ lâm tặng cho là Tiểu Dao Khách mà thôi.

Ông già quay đầu lại hỏi một người áo trắng trung niên khác:

- Người có biết Tiểu Dao Khách là ai không? Người trung niên áo trắng cung kính đáp:

- Tiểu Dao Khách chết ở trong Tổng đàn của Hồng Kỳ Bang tại Vân Mộng triều thạch rồi. Y bị Tây Xuyên Đường gia môn Đường Thái dùng một thứ thuốc độc vô sắc vô hình ám hại nên Tiểu Dao Khách trúng độc chết mà không hay. Trong trận đó, ngoài Tiểu Dao Khách ra còn già nửa số cao thủ Hắc đạo ở Trung Nguyên cũng bị tiêu diệt nốt. Sau vụ đó, trên giang hồ mới được yên ổn vài ba năm.

Phẩm Nhi giả bộ đau đớn vô cùng, ông già thấy vậy liền xua tay và ôn hòa nói tiếp:

- Tiểu Dao Khách với anh em cậu tuy có nghĩa sư đồ nhưng chưa thực là thầy trò với nhau. Cậu có căn bản và gân cốt tốt như thế này, không nên bỏ uổng. Lão phu định nhận hai anh em cậu làm con nuôi. Lão sẽ đem hết võ công tuyệt học ra truyền lại cho hai cậu, để hai cậu trở thành những cao thủ trên võ lâm.

Nói xong, ông già trở mắt nhìn Phẩm Nhi, Phẩm Nhi bắn khoăn vô cùng, nhưng biết rằng nếu không nhận không sao thoát thân được, nên chàng liền nghĩ: "Đại trưởng phu phải biết cách đối phó, chỉ bằng ta cứ nhận bừa đi, sau này nếu có dịp may là tẩu thoát liền".

Nghĩ đoạn, chàng quỳ xuống vái lạy, mồm gọi nghĩa phụ tức thì.

Ông già tươi cười, hai tay đỡ chàng dậy:

- Lão phu là Hách Liên Yến Hầu, xưa nay vẫn ở hải ngoại...

Ông già vừa nói tới đó thì người áo trắng đi lúc nãy đã quay trở lại, và thưa rằng:

- Thuộc hạ đã truyền lệnh cho mọi người hay rồi, nhưng chưa ai phát hiện thiếu niên đó cả.

Hách Liên Yến Hầu gật đầu nói:

- Các người đến đây chào Thiếu lệnh chủ đi.

Đã tự: Người áo trắng ngạc nhiên, nhưng người khác đã đưa mắt ra hiệu, rồi cả hai đi tới trước Phàm Nhi chấp tay vái chào và nói:

- Xin chào Thiếu lệnh chủ.

Phàm Nhi mặt đỏ bừng chưa kịp đáp lễ, đã nghe dưới thung lũng có tiếng kêu rú. Hách Liên Yến Hầu nắm tay chàng và quát lớn một tiếng:

- Đi! Chàng liền thấy thân hình như lơ lửng trên mây, đi thẳng về phía đằng trước.

- oOo-

Hãy nói Lạc Dương đuổi theo Mộ Siêu và bốn người nữa. Chàng giờ hết tốc lực khinh công ra đuổi theo nên chỉ trong thoáng cái đã mất dạng liền. Lúc ấy chàng đã theo dõi lên gần tới đỉnh núi Kê Thạch. Thấy Mộ Siêu và bốn người đứng trước một cái hang. Chàng vội núp sau một tảng đá lớn để dòm ngó. Lúc ấy chàng mới hay Phàm Nhi chưa theo tới. Chàng ngạc nhiên vô cùng, nhưng vẫn chăm chú nhìn bọn Mộ Siêu và bốn người.

Bọn Mộ Siêu đang nhìn vào trong hang động, bỗng nghe thấy một người khẽ nói:

- Chưa chắc Kê Thạch Tam Quái đã về ở động này? Nếu Đường Tam hiệp chỉ lấy được đôi kiếm giả thì chúng sợ Đường Tam hiệp sẽ rù các cao thủ của võ lâm đến đây cướp giết thanh kiếm thật, nên tôi đoán chắc thế nào chúng cũng cao bay xa chạy rồi.

Người đó vừa dứt lời, thì trên đỉnh động đã có tiếng cười và tiếng nói phát ra:

- Nói vậy, ai bảo anh em Đào mỗ đào tẩu nào? Bây giờ các người đã đưa đầu vào cạm bẫy rồi, các người có biết không? Giọng nói của người đó rất nghiêm nghị, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình. Mộ Siêu liền ngửa mặt lên trời, lớn tiếng cả cười đáp:

- Chắc các người cũng tự biết võ công của các người như thế nào rồi phải không? Giọng nói của y có vẻ rất khinh thường. Trên đỉnh núi lại có bóng người thấp thoáng, vừa gầy vừa cao, nhanh như chớp phi xuống. Người đó là một quái nhân mặt lạnh lùng và nhợt nhạt như không có sắc máu. Quái nhân liền nói:

- Ta biết các người vì sợ anh em Đào mỗ phao tin ra khiến các người không còn chỗ mà dung thân, nên các người mới mạo hiểm tới đây định giết anh em Đào mỗ để diệt khẩu phải không? Mộ Siêu cười nhạt đáp: Đã tự:

- Các người biết rõ như vậy thì hay lắm.

Y vừa dứt lời, quái nhân đứng bên trái đã xông lại tấn công người mặc áo xám đứng cạnh. Người áo xám quát lớn một tiếng, múa thanh đao lên tấn công lại quái nhân liền. Quái nhân không lùi về phía sau tránh né mà còn tiến lên giờ nắm ngón tay ra chop một cái, người ta chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng, mũi đao của người áo xám bị chop trúng và lùi về phía sau. Người áo xám không sao chống cự lại được, đành phải theo đà kéo của quái nhân, ngã đao về phía trước một bước. Quái nhân liền dùng tả chưởng chop luôn vào vai người nọ và giờ chân phải lên đá luôn một cái. Người áo xám rú lên một tiếng thê thảm, rồi thân hình bị đá bung lên, bắn xa về phía sau, mồm hộc máu tươi ra. Quái nhân ấy lại giờ tay phải ra chop luôn cánh tay đang cầm đao của người nọ. Máu tươi của người kia văng vãi trên mặt tuyết trông rất kinh khủng. Quái nhân ra tay và giờ chân đá nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã đánh chết người áo xám kia, đủ thấy võ công của y kỳ ảo khôn lường và không sao tưởng tượng được. Bọn Mộ Siêu thấy vậy kinh hãi vô cùng. Không ngờ Kê Thạch Tam Quái võ công cao siêu đến thế, nên cả bọn đều ngăn người ra.

Lạc Dương núp ở một bên nhìn trộm, thấy người áo xám bị đánh văng ra như vậy, thân hình va mạnh vào sườn núi, đầu vỡ làm bốn năm mảnh, máu bắn ra như mưa, chết một cách thảm thương, nên cũng kinh hãi vô cùng. Chàng liền nghĩ: "Võ công của quái nhân đó quả thật cao siêu khôn lường, ta tự luyện tập võ công trong năm năm liền, cứ tưởng tài ba của mình đã cao siêu. Ngờ đâu bây giờ ta mới hay võ công của ta chưa bằng một phần trăm võ công của quái nhân." Chàng nghĩ như vậy, lại càng quyết tâm đi tìm sư phụ học thêm.

Lúc ấy, chàng thấy quái nhân vừa đánh chết người áo xám kia cất tiếng cười một cách rùng rợn, rồi từ từ nói:

- Phi Mộ Siêu, bây giờ người đã hiểu rõ là anh em Đào mỗ không phải là những tay tầm thường phải không? Đường Tam Hiệp với người vẫn tự phụ là danh thủ của Hằng Sơn, không coi anh em Đào mỗ vào đâu. Sự thật các người chỉ là bọn người túi áo giả com không chống nổi một cái đánh của anh em mỗ mà thôi. Sở dĩ Đường Tam Hiệp cao chạy xa bay đi núi Nga Mi là trúng phải kế của Đào lão đại, y sẽ tự mang cái chết vào người như vậy không còn oán trách ai được nữa.

Nói xong, quái nhân đó trầm nét mặt lại, quát lớn:

- Phi Mộ Siêu, muốn giữ tình giao hữu xưa kia, ta tha chết cho các người, nhưng các người phải tự chặt gãy một cánh tay và phải làm thủ hạ cho anh em Đào mỗ, thế trung thành cho tới ngày chết.

Đã tự: Mộ Siêu với hai người nọ đứng sát cánh nhau, luôn luôn phòng bị kẻ địch tấn công. Cả ba nghe thấy quái nhân nọ nói như vậy đều biến sắc mặt, nhưng Mộ Siêu vẫn quát lớn:

- Ngày hôm nay thế nào cũng phải kết liễu câu chuyện rắc rối giữa chúng ta. Nhưng các ngươi muốn giữ anh em Phi mỗ ở lại thì thật là mộng tưởng. Dưới núi Kệ Thạch còn có các bạn Phi mỗ chờ đợi. Hễ nghe thấy tiếng báo hiệu của chúng ta là Kệ Thạch Tam Quái không bao giờ được yên ổn hết.

Nói xong y liền quát lớn một tiếng "đi!". Y vừa định quay mình đi, thì cảm thấy phía sau có bóng người thấp thoáng, y định thần nhìn kỹ mới hay sau lưng lại có thêm ba quái nhân là hòa thượng, đạo sĩ và một người tục. Ba người đó đang nhếch mép cười khinh, sáu con mắt hậm hực nhìn mình như chỉ muốn giết cho được mới hả dạ.

Quý Ảnh Từ Kiều Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Phi Mộ Siêu, ngươi thật ban ngày nằm mơ có khác, những người của ngươi đợi chờ dưới núi đều bị Kiều mỗ giết sạch, không còn một tên nào sống sót hết. Chắc ngươi không ngờ lại có chuyện đó xảy ra phải không? Mộ Siêu biết lúc này mình đang lâm vào hoàn cảnh rất nguy hiểm, chỉ làm lỡ một chút là phải phơi xác trên đỉnh núi này liền, nhưng y vẫn làm bộ bình tĩnh, trong đầu óc của y lúc này đang nghĩ cách làm thế nào để thoát thân được. Bây giờ y lại thấy tăng, tục, đạo ba người xuất hiện ở phía sau, y liền cảm thấy mặt mũi tối tăm, đầu óc choáng váng hầu như sắp ngã ra đất. Hai người thủ hạ của y cũng có cảm giác như vậy, đều hoảng sợ đến mặt không còn sắc máu.

Mộ Siêu biết lúc này muốn thoát thân không phải là chuyện dễ, nghĩ ra được một kế, quyết tâm đánh liều và nghĩ thầm: "Bây giờ ta chỉ mong những đồng bạn mai phúc dưới chân núi có một người may mắn còn sống thì ta mới hy vọng thoát chết được. Bằng không thì cùng chết với chúng, chứ ta không đại gì bó tay để cho chúng giết." Nghĩ đoạn, y liền rú lên một tiếng dài, mong người bạn nào còn sống sót dưới chân núi hay biết mà chạy đi cầu cứu.

Quý Ảnh Từ thấy Mộ Siêu bỗng rú lên như vậy nổi giận quát mắng:

- Ngươi kêu rú như thế để làm chi? Lúc này trên núi Kệ Sơn đến súc vật cũng mất tích thì làm gì còn có người nữa. Tha hồ ngươi kêu đến rách cổ họng ra cũng không có người đến cứu đâu.

Đã tự: Mộ Siêu biến sắc mặt, giơ hai tay lên ném lia lịa mấy cái. Liền có những lần sáng bạc ở trong tay y bắn ra như mưa, và nhằm sáu kẻ địch phi tới. Đào thị Tam quái với tăng, tục, đạo sáu người đều quát lớn một tiếng và giơ chưởng gạt những ám khí đó. Đồng thời thân hình của chúng cũng nhảy lui về phía sau để tránh né. Mộ Siêu vừa ném ám khí ra vừa tung mình nhảy xuống dưới sườn núi. Hành động của y nhanh như điện chớp vậy. Hai thủ hạ thấy y đã đào tẩu, cũng chia đường ra, cắm đầu ù té chạy.

Quý Ảnh Từ Kiều Kỳ còn nhanh hơn bọn Mộ Siêu nhiều, y vừa giơ chưởng lên tránh ám khí vừa nhảy ngang người ra, giơ cánh tay phải chụp luôn cổ chân một thủ hạ của Mộ Siêu, nỏm thì quát lớn:

- Quay trở lại.

Y vừa quát vừa lúi về phía sau một cái, người nọ đau đến rú lên một tiếng và thân hình đã quay một vòng bắn trở lại. Kiều Kỳ liền giơ tả chưởng lên đánh mạnh vào ngực người đó một cái. Người nọ vỡ ngực, gãy xương và học máu ra chết liền. Hư Viên đại sư và Đông Dương chân nhân đồng thời cũng đuổi theo một thủ hạ thứ hai của Mộ Siêu. Hai luồng sức mạnh của hai người cùng đánh trúng vào người tên nọ. Tên đó liền rớt xuống sườn núi, mình mẩy nát như một đồng thịt vụn vậy.

Đào thị Tam quái cũng tung mình nhảy lên, thân hình của chúng nhanh như điện chớp, chúng giơ tay ra định chụp Mộ Siêu, nhưng vì cách nhau tới ba thước nên tay chúng không sao chụp được người của đối thủ. Thế mà không hiểu chúng dùng môn nội công gì mà Mộ Siêu chỉ trong chớp mắt đã bị chúng chụp được và hất bắn về phía sau.

Mộ Siêu tự biết thế nào cũng chết, liền nhắm mắt đợi chờ. Nhưng y nghe thấy Tam quái cười giọng quái dị mà không ra tay giết vội, nên y càng hoảng sợ thêm. Kiều Kỳ, Hư Viên và Đông Dương chân nhân giết hai người nọ xong, thấy Mộ Siêu bị bắt giữ đều chạy lại bao vây.

Lạc Dương thấy vậy càng kinh hãi thêm, chàng cảm thấy thủ đoạn của sáu người này thật là thiên hạ vô song. Đào thị Tam quái với tăng, tục, đạo ba người đã đi được mười mấy trượng, bỗng thấy có hai cái bóng trắng xám bay ra, mỗi người cầm một thanh kiếm đã bị tróc sơn rất nhiều. Lạc Dương thấy vậy liền nghĩ thầm: "Đôi kiếm này chẳng là Cự Khuyết và Thanh Hồng là gì?" Chàng kinh hãi đến suýt thất thanh la lớn, nhưng chàng đã thấy hai người đó đi nhanh như điện chớp, chạy nhanh lên trên sườn núi, chỉ thoáng cái đã mất tích liền. Thấy vậy nhớ đã tự: người, Lạc Dương nóng lòng sốt ruột và nghĩ tiếp: "Sao ta không đuổi theo hai người đó mà cướp lại thanh kiếm kia?" Nghĩ đoạn, chàng định nhảy lên sườn núi đuổi theo. Nhưng đột nhiên nghe thấy dưới thung lũng có tiếng rú quái dị vọng lên, chàng giật mình kinh hãi, liền đưa mắt nhìn xuống nơi có tiếng rú đó, liền thấy trong những mảnh tuyết đang bay phát phới ở trên không, có rất nhiều bóng người xám trắng xuất hiện và cùng chạy cả lên trên đỉnh núi. Thân hình người nào người nấy đều nhanh như điện chớp. Chàng vội ngẩng đầu lên nhìn theo.

Đào thị Tam quái vừa đi vừa làm nhục Mộ Siêu, chúng bỗng nghe tiếng rú kỳ lạ ở trong thung lũng vang lên, những núi cao xung quanh đều có tiếng dội trở lại khiến Đào thị Tam quái đều ngẩn người ra kinh hãi.

Quý Ảnh Từ Kiều Kỳ bỗng kinh ngạc nói:

- Sao có nhiều cao thủ tới như thế? Người nào người nấy đều có võ công cao cường hết, hình như bọn họ chạy về phía chúng ta thì phải? Lạc tà đưa mắt nhìn theo phía ấy thấy mấy chục người mặc áo xám trắng ở các ngã chạy về phía mình nên tên nào tên nấy đều kinh hãi vô cùng. Mộ Siêu đang nhắm mắt chờ chết, nghe thấy tiếng rú đó, tinh thần phấn khởi ngay, liền mở mắt ra nhìn, tình cảnh xảy ra trước mắt khiến y ngỡ ngàng không hiểu gì cả.

Đông Dương chân nhân vội lên tiếng:

- Tình thế nguy cấp như vậy, chi bằng ta lấy song kiếm ra đối địch, may ra còn có cơ thắng được đối phương.

Đào thị Tam quái thấy Đông Dương chân nhân nói như vậy mới tỉnh ngộ liền quay vào trong động, nhưng chúng vừa bước đi một bước đã nghe thấy một giọng nói rất rùng rợn quát bảo:

- Cách biệt năm năm, không ngờ các ngươi đã ẩn núp trong núi Kê Thạch này, kẻ cũng khôn ngoan thật.

Lục tà nghe tiếng nói rất quen thuộc và ý nhận ra đó là ai rồi nên chúng đều biến sắc mặt, nhột nhạt như mặt người chết vậy. Tiếng nói của người nọ vừa dứt, trên sườn núi đã có một cái bóng từ từ nhảy xuống lướt tới trước mặt mọi người. Người đó mặt âm trầm, râu tóc bạc phơ, mặc áo bào trắng, đôi mắt long lanh như hai cái đèn, liếc nhìn lục tà, ông già ấy không giận dữ mà oai phong lẫm lẫm khiến ai trông thấy cũng phải kinh hồn thất đảm.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạch Y Quái Tú Áo Kỳ Khôn Lường - Tinh Hà Điều Khách Sinh Tử Nan Tri

Lục tà thấy ông già đó xuất hiện liền quỳ xuống vái lạy và đồng thanh nói rằng:

- Thuộc hạ nghênh đón Phó đảo chủ giá lâm.

Lục tà vừa nói dứt, mấy chục người áo trắng kia liền phi thân tới bao vây lục tà, Mộ Siêu và ông già.

Ông già nọ liền gằn giọng kêu lên một tiếng, nhưng không thềm thêm xia gì đến lục tà, chỉ đưa mắt nhìn mấy người áo trắng kia một lượt, rồi mới lên tiếng nói:

- Các ngươi phái mười người vào trong động khám xét, nếu phát hiện người thiếu niên mà lão phu đang cần đến thì vác lại đây, còn ngoài ra, gặp bất kỳ một ai khác thì cứ ra tay giết hết, khỏi cần báo giết nữa.

Ông già nói xong, liền có mười người áo trắng chia ra bốn ngã đi luôn.

Lạc Dương nghe thấy ông già bảo người đi khám xét, vội quay mình phi thân xuống dưới sơn cốc liền.

Ông già vừa nói dứt, Phẩm Nhi cũng ở sườn núi nhảy lên chạy tới trước mặt ông ta về lo âu, ông già nhìn chàng ta một cái rồi hỏi:

- Con đã tìm thấy người em của con chưa? Phẩm Nhi với giọng nghẹn ngào đáp:

- Chưa!...

Ông già lại nói tiếp:

- Con khỏi lo ngại, thế nào cha cũng kiếm được người em đó cho con! Nói xong, ông già quay đầu lại nói với lục tà rằng:

- Đứng dậy! Lục tà như vừa được đại xá vội đứng ngay dậy, cúi đầu xuôi tay, tỏ vẻ cung kính, không dám nhìn thẳng vào mặt ông già.

Ông già lại lên tiếng hỏi:

- Các ngươi có thấy người anh em của nghĩa tử của lão phu không? Hình dáng, quần áo, mình mẩy của thằng nhỏ đó cũng giống như nghĩa tử của ta đây, không sai một chút nào cả.

Nếu các ngươi trông thấy thì cứ nói thật đi, đừng có lừa dối lão phu! Ông già vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Phẩm Nhi, lục tà đồng quay lại nhìn Phẩm Nhi, rồi cùng đồng thanh lên tiếng đáp:

- Thuộc hạ đâu dám lừa dối Phó đảo chủ, quả thật chúng tôi chưa hề trông thấy thiếu niên như vậy bao giờ? Ông già đưa mắt nhìn lục tà một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt lại từ từ hỏi tiếp:

- Những vật của các ngươi đã lấy trộm, sao không mang ra đây nộp ngay cho lão phu? Lục tà liền biến sắc mặt tỏ vẻ hoảng sợ và đáp:

- Thuộc hạ chỉ không muốn chết già ở trong đảo nên trốn sang ở Trung Nguyên đây, định làm một việc kinh thiên động địa chứ đâu dám lấy trộm bảo vật của bốn đảo, xin Phó đảo chủ minh xét cho! Phẩm Nhi thấy lục tà nói như vậy liền ngăn người ra nghỉ ngơi, chàng là người rất thông minh, chỉ suy nghĩ

giấy lát đã đoán ra được Hách Liên Yến Hâu là Phó chủ đảo Ngọc Chung Đảo liền! Chẳng lại nghe thấy Mộ Siêu cười nhạt lên tiếng nói:

- Cự Khuyết và Thanh Hồng, hai bảo kiếm đó các người không lấy trộm ở Ngọc Chung Đảo ra là gì, chẳng lẽ hai thanh kiếm đó ở trên trời rơi xuống hay sao? Lục tà thấy Mộ Siêu tố giác bí mật của mình đều hối hận là khi nãy đã không giết chết Mộ Siêu đi cho rảnh, nên bây giờ mới bị tên nọ tố giác như thế, nhưng bây giờ có hối cũng đã muộn, nên cả sáu tên chỉ biết cúi đầu yên lặng không dám nói gì cả.

Hách Liên Yến Hâu cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn Mộ Siêu một cái và quát bảo:

- Khỏi cần ngươi phải nói ra như thế, không việc gì có thể giấu nổi đôi mắt ta? Nói xong, y lại âm thầm cười nhạt một tiếng rồi giơ tay phải lên vẫy một cái, trên sườn núi liền có hai người mặc áo xám nhạt nhảy xuống, lướt mình trước mặt Hách Liên Yến Hâu, mỗi người ôm một thanh bảo kiếm.

Hách Liên Yến Hâu giơ tay đỡ lấy hai thanh bảo kiếm đó, một người áo trắng trong bọn móc túi lấy một cuốn sách cũ kỹ đưa ra cho Hách Liên Yến Hâu.

Phẩm Nhi đứng cạnh Hách Liên Yến Hâu trông thấy ngoài bìa cuốn sách đó có viết bốn chữ Phong Lôi Chân Kinh tuy chữ đã phai màu nhưng vẫn thấy rõ.

Hách Liên Yến Hâu liền vui tươi ngay, vội bỏ cuốn chân kinh vào túi, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Các người nói khôn nói khéo, lừa dối bề trên, tội của các người mỗi người phải tự chặt ba ngón tay trái đi! Liền có người áo trắng tiến tới trước mặt lục tà, một tay chụp lấy cổ tay trái của Quý Ảnh Từ Kiều Kỳ, một tay rút dao sáng quắc ra. Phẩm Nhi chỉ thấy ánh sáng dao thấp thoáng một cái đã có máu tươi vọt ra và ba ngón của Kiều Kỳ đã rớt xuống dưới mặt đất liền.

Kiều Kỳ không dám kêu rên nửa lời, chỉ cắn răng mím môi cố chịu đựng mà thôi.

Chàng thấy vậy càng giật mình kinh hãi thêm. Chàng lại thấy người mặc áo trắng ra tay nhanh vô cùng, chỉ thoáng cái đã chặt tay của lục tà, mỗi tên bị đứt ba ngón tay liền! Rồi lại đứng trở về chỗ cũ ngay! Hách Liên Yến Hâu lại nói tiếp:

- Nếu không phải lão phu đang cần người thì sáu người đã bị cắt lưỡi và phân thân rồi.

Nói xong y lại dặn bảo một người áo trắng:

- Triệu Tinh! Ngươi cho mỗi người uống một viên đơn dược đi! Người áo trắng trung niên ra tay đấu với Phẩm Nhi hồi nãy liền phi thân ra, tay cầm một cái lọ sứ nhỏ một viên thuốc to bằng hạt đậu màu xanh biếc để vào tay Kiều Kỳ và quát bảo:

- Lệnh chủ cho phép, sao không mở mồm ra mà uống? Kiều Kỳ trông thấy viên thuốc như trông thấy rắn độc, sợ hãi vô cùng, nhưng không dám trái lệnh, đành phải miễn cưỡng há mồm ra, chỉ nghe một tiếng vù, Triệu Tinh đã nhanh tay ném viên thuốc vào trong mồm y liền. Tiếp theo đó y lại cho ngửi tà kia lần lượt uống như thế! Phẩm Nhi thấy vậy nghĩ thầm: "Không hiểu viên thuốc này có công dụng gì mà lục tà lại có vẻ sợ hãi như rắn rết thế. Chắc thế nào cũng là thuốc độc!" Lúc ấy lục tà vẫn buông xuôi tay, cung kính đứng trước, nhưng trên trán của tên nào cũng có mồ hôi rớt như mưa xuống mặt tuyết.

Hách Liên Yến Hâu đã nhanh tay điểm luôn hai ngón vào trước mặt của Mộ Siêu, tên nọ ngã lộn ra đất tức thì! Hách Liên Yến Hâu liền ra lệnh cho bọn người áo trắng kia:

- Mang người này về cho ta! Triệu Tinh vâng lời nhảy lại kẹp luôn Mộ Siêu vào nách. Mười người áo trắng thừa lệnh đi tìm kiếm em của Phẩm Nhi cũng về tới nơi, một trong bọn chúng tiến tới trước mặt Hách Liên Yến Hâu thưa rằng:

- Thưa lệnh chủ, chúng con tìm mãi cũng không thấy người em của Thiếu lệnh chủ đâu cả! Hách Liên Yến Hâu ngăn người giấy lát rồi nhìn Phẩm Nhi nói:

- Em con chắc đi xa rồi nhưng con khỏi lo, thế nào cũng có ngày gặp nhau. Bây giờ hãy đi thôi.

Nói xong, y phẩy tay một cái, mấy chục người áo trắng liền dẫn lục tà theo Hách Liên Yến Hâu và Phẩm Nhi phi thân xuống dưới sơn cốc.

Phẩm Nhi định nói nhưng lại thôi, đành phải theo Hách Liên Yến Hâu mà đi vậy.

Gió bắc thổi hiu hiu, tuyết bay khắp vùng trời, chỉ trong giây lát thân hình của Hách Liên Yến Hâu mất dạng, trên sườn núi không còn lại một bóng người nào hết.

-oOo-

Dưới chân núi Kê Thạch, Lạc Dương đương ngờ ngác một mình, ngắm nhìn những cái xác nằm ngổn ngang quanh đó. Nhưng chỉ trong chốc lát những cái xác đó bị tuyết phủ lấp hết.

Lạc Dương thờ dài một tiếng, lững thững đi về phía Sơn Hải Quan. Chàng biết Phẩm Nhi không khi nào lại tự dung bỏ mình mà đi như thế, thế nào cũng gặp một việc gì hay là đuổi theo mình không kịp nên mới đứt liên lạc như vậy. Chàng đoán chắc Phẩm Nhi không tìm thấy mình thế nào cũng quay trở về khách sạn chờ mình trước.

Chàng vừa đi vừa ân hận là mình quá xúc động không đợi chờ Phẩm Nhi cùng đuổi theo bọn người nọ cho nên mới thất lạc nhau như thế. Chàng vừa đi

vừa rầu rĩ, khi trở về đến khách sạn trời đã tối sầm. Người phở kỵ thấy chàng trở về một mình như vậy, liền tròn mắt lên muốn hỏi nhưng lại thôi.

Thì ra đêm hôm trước trong khách điểm có những tiếng rú kỳ lạ, tiếng hò hét quát tháo làm cho người trong khách điểm thức tỉnh. Tên phở kỵ này vì nhát gan nên không dám ra ngoài xem sao. Tới sáng ngày hôm sau, y vào trong nội thất thấy hành khách trong đó đều biến mất mà đồ đạc và hành lý thì vẫn còn nguyên.

Người chủ điểm giàu kiến thức hơn, nên đã đoán ra đêm hôm trước xảy ra một biến cố gì. Y liền dặn tên phở kỵ ấy không được động đến những hành lý của khách, để chờ khách trở về lấy hành lý đi.

Lúc ấy, Lạc Dương vừa về tới liếc mắt nhìn tên phở kỵ và hỏi hắn đã thấy Phạm Nhi về chưa.

Tên phở kỵ trả lời là chưa có ai trở về cả. Chàng rầu rĩ về phòng nằm nghĩ vợ nghĩ vẫn mãi. Chàng thấy đầu óc bối rối, trong lòng không yên chút nào. Chàng lại đoán chắc Phạm Nhi thế nào cũng bị ông già áo trắng trong núi bắt cóc. Chàng lại nghĩ tới câu chuyện mà mình đã nghe lỏm được hồi chiều, chàng nghe thấy lục tà kêu ông già áo trắng là Phó đạo chủ. Chàng liền nghĩ: "Chẳng lẽ y là Phó đạo chủ của Ngọc Chung Đảo chăng? Nếu vậy lục tà thế nào cũng là sáu người vừa được dân thuyền chài cứu vớt trong bể..." Nghĩ tới đó, chàng sực nghĩ ra một điều: "Cung Thiên Đơn lão Sơn chủ đã nói hiện giờ võ lâm sắp bị loạn đến nơi, các bang hội giáo phái đều nổi lên như măng mọc. Những thủ lĩnh của các bang hội giáo phái đó đa số là những người không ai biết tới, ngay như ông già áo trắng kia không ai biết tới. Bây giờ ta chỉ có một cách chịu khó điều tra, thế nào cũng có ngày điều tra ra được." Lạc Dương đợi chờ Phạm Nhi hai ngày liền không thấy trở về khách điểm, chàng liền kiên quyết rời khỏi Sơn Hải Quan.

-oOo-

Cảnh sắc mùa xuân ở đất Giang Nam đẹp vô cùng, khiến ai du ngoạn tới Giang Nam lúc này cũng phải lưu luyến không muốn đi đâu hết.

Trên bờ sông Bành Trạch ở tỉnh Giang Tây bỗng có một thiếu niên cưỡi ngựa phóng tới.

Khi tới cạnh bờ sông chàng bỗng kêu ối chà một tiếng rồi gò cương lại, đưa mắt nhìn lên bờ sông rồi tỏ vẻ thất vọng. Sở dĩ chàng thất vọng là vì chàng thấy chiếc đò mới rời khỏi bờ chỉ cách chỗ chàng chừng năm chục trượng xa thôi. Mặt sông đó lớn rộng vô cùng, chờ chiếc đò sang tới bờ bên kia rồi quay trở lại, ít nhất cũng phải đợi hơn tiếng đồng hồ, nhưng chàng không thể nào nhảy lên trên đò ở chỗ cách xa như thế được, đành phải ngồi xuống đợi chờ và ngắm cảnh vậy.

Thiếu niên đó chính là Lạc Dương, rời Sơn Hải Quan đến đây. Chàng đã dò hỏi nhiều bang phái của võ lâm, nhưng không ai biết ông già áo trắng mà chàng đã gặp ở núi Kê Thạch là người như thế nào cả. Vì vậy, chàng vẫn chưa tìm ra manh mối gì, chàng cũng đã tới con suối Điều Đột rồi, khi tới nơi chàng nghĩ đến chuyện cũ mà cứ lưu luyến không muốn đi. Sau chàng lại đến nhà Triệu Khang Cửu ở Thương Châu và Chu Gia Trang ở Các Bưu, hỏi thăm hai lão anh hùng đó mới hay hai lão anh hùng hiện đang ở Trần Thái tiêu cục ở Nam Xương... Vì vậy chàng mới định đi Nam Xương để gặp mấy vị tiền bối đó thương lượng rồi mới quyết định hành trình của mình sau.

Chàng ngồi ngắm cảnh trên sông thấy thuyền buồm đi lại không ngớt, cảnh sắc trên mặt sông đẹp đẽ vô cùng. Chàng đang đắm chìm ngắm cảnh bỗng thấy phía sau có bốn cái bóng người đằng xa đi tới, nhanh vô cùng. Chàng thấy người đi đầu là ông già béo trắng và lùn, hai mắt như lửa đỏ. Người đi thứ hai là một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, đôi mắt rất có thần, hai bên huyệt thái dương gò cao. Còn hai người đi sau là một nam một nữ, người đàn ông tuổi trạc hai mươi ba, hai mươi bốn, mặt rất đẹp trai nhưng phải đôi mắt hơi gian tà một chút, còn thiếu nữ tuổi trạc đôi mươi, mặt rất xinh đẹp cử chỉ rất tao nhã và trông mặt hơi giống chàng thanh niên kia, nên Lạc Dương đoán chừng hai người là hai anh em ruột.

Ông già béo lùn liếc mắt nhìn ngựa của Lạc Dương thấy con ngựa đó cao lớn, liền khen ngợi:

- Con ngựa tốt thật.

Y vừa nói mặt vừa lộ vẻ tham lam thèm muốn. Trong khi ông già đẩy lên tiếng nói thì phía đằng trước có hai người trung niên mặc áo dài đen đi tới, một người râu xồm mặt to mũi sư tử, còn một người mặt dài và đỏ, mồm rộng râu dài tới ngực trông rất hung ác.

Hai người áo đen thấy ông già khen ngợi con ngựa của Lạc Dương cũng đưa mắt nhìn xem con ngựa đó.

Lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ thấy vậy mỉm cười không nói năng gì hết, chỉ đi tới bờ sông ung dung ngồi xuống. Lão đạo sĩ liếc nhìn Lạc Dương một hồi trong lòng ngạc nhiên, mồm lẩm bẩm: "Thằng nhỏ này gân cốt kỳ lạ như thế sau này thế nào cũng không phải là một tay tầm thường." Đôi thanh niên nam nữ nhìn cảnh trên mặt sông, vừa cười vừa nói với nhau không để ý tới lời ông già. Người áo đen mặt đỏ và dài thấy ông già khen ngợi con ngựa như vậy bèn đỡ lời:

- Mặt của Lâm lão anh hùng sắc bén thật. Con ngựa này là ngựa Mông Cổ, là một giống ngựa rất tốt ở nơi đó. Nếu lão anh hùng không tin cứ hỏi...

Người đó chưa kịp nói chữ mua, thì không nói nốt nữa, vì y thấy Lạc Dương mặt quá trẻ, cho nên đổi giọng khinh khinh nói:

- Lão anh hùng thử trả đất tiền xem có mua được không? Ông già béo lùn mỉm cười, gật đầu khen hay, thì lúc ấy trong bụi dương liễu ở cạnh bờ sông, bỗng có tiếng cười sang sảng vọng ra.

Mấy người nọ nghe thấy tiếng cười đó đều giật mình kinh hãi, cùng quay mặt về phía đó, đã thấy một ông già mặc áo dài xám lẹ làng bước ra. Tay ông cầm một gậy trúc dài chừng ba thước, nhỏ bằng ngón tay, nhưng vàng và bóng loáng như ngọc, đầu cái que còn có một sợi dây câu dài chừng hai thước, đôi mắt ông ta lóng lánh có thần. Mọi người chỉ thấy ông già từ từ bước tới. Lão đạo sĩ đầu tóc bạc phơ vừa trông thấy ông ta liền cười và nói:

- Tường là ai, thì ra là Nhị trưởng lão của Cái Bang Ung lão sư, thật là quả đất tròn chúng ta đi đâu cũng gặp nhau.

Lạc Dương nghe nói người đó là Lâu Ung vội đứng ngay dậy. Tỉnh Hà Điều Khách vừa vào tới cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tại hạ nghe thấy môn hạ đệ tử nói, người Trưởng môn của phái Hoa Sơn không quản ngại gì đã chịu khuất thân đi tới Khang Lư để thanh toán món nợ máu của tên ma đầu đã chém giết đệ tử của quý môn phái.

Lão đạo sĩ ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi:

- Quý môn hạ có khắp thiên hạ, tất nhiên Lâu lão sư phải biết về hết những việc xảy ra ở khắp mọi nơi. Có phải Lâu lão sư tới đây là có ý ra tay trợ giúp đây không? Lâu Ung lắc đầu đáp:

- Xưa nay Cái Bang không bao giờ dây dưa tới thị phi của thiên hạ cả. Xin thứ lỗi, Lâu mỗ có lòng mà không sao ra tay giúp sức được, nhưng Lâu mỗ một lòng tâm phúc muốn thừa cùng quý Trưởng môn, mong đạo trưởng nghe xong đừng có khiển trách mỗ trực ngôn mới được.

Tri Vi đạo trưởng nghe thấy Lâu Ung nói như vậy, trong lòng hơi kinh hoàng vội đáp:

- Lâu trưởng lão có việc gì xin cứ nói. Bản đạo xin lắng nghe.

Tỉnh Hà Điều Khách vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Ma đầu ẩn cư ở trên đỉnh núi Ngũ Lão tại Khang Lư, không những công lực cao thâm khôn lường và còn âm mưu ác độc lắm. Y có dã tâm chỉ muốn được làm bá chủ vô lâm. Lâu mỗ đã tận hết tâm trí mà tới giờ vẫn chưa sao dò biết được thân thế lai lịch của y...

Ông già béo bỗng cười nhạt và xen lời nói:

- Lời nói này hơi thừa một chút, xưa nay Lâm mỗ vẫn không ưa những người nói không.

Vì những lời thừa ấy nó không bỏ ích gì cho thực tế cả.

Lâu Ung cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Lâm lão sư, tuy lời nói của lão đây không thực tế thật, nhưng nghĩ đến hồi năm nọ ở xường khí giới tại Yên Kinh, Lâm lão sư bị một thiếu niên xấu xí khôn tả dùng chỉ lực đánh cho suýt toi mạng, nếu không được Nhất Nguyên Cư Sĩ Hồ đại hiệp thương hại, van lơn hộ cho thì ngày hôm nay lão sư làm gì có mặt ở đây nói chuyện nữa.

Ông già béo lùn nghe nói, nghĩ lại chuyện xưa xấu hổ đến mặt đỏ bừng, hai mắt lộ ngay sát khí.

Lâu Ung lại cười ha hả và lớn tiếng nói tiếp:

- Lâm lão sư chớ nên bận lòng bởi những lời của lão vừa nói. Vừa rồi, lão nghe thấy môn hạ đệ phi báo cho hay, Lâm lão sư đã lệnh cho già nửa số cao thủ trong hội Tam Điểm đi đỉnh núi Khang Lư để vây đánh ma đầu kia. Nhưng ma đầu ấy có phải là tay tầm thường đâu? Nếu lão sư không mau mau tới đó tiếp viện ngay, lão chỉ e những cao thủ của quý hội sẽ bị tiêu diệt hết đấy.

Ông già béo lùn nghe nói giật mình kinh hãi đến ngăn người ra, Tri Vi đạo trưởng vội chấp tay chào và xen lời nói:

- Dù Lâu trưởng lão không chịu ra tay giúp cho, bản đạo cũng mong trưởng lão hãy cho biết hết câu chuyện của trưởng lão vừa nói dở hồi nãy.

Lâu Ung cười đáp:

- Tục ngữ đã nói: "Sư xuất vô danh, binh gia tối kỵ", đem quân đi đánh mà không có danh nghĩa gì tất phải thảm bại chứ không sai. Còn cái chết của quý môn đồ ra sao, chẳng hay Tri Vi trưởng môn có thể cho lão biết rõ nguyên nhân của cái chết ấy không? Tri Vi đạo trưởng rầu rĩ và im lặng một hồi, lẩm bầm giây lát mới lên tiếng nói:

- Sự thị phi của vô lâm, vốn rất khó hiểu. Dù đệ tử của tệt phái có không nên không phải đi chẳng nữa, đối phương cũng phải xét lai lịch ra sao trước, rồi giải chúng lên núi Hoa Sơn tất nhiên bản đạo phải theo đúng luật pháp mà trị tội bọn chúng. Bản đạo không phải là người hay bênh vực bảy môn đồ của mình và cũng không phải là người hiếu thắng, nhưng thân làm Trưởng môn thấy môn đồ bị người khác đánh đập như vậy không lý tới sao được? Trước khi chưa rõ thị phi phải trái, tránh sao khỏi oan khuất. Và làm như thế không những có lỗi với các vị sư tổ của đời trước nên dù sao, bản đạo cũng phải điều tra cho ra hư thực như thế nào đã. Huống hồ chuyện ấy hội Tam Điểm cũng có mười mấy người bị giết chết một cách thảm khốc. Nghĩa là người nào người nấy như bị phân thây xé xác vậy, nên Lâm lão sư mới...

Nói tới đó, lão đạo sĩ khẽ ho một tiếng, rồi nói tiếp:

- Lúc này, bản đạo với Lâm lão sư không khác gì đang cười trên mình hổ, bắt buộc không đi không được. Bản đạo rất cảm ơn Lâu trưởng lão cho hay như vậy.

Lâu Ung nhìn thẳng ra phía sông, mỉm cười đáp:

- Đồ sắp ghé vào bờ rồi, lão chúc mừng cho quý vị chuyến đi này thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công.

Một lát sau chiếc đò qua sông đã ghé vào bờ, Tri Vi đạo trưởng, người Chưởng môn của Hoa Sơn, liền vãi chào Lâu Ung một cái rồi đi xuống dưới đò và sang bên kia sông ngay.

Lâu Ung vẫn đứng trên bờ, đưa mắt nhìn theo, lắc đầu thờ dài tỏ vẻ thương tiếc, nhưng vẫn chưa chịu quay người đi, cứ đứng yên ở đó nhìn theo bọn người kia hoài.

Lạc Dương đứng cạnh thấy vậy, không chịu nổi, liền lên tiếng gọi:

- Sư bá! Lâu Ung đứng ngăn người ra giấy lát rồi quay đầu lại nhìn Lạc Dương và hỏi:

- Vừa rồi cậu gọi lão phải không? Lạc Dương nghiêm nghị đáp:

- Vâng, tiểu đệ đệ Lạc Dương, gia sư Tạ Vân Nhạc...

Chàng chưa nói dứt, Lâu Ung đã tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ hỏi tiếp:

- Hiền đệ đệ có phải là họ Lạc bị Tiêu Dao Khách bắt cóc và mất tích ở núi Trường Bạch không?...

Nói xong, y ngấm Lạc Dương một hồi rồi nói tiếp:

- Nơi đây không tiện chuyện trò. Hiền đệ đệ hãy theo lão tới đằng này.

Nói xong, y liền quay người đi trước. Lạc Dương vội cỡi dây cương ngựa và dắt con ngựa đó đi theo.

Đi được một lát, hai người đã rời khỏi chỗ bến đò chừng ba bốn dặm, nơi đây là cửa sông Trường Giang, nước chảy mạnh khôn tả. Trên mặt sông mọc đầy cỏ lau, hình như cả mặt sông đều bị cỏ lau che lấp hết vậy, trông xanh rì và rất đẹp mắt.

Lâu Ung bỗng ngừng chân ở bờ sông, giơ tay lên vỗ hai cái. Tiếng tuy không lớn lắm, nhưng đủ truyền ra nơi xa rồi. Đột nhiên trong bụi lau có tiếng mái chèo khua động, rồi có bảy tám người ở trong bụi lau rung mình nhảy lên trên cao bốn năm trượng lộn hai vòng rồi dương tay ra tà tà lượn xuống chỗ trước mặt Lâu Ung. Vừa hạ chân xuống bọn họ đã buông xuôi đứng nghiêm nghị liền.

Lạc Dương khen ngợi thầm: "Khinh công tuyệt đẹp." Chàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy tám người tuổi trạc trung niên, ăn mặc như bọn ăn mày, mắt long lánh như đèn ló vậy.

Lâu Ung xua tay một cái và nói:

- Các người mau dắt con ngựa kia cho thiếu niên và giấu nó vào một nơi. Thiếu niên này là bạn của bổn môn, và là người có lai lịch đấy, sau này các người có thấy chàng ta phải trông nom và giúp đỡ ngấm cho chàng, nghe chưa? Tám tên ăn mày ấy đều quay đầu lại nhìn Lạc Dương một hồi, rồi một tên trọng bọn đi tới gần đỡ lấy cương ngựa hộ chàng và dắt luôn con ngựa ấy ven theo bờ sông tiến thẳng về phía trước.

Lâu Ung bỗng giơ tay ra nắm chặt cánh tay của Lạc Dương và tay nữa thì đỡ lấy nách của chàng, rồi cả hai cùng tung mình nhảy lên, phi về phía bụi lau trảm mình xuống.

Lạc Dương thấy chỗ hạ chân là trên boong của chiếc thuyền nhỏ, đồng thời chàng thấy công lực của Lâu Ung cao siêu khôn lường như vậy cũng phải kinh ngạc lắm. Chàng còn kính phục vị trưởng lão ấy ở chỗ không thấy chiếc thuyền con đâu cả, mà khi nhảy tới lại hạ chân đứng ngay vào boong thuyền như vậy? Lâu Ung thấy chàng ngăn người ra suy nghĩ, biết ngay chàng đang nghĩ gì, liền mỉm cười nói:

- Hiền đệ đệ khỏi cần kính phục như vậy. Sau này nếu hiền đệ đệ chỉ cần học được bốn năm thành của lệnh sư thôi, cũng đủ tài ba hơn lão nhiều rồi.

Nói xong, y dẫn Lạc Dương đi vào trong khoang ngòi, và hỏi chàng tại sao lại biết y ở đây mà tới tìm kiếm như thế nào? Lạc Dương liền kể rõ chuyện của mình với Phẩm Nhi rời khỏi hang động của Tiêu Dao Khách như thế nào? Và đã thấy những chuyện gì ở trên núi Kệ Thạch..., cứ thao thao bất tuyệt kể hết cho Lâu Ung hay.

Lâu Ung ngồi yên lắng tai nghe, sắc mặt thay đổi luôn luôn, chờ tới khi Lạc Dương kể xong, mới thờ dài một tiếng rồi đỡ lời:

- Lệnh sư tài hoa tuyệt thế, và phúc đức thâm hậu lắm, nên không riêng gì lão phu mà cả những người quen biết lệnh sư cũng đều công nhận, tướng của ông ta không phải là người chết yếu chết non. Bây giờ theo sự tái hiện của hai thanh kiếm, Thanh Hồng và Cự Khuyết, chúng ta có thể tìm ra manh mối...

Lạc Dương hỏi tiếp:

- Theo sự ước đoán của sư bá, nếu gia sư chưa qua đời thì hiện giờ ở đâu? Lâu Ung gượng cười đáp:

- Lão biết hiền đệ nhớ sư phụ lắm, nhưng về vấn đề này thì lão cũng như hiền đệ thôi. Theo lão ước đoán vì lệnh sư không thấy Ngọc Chung Đảo bắt đầu chìm mà không thể cứu vãn được, để sư mẫu và các đại hiệp bị tai họa thảm khốc như vậy nên đau đớn, mất hết cả thành tâm tráng khí. Lão đoán chắc lệnh sư, sau khi trở về Trung Nguyên đã ẩn núp ở một nơi nào đó không ai biết tới, cho nên năm năm nay lão đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm mà vẫn không thấy đâu hết. Có lẽ lệnh sư vì kích thích quá nổi mà chán sự đời, bây giờ muốn lệnh sư tái xuất giang hồ, chỉ có phép lạ là làm cho lệnh sư mẫu với các người được bình yên vô sự trở về.

Lạc Dương sức nghĩ ra một kế, trợn ngược đôi lông mày lên rồi nói:

- Tiểu diệt đã nghĩ ra được một cách. Nếu đúng như lời sư bá nói là gia sư đã quay trở về Trung Nguyên thì thế nào cũng dụ được gia sư xuất hiện giang hồ liền.

Lâu Ung ngẩn người ra hỏi:

- Hiện diệt có ý kiến gì cứ việc nói ra cho lão nghe.

- Tuy ai ai cũng đã xác định Ngọc Chung Đảo đã hóa ra tro rồi, nhưng người và súc vật ở trên đảo đó chưa chắc đã chết, và có ai trông thấy đâu và không ai rõ xác thật được việc này cả. Việc đời không thể dùng lý luận thường mà ước đoán được, vì có nhiều việc xảy ra một cách bất ngờ. Bây giờ sư bá mật lệnh cho tất cả đệ tử của Cái Bang đi khắp nơi loan tin rằng hai thanh kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng đã tái hiện giang hồ. Chủ nhân của hai thanh kiếm ấy đã bị Kê Thạch Tam Quái bắt giữ, như vậy gia sư thế nào cũng động lòng liền mà tái xuất giang hồ đi tìm kiếm liền.

Lâu Ung nghe xong nghĩ ngợi một hồi rồi mừng rỡ vô cùng liền đáp:

- Kế này có thể thành công được lắm. Nay mai lão sẽ cho thi hành việc này ngay, nhưng..

Nói tới đó, Lâu Ung bỗng sầm nét mặt lại suy nghĩ giây lát, rồi nói tiếp:

- Lão cần phải điều tra xem ông già áo trắng mà hiện diệt đã trông thấy ở núi Tiêu Cô là ai đã.

Nói xong, y vỗ tay một cái, đã có một người ăn mày tuổi trung niên chột mắt ở gần đó xuất hiện và nhảy tới.

Lâu Ung đưa mắt nhìn người ăn mày chột mắt ấy rồi hỏi:

- Phụng đường chủ hãy đi tra hỏi xem các đệ tử dưới đường xem, trong nửa năm nay có thấy bọn người áo trắng cứ đêm khuya lại xuất hiện đi lại ở Giang Nam, Giang Bắc không? Người ăn mày chột mắt định nói lại thôi, sau cùng y chỉ dạ một tiếng rồi quay người đi luôn, Lâu Ung lại tiếp:

- Phẩm Nhi bỗng mất tích như vậy thực đáng ngờ. Theo lão, bây giờ làm sao mà kiếm ra được một trong Kê Thạch Tam Quái là có thể biết rõ mọi nhẽ ngay.

Lạc Dương vội đỡ lời:

- Chỉ mong đúng như lời của sư bá đã nói.

Chàng vừa nói vừa nhìn thẳng vào Lâu Ung tỏ vẻ không hiểu hành động của Lâu Ung bí mật như thế để làm gì? Tại sao lại giấu chiếc thuyền nhỏ ở trong bụi lau này, và hình như xung quanh đây có kẻ địch đang bao vây vậy? Tuy chàng nghi ngờ nhưng vẫn không dám lên tiếng hỏi rõ.

Lâu Ung là người rất thông minh, thấy vẻ mặt hoài nghi của Lạc Dương liền mỉm cười nói:

- Có phải hiện diệt thấy hoàn cảnh trước mắt đây với cử chỉ của lão mà tỏ vẻ hoài nghi phải không? Sự thực từ khi Đại trưởng lão của bốn bang với lệnh sư đi Ngọc Chung Đảo cho đến giờ thanh vọng của Cái Bang đã sa sút rất nhiều và cứ thường bị người ta đến tận cửa nhà gây thù gây hận, vì vậy lão mới hoá mình thành ám, nghĩa là tất cả các Phẩm bang của Cái Bang đều núp vào trong bóng tối hết. Mục đích của lão là để tránh cho khỏi bị tổn thất, hơn nữa làm như vậy là để dò xét xem người đứng đầu bọn Khang Lư là ai? Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Thế ra sư bá vẫn chưa điều tra ra tên ma đầu ấy là ai hả? Lâu Ung vừa cười vừa đáp:

- Nếu bảo người đó là ma đầu thì hơi sớm một chút, sự thật mấy năm gần đây y ở trong võ lâm cũng đã làm mấy việc, khiến ai cũng cảm thấy khoan khoái, nhưng hành vi của y rất bí mật mà lại không giao tiếp với một nhân vật chính phái nào cả, bất cứ người nào đến thăm y, y cũng đóng cửa không tiếp hết, có khi còn lớn tiếng chửi mắng người đến thăm là khác. Cho nên lão mới đoán chắc sau này y cũng gây mưa gió ở trong võ lâm. Vì từ xưa tới nay những người có hành vi kỳ bí như thế, đa số đều không phải là những tay tầm thường.

Đang lúc ấy khoang thuyền bỗng rung động, thì ra người ăn mày chột mắt đã quay trở về thưa rằng:

- Thuộc hạ của bốn đường đều trả lời chưa hề thấy phát hiện những bóng trắng như thế.

Lâu Ung vẻ mặt lạnh lùng xua tay một cái rồi nói:

- Ra lệnh cho các hạ thuộc chờ chiếc thuyền nhỏ này đến núi Tiêu Cô.

Người ăn mày một mắt vội chào xong liền quay người ra ngoài đi luôn. Một lát sau thân thuyền rung động và hình như đã bắt đầu đi vậy, rồi đột nhiên Lạc Dương thấy mắt sáng lên, lúc này chàng mới hay thuyền đã ra khỏi bụi lau và đang đi trên mặt sông mênh mông rồi. Nước xanh biếc và chảy rất nhanh, không bao lâu đã trông thấy một cái núi nhỏ nằm lơ lửng ở phía đằng xa.

Tiêu Cô Sơn cao chừng ba mươi trượng, mọc lơ lửng một mình ở trên mặt nước, có bậc thang lên đỉnh núi nhìn phong cảnh bốn mặt xung quanh thì thật là tuyệt đẹp.

Chiếc thuyền nhỏ từ từ đi tới chân núi đầu ngay cạnh một tảng đá lớn, Lâu Ung với Lạc Dương lần lượt nhảy lên bờ, và ra lệnh cho chiếc thuyền nhỏ đi luôn. Chiếc thuyền đi luôn. Chiếc thuyền đi nhanh như một mũi tên, thoáng cái đã đi ra ngoài xa và từ từ mất dạng.

Lâu Ung vừa cười vừa nói:

- Chùa Cửu Long ở trên núi Tiêu Cô nguyên là cơ nghiệp của Cái Bang. Ba mươi năm trước cho một hòa thượng của Bồ Đề Thiếu Lâm hạ viện để thanh tu. Hòa thượng đó đã viên tịch từ ba năm trước đây, hiện giờ do đệ tử của y tiếp nhận chức phương trượng, trong chùa có hơn năm mươi tăng chúng, lão ở đây ra lệnh cho các môn hạ chắc không còn ai biết rõ được tung tích của lão đâu.

Nói xong y vỗ tay ba cái nhưng không thấy có tiếng trả lời, y tỏ vẻ không yên lại vỗ tay một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời nốt. Y liền tròn tròn xoe đôi mắt, ngẩng đầu nhìn lên trên vách núi vẻ mặt nghiêm nghị và nói:

- Môn hạ của lão tự tiện rời khỏi chòi canh như thế rất đáng ngại, hiền đệ hãy ở lại đây đợi cho lão đi xem qua, rồi quay lại ngay.

Nói xong, lão anh hùng nhún vai một cái người đã nhảy thẳng lên cao bảy tám trượng, khi chưa hết đà lão đã đưa tay lên trên vai rút ra một thứ khí giới trông như cái cần câu và nhanh như điện mọc luôn khí giới đó vào một sợi mây ở trên vách núi. Lão móc được sợi mây đó rồi liền nhún mạnh một cái, người lão đã tung lên trên đỉnh núi và mất tích luôn. Lạc Dương kinh ngạc vô cùng, đứng ngẩn người ra một lúc mà không tìm hiểu được sự kỳ dị đó.

Chàng đứng ở trên tảng đá đợi chờ hàng tiếng đồng hồ, mặt trời sắp lặn rồi mà vẫn không thấy Lâu Ung quay trở lại. Chàng định tâm thủ lên trên dò xét xem sao vì lúc ấy thuyền đã đi khỏi, không còn đường rút lui nữa, biết đi lên trên là nguy hiểm những cũng đành leo lên.

Chàng đi theo những bậc thang đá tiến thẳng lên chùa ở trên đỉnh núi, khi tới nơi thì mặt trăng đã mọc. Chàng thấy trong chùa tối đen như mực không có một chút ánh sáng đèn nào hết. Chàng không suy nghĩ gì cả, lớn bước đi vào trong chùa, tiến lên trên đại điện.

Chàng thấy trong điện tối đen như mực, nhưng vẫn không ngừng chân, cứ tiến thẳng vào trong điện. Chàng thấy trong điện vừa tối om vừa lạnh buốt, đã bắt đầu hoảng sợ, vội rút thanh trường kiếm mới mua được ở Thương Châu ra. Đột nhiên phía trên góc điện có tiếng âm trầm hỏi:

- Tiểu thí chủ đến đây làm chi? Giọng nói lạnh buốt tận xương, không khác gì gió ngầm trong thung lũng và tiếng hú ban đêm.

Lạc Dương nghe thấy tiếng hỏi đó rùng mình rón tóc gáy, liền đưa mắt vào phía có tiếng nói và trả lời:

- Mục đích của tại hạ tới đây trước là chiêm ngưỡng Như Lai và sau là để bái cầu từ bi.

Chàng chưa dứt lời lại có tiếng cười nhạt âm vang lên tiếp theo là tiếng đáp:

- Được, để cho thí chủ chiêm ngưỡng đây.

Người ta vừa nói dứt, bốn bên góc tường đều có ánh sáng đỏ thấp thoáng, bốn ngọn nến to đã cháy sang. Lạc Dương cả kinh mặt thất sắc đưa mắt nhìn quanh một vòng. Ngoài cửa điện cũng có hòa thượng đứng canh phòng.

Lạc Dương biết mình đã sa vào vòng vây, nhưng không hiểu sao những hòa thượng này lại bao vây như thế, nên chàng đứng ngẩn người ra một hồi rồi hỏi:

- Các vị đại sư làm thế là có ý nghĩa gì? Một hòa thượng đứng gần phía trái thân hình mập mạp mặt mũi lầm lì, cười khinh và đáp:

- Có phải ngươi muốn tìm lão ăn mày họ Lâu đấy không? Sài gia đã đoán trước thế nào ngươi cũng tới, cho nên mới đặt thiên la địa võng này để chờ. Ngươi có mau mau thúc thủ chịu trời đi không? Lúc ấy Lạc Dương cảm thấy mình đã sa vào trong chôn khó xử, vì chàng không biết những sư của chùa Cửu Long này là bạn hay là địch của Cái Bang. Chàng muốn lên tiếng thừa nhận là đến tìm Lâu Ung nhưng lại không dám, dù sao chàng cũng là một người thông minh, chàng đưa mắt nhìn qua một cái đã biết ngay những hòa thượng này không phải là bạn Lâu Ung. Nếu là bạn sao chàng không thấy Lâu Ung hiện thân? Trái lại bên hòa thượng của chùa Cửu Long này cũng thắc mắc nốt vì chúng thấy Lạc Dương không nói không rằng mắt cứ nhìn xung quanh và thái độ rất ung dung, chúng không thể nào biết được lai lịch của Lạc Dương ra sao, vì vậy mấy chục mắt cứ trợn trừng lên nhìn thẳng vào người Lạc Dương.

Sự thực lúc này Lạc Dương đang ngẫm ngẫm suy nghĩ, chàng biết muốn phá vòng vây nhảy ra ngoài điện còn khó hơn là chạy lên trời, mà dù có xông ra được cũng vô ích vì núi Tiêu Cô này bốn mặt đều là nước. Chẳng nhẽ lại nhảy xuống sông làm mồi cho cá hay sao? Chàng nghĩ tới đây, máu nóng trong người muốn sôi sùng sục, chàng bỗng rút ngay trường kiếm ra khỏi bao, đứng lấy thế bảo vệ. Bỗng có một hòa thượng quát lớn rồi nhanh như điện chớp, múa cây thiền trượng xông lại tấn công. Thế trượng của hòa thượng đó rất hùng mạnh, lần đầu tiên đối địch với người ngoài, Lạc Dương không sao tránh khỏi nom nớp lo sợ, chàng thấy thế trượng của hòa thượng đó vừa mạnh vừa nặng, vội né tránh nhảy sang bên ba thước để tránh, và tà tà đưa kiếm ra đâm luôn vào dưới hông của đối phương. Kiếm của chàng vừa đâm ra thì đã có một hòa thượng khác ở phía sau tấn công lên tới. Lạc Dương bỗng thấy phía sau có tiếng gió động đành phải thâu thế kiếm tấn công lại, chân theo phương vị bắt quai bước sang bên tránh né, rồi chàng múa trường kiếm lên chống đỡ hai hòa thượng đó. Hai hòa thượng cười nhạt một tiếng, kẻ múa trượng người múa đao, xông lại tấn công luôn. Chàng vội lui về phía sau hai bước và giờ một pho kiếm pháp ra nhanh như điện chớp để đối phó với hai hòa thượng ấy. Cũng may những hòa thượng kia không ra vây đánh chỉ đứng chung quanh đó xem thôi, bằng không, Lạc Dương đã sớm bị chúng bắt đi rồi. Đang lúc ấy một hòa thượng đứng ở góc điện lạnh lùng nói:

- Người này võ công quái dị lắm, nhưng còn ngượng tay hình như y không có sư phụ mà tự học thành vậy. Hiển nhiên căn bản của y chưa vững chắc, nhưng trong năm ba thế kiếm lại có một thế rất kỳ lạ, oai lực vô cùng. Xem như vậy y không phải là đồng bọn với lão ăn mày Lâu Ung đâu.

Lời nói của hòa thượng đó rất đúng, từ khi được Vân Nhạc nhận làm đồ đệ đến giờ, Lạc Dương chưa được sư phụ dạy cho một miếng võ nào cả. Ở trên núi Trường Bạch vì nhớ nhung Vân Nhạc không có thì giờ học hỏi gì. Ngày sau này đêm lại chơi với Phẩm Nhi nên chàng chưa được học một chút miếng võ nào là thể. Sau cùng Phẩm Nhi hai người bị Tiêu Dao Khách giam giữ ở trên động phủ, nhờ Phẩm Nhi có đôi chút kinh nghiệm chàng mới bắt đầu cùng Phẩm Nhi luyện tập những võ công của Tiêu Dao Khách để lại cho. Nhưng người dù có căn bản tốt đến đâu, thông minh đến đâu mà không có minh sư chỉ giáo cho thì làm sao mà học thành công được. Sở dĩ bây giờ chàng đối địch với hai hòa thượng đó thỉnh thoảng có một thể kiếm kỳ lạ, là nhờ chàng nhớ ra được những thể kiếm ấy ở trong bí kíp của Tiêu Dao Khách và đem ra sử dụng đó thôi.

Lạc Dương nghe thấy hòa thượng ấy nói đúng hoàn cảnh của mình, trong lòng cũng phải phục hòa thượng đó có đôi mắt tinh đời. Lại có một hòa thượng khác lên tiếng nói:

- Mặc, y có phải người đồng bọn với người Cái Bang không, ta hãy bắt giữ y trước, rồi hãy nói sau, chúng ta cần phải mau mau rời khỏi đây bằng không sẽ phiền lắm đấy.

Lạc Dương nghe nói lo âu vô cùng, đột nhiên rú lên một cái, tiếng rú của chàng làm vang động cả ngôi điện ấy. Tên hòa thượng cảm thiên trọng múa mạnh, quát hỏi:

- Người kêu rú như ma kêu để làm chi? Tiếng rú của chàng chưa dứt thì chàng đã múa kiếm tấn công luôn ba thế, rồi chàng tung mình nhảy lên trên cao, đột biến thể kiếm kỳ ảo đâm bổ xuống, điểm luôn vào mí mắt của hai hòa thượng và thân hình của chàng thì tà tà lướt ra khỏi ngoài điện, tay phải lấy ra bốn mũi tên. Hai hòa thượng đứng canh gác ngoài cửa điện thấy chàng nhảy ra vội xông lại quát:

- Chạy đi đâu? Chàng liền múa chưởng xông lại tấn công chàng luôn, nhưng chúng chưa kịp tấn công tới đã thấy có bốn điểm sáng như sao sa nhảm mắt chúng bay tới liền. Chúng kinh hãi thu chưởng lại rồi nhảy sang bên một thước để tránh né. Chàng thấy ở giữa có chỗ trống liền xuyên qua kẽ hở đó mà chạy xuống dưới sân điện, rồi tung mình nhảy lên cao luôn. Các hòa thượng ở trong điện cũng nhanh như chớp đuổi theo ra, một hòa thượng giờ chưởng tấn công luôn. Lúc ấy người của Lạc Dương mới rời khỏi mặt đất một thước đã thấy vật gì đánh trúng rất mạnh, chàng chưa kịp kêu la thì thân mình đã bị đẩy bắn ra ngoài xa liền.

Các hòa thượng khác vội chạy lại vây bắt Lạc Dương, chàng thấy khí huyết trong người rạo rực nhưng vẫn không chịu cho chúng bắt giữ. Chàng tức giận bọn hòa thượng này vô cùng nên cả người lẫn kiếm múa tít quay lại tấn công luôn, thể kiếm của chàng đang sử dụng đây là Phi Lôi Thập Ngũ Thức của Tiêu Dao Khách để lại cho nên lợi hại vô cùng, bọn hòa thượng ngạc nhiên không kịp đề phòng nên một tăng nhân đứng gần đó đã bị lưỡi kiếm của chàng chém trúng vai, chỉ nghe thấy một tiếng kêu la thảm khóc, người y đã bị chém làm hai mảnh máu bắn tung tóe khắp nơi.

Một hòa thượng to béo quát:

- Tiểu tặc tàn nhẫn ác độc thật, đêm nay phật gia phải mở lòng từ bi giải thoát cho mi mới được.

Nói xong, y liền tung mình nhảy tới múa song chưởng tấn công luôn, liền có một luồng sức mạnh như núi Thái Sơn nhắm Lạc Dương đẩy tới, Chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng Lạc Dương đã bị y đẩy ra xa hai thước, mồm phun luôn máu tươi, người ngã ngựa bắn trở ra tiếp.

Lạc Dương bị thương nặng, biết có thí mạng đầu thêm nữa cũng vô ích, còn bị phơi xác ở trên núi Tiểu Cô này, cho nên chàng phun máu, liền thuận thế đập chân để người mình bắn ra ngoài xa thêm.

Tuy chàng đã nhảy bắn ra ngoài xa năm sáu trượng, nhưng lúc đứng dậy vẫn thấy đầu óc choáng váng. Đồng thời chàng lại bị bọn hòa thượng kia, nhanh như gió, đuổi theo tới.

Chàng liền nghĩ thầm: "Phen này ta chết mất thôi." Đột nhiên ở trên góc trời có một tiếng rú ghê rợn vọng tới. Tiếng rú đó vừa to vừa dài và nhanh như sao sa điện chớp. Bọn hòa thượng nghe thấy tiếng rú đó đều ngẩn người ra, và tiếng rú đó chưa ngớt thì đã có một thân hình nhảy xuống mặt đất. Dưới ánh sáng trăng chỉ thấy người đó thân hình vạm vỡ đầu tóc rối bù, khí độ rất oai dũng, lưng đeo trường kiếm.

Ông già ấy vừa hạ chân xuống mặt đất đã trông thấy bọn hòa thượng đang đuổi theo Lạc Dương, liền đưa mắt nhìn chur tăng, hai mắt tỏ vẻ kinh ngạc. Một hòa thượng gầy gò và cao, hai mắt long lánh liền lớn tiếng cười và hỏi:

- Thế ra là Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi thí chủ đã giáng lâm tề môn, không hiểu Linh Phi thí chủ có lệnh chỉ giáo gì thế? Linh Phi đáp:

- Không dám, chẳng hay Trường Duyệt đại sư gần đây có được mạnh giỏi không? Hòa thượng gầy gò ấy tên là Trường Duyệt đại sư liền chấp tay vái chào đáp:

- Nhờ Phật tổ ban ơn bản tăng cũng được mạnh giỏi như thường.

Lúc này Lạc Dương đã chết giắc nằm ở dưới đất, hai hòa thượng nhanh như gió nhảy xô tới.

Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi đột nhiên nhảy trước người Lạc Dương cản trở hai hòa thượng kia và khẽ quát bảo:

- Hãy khoan.

Đồng thời lão anh hùng giờ chưởng thế ra khẽ phát một cái. Hai hòa thượng nọ tưởng Linh Phi định ra tay, tránh sang hai bên đứng ngẩn người ra.

Trường Duyệt đại sư tỏ vẻ không vui, hai mắt tia ra ánh sáng long lánh và khẽ hỏi:

- Linh thí chủ, các hạ làm như thế là có ý nghĩa gì? Linh Phi mỉm cười đáp:

- Người tu hành bao giờ cũng đề hai chữ từ bị lên trên hết. Đại sư lại là cao tăng có đạo hạnh rất cao thâm, sao đại sư không tha cho y thoát chết? Không hiểu thiếu niên này là ai, có phải y đã xúc phạm tới đại sư không? Trường Duyệt đại sư không ngờ lão anh hùng lại hỏi han như vậy, liền ngăn người ra không biết sao trả lời. Y liền cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp:

- Bần tăng cũng không biết thiếu niên này là ai. Trong khi bần tăng tụng kinh buổi tối thì y đột nhiên xông vào, vẻ mặt hung hăng cứ đòi tìm kiếm Nhị trưởng lão là Lâu Ung. Bần tăng trả lời cho y biết là không hay biết gì Lâu nhị trưởng lão cả. Thế rồi y bỗng lên tiếng nhục mạ, hình như y có ý định đến đây gây sự và định đấu với các đệ tử của bốn môn vậy.

Bần tăng ngăn cản không kịp một đệ tử của bốn môn đã bị thế kiếm lợi hại của y chém chết, vì vậy bần tăng mới bắt giữ y để hỏi xem lai lịch ra sao? Linh Phi thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Hình như y có thù với Lâu Ung, muốn tìm Lâu Ung để đối phó thì phải. Linh mẫu cũng không có thiện cảm gì với Cái Bang cả, nhưng phần nhiều những người ít tuổi vẫn hay nóng nảy và hung hăng như thế, và lại người chết cũng không thể nào phục sinh được, vậy mong đại sư nể mặt Linh mẫu tha chết cho y.

Thì ra Linh Phi thấy Trường Duyệt đại sư, hai mắt cứ quay tròn liên tiếp, biết lời nói của đại sư không đúng sự thật, vì không khi nào đối phó với một thiếu niên lại kéo nhiều tăng chúng ra như vậy. Cho nên Linh Phi mới nghi bên trong thể nào cũng có nội tình.

Trường Duyệt đại sư ha hả cười đáp:

- Việc nhỏ mọn này dù thí chủ không tới đây nói giúp y, bần tăng cũng không ra tay giết chết y đâu. Mời Linh thí chủ hãy vào trong thiền phòng dùng nước đã.

Nói xong, đại sư liền bảo tăng chúng đem cái xác của hòa thượng kia đi hỏa táng.

Linh Phi chưa kịp trả lời bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động, vội quay đầu lại nhìn, thấy Lạc Dương nhảy ra ngoài xa hơn mười trượng, y liền cau mày và lắc đầu. Liền đó một người đứng cạnh đó vội vàng đuổi theo, giơ tay lên ném luôn năm nắm ngân đao, liền có hai viên trúng ngay vào sau lưng Lạc Dương, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu bộp bộp, người của Lạc Dương đã bay tới chỗ mép núi. Linh Phi thấy chàng lão đạo mấy cái rồi rớt ngay xuống sông liền.

Linh Phi vội phi thân tới mép núi, nhưng y chỉ thấy nước sông ở bên dưới cuộn cuộn chảy và những làn sóng đánh lên cao tới một hai trượng, chứ không còn trông thấy hình bóng của Lạc Dương đâu nữa. Y liền thở dài một tiếng. Đang lúc ấy, y đột nhiên nghe thấy Trường Duyệt đại sư giận dữ quát mắng:

- Ai sai mi tự tiện ra tay như thế? Bây giờ bốn tọa biết nói năng làm sao với Linh thí chủ đây.

Linh Phi quay đầu lại nhìn thấy Trường Duyệt đại sư đang giận dữ quát mắng tăng nhân ném ngân đao hỏi nầy. Tăng nhân nọ tò vò vẻ hoảng sợ vội đáp:

- Đệ tử đáng chết lắm.

Linh Phi mỉm cười xen lời nói:

- Việc đã qua rồi, đại sư khỏi cần trách mắng đệ tử như vậy. Linh mẫu với thiếu niên kia chưa từng quen biết bao giờ đại sư không cần phải bận lòng với Linh mẫu cả.

Trường Duyệt đại sư nghe thấy Linh Phi nói như vậy mới an tâm, liền quát mắng đệ tử nọ rằng:

- Có mau ra cám ơn Linh thí chủ không? Linh Phi cả cười nói:

- Khỏi cần phải giở những tục lệ ấy nữa, Linh mẫu cũng sắp sửa rời khỏi đây ngay.

Trường Duyệt đại sư ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao Linh thí chủ tới cũng hấp tấp và đi cũng nhanh chóng như thế?

- Linh mẫu một mình mượn chiếc thuyền này đi du ngoạn ngũ hồ tứ hải, sống cuộc đời phiêu lưu, hồi nầy mẫu đi ngang qua đây thấy một chiếc thuyền nhỏ đang lênh bênh trên mặt sông, liền nghĩ ba năm trước mẫu đã đến đây thăm đại sư, cho nên mới lên núi để thăm đại sư.

Mẫu rất hân hoan thấy đại sư khỏe mạnh như xưa. Tâm nguyện của mẫu đã đạt, mẫu không rời khỏi ngay còn ở đây làm chi nữa.

Nói xong, y rú lên một tiếng thật dài rồi đột nhiên giở khinh công tốt mức ra chạy thẳng tới ven sông ở bên phía đông và chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Trường Duyệt đại sư thấy vậy vội bảo tăng chúng rằng:

- Chúng ta mau rút lui khỏi chùa Cửu Long ngay nay.

Hãy nói Linh Phi vội chạy xuống dưới chân núi, leo lên một chiếc thuyền đưa mắt nhìn bốn xung quanh rồi đứng ngăn người ra một hồi.

Thì ra Linh Phi thừa lệnh đi Giang Tây đem thuốc giao cho Hạ Hầu cực chủ, rồi y cùng Cát Thiên Hào song song giải trừ các môn hạ của phái Thiên Nam đến tằm thù. Giữa lúc đó thì có tin đồn Hòa Diễm Sơn nơi Ngọc Chung Đảo nổi tung, hòn đảo đó đã biến thành tro tàn, Tạ Vân Nhạc với các người không biết sống chết ra sao. Linh Phi đau lòng xót ruột vô cùng, y cùng Cát Thiên Hào và Mạnh Trọng Kha vội đi ngay lên Vân đảo để hỏi thăm những môn hạ của Cái Bang xem đã được mục kích hòn đảo đó chìm đắm ra sao? Theo những môn hạ của Cái Bang thì Ngọc Chung Đảo ở ngay ngoài khơi, sóng gió rất lớn nên các thuyền đánh cá ít khi dám men men tới, vì vậy, có thể bốn vị trưởng lão chưa đi tới Ngọc Chung Đảo thuyền đã bị chìm đắm rồi. Nhưng không hiểu tại sao không thấy bốn vị trưởng lão quay về, nên họ mới ngạc nhiên vô cùng.

Linh Phi trong lòng cũng có dự cảm Tạ Vân Nhạc là người rất phúc đức không khi nào lại bị chết một cách thê thảm như thế được. Có lẽ chiếc thuyền của đại hiệp bị sóng đánh chìm rồi phiêu lưu đến một hoang đảo nào đó mà chưa ai biết tới thời, cho nên đến giờ vẫn không thấy trở về là thế. Cũng vì nghĩ như vậy mà y với mọi người đã dặn đệ tử của Cái Bang phải giữ kín việc này, không nên tiết lộ cho ai biết cả, và cũng đừng cho ai hay y với Vân Nhạc có cảm tình thâm hậu, và y cũng quyết ý đi thuyền ra bể để tìm kiếm xem sao.

Cũng may người trong võ lâm chỉ có một số ít là biết Tạ Vân Nhạc với y có liên quan mật thiết với nhau mà thôi, vì vậy mà các nhân vật của tà phái không nghi ngờ tới y. Trong khi y đi thuyền ra ngoài bể có dặn dò Thiên Hào đi núi Thanh Thành một phen dặn phái Thanh Thành nên bình tĩnh như thường, đừng để cho tự mình làm loạn nhân tâm của mình trước.

Y đi ra ngoài bể ba tháng liền mà không tìm kiếm được gì hết, y thất vọng vô cùng, trở về bàn tán ngầm với các môn trưởng bản giáo và Triệu, Chu hai vị đại hiệp. Mấy người này đều cho rằng Tạ Vân Nhạc không phiêu lưu đến hoang đảo nào cả, có lẽ chàng chưa đi đến Ngọc Chung Đảo đã trông thấy đảo đó hóa ra tro nên thương vợ nhớ bạn chàng chán nản về ẩn núp ở một thâm sơn cùng cốc nào đó. Nghĩ vậy nên mọi người chia nhau đi khắp nơi tìm kiếm.

Năm năm nay, Linh Phi đã đi từ bắc xuống nam mà vẫn không thấy tung tích của Vân Nhạc đâu cả. Bây giờ trong võ lâm lại đang là lúc đại sự nên y càng thương nhớ Vân Nhạc thêm.

Lần này Linh Phi ở đầm Vân Mộng trở về biết Tiểu Cô Sơn là cơ nghiệp bí mật của Cái Bang, mới động lòng định đi gặp Lâu Ung. Y có ngờ đâu hòa thượng của chùa Cừu Long lại ngầm ngầm gây hấn với Cái Bang như thế.

Linh Phi ngồi ở trong thuyền, càng nghĩ lại chuyện xưa càng đau lòng thêm, y không sao nhịn được, liền ứa hai hàng lệ tức thì. Y ngồi ngẩn người ra nhìn thẳng lên trời thờ dài một tiếng rồi định rời khỏi Tiểu Cô Sơn ngay. Nhưng y bỗng thấy một chiếc thuyền nhỏ đi như bay tới. Linh Phi hai mắt rất sắc bén đã nhận ra đó là ai rồi liền gọi:

- Có phải Miêu lão sư đó không? Người đó chính là Độc Ty Phong Vân Cái Miêu Tích Thọ, nghe thấy tiếng kêu gọi của Linh Phi liền ha hả cười, bơi thuyền nhanh như một mũi tên nhảy sang bên thuyền của Linh Phi liền. Vừa sang tới nơi y đã vội nói:

- Linh lão sư vừa tới Tiểu Cô Sơn phải không? Một năm không gặp trông Linh lão sư càng mạnh hơn cả ngày xưa, chắc võ công bây giờ của lão sư cũng tinh tiến phải không? Linh Phi mỉm cười đáp:

- Miêu lão sư quá khen ngợi như vậy đệ đâu dám nhận, ngày tháng trôi chảy rất nhanh, bây giờ Linh mỗ đã già nua rồi, trong năm năm liền bốn tẩu giang hồ đã mệt mỏi lắm gì còn có thì giờ để luyện tập nữa.

Nói tới đó y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Vừa rồi Linh mỗ có lên chùa Cừu Long chẳng hay Miêu lão sư đến núi Tiểu Cô này làm chi? Tích Thọ liền ngẩn người ra hỏi lại:

- Chắc Linh lão sư đã gặp Lâu trưởng lão của tệ môn và một thiếu niên họ Lạc rồi chứ? Y vừa nói dứt, Linh Phi bỗng giật mình kinh hãi, mặt biến sắc và hỏi lại:

- Thiếu niên ấy họ tên là gì? Có phải y đi cùng Lâu trưởng lão đến núi Tiểu Cô này không? Độc Ty Phong Vân Cái thấy thái độ của Linh Phi như vậy, biết ngay thế nào cũng có chuyện gì xảy ra, nên vội nói:

- Thiếu niên ấy tên là Lạc Dương đi cùng với Lâu trưởng lão lên núi Tiểu Cô này từ giờ mới, có lẽ Linh lão sư chưa gặp Lâu trưởng lão phải không? Linh Phi càng kinh hoàng thêm, vội nói:

- Nguy tai, có lẽ Lâu trưởng lão đã gặp nguy hiểm, chúng ta mau trở lại núi Tiểu Cô đi.

Y chưa nói dứt đã tung mình nhảy lên trên bờ và giờ khinh công tuyệt mức ra, chỉ nhảy mấy cái đã lên trên đỉnh núi. Độc Ty Phong Vân Cái cũng giờ khinh công ra nhảy lên theo, thân pháp của người ăn mày một tay này lại còn đẹp hơn. Y tuy một tay nhưng khinh công cao siêu khôn lường, chỉ thoáng cái đã đuổi theo Linh Phi lên tới đỉnh núi và cả hai đã tới chùa Cừu Long liền. Hai người vào luôn trong chùa khám xét, nhưng ngôi chùa lớn rộng đến thế mà không có một bóng người nào, hai người lấy làm ngạc nhiên vô cùng, đứng ngẩn người ra nhìn nhau.

Đột nhiên, phía sau thiền phòng có một bóng người áo trắng tung mình nhảy lên nhanh như điện chớp, và đâm bổ xuống sườn núi phía tây.

Linh Phi và Độc Ty Phong Vân Cái quát lớn một tiếng, cùng phóng mình đuổi theo bóng trắng ấy liền. Linh Phi ở trên không đã rút thanh Táng Môn Kiếm ra cầm ở trong tay và dùng thế Lục Bát Phong Vân đâm luôn vào người áo trắng kia nhanh khôn tả.

Còn Độc Ty Phong Vân Cái cũng như bóng theo hình cùng giờ đơn chương lên ném luôn ba mũi Xà Vỹ Châm và năm ngón tay sắt điểm luôn vào năm yếu huyệt của người áo trắng đó.

Chương 3: May Mắn Thoát Chết Phong Vân Huyền Bí

Người áo trắng chưa hạ chân xuống đất, đầu không quay lại, chỉ hất hai tay áo ra phía sau một cái mà đã có hai luồng gió hất mạnh gạt luôn kiếm thế của Linh Phi sang bên, và còn hất trở lại cả ba mũi Xà Vỹ Châm của Phong Vân Cái nữa. Phong Vân Cái giật mình kinh hãi, vội né tránh sang bên để tránh mũi tên đó, chỉ trong thoáng cái, người áo trắng đã nhảy xuống sông lớn rồi.

Phong Vân Cái với Linh Phi đuổi theo tới sườn núi, nhìn xuống đã thấy người áo trắng đang bơi thuyền như mũi tên rời khỏi chân núi. Hai người còn nghe thấy người áo trắng ngẩng mặt lên nói:

- Hai bạn kia, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ, Lâu trưởng lão của quý bạn đã được mời làm khách, ta cam đoan không hề bị suy suyển chút nào, hai bạn hà tất phải nóng nảy làm gì! Nói xong, người đó liền lớn tiếng cười, tiếng cười của y làm rung chuyển một góc trời, rồi cả hai người chỉ thấy thuyền của người áo trắng càng đi càng xa, tiếng cười của y cũng nhỏ dần...

Phong Vân Cái tức giận, nghiêng răng kêu kèn kẹt hiển nhiên y đã tức giận vô cùng, Linh Phi thì giậm chân lắc đầu nói:

- Chuyện đã như vậy lão sư khỏi cần phải tức giận làm chi. Có ngờ đâu Linh mỗ chỉ sai có một bước mà mọi việc đều bị hỏng hết.

Phong Vân Cái vội hỏi:

- Sao Linh lão sư lại biết Lâu trưởng lão ngộ hiểm như vậy? Linh Phi liền kể lại câu chuyện hồi nãy cho Phong Vân Cái nghe và nói tiếp:

- Lạc Dương đã đi cùng với Lâu trưởng lão, vậy tại sao không thấy Lâu trưởng lão lúc các sư chùa Cửu Long vây đánh Lạc Dương, tại sao chúng cứ muốn giết chết chàng ta như vậy. Chắc chắn là khi Trường Duyệt ám hại Lâu Ung đã bị Lạc Dương trông thấy, cho nên y mới muốn giết chết thiếu niên đó để bịt mồm bịt miệng, chỉ tiếc thay Linh mỗ nhất thời hồ đồ nên mới để cho Lạc Dương chết ở dưới sông như vậy...

Nói tới đó y bỗng ngăn người giấy lát rồi hỏi Phong Vân Cái rằng:

- Chẳng hay Lạc Dương ở đâu tới, Lâu trưởng lão có nói cho Miêu huynh nghe hay không? Phong Vân Cái lắc đầu đáp:

- Đệ cũng vừa mới được lệnh tới đây, nhưng theo Phụng đường chủ nói thì trưa ngày hôm nay Lạc Dương mới đi tới bờ sông chờ đò qua sông tỉnh cờ gặp gỡ Lâu trưởng lão.

Linh Phi nghe nói ngăn người ra giấy lát và hỏi tiếp:

- Miêu lão sư mau mau quay trở về phi báo cho Tam trưởng lão và Bang chủ hay, để Bang chủ và Tam trưởng lão cho người theo điều tra xem bọn người của Giang hòa thượng đi đâu và gần đây có kết oán gì với quý môn không? Khi tìm ra manh mối gì mới nghĩ được cách cứu Lâu trưởng lão, Linh mỗ còn cần phải đi lại đây tìm Lạc Dương xem y sống chết ra sao? Lạc Dương là đồ đệ chưa được thụ nghệ, nếu y chết thật thì Linh mỗ rất có lỗi với Tạ huynh.

Phong Vân Cái liền trả lời:

- Được lắm, được lắm.

Thế rồi hai người cùng đi xuống chân núi, mỗi người chèo thuyền riêng của mình, Linh Phi đi xuống miền hạ, Phong Vân Cái thì đi lên miền bắc.

-oOo-

Chùa Kim Sơn tức chùa Giáng Thiên ngày xưa, nguyên là một thắng cảnh trứ danh ở miền Giang Nam. Chùa này xây ở giữa sông, cây cối um tùm, bao bọc xung quanh chùa. Ngôi chùa này không những rộng lớn mà ở nơi chính giữa lại có một cái tháp Từ Thọ cao chọc trời nữa.

Ngày hôm đó, đang lúc trời nhá nhem tối, trong tháp Từ Thọ bỗng có hai thiếu nữ thung thung bước ra, thiếu nữ đi trước mặc quần áo trắng, lưng nhỏ như cành liễu, tay trắng như ngọc ngà, mình mặc mảnh khăn trắng, tuy mặt phủ miếng khăn trắng, không ai trông thấy rõ mặt nàng, nhưng chỉ nhìn hình dáng cũng đủ thấy nàng là người rất xinh đẹp. Thiếu nữ đi theo sau là a hoàn mặc áo xanh, mặt và người cũng xinh đẹp lắm, riêng đôi mắt rất lạnh lùng và có sát khí.

Hai thiếu nữ đẩy vừa đi vừa cười nói, khiến các du khách đều đứng lại nhìn và bình phẩm sắc đẹp của hai nàng.

Hai nàng mới đi được mấy trượng, đã có ba người xuất hiện ở phía sau. Người đi giữa ăn mặc lối công tử, tuổi chừng ba mươi, quần áo lịch sự, tay cầm cái quạt phe phẩy, phải nổi bôi son thoa phấn, đầu xà mắt chuột, đầy vẻ dâm dăng, không xứng với bộ cách.

Hai đại hán lực lưỡng đi hai bên bảo vệ, lưng đeo khí giới mặt mũi rất hung ác. Chàng công tử dâm tà kia cứ trở mắt nhìn hai thiếu nữ nọ, rồi bỗng khẽ cười một tiếng và nói:

- Tà Vinh, thiếu gia này chưa hề thấy thiếu nữ xinh đẹp như con nhỏ này. Hiện giờ thiếu gia đang ngứa ngáy khó chịu lắm, hai người mau mau nghĩ cách ra tay cướp cho thiếu gia đi.

Tên đại hán mặt đỏ vội tiến lên một bước, tới cạnh chàng nọ rồi khẽ đáp:

- Thưa thiếu gia hai con nhỏ này không phải tay vừa đâu, bằng không chúng cháu đã thừa cùng thiếu gia từ lâu rồi kia.

Thiếu niên mặt chuột ấy, vội tròn đôi mắt nhỏ nhỏ lên, cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nói bậy nào, sao ta không dám động tới chúng? Từ xưa tới nay, các người có thấy thiếu gia này sợ hãi ai không? Hề thiếu gia thích con nhỏ nào là ra tay bắt cho được liền.

Tên đại hán mặt đỏ ấy ngập ngừng đáp:

- Thưa thiếu gia, hai thiếu nữ ấy đi thuyền lớn mới tới hồi đêm qua, chúng có tất cả chín cái thuyền lớn đều đậu cả trên bờ sông, trông rất quý phái. Còn một điều đáng để chúng ta chú ý tới là Hắc Kỳ Hội, Tam Nguyên Bang đều xuất động cao thủ nhóm ngó bốn phía xung quanh, đủ thấy cô chủ và nữ tỳ đó phải là người rất có lai lịch.

Thiếu niên mặc áo xa hoa nghe nói liền cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm nói:

- Hắc Kỳ Hội, Tam Nguyên Bang những hội không có tên tuổi đấy thì nhắc đến làm chi.

Y vừa nói vừa giờ khinh công ra đuổi theo hai thiếu nữ. Hai đại hán đi theo thấy vậy cả kinh thất sắc, cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng chủ nhân theo dõi cùng luôn.

Mặt trời đã lặn, hai thiếu nữ kia nhẹ nhàng vừa đi vừa trò chuyện với nhau, gió mát thổi tà áo của thiếu nữ che mặt bay phấp phới, trông lại càng đẹp thêm.

Thiếu niên mặt chuột sắp đuổi tới gần thì nữ tỳ áo xanh đột nhiên quay đầu lại nhìn, mắt của nàng ta với mắt của thiếu niên kia vừa chạm nhau. Thiếu niên đã giật mình đánh thót một cái, đôi mắt của nữ tỳ vừa sắc bén vừa nhanh như điện, nàng ta chỉ thoáng nhìn một cái đã biết ý định của đối phương ra sao rồi. Thiếu niên trông thấy nàng đã ngăn người ra như đóng đinh xuống mặt đất, không nhúc nhích chút nào, rồi y cứ nhìn theo hai thiếu nữ thùng thảng ra khỏi cửa chùa đi mất dạng.

Lúc ấy hai đại hán theo sau cũng vừa đuổi tới, chúng thấy thiếu niên xa hoa kia ngăn người ra nhìn như thất thần liền bật mồm cười. Thế rồi đại hán mặt đỏ liền khẽ gọi:

- Thiếu gia...

Lúc ấy thiếu niên mặc áo xa hoa như người nằm mơ chợt tỉnh, liền lớn tiếng quát mắng:

- Hai tên ngu xuẩn này có mau mau đi bắt hai con nhỏ ấy cho ta hay không? Hai đại hán đó kêu khổ thảm và cùng nghĩ: "Sao thiếu gia lại bắt chúng ta ra tay với hai đối thủ có võ nghệ cao cường như thế. Thiếu gia tài hoa hơn chúng ta gấp mười lần mà không tự đi đuổi bắt, lại gọi chúng ta đi như vậy. Mọi khi thiếu gia khôn ngoan nhiều cơ mưu, sao hôm nay lại hồ đồ đến như thế? Chẳng lẽ hôm nay thiếu gia bị ma ám chăng?" Nghĩ vậy, nhưng chúng biết nếu trái lệnh của chủ nhân thì thế nào cũng bị mắng chửi liền, cho nên chúng nhìn nhau một cái rồi cùng rào bước đuổi theo hai thiếu nữ kia luôn.

Ven sông thuyền đậu rất đông, đèn lửa trên thuyền khi ẩn lúc hiện. Mặt trăng vừa mọc lên chiếu sáng cả mặt sông. Hai thiếu nữ vừa tới bến sông thì nghe phía sau có tiếng người lớn tiếng gọi:

- Xin mời hai vị cô nương hãy dừng bước.

Thiếu nữ che mặt khẽ cười nhạt một tiếng, nữ tỳ áo xanh đã quay người trở lại, thấy hai đại hán phi bước chạy tới, khi thấy nàng quay người lại thì chúng vội dừng bước ngay.

Nữ tỳ áo xanh tròn ngược đôi lông mày hỏi:

- Hai vị gọi chúng tôi có việc gì thế? Đại hán mặt đỏ chấp tay chào và đáp:

- Thiếu chủ nhân chúng tôi muốn yêu cầu được yết kiến tiểu thư.

Nữ tỳ sa sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Thiếu chủ nhân các người là ai? Tiểu thư của chúng ta xưa nay không nói chuyện với người đàn ông lạ mặt nào cả. Xin hai vị về thưa cho chủ nhân biết, nếu còn dám làm phiền tới chủ nhân của ta nữa, thì hãy coi chừng hai con mắt đấy.

Hai đại hán nghe nói giật mình kinh hãi, gã mặt đỏ lại lớn tiếng nói tiếp:

- Thiếu chủ nhân của tại hạ danh tiếng lừng lẫy đông nam và nhất là Thất Tinh Song Câu Bào Húc, Bào Lão anh hùng lại là...

Y vừa nói tới đó thì đột nhiên thấy thiếu nữ che mặt khẽ cười và xen vào nói:

- Những quân chuột nhắt chuyên môn ăn cắp ăn trộm mà cũng dám nhận là anh hùng, đủ thấy võ lâm ở Trung Nguyên này đa số là ma quỷ chứ không có võ công kiếm thuật tài ba gì cả.

Hai đại hán nghe thấy nàng nói như vậy liền biến sắc mặt tỏ vẻ hung ác khôn tả.

Nhưng chúng không dám lên tiếng mắng chửi, chỉ tròn tròn mắt lên nhìn hai nàng mà thôi.

Lúc ấy thiếu niên mặc áo xa hoa đã chạy tới nơi, giận dữ nhìn hai đại hán quát mắng:

- Đồ ngu, không biết ăn nói gì hết, hai mi đã làm cho các cô nương tức giận phải không? Mắng chửi hai đại hán đó xong, y liền cúi đầu vái chào nữ tỳ và ha ha cả cười nói tiếp:

- Tại hạ Bào Vĩnh Hoa vừa nghe thuộc hạ phi báo, các tay cao thủ hắc đạo của Hắc Kỳ Hội, Tam Nguyên Bang không quản ngại ngàn dặm xa xôi đuổi theo thuyền của hai cô nương tới đây. Tại hạ đã tự nhận mình là hiệp nghĩa, khi nào lại chịu ngồi yên cho chúng hoành hành như thế. Tại hạ sợ thuyền cô nương bị hại nên cho bộ hạ tới đây để thừa cùng hai cô nương hãy đến tề xá nghỉ chân, thế nào Bào lão đại nhân cũng giúp hai cô nương hòa giải liền.

Trong khi y nói, đôi mắt chuột cứ ngấm nhìn thiếu nữ che mặt đứng phía sau.

Thiếu nữ che mặt vẫn đứng yên như thường, không hề quay người lại. Nữ tỳ áo xanh nghe thấy vậy liền khẽ cười và đáp:

- Lệnh tôn Bào Húc chẳng qua chỉ là tay hạng nhì trong võ lâm thôi, chứ lực lượng gì đâu, còn Hắc Kỳ Hội, Tam Nguyên Bang chúng tôi đều biết rõ hết. Ngài khỏi phải bận lòng, xin hãy quay về đi.

Nói xong, nàng quay người đi luôn và nói với với thiếu nữ ở phía trước rằng:

- Tiểu thư, chúng ta xuống thuyền ngay đi thôi.

Bào Vĩnh Hoa vừa hồ thẹn, vừa tức giận liền quát lớn:

- Mi chỉ là một con sen mà dám nhục mạ đến gia đại nhân như thế thực là quá vô lễ.

Tiểu gia phải dạy bảo ngươi một lần mới được.

Nói xong, y giơ tay trái lên định chụp vai của nữ tỳ áo xanh chỉ thấy nữ tỳ đó khẽ rung vai một cái, năm ngón tay của Vĩnh Hoa đã chụp hụt liền. Tiếp đó nữ tỳ quay người lại giơ tay ra nhanh như điện, chụp vào cổ tay trái của Vĩnh Hoa một cái, đồng thời vung luôn tay phải ra, liền thấy y la lớn một tiếng giơ tay che mặt và ngã ngửa người về phía sau.

Nữ tỳ ấy cười nhạt một tiếng, rồi cùng thiếu nữ che mặt song song tung mình nhảy xuống một chiếc thuyền lớn, đi vào ngay trong khoang. Hai đại hán nghe thấy Vĩnh Hoa kêu la kinh hãi vô cùng, vội vàng chạy lại đỡ luôn. Nhưng chúng thấy Vĩnh Hoa cứ giơ tay che mặt, máu tươi từ trong mồm trong mũi cứ chảy ra. Cả hai kinh hãi biến sắc mặt rồi cùng cẳng Vĩnh Hoa rời khỏi bờ sông đó ngay.

Trong khi chúng quay người đi thì trong khoang thuyền lớn có tiếng cười khúc khích vọng ra...

Một lát sau chín chiếc thuyền giương buồm rời bến, tuy ngược dòng nước nhưng nhờ gió thuận, thuyền vẫn đi nhanh như thường. Không đầy nửa canh giờ sau, trên bờ đã có mười mấy người nhanh như chớp điện phi tới, dẫn đầu là một ông già thân hình vạm vỡ, tóc hoa râm, hai mắt long lanh có thần, lên tiếng vội quát hỏi:

- Tà Vinh, con tiện tì ra tay đã thương ngươi, đi chiếc thuyền nào thế? Đại hán mặt đỏ đưa mắt nhìn trước nhìn sau, rồi ngẩn người ra đáp:

- Chiếc thuyền đó đã đi khỏi rồi và hình như đi ngược lên thì phải.

Ông già nọ càng tức giận thêm, lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh sửa soạn hai chiếc thuyền để lão phu thân hành đuổi theo.

Đại hán chưa kịp vâng lời, trong bụi cây ở trên bờ bỗng có tiếng nói âm trầm vọng ra:

- Xin Bào lão sư đừng gây sự thêm nữa, công tử của lão sư đáng bị như vậy vì cậu ta thấy sắc đẹp thì mê man cả tâm trí không còn nghĩ đến đạo nghĩa của võ lâm, như vậy làm sao mà chả bị người ta cắt mũi cảnh cáo chứ.

Ông già biến sắc mặt nhìn về phía có tiếng nói đó quát hỏi:

- Bạn nào thế? Sao không dám hiện thân ra nói chuyện mà cứ lén lút như vậy? Trong bụi cây có tiếng cười rất lớn vọng ra và người đó nói tiếp:

- Tại hạ là Báo Chương Đồng Cẩm Quang, không phải không dám gặp mặt Bào lão sư, chỉ vì có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ lắm, tốt hơn hết Bào lão tạm người con giận trở về, nửa tháng sau sẽ hiểu rõ sự thể ra sao.

Bào Húc tròn trĩnh đôi mắt, nhìn vào trong bụi cây một hồi rồi kêu ồ một tiếng, nói tiếp:

- Thế ra bạn là Đồng phó bang chủ của Tam Nguyên Bang đấy, những lời lẽ của bang chủ chỉ dùng để dọa nạt người khác thôi chứ gặp mặt thì không bao giờ sợ mà lui bước đâu.

Đồng lão sư có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ gì thế, sao không nói cho Bào lão nghe đi.

Người trong bụi cây trả lời:

- Việc này là việc cơ mật rất lớn của tệt bang, không thể nào tiết lộ cho người ngoài biết được. Bào lão sư, đồng tử xin khuyên lão sư một lời nữa, mong lão sư đừng có dây dưa vào việc này, bằng không lão sư sẽ thành cường thù đại địch của tệt bang đấy...

Người đó chưa dứt lời, đằng xa đã có tiếng rú thật to vọng tới. Đồng Cẩm Quang liền ngắt lời ngay. Bào Húc giơ hai cánh tay lên vỗ mạnh một cái người đã nâng lên trên cao, rồi nhảy vào bụi cây. Mười mấy người theo sau y cũng nhảy theo.

Nhưng trong bụi cây đó không còn bóng hình gì của Đồng Cẩm Quang nữa, Bào Húc quay trở lại trầm giọng nói:

- Lão không phải là đứa trẻ lên ba, có khi nào lại sợ những lời hăm dọa vô căn cứ như thế. Huống hồ, con lão tới giờ vẫn còn mê man bất tỉnh, nếu không bắt được con tiện tì đó thì lão sao nguôi con giận được.

Nói xong y liền ra lệnh cho bộ hạ sửa soạn thuyền đuổi theo...

Bốn ngày sau trời mới tạnh sáng sương mù vẫn còn phủ kín sông Trường Giang, có chín chiếc thuyền giương buồm đi hàng một tiến ngược lên miền trên. Trên mũi thuyền của chiếc thứ hai có hai thiếu nữ đang sát cánh nhau, nhìn về phía trước, thiếu nữ che mặt đã bỏ cái khăn che bằng the che mặt, bộ mặt thực sự là đẹp tuyệt trần. Với giọng nói trong trẻo như tiếng chim oanh, thiếu nữ nói với nữ tỳ rằng:

- Cảnh sắc ở Giang Nam này đẹp như tranh vẽ vậy. Thảo nào cha ta muốn lập cơ nghiệp ở nơi này.

Nữ tỳ áo xanh lặng im không trả lời, chỉ cau mày lại hình như đang lo lắng một việc gì đó.

Thiếu nữ áo trắng thấy vậy liền phì cười, nói tiếp:

- Mai nhi, mi lo âu gì thế? Cha ta tính toán không sai đâu, dù sao Hắc Kỳ Hội với Tam Nguyên Bang vẫn còn lo ngại về vấn đề bị vạ lây nên chúng chưa dám ra tay tấn công đó thôi, trái lại chúng lại là bùa bảo vệ cho chúng ta, cho nên cô dám chắc chuyến đi này của chúng ta thế nào cũng vô sự, mi hà tất phải lo âu như vậy làm gì? Nữ tỳ lắc đầu đáp:

- Cháu với tiểu thư nghĩ khác nhau, tối hôm qua, cháu được Thân lão sư mật báo hiện giờ Hắc Kỳ Hội, Tam Nguyên Bang đang rù rất nhiều tay cao thủ có võ công tuyệt trác ở đại giang nam bắc bố trí suốt dọc sông. Xem như vậy, không bao lâu thế nào chúng cũng ra tay tấn công, tai biến sắp xảy ra tới nơi mà tiểu thư vẫn ung dung như thường, còn cháu thì lo âu vô cùng.

Thiếu nữ áo trắng cười khúc khích và nói tiếp:

- Chính ta đang muốn chúng làm như vậy.

Nữ tỳ ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm: "Có lẽ tiểu thư chúng ta nhằm rồi chăng?" Nàng biết đối với tiểu thư những việc quan trọng tới đâu cũng không bao giờ sợ hãi cả, nàng có hỏi nhiều cũng vô ích, chỉ bằng không nói gì thì hơn.

Sương mù đã tan dần, mặt trời đã lên cao, cảnh sắc trên mặt sông thay đổi hẳn, phong cảnh hai bên bờ sông cũng bắt đầu hiện ra.

Đột nhiên từ chiếc thuyền ở phía đằng trước bỗng có tiếng kêu ùng, không hiểu xảy ra tai biến gì, thiếu nữ áo vội kéo tiểu thư, nữ tỳ liền nhún mình nhanh như điện chớp, nhảy luôn sang bên chiếc thuyền ở phía trước.

Chiếc thuyền ở phía trước có tiếng ồn ào, giây phút sau nữ tỳ đã nói với tiểu thư áo trắng:

- Thừa tiểu thư, chiếc thuyền đã đụng phải một cành cây gỗ lớn, trên miếng gỗ đó có một chàng thiếu niên đang bất tỉnh. Theo Long võ sư nói thiếu niên đó bị nội thương rất nặng, lại rớt xuống nước đã lâu, có lẽ ở trên thượng du trôi xuống, không hiểu lai lịch của chàng ra sao? Thiếu nữ áo trắng liền hỏi:

- Cần phải cứu người ta trước đã, hỏi lai lịch làm chi, mau khiêng người đó sang bên thuyền này để ta cứu chữa cho, và gọi ngay bố già của ta xuống đây.

Nói xong nàng quay vào trong khoang thuyền.

Nữ tỳ đứng ngăn người ra trong giây lát rồi lại quay về phía trước luôn.

Giây phút sau có một ông già râu tóc bạc phơ, râu dài tới rốn, cặp Lạc Dương ướt như chuột lột, nhảy vào khoang thuyền, phía sau có nữ tỳ áo xanh đi theo.

Chưa tới giờ mùi Lạc Dương đã tỉnh, chàng thấy khung cảnh trước mắt khác lạ, ngạc nhiên vô cùng. Chàng thấy mình ngủ ở trong thuyền, đắp một cái chăn gấm, trong chăn có mùi thơm, như lan như xạ, đồng thời chàng cảm thấy mình mảy chân tay mảy mắt như người đau nặng mới khỏi.

Càng ngồi nghĩ lại những việc đã qua, nghĩ đến khi ở trên sườn núi Tiểu Cô bị ác tăng dùng chưởng lực đả thương, rồi trượt chân ngã xuống sông, bị nước cuốn trôi đi, đột nhiên thấy bên cạnh mình có một cây gỗ lớn, liền giơ tay ra ôm chặt lấy rồi chết giấc luôn..

Chàng đoán chắc mình đã được người trong thuyền này ra tay cứu giúp, nhưng trong khoang không có một bóng người nào cả, chàng bèn cựa mình một cái, khoang thuyền ở phía trước đã có bóng người thấp thoáng và có một thiếu nữ áo xanh tuyệt đẹp xuất hiện, tay nàng cầm một viên thuốc xanh biếc thơm tho, từ từ bước vào và nói:

- Tướng công hãy uống viên thuốc này thì sẽ khỏe mạnh ngay, tuy nhiên cũng còn phải điều dưỡng vài ngày nữa mới hồi phục được.

Lạc Dương giơ tay ra đỡ lấy viên thuốc, tỏ vẻ cảm động và đáp:

- Cám ơn cô nương. Được cô nương ra tay cứu giúp, mới thoát chết, tại hạ không biết lấy gì để báo đền ân đức này cho phải.

Nữ tỳ áo xanh vẻ mặt đang lạnh lùng thấy chàng ta nói như vậy liền tủm tỉm cười và đáp:

- Tướng công nhầm rồi, không phải tiểu nữ cứu tướng công, đó là tiểu thư chúng tôi cứu tướng công đấy.

Lạc Dương ủa một tiếng ngạc nhiên vô cùng, mặt đỏ tía tai, xấu hổ vô cùng.

Nữ tỳ nhìn mặt chàng một hồi, bỗng cười khúc khích, rồi quay người đi ra khoang trước liền.

Thì ra Lạc Dương đi từ Sơn Hải Quan xuống, lòng vàng ở trên người chàng đã rụng dần, bộ mặt như ngọc, như ngà của chàng vừa anh tuấn vừa tao nhã. Tuy chàng ngâm nước đã lâu, nhưng nhờ có linh dược cứu chữa, sắc mặt lại phục hồi như trước liền.

Nữ tỳ áo xanh, trước khi đi còn quay đầu lại dặn chàng rằng:

- Nếu trong lúc đêm khuya có tiếng động gì khác lạ, tướng công không nên ra ngoài ngó nhìn để khỏi vạ lây.

Lạc Dương định lên tiếng hỏi thì nghe thấy phía đằng trước có tiếng rất êm dịu kêu gọi:

- Mai Nhi! Nữ tỳ áo xanh dạ một tiếng rồi đi ra ngoài biến mất, thân pháp của nàng nhanh như chớp điện.

Lạc Dương thấy vậy cả kinh, không ngờ một nữ tỳ mà lại có khinh công cao siêu như vậy. Chàng ngơ ngác nhìn bốn chung quanh rồi há miệng uống luôn viên thuốc, thấy có mùi thơm tỏa ra, chạy tuốt vào họng, chàng liền thấy chân tay mình mảy, ngũ tạng lục phủ đều dễ chịu ngay. Chàng liền nhắm mắt lại, vận hơi hành công, vận khí chạy quanh người một vòng, bỗng nghe thấy ở dưới khoang thuyền có tiếng kêu róc rách như rên như rĩ thế rồi chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết..

Bỗng có một tiếng rú thật dài thật lớn theo gió sông vọng vào khoang làm cho Lạc Dương thức tỉnh. Chàng lắng tai nghe một hồi rồi mới ngồi dậy thấy trong khoang tối đen như mực, không có một ánh đèn nào. Chàng sợ nhớ lời dặn của nữ tỳ, và đoán biết đã gặp phải cường địch, hoặc đạo tặc thấy thuyền này chở vàng bạc châu báu nên rủ nhau ra tay cướp bóc.

Chàng thấy có một thanh trường kiếm để trên mặt khoang thuyền cách mình không xa liền đứng dậy với lấy và đi xuống cuối khoang, dùng kiếm rạch một cái khe nhỏ ra ngoài.

Lúc ấy, bên ngoài ánh trăng như ban ngày, những làn sóng tựa như những vẩy cá óng a óng ánh trên mặt sông, có mười mấy chiếc thuyền đang lao tới. Mỗi chiếc đều có bốn đến năm người và người nào người ấy trong tay lăm lăm khí giới sáng quắc.

Thuyền đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã đến gần cái thuyền lớn này rồi, có những tiếng cười ha hả nghe rất mạnh vọng sang, khi những thuyền đó đến cạnh mấy cái thuyền lớn, đã có mấy người lớn tiếng quát hỏi:

- Lão Thất Tinh Không Câu Bào Húc muốn mời hai cô nương ra đây trả lời.

Tiếng quát vừa dứt, thì ra thuyền bên này đã có tiếng trả lời.

- Ngài có biết hai cô nương ấy tên họ là gì không?

- Không biết nhưng lão có lời muốn nói thẳng với hai cô nương ấy.

- Hai cô nương ấy xưa nay vẫn ở trong khuê các, người lại ẽo uột, ẽo lả, không giao thiệp với ai, không bao giờ gặp một người lạ mặt nào cả. Vậy ngài có chuyện gì cứ việc nói với Thân Phùng Xuân này, Phùng Xuân này sẽ chuyển lại.

- Khuyển tử Bào Vinh Hoa đã vô cớ bị cô nương cắt mũi.

Bào Húc chưa nói xong, Phùng Xuân đã lớn tiếng nói tiếp:

- Ai bảo y thấy sắc động lòng, tự thân làm tội đời, vậy còn trách ai được nữa.

Bên thuyền Bào Húc đột nhiên có người lớn tiếng quát:

- Bào lão sư, chuyện thị phi trên giang hồ không thể giải quyết bằng ba tác lười được, chúng ta phải đem võ công ra so tài, ai thắng là phải, ai thua là trái, có thể thôi.

Phùng Xuân cả cười đáp:

- Ý kiến ấy rất cao minh, hợp với Thân mẫu này lắm.

Người nọ lại nói tiếp:

- Họ Thân kia nguoi chớ có ngông cuồng như vậy, đêm nay bất cứ ai thắng ai bại, sẽ có một tấn tuồng diễn ra, dám nói cả người lẫn gà què của chín chiếc thuyền các người sẽ không còn một móng nào hết, máu của các người sẽ nhuộm đỏ sông Trường Giang này.

Phùng Xuân cười nhạt hỏi lại:

- Chết đến nơi rồi mà dám khoe khoang, sao không nhảy lên bờ cùng nhau đua tài, còn múa mép làm chi? Trên thuyền Bào Húc liền có một người đáp:

- Hay lắm.

Thế rồi tất cả mười mấy chiếc thuyền ấy đã nhanh như tên bơi tới.

Lạc Dương thấy vậy nghĩ thầm: "Thì ra thuyền của ta đang ngồi đây đã đậu vào bờ rồi." Chàng quay người lại, từ từ đẩy cửa khoang và bước ra ngoài. Chàng hãy còn trẻ tuổi, hay can thiệp việc người, quên cả lời dặn của nữ tỳ. Ra tới mũi thuyền, chàng thấy trên bờ sông toàn cỏ lau và mấy chục cây liễu, dưới ánh trăng mờ chàng thấy mấy chục bóng người ở các chiếc thuyền khác nhau đều nhảy cả lên trên bờ, người nào người nấy như bóng ma, lướt cả trong bụi cỏ.

Lạc Dương nhún vai một cái cũng nhảy vào trong bờ đuổi theo.

Lúc ấy chàng chưa biết ai là địch, ai là người của mình và những người đó cũng không biết chàng là người ở bên nào nên không ai chú ý đến chàng cả. Chàng liền nhảy tới sau hai cây liễu vừa đứng im đã nghe thấy sau cây bạch dương gần đó có người khẽ nói với chàng:

- Sao tướng công không nghe lời tôi nói, cứ thích ra đây xem trò vui làm chi? Chàng đã nhận ra giọng nói đó của nữ tỳ áo xanh, chàng ngạc nhiên vô cùng, quay đầu nhìn mới hay có hai bóng người mảnh khảnh núp sau cây bạch dương đó. Chàng nghĩ thầm: "Chắc một nàng nữa là người mà Mai Nhi vẫn gọi là tiểu thư và cũng là ân nhân của ta cũng nên, sao ta không tiến lên bái kiến nàng có hơn không." Chàng vừa nghĩ xong lại nghe thấy nữ tỳ nói tiếp:

- Thôi đã tới đây rồi thì cứ đứng yên ở đó, đừng có cử động gì nữa.

Lạc Dương đành phải đứng yên và đưa mắt nhìn ra phía đằng trước. Chàng thấy số người hai bên chênh lệch quá nhiều, bên Bào Húc có những ba bốn mươi người còn bên Phùng Xuân chỉ có bốn năm người xuất hiện thôi. Bào Húc tiến lên chấp tay chào và nói:

- Thân lão sư! Bào mẫu thấy chúng ta khỏi cần phải chiến đấu làm chi. Khuyển tử tuy hư thân mất nét mà bị cắt mất mũi, lão mẫu thấy tội cũng đáng lắm rồi, riêng hiện giờ nó còn bất tỉnh, hiển nhiên là bị nhệ vị cô nương dùng thủ pháp kỳ quặc điểm trúng yếu huyệt, chỉ cần hai vị cô nương giải huyệt cho nó, Bào mẫu lập tức rút lui ngay.

Phùng Xuân ha hả cười đáp:

- Vẫn biết là thế, Bào lão sư muốn gặp hai vị cô nương không khó, nhưng trước hết phải xông qua được cửa ải của mẫu đã.

Bào Húc tức giận vô cùng, nhưng vì y chưa biết lai lịch của đối phương ra sao, y không muốn làm mất tên tuổi của mình đã tốn bao nhiêu công phu đã gây dựng được, huống hồ y lại biết đối phương đang bị Hắc Kỳ Hội và Tam Nguyên Bang đuổi theo, vì những lẽ đó mà y không dám mạo hiểm, định đầu dụ thêm nữa, ngờ đâu phía sau y có một người nhanh như gió tiến lên cười nhạt và nói:

- Bào lão sư, sao hôm nay quá nhu nhược như thế? Những quân ngông cuồng chuyên môn sợ người ác hà hiếp những người hiền này, sao chúng ta lại phải tử tế với chúng nhỉ? Nói xong y quay mặt lại nhìn Phùng Xuân, dùng giọng mũi hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Họ Thân kia chưa chắc nguoi đã tài ba hơn người, ta Không Châu Dương Song Thọ này muốn lãnh giáo nguoi vài hiệp.

Phùng Xuân ha hả cười đáp:

- Tưởng ai, hóa ra là Không Châu Ngũ Hồ Đoạn Dao Dương lão sư đây, Thân mẫu rất hân hạnh được lãnh giáo Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao Pháp, danh

trấn võ lâm của lão sư.

Nói xong y rút luôn trường kiếm ra và cả hai người lần kiếm xông vào tấn công.

Song Thọ quát lớn một tiếng cũng múa đao phản công luôn. Đột nhiên Phùng Xuân ngửa người về phía sau, giờ thể Vân Mãn Xuân Độn (mây đầy núi xuân), chỉ thấy kiếm của y hóa thành muôn điểm sao lạnh và gát thanh đao của Song Thọ sang bên, và trong chớp nhoáng đó, Phùng Xuân đã đứng thẳng người dậy, nhanh như chớp điện giờ song chưởng ra nhắm người của Song Thọ đánh luôn một thể.

Song Thọ bị Phùng Xuân gát đao sang một bên, đã cảm thấy hồ khẩu tay đau và tê bại, suýt tí nữa thì rớt thanh đao xuống đất. Y cả kinh thất sắc chưa kịp lùi bước, đã thấy tay của đối phương đánh tới trước ngực rồi. Chỉ nghe thấy kêu búng một tiếng, xương sườn của y đều gãy hết, y chỉ kịp rú một tiếng, mồm đã ộc máu tươi, còn người đã bị đẩy bắn ra ngoài trăm trượng, vừa vụn rớt xuống cạnh Lạc Dương, chết tốt.

Lạc Dương thấy Song Thọ chết như vậy trong lòng rất kinh hãi vô cùng, Bào Húc thấy vậy liền quát lớn lên một tiếng rồi trầm giọng nói:

- Thân lão sư quả thực là ác độc khôn tả.

Phùng Xuân cười nhạt đáp:

- Khi đã ra tay đấu với nhau, khí giới và chân tay đều không có mắt và khi đã ra tay thì tất nhiên phải có một mắt một còn, ai tài ba kém là người ấy tất bị phoi xác tại chỗ liền.

Y vừa nói dứt lời, phía sau Bào Húc đã có hai người áo đen xông ra cùng giờ tay ném luôn hai mươi bốn chiếc phi tiêu vào người y.

Phía bên trái Phùng Xuân bỗng có một ông già áo đen tiến lên giờ chưởng đẩy một cái, hai mươi bốn chiếc tiêu kia liền bị rơi xuống đất và hai người ném phi tiêu còn bị luồng gió mạnh đó đẩy lui về phía sau một bước. Ngờ đâu ông già áo đen đã nhanh như gió xông tới chộp luôn vào cánh tay của một người rồi lại đưa chân lên đá luôn một cái. Người này chỉ thét lên một tiếng thảm khóc người đã bị tung lên trên cao như chiếc điều đứt dây vậy...

Một người khác vừa kinh hãi vừa tức giận liền xoay người múa song chưởng lên đỡ liền, chỉ nghe thấy búng một tiếng, ông già áo đen vẫn đứng như thường mà người nọ lui về phía sau năm sáu thước, ngã ngửa ra đất kêu đến bộp một tiếng, mười ngón tay của y đã gãy hết, xương bàn tay của y cũng bị rơi ra, máu tóe ra như mưa. Không những thế, mồm tai mặt mũi, ngũ quan đều có máu rỉ ra nữa, dù thấy tạng phủ của y bị nát hết và chết liền tại chỗ.

Oai thế của ông già áo đen đó đã làm cho người của bên Bào Húc hoảng sợ liền.

Những người đó tự biết tài ba của mình còn kém, liền lùi về phía sau định đào tẩu.

Phùng Xuân đưa mắt liếc nhìn đối thủ một lượt rồi ngẩng mặt lên trời cười một hồi rồi bảo:

- Đầu xà đuôi chuột có khác, có người muốn đào tẩu cũng được, đừng ép làm nhor bản bàn tay của Thân mỡ đi.

Lời nói của y còn hơn là dùng dao giết bọn Bào Húc, người trong võ lâm chú trọng nhất là danh dự, đành toi mạng chứ không chịu mang tiếng. Cho nên những người đó đã đứng ngay lại. Ngay lúc đó bên Bào Húc đột nhiên có tiếng cười khi khi rất khó chịu vọng tới và tiếp theo đó một thân hình nhanh như bóng ma nhảy ra phía trước lớn tiếng quát bảo:

- Họ Thân kia, ngươi thị cái gì mà dám khinh thường người như thế? Phùng Xuân thấy thân pháp của người nọ nhanh kỳ lạ, trong lòng kinh hãi, liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đó là một ông già cao tám chín thước, trông mặt rất hung ác, hai mắt lõm vào, đôi ngươi có ánh sáng xanh lấp lóe, không có lông mày, mũi lõm, mồm vầu, lộ ra bộ răng trắng và nhọn như răng chó sói trông rất kinh tởm.

Phùng Xuân hơi cau mày lại, nghĩ ngợi một chút đã nghĩ ra người đó là ai liền lên tiếng cười lớn và nói tiếp:

- Thân mỡ không ngờ Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh, Tổng trại chủ của Hắc Long Hội ở ngoài tám tấn cũng tới đất Giang Nam này.

Nói xong y lại lớn tiếng cười một hồi.

Trường Thanh vẫn thản nhiên như thường, đôi ngươi chạy quanh hình như đang nghĩ ngợi việc gì. Đột nhiên có người lớn tiếng nói:

- Bào lão sư, hai con tiện tỳ núp ở đằng sau bụi cây kia kia.

Bào Húc vội quay đầu nhìn về phía đó thì đã thấy bảy tám người của bên mình đã nhảy xô về bên đó rồi. Y cũng tung mình nhảy lên đâm bổ về phía đó.

Lạc Dương đột nhiên thấy bảy tám cái thân hình nhảy xô vào chỗ cô nương, chàng nóng lòng vội nhảy ra quát lớn một tiếng, múa thanh kiếm nhanh như bay, chặn luôn bảy tám người đó lại. Bảy tám người đó đều là hảo thủ vội giờ tuyệt thế ra bao vây luôn Lạc Dương. Tuy chàng có Phi Lôi Thập Ngũ Thức cao siêu thật, nhưng cũng không địch nổi bốn tay, chàng phải cố gắng lắm mới bảo vệ được khỏi nguy.

Lúc ấy Bào Húc cũng nhanh như gió nhảy tới múa chiếc câu vừa nặng vừa mạnh nhằm Lạc Dương tấn công xuống. Lạc Dương giờ kiếm lên đỡ thì kiếm của chàng liền bị câu của Bào Húc chặt làm đôi và bắn ra ngoài xa tức thì.

Trong lúc nguy hiểm thì có một bóng trắng phi tới phát tay mạnh một cái xuống Bào Húc kêu hự một tiếng và đã bị bắn ra xa ngoài bảy thước liền.

Thân hình bé nhỏ màu trắng đỏ lại nhanh nhẹn tiến lên tấn công bảy tám người kia.

Bảy tám người đó đều bị đẩy lùi về phía sau kêu hự rồi ngã lăn ra đất liền.

Lạc Dương định thần nhìn kỹ mới hay họ đều gãy chân què tay, máu tươi bắn tung tóe trông rất kinh khủng. Chàng cũng phải kinh hãi thảm vì thấy người nọ chỉ trong thoáng cái đã đã thương được bảy tám người liền. Thân pháp, thủ pháp và võ công của người nọ đều cao siêu khôn tả, chàng liền nghĩ thầm: "Có lẽ trừ ân sư của ta ra, ta chưa thấy người nào võ công cao siêu như người này." Chàng vừa nghĩ vừa quay đầu lại nhìn thì mới hay đó là một thiếu nữ, mặt che một miếng khăn trắng, hai mắt đang nhìn về phía mình. Chàng xấu hổ vô cùng liền ngẩng đầu lên.

Bào Húc cũng kinh hãi đứng ngẩn người ra, vì y cũng bị hai thiếu nữ kia phát trúng một cái khiến ngực cũng đau nhức và khí huyết rạo rực liền.

Bên kia Phùng Xuân với bốn người nọ vẫn đứng yên tại chỗ. Chỉ nghe thấy Phùng Xuân lớn tiếng cười và nói:

- Bào lão sư không tự lượng sức, bây giờ còn biết oán ai. Thân mỡ đã sớm nói rồi, nếu các người thắng được Thân mỡ thì hai cô nương sẽ cho các người gặp mặt ngay.

Bào Húc ngậm thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn thiếu nữ áo trắng rồi từ từ quay về chỗ cũ. Y biết tối hôm nay thế nào cũng nguy hiểm đến tính mạng, van xin thì nhục nhả, y chỉ còn trông mong vào Hồng Trường Thanh cùng một số ít người mà thôi.

Lúc ấy thiếu nữ áo trắng bỗng lên tiếng hỏi Lạc Dương:

- Công tử có sao không? Lạc Dương hồ thẹn vô cùng liền đáp:

- Cảm ơn cô nương đã ra tay cứu giúp, tại hạ vẫn được...

Chàng nói chưa dứt mặt mũi tối tăm, loạng choạng suýt ngã. Nữ tỳ áo xanh vội nhảy ra và nói:

- Cứ không chịu nghe người ta nói, lại không chịu lượng sức mình.

Nói xong nàng ta giờ chường lên gí vào mệnh môn huyệt ở phía sau lưng của Lạc Dương. Chàng liền cảm thấy một luồng hơi nóng từ trong người xông ra, mặt mũi hết choáng váng liền. Nữ tỳ móc túi lấy một viên đơn dược ra đưa cho chàng uống.

Lạc Dương cảm ơn rồi uống luôn viên thuốc đó. Chàng rất đứng đắn, không dám đưa mắt nhìn hai nàng, cứ nhìn thẳng vào giữa trận đấu.

Hồng Trường Thanh thấy thiếu nữ che mặt đó võ công tài giỏi khôn lường và xuất kỳ nhập hóa, hai mắt của y lại càng xoay tròn và nhanh thêm, hình như đang nghĩ ngợi một điều gì đó rất khó giải quyết vậy.

Thì ra từ khi đấu với Vân Nhạc ở Dương Gia Tập, Hồng Trường Thanh mới biết danh tiếng của Quái Thủ Thư Sinh quả thực không phải danh bất hư truyền, nên y ra lệnh cho Hắc Phong Hội hãy ẩn nấp một thời gian, chờ thời cơ xuất động sau.

Lần này Trường Thanh tái xuất giang hồ thấy tình cảnh trước mắt lại nghĩ đến trận Dương Gia Tập năm xưa liền giật mình kinh hãi thảm. Y đang nghĩ cách để rút lui cho khỏi mất sĩ diện thì Phùng Xuân đã cười nhạt và nói:

- Hồng hội chủ, trận đấu đêm nay không khi nào được toàn thân đâu, hà tất phải nghĩ ngợi cách rút lui làm chi.

Trường Thanh giật mình đánh thót một cái rồi cười khi khi nói:

- Ta không tin các ngươi có thể giữ được Hồng mỡ này ở lại.

Phùng Xuân lạnh lùng nói tiếp:

- Không phải Thân mỡ dọa nạt đâu. Nếu Hội chủ không tin thì cứ thử rút lui xem. Nếu quý hội mà ra được khỏi bụi cỏ này trăm triệu Thân mỡ sẽ phụ trách yêu cầu hai vị cô nương này giải huyết cho Bào công tử ngay.

Trường Thanh đột nhiên nghe thấy có tiếng cười nhạt rất âm trầm và nói:

- Bản đạo không tin.

Nói xong thân hình của hai người nhanh như hai mũi tên thoáng cái đã ra ngoài xa được hơn năm mươi trượng.

Phùng Xuân nhếch mép cười, ngẩng mặt lên trời làm như không để ý đến hai người kia đi khỏi vậy, vì y đoán chắc hai người không thể nào ra khỏi đây trăm trượng được.

Trường Thanh kinh hãi thêm, bỗng đằng xa có tiếng quát lớn vọng tới:

- Đi về đi.

Trường Thanh với Bào Húc đưa mắt nhìn nhau một cái. Dù sao Trường Thanh cũng giáo hoạt hơn. Đoán biết đối phương không nương tay với chúng

chút nào, tất nhiên phải có dụng ý khác. Phùng Xuân hiển nhiên không phải lãnh tụ của đám người này, chỉ thừa lệnh thi hành thôi, cho nên y nghĩ ngại giấy lát rồi ha hả cười đáp:

- Thân lão sư, hai bên đã không có thâm thù đại oán thì tại sao chúng ta không giải quyết được việc này. Chẳng hay Thân lão sư có cho phép Hồng mỗ chuyện trò một phen không? Phùng Xuân cũng phải khen ngợi đối phương thâm và nghĩ: "Trường Thanh quả thực là một anh hùng tuấn kiệt y đủ sức giúp đỡ cho Sơn chủ, ta phải liên lạc và đầu phục mới được." Nghĩ đoạn y giả bộ ngấm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Cũng được, Thân mỗ vui lòng bỏ qua cho quý vị, vậy hãy mời quý vị theo Thân mỗ đi vào trong khoang chiếc thuyền thứ chín đó.

Trên bờ chỉ còn lại thiếu nữ che mặt, nữ tỳ áo xanh và Lạc Dương ba người thôi. Lạc Dương thấy trận đấu hung hiểm, kinh hồn lạc phách đó chỉ thoáng cái đã xử hòa rồi. Lúc này chàng mới nhận thấy người giang hồ quả thực giáo hoạt, âm độc khôn lường, không thể nào lấy lý lẽ thường ra mà đo lường được. Nghĩ tới đó chàng cứ ngẩn người ra.

Nữ tỳ áo xanh thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Thế nào hình như công tử không hiểu một tí gì về câu chuyện vừa xảy ra phải không? Lạc Dương nghe nói đỏ mặt thẹn thùng đáp:

- Tại hạ tuổi trẻ, kém kinh nghiệm, quả thực không hay biết gì cả.

Thiếu nữ che mặt xen lời hỏi:

- Việc giang hồ thường thường vẫn trái với thường lý như vậy, khiến ta không thể nào tưởng tượng được. Chẳng hay công tử quý tính danh là gì? Và bao nhiêu tuổi? Lạc Dương cúi đầu cung kính đáp:

- Tại hạ họ Lạc năm nay mười bốn tuổi, được cô nương hai lần ra tay cứu nạn, chẳng hay cô nương quý tính danh là gì, tại hạ xin muôn đời ghi ơn.

Nữ tỳ áo xanh tỏ vẻ kinh ngạc đưa mắt nhìn Lạc Dương và nói với thiếu nữ che mặt rằng:

- Mười bốn tuổi, Lạc công tử còn trẻ lắm, sao công tử lại cao lớn như vậy? Thiếu nữ che mặt lại nói tiếp:

- Tôi họ Hách. Vừa rồi tôi thấy võ công của công tử hình như là tự học lấy không có sư phụ phải không? Ạ thật! Công tử là người có căn cốt như thế này, mà sao chưa được vị cao thâm võ lâm nào để ý tới? Lạc Dương giật mình kinh hãi. Chẳng không ngờ thiếu nữ này lại có đôi mắt tinh đời như thế. Chẳng không sao giấu giếm nổi năng ta liền thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Hồi còn nhỏ, song thân tại hạ bị cướp giết chết. Sau được một ông lão không biết tên tuổi cứu lên trên một đỉnh núi ngoài quan ngoại và sau ông lão ấy có việc khẩn cấp vội vàng đi ngay. Từ đó trở đi không thấy ông ta quay về nữa. Tại hạ thấy trong động có một cuốn sách sao chép những võ công, đúng như lời cô nương đã nói, tại hạ liền theo đó mà luyện nên không thầy là như vậy.

Nói tới đó, chàng ngấp ngừng giấy lát tỏ vẻ bẽn lèn vừa cười vừa nói tiếp:

- Tại hạ đã được gặp danh sư rồi, nhưng mà số tại hạ rất xui nên không được những vị tiền bối đó chỉ bảo cho. Bây giờ tại hạ chỉ mong làm sao học được một hai thành của cô nương, như vậy tại hạ cũng mãn nguyện lắm rồi.

Nữ tỳ áo xanh bật mỉm cười khúc khích và nói:

- Lạc công tử, một vị sư phụ rất tốt ở ngay trước mắt đây, công tử còn đi đâu nữa.

Lạc Dương ngẩn người ra giây lát, nhưng chàng hiểu ý liền, lại nghe thấy thiếu nữ che mặt quát lớn:

- Nói bậy bạ gì thế? Nàng chưa nói dứt, Lạc Dương đã quỳ ngay xuống đất bái lạy.

Nàng uốn người sang một bên rồi đáp:

- Lạc công tử mau đứng dậy. Tôi không có tài làm sư phụ của công tử. Xin công tử đừng có nghe Mai Nhi nói bậy.

Nữ tỳ áo xanh bật mỉm cười khúc khích và nói tiếp:

- Cô nương, người ta quỳ xuống bái sư rồi, sao cô nương không chịu nhận như thế? Thiếu nữ che mặt có vẻ giận, lườm nữ tỳ một cái rồi nói tiếp:

- Lạc công tử, xin công tử đừng có nhắc nhở đến việc bái sư như thế. Công tử có căn cốt thượng đẳng, chúng ta nên chỉ nghiên cứu võ công với nhau, như vậy không phải là không có ích. Sau này thế nào tôi cũng giới thiệu một cao nhân tuyệt thế làm sư phụ cho công tử.

Lạc Dương liền cảm ơn vì sự thực ít đàn ông chịu quỳ trước một thiếu nữ như vậy.

Nhưng không hiểu sao, Lạc Dương vừa gặp thiếu nữ che mặt đó đã chịu thấp kém hơn liền.

Có lẽ vì nàng ta có võ học huyền ảo khôn lường và thấy nàng có khí chất cao quý nên mới bái phục như thế.

Hình như nữ tỷ áo xanh đã có dụng ý gì, nàng biết tiểu thư của nàng không bao giờ chịu nói chuyện với một đàn ông nào, lúc nào mặt nàng cũng lạnh tanh, nhưng từ khi gặp Lạc Dương đến giờ thái độ của nàng thay đổi hẳn và tỏ vẻ quan tâm đặc biệt đến chàng. Tuy chàng không hay điều đó nhưng nữ tỷ đã thấy rõ là cô nương của mình có lòng yêu mến thiếu niên nọ. Cho nên nàng mới định làm mối cho hai người là thế.

Thiếu nữ che mặt lại nói tiếp:

- Đêm khuya gió lạnh, công tử chưa mạnh khỏe hẳn nên trở về thuyền nghỉ ngơi thì hơn.

Ba người liền quay trở về thuyền. Lạc Dương nóng lòng học võ cứ yêu cầu dạy võ cho mình luôn. Thiếu nữ cũng tận tâm truyền thụ hết võ công của mình cho chàng và hề chàng hỏi han tới điều gì thì nàng cũng vui lòng chỉ bảo ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Độc Thân Trên Đường Trường Đấu Trí Bằng Gian Mưu

Trời đã sáng tỏ, sương mù tan dần, chín chiếc thuyền lần lượt đi ở giữa dòng sông mãi tới chiều hôm sau mới đậu vào bờ. Thiếu nữ che mặt, nữ tỷ áo xanh và Lạc Dương, ba người lên bờ đi bộ. Lạc Dương cứ ngơ ngác theo sau hai thiếu nữ, cũng không biết đi đâu hết, và cũng không tiện hỏi.

Mặt trăng mọc lên đỉnh đầu ba người cũng vừa leo lên tới một ngọn núi. Núi đó tuy không cao lắm nhưng rất dốc và lởm chởm khó đi, khi đi lên tới trên đỉnh núi, thấy trên đó mọc đầy thông và bách, ở giữa lại có một khóm trúc và trong khóm trúc có mười mấy căn nhà nhỏ. Thiếu nữ che mặt liền cười và nói:

- Đây là chỗ định cư của tôi đây! Nói xong, nàng tiến lên trước đi thẳng vào một căn nhà, cột sơn đỏ, bốn vách sơn trắng. Trong nhà hiên đó bày biện rất cô nhã, đồ đạc toàn bằng gỗ tía đàn và thấp toàn đèn cung đăng treo lơ lửng ở trên nhà. Trên vách treo đều là những câu đối và tranh vẽ của danh nhân, trông rất đẹp mắt.

Lạc Dương ngạc nhiên thán. Chàng không ngờ trong núi lại có những nhà thanh tao và bên trong bày biện trang nhã đến thế.

Thiếu nữ bịt mặt vừa cười vừa nói tiếp:

- Núi này tên thật là Ngọc Chung Sơn, ở ngay cạnh hồ Bá Dương, ngồi trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài phong cảnh tuyệt đẹp.

Nói xong, nàng giơ tay ra đẩy cánh cửa sổ, quả nhiên bên ngoài mặt sông lớn rộng như tấm gương. Đại Cổ Sơn nằm giữa dòng sông hiện ra với tất cả phong cảnh núi non. Nàng chỉ tay về phía xa và nói tiếp:

- Công tử thử xem cảnh ở bờ sông bên kia có đẹp không? Lạc Dương đưa mắt nhìn sang bên đó thấy phong cảnh bên ấy tuyệt đẹp, liền hỏi:

- Sao cô nương không định cư bên đó? Thiếu nữ vừa cười vừa đáp:

- Thế công tử cho cảnh ở núi bên này không đẹp sao? Lạc Dương không biết trả lời ra sao cho phải, chỉ nhìn nàng cười thôi.

Thiếu nữ che mặt che miệng cười khúc khích tay đóng cửa sổ lại. Lúc này nữ tỷ đã thấp đèn, trong nhà sáng tỏ như ban ngày. Thiếu nữ liền bỏ miếng vải the xuống, lộ ngay bộ mặt đẹp tuyệt trần. Lần đầu tiên Lạc Dương được thấy mặt thật của thiếu nữ liền ngẩn người ra như phỏng đá vậy. Thiếu nữ thấy chàng như thế không sao nhịn được cười. Chàng lại càng ngây ngất thêm vội quay mặt lại nhìn đi nơi khác. Chàng lại nghe thiếu nữ áo trắng bảo nữ tỷ rằng:

- Mai Nhi, dẫn Lạc công tử về phòng ngủ đi.

Mai Nhi vừa cười vừa vâng lời, rồi dẫn Lạc Dương vào căn phòng thứ hai, ở bên tay trái.

Chàng vào đến phòng thấy trên giá có hàng muôn cuốn sách, cạnh giá có một bàn một sập. Mai Nhi khúc khích cười và hỏi:

- Thế nào, công tử thấy căn phòng này có hợp ý không? Lạc Dương gật đầu tỏ vẻ hài lòng, Mai Nhi bỗng nhìn chàng hỏi tiếp:

- Công tử thấy cô nương của chúng tôi có đẹp không? Tối hôm nay công tử đã trông rõ cô nương, chắc thế nào cũng động lòng phải không? Thấy Mai Nhi hỏi thẳng như vậy, Lạc Dương mặt đỏ bừng nghiêm nghị đáp:

- Hách cô nương đẹp như tiên nữ, tài hoa lại rất cao siêu, tại hạ đâu dám nghĩ vớ nghĩ vẩn. Cô nương chớ đùa giỡn tại hạ như thế, nhờ Hách cô nương lại biết thì tại hạ chịu không nổi lỗi ấy đâu.

Mai Nhi vừa cười vừa mắng yêu:

- Ngốc từ! Rồi nàng xoay người chạy mất dạng.

Lạc Dương lại ngẩn người ra, rồi bỗng như bị cảm xúc gì vậy, vội nằm ngửa người lên trên sập, đầu óc bối rối khôn tả. Trong năm nay, chàng ở trên núi tuyết, hang động vắng vẻ đã làm cho tư tưởng của chàng tê liệt. Những sự việc vừa xảy ra trước mắt đây, đem lại cho chàng nhiều vấn đề nan giải và khó hiểu. Vì chàng là người chất phác, khiêm hòa ở trên núi cô độc quen rồi, tất nhiên có cái hay của sự trầm lặng, trầm lặng là vũ khí tối thành công khiến cho người ta không đo lường được thấp hay cao.

Lạc Dương không hay biết gì lai lịch của chín cái thuyền đó, không riêng gì chàng mà cả giới võ lâm cũng đều như chàng. Bào Húc với Trường Thanh khi tới hung hăng và oai dũng biết bao, rốt cuộc cả hai đều bị hao binh tổn tướng. Sau Phùng Xuân lại mời hai người trong thuyền chuyện trò nhưng sao lại không thấy nói tới nữa và hình như không đếm xỉa đến việc của mấy người đó. Lạc Dương cũng không tiện lên tiếng hỏi, nhưng việc đó lại liên can đến tai kiếp của võ lâm sau này...

Lạc Dương nằm trần trọc mãi không sao ngủ được... Gió bên ngoài cửa sổ thổi vào rền rĩ như than, như khóc làm chàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi chảy rất nhanh, hoa ở trên núi Ngọc Chung đã rụng và bắt đầu kết trái.

Lạc Dương tới đây đã được hơn hai tháng, trong thời gian đó, chàng chỉ biết Hách Tổ Lan vừa đẹp vừa lạnh lùng, tài ba cao siêu khôn lường. Ngoài nàng ta ra, chàng không hay biết gì hết, sự thu hoạch duy nhất của chàng là đã học được sáu bảy thành võ công của Tổ Lan.

Giữa Tổ Lan với Lạc Dương, bề ngoài chỉ là một đôi bạn thân chứ không phải là một đôi bạn yêu. Sự thực hai người rất kín đáo không ai biểu lộ tình yêu ra trước hết, sở dĩ hai người có cử chỉ như thế là vì hai người biết giữ mình trong vòng lễ giáo.

Trên núi Ngọc Chung lạnh lùng tĩnh mịch lạ thường, chỉ có ba người ở trên đó thôi.

Ngoài ra mười ngày mới thấy có ông già họ Khâm, bố của Tổ Lan tới gặp nàng, nhưng chỉ nói vài câu vội vàng rồi lại đi luôn.

Đối với ông già họ Khâm đi lại vội vàng như thế, Lạc Dương không hề hỏi tới mà chỉ thấy hành động của ông ta rất kỳ quái.

Tổ Lan cảm thấy Lạc Dương trầm tư lạ lùng, nên nàng cũng ngạc nhiên hết sức. Có một lần, không sao nhịn được, nàng liền lên tiếng hỏi:

- Dương đệ, nhất cử nhất động của hai thầy trò tôi ở đây đều lọt vào mắt của hiền đệ hết. Chẳng lẽ hiền đệ không cảm thấy có sự khác thường hay sao? Lạc Dương lắc đầu mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ biết chị Lan với các người cùng thuyền đều là những người tài ba trong võ lâm. Việc giang hồ rất phiền não, gian giáo không thể dùng thường lý mà đo lường được, có hỏi nhiều cũng vô ích thôi, trái lại còn làm cho chị Lan không vui. Tiểu đệ không dám tự cho mình là người trong võ lâm, tất nhiên không dám dây dưa vào mọi việc. Tiểu đệ chỉ mong làm sao trả được thù, đó là ý nguyện duy nhất của tiểu đệ.

Tổ Lan cười một cách lài nói tiếp:

- Có thực hiền đệ đã coi thường việc đời đến mức ấy không, nhưng chưa chắc hiền đệ đã được toại nguyện.

Lạc Dương đáp:

- Trên trái đất này đâu không có bờ bến rộng thênh thang nhưng người đời vẫn nghĩ cách này cách nọ để đối đầu với nhau, chẳng qua cũng chỉ muốn cầu sinh tồn mà thôi, rút cục vẫn là một giấc mộng hoàng lương, đã có mấy ai thông suốt được việc đời. Nếu người ta biết khoan thứ và đừng có ích kỷ thì thiên hạ đâu đến nỗi loạn lạc.

Tổ Lan chỉ nhìn thẳng vào mắt chàng và mỉm cười thôi chứ không nói năng gì hết.

Chàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Chị Lan, chẳng lẽ tiểu đệ nói sai chăng? Tổ Lan lắc đầu đáp:

- Không, lời nói của hiền đệ không sai một tí nào. Hiền đệ nên biết trên đời này, người mạnh sống, kẻ yếu chết. Đó là một định luật từ xưa tới nay, thử hỏi đã có ai thoát khỏi phạm vi của định luật ấy không.

Nói xong, nàng mỉm cười và hỏi lại:

- Hiền đệ cho lời nói của tôi có phải không? Lạc Dương không thể nói là phải và cũng không thể nói là không, chỉ đáp:

- Tiểu đệ tuổi trẻ, kiến thức rất thô thiển, không lão luyện như chị Lan được. Có lẽ phải một thời gian nữa tiểu đệ mới có thể lãnh hội được. Bây giờ tiểu đệ không sao đoán nổi những chuyện thị phi như vậy.

Tổ Lan cười khúc khích và nói tiếp:

- Bây giờ hiền đệ khéo ăn khéo nói hơn lúc mới đến nhiều.

Tuy hai người đã bắt đầu yêu nhau nhưng không ai dám thổ lộ tâm tình ra trước. Chỉ có một mình Mai Nhi trông thấy rõ rệt thôi.

Một đêm nọ, mưa to gió lớn, sấm sét ầm ầm, Lạc Dương ngủ rất ngon giấc, tới lúc trời sáng, mưa gió ngớt chàng mới tỉnh dậy và cảm thấy khác lạ khi thấy bên ngoài không có một tiếng động nào hết.

Mọi ngày, Mai Nhi thường dậy sớm, xuống bếp nhóm lửa và quét dọn. Sáng hôm nay không có một tiếng động nào khác hẳn ngày thường. Chàng giật mình kinh hãi vội nhảy xuống đất đi ra ngoài.

Chàng thấy trên mặt bàn có để một tờ giấy, vội cầm lên xem, thấy trên giấy đại khái viết "Vì một việc bận, phải cùng Mai Nhi rời khỏi núi một chuyến, chỉ bảy ngày sẽ trở về liền.

Trong nhà có đủ thức ăn, mong hiền đệ ở lại trên núi, đừng có đi đâu hết, vì vội đi quá không có kịp từ biệt..." Lạc Dương đọc xong, trong lòng càng thấy hoang mang như mất gì vậy. Chàng nhận thấy Tổ Lan quả thực là một nhân vật huyền bí, cử chỉ và tâm sự của nàng khó mà biết được.

Chàng đành phải nén lòng đợi chờ cho tới khi Tổ Lan về, đành phải lấy sự luyện võ để giết thời giờ trong những ngày sống cô tịch.

Thoáng cái đã được nửa tháng mà vẫn chưa thấy Tổ Lan với Mai nhi về. Chàng nghĩ còn nhiều việc chưa giải quyết xong, nên không muốn ở lại đợi chờ nữa, liền viết lại mấy chữ, rời khỏi núi đi luôn.

Tổ Lan đã dùng kỳ môn bát quái bố trí căn nhà riêng này, một hòn đá một gốc cây cũng đều bao hàm con số sinh tử, nên không sợ người lạ lên vào, trừ phi người đó biết rõ định lý và biết rõ tình khắc, bằng không, không chết cũng bị thương. Lạc Dương đã được Tổ Lan chỉ điểm cho nên biết cách ra vào như thế nào là không nguy hiểm, nhờ vậy chàng mới bình yên ra khỏi Ngọc Chung Sơn.

Trên hồ Bá Dương sóng đánh rất mạnh và có hàng nghìn chiếc buồm lướt đi lướt lại, đằng xa chỗ mặt nước liền với chân trời có cả những bóng núi như ẩn như hiện. Nơi đây là chỗ sản xuất gạo và cá, đồng ruộng thẳng cánh cò bay. Lúc ấy đã là tháng năm nên ruộng nào lúa cũng tươi tốt.

Lạc Dương ngồi dưới một gốc cây cổ thụ đem lương khô ra ăn, đưa mắt nhìn cảnh sắc trên mặt hồ. Đang lúc ấy bỗng thấy trên bờ có hai cái bóng lướt nhanh như điện chạy tới.

Khi hai người đó tới gần, chàng mới hay là hai người ăn mày trung niên, trông rất vạm vỡ khỏe mạnh.

Người ăn mày mặc quần áo lam lũ màu xanh trên lưng có cột cây nhuộm tiền đen lánh.

Mặt người đó rất dài, hai mắt có ánh sáng, dưới cằm có mấy sợi râu thưa, mặt mũi âm thầm khác thường.

Hai người ăn mày đó đi rất nhanh, thoáng cái đã tới gốc cây của Lạc Dương đang ngồi.

Cả hai đều nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương, người ăn mày già vừa cười vừa nói:

- Nơi đây tốt lắm, chúng ta hãy nghỉ ngơi ở dưới gốc cây này đi.

Cây cổ thụ đó rất lớn, bóng mát của nó có thể che được mười mẫu. Hai người ăn mày ngồi cách Lạc Dương chừng năm trượng, mỗi người móc túi lấy ra một cái giấy lá sen giải xuống đất, bên trong có rượu thịt đậu phụng, rồi cả hai ăn uống nhồm nhoàm.

Lạc Dương định lên tiếng chuyện trò, nhưng vì hai người ăn mày này cứ cầm đầu cầm cổ mà ăn nên chàng nghĩ thầm "Chờ họ ăn xong, ta nói cũng chưa muộn." Nghĩ đoạn chàng nhắm nghiền mắt lại, làm bộ ngủ gật.

Giây lát sau chàng nghe thấy một người ăn mày thờ dài nói:

- Tệ bang chúng ta thật là xui xẻo, Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão mất tích ở hải ngoại không biết sống chết ra sao. Bây giờ lại đến Lâu trưởng lão bị tên giặc sói đầu Trường Duyệt ở Cửu Long bắt cóc, khiến Hồng trưởng lão phải phái tất cả cao thủ của bốn bang đi điều tra, còn chính Hồng trưởng lão phải thống lãnh mười hai nội ngoại Đường chủ đi Khanh Lư. Vô Danh lão nhân ở Khanh Lư tiếp đãi Hồng trưởng lão một cách rất niềm nở. Nhưng Hồng trưởng lão hỏi ba mà y không biết một, nên lại đành phải mất công mà rút lui. Hai tháng nay vẫn chưa điều tra ra manh mối nào hết. Thật là thanh vọng của tệ bang sa sút vô cùng, và bị người trong võ lâm khinh rẻ, thật là tức chết người đi được.

Tên ăn mày thứ hai ho một tiếng rồi đáp:

- Tôi không tin Lâu trưởng lão bị Trường Duyệt phung phụng của chùa Cửu Long bắt cóc đi là sự thật, chắc bên trong thế nào cũng có sự bí ẩn gì đây...

- Nói bậy nào, còn nghi gì nữa, người phát hiện Lâu Ung trưởng lão bị giặc sói đầu bắt cóc là Linh lão sư, bạn thân của Tứ trưởng lão, chứ có phải người xa lạ nào đâu.

Thì ra Linh Phi đi thuyền qua núi Tiểu Cô, lên bờ thăm núi Trường Duyệt vừa gặp mấy hòa thượng của chùa Cửu Long vây đánh một thiếu niên khiến thiếu niên ấy bị thương và rớt xuống sông. Linh Phi không biết lai lịch của thiếu niên ấy, nên không hỏi nhiều chỉ nói qua loa vài câu rồi cáo từ đi ngay. Y đang cời dây cột thuyền định đi thì vừa gặp Độc Tỷ Phong Vân Cái đi thuyền qua đó, rồi hai người chuyện trò với nhau vài câu, Linh Phi mới biết Lâu trưởng lão cùng với thiếu niên nọ lên núi Tiểu Cô. Thiếu niên đã rớt xuống sông và bị hà thủy lôi cuốn đi, còn Lâu trưởng lão chắc thế nào cũng bị tai biến

rồi. Hai người cả kinh biết có sự gì đã xảy ra nên vội song song nhảy lên chùa Cửu Long.

Nhưng khi lên tới nơi thì ngôi chùa bỏ trống, không có một bóng người nào, rồi bỗng có một cái bóng trắng nhanh như điện chớp đi luôn.

Lạc Dương nghe thấy người ăn mày ấy kể như vậy mới biết hôm đó mình bị thương ở trên núi Tiểu Cô, ông già hú tiếng thật dài chính là Tang Môn Kiếm Khách Linh Phi, bạn thân của ân sư mình, nhưng chàng chưa nghe thấy sư phụ nói trong số bạn thân có người tên là Linh Phi như thế. Thật ra, chàng có biết đâu chàng và Phạm Nhi bị Tiêu Dao Khách bắt đi rồi, Vân Nhạc mới quen Linh Phi.

Người ăn mày thứ hai nói tiếp:

- Việc này tôi hơi biết đôi chút, biết đâu Lão Ung trưởng lão chẳng bị cái bóng trắng ấy bắt đi. Sao lại cứ đổ cho hòa thượng của chùa Cửu Long đã ra tay bắt cóc Lão Trưởng lão.

Không ai thấy rõ hết và nếu chỉ căn cứ thiếu niên nọ bị các hòa thượng của chùa Cửu Long vây đánh thì hàm hồ thực. Thiếu niên đó ngẫu nhiên gặp Lão Ung trưởng lão ở bên bờ sông, y tự nhận là đệ tử chưa thụ nghệ của Tứ trưởng lão. Đại ca thử nghĩ xem, đệ tử của Tứ trưởng lão đã mất tích năm sáu năm nay rồi, bây giờ đột nhiên xuất hiện, biết đâu chả là môn đệ của Tiểu tà.

- Biết đâu y chả thừa lệnh sư phụ mới của y mà về đây hành sự. Tục ngữ có câu "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng". Trong võ lâm có biết bao nhiêu người phản sư theo người khác. Huống hồ thiếu niên này chưa được Tứ trưởng lão truyền thụ cho một tí võ công nào hết, nên đối với việc này tôi vẫn bán tín bán nghi, nếu không đợi chờ thấy rõ hư thực thì tôi không tin.

Lạc Dương nghe nói tức giận vô cùng, vì chàng thấy người đó bảo mình là kẻ phản môn và tiểu nhân giao hoạt, nên chàng muốn nhảy ra quát hỏi, nhưng vội nghĩ thầm: "Việc này không thể trách họ được vì trước khi chưa biết rõ thực hư ai mà chả nghi ngờ." Chàng lại nghe thấy một người ăn mày lớn tiếng nói tiếp:

- Lập luận của bạn rất vững y như trưởng lão Hồng Hoàng xét đoán vậy, vì then chốt câu chuyện đó là ở thiếu niên rớt xuống sông kia. Cho nên Tang Môn Kiếm mới đi thuyền xuống miền xuôi hỏi thăm xem có ai cứu được thiếu niên kia không, nhưng kết quả người nào cũng trả lời không hết. Linh trưởng lão nóng như thiêu, nhưng vẫn không tin thiếu niên ấy chết đuối, cho nên Linh lão sư quyết tâm ở miền hạ du, đến chỗ gần núi Tiểu Cô nghiêm mật điều tra, làm thế nào cũng phải điều tra ra tin thiếu niên kia còn sống hay là chết. Nhưng không may Trần Thái tiêu cục lại có tai nạn xảy ra, nên Linh lão sư phải vội vàng đi Nam Xương ngay.

Người thứ hai thở dài một tiếng và đỡ lời:

- Bốn bang liên tiếp ngộ nạn, Hồng trưởng lão hạ nghiêm lệnh bắt các đệ tử của bốn bang phải tạm thời ẩn núp, bất cứ thấy việc thị phi của giang hồ, dù là bạn hay là thù cũng không được ra tay nhúng vào chuyện đó. Xem như vậy, bốn bang càng ngày càng đi đến chỗ suy đồi mất.

Thần sắc của Lạc Dương biến đổi luôn luôn, trong lòng kích động vô cùng. Hai người ăn mày ngồi xoay lưng về phía chàng nên không biết mặt chàng thay đổi như vậy, nên chàng liền nghĩ tiếp: "Ta muốn giải thích cho hai người ăn mày này nghe nhưng chỉ sợ họ hiểu lầm thôi, như vậy nói mà không có ích lợi gì thì nói làm gì. Chỉ bằng ta đi ngay Nam Xương đến Trần Thái tiêu cục kiếm Linh Phi mà nói cho lão sư hay còn hơn." Chàng chờ hai người ăn mày đi khỏi mới tiến thẳng về phía Nam Xương Phố Dương Gia Điện ở Nam Xương rất phồn náo, thật là ngựa xe như nước, áo quần như nêm. Tuy giữa trưa, ánh nắng nóng như lửa thiêu mà người đi lại vẫn đông đúc như thường. Tiệm nào cũng có người ra vào tấp nập, riêng có Trần Thái tiêu cục là vắng tanh không thấy một ai ra vào hết.

Trước cửa tiệm có một đôi sư tử đá, cũng như sáu năm trước Lạc Dương theo Vân Nhạc tới, không thay đổi chút nào, hai cánh cửa lớn sơn đen đóng kín, lá cờ lệnh của tiêu cục cũng bị gỡ xuống.

Lạc Dương đi tới đây, thấy tình cảnh của tiêu cục như vậy, đứng ngẩn người ra, chân chừ hồi lâu rồi nghĩ thầm: "Ta hãy gõ cửa hỏi rõ xem sao, nhưng không biết bên trong có người hay không?" Nghĩ đoạn chàng tiến lên gõ cửa một hồi, nhưng không thấy ai trả lời, người qua đường đưa mắt nhìn chàng chàng càng thắc mắc thêm, bỗng có một tiếng cười nhạt thật khẽ lọt vào tai chàng. Chàng biết ngay thế nào cũng chuyện gì xảy ra đây, liền quay mặt lại nhìn. Chàng thấy một người mắt to lông mày rậm đứng ở dưới hiên ở tiệm trước cửa nhìn thẳng vào mặt mình.

Người đó mặc áo vải trắng vì tiết trời oi bức y không cài khuy, phanh ngực ra hai tay chống nạnh từ từ tới gần chàng.

Phức chỉ tâm linh Lạc Dương biết ngay người này thế nào cũng có liên can với Trần Thái tiêu cục này và chàng cũng đoán chắc người này thế nào cũng là bộ hạ kẻ thù của Hạ Hầu Hàm tới đây coi chừng tiêu cục. Chàng giả bộ làm như nóng lòng sốt ruột, hai mắt cứ ngo ngoe, lúc ấy người nọ đã sang tới nơi, ho một tiếng và hỏi:

- Có phải ngài tới tiêu cục kiếm người đấy không? Lạc Dương ngẩng đầu lên nhìn rồi đáp:

- Tại hạ có một mớ hàng muốn nhờ tiêu cục này bảo vệ đi Tây Xuân hộ, nhưng không biết tại sao gọi mãi mà không thấy ai thừa cả.

Người nọ đột nhiên cả cười nói tiếp:

- Trong thành này có những năm sáu tiêu cục, sao ngài lại cứ phải nhờ Trần Thái tiêu cục làm chi? Mấy hôm trước đây không hiểu tiêu cục này vì một lẽ gì mà cả nhà dọn đi đâu hết, không ai biết họ dọn đi đâu cả. Theo ý tại hạ thì ngài nên đi kiếm tiêu cục khác cho khỏi mất thời giờ.

Y thấy Lạc Dương rất táo nhả không giống như người biết võ công nên tưởng là thực, y chính là kẻ thù của Hạ Hầu Hàm sai tới để dò xét xem Hạ Hầu Hàm có người đến cứu viện không.

Ngờ đâu y chỉ ngu dại một chút mà mang họa vào thân. Lạc Dương nghe y nói liền chấp tay chào và đáp:

- Cảm ơn huynh đài đã chỉ giáo cho, nếu thế thì tại hạ phải đi tiêu cục khác vậy.

Nói xong, chàng quay đầu đi về phía đầu phố vào một tiệm ăn mở đã lâu ở cạnh Trần Thái tiêu cục. Một tên phở kỵ liền chạy ra đón chàng dẫn chàng đến ngồi một chỗ rất vắng vẻ chờ chàng ngồi xuống liền khẽ nói:

- Có phải khách quan muốn dò hỏi Hạ Hầu lão anh hùng của Trần Thái tiêu cục phải không? Tiểu nhân biết nhưng xin khách quan đừng có nóng ruột, hãy ăn uống no say đi đã.

Rồi tiểu nhân dẫn khách quan đi gặp một người.

Nói xong, y vội vàng đi ngay. Một lát sau, một tên phở kỵ khác đem thức ăn và rượu vào. Lạc Dương thấy đói bụng liền ăn lấy ăn để, một lát sau đã hết nhẵn mọi thứ.

Hai tiếng đồng hồ sau, chàng vẫn chưa thấy tên phở kỵ kia vào gặp mình, chàng nóng lòng vô cùng đang định đứng dậy đi, thì đột nhiên tên phở kỵ đã ló đầu vào nói:

- Khách quan, xin theo tiểu nhân đi ngay.

Lạc Dương vội đi theo ngay, tên phở kỵ ấy dẫn chàng đi vào trong một cái hẻm vắng vẻ. Lúc ấy trời đã xám sẫm tối, tên phở kỵ dẫn chàng đi hết hẻm này sang hẻm nọ, chàng cũng chả biết đi tới đâu nữa, cứ việc cầm đầu mà theo thôi.

Đột nhiên tên phở kỵ ngừng chân ở trước một mái hiên rất thấp, trong cửa sổ có ánh sáng đèn vàng lóe ra. Chàng thấy tên phở kỵ khẽ gõ cửa hai tiếng rồi gọi:

- Lý ngũ gia.

Cánh cửa kêu kệt một tiếng rồi mở ra, bên trong có một người tuổi trạc tứ tuần thân hình vạm vỡ bước ra. Y ngắm nhìn Lạc Dương một hồi nói:

- Xin mời công tử vào.

Người phở kỵ cáo từ rút lui trước, Lạc Dương đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh căn phòng một lượt thấy trong phòng chỉ có một cái sập, một cái bàn, hai ba chiếc ghế. Trên bàn có một ấm nước và bốn năm cái chén, ngoài ra không có một vật gì khác nữa.

Chàng thấy tường vách dơ bẩn lạ thường, trông rất là âm u và buồn tẻ.

Người nọ mời chàng ngồi xuống xong, liền lên tiếng nói:

- Chắc lão đệ đang hồ nghi và thắc mắc phải không? Nói thật để tiểu đệ rõ, tôi là người của Trần Thái tiêu cục, thừa lệnh ở đây canh gác.

Lạc Dương nghe nói tinh thần rất phấn chấn. Thấy vậy người nọ liền nói tiếp:

- Vừa rồi, tôi giả dạng người qua đường đi đi lại lại trước cửa tiêu cục, thấy lão đệ gõ cửa tiêu cục vẻ mặt lo âu, thì đoán ngay tiểu đệ thế nào cũng quen biết Cục chủ, nhưng vì đáng tiếc bố trí rất nhiều chòi canh đề canh gác chúng ta cho nên tôi không dám ra gặp lão đệ, vừa rồi có dặn người phở kỵ của tiệm ăn đưa lão đệ tới đây, nhưng không biết lão đệ quý tánh danh là gì và kiếm Cục chủ có việc gì thế.

Lạc Dương chấp tay chào và đáp:

- Tại hạ họ Lạc tên Dương, gia sư là Văn Nhạc...

Người nọ kinh hãi thất thanh kêu ủa một tiếng rồi nắm lấy cánh tay của chàng, mừng rỡ vô cùng, vội nói tiếp:

- Thì ra lão đệ đây à, nửa tháng trước đây Linh đại hiệp có nói tới lão đệ. Chúng tôi đều cảm thấy đau lòng vô cùng vì ông ta bảo chắc thế nào lão đệ cũng chết đuối rồi. Nếu có Linh đại hiệp ở đây thì không biết ông ta sẽ mừng rỡ như thế nào.

Lạc Dương mỉm cười hỏi tiếp:

- Hiện giờ Hạ Hầu cục chủ với Linh đại hiệp ở đâu? Tại hạ cần muốn gặp hai vị ấy.

Phong thanh Trần Thái tiêu cục hữu sự có phải không, chuyện đó thực hay là hư đấy? Người nọ nghe nói về mặt rầu rĩ và đáp:

- Lão đệ chớ có nóng nảy vội, việc này nói ra dài lắm để tôi xin từ từ kể cho lão đệ hay.

Nói xong, y cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Tôi là Lý Đại Minh, bạn thân của lệnh sư, không ngờ cách biệt sáu năm, lệnh sư sống chết ra sao, không ai hay biết. Hà, nếu lệnh sư còn thì khi nào để

cho những tội chuột nhất ấy hoành hành như vậy.

Tiếp theo đó y liền kể chuyện Trần Thái tiêu cục cho Lạc Dương nghe. Thì ra năm xưa, Trần Thái tiêu cục đã kết thù kết oán với Trương Đông Tam Ác, Tiểu Diên Vô Thường. Hoành Nhất đại sư của chùa Đại Bi ở Xuyên Nam muốn báo thù cho đồ đệ liên hện rù Lang Thương Song Sát tới tâm thù. Nhờ có Vân Nhạc ngầm ngầm trợ giúp nên mới khỏi bị mối tai họa đó (chuyện này đã được tường thuật trong truyện Đồn Kiếm Diệt Quần Ma) Hoành Nhất lão giặc hói, bị đánh bại liền ẩn núp một nơi không dám lộ mặt ra giang hồ nữa. Nhưng lúc nào y cũng muốn trả được mối thù ấy. Năm năm trước đây, khi Tạ Vân Nhạc đi Ngọc Chung đảo, lão giặc sói đầu Hoành Nhất đó liền hiệp môn hạ của phái Thiên Nam, cùng tới Trần Thái tiêu cục để sinh sự. Tình thế bấy giờ rất nguy hiểm, may thay Linh Phi với Mạnh Trọng Kha các tay cao thủ của Cái Bang tới kịp, đối phương bị thương và thảm bại mà phải rút lui.

Một tháng trước đây, Trần Thái tiêu cục bảo vệ một món hàng đi Quảng Đông, khi tới huyện Thanh Viễn thì bị một bọn giặc bịt mặt ra tay cướp mất. Lão tiêu đầu nóng lòng thiếu đốt, đang định lên đường xem, thì lúc canh ba bọn giặc đã đến để lại lá thư cảnh cáo lão tiêu đầu. Thư chúng bảo lão tiêu đầu khỏi phải đi cướp lại món hàng ấy nữa, hãy sửa soạn tiền cho nguyên chủ và giải tán ngay tiêu cục, bằng không trừ phi Tạ Vân Nhạc tới thì chúng mới trả. Vì thế mà lão tiêu đầu cảm thấy việc này rất nghiêm trọng và thấy bọn giặc này hành sự ác độc chứ không phải dọa suông nên lão tiêu đầu ngầm ngầm cho các gia quyến ở trong tiêu cục đi nơi khác, còn lão tiêu đầu cùng rất nhiều tiêu sư đi luôn Quảng Đông. Riêng tôi thì thừa lệnh ở nơi đây dò xét hành động của bọn giặc. Quả nhiên bọn giặc đã vây chung quanh tiêu cục và bố trí các chòi canh nhưng chúng đã đến chậm mất một bước.

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Kẻ giặc viết thư để lại dọa nạt đó là ai thế? Đại Minh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

- Nghe lão tiêu đầu nói thì y là Viên Công Kiếm Chư Hằng, chứ không biết lai lịch của y như thế nào. Năm xưa lệnh sư thần dũng vô địch và lại coi những kẻ gian ác như kẻ thù, vì vậy kết thù kết oán rất nhiều, có lẽ Chư Hằng trước đây cũng bị đánh bại cũng nên. Y vẫn còn hậm hực nên mới dồn mối thù đó vào đầu Hạ tiêu đầu. Kẻ như vậy Chư Hằng cũng tiểu nhân hẹp lượng quá.

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Hiện giờ về phía Hạ Hầu cục chủ tình hình ra sao, chẳng hay Lý đại thúc có biết không? Đại Minh lắc đầu đáp:

- Chỉ biết hiện giờ Hạ Hầu cục chủ còn đang dò xét sào huyệt của bọn giặc. Chắc bây giờ ông ta vẫn chưa dò la được manh mối gì, nhưng cục chủ có thể luôn luôn ngộ hiểm, không biết Linh đại hiệp đi ngay tới nơi đó liệu có ích lợi gì cho Hạ Hầu cục chủ không? Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, Đại Minh bèn thấp giọng hỏi:

- Ai đó? Đại Minh mở cửa ra thấy người phở kỵ cầm cái giỏ xách thức ăn theo sau có một nho sĩ, lưng người đó đeo một trường kiếm rất cổ kính. Mặt người đó trắng bạch râu ba chòm trông thần thái rất nho nhã. Trung niên nho sĩ vừa bước vào trong nhà liền cất tiếng hỏi:

- Lý tiêu đầu có nhận được mỗ không? Đại Minh ngẩng đầu giấy lát, bỗng nghĩ ra được rồi mừng rỡ đáp:

- Từ đại hiệp, lâu năm không được gặp, đại hiệp vẫn mạnh giỏi như thường. Lão tiêu đầu vẫn nhắc nhở đến Từ đại hiệp luôn.

Nói xong, y liền giới thiệu người đó với Lạc Dương:

- Vị này là Hằng Sơn đại hiệp, là người trong nhóm Giang Nam Tứ Chiến, quý danh Từ đại hiệp là Đông Bình và Lưỡng Nghi Kiếm Khách đấy. Năm xưa Từ đại hiệp với lệnh sư là bạn giao hảo rất thân.

Lạc Dương nghe nói vội tiến lên vái chào. Từ Đông Bình nhìn Đại Minh rồi hỏi:

- Thiếu hiệp này là ai thế? Đại Minh liền nói rõ lai lịch của Lạc Dương cho Đông Bình hay, Đông Bình mỉm cười nói:

- Lệnh sư oai trấn thiên hạ, quần tà khiếp phục, chi tiết thay trời không...

Y định nói nốt câu, nhưng vì bây giờ chưa biết Vân Nhạc sống chết ra sao cho nên y đổi giọng:

- Xưa nay lệnh sư hành sự vẫn thần bí lắm, như con rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, năm xưa tôi gặp lệnh sư cho đến giờ vẫn còn nhớ nhung hoài.

Lưỡng Nghi Kiếm Khách rất khéo ăn nói, không nhắc nhở đến sự sống chết của Vân Nhạc, vì y sợ làm cho Lạc Dương đau lòng xúc động, nhưng Lạc Dương mới chỉ nghe nhắc đến chuyện đã rầu rĩ không nói năng gì rồi.

Người phở kỵ liền lấy thức ăn và rượu ra rồi đi luôn. Đại Minh khép cửa lại mời Đông Bình ngồi xuống rồi ba người lại chuyện trò.

Đông Bình cũng phong thanh chuyện của Trần Thái tiêu cục mà tới đây trợ giúp, y liền hỏi nguyên nhân của câu chuyện đó ra sao. Đại Minh bèn kể rõ đầu đuôi cho y nghe. Đông Bình liền cau mày lại, thở dài một tiếng, rồi lại hỏi tình hình của Lạc Dương.

Lạc Dương liền đem chuyện của mình ra kể lại cho hai người nghe. Đông Bình thở dài một tiếng rồi nói:

- Lạc hiền đệ, theo sự suy đoán của mỗ, những cái mà hiền đệ gặp gỡ ở giữa đường, thì trong võ lâm không bao lâu lại có chuyện mưa huyết, gió tanh, thật tội nghiệp cho người đời, lại sắp sửa có một trận tai kiếp lớn. Bây giờ ta hãy tạm không nói đến cái đó nữa để sau này sẽ bàn tán. Việc cần kíp của chúng ta là phải đi cứu viện ngay Hạ Hầu lão tiêu đầu...

Đại Minh vội ngắt lời:

- Từ đại hiệp, có phải Đại hiệp tưởng lão tiêu đầu của chúng tôi hiện đang gặp nguy hiểm phải không? Đông Bình nghiêm nét mặt lại đáp:

- Theo sự ước đoán của Từ mẫu thì đúng như thế, nên mẫu đang nghĩ ra một cách không biết Lạc Dương hiền đệ có can đảm mà theo kế hoạch đề thi hành không? Nếu hiền đệ dám làm thì việc này thành công rất dễ.

Lạc Dương hăng hái đáp:

- Từ sư thúc, nếu việc gì có bổ ích cho đại sự thì dù có dao kề cổ, tiểu đệ cũng dám mạo hiểm một phen.

Đông Bình vuốt râu cả cười nói tiếp:

- Có danh sư tất phải có cao đồ. Anh khí hào phóng của hiền đệ không kém gì lệnh sư năm xưa, thật là đáng kính, đáng mến. Nào lại đây, trời hãy còn sớm, chúng ta cơm nước uống rượu no say đã rồi hãy bàn tán sau.

Nói xong, y bèn rót rượu ngồi xuống, rồi cả ba cùng nhau uống...

Canh ba đêm đó, một thân hình nhanh như hươu vọt đã đi tới trước cửa Trần Thái tiêu cục. Cái bóng đen đó chính là Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình đang đứng nhìn cánh cửa lớn đóng chặt. Bỗng dưới mái hiên của căn nhà ở phía trước đường có một cái bóng người chạy ra quát hỏi:

- Ngươi là ai? Sao đêm hôm khuya khoắt thế này dám ở trước tiêu cục dòm ngó lén như thế? Đông Bình quay người lại nhìn, mới nhận ra người đó là người của đảng giặc được lệnh ở đây canh gác, mà Lạc Dương đã nói cho mình hay lúc trước. Kiếm khách liền cười nhạt một tiếng và hỏi lại:

- Ta là bạn thân của Hạ Hầu cục chủ của Trần Thái tiêu cục này, cho nên mới lại đây thăm hỏi, chẳng hay ngươi là người thế nào của Trần Thái tiêu cục mà dám vô lễ với ta như thế? Người nọ cười khì một tiếng rồi đáp:

- Nếu ngươi nói như vậy thì ta lại càng không thể tha thứ cho ngươi được.

Nói xong, y đột nhiên giơ tay ra chụp ngực Đông Bình và nhanh như điện chớp, năm ngón tay của y đã nhằm yếu huyệt ở trước ngực của Lưỡng Nghi Kiếm Khách.

Đông Bình kinh hãi lắm, không ngờ thủ hạ của bọn giặc mà lại có công lực cao siêu như vậy. Tuy tên đó còn kém y xa, nhưng y cũng phải dồn hết bản thân chân lực lên người để cho tên giặc kia mắc hóm rồi ngã người nhảy về phía sau hơn hai trượng và thuận tay rút luôn trường kiếm khỏi bao. Chỉ thấy một đạo ánh sáng bốc lên làm lạnh cả người và lóa mắt tên nọ.

Tên giặc liền trầm giọng quát bảo tiếp:

- Chạy đi đâu? Vừa nói vừa giơ mười ngón tay lên định chụp Đông Bình tiếp.

Đông Bình liền múa kiếm chém luôn. Tên nọ vội thu tay lại, nhảy sang bên một bước rồi giơ tay ra cướp lấy kiếm của Lưỡng Nghi Kiếm Khách. Đông Bình không ngờ đối phương nhanh nhẹn đến thế liền kêu ủa một tiếng, mặt tỏ vẻ kinh hoàng.

Tên giặc đó thấy đối phương sắp chết dưới năm ngón tay của mình nên khi vừa chụp cổ tay của Đông Bình thì khoái chí vô cùng. Ngờ đâu y mới cười được nửa tiếng thì đã biến sắc vì cảm thấy cánh tay của đối phương cứng như sắt và còn có một sức mạnh bắn trở ra khiến năm ngón tay của y bị đau buốt như gãy hết. Y biết gặp phải tay sành sỏi rồi đồng thời cũng thấy có một điểm sao sáng từ bàn tay của Đông Bình bắn ra. Hai người đã gần kề bên nhau thì tên nọ làm sao tránh được và chỉ nghe cộp một tiếng thâm khốc rồi ngã ngửa về phía sau luôn. Đông Bình cười nhạt một tiếng, tung mình nhảy lên mái nhà của tiêu cục, vào luôn bên trong thì bỗng thấy có mấy tiếng quát lớn vọng ra. Trong một cái hém tối om ở bên cạnh tiêu cục đã có mấy người tung mình nhảy lên đâm bổ vào người Đông Bình.

Trước khi Đông Bình chưa tới Trần Thái tiêu cục, đảng giặc đã ngầm ngầm đề ý rồi.

Chúng yên trí đồng bọn của chúng thế nào cũng bắt được Đông Bình nên không nhảy ra. Sau chúng thấy người đồng bọn của chúng bị Đông Bình đánh chết, nên chúng ngạc nhiên vô cùng, liền nhảy xông vào đánh Đông Bình ngay là thế.

Đông Bình thấy có mấy người xông lại tấn công mình vội bước sang bên múa cây trường kiếm nhanh như điện chớp, vừa đâm dưới chân bọn giặc đồng thời một tay cặp luôn một tên tung mình nhảy sang mái nhà phía bên kia, mồm thì lớn tiếng cười.

Bọn giặc thấy vậy cả kinh, rú lên một tiếng thật dài thì liền có bảy tám tên khác chạy tới và cùng đuổi theo Đông Bình ngay.

Ở ngoài cánh đồng mênh mông, dưới ánh sao trăng, Đông Bình tay cặp một tên giặc chạy thẳng về phía Tây Sơn. Bọn giặc đuổi theo sau và tuy đã giở hết khinh công ra mà khoảng cách giữa đôi bên thì cứ ngày càng cách xa. Đông Bình thấy vậy cười thầm.

Trên mỏm núi Tây Sơn có một cái rừng trúc rất rậm rạp, Đông Bình liền cặp tên giặc đó lên vào trong bụi trúc và sau đó mất dạng liền. Bọn giặc đuổi theo tới ngoài rừng trúc đều ngờ ngác nhìn nhau. Trong bọn giặc có một ông già râu xồm liền trợn mắt lên nói:

- Tên đó đã bắt Cung Hoán đi, nghĩ lại năm xưa cha của Cung Hoán là Cung Thọ cũng chết ở dãy núi Tây Sơn này. Cha y bị Truy Hồn Phán Tà Văn

giết chết, nhưng Tạ Văn chết đã lâu rồi, khi nào lại phục sinh được, chắc người khác mạo danh y đấy thôi. Cung Hoán nhất tâm muốn trả thù cho cha nên mới theo tới đây để điều tra kẻ thù giết chết cha y là ai, không ngờ y chưa trả được mối thù đã bị kẻ giặc bắt luôn. Có một điều khiến ta ngạc nhiên nhất là tên nọ bắt Cung Hoán cũng chạy tới núi Tây Sơn này.

Tên giặc thứ hai liền xen lời nói:

- Phi lão đại, có phải lão Đại nói kẻ bắt cóc Cung Hoán với lại người năm xưa đã tàn sát Lan Thương Song Sát cùng là một người hay sao? Người tên là Phi lão đại liền trả lời:

- Chính thế, kẻ địch ý muốn làm như người không biết rõ mấy để dụ Cung Hoán hiện thân rồi mới đột nhiên ra tay bắt cóc Cung Hoán đi. Chắc lúc này Cung Hoán khó mà thoát nổi cái chết, dù chúng ta có tìm thấy y đi nữa cũng vô ích thôi, chi bằng..

Đột nhiên có tiếng cười nhạt rồi từ mồm một tên giặc khác thốt ra lời nói:

- Phi lão đại muốn khuyên chúng ta buông tay mà quay trở lại phải không? Thấy bạn nguy cấp không cứu như vậy, Dương gia hay biết thì ai chịu trách nhiệm này? Phi lão đại cũng trả lời bằng một tiếng cười nhạt và đáp:

- Biết người biết ta mới bách chiến bách thắng. Các bạn còn nhớ năm xưa Lan Thương Song Sát võ công trác tuyệt như thế mà vẫn không tránh khỏi cái chết. Nếu các bạn đã tự nhận võ công của mình có thể thắng nổi đối phương thì Phi lão đại này nhất định theo các bạn ngay để khỏi bị người trách mình là làm nguy mà bán bạn, thấy chết bỏ đi không cứu.

Lại một giặc nữa xen giọng nói:

- Anh em nhà với nhau cả, hà tất phải cãi vã để mất hòa khí như thế. Theo ý tiểu đệ thì chúng ta cứ thử vào bên trong tìm xem. Thành hay không quý họ chúng ta làm tròn bổn phận thì thôi. Chúng ta không nên trì hoãn nữa mà mau vào tìm kiếm đi, bằng không kẻ địch đã chạy xa rồi đây.

Bọn giặc liền chạy vào trong rừng trúc, chia nhau ra làm mấy nơi tìm kiếm kẻ này hử, kẻ kia kêu, đêm khuya tựa như tiếng cú kêu và sài lang rú, khiến cho không khí của rừng núi càng rừng rợn và kinh khủng thêm.

Núi Tây Sơn tuy không cao và không hiểm trở lắm nhưng rất rộng, cây cối và bụi trúc mọc rất um tùm, muốn kiếm tung tích một người ở đó, không khác gì mò kim dưới đáy biển vậy. Sau cùng bọn giặc tụ họp ở trong một cái eo núi, tìm kiếm cả một đêm trời cũng không thấy gì cả, chúng đều nản chí và tuyệt vọng, Phi lão đại đột nhiên kinh ngạc hỏi:

- Cái gì kia thế? Y vừa nói vừa chỉ lên trên sườn núi ở phía đằng xa. Bọn giặc nhìn về phía đó, thấy nơi đó hình như có hai cái bóng đầu với nhau, trận đầu thực đẹp, Phi lão đại liền quát lớn một tiếng:

- Đi thôi.

Bọn giặc liền tung mình đi ngay. Chỗ sườn núi đó trông rất gần nhưng phải leo qua ba ngọn núi mới tới nơi được, và khi bọn giặc đi tới đó thì trời đã sẩm tối, sương mù đã bốc lên dày đặc, chỉ còn thấy một thiếu niên, vai vụng, lưng ông tay cầm thanh Nhạn linh đao đang đứng ngăn người ra ở đó, vẻ mặt khích động lạ thường và dưới đất có ba bốn vũng máu và mảnh áo bị chém đứt.

Phi lão đại tiến lên chấp tay vái chào và hỏi:

- Lão là Phi Vân xin hỏi ngài có thấy một trung niên tú sĩ tay cắp một thiếu niên đi qua đây không? Thiếu niên đó cau mày lại đáp:

- Có, tôi có trông thấy, nhưng tiếc thay y đã tẩu thoát rồi.

Y vừa nói vừa chỉ vũng máu với mảnh áo và nói tiếp:

- Lúc tại hạ sắp thắng nổi y, thì ngờ đâu bạn của y vừa tới, cho nên tại hạ địch không nổi. Sau đành hẹn y ngày khác tái đấu.

Phi vân ngẫm nghĩ giây lát hỏi tiếp:

- Nghe lời nói của các hạ thì trước kia các hạ có thù oán với y thì phải. Dám hỏi các hạ lại lịch của tên đó ra sao? Thiếu niên nổi giận ngay và đáp:

- Tên giặc ấy là Bành Huân xưa nay vẫn ẩn cư tại Ai Lao. Năm năm trước đây, y đã dùng kiếm chém gãy cánh tay phải của gia phụ, vì thế tại hạ đã phải trả được mối thù này. Tại hạ liền tìm đến Ai Lao, tới ổ giặc của y thì ngờ đâu Bành tặc hay tin đào tẩu mất tích rồi. Sau tại hạ tồn không biết bao nhiêu thời gian mới biết Bành tặc ẩn cư ở nơi đây.

Nói tới đây y ngừng lại giây lát và bỗng lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại:

- Phi lão anh hùng không quen Bành tặc, tại sao lại để cho y cướp đi một người như thế! Phi Vân mặt đỏ bừng vội gượng cười đáp:

- Giang hồ thị phi vốn dĩ khó nói lắm, thường sự tai biến xảy ra một cách đột ngột, ngay người trong cuộc cũng không hay biết gì hết, huống hồ người bị bắt cóc lại là bạn của lão.

Nói xong, y lại cười một tiếng và hỏi lại:

- Chắc các hạ đã biết ổ giặc của tên họ Bành ở đâu. Lão muốn các hạ chỉ điểm cho, lão có thể tự lượng sức mình trợ giúp cho các hạ diệt trừ tên đó. Như vậy có phải là đôi bên đều có lợi hay không? Thiếu niên tỏ vẻ khó xử liền đáp:

- Đồng đảng của Bành tặc đều là những người có võ công rất cao siêu. Nếu không phải Bành tặc bận lo xử trí tù binh của y là quý đồng bọn thì thắng bại cũng còn chưa thể giải quyết xong. Vừa rồi tại hạ đã trông thấy quý đồng bọn bị y điểm vào âm huyết đau khổ chịu không nổi, chắc thế nào quý đồng bọn với Bành tặc cũng có thâm thù, đại oán với nhau nên tại hạ nhận thấy bây giờ lão anh hùng có đuổi theo cũng vô ích thôi.

Phi Vân lại nói tiếp:

- Không khi nào lão với tất cả anh em đây thấy chết mà không đến, bằng không thiên hạ lại tưởng lầm lão với các anh em đây đều là bất nhân bất nghĩa. Còn thành hay không, anh em lão không cần chỉ mong các hạ chỉ đường, dẫn nẻo cho mà thôi.

Thiếu niên nhìn Phi Vân một lát rồi lại hỏi tiếp:

- Được, Phi lão anh hùng là người có nghĩa khí như thế, nếu tại hạ không chỉ đường cho, thì tại hạ là người không có đạo nghĩa vô lâm chút nào.

Nói xong, y nhún vai một cái đã đi nhanh như chớp ngay.

Phi Vân các người liền theo thiếu niên ấy đi ngay. Thân pháp thiếu niên đó nhanh nện lạ lùng, nên dù bọn Phi Vân đã giở hết tốc lực ra đuổi theo mà vẫn không sao đuổi kịp, cứ phải cách xa chàng họ hơn ba trượng, khiến cả bọn đều kinh hãi thâm.

Mấy người xuyên rừng qua mười mấy ngọn núi mới đến một con đường khúc khuỷu hai bên có vách núi cao chót vót kẹp chặt. Con đường thung lũng đó rộng chừng năm sáu thước, vách đá ở hai bên bóng loáng và thẳng đứng, trong lối đi cỏ lại mọc cao đến đầu người.

Thiếu niên đột nhiên ngừng chân lại và hỏi:

- Đi theo con đường thung lũng này, chỉ hơn trăm trượng nữa là tới sào huyết của Bành tặc ngay. Quý vị mau giờ khí giới ra để chuẩn bị. Bành tặc hung ác và giảo hoạt lắm, nhờ y đã bày sẵn mưu kế để vây bắt chúng ta thì sao? Bọn Phi Vân nghe nói đều ngẩn người ra, không ai dám tự dấn thân vào chỗ chết. Phi Vân đột nhiên cả cười và nói:

- Chúng ta đều là người trong võ lâm, lúc nào cũng sống ở trên sông dao hết và cũng không ai nghĩ đến ngày mai cả. Sào huyết của Bành tặc dù có là đầm rồng, hang hổ đi chăng nữa, lão đã quyết định rồi thì có chết cũng chỉ vì tài nghệ kém cỏi mà thôi.

Nói xong y liền chấp tay chào thiếu niên và hỏi:

- Chúng tôi rất cảm ơn các hạ. Vậy xin hỏi các hạ quý tính đại danh là gì để cho lão được ghi nhớ mãi mãi.

Thiếu niên mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Mục Thanh Phong.

Không cần nói rõ quý vị độc giả cũng biết thiếu niên đó là Lạc Dương cùng Từ Đông Bình đã theo kế mà thi hành. Vì Lý Đại Minh ở Nam Xương lâu nên hiểu rõ hết tình thế núi non ở ngoại thành. Hơn nữa Đại Minh lại biết mặt bọn giặc bao vây, cho nên Cung Hoán bị Đông Bình bắt cóc mang đi đó, cũng là do y chỉ điểm.

Ba người quyết định xong, kế hoạch, liền làm cho bọn giặc dần dần bước vào mưu kế của mình. Lúc ấy, Phi Vân liền nói:

- Mục thiếu hiệp, chúng ta xin hãy tạm biệt ở nơi đây, sau này thế nào cũng có dịp gặp lại nhau.

Nói xong, y quay mình đi thẳng vào trong đường lối thung lũng đó ngay. Lạc Dương vội kêu gọi:

- Hãy khoan, có các vị cùng đi như vậy, khi nào tại hạ lại buông tay trở lại. Nếu may ra tại hạ có thể giết được Bành tặc, như vậy các vị có khác gì đại ân của tại hạ đâu. Trước kia tại hạ chỉ lo đơn thương độc mã, không dám vào thẳng sào huyết của kẻ thù. Nhưng bây giờ tình thế đã đổi hẳn, tại hạ có thể xông vào bên trong đấu với kẻ địch một phen rồi. Nếu Phi lão anh hùng cho phép, chúng ta cùng sát cánh đi vào bên trong.

Thế rồi hai người cùng đi trước tiến thẳng vào trong thung lũng. Bọn giặc tuy biết đi vào bên trong là nguy hiểm, nhưng vẫn phải nghiêng răng cắn đầu đi thẳng vào bên trong.

Đường thung lũng đó càng vào càng hẹp, hai bên vách núi càng dốc đứng thêm, Lạc Dương, Phi Vân đều rút kiếm ra chặt những cỏ lau cao bằng đầu người để mở lối đi. Khi hai người tới trước một cửa hang, trông vào thì thấy một cái xác nằm ngang trong động, Phi Vân liền thất thanh kêu la:

- Nguy tai! Nói xong, y lướt ngay vào trong động, đã thấy Cung Hoán mồm rỉ máu tươi, mặt nhợt nhạt không còn sắc, hai mắt lơ đãng hiển nhiên là đã bị thủ pháp ác độc đánh chết.

Lạc Dương sờ tay vào ngực Cung Hoán và nói:

- Trái tim vẫn còn đập, chưa chắc đã tắt thở, chúng ta thử ra tay cứu xem.

Nói xong, chàng đỡ Cung Hoán ngồi dậy để gang bàn tay dí vào trước ngực của y. Chỉ nghe trong cổ họng của Cung Hoán có tiếng đồm kêu khô khè, hơi thở hỗn hển, hai mắt hơi chuyển động, hình như đã trông thấy rõ Phi Vân và các người ở trước mặt. Y liền gượng cười và với giọng rất yếu ớt lên tiếng nói:

- Cha chết, con chịu tội thế... y với... ân sư Hoành Nhất... cũng kết thâm thù đại oán... Cung Hoán tôi... chịu hình... không nổi... đã tiết lộ chỗ ẩn núp của ân sư... phiền Phi lão sư... mau...

Nói tới đó chỉ thấy y thở hắt ra một cái rồi tắt thở ngay. Cái chết của y thực là kinh khủng.

Lạc Dương gượng cười một tiếng rồi đỡ lời:

- Tại hạ đã tận lực cứu chữa rồi, nhưng vì Cung huynh bị người ta điểm trúng mạch, nên dù bây giờ có Cửu Chuyển Tiên Đơn cũng không sao cứu nổi.

Nói xong, chàng ngừng giây lát rồi lại nói tiếp:

- Nghe lời nói của Cung huynh thì hình như Bành tặc đã đi tới chỗ ẩn của ân sư Cung huynh để tầm thù. Phi lão anh hùng có thể cho tại hạ biết đi ngay đến đó để đánh Bành tặc không? Phi Vân chưa kịp trả lời thì đột nhiên nghe thấy trên sườn núi, ở bên ngoài hang động có tiếng vọng vào. Lạc Dương biến sắc mặt vội bước ra cửa động, bọn gã nghe thấy cũng kinh hãi và lần lượt theo Lạc Dương nhảy ra bên ngoài.

Chỉ thấy con đường thung lũng cách cửa hang chừng mười trượng khói bốc lên nghi ngút, những cỏ lau cũng đã bị bén lửa cháy lên, chỉ thoáng cái đã thành một bể lửa.

Lạc Dương cả kinh nói:

- Phi lão anh hùng, chúng ta mau xông ra ngoài thung lũng này đi.

Nói xong, bọn gã tranh nhau đi trước. Phi Vân với Lạc Dương sát cánh cùng đi, bốn chưởng cùng múa một lúc, chưởng phong hùng mạnh vô cùng, gạt ngọn lửa sang hai bên.

Ngọn lửa bốc rất cao, nóng như thiêu như đốt, trong đám khói mù mịt chỉ nghe thấy bọn gã kêu rú thảm khốc, chờ tới khi đến gần, chàng mới thấy, thì ra tên nào tên nấy đều trúng bảy tám mũi tên ngã lăn ra đất, bị lửa bốc cháy kêu la gào khóc tình cảnh thực rất thê thảm.

Phi Vân với Lạc Dương đều kinh hoàng vì chính hai người cũng bị bén cháy nhiều nơi rồi. Cho nên tự cứu chữa bản thân chưa kịp thì còn đâu thì giờ ra tay cứu những người kia nữa. Vì vậy hai người chỉ cầm đầu ụ té chạy thôi.

Đột nhiên, dưới chân của Lạc Dương có tiếng kêu của lò xo và trong ánh sáng lửa có những mũi tên bắn ra loạn xạ. Chàng nhảy lung tung để tránh né, nhưng lát sau, vai chàng cũng bị bắn trúng một mũi tên, chàng chịu đau không kêu la gì cả, cầm đầu cố gắng chạy về phía trước.

Phi Vân biết Bành Huân xếp đặt sẵn những cung nỏ ở trong bụi cỏ, nhưng lúc ấy, y còn gì có tâm trí mà xem xét nữa. Lúc này y chỉ còn phó thác tính mạng của mình cho trời.

Chạy được một quãng, y thấy dưới chân như có cái gì khác lạ. Y đành nhịn đau bắt chước Lạc Dương cứ nhảy lung tung, nếu y không nhảy như thế, thì thế nào cũng bị loạn tên bắn trúng mà chết. Tuy vậy đuôi y cũng bị hai mũi tên ngấm bắn trúng.

Sau cùng, hai người may mắn chạy ra được ngoài thung lũng, rút những mũi tên ngấm ra và lăn lộn ở trên mặt đất mấy vòng để cho những ngọn lửa tắt ngóm.

Phi Vân lúc này mới biết những đồng đảng theo mình đều bị chết trong đám lửa. Y lại nhìn sang con đường thung lũng thấy lửa hãy còn bốc cháy rất cao y tức giận thở dài và nói:

- Không ngờ Bành tặc lại ác độc như thế, nếu lão phu bắt được, thế nào cũng phải dùng lại hành động này để trị lại y mới được.

Lạc Dương liền lấy một cái bình bằng sứ ra mở nắp, đổ một ít nước trắng như sữa ra gang bàn tay rồi cùng Phi Vân bôi thứ nước đó lên những chỗ bị lửa cháy xém.

Thật ra ngọn lửa lúc trước tuy bốc cháy dữ dội thực nhưng là do Đồng Bình vẩy một ít bột vào, nên ngọn lửa mới bốc cao như thế, nên dù có bị lửa bám vào da thịt chẳng nữa cũng không đến nỗi bị phỏng. Sở dĩ bọn gã chết là bởi những nỏ Gia Cát, nhưng Phi Vân mê man, không để ý đến việc đó. Nếu Lạc Dương không lấy thuốc nước ra bôi cho y, thì lát nữa sẽ lộ hết gian mưu.

Phi Vân gượng cười nói tiếp:

- Lúc này tôi với bạn không tiện vào thành nội vì trông chúng ta toi bời như thế này thì còn ra cái thể thống gì nữa. Chi bằng chúng ta kiếm tới một nhà nông, vào mua hai bộ quần áo cũ để mặc trước, chẳng hay bạn nghĩ sao? Tất nhiên Lạc Dương phải đồng ý, rồi hai người vội vàng xuống dưới chân núi, nói đó có mấy trăm nhà nông ở đông đúc. Hai người tốn hơi nói mãi mới được một nhà nhường cho hai bộ quần áo cũ, và sau đó hai người ở ngay từ điểm trong làng gọi mấy món ăn ra ăn cho đỡ đói.

Chờ tới khi com no rượu say rồi hai người thấy mặt trời xế tây, liền trở về thành, Phi Vân dẫn Lạc Dương đến một khách sạn, vào trong phòng khi vừa

thấp đèn dầu lên thì biến sắc ngay. Thì ra trên mùng của y có treo lơ lửng một cái đầu lâu, đầu lâu đó chính là đầu lâu của Cung Hoán, tròn mắt nhe răng trông rất kinh khủng.

Trên vách trắng lại có những chữ viết bằng máu như sau "Mau rời khỏi Trấn Thái tiêu cực ngay và bảo tên Gia Hằng phải đem trả ngay món tiêu hàng đó. Trái mệnh sẽ bị giết chết liền, kẻ nào ra tay giúp cho bọn giặc làm càn, nếu không thay tâm đổi tính đóng cửa ở nhà mà ăn năn thì cũng sẽ bị xử chết liền." Tuy bên dưới không có ký tên nhưng cũng đủ làm cho Phi Vân thất kinh rồi.

Một luồng gió lạnh ở bên ngoài thổi vào, đèn đuốc đều bị tắt ngóm, Phi Vân liền quát lớn một tiếng, nhảy ra bên ngoài ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiết Lộ Bí Mật

Phi Vân nhảy ra ngoài phòng đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh không thấy một người nào cả. Lúc này y mới kinh hãi thâm khinh công của Bành Huân quả thực tuyệt luân. Y liền nghe thấy Lạc Dương ở trong phòng nói vọng ra:

- Phi lão anh hùng, hiện giờ khỏi phải tốn công mất sức tìm bọn người của Bành tặc làm chi. Hơn nữa chúng ta cũng địch không nổi họ. Lão anh hùng hãy về phòng nghỉ ngơi một đêm đã, sáng mai hãy tính toán sau.

Phi Vân quay mình đi vào trong phòng, ngọn nến ở trên bàn đã được thấp lên và Lạc Dương nghiêm nghị nói:

- Theo sự ước đoán của tại hạ thì thâm ý của Bành tặc là muốn bắt được Phi lão anh hùng rồi dùng cực hình tra hỏi như Cung Hoán vậy. Mục đích của chúng bắt Phi lão anh hùng để biết chỗ ở của Gia Hằng vì chúng không tin lời của Cung Hoán là thực. Cho nên từ giờ trở đi, hành động và cử chỉ của lão anh hùng thế nào cũng bị người theo dõi, tuy không nguy hại đến tính mệnh nhưng sự đi lại cũng khó khăn hơn trước.

Nói xong, chàng thờ dài một tiếng. Phi Vân thấy vậy cũng hơi lo nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ như trấn tĩnh cười nhạt đáp:

- Dù Bành tặc có bắt lão nói ra tổng đàn của bốn môn ở đâu đi chăng nữa, thì y cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết thôi chứ không ăn thua gì đâu.

Lạc Dương mỉm cười xen lời nói:

- Lão anh hùng không nên tự tin quá. Tại hạ biết rõ Bành tặc lắm. Y không suy tính kỹ lưỡng thì không bao giờ mạo hiểm đâu. Y không những võ công tinh tuyệt mà lại là người đa mưu lắm kế hơn người. Tại hạ dám cam đoan trong đời của Phi lão anh hùng chưa bao giờ gặp một tay địch thủ khó đối phó đến thế.

Phi Vân thấy Lạc Dương nói thận trọng như vậy trong lòng đã phải tin, nhưng mồm vẫn cười nhạt và nói:

- Lão không tin điều đó...

Y chưa nói dứt, ngoài cửa phòng đã có tiếng vật gì rất nặng rơi xuống vọng vào, Phi Vân kinh hoảng vội chạy ra cửa sổ xem, liền thấy một người bị thương nặng quy ở dưới đất, không sao đứng được. Y vội chạy ra đỡ người đó dậy, Dưới ánh trăng, y nhìn kỹ mới hay người đó còn tHồi thóp thở.

Phi Vân cả kinh lớn tiếng kêu gọi:

- Trịnh Tuấn... Trịnh Tuấn... Người bị ai đã thương thế, nói mau...

Người nọ hai mắt chỉ nhìn quanh được một vòng và khẽ nói:

- Tiêu cực... trong ngoài... anh em đều chết... hết... Phi đường chủ mau chạy...

Nói tới đó y liền gục xuống chết liền.

Lạc Dương cũng theo ra đứng cạnh đó, thấy vậy liền thờ dài một tiếng. Phi Vân ngẩng đầu lên, mặt tỏ vẻ tức giận và nói:

- Lão thề một mắt một còn với Bành Huân, xin thiếu hiệp ở đây chờ, lão đi một chút sẽ về ngay.

Nói xong y đỡ xác Trịnh Tuấn lên rồi mang theo cả xác đó nhảy lên trên mái nhà đi mất.

Lạc Dương tủm tỉm cười, ngẩng mặt nhìn lên trời, nghĩ nên xem nước cờ sau tiến hành như thế nào để cho Phi Vân khỏi nghi ngờ.

Đột nhiên trên mái nhà ở phía đối diện bỗng có một bóng người đứng dậy, khẽ vỗ tay kêu bộp bộp. Lạc Dương nhận ngay ra Lý Đại Minh. Chàng liền nhảy ngay lên mái nhà, mồm kêu gọi:

- Lý đại thúc.

Đại Minh vội đưa cho chàng một lá thư và nói:

- Từ đại hiệp bảo tôi đem đến đây trao thẳng cho thiếu hiệp, xin thiếu hiệp cứ theo lời dặn trong thư mà hành sự, xem xong nên đốt ngay.

Nói xong, y chấp tay vái chào một cái rồi quay mình đi luôn.

Lạc Dương nhảy xuống mái nhà, đi vào xó tường giờ thư ra đọc. Đọc xong, chàng vội hủy luôn, trong lòng rất cảm khái.

Trong thư ngoài những lời căn dặn còn có một điểm khiến chàng lo âu rầu rĩ vô cùng.

Vì Đông Bình trình trọng nhắc nhở đến việc Lâu Ung bị mất tích đến giờ chưa biết sống chết ra sao. Hiện giờ chàng đã được thoát nạn nhưng chuyện Linh Phi đã mặc kích là giả hay thật, chàng cũng không sao rửa sạch được hiềm nghi đó. Nhưng bây giờ Cái Bang ở trong thế bí, các môn hạ đệ tử hơi một tí là bị người ta giết hại, cho nên Cái Bang đã ra nghiêm lệnh cho môn hạ không được tự do hành động và cũng không được can thiệp vào chuyện trong giang hồ. Và một mặt thì cho người đi điều tra xem Lâu Ung hiện giờ ở đâu.

Lần này may mắn đã diệt trừ hết bọn phi đồ là nhờ ở sự giúp đỡ của Tam Tuyết Quái Khất Mạnh Trọng Kha. Mạnh Trọng Kha vì vương nghiêm lệnh của Tổng đàn nên rất khó xử, bây giờ thấy Hạ Hầu cực chủ Trần Thái tiêu cực đang lâm nguy mà cũng đành chịu. Sau Từ Đông Bình phải nói cho y hay Lạc Dương hãy còn sống sót. Trọng Kha rất kính mộ Vân Nhạc, nên sau một hồi trù trừ mới chịu ra tay trợ giúp. Y dẫn mấy tay cao thủ trong phân đường giả dạng làm nhân vật võ lâm tầm thường, nhưng y có đưa ra một điều kiện là việc Trần Thái tiêu cực kết liễu rồi Lạc Dương phải phụ trách đi điều tra Lâu Ung ngay. Trong thư lại còn dặn Lạc Dương cần phải xin làm môn hạ của một tên yêu tà ả danh nào đó để giúp chúng làm những việc ác.

Lạc Dương là người giàu tình cảm khi nào chịu làm những việc trái với lương tâm như thế. Nhưng vì việc này nếu không có nguyên nhân gì thì không khi nào Trọng Kha lại dặn chàng làm như thế. Chàng càng nghĩ càng rầu rĩ.

Trời đã canh tư, trăng đã lặn, sao đã chìm, trái đất tối đen như mực, người trong thành Nam Xương đang ngủ say sưa hết thì trong khách sạn bỗng có một người nhảy ra bên ngoài và đi ngay vào trong cái hẻm tối! Người đó chính là Phi Vân, y nhìn trước nhìn sau thấy không có gì khả nghi liền chạy về phía bên trái.

Một lát sau y đã đi tới Đức Thăng Môn và đi tới bờ sông ở ngoài cổng thành rồi! Cứ ven theo bờ sông mà đi, y đi liền hai ba dặm thì thấy đèn lửa thấp thoáng, trên bờ nhộn nhịp bóng người, đây một tốp kia một tốp chuyện trò ồn ào không dứt.

Phi Vân đi thẳng tới bờ sông, mặc cả một chiếc thuyền đi trên mạn ngược. Xong đâu đấy, y kiểm tra cả thuyền xong rồi mới bước vào trong khoang.

Có tạt hay giặt mình, Phi Vân hoài nghi có người theo dõi mình nên trong lòng lúc nào cũng nom nớp không yên.

Quả nhiên trên bờ có một người đi xuống dưới thuyền, người đó mặc áo dài nhưng rất lam lũ, tuổi chừng sáu mươi, mặt hơi rỗ. Người lùn và gầy gò, từ từ bước vào trong khoang thuyền. Trông ngược Phi Vân đập mạnh, y làm như kẻ địch ở trước mặt đang sửa soạn tấn công vậy.

Đột nhiên y nghe thấy trong khoang có tiếng cười nhạt vọng ra, y lại rung mình một cái. Y không còn nghi ngờ gì nữa tung mình nhảy lên bờ, ù té chạy vào trong rừng ngay. Phi Vân đoán không sai, người đó thấy Phi Vân vừa đi khỏi đã lẹ chân bước ra ngoài khoang và cũng nhảy lên trên bờ đuổi theo ngay.

Quý vị có biết tại sao Từ Đông Bình lại để cho Phi Vân thoát chết không? Thì ra vị đại hiệp ấy muốn nhờ Phi Vân để lần ra sào huyệt của Gia Hắc và Cung Hoán tuy bị tra khảo cực hình nhưng vẫn không chịu tiết lộ sào huyệt của Gia Hắc, khiến Đông Bình không sao biết rõ thực hư. Rút cuộc Cung Hoán chịu không nổi sự đau đớn phải cắn lưỡi tự tử chết.

Đông Bình dò hỏi các phi đồ khác mới biết chỗ ở của Gia Hắc ngoài Cung Hoán ra chỉ có Phi Vân hay biết. Nhưng đại hiệp lại sợ Phi Vân cũng liều lĩnh như Cung Hoán thì mất công nên y mới đặt kế hoạch kéo dài này và cũng vì vậy Phi Vân mới sống sót đến giờ.

Hãy nói Phi Vân giờ khinh công thân pháp ra cầm đầu chạy không nhất định đi về đâu hết, rồi y nhắm cái rừng quýt đỏ hỏn như lửa bên bờ sông chạy thẳng vào.

Đột nhiên y nghe thấy có tiếng cười nhạt và tiếng nói thì thầm:

- Quân chuột nhắt táo gan thực, dám tự tiện chạy vào trong này. Nếu người thêm ăn những trái quýt đỏ hỏn này thì ta thưởng cho người mấy trái vậy.

Y kinh hãi vô cùng nhảy sang bên tránh né, nhưng những chấm đỏ đó phi tới rất mạnh, lưng y đã bị hai trái ném trúng. Y liền kêu hự một tiếng người loạng choạng về phía trước mấy bước. Y liền chạy về phía trước.

Bỗng thấy Chí Dương huyệt ở phía sau lưng như bị ong đốt, y kinh hoảng đến mất hết hồn vía, hai mắt tối sầm rồi ngã ngửa người ra phía sau chết gắc tức thì.

Chờ tới khi y thức tỉnh mới hay mình đang nằm ở trong đại điện của một cái miếu đồ nát, mái nhà thủng nhiều lỗ nên trông thấy cả trăng sao ở trên trời. Trong điện tối om và vắng tanh, không khí rất rùng rợn. Phi Vân kinh ngạc vô cùng, vừa chuyển động người một cái đã thấy mình mây ề ảm không sao chịu nhìn được. Y liền chán nản thở dài một tiếng.

Độ một tiếng đồng hồ sau Phi Vân nghe thấy góc vách có người rên rỉ, y ngẩn người ra nhìn về phía đó có một người nằm co rúm. Y trở mắt lên nhìn hồi lâu và nghe tiếng rên rỉ của người đó chốc lát, rồi hoài nghi cất tiếng hỏi:

- Người là ai? Người nọ cử động một hồi với giọng yếu ớt rồi thờ dài đáp:

- Phi lão anh hùng, không ngờ chúng ta lại cùng chung một số phận.

Phi Vân cả kinh vội hỏi lại:

- Có phải Mục thiếu hiệp đấy chăng? Lạc Dương gượng cười, chưa kịp trả lời thì Phi Vân đã vội nói tiếp:

- Việc đã xảy ra như vậy thì cũng vô ích. Mục thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp có nghĩ được cách nào đào tẩu không? Lạc Dương gượng đáp:

- Nếu có hy vọng thì cũng mong manh lắm, nhưng tại hạ còn có hy vọng sống lâu hơn lão anh hùng. Bành Huân đi Hà Nam thành công trở về thì may ra tại hạ còn sống sót.

Phi Vân nghe nói ngẩn người ra và thắc mắc vô cùng, vội hỏi lại:

- Mục thiếu hiệp nói như thế là nghĩa lý gì? Lạc Dương lại nói:

- Hiện giờ, tại hạ bị thương khắp mình mẩy cũng vì lão anh hùng mà nên. Bành Huân tuy giáo hoạt ác độc nhưng ân oán phân minh, y thấy tại hạ trả thù cho cha mẹ cũng là lẽ đương nhiên, nên khi ở khách điểm chỉ viết thơ để lại chứ không giết tại hạ là thế. Sau vì y nghe lời xúi bẩy của các bạn hữu, cho tại hạ với lão anh hùng liên tay với nhau nên mới thay đổi chính sách, bắt lão anh hùng và tại hạ vào đây một lúc.

Phi Vân lại hỏi tiếp:

- Bạn của Bành Huân là ai thế?

- Không biết. Có lẽ là thủ lĩnh của bọn giặc đã bắt chúng ta cũng nên.

Phi Vân cười nhạt nói tiếp:

- Bất luận y là ai, quý hồ Phi nỗ có hy vọng đào tẩu, thế nào cũng chém tên đó ra muôn mảnh mới thỏa.

Lạc Dương cố nhin đau, rên rỉ một tiếng gượng ngồi dậy. Một lúc sau mới lên tiếng nói tiếp:

- Lão anh hùng hình như coi Gia Hăng là người tài nghệ quá cao thì phải.

- Mục thiếu hiệp chưa biết đó thôi. Gia Hăng là người em út của nhóm đó, chúng còn có nhiều người tài ba hơn y điều khiển tất cả mọi việc, nhưng chi tiết rằng tôi không biết người đó là ai thôi. Tôi biết người đứng đầu là người có võ học uyên thâm, luyện tới mức siêu phàm nhập thánh.

Nói tới đó y thờ dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Tôi với thiếu hiệp cùng một cảnh ngộ với nhau thật là đồng bệnh tương liên có khác.

Lão biết không sao tránh khỏi cái chết, vậy nếu thiếu hiệp đào tẩu thoát được, làm ơn báo tin Gia Hăng hay. Lão đoán chắc Cung Hoán chưa thổ lộ ra đâu, như vậy Bành Huân có đi mòn giày cũng không sao tìm ra được nơi trú ẩn của Gia Hăng. Huống hồ con cái của lão Hạ Hầu Hàm bị bắt giam ở ba nơi dù Bành Huân có công lực hân thể đến đâu cũng không cứu được ra hết... Lão...

Y chưa dứt lời thì Lạc Dương đã ngằm kinh hãi mà mặt biến sắc vội cướp lời hỏi:

- Ba trai gái của Hạ Hầu Hàm đã bị bắt giữ rồi ư? Tại sao Gia Hăng lại còn bắt lão anh hùng canh gác tiêu cực như thế? Làm như vậy chả hóa ra về răn thêm chân và bỗng dưng bắt lão anh hùng phải chịu tai họa này hay sao? Phi Vân gượng cười đáp:

- Hạ Hầu Hàm không phải là đại thù của Gia Hăng. Kẻ đại thù của y là người khác. Hạ Hầu Hàm chỉ là cái mồi Gia Hăng dùng để câu cá đó thôi. Chuyện đó thiếu hiệp khỏi cần biết vội. Lão đoán chắc lát nữa đây chúng ta phải chịu cực hình một lần nữa và lão đã quyết ý giả bộ chịu không nổi để chỉ đường bày cho chúng đi vào chốn nguy hiểm.

Lạc Dương thấy Phi Vân bị tai nạn luôn luôn như thế mà chưa biết giác ngộ lại còn định giữ lòng ác độc ra nên chàng đem lòng thương tiếc hộ y, lắc đầu thờ dài và hỏi tiếp:

- Dù có gặp Gia Hăng đi nữa tại hạ nói mòm không chắc gì Gia Hăng đã tin là thực.

- Thiếu hiệp khỏi cần lo ngại vấn đề đó. Tổng đàn ở trong một cái hang động ở phía bên trái động Hoàng Long trên núi La Phù. Động này ở trên vách núi mà vách núi ấy lại có mây và gai góc che lấp, nếu không có người chỉ điểm thì không sao biết nơi đó là hang động. Trên động có một cây thông hình dáng mọc ngang ra. Theo khinh công của thiếu hiệp thì dù tư cách nhảy xuống cành ngang của cây thông đó mà tìm kiếm hang động, không khó khăn chút nào.

Nói tới đó, y liền ngắt lời, tay phải thò vào túi lấy một cái thẻ đồng ra ném tới trước mặt Lạc Dương và dạy chàng những ám hiệu ra vào hang động.

Lạc Dương cố gắng mãi mới bò được tới chỗ thẻ đồng, nhặt tấm thẻ đó bỏ vào trong túi, rồi thờ dài nói tiếp:

- Chi sợ tại hạ không làm nổi công việc này thôi, vì bây giờ ta đã bị bắt giữ, chắc đâu tẩu thoát được.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng chân bước vào. Phi Vân giật mình một cái vội mở mắt ra nhìn liền, thấy cửa đã từ từ mở, có hai đại hán mặc áo đen, tay cầm đại đao bước vào nhìn Phi Vân cười nhạt một tiếng. Một tên đến trước Lạc Dương túm cổ chàng lôi lên như chộp một con gà vậy. Còn tên kia giờ hai ngón tay điểm luôn vào hai nơi yếu huyệt của Phi Vân rồi đi ra ngoài luôn. Cửa đã lại đóng lại. Phi Vân thấy bên hông tê tái, liền tựa người vào vách đá, nhưng người ư ờ không sao ngồi được, té lăn ra đất, trong lòng thầm nghĩ: "Nguy tai, ta trúng phải khổ nhục kế rồi." Nhưng y tính ngộ thì đã muộn, thể rồi mỗi ngày y bị âm hóa thiếu thân, đau khổ khôn tả cho tới khi khí huyết khô kiệt mà chết.

-oOo-

Núi La Phù là núi được tiếng có phong cảnh đẹp nhất tỉnh Quảng Đông, dài dọc chừng năm trăm dặm, cây cối um tùm, trên có bốn trăm ba mươi hai ngọn núi to nhỏ, mỗi ngọn núi đều có một vị thần làm chủ.

Hôm đó ánh sáng mặt trời chiếu xuống như thiêu như đốt, cửa đông huyện Tăng Thành chỉ có vài người đi lại thưa thớt nhưng ai nấy đều mồ hôi đổ ra như tắm.

Lúc ấy đang là giờ ngọ. Ở cửa thành bỗng có một thiếu niên tuấn tú, mình mặc áo lụa trắng tay cầm một cái quạt lụa, vừa đi vừa phe phẩy trông rất tao nhã. Thiếu niên đó chính là Lạc Dương, bề ngoài trông rất ung dung thư thái, nhưng trong lòng thì nóng như thiêu như đốt. Chàng ra khỏi cửa thành không xa, bỗng trong thành có năm người chạy ra trông nhanh nhẹn vô cùng. Người đi đầu là một ông già, vai đeo trường kiếm, thân hình đi nhanh như điện chớp.

Khi họ lướt qua cạnh Lạc Dương khẽ nói:

- Chúng ta gặp nhau trên đỉnh núi La Phù.

Chưa nói dứt, ông già đó đã đi xa hơn trượng và chỉ thoáng cái nhóm người đó đã mất dạng. Họ đi nhanh như thể mà dưới chân không có tí cát bụi nào tung bay cả. Trên một cây cổ thụ cao chọc trời ở phía bên trái chỗ cách Lạc Dương độ mười trượng đột nhiên có một con chim bồ câu vỗ cánh lên một vòng rồi bay thẳng về núi La Phù. Lạc Dương hơi ngẩn người ra giây lát, rồi nghĩ thầm: "Nguy tai, không ngờ trên cây lại có người ẩn núp. Phen này sự bất di tiếp thể nào cũng lâm nguy. Biết làm sao bây giờ?" Lạc Dương lại thấy trên cành cây có tiếng kêu soạt, một thân ảnh từ trên cây bay xuống, đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, cười khinh một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử có trông thấy gì không? Lạc Dương hơi cau mày lại nghĩ thầm: "Ta không kiếm người thì thôi mà người cứ tìm vào chỗ chết".

Nghĩ đoạn, chàng gật đầu đáp:

- Tại hạ trông thấy một con chim bồ câu trắng vừa bay lên, không biết có phải con chim bồ câu đó là của các hạ nuôi không? Người nọ nhếch mép cười một tiếng rồi đáp:

- Nếu vậy thì hay lắm. Nó có một cái biệt hiệu là Thôi Mệnh Cầu, nghĩa là chim bồ câu thúc mạng, ai trông thấy nó là phải chết chứ không sai.

Nói xong, y đột nhiên xoay tay lại giờ chưởng lên đỉnh bô vào mặt Lạc Dương.

Lúc ấy trên cây cổ thụ bỗng có tiếng cười rất lớn, tiếng cười ấy chưa dứt thì có một bóng người nhanh như điện chớp nhảy bổ xuống vô luôn vào người nọ. Người nọ nghe tiếng động đã biết có người đánh lên, vội vung hai cánh tay lên một cái, rồi nhảy lùi về phía sau luôn tám bước. Bóng người nhảy xuống đó là một ông già lùn bé nhỏ gầy gò, tay cầm một ống tiêu, hai mắt sáng như điện, giận dữ quát tháo:

- Có phải Gia Hằng sai mi hạ độc thủ giết hại những người không liên quan phải không? Những người đầy tội ác như người, nếu để cho người sống sót thì làm gì còn thiên lý nữa...

Ông ta chưa nói dứt lời, thì người nọ đã lớn tiếng quát tháo trở lại:

- Lão thất phu cầm mõm đi, mỗ hạ Chu đây không bao giờ giết những kẻ vô danh. Tên họ người là chi? Nói mau rồi hãy chịu chết cũng không muộn.

Nói xong, y lật trái tay móc một cái ống đồng vàng chóc ở trong vạt áo ra, chỉ thấy y dùng một tay rút chiếc Phán quan bút trên ngọn dưới to ra liền. Thì ra chiếc Phán quan bút ấy do mấy khúc úp lên nhau, khi kéo dài ra thì thành cây Phán quan bút, nếu không dùng, thì thu nó lại chỉ là một cái ống đồng thôi, thực là tiện lợi vô cùng.

Ông già lùn hai mắt híp lại xua tay, vừa cười vừa nói tiếp:

- Hãy khoan, ta hãy hỏi người câu này, người thả bồ câu trắng như vậy có phải là muốn báo cho Gia Hằng, biết để bắt giữ bạn của lão phu phải không? Nói tới đó ông ta liền đổi sắc mặt, xé ngực đôi lông mày lên, trầm giọng nói tiếp:

- Lão phu là Thôi Tiễn, xưa nay vẫn ở trên núi Thái Sơn, cứ xem khí giới của người, lão cũng đủ biết người thể nào cũng có liên can đến Đại Lực Thủy

Vương Chu Bách Bái mà năm xưa vẫn xưng là Lan Thương Song Sát. Chưa biết chừng người là di nghiệp của Chu Bách Bái cũng nên.

Người nọ nghe nói liền biến sắc mặt, trông mặt y khó coi khôn tả, hai mắt lộ sát khí, rồi nói tiếp:

- Phải, thiếu gia đây chính là Chu Úc Tú, dòng dõi của Chu Bách Bái đây. Bây giờ người đã tới đây, thiếu gia đỡ phải đi tìm kiếm ở đâu nữa.

Thôi Tiễn cười lớn, rồi nói tiếp:

- Chu Úc Tú ư? Hi hi, thực là tên phù hợp với người lắm, trông mặt người cũng giống như cha người xưa kia vậy. Người gầy gò, mặt ngựa, trán đầy những gân xanh, hai con mắt ba góc nhỏ, môi dày và khô. Trông thực...

Lạc Dương không sao nhịn được cười. Úc Tú nổi giận không đợi Thôi Tiễn nói xong, đã múa Phán quan bút xông lại tấn công luôn.

Thôi Tiễn nhảy sang bên trái tránh né và vội nói:

- Người chó nóng nảy như thế vội, con báo thù cho cha như vậy là rất hợp lý, nhưng lão phu hãy để người xem vật này đã.

Úc Tú mới đánh một thế, nghe nói ngừng đầu nhìn lên, thấy phía tay chỉ của Thôi Tiễn có một con chim ưng bay tới. Con chim ưng đó lượn một vòng, rồi trن mình xuống đậu trên vai phải của Thôi Tiễn, chân trái của nó quặp một con bọ câu trắng đã chết. Úc Tú nhìn kỹ mới hay con chim đó chính là con chim mà mình vừa thả hồi nãy.

Thôi Tiễn lạnh lùng nói tiếp:

- Cái ống tre cột ở chân con bọ câu trong có một lá thư, lá thư ấy hiện giờ đã lọt vào tay của lão sư rồi. Độc kế của người đã tan rã hết, người biết chưa? Úc Tú thoát tiên kinh hãi, nhưng sau đó liền cất tiếng cả cười và quát lớn:

- Lão thất phu, người đã làm rồi, núi La Phù này đều có mai phục, mỗi bước đi là một bước nguy hiểm. Dù Chu mỗ không thả bọ câu truyền tin thì người với đồng bọn cũng không bước chân vào núi La Phù được.

Thôi Tiễn vẫn tùm tùm cười và đáp:

- Người khỏi cần lên tiếng dọa nạt lão phu làm chi, bình sinh lão phu không bao giờ tin cái trò ấy đâu.

Nói xong ông già đó múa cái ống tiêu nhanh như điện chớp tấn công Úc Tú liền. Úc Tú biến sắc mặt, múa Phán quan bút lên chống đỡ, trong vài thế y lại có một chiêu rất kỳ lạ nhằm những yếu huyệt của Thôi Tiễn điểm tới.

Con chim ưng đậu ở trên vai Thôi Tiễn bỗng vỗ cánh bay lên đậu ở trên một cành ngang, hai mắt cứ tròn tròn nhìn xuống để xem hai người kịch chiến.

Lạc Dương rất ưa thích con chim ưng đó.

Chàng trầm ngâm suy nghĩ: "Không biết tên Úc Tú này có biết chỗ giam giữ con cái của Hạ Hầu Hàm không? Nếu y biết, bức y tra hỏi, chúng ta sẽ đỡ phải mệt xác".

Nghĩ đoạn chàng cứ đứng yên ở đó đề phòng Úc Tú tẩu thoát. Chàng thấy hai người càng đấu càng kịch liệt. Thôi Tiễn lão luyện và giàu kiến thức hơn, đấu được một lúc lâu, y đã nhận xét và thuộc hết thế bút của đối phương rồi, nên y không dám đánh xáp lá cà như trước nữa, liền xoay ra lối đánh dùng nhanh đánh nhanh, để cho đối phương không có thì giờ nghỉ ngơi. Càng đấu Úc Tú càng nóng ruột, y liền giờ luôn ba tuyệt kỹ tấn công thật nhanh.

Thôi Tiễn bị đối phương tấn công như mưa như bão đành phải lui về phía sau nửa bước.

Úc Tú cười như điên như cuồng một hồi và tung mình nhảy lên cao rồi khom lưng hạ bút xuống nhắm mắt phải của đối phương, chỉ nghe tiếng kêu xoẹt một tiếng, bút của y dài thêm ba tấc, đầu ngọn bút có mấy chục mũi tên tẩm độc bắn ra.

Thế công của y đã quái dị, lại có những mũi kim độc như thế nữa, theo đúng lý ra thì Thôi Tiễn thấy đối phương đang đấu bỗng ngưng lại suy nghĩ thì biết ngay kẻ địch sử dụng vũ khí ác độc ra đối phó với mình, nên khi Úc Tú nhảy lên lão anh hùng đã nghĩ ra được cách đối phó, vội ngựa người về phía sau, tay phải cầm ống tiêu giờ thế Phong Uyên Châu Liễu (gió cuốn mảnh mảnh) nhằm Phán quan bút gạt luôn. Đồng thời tay trái của y đã dùng mười hai thành chân lực đánh ra, mạnh như bài sơn đảo hải.

Lúc ấy người của Úc Tú đang lơ lửng ở trên không, Phán quan bút chỉ xuống và kim ở bên trong phun ra như mưa, y yên chí phen này Thôi Tiễn không bị chết thì cũng bị thương nặng, trong lòng đang mừng rỡ thì ngờ đâu ống tiêu của đối phương đã nhanh như điện chớp gạt luôn bút phán quan sang bên, chỉ nghe thấy coong một tiếng hô khẩu bị đau nhức không sao cầm nổi cây bút và để bị hất bắn tung lên trời.

Phách không chừng lực của Thôi Tiễn đã đánh tan đám kim độc của đối thủ, tiếp theo đó còn đánh vào mặt của Úc Tú một cái kêu ồm, Úc Tú liền la lên một tiếng thảm khóc, người như chiếc điều đứt dây bắn ra ngoài xa, mồm học máy tui, chỉ thoáng cái dưới mặt đất đã có một vũng máu rồi.

Bị thương nặng như thế, Úc Tú cũng cố tìm cách đào tẩu. Y nhún chân một cái nhảy luôn về phía bên cạnh, ngờ đâu chỗ đó lại có Lạc Dương đang đứng. Lạc Dương liền giơ cái quạt lên, điểm luôn vào yếu huyệt ở trước ngực của Úc Tú, y chỉ kêu hự một tiếng người đã ngã lắn ra đất. Y biết không làm sao sống được nên liền giơ chưởng lên đánh mạnh vào đầu một cái. Thế là sọ vỡ, óc phọt ra ngã lắn ra chết liền.

Chương 6: Dừng Kế Trên Núi La Phù

Lạc Dương thấy Thôi Tiến tỏ vẻ hối hận liền nói:

- Có phải hậu bối làm lỡ đại sự của lão tiền bối đấy không? Thôi Tiến nhìn Lạc Dương một cái rồi đáp:

- Nội tạng của y bị thương nặng, dù có cố cho y sống sót cũng không kéo dài được bao lâu nữa, và lại trong lòng y đang hối hận chỉ mong chết quách đi cho rảnh, thì khi nào y chịu nói thật cho hay nữa? Nói xong, y liền xách xác của Úc Tú vứt vào cái rãnh ở bên cạnh đường. Lạc Dương liền chạy lại xúc đất đổ vào cái rãnh đó để chôn Úc Tú và nói:

- Võ công của lão tiền bối quả thật rất trác tuyệt, tiểu bối rất lấy làm kính phục.

Thôi Tiến cả cười đáp:

- Lão đệ khỏi phải hâm mộ lão như thế làm chi. Chỉ mong lão đệ tìm được lệnh sư, thì sau này tương lai của lão đệ sẽ rạng rỡ lắm.

Lạc Dương nghe nói, tỏ vẻ rầu rĩ ngay và nói tiếp:

- Hiện giờ gia sư sống hay chết, tiểu bối cũng chưa được rõ. Nhưng mỗi lần nghĩ tới gia sư thì lòng lại nóng như thiêu.

Thôi Tiến thở dài một tiếng:

- Lệnh sư là kỳ nhân nhất thời, không những võ học uyên bác mà y học cũng thần thông lắm. Thực là người tài hoa cái thế. Lão thiết nghĩ trời đã sinh kỳ tài thế nào cũng phải hữu dụng, thì không khi nào lệnh sư lại chết non, chết yếu như thế đâu, ta sợ lệnh sư chán nản cuộc đời mà tuyệt tích giang hồ, ẩn danh mai tích ở trong thâm sơn cùng cốc mà thôi.

Lạc Dương ngăn người ra một hồi rồi vội hỏi lại:

- Lão tiền bối nói như vậy có nghĩa là không sao tìm ra được lệnh sư phải không? Thôi Tiến thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hiện lão đệ khỏi phải lo âu. Hiện giờ trong võ lâm đã bắt đầu có vẻ hỗn loạn và nếu lệnh sư không ra thì chúng ta sẽ bị tai kiếp. Chúng ta hãy chờ đợi việc La Phù này xong thì cố công đi tìm kiếm sẽ thấy. Bây giờ lão đệ cứ đi lên La Phù trước, lão sẽ theo sau.

Lạc Dương cúi mình vái chào:

- Tiểu bối xin cáo từ trước.

Nói xong chàng quay mình đi luôn.

Trên đỉnh núi La Phù, cây cối mọc um tùm, cảnh sắc trông như tranh vẽ. Lạc Dương lên tới đó bỗng nghe thấy trong rừng có người lên tiếng khẽ gọi:

- Lạc hiền đệ, từ đây lên tới đỉnh núi, tất cả chùa ở hai bên đường đều là cơ sở của Gia Hằng. Phải cẩn thận mới được.

Lạc Dương giả bộ làm như đi thường thức phong cảnh. Chàng đợi chờ tiếng nói dứt hẳn mới đi theo bậc đá mà tiến lên trên đỉnh núi.

Trong khi đi đường, chàng gặp hai bọn du khách chỉ nhìn nhau mỉm cười, gật đầu hỏi thăm cảnh trí của La Phù qua mấy câu, rồi cáo biệt đi ngay.

Sở dĩ chàng làm như vậy là để cho bọn giặc núp ở xó khoi nghỉ ngơi. Chàng đi lên tới một cái chùa, thấy biển trước đề "Hoa Chủ Cổ Chùa". Chàng mỉm cười cầm quạt phe phẩy rồi bước chân vào bên trong. Bỗng trong điện Phật có tiếng niệm Phật rất lớn, rồi có một hòa thượng tuổi trạc trung niên, mặc áo dài xẫm xẫm bước tới chào hỏi:

- Bản tăng là Ngộ Duyên, phụ trách việc tiếp khách. Chẳng hay thí chủ có vào lễ Phật dâng hương không? Lạc Dương chấp tay vái chào, vừa cười vừa đáp:

- Phiền đại sư tiếp dẫn, tại hạ đã vào đây chiêm ngưỡng, sao lại thấy Phật mà không lễ chứ.

Ngộ Duyên lại nói tiếp:

- Vậy xin mời thí chủ vào.

Y vừa nói vừa đi trước dẫn đường. Lạc Dương theo hòa thượng đó vào trong Phật điện thấy hương khói nghi ngút. Tượng Phật trang nghiêm, hai bên hành lang lại có năm lăm vị Bồ Tát, trông vị nào cũng như người thật vậy. Ngô Duyên liền nói:

- Phương trượng của tề chùa rất thích kết giao ngoại giới, vậy đề tề tăng vào trong thính Phương trượng ra tiếp thí chủ.

Lạc Dương vội xua tay đáp:

- Tại hạ được biết quý phương trượng là một vị cao tăng đắc đạo. Tại hạ chỉ là một thư sinh thì đâu dám làm phiền cao tăng ra nghênh đón. Vậy hãy đề tại hạ vào bái kiến thì hơn.

Ngô Duyên ngấm ngầm giẫy lất rồi đáp:

- Thí chủ khiêm tốn quá, vậy đề tề tăng xin dẫn đường.

Lạc Dương theo Ngô Duyên vào trong điện Phật, bước sang phía bên trái có một cái rừng trúc và đi xuyên qua rừng trúc tiến thẳng về phía nam, thì thấy có một căn thiền phòng, trông rất thanh ưu. Ngô Duyên đột nhiên đi nhanh mấy bước đến gian thiền phòng thứ nhất, Lạc Dương đứng ngoài hành lang đợi chờ.

Một lát sau đã thấy Ngô Duyên và một lão hòa thượng ở trong thiền phòng bước ra, tiến thẳng đến chỗ Lạc Dương đứng. Lão hòa thượng đó tóc trắng như bạc, lông mày dài tua xuống má, tay cầm chuỗi hạt châu, mồm tùm tùm cười. Lão hòa thượng và Lạc Dương chào hỏi nhau xong thì liền mời Lạc Dương vào bên trong. Ngô Duyên rót nước trà mời Lạc Dương xong, liền lui ngay ra ngoài phòng.

Trong lúc trò chuyện, Lạc Dương mới biết Phương trượng là người giỏi về văn học.

Phương trượng tự nhận trước lúc đi tu đã làm qua quan ngũ phẩm ở trong triều và chỉ vì gặp những việc nghịch với ý muốn nên mới chán nản sự đời mà cắt tóc đi tu.

Chàng thấy phương trượng ăn nói rất nho nhã. Sự thực chàng biết đâu lão hòa thượng đàm văn luận thơ với chàng như thế là muốn thử thách xem chàng lên du ngoạn thực hay hư vì chùa này từ trên xuống dưới đều là người của Gia Hạng hết.

Chuyện trò một hồi, Lạc Dương biết không thể dò hỏi được gì cả, nên liền cáo từ lui ra.

Phương trượng với Ngô Duyên hai người tiễn chàng ra tới ngoài cửa chùa rồi mới từ biệt.

Chàng đi thông thả tiến thẳng về phía động Triều Nguyên, và trong khi đang đi, bỗng thấy một bóng người ở rừng bên cạnh đường hiện ra thấp thoáng một cái rồi biến mất.

Chàng nhanh mắt nhận ra người đó là Ngô Duyên liền rừng mình và nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ y biết lai lịch ta rồi chăng? Chàng lo âu liền chạy thẳng vào trong rừng theo dõi Ngô Duyên. Chàng thấy Ngô Duyên đi thẳng lên đỉnh núi. Ở đó có một hòa thượng đang ngắm nhìn về phía xa. Y vừa thấy Ngô Duyên chạy tới, có vẻ ngạc nhiên vội hỏi:

- Ngô Duyên có dò la được tin tức gì không? Ngô Duyên đáp:

- Chưa, chỉ nghe nói ở Tháp Thành và Bát La có nhiều nhân vật tới, người nào cũng đáng ngờ hết. Không biết chúng có phải vì vụ Trần Thái tiêu cục mà kéo tới không? Hai ngày trước, Gia Hạng đã sai mấy bọn cao thủ đi truy sát, đến nay chưa thấy họ trở về báo cáo, chắc bên trong thế nào cũng có bí mật gì đây. Hoành Nhất đại sư đối với việc này đã có cách nào xử trí chưa? Lạc Dương ẩn chỗ bóng tối nghe nói đến đó liền nghĩ thầm: "Thế ra lão hòa thượng này là tên giặc sói đầu Hoành Nhất." Chàng lại nghe thấy Hoành Nhất nói:

- Chỉ sợ Gia Hạng có sự gì bí ẩn khác, không chịu cho lão tăng biết hết mọi việc để cùng nhau gánh vác hay giúp đỡ lẫn nhau. Ba ngày trước lão tăng thấy Gia Hạng có vẻ mờ ám, hề lão tăng hỏi việc gì, y cũng thoái thác sang việc khác ngay, hình như y không coi lão tăng vào đâu hết. Cũng vì vậy, suýt tí nữa lão tăng và y đã đánh nhau.

Ngô Duyên vội lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay đại sư tranh chấp việc gì với y như thế?

- Lão thấy y sắp đặt hai việc rất bất mãn. Một là sai Phi Vân các người đi xa đến tận Nam Xương để dò xét xem các người võ lâm đối với Trần Thái tiêu cục có hành động gì. Việc đó thực là quá thừa vì một nhóm người đi xa như vậy nhờ mà có gì thất thổ thì lấy ai mà cứu viện. Vạn nhất Phi Vân các người bị kẻ địch bắt hết, rồi họ giữ lấy những người đó, bắt mình phải đem tù binh đi đổi, thì công việc mình làm từ trước có phải uổng công không. Theo ý lão tăng thì phải mau mau triệu hồi Phi Vân về, còn Hạ Hầu Hàm thì đem ra giết chết để khỏi hậu họa.

Thấy Ngô Duyên không nói năng gì, y lại nói tiếp:

- Việc đó chưa xong, Gia Hạng lại làm thêm một việc nữa. Y đi lấy trộm đôi Liệt Hỏa Kiếm mà vợ chồng Lâm Văn Hàn ở trên núi Tây Thiên Mục coi như là tính mạng của họ vậy.

Vợ chồng Lâm Văn Hàn ẩn dật đã lâu không nhúng tay vào việc của giang hồ đã bốn mươi năm rồi. Lão nghe Úc Tú nói đã phát giác chỗ ở của vợ

chồng y ở Tổng Vương Đài tại Cửu Long. Gia Hằng vô cớ gây thù oán với địch thủ đó, lão rất lấy làm lo ngại.

Ngộ Duyên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tiểu tăng đoán Gia Hằng thể nào cũng có mưu kế riêng hoặc giả đằng sau y thể nào cũng có kẻ khác đỡ đầu. Ngoài ra, chắc Gia Hằng có những nỗi khổ tâm mà không sao tiết lộ cho người ngoài biết được.

Lạc Dương nghe nói kinh hãi thâm và nghĩ: "Quả nhiên lời nói của Phi Vân không sai, nhưng không biết người đỡ đầu cho y là ai?" Hoành Nhất đại sư lại trầm giọng nói tiếp:

- Lão với hiền đệ đều nghi ngờ giống nhau. Chỉ có vấn đề là lão quen biết Gia Hằng từ lâu, lẽ ra y phải quang minh lỗi lạc xiết chặt tay với lão để đối phó kẻ địch mới phải. Ngồi đầu y lại nghi ngờ lão, có việc lớn gì cũng gạt lão ra. Như vậy, y chỉ có thể cùng chung hoạn nạn chứ không thể cùng phú quý được. Lão hà tất phải quyền uyển ở nơi đây làm chi, nên lão chỉ đợi kẻ tiểu đồ trở về lẳng lặng giết chết ba đứa con của Hạ Hầu Hàm xong, là lão sẽ rút lui đi xa làm việc khác liền.

Ngộ Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư đã biết chỗ giam con cái của Hạ Hầu Hàm rồi hay sao? Hoành Nhất đại sư cười nhạt nói tiếp:

- Bình sinh lão ân oán phân minh, hề có thù là phải trả cho bằng được. Gia Hằng đối với lão vô ý như vậy tất nhiên lão phải cho y biết thủ đoạn của lão. Nói thực cho hiền đệ biết, không những chỗ giam con cái của Hạ Hầu Hàm lão đã biết hết mà lão còn có thể đảo lộn cả núi La Phù này nữa. Lúc ấy lão mới gọi con gian.

- Thực lực của đại sư vẫn còn mạnh lắm, sợ chưa thành công mà đã mang họa vào mình.

- Hừ, lão đã sai tiểu đồ Chu Úc Tú đi mời mấy tay cao thủ đến đây rồi. Chỉ nay mai là họ sẽ đến, phiền hiền đệ dẫn họ ẩn núp ở trong chùa, chờ thời cơ hành động lão sẽ báo ngay.

Nói tới đó, y liền hạ thấp giọng rỉ tai Ngộ Duyên dặn bảo.

Lạc Dương không nghe thấy chúng nói gì nhưng đã nghĩ ra một kế nên vội trở về lối cũ ngay. Chàng theo đường lối của Phi Vân chỉ bảo cho mà đi lên trên đỉnh núi. Khi chàng đến một sườn núi cao chót vót thì thấy cây thông kỳ lạ mọc ở trên vách núi, cách chỗ mình đứng chừng hai ba chục trượng. Chàng đang định giờ khinh công ra leo lên, thì bỗng nghe thấy có tiếng niệm Phật rót vào bên tai. Rồi người đó nói tiếp:

- Nơi đây là chỗ không có người tới lui, chẳng hay thí chủ đến đây có việc gì? Lạc Dương cả kinh quay đầu lại nhìn, mới hay người đó chính là Hoành Nhất đại sư, người chủ trì của chùa Đại Bi ở Sơn Nam. Chàng thấy Hoành Nhất mất lộ hung quang nhìn thẳng vào người mình, mồm hơi tùm tùm cười. Khi hòa thượng đó cách chỗ Lạc Dương chừng năm thước đã chào hỏi nhưng thực sự đã ngấm ngấm vận chân lực vào bàn tay. Lạc Dương rất bình tĩnh nên liền cười đáp:

- Tại hạ đi du sơn ngoạn thủy, thích trèo cao để thưởng thức những phong cảnh xa lạ, chứ nào có phân biệt gì chỗ có người hay không có người. Nếu vậy tại sao đại sư lại tới đây? Hoành Nhất đại sư bị chàng hỏi như vậy, không sao trả lời được. Y nhìn Lạc Dương hồi lâu rồi bỗng cười nhạt đáp:

- Bất cứ thí chủ khéo nói như thế nào, lão tăng cũng không tin thí chủ là người du ngoạn thường. Chắc thí chủ tới đây thể nào cũng có mục đích riêng.

Từ khi được Tổ Lan truyền thụ võ công cho Lạc Dương đã tiến bộ hơn trước nhiều.

Chàng thấy Hoành Nhất tra hỏi lai lịch của mình liền nổi giận xông vào tấn công luôn. Chàng tung mình nhảy qua đầu hòa thượng, hạ xuống ngay phía sau đôi thủ và khi chân chưa tới đất đã giờ ngay cái quạt đen ra, dùng thế Tây Phong Giao Liễu (gió tây rung cành liễu) nhắm sau lưng của Hoành Nhất tấn công luôn. Hoành Nhất thấy chướng của mình đánh hụt và thấy thân pháp của đối phương nhanh như điện chớp, đồng thời lại thấy phía sau lưng mình có gió lạnh át tới nên liền rừng mình nhảy tránh sang bên một bước và quay người lại giờ song chưởng đẩy ra luôn. Chưởng phong của y rất lợi hại làm những cây cỏ thụ quanh đó đều bị đẩy rạp hết. Lạc Dương biết mình mà lui về phía sau tránh né thì chưởng của đối phương sẽ liên tiếp tấn công ngay. Lúc ấy dù mình không bị đã thương cũng bị đẩy xuống vực thẳm. Vì vậy chàng mới quyết định lấy tiến làm thoái, trảm một chân xuống mặt đất bầy tặc, chiếc quạt của chàng nửa công nửa thủ, rung mạnh một cái tựa như mấy chục cái quạt cứ nhắm bụng của đối phương lần át tới.

Hoành Nhất giờ nội công thâm hậu như thế mà không sao đẩy nổi Lạc Dương lùi nửa bước và y chỉ thấy người của chàng tựa như cây dương liễu quay trước gió nên kinh hoàng vô cùng. Sau y lại thấy đối thủ đưa quạt ra tấn công nhanh như điện chớp và kỳ ảo vô lường, không có cách nào phá giải được, y liền tung mình nhảy lên cao ba trượng lui về phía sau để tránh né.

Lạc Dương quát lớn một tiếng, lại múa quạt xông vào tấn công như vũ bão. Hoành Nhất bị thế công nhanh như điện chớp của chàng liền nổi giận nghĩ ra một kế, bèn quát một tiếng và nói:

- Hãy khoan, bản tăng có câu truyện này muốn nói.

Lạc Dương vội thu quạt về phía sau đứng yên. Hoành Nhất liền tùm tùm cười nói tiếp:

- Nếu lão tăng đoán không sai thì thí chủ thể nào cũng tới kiếm Viên Công Gia Hằng phải không? Buồn cười thật, Gia Hằng cứ cho là chỗ ở của mình rất bí ẩn không ai tìm tới, nhưng dù sao giấy cũng không thể nào gói được lửa.

Nói tới đó, y lại ngấm nhìn Lạc Dương một cái rồi nói tiếp:

- Nếu vừa rồi lão không có thiện ý ngăn cản thì chỉ sợ giờ này thí chủ đã bị nguy hiểm, muốn thoát thân cũng không được.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Đa tạ đại sư đã quan tâm hộ như vậy. Tại hạ đã tới đây tất có cách vẹn toàn. Chẳng hay pháp danh của đại sư là chi, đại sư có thể cho tại hạ biết không? Chẳng biết Hoành Nhất thể nào cũng không nói thực, nhưng vẫn phải giả bộ hỏi như vậy. Quả nhiên chàng đoán không sai, Hoành Nhất xoay đôi người một vòng rồi đáp:

- Lão tăng là người tu hành, vì chưa đoạn tuyệt hết tức giận cùng sự ăn năn và bản thân chính hay tà, việc làm của mình phải hay trái cũng chưa hay cho nên mong thí chủ đừng biết tên lão tăng thì hơn. Nhưng có một việc này có thể nói cho thí chủ biết là lão tăng không phải kẻ thù, kẻ địch của thí chủ và cũng không phải bạn của Gia Hăng.

Y nói xong liền phất tay áo một cái rồi tung mình nhảy lên cao, tựa như một con chim lớn bay vào trong bụi cây liền.

Lạc Dương chờ Hoành Nhất đi khỏi, mỉm cười đắc ý rồi quay mặt nhìn lên cành cây thông mọc chéo vào vách núi. Chàng suy nghĩ giây lát rồi nghĩ thầm: "Ta gặp Gia Hăng phải nói khéo léo như thế nào để cho y khỏi hoài nghi mới được, chuyện đi này trách nhiệm của ta rất trọng đại, nếu không cẩn thận sẽ hỏng hết đại sự liền".

Nghĩ đoạn chàng đột nhiên vỗ hai cánh tay một cái rồi tung mình nhảy lên, tay bám vào cành cây đu lên một cái rồi ngồi lên trên cành cây đó. Chàng ngấm ngĩa một hồi nhưng vẫn không sao tìm ra được cửa hang, liền nghĩ thầm: "Nơi đây bí ẩn thật. Nếu Phi Vân không cho biết trước thì dù ta tài ba đến đâu cũng không sao biết được trong bụi gai góc và mây leo ở trên vách núi này lại có hang động".

Tuy nghĩ như vậy nhưng chàng vẫn không tin lời nói Phi Vân là thật. Chàng đu người xuống hai chân móc trên cành cây, vờn hai tay ra bới những cành mây và các cành gai góc ra xem. Đồng thời chàng còn dùng cái quạt đầm đầm thọc thọc thử xem. Chàng bỗng thấy cái quạt đâm hụt mấy cái liền biết ngay nơi đó là cửa hang rồi. Chàng liền buông chân ra không đu nữa và dùng chân đạp vào trong bụi mây và gai ấy, mới bới ra được cái cửa hang.

Nhưng cửa hang nhỏ hẹp, bên trong lại tối đen như mực. Chàng chần chừ giây lát nhưng cũng đánh liều chui vào, và chỉ mới đi được hai bước, đã nghe thấy tiếng người ở bên trong hỏi:

- Tam tinh cao chiếu.

Lạc Dương vội đáp:

- Ngủ khúc lâm môn.

- Người mới đến đó bảy bước vào ngay. Xin cho biết tên họ và đến đây có việc gì để chúng tôi tiện bẩm báo.

- Tại hạ là Mục Thanh Phong không thuộc quý môn, nhưng vì Phi Vân nhờ vả đến đây có việc cần, có việc muốn thưa cùng Gia đương gia thôi.

Bỗng có một người cười nhạt và nói:

- Đừng có trúng phải quỷ kế của người đó. Có khi nào Phi Vân lại thổ lộ ám hiệu cho người ngoài như thế. Huống hồ đương gia đã nghiêm lệnh không cho ai biết tông đàn của bốn môn ở đâu. Ai trái lệnh sẽ bị xử tử.

Lạc Dương liền thấy có một luồng gió mạnh lẩn át tới và đối phương đã xông lại tấn công. Chàng vội giơ quạt lên che lấy ngực và lớn tiếng quát bảo:

- Ngươi chó có hiểu lầm. Phi Vân đã bị người ta giết nên trước khi chết có dặn tại hạ lên đây kiểm đương gia.

Đồng thời gió quạt của chàng đã đẩy bắn người nọ lui về. Người đó nói tiếp:

- Nếu vậy huynh đài hãy đợi chờ đợi mỗ vào phi báo. Xin cảm ơn trước.

Một lát sau Lạc Dương nghe thấy có tiếng chân người bước tới và trong bóng tối có người lớn tiếng nói:

- Đương gia mời huynh đài vào.

- Cảm ơn.

Lạc Dương liền từ từ đi vào trong. Quả nhiên khi vào được bốn năm chục trượng y liền thấy một mùi hương rất kỳ lạ khiến đầu óc của y trở nên bàng hoàng nên nghĩ thầm: "Nguy tai".

Thế là chàng đã ngã lẩn ra đất bất tỉnh liền.

-oOo-

Lạc Dương tỉnh dậy thấy chân tay mình đã bị trói chặt, đang nằm trong một đại sảnh, bốn bên treo rất nhiều cung dăng làm hai mắt chàng chói vô cùng.

Chàng vội ngồi dậy thì thấy người ngồi chính giữa là một ông già trạc ngũ tuần, mặc áo dài, hai mắt to, râu dài đang ngắm nhìn, hai bên có mười mấy người, ai nấy đều nghiêm nghị nhìn chàng. Chàng nhìn ông già áo dài cười nhạt và hỏi:

- Cách đối đãi với khách như thế này hay sao, người hẹp lượng như vậy thì làm sao mà làm được việc lớn.

Ông già đó cười nhạt và đáp:

- Lão là Viên Công Kiểm Gia Hằng...

Lạc Dương vội ngắt lời đối phương:

- Tại hạ biết rồi, không cần nói với tại hạ nữa.

Gia Hằng mặt hơi biến sắc nhưng cố nén lửa giận xuống, vội ho một tiếng và nói:

- Các hạ tới đây một cách khả nghi nên bắt buộc phải giờ hạ sách này. Xin hỏi các hạ sao trong người lại có tín vật của Phi Vân, lấy ở đâu ra vậy? Lạc Dương biết Gia Hằng hỏi tín bài của Phi Vân, liền ngăn người ra giấy lát rồi hỏi:

- Thế vừa rồi lão tiền bối không thấy thủ hạ bấm báo hay sao? Gia Hằng bỗng ngăn người ra, nhìn hai người ngồi cạnh, mặt tỏ vẻ nghi ngờ rồi đáp:

- Chưa, xin các hạ cho biết.

- Tại hạ là kẻ thù ở dưới thêm, còn có lời gì biết nói nữa.

Gia Hằng mặt đỏ bừng, bỗng có một đạo sĩ mặt đỏ như chu sa ngồi ở phía bên tay trái, vừa cười vừa nói:

- Gia huynh cứ việc buông tha y, chẳng lẽ y bay được lên trời hay sao.

Gia Hằng ngẫm nghĩ giây lát rồi khẳng khái đáp:

- Được.

Nói xong, y ngẩng mặt lên, lớn tiếng ra lệnh:

- Người đâu, cỡi trời cho y.

Ngoài sảnh liền có một đại hán áo đen, tay cầm đao tiến đến trước mặt Lạc Dương, múa đao lên chém xuống sợi dây đang trói Lạc Dương. Lạc Dương xoa bóp chân mấy cái rồi mỉm cười nói:

- Trước khi tại hạ vào đây đã nói rõ ý định cho người thông báo rồi. Sao người đó không vào thưa cùng đương gia, bên trong thế nào cũng có sự bí ẩn gì đây. Nơi đây tuy bí mật thực, nhưng nội bộ đã có trạng thái không ổn định như thế, chỉ sợ tai họa sẽ xảy ra đến nơi.

Gia Hằng nghe nói, mặt biến sắc trầm giọng nói:

- Các hạ nói khôn nói khéo để dọa nạt lão phu đủ thấy các hạ thế nào cũng có âm mưu gì đây? Lão phu không phải là người không có định kiến đâu.

- Gia đương gia tin cũng được, không tin cũng không sao. Tại hạ là người ngoài cuộc, gửi lại tin tức xong là đi khỏi nơi đây ngay. Việc này không liên can gì đến mà sao tại hạ lại cứ làm điều như thế làm chi.

Nói xong, Lạc Dương đổi sắc mặt ra vẻ trịnh trọng và nói tiếp:

- Phi Vân đã chết ở Mai Lĩnh trên núi Tây Sơn tại Nam Xương. Tại hạ vừa đi qua đó thấy Phi Vân đang tHồi thóp sắp chết, tại hạ liền đỡ y vào nhà một nông phu và thấy nội tạng của y đã bị nát không sao cứu được. Trước khi chết, y có nhờ tại hạ đến đây chuyển lời cho Gia đương gia bảo tất cả thủ hạ của y đều bị giết chết hết. Cung Hoán bị người bắt cóc, chỉ sợ y chịu không nổi cực hình sẽ tiết lộ hết bí mật của bốn môn nên mới van nài tại hạ mau tới nơi đây báo cho đương gia biết.

Gia Hằng nghe nói mặt liền biến sắc và vội hỏi:

- Thế thì lạ thực, nửa tháng trước đây Chu mỗ đã sai truyền bỏ câu cho chúng trở về La Phù. Chẳng lẽ chúng không nhận được thủ lệnh của lão phu hay sao? Gia Hằng lại hỏi tiếp:

- Phi Vân có nói rõ đối phương là nhân vật nào hay không? Lạc Dương đáp:

- Tại hạ có hỏi Phi Vân, y chỉ nói trúng phải kế điệu hổ ly sơn, các thủ hạ đều bị giết sạch, y đuổi theo hai bóng trắng cấp Cung Hoán, tới Tây Sơn Lĩnh quả bất địch chúng, bị thương nặng ngã lăn ra đất, trông thấy đối phương đem Cung Hoán đi mà không làm gì được.

Y thấy những người đó đều bịt khăn đen, không biết chúng là ai.

Gia Hằng nét mặt nghiêm nghị, ngẫm nghĩ hồi lâu bỗng cung kính:

- Cảm ơn các hạ đã không quản ngại đường xá xa xôi, đến đây báo cáo cho hay, lão rất cảm động. Chẳng hay các hạ quý danh là gì, xin cho biết?
- Tại hạ là Mục Thanh Phong, rất hổ thẹn không giúp được lão đương gia việc gì, nên không dám nhận lời cảm ơn đó.

Gia Hằng liền cả cười đáp:

- Lão nghe lầm thủ hạ, khiến các hạ bị bắt trời như thế, lão rất lấy làm hổ thẹn. Để lát nữa, lão xin chuốc rượu tạ lỗi vậy.

Tối hôm đó, Lạc Dương đứng trong một phòng khách rất lịch sự, đang ngắm nhìn ra cửa sổ, bỗng nghe thấy trong nhà có người lớn tiếng nói:

- Đương gia tới.

Lạc Dương quay đầu lại nhìn, đã thấy Gia Hằng lên mình vào, hai người hàn huyên một hồi rồi ngồi đối diện nhau. Tiếp theo đó có đại hán hai tay bưng hai cái hộp đựng thức ăn vào và đặt những thức ăn ấy lên trên mặt bàn. Gia Hằng rót rượu cho Lạc Dương rồi lại rót cho mình, hai người cùng nâng chén uống. Uống cạn chén rượu đó, Lạc Dương mới lên tiếng:

- Việc Phi Vân tại hạ chỉ biết có thể thôi. Nhưng khi tại hạ tới đây, ngẫu nhiên phát hiện một việc, sợ có liên quan đến Gia đương gia.

Gia Hằng kinh ngạc vội hỏi, Lạc Dương liền đem việc mình vào chùa và lúc ra nghe lõm Hoành Nhất nói với Ngô Duyên như thế nào, sau ở dưới núi lại đánh nhau với Hoành Nhất như thế nào kể hết cho Gia Hằng nghe.

Gia Hằng mặt biến sắc và cười nhạt đỡ lời:

- Tên giặc sói đầu ấy bày thật. Gia mỗ đối đãi với y hậu hĩ như thế, không ngờ y lại lấy oán báo đức. Chắc đa số thủ hạ của Gia mỗ đã bị tên đầu sói ấy mua chuộc rồi.

Một lát, y ngẩng đầu lên nhìn Lạc Dương và nói tiếp:

- Mục thiếu hiệp, chúng ta mới gặp nhau lần đầu nhưng đã coi như bạn thân rồi. Việc này mỗ cần phải nhờ thiếu hiệp giúp đỡ cho một tay mới được.

Nói xong, y ri tai chàng nói khẽ một hồi. Chàng gật đầu nhận lời. Gia Hằng liền đứng dậy, vừa cười vừa nói tiếp:

- Xin thiếu hiệp cứ tự tiện mà ăn uống. Xin thứ lỗi cho lão, lão không thể tiếp được.

Nói xong, y quay người ra đi luôn, nhưng khi y đi ra tới cửa, hình như nghĩ ra một việc gì quan trọng, lại quay trở lại phía Lạc Dương tiếp:

- Lão thất lễ quá, chưa hỏi sư phụ thiếu hiệp là ai? Lạc Dương biết rằng Gia Hằng vẫn còn nghi ngờ mình, mỉm cười đáp:

- Tiên sư là Thâm Thương Cừu.

Gia Hằng ngăn người ra, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Ô, thế ra là cao thúc của Thâm sư gia, tên tuổi đã lừng danh chín thành đây. Lão thật thất kính quá.

Y vừa nói dứt đã quay người đi ra khỏi cửa liền.

Lạc Dương bỗng nghe thấy ngoài nhà có rất nhiều tiếng động nổi lên, nghe đinh tai và chàng còn thấy ngoài cửa thấp thoáng bóng người, chân đi nặng chinh chinh. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm: "Chẳng lẽ thủ hạ của tên giặc sói đầu Hoành Nhất đã thành công rồi hay sao." Chàng đang nghĩ thì đột nhiên đại hán áo đen bước vào và nói:

- Mục thiếu hiệp xin đừng có nhòm ngó gì hết, đây là Gia đương gia có ý sắp đặt như vậy để lấy lòng Hoành Nhất đại sư.

Nói xong, y lại lui ra ngoài phòng ngay.

Nửa tiếng đồng hồ sau, tiếng sáo đều ngừng và hoàn toàn trở lại như trước. Một lát sau, đại hán áo đen lại vội quay vào, khẽ nói với chàng rằng:

- Tiểu nhân thừa lệnh đương gia tiễn thiếu hiệp ra khỏi núi.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Nếu vậy cảm phiền huynh đài.

Nói xong, chàng theo đại hán đó đi ngay.

Hai người đi lên trên một vách núi cao chót vót thì thấy có một cái hang động tối om, ngoài cửa động có bốn đại hán canh gác, trông thấy hai người đến họ cứ để cho hai người tới.

Đi được mười trượng, ra đến chỗ tận cùng, trên vách có treo một cái đèn, ánh sáng mờ mờ và thấy có bốn sợi dây thép và thấy có treo một tấm ván sắt. Đại hán áo đen bỗng khẽ nói:

- Xin thứ lỗi, tiểu nhân chỉ có thể tiến thiếu hiệp tới đây được thôi. Xin thiếu hiệp cứ việc leo lên tấm ván sắt ở trong động thể nào cũng gặp những nội gian đã bị Hoành Nhất mua chuộc, thiếu hiệp nên cẩn thận đối phó thì hơn.

Lạc Dương mỉm cười cảm ơn và liền leo lên tấm ván sắt, bỗng chàng thấy rung động một cái, tấm ván liền từ từ kéo chàng lên trên. Khi tấm ván ngừng lại, chàng liền lấy quạt che lấy trước ngực rồi theo con đường hang động mà tiến thẳng vào bên trong. Chàng thấy vách động bóng nhoáng như gương, tựa như được nhân công mài giữa kỹ lưỡng vậy. Chàng thấy lối đi quanh co khúc khuỷu, càng đi càng sâu, rất ngạc nhiên đi bấy nhiêu lâu mà không hề gặp tên giặc nào canh gác hết. Đột nhiên chàng thất kinh la lớn một tiếng và ngừng chân lại, hai mắt tỏ vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Thì ra chàng thấy chỗ cách mình ba thước có bảy cái xác, người nào cũng bị thủng ngực gãy xương, chân tay rời rã, máu me đầm đìa trông rất thảm khốc. Chàng không muốn nhìn lâu và cũng không muốn trì hoãn vội rào cãng đi luôn, nhưng cứ cách hơn mười trượng lại thấy một cái xác như vậy. Xác nào máu cũng dính đầy máu.

Bỗng có một luồng gió mạnh thổi tới làm tắt bó đuốc của chàng, chàng vội nhảy chéo sang một bên, bước nhanh như điện chớp, gợn chiếc quạt ra tấn công luôn. Trong bóng tối chàng chỉ nghe thấy có tiếng cười nhạt và hình như người kia bị đẩy lùi một bước. Chàng không chịu để cho người đó có dịp phản công lại nên cứ múa quạt tiến lên tấn công tới tấp.

Lối đi trong hang động rất khúc khuỷu, có mấy lần Lạc Dương suýt va đập phải vách động, nếu không có sức ngầm của cái quạt đưa đi trước để dò đường thì đầu óc chàng đã bị sứt mẻ rồi. Hình như người ở trước mặt chàng rất thuộc đường cho nên đi nhanh hơn Lạc Dương và đã chạy ra khỏi động rồi. Y nhanh như con vượn leo lên cây thông ẩn nấp vào một cành lớn.

Lạc Dương vén mây và gai ở cửa động sang hai bên, ló đầu ra ngoài chỉ thấy ngoài mấy cây thông mọc ngoài cửa động ra không có động tĩnh gì hết. Chàng liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ người đó không phải là đảng giặc canh gác trong động hay sao? Tại sao y lại đào tẩu mất tích như thế." Nghĩ đoạn, chàng gợn hai cánh tay ra, nhún một cái, thân hình tà tà phi lên một cành cây ngang, rồi mượn thế lên trên cành cây liền. Chàng chưa kịp đứng vững đã nghe trên đỉnh đầu có tiếng cười nhạt rất rùng rợn khiến chàng phải rùng mình toát mồ hôi lạnh. Tiếp theo đó chàng lại nghe thấy tiếng ám khí ở trên cao liên tiếp vọng xuống. Chàng kinh hãi, người lão đảo ở trên cành cây để tránh né. Chỉ nghe ba tiếng coong, coong, coong, ba mũi ám khí đó đều bị chàng gạt rớt xuống đất.

Chàng đã gạt được ám khí của địch rồi, không do dự gì hết tung mình lên cao, tiến thẳng vào chỗ địch đang ẩn nấp. Người nọ cười nhạt và nói:

- Người muốn chết phải không? Lạc Dương bỗng thấy trên đầu có một luồng gió rất mạnh đè xuống, chàng hoảng sợ đến mất hết hồn vía, nghĩ thầm: "Nếu bị sức mạnh này đánh trúng, thể nào mình cũng bị nát thịt tan xương và rơi xuống vực thẳm." Nghĩ đoạn, chàng liền nhảy chéo sang bên, người nhanh như một mũi tên, phi cao lên hai trượng, hai tay gợn ra nắm lấy cành cây đó. Chàng biết nếu cành cây đó mà bị đối phương đánh gãy thì mình cũng sẽ chết ngay, vì vậy chàng vừa nắm tới cành cây đó đã tung mình nhảy sang cành cây khác ngay khiến người đó không sao biết được thân hình của chàng ở đâu mà tấn công. Ngờ đâu chàng vừa nắm tới cành cây đó và định thay hơi đổi sức thì thấy đối phương tấn công luôn một chưởng liền. Lúc ấy rất nguy hiểm, chàng yên trí thể nào chưởng lực của đối phương cũng đánh gãy cành cây chàng đang đứng, mình sẽ ngã xuống vực thẳm chết ngay. Ngờ đâu cứu tinh của chàng ở trên trời chợt giáng xuống và trên không bỗng có tiếng chim ưng kêu. Người đó quát lớn một tiếng:

- Nghiệt súc giỏi thực.

Lạc Dương liền thấy luồng sức mạnh đang ở bên trên đè xuống đã mất hẳn. Nhân dịp đó chàng vội nhảy sang một cành cây khác lớn hơn, tay vẫn đưa lên trước ngực bảo vệ.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thấy một con chim ưng lớn đang bay lượn và đang tấn công kẻ địch mình tới tấp. Người nọ nổi giận, quát tháo lia lịa nhưng không làm gì nổi con chim ưng ấy. Lúc này chàng mới biết con chim ưng ấy là của Thôi Tiễn. Không cần phải nói chàng cũng biết Thôi Tiễn đã lên tới núi La Phù rồi.

Chàng thấy con chim ưng đấu với kẻ địch rất hăng chàng đoán con chim ưng quây quần lấy kẻ đó để mình leo lên được tới đỉnh núi. Lúc này chàng mới tự khiển trách là mình ngu xuẩn. Nghĩ đoạn chàng liền leo lên đỉnh núi ngay. Vừa lên tới nơi chàng đã nghe thấy bên cạnh bụi lau có người khẽ bảo:

- Hiền đệ mau vào đây ẩn nấp với lão phu.

Lạc Dương đã nghe ra tiếng nói ấy là của Thôi Tiễn rồi. Chàng vội chui ngay vào trong bụi lau. Chàng vừa ngồi xuống thì đã thấy Thôi Tiễn đưa mắt nhìn ra ngoài, vẻ mặt rất nghiêm nghị, chàng không dám hỏi mà cũng nhìn ra theo. Thì ra bên ngoài đã có tiếng người rậm rập đi tới và thấy năm người mặc áo đen đang đứng bên sườn núi, một người trong bọn lớn tiếng kêu gọi:

- La hiền đệ.

Đêm khuya canh vắng, tiếng gọi đó lại càng rõ thêm. Bỗng nghe thấy có tiếng chim vỗ cánh bạch, con chim ưng vỗ cánh bay tung lên và thoảng chốc đã mất dạng. Một lát sau có một người leo lên đỉnh núi, Lạc Dương thấy người đó gầy gò như một bộ xương, hai mắt có tia sáng xanh tia ra trông hung ác khôn tả. Người vừa lên tiếng gọi hồi nãy liền trách người đó rằng:

- La hiền đệ, tại sao làm vậy như thế, chưa đợi tín hiệu mật của Hoành Nhất đại sư truyền tới mà đã mạo hiểm. Sao hiền đệ lại lỗ mãng như vậy? Người gầy gò như cái que cười nhạt đáp:

- Viên Công Kiểm Gia Hằng đầu phải là người ba đầu sáu tay, mổ La Bá đây sợ gì y, nên mổ chỉ so tài với y xem y có tài ba như thế nào.

Lại một người khác vừa cười vừa tranh lời nói:

- Thiếu gì cơ hội để cho La huynh ra tay, chúng ta tạm về chùa Hoa Thủ để thương lượng trước rồi hãy quyết định sau.

Sáu thân hình tựa như sáu cái bóng ma, chỉ lướt một cái đã đi mất dạng liền.

Thôi Tiễn đột nhiên đứng dậy và nói:

- La Bá bị con chim ưng của lão đánh cho bị thương suýt tí nữa thì rơi xuống vực thẳm mà không thấy y nói gì, nhưng dù sao lão cũng phải cho y chết dưới vuốt của chim ưng mới được.

Lạc Dương liền đứng dậy, mồm định nói thì Thôi Tiễn xua tay ngăn cản và nói:

- Hiện diệt đấu với Hoành Nhất ra sao, lão đứng sau đã trông thấy rõ hết, lời bàn tán của Hoành Nhất với Ngô Duyên ra sao lão cũng hay hết rồi, nên lão mới đợi chúng ở đây.

Còn hiện diệt đã gặp Gia Hằng chưa? Lạc Dương liền kể hết chuyện mình vào hang động như thế nào, gặp gỡ Gia Hằng ra sao nói rõ hết cho Thôi Tiễn. Thôi Tiễn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp:

- Linh đại hiệp và các người đã tới núi La Phù cả rồi, hiện giờ đang ẩn nấp quanh đây chỉ đợi thời cơ tốt là ra tay hành động liền. Hiện diệt dùng kế quả thực thông minh, nhờ thế chúng mới nghi kỵ lẫn nhau và việc của chúng ta cũng đỡ tốn công một nửa. Hiện diệt cứ theo lời Gia Hằng mà hành sự nhưng cần phải diệt trừ Hoành Nhất trước để y khỏi nhận ra hiện diệt. Lão với con chim ưng sẽ giúp hiện diệt một tay.

Nói xong, lão anh hùng bỗng quát "Đi!", thế là cả hai giờ khinh công ra đi luôn.

-oOo-

Trong chùa cổ Hoa Thủ, La Bá đang đàm luận với một đám yêu tà ở trên điện phật, bỗng trên không có một tiếng chim ưng kêu vọng xuống. La Bá ngạc nhiên vô cùng, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một luồng gió mạnh thổi phủ vào mặt chưa kịp nhìn kỹ, mũi của y đã bị con chim ưng mổ xuống một cái, đau nhức tận xương, máu tươi chảy ra liền.

Con chim ưng mổ La Bá một cái xong lại bay lên trên không và bay thẳng ra ngoài cửa chùa. La Bá quá tức giận, không suy nghĩ gì cả, hét lớn một tiếng vội vàng đuổi theo ngay.

Các đồng đảng của chúng thấy vậy đều ngăn người ra vì chưa ai thấy có chuyện quái dị như thế cả. Tiếp theo đó mọi người liền theo sau lưng y để xem sao.

Con chim ưng bay tà tà xuống, lúc nhanh lúc chậm hình như nó chọc tức cho La Bá đuổi theo vậy. Khi nào chịu để cho một con chim trên người mình như vậy, nên y càng tức thêm và giờ hết tốc lực ra đuổi theo con chim ấy. Y đuổi ra khỏi chùa Hoa Thủ khỏi mấy chục trượng thì đột nhiên thấy con chim ưng đậu trên một tảng đá đen kêu hai tiếng rồi nó chờ đợi ở đó không có vẻ gì kinh hãi hết nên La Bá càng tức tối thêm. Khi y đã đuổi tới chỗ cách con chim còn hai trượng đã rú lên một tiếng rồi nhảy xổ lại tấn công luôn một chương.

Con chim kêu một tiếng lại bay ra xa, chường lực của y trúng ngay tảng đá kêu đến bùng một tiếng. Con chim ưng lại đậu trên một tảng đá khác, kêu oa, oa hình như vừa chế nhạo vừa tỏ vẻ đắc ý.

Lúc ấy La Bá tức đến hai mắt đỏ lửa, người run lẩy bẩy và giờ hết sức bình sinh ra tấn công thêm một chương nhưng chương ấy cũng hụt nốt. Lúc ấy đồng đảng của y vừa đuổi tới vội khuyên bảo:

- La huynh chớ có tức giận như vậy, con chim ưng chắc thế nào cũng của tên già. Cứ xem thái độ của nó thì hình như nó có ý dụ La huynh đi xa. Mong huynh nén ngay lửa giận lại đừng có trúng mưu kế của người khác, để báo hiệu gọi các người khác tới đây rồi chúng ta hãy...

Y chưa nói dứt, bỗng thấy có sức mạnh ở phía sau tấn công vào sau lưng. Chỉ thấy y kêu hự một tiếng đã ngã lộn ra chết tốt. La Bá thấy vậy giật mình kinh hoàng vội xoay chường tấn công luôn về sau, người cũng quay ra sau luôn. Y thấy phía sau có một ông già vừa lùn vừa bé nhỏ cười nhạt hỏi:

- Con chim ưng đó là bảo bối của lão. Nó có thù với người đầu mà người định giết chết nó như thế. Người nói lý do ra cho lão nghe, nếu người nói lão sẽ cho người chết như tên đồng bọn này ngay.

La Bá không biết đó là kẻ làm loạn tâm thần, chỉ biết đồng bọn của mình chết thảm thương như vậy, y càng tức giận thêm, mở mồm định quát thì ba nơi yếu huyệt của y đã bị đối phương điểm trúng. Y liền thấy khí huyết rạo rực, chân tay tê tái, ngã nằm ngửa ra tại chỗ.

Con chim ưng đột nhiên bay xuống đậu ngay ở trên đầu của La Bá, chỉ thấy chân của nó cào một cái, máu trên trán của y đã phọt ra trông rất thảm thương. Con chim lại nhảy sang tên đồng đảng, cũng cào và mổ như thế.

Người điểm cho La Bá té ngửa chính là Lạc Dương. Thôi Tiễn gọi Lạc Dương khẽ dặn mấy lời... Lạc Dương liền về chùa Hoa Thủ ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tích Thủy Thành Đầm Người Nọ Là Ai?

Trong thiền phòng, phương trượng với Ngô Duyên đang nói chuyện với nhau, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng chân người đi, hơi thở hùng hực tiếp theo đó lại có vật gì rớt xuống đất kêu đánh bộp một tiếng, rồi có tiếng nói run run kêu la cầu cứu:

- Đại sư.

Rồi phương trượng với Ngô Duyên ngạc nhiên vô cùng, vội chạy ra ngoài phòng thì thấy có một người đang nằm lăn trước hàng hiên. Ngô Duyên chạy lại đỡ người đó dậy, định thần nhìn kỹ, kinh ngạc hỏi:

- Y chả là Mục thí chủ là gì, sao đến giờ còn chưa ra khỏi núi La Phù như vậy? Người phương trượng cau mày lại đáp:

- Ngô Duyên, con hãy đỡ Mục thí chủ vào trong vân phòng trước, hiện giờ y đang kinh hoàng quá độ, chờ y trấn tĩnh đã rồi hỏi cũng chưa muộn.

Ngô Duyên liền đỡ chàng vào trong phòng và dìu chàng ngồi xuống, thấy mặt chàng nhợt nhạt môi thâm mất lờ đờ trống ngực đập rất mạnh, mồ hôi lạnh toát ra như mưa nên y vội rót ngay một chén nước nóng cho chàng ta uống.

Quý vị có biết tại sao Lạc Dương lại giả bộ một cách khéo léo đến như thế không? Thì ra Thôi Tiễn vì phòng chàng lộ cơ mưu gian của mình nên đặc biệt cho chàng uống một viên thuốc cường lực sa trùng. Thuốc viên này dùng để cứu chữa những người bị ban sa và trùng khử mồ hôi không sao toát ra được, uống viên thuốc này là khỏi liền. Sức của viên thuốc này mạnh vô cùng, nếu không bị bệnh nặng thì không thể uống được. Hễ uống phải là mồ hôi thấm da xám, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, trống ngực đập mạnh tại vì người co quắp, nhưng không đến nỗi chết. Thôi Tiễn sợ Lạc Dương làm giả kinh hoàng không giống nên mới nghĩ ra kế cho chàng uống viên thuốc này.

Lạc Dương chưa bước vào đến cửa chùa, đã thấy hai chân mềm nhũn không sao cầm cự nổi, chỉ đi loạng choạng được vài bước đã ngã lăn ra. Cừ chi của chàng trông giống như thực mới tránh khỏi đôi mắt lão luyện và gian xảo của vị phương trượng này.

Lạc Dương uống xong chén nước nóng, thấy mặt không còn nhợt nhạt như trước.

Chàng đưa mắt nhìn phương trượng với Ngô Duyên một cái rồi đưa tay lên xoa ngực, phương trượng mỉm cười hỏi:

- Có phải Mục thí chủ bị rắn rết hay sài lang ở trong động cắn phải không? Lạc Dương lắc đầu rồi đáp:

- Vì tại hạ mãi ngắm phong cảnh của La Phù, rồi đi lạc lối lúc nào không hay. Mãi mới tìm đường xuống núi được, nhưng lúc ấy trời đã tối, chỉ mong làm thế nào về được Tăng Thành ngay nên đi qua quý chùa không vào cáo từ đã vội xuống núi. Trong lúc tối om lỡ chân vướng phải một vật nên bị té ngã, lúc ấy mới phát giác đó là hai cái xác chết dính đầy máu và có một vật gì quái lạ bay thẳng lên trời. Tại hạ hoảng sợ đến mất hết hồn vía nên mới phải quay lại Báo Sát như vậy.

Phương trượng với Ngô Duyên nghe nói vội nhìn nhau rồi nghiêm nghị nói:

- Ngô Duyên, tính mạng của người ta rất quan trọng. Không ngờ trên núi La Phù này, lại xảy ra những chuyện giết người cướp của như thế. Con mau đi xem xét thử, nếu cần, lập tức thông báo cho quan địa phương hay.

Đó là lão hòa thượng muốn che mắt Lạc Dương, nhưng ngờ đâu Lạc Dương đã biết rõ hết. Ngô Duyên vội vàng đi ra ngoài. Phương trượng bỗng mỉm cười nói tiếp:

- Mục thí chủ hãy nằm trên giường của lão tăng nghỉ ngơi, đợi chờ tinh thần hồi phục hãy nói chuyện sau.

Lạc Dương không từ chối, liền uể oải leo lên trên giường. Phương trượng an ủi chàng mấy câu rồi liền cáo từ đi ra bên ngoài.

Hãy nói Ngô Duyên đi ra khỏi phòng, liền thẳng tới đôi chè, và đến trước một căn nhà khá lịch sự. Ngô Duyên vén màn lên đã thấy bên trong có ánh sáng đèn và bóng người, vội bước vào ngay. Giấy lát sau, trong kinh xá đó, bỗng có mười mấy cái bóng người nhanh như chớp chạy ra, vượt qua cạnh tường của chùa, tiến thẳng lên con đường nhỏ rồi chạy tới chỗ có hai cái xác chết. Quả nhiên chúng thấy có hai cái xác nằm ở đó thực. Bảy tám người trong bọn liền chạy đến gần thì đột nhiên từ bên dưới cái xác có một con chim nhỏ lao vút lên trên không. Một người trong bọn nhanh mắt, thấy thế vội ném luôn ba mũi ám khí. Bỗng thấy có một luồng gió lạ đánh phủ vào mặt và ba mũi ám khí đó đều bắn trở lại. Y vội ngồi thụp xuống khiến ba mũi ám khí có ánh sáng xanh đỏ đều cắm cả vào trong búi tóc. Nếu y không tránh né nhanh nhẹn thì đôi mắt đã mù ngay rồi, khiến y hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh. Y ngẩng đầu lên nhìn, con chim ưng lúc này đã bay đi mất.

Một người khác chậm bó đuốc lên và dưới ánh lửa, mọi người đều thất thanh kêu la vì thấy hai xác chết đã bị móc hết mắt, mình mẩy đầm đìa máu me trông rất kinh khủng.

Lúc này, một người trầm giọng hỏi:

- Trong võ lâm này có ai là người nuôi chim ưng như thế? Một người khác ho một tiếng đáp:

- Chúng ta không nên thảo luận vào lúc này, hãy mau mau chôn họ trước rồi về chùa tính toán sau.

Bọn người nọ liền đem chôn hai cái xác vào một chỗ không người lui tới rồi quay trở về chùa Hoa Thủ. Khi vào đến trong kinh xá, đã thấy một đại hán áo đen đang ngồi trong phòng. Ai nấy đều kinh hoàng vô cùng. Đại hán áo đen đó vội đứng dậy, tay cầm chuỗi hạt châu trầm hương và nói:

- Tại hạ thừa lệnh Hoành Nhất đại sư tới đây phiên quý vị chia làm ba nhóm, canh tư đêm nay đi giết con cái của Hạ Hầu Hàm, để trừ diệt hậu hoạn. Làm xong công việc mau rút lui tới trấn Hải Lâu ở núi Việt Tú. Nơi giam giữ con cái của Hạ Hầu Hàm thì hỏi Ngô Duyên đại sư là biết liền. Hoành Nhất đại sư còn nói, sợ các vị hoài nghi tại hạ, nên mới trao cho tại hạ chuỗi hạt châu này để làm tín vật.

Nói xong, y chỉ chấp tay vái chào và nói tiếp:

- Tại hạ phải đi trả lời cho đại sư hay ngay, không dám trì hoãn. Chúng ta sẽ tái kiến.

Nói xong, chỉ thấy y nhún vai một cái, người đã nhảy ra ngoài phòng, phi thân trên không đi mất.

Chưa đầy canh tư, bốn cái bóng đen ở trong kinh xá đã lần lượt nhảy qua bờ tường của chùa và thoáng cái đã mất dạng. Chỉ có một mình Ngô Duyên đi sau, cúi đầu nhắm mắt, lẳng lặng suy nghĩ về cái chết của hai người. Y cảm thấy có nhiều điều không hiểu và trong lòng tựa như có triệu chứng không hên, chỉ sợ chùa Hoa Thủ đẩy đưa vào. Chùa Hoa Thủ xưa nay không phải là nơi thanh tịnh, thường cấu kết với những nhân vật hắc đạo làm bậy, tránh sao khỏi nhân vật của chính phái điều tra biết.

Y càng nghĩ như thế càng kinh hoàng..

Đột nhiên y nghe thấy phía đằng trước có tiếng cười nhạt rất trái tai vọng tới. Ngô Duyên rung mình kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên thấy có một ông già vừa gầy vừa cao đứng ở phía trước ngăn cản lối đi, hai mắt có hai luồng ánh sáng lạnh lùng tỏa ra, vội quát lớn:

- Người là ai? Nói xong y giơ tay phải ra tấn công luôn. Ông già cười nhạt một tiếng, giờ chuông lên chống đỡ. Hai luồng sức va đụng nhau, Ngô Duyên bị chuông lực của đối phương đẩy cho loạng choạng, lui về phía sau một bước và cảm thấy ngực cùng hai bên hông đau nhức, khí huyết rạo rực, hiển nhiên là nội tạng bị thương không nhẹ. Y vội nhảy chéo sang bên tránh né, muốn đào tẩu ngay, nhưng định thực hành thì gáy của y đã bị tay của đối phương chop lấy, móng tay của địch sắc bén vô cùng. Y thấy cổ đau nhức như bị phóng hỏa, liền há hốc mồm ra kêu rú. Ông già lạnh lùng nói:

- Người tưởng kêu rú như thế là có người đến cứu viện phải không? Người đừng có mơ ước hão huyền nữa. Tất cả người trong chùa từ trên chí dưới đều bị lão phu chế ngự hết.

Người khôn hồn thì ngoan ngoãn ở lại đây lão phu hỏi một câu, phải trả lời một câu.

Ngô Duyên ngăn người ra rồi đáp:

- Bần tăng không biết gì đâu.

Ông già lại trầm giọng quát hỏi tiếp:

- Hạ Hầu Hàm với hai người con gái hiện bị giam giữ ở đâu nói mau? Ngô Duyên liền phản khởi tinh thần từ từ đáp:

- Họ chia làm ba nơi giam cầm, dù bần tăng có nói rõ ba nơi đó cho lão thí chủ hay, thì một mình lão thí chủ cũng không sao cứu nổi họ ra đâu. Huống hồ bên trong còn có nhiều hiểm trở...

- Việc này lão phu đã biết rồi, người đừng có hòng lừa để khiến lão phu đi vào đường hầm. Nếu người nói thực, lão phu sẽ tha cho người khỏi chết.

Ngô Duyên đảo đôi người một vòng rồi đáp:

- Tại sao thí chủ lại biết được bần tăng nói thực hay nói dối? Bần tăng muốn yêu cầu thí chủ đảm bảo cho bần tăng khỏi bị dây dưa vào việc đó thì bần tăng mới chịu nói rõ cho thí chủ thể nhưng..

Ông già dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi cũng dùng giọng mũi nói tiếp:

- Người đừng có hòng lão phu mặc cả giá, người nói thực thì tính mạng của người sẽ còn. Lão phu trước hết hãy điểm chín nơi âm huyết của người trước, để cho người nằm mũi đau khổ đã rồi như lão phu cứu được ba người kia ra xong, mới giải huyết cho người.

Ngô Duyên bỗng cảm thấy mạch môn huyết ở phía sau lưng trúng ngay một chỉ, y kinh hoàng đến mất hết hồn vía. Y định lập mưu kế trước hết làm cho ông già không tin lời nói của mình, rồi bắt buộc ông phải nhờ y đưa đường, rồi giữa đường y sẽ lập mưu dẫn ông già vào đường chết. Nhưng có ngờ đâu, ông già đã biết rõ mưu kế của y cho nên mới giờ thủ đoạn ác độc đối phó với y trước. Kết quả là y lại bị đau đớn như thế, nên hỏi hận vô cùng, không nói cũng không được nữa...

Chờ Ngô Duyên nói xong, ông già nọ nhanh tay điểm một chỉ nữa, thế là tên hòa thượng đó liền ngã lộn ra đất. Ông già lạnh lùng nói:

- Nếu lời nói của người mà sai sự thực thì người sẽ chịu đựng những sự đau khổ không thể tưởng tượng được, không ai có thể cứu mi thoát nạn đâu.

Đột nhiên có một cái bóng đen nhanh như gió lướt tới. Ông già nhanh miệng hỏi:

- Có phải Linh đại hiệp đó không? Người vừa nhảy xuống đó chính là Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi. Vừa xuống tới mặt đất, Linh Phi đã nói:

- Thôi lão sư, lời nói của Ngô Duyên có đúng như của Bạch Cốt Cửu Hung nói không? Thôi Tiền đáp:

- Giống nhau như hệt. Biết vậy chúng ta hà tất phải như thế này làm chi. Chúng ta không nên chậm trễ, mau mau chia người đi cứu ngay mới được. Thôi mỗ đoán chắc Bạch Cốt Cửu Hung thế nào cũng bị Gia Hạng chặn đường đón bắt được. Chúng ta phải theo đường vòng mà đi, vượt qua chúng mà tới chỗ giam giữ trước. Chẳng hay Lạc Dương đã thông báo cho đại hiệp biết chưa? Linh Phi gật đầu đáp:

- Lạc Dương đã đi trước rồi, chúng ta đi thôi.

Y vừa nói xong, đã cùng Thôi Tiền tung mình nhảy lên trên cao và đi mất dạng ngay.

-oOo-

Hãy nói Lạc Dương đang bàn luận Phật pháp với phương trượng ở trong thiền phòng, bỗng nghe thấy một tiếng kêu la hét lớn giọng đến nỗi khiến phương trượng mặt hơi biến sắc và nói:

- Đây là tiếng kêu của Ngô Duyên, lão xin lỗi ra xem y muốn gọi gì? Nói xong, lão hòa thượng liền đứng dậy đi ra bên ngoài. Y vừa bước qua ngưỡng cửa đã thấy một ông già cao lớn, lưng đeo trường kiếm đứng sừng sững ở ngoài cửa, hai mắt lóng lánh như hai ngọn đèn. Lão phương trượng thấy vậy, giật mình kinh hãi, vội giong song chưởng lên tấn công vào người ông già nọ. Ông già cười nhạt một tiếng, giong tay lên vừa chống đỡ, vừa gạt song chưởng đó sang bên. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, thân hình của hai người đều chéo sang bên một bước. Ông già nọ biến thế nhanh kỳ lạ, lại tấn công luôn năm chưởng, chưởng nào cũng mạnh khôn tả.

Lão phương trượng cũng không phải là tay hèn kém, nhưng vì ra tay chậm hơn một chút đã bị ông già chiếm ngay lợi thế. Chưởng thế của ông già vừa nhanh, vừa mạnh, dồn cho lão hòa thượng không sao trả đũa lại được, nên y chỉ tránh né và chống đỡ thôi.

Đột nhiên, lão phương trượng mạo hiểm xông lên giong chiêu Ngũ Lô Oanh Đinh tà tà tấn công vào cánh tay phải của ông già, mồm thì quát lớn:

- Thí chủ bỗng dưng đến đây gây thù, gây hấn, bắt buộc lão tăng phải sát giới, xin đừng có trách.

Ông già thấy đôi phương đã định tâm thí mạng, mới tiến lên mạo hiểm như thế nên nhảy lùi về phía sau năm thước.

Lão hòa thượng thấy dịp may như vậy khi nào chịu bỏ lỡ, liền nhanh như chớp tiến lên năm bước giong hết bình sinh tấn công đẩy mạnh ra, mồm thì quát lớn:

- Lão tăng phải dùng đến Bạch Cốt Âm Phong chưởng lực đây.

Y chưa nói dứt, đã cảm thấy mệnh môn huyết ở phía sau lưng tê tái, mắt hoa tai ù, mặt mũi tối tăm ngã người ra liền. Đằng sau phương trượng đã có Lạc Dương xuất hiện, chàng vừa thấy Linh Phi đã lên tiếng gọi:

- Linh sư bá! Linh Phi vội lấy một cái mặt nạ da người ra đưa cho Lạc Dương và vội nói:

- Mặt nạ này là của lệnh sư năm xưa tặng cho lão, hiện diệt đeo lên đề phòng Gia Hạng nhận ra. Hiện diệt đi ngay tới Hương Nhật Chiêu Phong ở đông nam cứu Hạ Hầu Uyên Chân ra khỏi nơi đó rồi tới ngay Thôi Kinh Các ở cửa đông kinh thành mà hội hợp.

Lão hiệp vừa nói xong, người đã đi xa sáu bảy trượng liền.

Lạc Dương đỡ lấy cái mặt nạ da người, trong lòng hớn hờ mừng thầm. Năm xưa chàng theo sư phụ Tạ Văn Nhạc đi Mục Trường ở Sát Bắc đã trông thấy sư phụ dùng qua cái mặt nạ này. Tuy chàng chỉ mới cầm lấy cái mặt nạ của Văn Nhạc để lại mà đã cảm thấy không khác gì trông thấy sư phụ của mình rồi, trong lòng hớn hờ, vuốt khế cái mặt nạ một hồi rồi quay người giong khinh công chạy ra khỏi chùa liền.

Lạc Dương chạy thẳng về phía đông nam, vượt qua mấy ngọn núi đã lên tới trên đỉnh núi nọ. Trên đó, cây cối mọc um tùm và cây nào cũng cao chọc trời. Chàng đang đi đột nhiên thấy phía trước có gió mạnh thổi tới, biết ngay có người tấn công mình, liền ngồi sụp xuống và nhảy lùi về phía sau hơn năm trượng. Khi đứng dậy, tay đã cầm cái quạt giong ngay thế Liêm Khuyển Tây Phong (mảnh mảnh cuốn gió tây) phản công lại, sau đó chàng định thần nhìn kỹ, mới hay phía trước mặt mình hơn trượng có hai cái bóng đang nhìn chàng cười khi khi. Một người trong bọn liền quát hỏi:

- Ngươi định đi đâu thế? Giọng nói rất lạnh lùng, tựa như tiếng ma khóc vậy, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng rợn. Lạc Dương liền cười nhạt đáp:

- Là thực, núi La Phù này có tất cả bốn trăm ba mươi hai ngọn, tha hồ cho người ta lên thưởng thức. Hai vị đã leo lên được trên này, chẳng lẽ tôi không có quyền lên hay sao? Người nọ bỗng thốt ra tiếng cười rất đĩnh tai và một hồi lâu người đó mới quát lớn:

- Người muốn chết thì nạp mạng ngay đi.

Nói xong, y giong hữu chưởng lên tà tà nhắm vai phải của Lạc Dương chém xuống. Thế công của y kỳ ảo khôn lường. Lạc Dương cảm thấy một tiềm lực

rất ôn nhu lần át tới, chàng liền quát lớn một tiếng người chạy chéo sang bên mưa cái quạt lên tấn công luôn tám thế một lúc. Nạn quạt có những luồng gió mạnh tía ra như vũ như bão nhằm các nơi yếu huyệt của người nọ tấn công tới, lúc ấy còn có một người đứng trong bóng tối chẳng nói chẳng rằng. Y trông thấy Lạc Dương giờ thế quạt đó ra liền tỏ vẻ kinh ngạc, đoán người đồng bọn của y tuy công lực rất cao, nhưng nhất thời chưa chắc đã thắng nổi đối phương. Y thấy thế quạt của Lạc Dương tinh diệu khôn lường, bỗng nghĩ ngay ra một người. Y vội quát gọi người kia rằng:

- Nhị đệ quay trở lại đây, ngu huynh có chuyện này muốn nói cho nhị đệ hay.

Người nọ nghe nói vội nhảy ra ngoài hai trượng và nói với Lạc Dương rằng:

- Ngài hãy ngưng tay đã.

Nói xong, người nọ quay người lại, đi về phía người núp trong bóng tối và hỏi:

- Đại ca gọi tiểu đệ có việc gì dặn bảo thế?

- Nhị đệ không thấy rõ hay sao? Thế quạt của đối phương giống hệt độc môn thủ pháp của Sơn chủ cô nương, hiền đệ dám trêu người vào thì thật táo gan lắm.

- Đại ca nhận xét có đúng không?

- Có bao giờ ngu huynh lừa dối nhị đệ đâu.

- Biết làm sao bây giờ đây?

- Không phân thắng bại, công lực ngang nhau, rút lui lúc này là thích hợp nhất. Ngu huynh với hiền đệ nên đi ngay thì hơn.

Người nọ trừ trừ giây lát, liền quay người lại đi tới trước mặt Lạc Dương vãi chào và đáp:

- Đêm khuya, trời tối, ngộ nhận ngài là người khác, cho nên mới dám xúc phạm như vậy, mong ngài lượng thứ cho.

Y vừa nói dứt lời, đã quay người cùng người nọ chạy thẳng vào trong rừng sâu tức thì.

Lạc Dương thấy hai người đó tới rất kỳ và đi cũng rất đột ngột, dù thấy trong võ lâm thực là gian trá, huyền ảo. Chàng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều hơn nữa, cũng rào bước đi ngay.

Lạc Dương chạy vào trong rừng trúc, giờ khinh công tuyệt mức ra, chạy thẳng lên trên núi cao chót vót. Đột nhiên trong rừng có tiếng nói ồm ồm vọng lên:

- Không biết Gia Hằng đã sửa soạn xong chưa, vừa rồi có tin báo bọn Bạch Cốt Cửu Hung hoàn toàn bị tiêu diệt. Đêm khuya canh dài, ở đây chờ lâu như thế, quả thực buồn bức khôn tả.

Lạc Dương nghe tiếng đó liền rung mình một cái và nghĩ thầm "Tiếng nói ồm ồm này chả là tiếng nói của Mai Nhi là gì. Tại sao nàng lại tới đây? Không cần nói rõ ta cũng biết Tổ Lan cô nương cũng tới núi La Phù này rồi. Không biết nàng thấy mặt mình, mình nên đối đáp với nàng ra sao? Chắc Gia Hằng mời thầy trò nàng đến trợ giúp cũng nên." Nghĩ tới đó, chàng lo âu cho bên mình, vì biết võ công của Tổ Lan rất cao siêu. Có lẽ người bên mình không ai địch nổi nàng, vì vậy chàng đứng lại lắng tai nghe. Mai Nhi nói xong, lại một thiếu nữ khác lên tiếng nói tiếp:

- Chị Mai ơi! Chi bằng chúng ta đi đến chỗ bị giam giữ, đưa Hạ Hầu Uyển Chân đi tổng đàn trước có lẽ hơn.

Tiếp theo đó Mai Nhi trả lời:

- Cô em không biết đấy thôi. Gia Hằng làm sao biết được tổng đàn ở đâu, ngay đến thủ hạ của bốn sơn, nếu không phải là người có chức cũng không biết nốt. Cô em đã nói như vậy, chúng ta đem Hạ Hầu Uyển Chân hội họp với Gia Hằng cũng được.

Tiếng nói của hai người liền im lặng, Lạc Dương lại nghĩ tiếp: "Nguy tai, Hạ Hầu Uyển Chân đã bị hai nàng đem đi, sẽ lại tổn rất nhiều thời giờ và hơi sức mới có thể tìm thấy được." Nghĩ đoạn, chàng lo âu vô cùng, liền chạy ngay ra. Đột nhiên phía đằng trước có tiếng kinh hãi kêu la:

- Chị Mai, Hạ Hầu Uyển Chân đã bị người cứu đi rồi.

Mai Nhi hình như kinh ngạc vô cùng liền hỏi lại:

- Sao, mất tích rồi ư? Lạc Dương liền tiến thẳng về phía trước đưa mắt nhìn, xa xa trông thấy trên đường dốc trong khóm trúc có một căn nhà thấp nhỏ. Trước căn nhà nhỏ đó có hai cái bóng đen mảnh khảnh, chỉ thoáng cái đã biến mất. Chàng biết hai nàng đó đã tìm được manh mối mà theo tung tích đuổi theo rồi. Chàng vội chạy vào ngay căn nhà nhỏ bé ấy, thấy bên trong chỉ có trơ bốn vách và một cái sập thôi, chứ không có vật gì khác. Chàng lại chạy ra ngoài nhà và theo lối đi của hai thiếu nữ mà đuổi theo.

Nhưng vì trời tối, cây cối um tùm, chàng không sao tìm thấy tung tích của hai người.

Chàng vượt qua liền ba ngọn núi, gió núi thổi phủ mặt, chàng không những không thấy mất mẻ trái lại còn thấy mặt mũi tối tăm đầu nhứt vô cùng. Chàng đứng ngẩn người ra ở trên đỉnh núi hồi lâu, đưa mắt quét nhìn một vòng cũng không thấy hình bóng của hai thiếu nữ kia, chàng liền ngấm ngấm tự trách:

"Lần đầu tiên ta gánh trọng trách mà bị thất thố như vậy. Đầu tiên lẽ ra phải thay đổi ngay kế hoạch ngừng việc đi vào sào huyệt của Gia Hăng, bắt ngay Ngô Duyên dùng cực hình ép y phải thổ lộ chỗ giam giữ Hạ Hầu Hàm với hai con ở đâu, và ta đi cứu ba người đó trước, thì làm gì có sự thất thố?" Lạc Dương đang hồi hận thì bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng nước chảy như tiếng sấm động vọng tới. Chàng nhìn theo về phía đó thấy một ngọn núi cao chót vót đang có mười mấy người đuổi nhau nhanh như điện chớp. Chàng kêu hừ một tiếng rồi giờ khinh công tuyệt mức ra tiến thẳng về phía núi đó. Chàng càng chạy tới gần, tiếng nước kêu đó càng như trời long đất lở vậy, những bóng người vừa rồi đã biến mất, không còn một người nào ở lại.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, nhưng không trì hoãn chút nào, liền chạy thẳng lên trên ngọn núi.

Chàng định thần nhìn kỹ, tâm thần phấn chấn vô cùng, thì ra trước mắt có một cái hồ thiên tạo rộng chừng mấy trăm trượng, nước hồ xanh biếc, bốn bên có bốn vách núi bao vây, hồ sâu không thấy đáy. Vách núi bên đối diện có một cái thác rất lớn, nước ở đó đổ xuống hồ tựa như một con Ngọc Long uống nước vậy. Bỗng chàng phát giác một sự bí mật, là thấy nước hồ lên dần, cứ nửa tiếng đồng hồ nước đã lên cao ba phân. Chàng suy nghĩ một hồi đoán chắc bên trong thế nào cũng có sự gì khả nghi. Trước hết hồ cứ dần lên như vậy, không đầy một ngày, nước sẽ đầy tràn và đổ xuống chân núi, bên dưới sẽ lụt liền. Hơn nữa, mười mấy bóng người kia lại chạy đi đâu như vậy, thế nào cũng có liên quan đến cái hồ này. Bây giờ, chàng quyết phải tìm ra cho được nghi vấn đó, chàng liền đi vòng quanh hồ. Vì Linh Phi chỉ cho chàng biết chỗ giam giữ Hạ Hầu Uyển Chân thôi, còn hai nơi kia thì không biết, nên chàng muốn ở lại đây tìm cho ra manh mối. Chàng đi được mấy chục trượng, đột nhiên phát hiện một người bị thương nặng nằm ở trên sườn núi. Chàng ngạc nhiên vô cùng, vội chạy lại người bị thương đó, thấy người ấy tuổi trạc ngũ tuần, trước ngực bị kẻ địch dùng nội lực chấn gãy xương, xương gãy đâm thủng cả áo bên ngoài, máu dính be bét, vai bên trái cũng bị khí giới chém một vết thương rất sâu, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt lơ đãng, mồm rên rĩ rất khẽ.

Lạc Dương thấy vậy thờ dài một tiếng, ngồi xổm xuống hỏi người bị thương:

- Làm sao lại ra nông nỗi này? Bây giờ bạn thấy sao? Có cần tôi đỡ bạn đi cứu chữa không? Người nọ từ từ mở mắt ra nhìn, khẽ cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Đời sống vô lâm, sống được buổi sáng, không sống được buổi chiều. Người mạnh còn, kẻ yếu chết. Đó là định luật tự ngàn năm, ngài hà tất phải hỏi như thế làm chi...

Lạc Dương nghĩ thầm: "Người này cũng cứng cỏi thực đấy." Chàng lại nghe thấy người đó nói tiếp:

- Tạng phủ của lão đã rời khỏi nguyên vị và máu cũng đã chảy quá nhiều. Dù có tiên đơn cũng không cứu lão thoát chết được. Đây là lão tự làm tự chịu, lão đáng bị báo ứng như thế lắm. Nếu ngài có nhân đức, xin ban cho lão một chường thì lão không bao giờ quên ơn ngài hết.

- Không bao giờ tôi thấy chết lại không cứu, nhưng xin hỏi, bạn đã bị ai đã thương, có cần tôi đem thư để trả thù này không? Người nọ đáp:

- Có ai trả thù được cho lão, lão là Viên Công Kiếm, lão bị Gia Hăng đã thương đó.

Lạc Dương ngăn người ra, vội hỏi lại:

- Gia Hăng lại ác độc thế ư?

- Không có ác độc gì cả, chỉ trách lão thêm muốn bảo kiếm của y mới lấy được đây, nên lúc y rời khỏi sào huyệt, lão liền lấy luôn thanh kiếm đó. Kiếm tuy đã lấy được nhưng bị y phát hiện. Chỉ hận lão công lực không bằng, nên rút cục bị lấy lại thanh bảo kiếm và còn bị y đánh trúng một chường. Cũng may Gia Hăng phải rời khỏi La Phù nên lão không còn bị đánh tiếp, nhưng lão cũng không sao tránh khỏi cái chết.

Nói xong bấy nhiêu lời, người nọ đã thờ hồng học tỏ ra đau đớn vô cùng.

Lạc Dương cả kinh hỏi:

- Gia Hăng rút lui khỏi La Phù, vậy y rút lui đi đâu à? Khi nào y lại chịu bỏ rơi nơi bí hiểm như thế? Người nọ thờ dài một hồi mới trả lời:

- Thế ra ngài cũng biết rõ sào huyệt của y ở đâu, nếu ai ai cũng biết cả thì sào huyệt của y không phải bí ẩn gì nữa. Nhưng có một việc không thể tưởng tượng được là ngài ở trên đỉnh núi xuống đây chắc thế nào cũng thấy một cái hồ, cái hồ này là sào huyệt của Gia Hăng. Còn y rút lui đi đâu thì xin lỗi lão không biết rõ.

Thốt nhiên, Lạc Dương không thể ngờ có chỗ bí ẩn như thế, liền tỏ vẻ kinh ngạc nhưng cũng không tiện hỏi, vội giơ ngón tay lên điểm luôn vào tử huyệt người nọ, rồi chàng tung mình nhảy lên, đi tới lưng chừng ngọn núi, ngắm nhìn hồ nước và nghĩ thầm: "Chiều hôm qua, ta vào trong tổng đàn của Gia Hăng nghe văng vẳng có tiếng nước, chắc là nơi tiếng nước này đây. Ngoài ra, thế nào cũng có một lối khác để rút lui ra nữa, và sau khi rút lui, Gia Hăng đã bị luôn lối đó, nên mới đổ dồn xuống hồ này như vậy. Nhưng trong mấy tiếng đồng hồ gần gũi như thế sao mà nước đã lên lớn như vậy?" Lạc Dương biết công việc làm của mình ở La Phù đây đã hư hỏng, chán nản vô cùng liền rút lui luôn. Chàng đặc biệt đi vòng tới chỗ vách đá mà hôm qua chàng đã đi vào tổng đàn của Gia Hăng. Chàng thấy cây cối vẫn mọc um tùm như thường, nhưng dưới cây thông chỗ khe đá có nước thác đổ xuống dài hàng ngàn trượng. Tiếng nước chảy kêu như sấm động, chàng đứng ngắm một hồi rồi đi xuống núi La Phù trở về Tàng Thành. Com nước xong, chàng lại đi Tỉnh Thành ngay.

Mặt trời nóng như thiêu, người nào cũng mồ hôi ra nhễ nhại, Lạc Dương chạy nhanh như thể mà người không thấy ướt chút nào. Chàng vừa đi vừa nghĩ đến lời nói của hai thiếu nữ, chàng lại thấy Mai Nhi với Gia Hăng có liên can gì với nhau, mà nàng ta lại đi xa đến trời Nam này. Chàng lại nghĩ đến Tô Lan, nhận thấy nàng ta quả thực là nữ trung hào kiệt nên chàng đoán chắc Gia Hăng cũng là đồ đệ của nàng. Chàng đang đi, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng vỗ ngựa và hình như có mấy người đi tới. Chàng quay đầu lại nhìn thấy cát bụi bay mù mịt và có chừng mười mấy người đang phi ngựa nhanh như điện chớp tới. Những người cưỡi ngựa đó già có, trẻ có, lưng lại đeo khí giới, thoảng cái đoàn người đó đã tới.

Người đi đầu thấy Lạc Dương quay đầu lại nhìn có vẻ đối địch nên giận dữ kêu hừ một tiếng, liền múa roi ngựa nhằm mặt chàng quất luôn. Lạc Dương thấy người đó bỗng tự dung gây hấn với mình nên cũng không sao nén được lửa giận, chờ đầu roi sắp tới trước mặt mới lẹ lẹ tránh sang bên phải, nắm ngón tay trái chộp luôn vào đầu roi đó. Thủ pháp của chàng nhanh kỳ lạ, chộp một cái đã bắt được đầu roi đó lại. Chàng giờ sức ra giật một cái, người cưỡi ngựa kia mới kêu được một câu ái thì người đã bị roi xuống đất. Những người khác thấy vậy cả giận vội nhảy cả xuống đất múa khí giới xông lại tấn công chàng.

Từ khi rời khỏi La Phù tới giờ trong lòng chàng phần uất, hậm hực khôn tả, bây giờ chàng trông thấy bọn người này, biết không phải là bọn hiền lành, nên vội rút cái quạt ra, thân hình như xuyên hoa hồ điệp, xông lại tấn công luôn. Thế công nào của chàng cũng ác độc khôn tả, hình như chàng định giết chết bọn người này cho hả giận vậy. Thế quạt của chàng tinh ảo và ác độc khôn lường, chỉ thoáng cái đã có hai người bị đánh té. Người bị chàng giật roi xuống đất cũng xông lại vây đánh, trận đấu diễn ra rất kịch liệt. Đôi bên tựa như là kẻ thù, kẻ hằn, đấu thí mạng với nhau, nhưng đôi bên không hiểu tại sao mà ác hiểm như thế. Đột nhiên có tiếng quát tháo lạnh lạnh và có hai cái bóng trắng ở trên không đáp xuống. Mọi người nhìn kỹ mới hay đó là hai thiếu nữ áo trắng xinh đẹp. Lạc Dương nghe tiếng quát tháo rùng mình, vội nhảy xa bốn năm trượng. Chàng đã thấy rõ hai người đó là Mai Nhi và một thiếu nữ. Mai Nhi không nói năng gì với mọi người cả, chỉ tròn tròn đôi mắt lại để nhìn Lạc Dương hình như đợi chàng giải đáp một vấn đề nan giải gì vậy.

Lạc Dương vẫn còn đeo cái mặt nạ da người chết, bộ mặt làm lì không nói nửa lời. Tuy không lo Mai Nhi nhận ra nhưng chàng vẫn hoảng sợ nên trống ngực đập rất mạnh. Mai Nhi thấy Lạc Dương có vẻ quen lắm nhưng vì cái mặt nạ da người làm cho nàng nghĩ mãi vẫn không sao ra. Nàng ngắm Lạc Dương một hồi, rồi quay lại nhìn bốn người kia và nói:

- Các ngươi, tại sao ở đây đánh nhau, ai gây chuyện trước? Lai lịch của người này là ai? Nói thực, không được nói dối, các ngươi đã biết ta hành sự như thế nào, nếu nói sai một lời đừng có trách ta trừng phạt ác độc.

Mười mấy người kia mặt đỏ bừng im thín thít, không dám nói nửa lời. Lạc Dương thấy vậy nghĩ thầm "Xem chúng sợ hãi như vậy, chắc Mai Nhi thế nào cũng có quyền lớn lắm, có thể tự do chém giết những bộ hạ".

Chàng định tự nhận mình là Lạc Dương để hỏi Mai Nhi xem tại sao lại tới trời Nam này làm chi, nhưng lại thôi, sợ Mai Nhi bắt mình trở về nhà Tổ Lan.

Lúc này, Mai Nhi mặt lạnh lùng cười nhạt và nói tiếp:

- Hiển nhiên, các người sinh sự trước. Hừ, ở giữa đường ta không muốn trừng trị, để về nhà ta sẽ thừa cô nương trừng trị các người sau.

Nàng nói tới đó, đưa mắt nhìn hai người bị thương, liền cau mày lại nói:

- Các người bị vật gì đã thương vậy? Hai người đó vừa hô thẹn, chưa kịp trả lời thì một đại hán tuổi trung niên mặt đỏ đã lên tiếng:

- Thừa cô nương, chúng bị cái quạt nan đen đã thương. Hiện giờ, không biết ai phải, ai trái, chỉ biết lai lịch của tên kia khả nghi lắm. Bằng không, chúng tôi cũng không sinh sự với y làm chi.

Mai Nhi nghe thấy người nọ nói đến cái quạt nan đen, liền tròn mắt lên nhìn vào mặt Lạc Dương một hồi rồi nói:

- Là...

Lạc Dương vừa thấy nàng ta nói đến tên đã quay mình chạy luôn. Mai Nhi bảo mấy người nọ lên ngựa đi luôn, còn nàng với thiếu nữ nọ liền đuổi theo Lạc Dương. Nhờ có cái rừng rậm, Lạc Dương chạy vào ẩn nấp rồi nhìn ra ngoài thấy Mai Nhi với một thiếu nữ nữa đang đuổi tới. Hai người đuổi theo vào tới đây không thấy tung tích của Lạc Dương, Mai Nhi liền giậm chân xuống đất mấy cái rồi nói:

- Sao chàng ta lại hiền lành và cứ tránh không chịu gặp mặt chúng ta? Thiếu nữ nọ kinh ngạc liền hỏi:

- Chị Mai, y là ai? Có phải chị quen biết với y không? Mai Nhi thở dài một tiếng rồi đáp:

- Không những quen biết mà còn ngày đêm gần gũi nhau nữa, cũng vì y đi khỏi mà tính nết của Hách cô nương thay đổi hẳn, hơi tức là giết người ngay. Không ngờ cách biệt có mấy ngày mà chàng ta đã coi tôi như người dưng, kẻ lạ vậy.

Thiếu nữ nọ nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vì nàng không biết Tổ Lan với Lạc Dương thân yêu nhau nên nàng mới không tin, bèn lên tiếng hỏi:

- Người đó xấu xí như vậy tại sao lại được cô nương chúng ta để ý tới?

- Cô không biết đâu, chính tôi đây suýt nữa cũng bị chàng ta đánh lừa mà không hay.

Chàng là người đẹp trai và nho nhã lắm, chàng cái hình, đôi dạng nên bộ mặt mới xấu xí như thế thôi, nếu như bọn chúng không nói đến cái quạt nan đen, thì ta cũng không đoán ra được là chàng.

- Người phụ bạc như thế mà chị còn bảo là nhân phẩm tốt với chẳng tốt. Sau này, nếu em bắt gặp thế nào cũng giết chết chàng ta cho rảnh, xưa nay em vốn ghét những con người bạc tình như thế.

- Điều này không thể trách chàng ta được, chỉ tại cô nương ta bận công việc ràng buộc đầy thôi. Huống hồ, chàng đang vội tìm kiếm kẻ thù, thì tất nhiên không thể đợi chờ cô nương với chị, nên mới phải đi trước như thế.

Nói xong, nàng ngừng lại giây lát, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh rồi lại nói tiếp:

- Chúng ta thấy còn có việc khẩn cấp phải đi làm ngay, không thể nào ở lại đây tìm kiếm chàng ta nữa. Thôi được, phải về thưa lại với cô nương để cô nương quyết định.

Nói xong, hai người lại đưa mắt nhìn chung quanh một vòng rồi mới xăm xăm đi luôn.

Một lát sau, Lạc Dương mới hiện thân ra, đứng ngậy ra như người mất hồn mất vía, hình bóng đẹp tuyệt vời của Tố Lan lại hiện lên trong tâm trí của chàng, nhưng vì còn nhiều việc khẩn cấp cần giải quyết không cho phép chàng nghĩ nhiều về chuyện tình ấy được.

Chàng đành thở dài một tiếng rồi quay người đi luôn.

-oOo-

Trên núi Việt Tú ở phía bắc thành Quảng Đông có một cao lâu cao năm tầng gọi là Trấn Hải lâu, kiến trúc từ năm Hồng Võ thập tam niên, triều đình Minh do Chu Lượng Tổ xây nên, đời nào cũng bị tiêu hủy nhưng lại được tu sửa hay kiến trúc ngay. Lầu này là một trong những thắng cảnh của Lĩnh Nam, cứ đến ngày xuân và thu là có người lên đó du ngoạn đông như kiến. Lên trên lầu nhìn xuống có thể thấy hết cảnh đẹp của thành phố. Và đến đêm, trên sông Châu Giang đèn lửa huy hoàng trông lại càng đẹp mắt thêm.

Phong tục của Lĩnh Nam là thích uống trà, bất cứ sĩ, phu, công, thương người nào cũng đều uống trà hết. Hễ nhàn rồi là đến trà lầu để uống trà ngay, vì vậy ở Lĩnh Nam đi đến đâu cũng thấy có trà lầu.

Người Trung Hoa có câu tục ngữ rằng: "Sống ở Tân Châu, Mặc ở Hàng Châu, Chết ở Liễu Châu, Ăn ở Quảng Châu." Cho nên người Quảng Đông không những hay ăn mà lại còn chế biến những món ăn rất ngon lành. Những trà lầu, tuy gọi là trà lầu nhưng lại có đủ các thức ăn uống, chứ không như ở trên miền bắc trà lầu là chỉ có uống nước mà thôi, còn từ lâu thì mới có ăn. Góc lầu bên phải trên tầng thứ năm Trấn Hải lâu có phòng ăn nhỏ nhỏ dùng bình phong ngăn cách nên người ta gọi là nhà tọa chứ không gọi là phòng. Trong nhà tọa đó, đang có sáu bảy người ngồi ăn, người nào người nấy đều ủ rũ rầu rĩ. Trong bọn người đó, có Từ Đông Bình với Linh Phi, còn năm sáu người kia đều lạ mặt không biết tên.

Lúc ấy, trời đã sâm sẩm tối, các nhà đều thấp đèn đóm lên. Khách lên xuống đông đúc, cứ phải chen vai thích cánh, tiếng nói chuyện cũng ồn ào như chợ. Linh Phi bỗng trông thấy Lạc Dương đang chen chúc trong đám đông, vội đứng dậy vẫy tay gọi, Lạc Dương vội tới gần, cúi mình vái chào và nói:

- Tiểu diệt bất tài nên không làm xong được việc của Linh bá bá trao cho, vì khi tiểu diệt tới nơi, thì không thấy Hạ Hầu Uyển Chân đâu hết.

Thôi Tiễn xua tay, xen lời nói:

- Hiền diệt, khỏi ân hận, lão tới nơi cũng hụt hẫng. Không những thế mà còn suýt bị chết đuối vì nước lũ đổ xuống nữa.

Lạc Dương hơi ngần người ra giây lát rồi ngạc nhiên hỏi lại:

- Thôi sư bá, sào huyết của Gia Hằng đã bị nước thác đổ xuống biến thành cái hồ rồi, có phải sư bá cùng mấy vị sư bá đây suýt chết đuối ở cái hồ đó không? Thôi Tiễn gật đầu, vẻ mặt u uất nói:

- Gia Hằng không phải là một tay tầm thường. Không ngờ năm năm sau y tái xuất giang hồ mưu kế còn tài ba hơn trước nhiều, võ công cũng tinh thâm khôn lường.

Nói xong, y đưa mắt liếc nhìn Đông Bình một cái rồi lại nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và nói tiếp:

- Từ sư bá của hiền diệt có tiếng là người đứng đầu Giang Nam Tứ Kiếm, kiếm thuật tinh ảo đã nổi danh trong võ lâm, thế mà đấu với Gia Hằng còn bị y dùng thế Phi Hoa Dương Tỹ (hoa bay rồi tung lên) đâm cho bốn chỗ bị thương nhẹ và còn bị một chỉ vào Thụy Phong huyết nữa. Độc môn thủ pháp này không sao giải được.

Lạc Dương nghe nói đưa mắt nhìn Đông Bình, thấy Đông Bình mặt nhợt nhạt, cả kinh và hỏi:

- Chẳng lẽ ngoài Gia Hằng ra trên thiên hạ không có ai có thể giải được huyết ấy hay sao? Linh Phi lắc đầu, gượng cười đáp:

- Điều này khó nói lắm, lão chỉ biết có một người giải được độc môn thủ pháp này thôi.

Lạc Dương hỏi lại:

- Người đó là ai? Nếu có một võ lâm kỳ tài như vậy tại sao không đến tận nơi nhờ người đó chữa cho? Đông Bình bỗng lên tiếng gượng cười nói:

- Hiền diệt, người đó là lệnh sư Tạ Văn Nhạc, bây giờ cũng không biết ông ta sống chết ra sao, đi đâu mà tìm kiếm cho được.

Lạc Dương liền rầu rĩ nói tiếp:

- Chẳng lẽ sư bá lại thúc thủ chờ chết hay sao. Tiểu diệt không tin trên thiên hạ này lại không có người khác giải được thủ pháp độc môn điểm huyết của Gia Hằng.

Đông Bình trợn ngược đôi lông mày lên một cái, rồi cười và nói tiếp:

- Tuy chưa giải được yếu huyết đó, lão đợi ba năm cũng chưa đến nỗi chết. Lão tin số mạng lắm, chưa chắc Gia Hằng đã toại nguyện, hiền điệt tới đây chắc thế nào cũng có duyên có gì. Hiền điệt, thử nói rõ tình hình cho chúng ta nghe xem có tìm ra được manh mối gì không.

Lạc Dương suy nghĩ giây lát rồi cho biết tình cảnh mà mình đã trải qua nhưng lại giấu chuyện Mai nhi, vì không muốn lôi kéo Tổ Lan vào trong cuộc.

Thôi Tiễn nghe xong, kinh ngạc và hoài nghi vô cùng:

- Hạ Hầu Uyên Chân mắt tích hiền nhiên không phải bọn Gia Hằng giết hại hay di chuyển đi nơi khác, ngay cả cha con Hạ Hầu cũng vậy. Chắc thế nào cũng có một tay cao thủ cứu họ, bằng không thực là một chuyện kỳ lạ không sao tưởng tượng được.

Lạc Dương lại tiếp:

- Có lẽ đó là Hoành Nhất tên giặc sói đầu, ra tay cũng nên.

Linh Phi nhìn Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Không đúng, vì tên giặc sói đầu Hoành Nhất đã bị Gia Hằng khoét hai mắt, chặt chân tay đi rồi thì làm gì nổi.

Quần hùng nghe nói lại càng thất sắc thêm. Lúc ấy bỗng có một người tuổi trạc tứ tuần, ăn mặc như nhà buôn, từ từ đi tới khẽ hỏi:

- Không biết vị nào là họ Linh thế? Linh Phi ngạc nhiên vô cùng, liền đứng dậy, hỏi lại:

- Không dám, đệ họ Linh, không biết các hạ kiếm đệ có việc gì chỉ giáo? Người nọ tỏ vẻ cung kính đáp:

- Tôi là họ Châu, biệt hiệu Hải Minh, có người nhờ vả tại hạ đem lá thư tới đây, trao cho các hạ.

Linh Phi càng ngạc nhiên thêm, vội hỏi lại:

- Cảm phiền các hạ, nhưng không biết người nhờ các hạ là ai thế? Hải Minh móc túi lấy một lá thư đưa ra cho Linh Phi rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Ngài đọc lá thư này xong thì sẽ biết người đó là ai. Tại hạ còn chút việc bận vậy xin cáo từ.

Nói xong, y chấp tay vái chào, rồi quay mình định đi luôn. Linh Phi vừa trông thấy bút tích trên lá thư, đã giật mình thất kinh, liền lớn tiếng kêu gọi:

- Mời các hạ hãy ngưng bước đã, đệ có việc này muốn thưa cùng.

Đông Bình và Lạc Dương các người thấy Linh Phi thần sắc khác thường, chắc thế nào cũng có việc gì xảy ra, vội đứng cả dậy. Hải Minh từ từ quay người lại đáp:

- Người viết lá thư ấy đã sớm rời khỏi tỉnh thành rồi. Chính tại hạ cũng không biết tên họ của ông ta là chi cả. Tại hạ chỉ biết thừa lệnh đem thư tới đây thôi. Các hạ có giữ tại hạ lại đây cũng vô ích thôi.

Linh Phi nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Mời các hạ hãy ngồi xuống chơi giây lát, để đệ đọc xong lá thư này, rồi cho đệ hay những cái gì mà các hạ đã biết, có thể thôi. Và các hạ cũng phải cho phép đệ được mời một chén rượu nhạt chứ? Hải Minh tỏ vẻ khó xử, miễn cưỡng gật đầu đáp:

- Thịnh tình của các hạ như vậy, tại hạ còn biết từ chối sao được. Nhưng chi e tại hạ không giúp được gì cho các hạ thôi.

Nói xong, y liền ngồi xuống ngay. Linh Phi đưa mắt nhìn mọi người một cái, rồi gượng cười nói:

- Linh mỗ đã sớm biết y chưa chết. Quả thật Linh mỗ đoán không sai.

Mọi người đều kinh ngạc hỏi:

- Ai thế? Linh Phi nhìn Lạc Dương và đáp:

- Lệnh sư Tạ Văn Nhạc chứ còn ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ly Hận Thiên Tối Cao Bệnh Tương Tư Tối Khổ

Mọi người nghe thấy Linh Phi nói như vậy đều giật mình kinh hãi và cùng ngẩn người ra như tượng gỗ vậy.

Linh Phi vội rút lá thơ ra đọc, quả nhiên là bút tích của Tạ Vân Nhạc thật.

Trong thư nói rằng: "Thư gửi Linh Phi huynh, Thời giờ chạy rất nhanh, thoáng cái đã qua được năm năm rồi, đời người như một giấc mộng, đệ đã nếm thế sự, năm năm nay đã ảm đạm, trong sơn lâm đệ tự rửa sạch những vết thương sấm hối, chuyện dĩ vãng mong huynh khỏi cần nhớ đệ làm chi? Kèm theo đây, một liều linh dược do đệ tự chế để tặng Từ huynh, tối ngày cứ dùng với nước trà ấm, nó sẽ đuổi nghịch khí, chuyển vận vào tử phủ Dương Minh, lưu chuyển không ngớt, những huyết đạo của Từ huynh sẽ tự giải liền, ngoài ra, Linh huynh điểm hộ Từ huynh vào Xung Môn huyết ba cái rồi lại điểm vào Hải Khí huyết hai cái, sau cùng dùng năm thành chưởng lực đánh vào Mệnh Môn huyết phía sau lưng một cái, như vậy Từ huynh sẽ thấy dễ chịu liền, và uống xong liều thuốc này công lực còn tăng thêm vài thành, gọi là một chút đền ơn đức cho Từ huynh. Hạ Hầu cục chủ với con cái ba người đã được đệ cứu thoát hiện giờ đang tĩnh dưỡng trên một chiếc thuyền của Đông Đại phú ông, đậu ở Sa Diện trên sông Châu Giang, mong các huynh đến đón Hạ Hầu cục chủ với hai người con chớ về Giang Tây. Việc trong võ lâm, chớ có vì đệ mà gây thêm chuyện chi nữa, chớ vì thế mà giết hại sanh linh thì tội của đệ lại càng nặng thêm, lúc ấy muốn cứu vẫn cũng không được nữa.

Các huynh, đọc thơ này thì đệ đã đi xa rồi, mong các huynh tự giữ gìn lấy sức khỏe.

Vội vàng viết mấy chữ này chào các huynh bình yên.

Tạ Vân Nhạc, gạt lệ bách bái.

Tái bút: Xin hỏi thăm hộ các vị lão sư và các nhân huynh, Dương nhi cũng nên chịu khó học hỏi thêm." Linh Phi vừa đọc, nước mắt vừa rơi dòng, viên thuốc xanh ở trong thơ có mùi thơm xông vào tận mũi, y liền lấy viên thuốc đưa cho Đông Bình, thờ dài và nói:

- Ngọc Chung Đào quả thành đồng tro tàn và chìm xuống tận đáy biển, những người ở trên đó không biết sống chết ra sao, y tự nhận lỗi do y mà nên, vì vậy mới hổ thẹn với lương tâm mà chán nản sự đời, ảm đạm mai tích ở chốn thâm sơn cùng cốc để sám hối. Sự thật, hà tất y phải làm như thế? Linh Phi đọc xong lá thơ, Thôi Tiễn giậm chân, thờ dài nói:

- Không ngờ Tạ Lão đệ lại có ý nghĩ như thế. Hà, lúc này cũng không thể trách y được, càng là người tình cảm thì càng hay tiêu cực như vậy.

Lạc Dương ngờ ngác như là mất hết hồn vía, đầu óc nặng chình chịch, vẻ mặt rầu rĩ hết sức, Linh Phi bỗng quay lại nhìn Hải Minh và mỉm cười hỏi:

- Chẳng hay các hạ làm bạn chí thân Vân Nhạc từ lúc nào thế? Xin các hạ cho biết rõ chi tiết.

Hải Minh đáp:

- Tại hạ là một người buôn vải, thường thường đi qua Hà Nam và Quảng Đông giữa đường ngẫu nhiên quen biết chàng ta. Chúng tôi hai người rất hợp chuyện với nhau, tại hạ vô tình nói đến đứa con trai bị bệnh bất trị trong lòng lo âu vô cùng, ông ta tự nhận biết chữa bệnh nên cùng với tại hạ trở về tề xá, quả nhiên ông ta đã chữa trị khỏi con trai của tại hạ.

Tại hạ muốn giữ quý bạn ở lại ít bữa để thù tạc nhưng ông ta lại không chịu. Ông ta bảo chỉ thích ngao du sơn thủy, lại nghe nói núi La Phù này là đệ nhất động thiên, phong cảnh tuyệt đẹp nên ông ta mới tới núi La Phù du ngoạn. Chiều hôm nay, ông ta đặc biệt tới tề xá rủ tại hạ đến du ngoạn Trấn Hải lâu này, vừa tới cửa thì trao cho tại hạ một lá thư nhờ chuyển giao cho các hạ. Trao xong lá thơ, ông ta rời khỏi nơi đây ngay, tại hạ chỉ biết có thế thôi.

Linh Phi thấy vẻ mặt của Hải Minh rất thành thực, lại không phải là giả dối, nghĩ ngợi giây lát rồi nói tiếp:

- Được các hạ cho hay như vậy, tại hạ rất cảm ơn nhưng tề hữu có nói cho các hạ biết bây giờ đi đâu không? Hải Minh đáp:

- Không thấy ông ta nói gì hết, nhưng lần trước rời khỏi tề xá đi du ngoạn La Phù, tại hạ có yêu cầu ông ta du ngoạn xong La Phù xin trở về tề xá chơi một thời gian, nhưng ông ta nói đi chơi La Phù xong còn phải đi núi Cô Lô.

Linh Phi nghe nói tới đó mừng rỡ vô cùng, vội xen lời nói tiếp:

- Cảm ơn các hạ đã cho biết như vậy. Đệ xin mời các hạ cạn chén rượu này để tỏ lòng biết ơn.

Hải Minh vội vàng đứng dậy từ chối đáp:

- Quả thực, tại hạ có việc cần phải đi ngay, không thể nào tiếp quý bạn được.

Nói xong, y uống cạn chén rượu, chấp tay chào rồi quay mình đi luôn. Đông Bình mỉm cười rồi cũng nói:

- Từ chỗ đoán chắc Tạ lão đệ vẫn còn bận lòng về những chuyện xưa, tình không dứt, hận nan giải nên thời gian ảm đạm ở trong thâm sơn cùng cốc của Tạ lão đệ không lâu đâu.

Nếu Từ chỗ đoán không sai thì chỉ nửa năm thôi, Tạ lão đệ thế nào cũng tái xuất giang hồ.

Thôi Tiền lắc đầu:

- Theo ý tôi thì chưa chắc.

Đông Bình mỉm cười nói tiếp:

- Chúng ta thử đánh cuộc nào, vì tôi nhận thấy có hai việc bắt buộc Tạ lão đệ phải tái xuất giang hồ: Việc thứ nhất Kim Đỉnh thượng nhân của phái Nga Mi năm xưa bị Tạ Lão đệ đánh cho một trận toi bời, y nhận thấy việc đó rất nhục nhã, trong lòng oán hận khôn tả, gần đây nghe nói y đã học thành tuyệt nghệ của sư thúc y và y đã tuyên bố thể phải trả được mối thù đó, đồng thời y cũng mang lòng thù oán các đại môn phái khác. Y là người rất hẹp lượng cho nên tôi e từ nay trở đi trong võ lâm có nhiều chuyện rắc rối xảy ra. Hơn nữa, gần đây có một môn phái mới nổi lên ở núi Lư Sơn, người thủ lĩnh là ai, người ngoài không ai biết hết, hiện giờ y vẫn bế quan tự thủ, không đi lại với các môn phái võ lâm. Người không phạm y, y không phạm người nhưng tôi nghe phong phanh y thu nhập rất nhiều cao thủ của hắc đạo, như vậy đủ thấy chưa đủ thời cơ, y chưa xuất động đây thôi, đệ chắc thể nào y cũng là sát tinh của võ lâm. Tạ lão đệ của chúng ta khi nào lại chịu để yên cho bọn tà ma làm bậy như thế, nên tôi mới đoán chắc Tạ lão đệ thể nào cũng tái xuất giang hồ là như vậy.

Linh Phi mỉm cười, xen lời nói:

- Chỉ mong đúng như lời nói của Từ huynh. Mời Từ huynh hãy uống linh đơn này trước.

Đông Bình uống ngay viên thuốc đó, bỗng không trông thấy hình bóng của Lạc Dương đâu cả, liền ngẩn người ra khỏi liền:

- Lạc Dương đi đâu thế? Lúc ấy, mọi người mới hay biết, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, đều trông thấy tung tích của chàng ta đâu cả. Lạc Phi thở dài một tiếng và nói:

- Thằng nhỏ ấy chí tình hơn người, nghe thấy sư phụ ở núi Cô Lâu, y không từ biệt chúng ta đã đi liền, nhưng không sao, chắc phen này hai thầy cho trò y thể nào cũng gặp nhau, nếu chúng ta đi cùng y, chưa chắc Tạ lão đệ đã chịu cho chúng ta gặp mặt.

Nói xong, y theo lời dặn của Vân Nhạc giải huyết cho Đông Bình. Một lát sau, Đông Bình đã thấy trong người khoan khoái, chân tay cử động như thường. Mọi người đều vội vàng đi Sa Diện để đón cha con Hạ Hầu Hàm.

-oOo-

Trên bờ sông Phủ Thiệu Khánh, cửa tiệm buôn rất đông khách, dưới sông thuyền đậu chi chít, cả trên bờ lẫn dưới sông, người đi lại đông như nêm, tiếng rao hàng, tiếng phu khiêng vác làm vang động cả một bờ sông dài dằng dặc đó.

Đường phố ở trên bờ sông có lầu cao ba tầng tên là Giang Thiên Tụ Lâu, hôm đó thực khách đông như kiến cỏ, các bàn đều chật ních. Chỗ hành lang ở ngay bên đường cái của lầu ba, có một chàng thiếu niên đang ngồi ăn nhậu, chàng chính là Lạc Dương. Chàng nhìn những người đi chen vai thích cánh ở bên dưới, trong lòng hơi kinh dị, không biết chuyển đi núi Cô Lâu này có gặp được ân sư của mình hay không. Chàng biết ân sư vẫn còn sống ở trên đời, trong lòng vui sướng nhẹ nhõm hẳn đi. Bây giờ được gặp hay không cũng không quan trọng cho lắm, tuy vậy dầu sao chàng cũng muốn được gặp ngay ân sư rồi thưa hết những chuyện mà mình đã trông thấy ở Kê Thạch Sơn, để khích động hùng tâm và chánh khí của ân sư lên, để ân sư đi điều tra các vị sư mẫu sống chết ra sao. Chàng lại đoán sự tạo ngộ của ân sư thể nào cũng hung hiểm, mà còn bình yên vô sự về được, huống hồ sư mẫu các người chắc cũng không việc gì đâu. Điềm chàng mong mỏi nhất là làm thế nào ân sư truyền thụ cho võ nghiệp. Nhất là Hiên Viên Thập Bát Giải, Di Lạc Thần Công và Bối Diệt Thiên Chương và Thất Tinh Bộ Pháp, tất cả những môn võ đó là tuyệt học nhất đời của võ lâm.

Ngoài ra ân sư của chàng lại còn giỏi y học không kém gì Hoa Đà năm xưa. Từ khi chàng vái sư đến giờ, chưa được truyền thụ cho nửa miếng võ công nào, như vậy làm sao mà chàng chẳng tám tực trong lòng? Cần biết ân sư vì đau lòng mà trốn tránh người đời, như vậy làm sao mà được toại nguyện học hỏi các võ công tuyệt kỹ, nhưng không vì thế mà nản chí không đi tìm sư phụ nữa.

Lạc Dương đang suy nghĩ thì bỗng bên trái có người niệm:

- A di đà Phật.

Chàng ngẩn người ra quay đầu lại nhìn thấy một hòa thượng vạm vỡ, mặt to tai lớn.

Hòa thượng đó nhìn chàng như cười mà không cười, rồi nói:

- Từ gia này buôn bán phát tài, kiếm mãi không có chỗ ngồi, bản tăng đành phải đến ngồi nhờ bàn của thí chủ vậy.

Lạc Dương ngẩng nhìn hòa thượng đó một cái, chàng nhận thấy hòa thượng này không phải là chân tu, mặt mũi trông rất ác, sau lưng lại đeo một thanh đao sáng quắc, thái độ ăn nói càng đáng ghét lắm, nên chàng chỉ giọng mũi, kêu hừ một tiếng rồi hỏi lại:

- Nơi đây có phải chỗ lui tới của người thanh tu đâu.

Hòa thượng đó nghe rằng ra rồi đáp:

- Sãi gia không kiêng măn, cử thịt, ăn vào là xuyên qua dạ dày đi ra ngoài luôn. Sãi tu tâm không tu khẩu thì thí chủ có cho là phải không? Lạc Dương lại càng ghét thêm chỉ tùm tùm cười, chứ không thêm trả lời, rồi nhìn ra ngoài sông.

Chàng lại nghe thấy hòa thượng nọ lớn tiếng kêu gọi:

- Phở kỵ đem một ấm rượu lại đây, có điểm tâm gì ngon lành cứ việc đem ra cho sãi gia.

Nói xong, y lại lầm bầm tự gọi:

- Ăn no bụng, uống đủ rượu, sãi gia mới có hơi ra tay làm ăn.

Lạc Dương càng ngạc nhiên thêm trở mắt lên nhìn hòa thượng và hỏi:

- Đại sư nói gì thế? Không hiểu đại sư là người làm nghề gì thế? Hòa thượng thùng thảng đáp:

- Những việc này người đọc sách như thí chủ không nên biết tới.

Lạc Dương càng đoán chắc đối phương không phải là người hiền lành, nên chỉ cười nhạt thôi. Một lát sau phở kỵ đem rượu thịt lên cho hòa thượng ấy ăn, y nhậu như bò uống nước, ăn nhồm nhoàm trông rất khó coi, nên Lạc Dương nhìn không được phải cau mày lại.

Bỗng từ cầu thang có tiếng người đi lên rất mạnh, sau đó có một đại hán mặc quần đen trông rất gian xảo bước lên. Vừa lên tới nơi y đưa cặp mắt chuột đảo khắp xung quanh, nhìn hết người này đến người nọ, hình như y đang tìm kiếm ai vậy. Y vừa nhìn thấy hòa thượng tai to mắt lớn liền tỏ vẻ mừng rỡ chạy tới:

- Thì ra đại sư ở đây, Vạn đương gia cho tôi đến mời đại sư đây.

Hòa thượng đang ăn uống tròn tròn đôi mắt lên trả lời:

- Mời cái gì? Sãi gia đã tính toán cả rồi, quân lính hôm qua mới tới mà.

Đại hán đầu xà mắt chuột kia lo âu vô cùng, vội nói tiếp:

- Đại sư không biết đấy thôi, không hiểu ai đã báo tin nên y đã xoay sang đường khác mà đi rồi.

Hòa thượng nghe nói kinh hãi vô cùng liền đứng ngay dậy, móc túi lấy một nén bạc vứt xuống và lớn tiếng nói:

- Đi thôi.

Thế rồi hai người, một trước một sau đi ngay xuống dưới lầu.

Thấy hai người đó đi xuống bờ sông, nhảy xuống một chiếc đò, đi qua bờ bên kia. Lạc Dương là bê mới rời vú mẹ, không biết sợ hãi là gì, nên theo dõi hai tên đó ngay. Một tiếng đồng hồ sau, chàng theo thuyền đó đi vào trong dãy núi trùng trùng điệp điệp, cây cối um tùm, hiểm trở khôn tả. Chỉ thoáng cái chàng không trông thấy tung tích của hòa thượng với tên kia đâu hết. Chàng lo âu vô cùng, vội giờ hết tốc lực khinh công ra, chạy luôn về phía ấy.

Đột nhiên chàng nghe thấy trong bụi cây có tiếng cười nhạt vọng xuống, tiếng cười ấy rất rùng rợn, chàng vội ngưng chân lại đưa mắt nhìn về phía có tiếng cười kia, chàng nhìn thẳng về phía có tiếng cười đó liền thấy trong bụi cây có một người nhẹ nhàng bước ra.

Người đó liền trông rất xấu xí và hung ác khôn tả, mặt đỏ râu hồng, mũi ngẩng lên trên trời, hai mắt lồi ra, ngắm Lạc Dương một hồi rồi cười khinh hỏi:

- Tiểu tử mi táo gan thực, dám một mình xông pha vào núi Vân Vụ, mau xưng tên họ ra đi, mỗ không bao giờ giết những tên vô danh đâu.

Lạc Dương giờ cái quạt đen ra lên che lên ngực để bảo vệ, rồi cười nhạt đáp:

- Vân Vụ Sơn này có phải là nhà riêng của bạn đâu, sao không cho tại hạ lên là nghĩa lý gì.

Người xấu xí kia hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, quát:

- Mỗ đã bảo không được đột nhập là không được đột nhập, tiểu tử này muốn chết nên mới cãi mỗ.

Vì hãy còn ít tuổi nên Lạc Dương vẫn nóng tính như ai, kiêu ngạo cũng không kém người, nên cười nhạt đáp:

- Bạn là ai sao dám dọa nạt người và hà hiếp người như thế, phải biết tiểu gia này không phải là tay tầm thường đâu.

Người xấu xí kia cười quái dị một hồi rồi tiếp:

- Mỗ tên là Tốt Tiểu Nham, trên giang hồ người ta vẫn xưng mỗ là Trương Giang Nhất Tiểu, khi mỗ nổi tiếng, người vẫn chưa thôi nói có biết không? Y chưa nói dứt, Lạc Dương đã ra tay tấn công trước, múa quạt lên đánh ngay, nhắm luôn vào yếu huyệt ở giữa bụng của Tiểu Nham mà đâm luôn. Tiểu Nham cười ha hả thái độ rất ngông cuồng và nói tiếp:

- Tài ba hèn mọn như thế này mà cũng đòi tới đây quấy rối.

Nói xong, y chỉ khẽ rung động một cái đã thay hình đổi chỗ tránh khỏi thế công của Lạc Dương và tụ sức vào một chưởng phản công lại ba thế liên tiếp. Thế công của y mạnh như vũ bão.

Tốt Tiểu Nham là môn hạ của Huyền Âm Quái Quân ở Lê Lân, xưa nay là một độc hành dị đạo, ra tay rất ác độc, nhất là Huyền Âm Chưởng Lực của y, thoáng trông tựa như là dương cương nhưng sự thực âm nhu khôn tả. Nếu ai bị chưởng của y đánh phải bề ngoài trông không thấy bị thương, nhưng bên trong lục phủ ngũ tạng đều bị nát hết.

Nếu Lạc Dương không tránh nhanh thì đã bị Huyền Âm Chưởng Lực của y đánh trúng rồi, tuy vậy quạt của chàng suốt bị chưởng phong của y đẩy bắn ra khỏi tay. Lạc Dương trong lòng kinh hoảng, vội giở võ quạt rất tinh ảo ra đối phó. Tiểu Nham làm như không trông thấy gì, song chưởng liên tiếp đẩy ra những luồng gió mỗi lúc một mạnh. Lạc Dương cứ phải tránh đông tránh tây, nên những thế công của chàng mới đánh tới lưng chừng đã phải thu tay lại đổi thế khác. Hai tháng nay, võ công của Lạc Dương đã tiến bộ nhiều, những thế quạt của Tổ Lan biến hóa khôn lường. Làm cho Tiểu Nham cũng phải ngấm ngấm kinh hoảng và nghĩ ngấm không ngờ thiếu niên bé nhỏ mà cũng có thể chống nổi hai mươi hiệp của y.

Thế quạt của Lạc Dương tuy kinh dị, nhưng vì đuối sức nên không phát ra được oai lực nên thế võ của chàng chỉ xem đẹp mắt chứ không làm gì nổi y. Ý nghĩ như vậy, liền tiến lên hai bước, mồm cười khinh và nói với đối phương:

- Tiểu tử giỏi thực, mỡ không muốn có thì giờ đây đưa với mi. Để cho mi lên đường sớm một chút.

Nói xong, y dùng tám thành công lực ra giở Huyền Âm Chưởng nhanh như điện chớp, cứ nhắm những nơi yếu hiểm của Lạc Dương tấn công tấn công.

Lạc Dương bị tấn công đến cuồng cả lên, chiếc quạt cứ múa luồn tay và cứ nhảy nhót liên tiếp, nhưng chưởng phong của kẻ địch như bóng theo hình tan ra không ngớt. Lúc ấy, trong bụi cây bỗng có một tiếng thét thánh thót, một thân hình xuyên ra như một tấm vải lụa, nhằm Tiểu Nham quần lấy, kịp thời giải nguy cho Lạc Dương, bằng không chàng đã bị chưởng lực của Tiểu Nham kết liễu tánh mạng.

Nhân dịp may đó, Lạc Dương nhảy ra ngoài vòng chiến, trống ngực đập rất mạnh, hơi thở hồng hộc, mồ hôi toát ra nhễ nhại. Chàng định thần nhìn kỹ người cứu mình, đó là một thiếu niên không lớn hơn mình là bao. Kiếm quang của thiếu niên đó rất lợi hại, thấu suốt vào trong Huyền Âm Chưởng Lực của Tiểu Nham, và thức nào cũng nhanh tuyệt luân như vũ bão, bao trùm lấy người đối phương. Tiểu Nham không ngờ thiếu niên này lợi hại hơn Lạc Dương nhiều. Thế kiếm này tinh thâm vô cùng, y liền quát hỏi:

- Người là ai? Dám ra gánh vác gánh nặng này và gây sự với Tiểu Nham này như thế? Thiếu niên kia hầu như không nghe thấy tiếng hỏi của y, vẫn tiếp tục tấn công như thường và thế kiếm nào cũng nhằm yếu huyệt của Tiểu Nham đâm tới. Lạc Dương thấy kiếm thuật của thiếu niên ấy trác tuyệt như thế, thân hình và bộ pháp đều biến hóa vô cùng càng xem càng hồ thẹn và thầm nghĩ: "Khi sử dụng tới mới biết tài ba của mình còn kém, huống hồ chưa học được qua một môn học nào cả." Nghĩ vậy, lòng tìm kiếm sư phụ càng cương quyết thêm. Chàng thấy thiếu niên kia ra tay rất độc ác, tựa như là đối địch với kẻ thù vậy. Nên Tiểu Nham càng đánh càng cảm thấy kiếm thuật của đối phương thêm tinh ảo, bất buộc y phải giở hết Huyền Âm Chưởng Lực ra đối phó mà còn thấy bó chân bó cổ, thế chưởng nào chưa kịp giở ra đã bị đối phương chiếm mất lợi thế trước. Vì vậy, y chỉ đứng vào chỗ chịu đòn thôi, sau y nghĩ ra được một kế quật lớn:

- Cẩn thận.

Nói xong, y giơ tay trái lên ném luôn, thiếu niên yên trí y sử dụng ám khí, vội múa tít trường kiếm để bảo vệ lấy thân, rồi nhảy ra ngoài xa năm thước. Ngờ đâu, Tiểu Nham nhân sơ hở đó, đã quay mình rút lui, y rút lên một tiếng dài rồi phi thân đi luôn. Lúc ấy thiếu niên mới biết bị lừa, nhưng biết Tiểu Nham rút lên như thế là quay mình gọi đồng đảng. Chàng tức giận vô cùng, trợn ngược đôi lông mày lên rồi nói:

- Người định gọi đồng đảng chó của người phải không? Nhưng thiếu gia có sợ hãi gì đâu vì trước khi chúng tới, người đã bị kiếm của thiếu gia chặt đứt đầu rồi.

Chàng vừa nói vừa lao kiếm ra nhanh như điện chớp, liền có năm chấm sao sáng nhằm Tiểu Nham bắn theo, Tiểu nham vội nhảy ra ngoài, xa hơn trượng quật lớn:

- Hãy khoan, mỡ có chuyện này muốn nói.

Thiếu niên vội rút kiếm thế lại, ngừng tay cười nhạt:

- Người còn chuyện gì muốn nói nữa.

Tiểu Nham trầm giọng đáp:

- Không phải mỡ sợ người đâu, vì mỡ không muốn gây thù gây oán với nhau, hơn nữa vừa rồi mỡ để cho người được chiếm lợi thế trước, nhưng tình thế bây giờ khác rồi, chỉ môn Huyền Âm Chưởng Lực của mỡ, chắc người cũng không địch nổi. Hơn nữa mỡ lại có sáu phát Phích Lịch Lôi Hỏa Thoa, khi mỡ sử dụng môn ám khí đó, những người ở trong vòng mười trượng dù cứng như sắt đá cũng hóa ra than bay tan nát hết. Chi bằng người thức thủ chịu trời như vậy may ta còn lượng thứ cho.

Thiếu niên lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Người tưởng người dọa nạt như thế là mỡ sợ hay sao. Nói thật cho người biết mỡ tìm kiếm người đã lâu, hôm nay mới gặp gỡ ở nơi đây, khi nào mỡ lại chịu buông tha cho người.

Tốt Tiểu Nham người khôn hồn thì nộp mạng ngay đi.

Tiểu Nham hơi kinh hoàng lắm, liền trầm giọng quát hỏi lại:

- Người kiếm Tốt mỗ để làm chi? Y chưa nói dứt, thì trong những bụi cây ở bốn bên đã có bảy tám người nhảy ra, người nào người nấy mặt rất hung ác. Tiểu Nham vừa thấy bọn người đó xông ra, tinh thần liền phấn chấn, cả cười đáp:

- Văn Vụ Sơn này khi nào để cho những kẻ chưa hết hơi sữa diều võ dương oai được, kẻ nào đã tự tiện vào tới đây, không còn đường sống nữa.

Lạc Dương nhảy đến cạnh thiếu niên khẽ nói:

- Huynh đài, tình thế trước mắt đây rất hiểm ác, chi bằng tôi với huynh đài liên tay chống lại chúng, phá cho được một khuyết khẩu mà đào tẩu, sau này chúng ta quay lại trả thù cũng chưa muộn.

Thiếu niên gật đầu mỉm cười không trả lời, chỉ liếc mắt quét nhìn bọn giặc một hồi, thái độ vẫn ung dung và trấn tĩnh như thường. Lạc Dương quay người lại, lưng giáp vào lưng của thiếu niên kia. Lúc ấy, Tiểu Nham giơ tay lên phất một cái, y với bọn người kia xông vào vây đánh hai người. Thiếu niên liền giơ thể kiếm khác hấn kiếm thức hồi nãy, chỉ thoáng trông cũng biết võ công của chàng ta là nội gia chính tông, rất kín đáo, không có một sơ hở nào để cho đối phương đột nhập cả, không những thế, kiếm thế của chàng lại còn đi xa tới ba trượng khiến đối phương không sao vượt qua được vòng kiếm đó. Điều làm người ta kinh dị hơn nữa là kiếm thế tinh ảo của thiếu niên đó lại bảo vệ được Lạc Dương, nên Lạc Dương không cần phải giơ thể quạt ra, kẻ địch cũng không làm gì nổi chàng.

Không cần phải nói cũng biết công lực của chàng hãy còn kém nếu liên tay chống địch lại càng bị thất bại thêm. Vì vậy thiếu niên kia mới bảo vệ cả cho chàng để khỏi phải phân tâm. Khi đầu, bọn Tiểu Nham chín người tấn công như vũ bão mà không lọt vào được vòng kiếm thế của đối phương, nên tên nào tên ấy đều kinh ngạc lắm.

-oOo-

Trên ngọn núi cao chót vót ở cách chỗ Lạc Dương, Tốt Tiểu Nham chừng mười mấy dặm, có một ông lão áo xanh đang khoanh tay về phía sau thường thức cảnh kỳ lạ ở xung quanh mặt ông tỏ vẻ lo âu. Ông già ấy ngắm nhìn cảnh sắc hồi lâu, rồi thở dài lên tiếng lầm bầm nói:

- Đã trải qua cuộc đời, bây giờ ta không còn muốn bước chân vào giang hồ nữa.

Mọi sự đã qua đều hiện lên trước mắt ông ta, khiến ông ta lại ứa hai hàng lệ lầm bầm nói:

- Năm năm nay, ta ẩn dật trong rừng núi, định quên hết những chuyện xưa đi, nhưng linh đài của ta chưa được trong sạch, nên lúc nào cũng cảm thấy trong lòng ăn năn hối lỗi.

Trong suốt đời, ta không lúc nào thanh thoi cũng nên.

Không cần phải nói rõ ai cũng biết người đó là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc rồi.

Chàng ngẩng đầu nhìn đám mây trắng, nước mắt cứ nhỏ dòng xuống hai má, nghĩ lại chuyện xưa, tất cả dần hiện ra trong đầu óc chàng..

Chàng nghĩ lại lúc chàng trông thấy Ngọc Chung Đảo bị chìm xuống đáy bể mà ngọn lửa ở trên đỉnh đảo cứ tiếp tục phun. Cho tới khi hòn đảo đó chìm lìm lết, thì trời mưa to gió lớn, sóng trên mặt bể cuộn cuộn nổi lên, tiếng kêu ồm ồm ở bên tai không ngớt. Chàng và Tốt Hiếu Lâm cùng Hoa Đà Nhị Ác cùng bơi thuyền đi tới đảo Ngọc Chung, nhưng thấy hòn đảo bị chìm, biết không thể nào cứu vãn được nữa. Tuy vậy chàng vì nóng lòng mất trí, như một con hồ điệp tiếp tục bơi chèo tiến thẳng về phía trước. Đột nhiên dưới đáy thuyền có một cột nước phun đẩy thuyền lên trên cao, rồi bốn người ở trên thuyền bắn tung ra và rớt xuống bể, Văn Nhạc nghĩ thầm: "Thế là hết, không ngờ cuộc đời của mình lại kết cuộc một cách bi thảm như thế." Chàng bị rớt xuống bể người chìm lìm xuống dưới đáy nước, rồi lại nổi lên ngay, chàng chỉ cảm thấy bề mặt dịu, ngạc nhiên vô cùng, nhưng không hiểu ra sao tay chàng vẫn cầm một cái mái chèo, chàng vội ôm chặt lấy cái bơi chèo đó để mặc cho nước đưa mình đi đâu thì đi.

Nước bề từ phía sôi sục, tiếng nổ lộp bộp, lúc ấy trời đã sấm sấm tới, trên trời lại có ánh sáng đỏ thắp thoáng. Ngọc Chung Đảo từ từ chìm hẳn. Văn Nhạc thấy vậy đau đớn vô cùng, mấy lần suýt chết giấc, chàng khóc ngất và than rằng: "Sao trời không có mắt để cho Văn Nhạc tôi phải chịu đựng những sự đau khổ thế này." Trời càng ngày càng tối, chàng cứ lênh đênh ở trên mặt nước, mặc cho nước đưa mình đi. Chàng ở trên mặt bể trong ba bốn tiếng đồng hồ, sóng càng đánh càng mạnh hơn trước, đẩy chàng như mũi tên. Đột nhiên chàng thấy mái chèo đụng mặt đất, biết mình đã trôi dạt vào bờ, nhưng chàng không hiểu mình trôi dạt vào một hòn đảo hay là vào cổ thổ Thần Châu? Chàng vội bò dậy, đi vào phía trước mười mấy dặm, đã thấy chân tay rời rã, mình mệt mỏi, liền ngồi phịch xuống mặt đất.

Chàng đoán chắc Tốt Hiếu Lâm với Hoa Đà Nhị Ác ba người chôn xác dưới đáy bể rồi, những người ở trên Ngọc Chung Đảo đợi mình tới cứu, cũng thành tro bụi. Nhưng chàng không hiểu tại sao chỉ có mình lại không việc gì cho tới giờ phút này, chàng vẫn thắc mắc không hiểu.

Gió bề đưa theo những ngọn sóng cứ nhắm mặt chàng đánh tới, dần dần chàng thấy thần trí tỉnh táo lại như xưa, bỗng lấy ra viên ngọc Phong Thủy Lục của vua Càn Long tặng cho, một hạt minh châu. Hạt châu ấy trị giá vô cùng, còn có tác dụng tị hỏa tị thủy, vì vậy chàng mới thoát chết.

Chàng ứa lệ lầm bầm tự nói: "Tuy ta một mình thoát chết, nhưng ta còn mặt mũi nào sống ở trên thế gian này nữa. Bấy nhiêu cao thủ và mấy người vợ chưa cưới đều vì ta mà thiệt mạng. Tuy ta không giết họ nhưng họ vì ta mà chết." Chàng càng nghĩ càng cảm thấy nản chí định cắt tóc đi tu. Trời sáng dần, bên phía đông bề với chân trời liền nhau, trông như không có bờ bến. Chàng cảm thấy rầu rĩ khôn tả, thần thái như ngủ mê. Một lát sau chàng mới chán nản đứng dậy, lê đôi chân nặng chình chịch bước từng bước một đi theo bờ biển.

Một tháng sau, trên một ngọn núi cao chót vót dãy núi Thiên Sơn quanh năm phủ tuyết, gió lạnh thấu xương, bỗng có hình bóng Vân Nhạc xuất hiện. Chẳng đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, rồi giờ khinh công ra nhảy lên cao, chỉ thấy người chàng đi nhanh như mũi tên. Không bao lâu chàng đã lên tới trên tuyết đỉnh. Cất bước vào trong hang động liền thấy ân sư Minh Lượng đại sư đang ngồi xếp bằng nhắm mắt nhập định. Phía sau động đã bật kín.

Vân Nhạc không dám kinh động đến sư phụ, chỉ đứng yên ở cạnh đó. Một tháng nay vết thương lòng của chàng vẫn chưa lành hẳn, lại còn đau thêm là đằng khác, lúc nào chàng cũng thở ngắn than dài, thậm chí Ngọc Chung đảo chìm xuống đáy bể không sao làm chàng yên tâm được. Hễ chàng nhắm mắt là thấy vô số bóng hình hiện lên ngay, như Liên Châu, Nguyệt Nga, Cổ Yên Văn, Uyển Uyển, Dao Hồng, Lôi Tiểu Thiên, Thương Ty... Ngày nghỉ sao đêm mơ như vậy, người chàng anh tuấn biết mấy, chỉ vì lo nghĩ quá độ bây giờ đã gây hóp.

Một lát sau, Minh Lượng đại sư mở mắt nhìn thấy Vân Nhạc ở cạnh như si như mê, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa động, liền thở dài một tiếng và hỏi:

- Vân nhi con mới về đây à? Vân Nhạc nghe nói quay người lại, thấy ân sư đang cười cười nhìn mình. Chàng vội quỳ xuống vái lạy và gọi:

- Ân sư.

Minh Lượng đại sư giơ tay trái ra đỡ chàng dậy, tay phải vuốt tóc chàng, nói:

- Vân Nhi sao con tiểu tụy đến thế này? Vân Nhạc nghe nói không sao cầm được nước mắt vội sà vào lòng Minh Lượng đại sư lớn tiếng khóc rống. Minh Lượng đại sư là đức độ cao tăng, biết lần này Vân Nhạc về đây thế nào cũng gặp một chuyện đau lòng gì đây, bằng không thì khi nào chàng ta lại tiểu tụy và khóc lóc như thế. Đại sư không tiện hỏi tiếp, cứ để cho Vân Nhạc khóc lóc một lát sau đại sư mới mỉm cười hỏi tiếp:

- Vân nhi, lo âu có thể cho người ta đau ốm, con gặp phải chuyện gì thất bại như thế nào mà đến nỗi phải phân tâm như thế? Mau kể cho sư phụ nghe đi.

Vân Nhạc mới nín khóc và ngồi xuống, hai mắt đỏ ngầu, từ từ kể lại chuyện Ngọc Chung Đảo cho ân sư nghe. Minh Lượng đại sư nghe nói, tâm thần cũng phải chấn động, ngăn người ra trong giây lát và nghĩ thầm: "Nếu quả thật như vậy, những người chết đó đều khó thoát khỏi tai kiếp. Số trời đã định người tục làm sao mà đảo ngược lại số trời được, nhưng lão tăng vẫn không tin là sự thực. Trời sinh thế nào cũng phù hộ cho, thiện ác rút cục sẽ phân minh, Vân nhi trải qua tai kiếp thoát chết, sao những người nọ lại không được may mắn như vậy?" Nghĩ tới đó, Đại sư lại nghĩ tiếp: "Vân nhi hãy còn ít tuổi mà gặp sự thảm biến như vậy, thế nào y cũng nhiễm thành một tính nết cố chấp, coi kẻ ác như kẻ thù. Nhân dịp này, ta nên dẹp bớt tính nóng nảy của y để cho y trở thành đệ nhất kỳ tài đương thời mới được." Nghĩ đoạn đại sư liền thở dài một tiếng và nói:

- Nhất âm, nhất trắc, giai do tiền định, con khỏi cần phải đau lòng như thế làm chi. Việc trước đã qua rồi, ta đợi chờ việc sau tới. Từ giờ trở đi, con nên theo lòng trời, làm việc gì cũng phải nên tha thứ cho người thì trong lòng mới yên tâm.

Vân Nhạc nức nở đáp:

- Đồ đệ đã chán sự đời, xin ân sư xuống tóc cho đồ đệ, bây giờ đồ đệ nguyện ở trên đỉnh núi này không xuống dưới phạm trần nữa.

Minh Lượng đại sư sầm nét mặt lại quát mắng:

- Bây nào, lúc cha con hấp hối nhờ sư phụ trông nom và dạy bảo con có dặn sư phụ phải lấy vợ cho con để sinh con đẻ cái cho khỏi tuyệt tự dòng họ Tạ. Con chỉ bị đá kích nhỏ nhỏ như thế mà đã chán nản đời đi tu để làm người có tội thiên cổ với họ Tạ, không riêng gì sư phụ không bằng lòng mà cả linh hồn cha mẹ con ở dưới suối vàng nhắm mắt không yên.

Vân Nhạc nghe nói như sét đánh ngang tai, giật mình hai cái rồi đáp:

- Đồ đệ biết lầm lỗi rồi, nhưng đồ đệ hãy còn trẻ, việc lấy vợ xin thông thả hãy bàn tới, nhưng việc đồ đệ không dám trái lệnh mà không tái nhập giang hồ.

Minh Lượng đại sư bốt giận và nói tiếp:

- Sư phụ có bảo con ra tay đã thương người đâu, như lần trước con rời khỏi Thác Vân Nhai, đã nhận lời sư thúc tu tích mười vạn công tích cho ông ta. Hiện giờ sư thúc tổ đang bế quan thiên tu, chỉ đợi chờ mười vạn công đức của con làm xong, là ông ta thành chính quả.

Người làm việc gì cũng phải có chữ tín, chẳng lẽ con đã quên những việc đó rồi hay sao? Vân Nhạc hoảng sợ đáp:

- Đồ đệ đâu dám quên.

Minh Lượng đại sư nói tiếp:

- Con đã học được hết y học chân truyền của ta, nên đem nghề đó ra mà tích tu công đức. Sư phụ nay cần bế quan tham thiên, con ở đây chỉ làm loạn tâm thần của sư phụ thôi.

Chín năm sau, con hãy trở về đây gặp lại.

Vân Nhạc tỏ vẻ quyến luyến và hỏi:

- Ân sư không cho phép đồ đệ ở lại đây đôi ba ngày hay sao?

- Đại trưởng phu không nên có những thái độ đàn bà như thế. Chín năm trời nhanh chóng lắm, chỉ thoáng là đã tới liền, thầy trò mình sẽ gặp nhau ngay, hà tất cứ phải thế này.

Vân Nhạc thấy ý định của ân sư cương quyết như vậy liền quỳ xuống lạy chín lạy nước nỏ nói:

- Ân sư, đồ đệ đi đây.

Nói xong, chàng giậm chân một cái quay mình đi ra ngoài động nay. Vừa ra khỏi phòng, chàng đeo mặt nạ lên liền, rồi chàng chỉ đi lại những nơi thôn quê ít người lui tới, đem y học tuyệt luân của mình ra cứu chữa các người nghèo khổ, nhưng chàng dặn những người đó đừng tiết lộ chân tướng của mình và chàng cũng không nhận tiền của một người nào hết.

Ngoài những việc đó ra, chàng chán nản không muốn giao thiệp với ai hết, chỉ ẩn núp ở trong những thâm sơn cùng cốc hay trên những đỉnh núi cao để đi hái thuốc. Năm năm rồi, năm nào chàng cũng về thăm cha mẹ một lần, ở đó lưu luyến nửa tháng rồi mới đi nơi khác.

Lần này chàng đi núi La Phù hái mấy vị thuốc, giữa đường ngẫu nhiên gặp Chu Hải Minh ở một khách sạn, thấy Hải Minh cho biết có người con bị bệnh lâu năm không chữa khỏi.

Chàng liền về nhà chữa khỏi cho con y rồi mới đi núi La Phù hái thuốc. Chàng ở lại La Phù chín ngày, hái được mấy vị thuốc, trong khi đang định rời khỏi núi La Phù thì đột nhiên phát hiện một võ lâm cao thủ tay cầm một cái xách đồ ăn, đi nhanh như điện chớp lẫn vào trong bụi cây. Lúc ấy là canh hai, dù người đó đi nhanh đến đâu cũng không thoát khỏi được tầm mắt của chàng. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền theo dõi người đó làm gì. Chàng thấy người đó đi tới một nơi địa thế tuyệt hiểm và vắng người, nơi có một nhà đá rất thấp, bốn phía xung quanh đều có cây cối bao trùm, không thể nào trông thấy ánh sáng trời.

Nhà đá có hai cánh cửa bằng sắt khóa kỹ, bên trái cửa có một cái cửa sổ nhỏ, trên cửa sổ có hai cái bát không, người nọ mở cái rổ đựng thức ăn ra lấy một cái bát com lớn và một bát rau để vào cái cửa tròn nhỏ ấy, rồi lấy hai bát không đi. Y không lên tiếng và không ngó vào bên trong, cứ thế đi luôn. Vân Nhạc ẩn núp bên ngoài, thấy hai cái bát com và rau liền động lòng nghĩ thầm: "Nhà này chắc là nhà tù, xem như vậy không riêng gì nơi đây mà thế nào cũng còn nơi khác nữa. Không ngờ trên núi La Phù này lại có nhân vật hắc đạo hoặc bang phái nào ẩn tích?" Nghĩ đoạn, chàng liền theo dõi người đó đi. Mấy năm nay chàng đã tuyệt duyên với giang hồ, làm như không nghe không trông thấy gì hết, dù có thấy chàng cũng làm lơ mà tránh né. Ngày hôm nay, không hiểu tại sao hình như có thần Phật run rủi, chàng mới để ý mà theo dõi như thế. Quả đúng như chàng tiên đoán, còn hai nơi nữa cũng có người bị giam giữ như vậy. Chờ người đó đi khỏi rồi, chàng liền nhảy xổ tới sau nhà, vận Di Lạc Thần Công vào bàn tay phải, chặt luôn vào vách đá.

Di Lạc Thần Công của chàng oai lực biết bao chẳng khác gì một con dao chặt thẳng vào vách đá. Không đầy một tiếng đồng hồ, tường đá đã bị chàng khoét thành một cái lỗ vuông, chàng liền chui qua lỗ hổng đó bước vào trong thạch ốc. Trong nhà tối om nhưng mắt của chàng cũng có thể trông thấy rõ mọi vật. Chàng thấy chỗ xó nhà có một ông già râu tóc rối bù, mặt gầy gò, đang kinh ngạc ngược mắt lên nhìn chàng.

Vân Nhạc thấy ông già có vẻ quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai. Ngắm nhìn một hồi hỏi:

- Ông là ai thế? Ông già gầy gò đáp:

- Tôi là Hạ Hầu Hàm

Vân Nhạc nghe nói, bỗng ngăn người ra, chàng lại nghe thấy Hạ Hầu Hàm nói tiếp:

- Được huynh đài cứu viện tại hạ rất cảm ơn, nhưng tại hạ bị Viên Công Kiếm Gia Hằng điểm trúng yếu huyệt không thể nào bái lạy để cảm ơn huynh đài được. Xin huynh đài cho biết quý danh là chi? Vân Nhạc nghe thấy cái tên Gia Hằng, liền nghĩ đến cái chết của mẹ Cố Yên Vân ở Vân Vụ Sơn Trang. Gia Hằng đã bị mình đánh bại và chịu nhục, không ngờ y vô sỉ hèn mạt, bắt cha con Hạ Hầu Hàm để trả thù như vậy. Nghĩ tới đó sát khí lại nổi lên đứng đùng.

Chàng lại nghĩ đến lời thề ở trên Thác Vân Nhai, nếu chàng làm tròn mười vạn công đức không được ra tay giết người, hiện giờ còn một số ít chưa hoàn thành, vậy không sao trái lời hứa đó. Nghĩ như vậy lửa giận của chàng lại hạ xuống liền. Chàng vội giờ môn Hồi Nguyên Lưu Huyết trong Hiến Viên Thập Bát Giải ra giải huyết cho Hạ Hầu Hàm.

Hạ Hầu Hàm cảm thấy ở mạch môn huyết có một luồng hơi nóng dồn vào trong người rồi tỏa đi khắp nơi. Y thấy mình mảy và chân tay khoan khoái vô cùng, chân lực cũng hồi phục lại ngay và còn khỏe trước là khác. Y biết ngay người này là một dị nhân. Y muốn dò hỏi lai lịch của người đó, nhưng thấy vân Nhạc vẻ mặt nghiêm nghị và lạnh lùng nên không dám hỏi. Nhưng y có biết đâu Vân Nhạc mang bộ mặt nạ da người, đôi cả giọng nói, nên y mới không biết chàng là ai. Vân Nhạc xoa bóp cho Hạ Hầu Hàm xong liền nói:

- Nội thương của huynh đài đã khỏi được năm thành, chắc không việc gì nữa, mau đi cứu lệnh lang và lệnh ái đi.

Hạ Hầu Hàm mừng rỡ vô cùng liền hỏi lại:

- Sao? Thế ra huynh đài cũng biết chỗ giam giữ tiểu nhi và tiểu nữ đấy à? Vân Nhạc gật đầu, nhưng chàng bỗng nhìn cái lỗ hổng để com và thức ăn rồi mới suy nghĩ giây lát, hỏi tiếp:

- Thủ hạ của Gia Hằng đem com tới đây mỗi ngày mấy lần.

Hạ Hầu Hàm ngăn người ra giấy lát rồi lát:

- Đêm nào cũng vậy, cứ đến giờ tý là chúng đưa lại một lần, và lần nào cũng chỉ có một người đó đưa lại thôi. Vì Gia Hằng không để cho người khác biết ba nơi giam giữ của cha con chúng tôi.

Vân Nhạc dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi phi thân nhảy lên trên mái cửa sổ, lấy com và thức ăn xuống, đổ vào trong nồi đất, rồi để lại cái bát không vào đó. Hạ Hầu Hàm thấy vật liền khen ngợi chàng là người rất chu đáo, không để cho đối phương nghi ngờ một chút nào hết. Thật hiếm có, Vân Nhạc vẫy tay gọi Hạ Hầu Hàm, hai người cùng lướt ra khỏi thạch thất. Sau đó, chàng lại lấy đá lấp lỗ hồng xong mới đi.

Một tiếng đồng hồ sau, ở trên eo núi La Phù, dưới ánh trăng lơ mờ, người ta thấy Vân Nhạc, Hạ Hầu Hàm và hai người con đang giờ khinh công chạy thẳng về phía tỉnh thành. Vân Nhạc đến chỗ Chu Hải Minh, nhờ y kiếm một nơi kín đáo để cho ba cha con Hạ Hầu Hàm dưỡng thương. Hải Minh liền dẫn ba người đi xuống một chiếc thuyền lớn ở sông Châu Giang.

Tối hôm đó ở trong chiếc thuyền Vân Nhạc đưa ba cha con Hạ Hầu Hàm uống một viên Trường Xuân Đơn, và trịnh trọng nói cho Hạ Hầu Hàm hay rằng phép điểm huyết của Gia Hằng rất ác độc, nếu không tỉnh dưỡng nửa tháng thì sau này sẽ bị tê liệt mà chết. Vân Nhạc khuyên ba người hãy cẩn thận, đừng đi đâu cả, chờ chàng đi núi La Phù về rồi sẽ đưa ba người về nhà sau.

Hầu Hàm cảm động vô cùng liền đáp:

- Lần này huynh đài cứu viện ba cha con chúng tôi, ơn này nặng như núi Thái Sơn, nhưng huynh không cho biết tên tuổi là chi, khiến tại hạ suốt đời không yên tâm, vì vậy...

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Kẻ này đã quên cả tên họ từ lâu, nhưng hai ta cùng là người sơn dã với nhau, thì thấy nguy hiểm phải ra tay cứu viện, đó là trách nhiệm của giới giang hồ. Mong Hạ Hầu lão sư đừng có thắc mắc điều đó.

Hạ Hầu Uyên Chân bỗng cười và hỏi:

- Lão tiên bối giống hệt Tà lão sư của hậu bối. Võ công rất cao siêu mà cũng không chịu cho ai hay biết tên họ của mình. Hành sự lạ lùng giống như thần long, thấy đầu mà lại không thấy đuôi. Sao trên thiên hạ lại có người giống nhau đến thế.

Hầu Hàm trầm giọng quát lớn:

- Uyên Chân sao con lại nói bậy như thế.

Vân Nhạc nghe nói rùng mình một cái rồi nhìn thẳng vào người Uyên Chân mỉm cười hỏi:

- Lão sư của cô nương tên họ là chi? Hiện giờ ở đâu? Uyên Chân vừa cười vừa đáp:

- Lão sư của tiểu bối tên gọi là Vân Nhạc. Năm năm trước đã oai trấn thiên hạ, tiếng tăm lừng lẫy nhất thời. Quái Thủ Thụ Sinh Dư Văn cũng là ông ta, nhưng tiếc thay ông ta đi Ngọc Chung Đảo gặp núi lửa, hòn đảo đó nổ và chìm xuống đáy bể giờ không biết sống hay chết! Nói xong, nàng ta nước mắt ứa ra liền. Hạ Hầu Nghị đứng cạnh đó hai mắt cũng đỏ ngầu, cổ họng không để cho nước mắt ứa ra. Vân Nhạc thấy vậy trong lòng cũng xúc động không cùng, liền thở dài một tiếng và nói:

- Lão đã được nghe danh của lệnh sư đã lâu nhưng vì xưa nay lão lười không thích đi lại giang hồ, nên không có duyên được gặp mặt lệnh sư. Không ngờ lệnh sư...

Nói tới đây chàng không tiện nói tiếp, liền đổi giọng:

- Lệnh sư là một kỳ tài, trời sinh ra thế nào cũng phải hữu dụng không thể chết như thế đây. Sau này thầy trò thế nào cũng được gặp nhau.

Uyên Chân đáp:

- Nhưng năm năm nay không có tin tức gì cả, không biết ông ta sống chết ra sao? Và cũng không thấy ông ta hiện thân ra nữa.

Giọng nói của nàng rất u oán. Khi Vân Nhạc ở Trấn Thái tiêu cực, năm ấy Uyên Chân mới lên chín, nhưng rất thông minh và rất được Vân Nhạc cưng. Vì vậy bây giờ trông thấy nàng ta, Vân Nhạc không sao cầm lòng, suýt tí nữa, chàng nhận mình là Vân Nhạc, nhưng sau chàng nghĩ lại và nói tiếp:

- Lão cũng biết đôi ba sự tích của lệnh sư, những người đi Ngọc Chung đảo trước ông ta, không phải là bạn thân thì cũng là vợ chưa cưới. Những người đó đều ngộ tai họa mà toi mạng. Chắc vì thế mà lệnh sư chán nản sự đời, ẩn núp ở trong rừng rú không chịu lộ mặt ra đó thôi.

Uyên Chân lắc đầu đáp:

- Hậu bối không tin ân sư lại tuyệt tình như thế. Tai họa đó là do trời khiến, việc gì mà phải tự oán tự trách như vậy. Trên đời này biết bao người đang nhớ nhung và hoài tưởng ông ta. Huống hồ ông ta là người rất rộng lượng, sao bỗng dưng lại nản chí và tuyệt tình với giang hồ như vậy.

Vân Nhạc lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Nhưng cô có biết đầu tính tình của lệnh sư, ông ta cho như thế thì mới giảm bớt được đau lòng phần nào. Vì người ta sống trên đời không gì đau đớn bằng từ biệt sinh ly. Lão đoán chắc khi nào lệnh sư tái xuất thì những bạn và hôn thê của ông ta ở Ngọc Chung đảo phải sống trở lại mà về tới Trung Nguyên.

Chàng vừa nói dứt, người đã rời khỏi thuyền và chạy thẳng luôn về phía núi La Phù tức thì. Mấy ngày liền, chàng đã phát hiện tung tích của Gia Hăng đồng thời lại biết Từ Đông Bình, Linh Phi các người tới núi La Phù để cứu cha con Hạ Hầu Hàm. Chàng liền giờ võ khinh công thân diệu ra theo dõi, nên cứ chỉ đôi bên như thế nào, chàng đều biết rõ hết.

Chàng thấy Lạc Dương một mình mạo hiểm vào trong sào huyệt của Gia Hăng, trong lòng cũng phải khen ngợi tên đồ đệ của mình can đảm hơn người. Vì vậy chàng mới ngấm ngấm theo dõi Lạc Dương đi tới Tổng đàn, nhưng chàng thấy Gia Hăng không có ý giết hại Lạc Dương, liền rời khỏi nơi đó ngay. Chàng vừa gặp Tiểu Diện Vô Thường Hoành Nhất đại sư, chàng liền ngấm ngấm điểm ba nơi âm huyệt mà tên giặc sói đầu đó không hay biết một tí gì.

Khi y một mình trở về gặp Gia Hăng, Gia Hăng giờ mặt ra tay tấn công, y liền cảm thấy chân khí cản trở không sao lưu chuyển được, nên đầu không đầy mấy hiệp đã bị Gia Hăng giết luôn.

Vân Nhạc vội đi dò thám để biết hành động của Từ Đông Bình các người, biết trước khi nhập xuất, bọn Đông Bình đã đấu với đồng đảng của Gia Hăng để đòi người. Chàng chỉ sợ Đông Bình các người ngộ hiểm, nên chàng quay lại sào huyệt của Gia Hăng, cố làm ra trò thần kỳ, giờ Di Lạc Thần Công ra chặt gãy luôn bảy cây cao chọc trời và đánh đổ luôn một căn nhà, rồi lại điểm luôn yếu huyệt ngũ của hơn hai mươi tên bộ hạ của Gia Hăng ngủ say hết.

Tới khi Gia Hăng phát giác, ngạc nhiên vô cùng, mới biết chỗ ở của y không còn bí mật gì nữa, phải dọn đi nơi khác mới được. Thế rồi y mở đường cho nước thác chảy vào. Giữa lúc ấy, Mai nhi và một thiếu niên khác tới nơi truyền lệnh cho Gia Hăng các người, trước khi rút lui ra khỏi núi La Phù phải đánh thắng bọn Từ Đông Bình. Lại nói Vân Nhạc theo dõi ngấm bọn Đông Bình đến lầu Trần Hải, chàng viết một lá thư nhờ Hải Minh đem đến cho Linh Phi rồi lại lảng lảng rút lui luôn. Chàng thấy Trường Xuân Hoàn sắp hết, mới định chế thêm một liều nữa, nhưng liều thuốc đó cần có hai đặc sản ở núi Vân Vụ, cho nên chàng mới quay đi ngay núi Vân Vụ là thế. Khi tới nơi, chàng đang nghĩ lại chuyện xưa bỗng nghe thấy một tiếng rú theo gió vọng tới liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ trong núi Vân Vụ này lại có cuộc đấu tranh của võ lâm sao. Ta thử vào trong đó xem sao." Nghĩ đoạn, chàng liền tiến vào trong núi nhanh như điện chớp. Chàng vừa tới nơi, đã thấy một thiếu niên mặt đỏ răng trắng, trông rất tuấn tú mà kiếm pháp lại cao siêu khôn tả.

Kiểm thế của chàng ta vừa che chở cho Lạc Dương, vừa đủ sức chống cự bọn Tiểu Nham chín người đang vây đánh. Vân Nhạc trông thấy thiếu niên ấy có vẻ quen lắm, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Chàng liền chú ý đến kiếm thế của thiếu niên ấy, đã nhận ra lai lịch của thiếu niên ấy liền. Nhưng chàng không hiểu tại sao Lạc Dương lại hiện thân ở trong núi Vân Vụ này? Kiếm thế của thiếu niên nọ đúng là Thái Cực Kiếm Pháp thuộc nội gia chính tông, dù một thế kiếm nho nhỏ cũng tinh luyện thần hóa, oai lực kỳ lạ. Hiển nhiên, thiếu niên đó đã được người rất cao minh truyền thụ cho. Đột nhiên trong rừng bên đối diện, có một ông già áo vàng lướt ra, hai mắt tia ra ánh sáng lóng lánh, mồm mỉm cười, thân hình của ông già đó chỉ khẽ rung động một cái đã nhanh như điện chớp, bước tới giữa vòng chiến, liền giờ năm ngón tay ra nhắm trường kiếm của thiếu niên Chop luôn.

Thiếu niên thấy ông già áo vàng lướt ra nhanh như điện chớp, định Chop lấy kiếm của mình. Chàng thấy tay của đối phương chưa Chop tới kiếm của mình mà đã có một luồng sức mạnh lần át tới khiến hồ khẩu tay của chàng đau nhức khôn tả, liền nghĩ thầm: "Nguy tai!" Thì năm ngón tay của ông già đập vào ngọn kiếm của chàng rồi. Đột nhiên, phía đằng xa có một thân mình nhanh như điện chớp, nhắm ông già nhảy xô tới, khiến ông già chỉ kêu hự một tiếng thân mình bắn ra ngoài xa. Khi vừa rớt xuống đất, ông ta đã nhanh nhẹn chạy vào trong rừng biến mất. Tiểu Nham các người thấy vậy cả kinh vội quay người chạy luôn vào trong rừng. Hình bóng của người nọ vừa xuống đất, mọi người mới nhận ra đó là một ông già áo đen, mặt lạnh lùng và nghiêm nghị, mắt không chớp nhìn thẳng vào thiếu niên sử dụng kiếm kia.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Truyền Ngâm Võ Công Thiên Nhai Tầm Thù

Bọn Tốt Tiểu Nham các người thấy ông già áo đen kia đột nhiên hiện thân kia, võ công thần kỳ khôn tả nên đều kinh hãi đảo tẩu hết. Thiếu niên kịp thời thu kiếm, chạy lại chào và nói:

- Cảm ơn lão tiên bối đã ra tay cứu giúp cho.

Ông già áo đen, mặt vẫn lạnh lùng, chỉ khẽ gật đầu một cái và kêu hừ một tiếng, hai mắt ông ta tia ra hai luồng tia sáng chiếu thẳng vào mặt Lạc Dương, Lạc Dương cũng chỉ gọi được một câu:

- Lão... tiên bối.

Ông già áo đen đã nhanh nhẹn quay mặt nhìn chàng thiếu niên. Chàng thiếu niên này định nói, nhưng lại thôi và nghĩ thầm: "Ông già này lạ thật, không có vẻ gì tươi cười hết, có lẽ ông này là người hi nộ khôn lường chăng?" Ông già áo đen trông thấy thiếu niên có vẻ quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ là gặp ở đâu, nên từ từ hỏi:

- Thái Cực Kiếm Pháp của cậu đã có sáu thành hòa hầu, thế kiếm của cậu đều đúng mực thước hết, quả thật hiếm có. Chắc lệnh sư thế nào cũng là một danh nhân trong võ lâm, chẳng hay tên là chi? Chàng thiếu niên kính cẩn đáp:

- Tiểu bối là Chu Luân, gia sư là Ngô Giang Ngự Tú Đình Nhất Bình.

Ông già áo đen bỗng nhớ tới Chu Luân là thằng nhỏ theo hầu Thương Tỷ, trong khi mình ở Trương Hưng khách sạn tại Giang Đô đã dùng kim châm chữa bệnh cho người bạn già đó.

Nghĩ tới đó, ông ta liền kêu ủa một tiếng. Chu Luân thấy vậy ngăn người ra, vội hỏi:

- Lão tiền bối có phải là bạn thân của gia sư đấy không? Ông già áo đen khề lắc đầu đáp:

- Đại danh của lệnh sư, lão được nghe đã lâu, nhưng lão với lệnh sư chỉ được thân giao với nhau thôi tiếc thay chưa được gặp mặt bao giờ.

Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát, rồi lại nói tiếp:

- Hai người có phải là sư huynh đệ đồng môn đấy không? Ông ta vừa hỏi như vậy, bỗng thấy lương tâm cắn rứt, nghĩ tới mình đã chán nản sự đời, không muốn nhận Lạc Dương nữa, vì sợ nhắc nhở đến chuyện xưa lại càng đau lòng thêm. Lạc Dương là người rất thông minh, đã đoán ra ông già áo đen này thế nào cũng là Tạ Văn Nhạc, sư phụ mình cải trang, bằng không làm gì có người có võ công thần kỳ đến như thế, chỉ ra tay đánh có một thế mà đẩy được ông già áo vàng ngay. Chàng nhanh mắt như thế mà cũng không thấy ông ta dùng thủ pháp gì, nên chàng không đợi Chu Luân lên tiếng trả lời, liền nói ngay:

- Tiểu bối không phải là người cùng một môn phái với Chu huynh, may được Chu huynh với lão tiền bối ra tay cứu cho, tiểu bối mới không bị toi mạng dưới tay bọn côn đồ kia, tiểu bối xin đa tạ.

Nói tới đó, mặt chàng đỏ ngầu và nói tiếp:

- Tiểu bối là Lạc Dương, học nghệ chưa thành, đáng lẽ không nên đi lại trên giang hồ vội, nhưng vì thân mang huyết hải đại thù của cha và sư phụ, cho nên mới không tự lượng, đi khắp chân trời góc bể để tìm cho ra kẻ thù. Lão tiền bối là cao nhân trong võ lâm, chẳng hay có thể chỉ cho một con đường nào sáng sủa cho tiểu bối đi không? Ông già áo đen ngăn người ra giấy lát, ông ta không ngờ Lạc Dương ăn nói được như thế lại còn biết dùng lời ăn lễ nói dòn ép mình như vậy mình không thể nào bỏ ý được. Ông ta liền cảm thấy hình như đã nợ Lạc Dương này trong lòng, nên ông ta thở dài một tiếng và đáp:

- Lão tuyệt ý giang hồ đã lâu, chắc không thể chỉ dạy gì cho cậu đâu, lệnh sư là ai, thù nhà là ai? Lạc Dương nghe nói, ngăn người ra giấy lát và nghĩ thầm: "Chẳng lẽ người này không phải là ân sư Tạ Văn Nhạc hóa trang chăng, nếu là ông ta, không khi nào lòng lại cứng rắn như sắt đá như thế." Nghĩ đoạn chàng tỏ vẻ thất vọng, nước mắt sắp rơi xuống nhưng vẫn cố hết sức, nhin không cho rơi xuống. Ông già áo đen thấy thần sắc của Lạc Dương như vậy. Mặt vẫn lạnh lùng nhưng bên trong cảm thấy bứt rứt khôn tả nên ông ta thở dài nghĩ thầm: "Cậu này thật là trí tín nhân hậu mà ta thì đang đau lòng khôn tả, không thể nào cho nhận được, thôi được, để ta hoàn thành cho nó nửa phần tâm nguyện, như vậy lòng ta mới đỡ cắn rứt." Ông ta lại nghe thấy Lạc Dương phần uất nói:

- Ân sư của tiểu bối là Tạ Văn Nhạc, còn kẻ thù lớn của tiểu bối năm xưa là tên gặc ở Mãn Giang, tên là Náo Hải Giao Vạn Đăng Long...

Chàng ta chưa nói dứt, ông già áo đen đã giơ chương lên xua tay không cho chàng nói tiếp và lên tiếng:

- Chẳng hay, cậu đã dò biết được tin tức của tên tặc tử ấy chưa? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Thừa chưa ạ, tiểu bối không lượng sức mình, vội vàng tới đây để điều tra xem y có phải là Đăng Long không? Ông già áo đen cười nhạt và tiếp:

- Cậu cũng táo gan thật, tài ba chưa thành, chỉ thị vào sức mạnh của khí huyết mà đã...

Ông ta nói tới đó, bỗng nhiên ngừng lại, rồi từ từ quay mặt lại nhìn vào trong rừng và nói:

- Bạn nào ở trong rừng sao không hiện thân ra đây, lén lén, lút lút như thế, thật không quang minh chính đại chút nào? Trong rừng, bỗng có tiếng cười sang sảng vọng ra. Tiếng người chưa dứt đã có mười mấy người hiện ra rồi. Người đi đầu là một ông già to lớn, tóc hoa râm, bộ pháp và thân pháp nhanh khôn tả. Những người đi sau là ông già áo vàng với Tôt Tiểu Nham với các người.

Ông già cao lớn ấy vừa tới gần đã mỉm cười và nói:

- Tai, mắt của bạn thính thật, chỉ tai áo bay chiếc lá rơi mà cũng hay biết rồi. Vạn mỗ thật hồ thẹn, không sao bằng được bạn. Núi Vân Vụ này có cao nhân như thế giáng lâm, Vạn mỗ suýt tí nữa thì không ra tiếp rước mong bạn cho biết quý danh là chi? Ông già áo đen đáp:

- Bạn cứ quá khen đấy thôi, đệ xưa nay vẫn quen ở trong sơn dã, nên đã quên tên họ từ lâu rồi...

Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn Lạc Dương một cái, hình như có ý hỏi, người này có phải là Vạn Đăng Long không? Lạc Dương cứ chăm chú ngắm nhìn ông già họ Vạn đó nhận thấy không phải, liền tỏ vẻ thất vọng. Ông già họ Vạn đột nhiên mặt sầm nét lại, cười một hồi rồi nói tiếp:

- Bạn cũng quá khinh Vạn mỗ quá. Vạn mỗ có phải là đứa trẻ lên ba đâu, là người ai mà chả có tên họ, rõ ràng là gia đình tới cửa sinh sự, vô duyên vô cớ lại muốn gây thù gây hận.

Lạc Dương bỗng tiến lên một bước và quát lớn:

- Ai là người gây chuyện thị phi trước. Số đông các người đánh một mình ta mà không hỏi rõ đầu đuôi gì hết, người chưa biết gì cả cũng đã bênh người của mình như thế mà cũng đòi làm chủ môn sơn trại.

Ông già họ Vạn tức giận thêm, cười gằn hỏi tiếp và đáp:

- Thuộc hạ của lão phu gây sự trước, người đó là ai? Người thử chỉ xem nào? Lạc Dương cười nhạt một tiếng giơ tay chỉ Tốt Tiểu Nham và đáp:

- Chính là y, Tương Giang Nhất Sát Tốt Tiểu Nham

Ông già họ Vạn nghe nói ngán người ra, Tiểu Nham xấu hổ quá nổi giận, liền tung mình múa song chưởng nhắm ngay Lạc Dương tấn công luôn. Chưởng phong của y kêu như sấm động, thoáng cái đã tấn công luôn chín chưởng, hình như hấn thấy nếu không đánh chết ngay Lạc Dương, trong lòng không hả dạ vậy.

Lạc Dương quát lớn một tiếng, giờ thân giáp tuyết diệu ra tránh né, rồi một mặt múa quạt, nhằm yếu huyệt ở ngang hông đối phương điểm luôn.

Tiểu Nham cũng không vừa, bồng chưởng của y giơ lên, cát bay tung, cành lá rụng ở bốn phía chung quanh cũng bay tung nốt, thật lợi hại khôn tả. Nhưng thân hình của Lạc Dương lẹ làng tránh né, tha hồ Tiểu Nham tấn công như vũ bão, đầu hơn hai mươi hiệp mà vẫn không sao thắng được đối phương.

Ông già áo đen, tức Tạ Văn Nhạc, để ý xem thế quạt của Lạc Dương, mắt chàng cao mình biết bao, vừa thoáng thấy đã biết chiêu thức đồ đệ của mình là một môn tuyệt học tinh diệu nhưng vì công lực chưa đủ nên chưa thể giờ hết oai lực ra thôi. Nếu không nhờ các chiêu quạt tinh ảo thì đã thua Tiểu Nham từ lâu rồi, nên chàng cười ha hả hỏi:

- Bạn họ Vạn kia đã thấy rõ chưa, đã thấy ai phải ai trái chưa? Nếu tên Tốt không có lòng gian thì sao không để cho được nói rõ mà chưa chỉ đã ra tay hạ sát như thế, bây giờ bạn nói năng ra sao? Ông già họ Vạn cũng cười ha hả và đỡ lời:

- Ai đã đến núi Vân Vụ này cũng nên báo danh, cầu tiếp đón. Tất nhiên, Vạn mỡ phải tiếp đãi một cách lễ phép, bằng không coi người đó đến đây sinh sự.

Ông già áo đen cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Quân này khéo ăn nói thật, núi Vân Vụ có phải là đồ hay vật tư của người đâu, chẳng hay người khác không có quyền được đặt bước chân lên núi này hay sao?

- Tất nhiên, trên giang hồ thì phải có quy luật của giang hồ, bạn hà tất phải khiển trách hoài như thế làm chi? Ông già áo đen không nói thêm gì nữa. Lúc ấy, Lạc Dương đã nguy hiểm vô cùng. Chu Luân đứng cạnh thấy vậy, rút kiếm ra định nhảy vào cứu giúp, bỗng thấy ông già áo đen đưa mắt ra hiệu bảo dừng nên. Chu Luân ngạc nhiên vô cùng, nhưng y đã thấy ông già áo đen thò hai ngón tay ra, giờ lên nhằm Tiểu Nham điểm một cái nhanh khôn tả, nếu không để ý nhìn, không sao biết ông ta đã ra tay làm như vậy.

Lúc ấy Tiểu Nham đã giờ một thể Ngũ Ngục Thôn Vân bao trùm lấy người của Lạc Dương, mồm thì quát lớn một tiếng, rồi đột nhiên nhấn thêm ba thành chân lực, định dùng chưởng đó đánh chết Lạc Dương ngay tại chỗ. Nhưng y bỗng thấy hai yếu huyệt ở ngang lưng như có một luồng khí lạnh chui vào, rồi chạy khắp người. Thế là, Huyền Âm Chưởng Lực của y phát tiết ra hết, y chỉ mới tấn công đến lưng chừng thì mặt đã biến sắc và chân lão đảo loạn choạng đi hai bước.

Lạc Dương bị kinh lực của đối thủ dồn ép cho lui lia lịa, khí huyết trong người đã bắt đầu rạo rực, mắt đã nỏ đom đóm lửa, tự biết không đủ sức phản kháng lại, nhưng chưa chịu rút lui ngay vì chàng biết ông già áo đen với Chu Luân không bao giờ ngồi yên.

Chàng bị chưởng lực của Tiểu Nham đẩy về phía sau ba bước và cảm thấy sức mạnh của đối phương càng lúc càng tăng thêm, đè lên mình suýt nghẹt thở, liên kinh hãi và kêu nguy tai thảm. Đột nhiên, chàng thấy thân hình của Tiểu Nham chậm hẳn, chân loạn choạng hai bước, sức lực của đối phương tiêu tán ngay, tự thấy trong mình không còn đè nặng như trước nữa. Chàng ngạc nhiên vô cùng, nhưng không kịp nghĩ ngợi tại sao đối thủ lại như thế và biết dịp may này rất hiếm, chàng liền tiến lên một bước, gi thế Huyền Ô Lược Ảnh ra, đâm mũi quạt vào rốn của Tiểu Nham rồi rạch sang bên trái một cái, chỉ nghe đối phương kêu hự một tiếng ngã ngửa người ra, máu trong mồm phun ra như suối, hai mắt đỏ ngầu trông rất thảm khốc.

Sự thắng bại của đôi bên đã đảo ngược và chỉ xảy ra trong nháy mắt, bọn giặc của Vân Vụ Sơn thấy vậy cả kinh. Ông già họ Vạn, tuy biết cái chết của Tiểu Nham rất khả nghi, y thấy người của mình sắp thắng đến nơi, ngờ đâu chỉ nháy mắt đã bị tiểu bối kia giết chết mà không hiểu nguyên nhân tại sao cả.

Chu Luân thấy vậy kinh ngạc vô cùng và cũng ngưỡng mộ võ công cao siêu tuyệt luân của ông già áo đen kia nữa. Ông già áo đen mỉm cười nói:

- Đúng như lời của Sơn chủ nói, việc giang hồ đã có quy luật của giang hồ, muốn biết phải trái ra sao thì xem tài ba của ai cao ai thấp mà định đoạt.

Ông già họ Vạn nghe nói hoảng sợ đến mặt biến sắc, liền đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ, lập tức có quái nhân áo vàng với ba đại hán vạm vỡ, mặc áo đen, nhằm ông già áo đen nhảy xổ tới. Bốn luồng sức mạnh khôn tả, nhanh như điện chớp, tấn công luôn.

Ông già áo đen cười ha hả, chẳng những không rút lui mà còn tiến lên, giờ năm ngón tay ra chộp ngay cổ tay và yếu huyệt của quái nhân áo vàng kia. Thấy thế công của ông ta quái dị khôn tả, khiến cho quái nhân áo vàng không hiểu tại sao tay của mình bị bắt như thế, tức thì cảm thấy mình mây tê tái, khí huyết dồn vào trong nội phủ. Y kinh hoàng vô cùng, liền bị ông già áo đen lôi một cái bắn ra ngoài xa, hai chân mềm nhũn, ngã phịch ngay xuống đất, đúng vào chân của Chu Luân. Chu Luân đâm ngay một nhát, máu tươi bắn lên tung tóe.

Quái nhân áo vàng chưa kịp kêu là đã bị chém ra làm hai mảnh, lục tạng đều rời cả ra ngoài mặt đất.

Ông già áo đen không ngừng bước chút nào, tự mình xuyên qua xuyên lại trong đám ba đại hán kia, chưởng chỉ bay lung tung một hồi. Sau ba tiếng kêu hự những bóng người liên tiếp bị hất bắn ra bên ngoài. Thân hình của ba đại hán đó chưa rút xuống đất, Lạc Dương đã múa quạt xông tới đâm luôn. Ba đại hán ấy đều lần lượt rú lên một tiếng, lăn ra đất chết tốt.

Ông già họ Vạn thấy vậy mặt biến sắc, ông thấy ông già áo đen kia võ công thần hóa vô lường, nếu đấu tiếp chỉ mang nhục vào thân nên y lườm Chu Luân và Lạc Dương một cái tỏ vẻ oán hận rồi mỉm cười nói:

- Ngày hôm nay, lão phu Vạn Minh đây biết mình lâm lạc, xin nhận thua. Việc này đến đây tạm kết thúc.

Nói xong y quát bảo những người chung quanh:

- Đi thôi.

Rồi y cùng bọn người kia đi luôn, thoáng cái đã mất dạng ở trong rừng rậm. Ông già áo đen nhìn theo bọn Vạn Minh đi khỏi, mới quay lại nhìn bọn Lạc Dương và Chu Luân, rồi nói:

- Các người đã trông thấy mặt của Vạn Minh trước khi đi tỏ vẻ như thế nào không? Y đã hận hai người vô cùng. Từ giờ trở đi, hai người đi lại trên giang hồ, đâu đâu cũng là gai góc hết, phải cẩn thận lắm mới được.

Ông ta nói tới đó, vội hỏi riêng Chu Luân rằng:

- Bây giờ, ngươi định đi đâu? Chu Luân cúi mình vái chào và đáp:

- Mười ngày sau là ngày chúc thọ thất tuần của gia sư, tiểu bối cần phải đi ngay Ngô Giang để chúc thọ.

Ông già áo đen khẽ gật đầu, quay lại Lạc Dương hỏi rằng:

- Còn ngươi thì sao? Lạc Dương buông xuôi tay xuống đáp:

- Tiểu bối định đi Quảng Tây rồi tới Vân Nam và Tứ Xuyên để tìm tung tích kẻ thù là Vạn Đăng Long và đồng thời tìm luôn ân sư của tiểu bối nữa.

Ông già áo đen, mặt lạnh lùng, mắt long lánh, trong lòng ngập ngừng, mấy lần toan nhận với Lạc Dương mình là sư phụ của y nhưng ông ta lại cố nhịn thờ dài một tiếng rồi nhìn hai người nói tiếp:

- Chúng ta gặp nhau ở đây, kẻ ra cũng là có duyên đây. Lão phu muốn truyền thụ cho hai người một vài thủ pháp, để sau này đi lại trên giang hồ cũng có bổ ích một phần nào.

Hai người nghe nói cả mừng, vội quỳ xuống vái lạy luôn, ông già áo đen chỉ giờ bàn tay phải ra, khẽ hất một cái hai người đã cảm thấy có một luồng sức mạnh vô hình ngăn lại không sao quỳ xuống vái lạy được nữa. Rồi ông ta sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Lão ghét nhất là những lễ nghi phiền phức này, hãy theo lão vào đây.

Nói xong, ba người đi nhanh như gió, tiến lên trên một ngọn núi cao chót vót. Khi lên tới nơi ông già áo đen liền nói:

- Chu Luân, pho Thái Cực Kiếm Pháp của ngươi đã khá tinh xảo, nhưng chỉ phải hơi thiếu chút hòa hâu thôi. Bây giờ lão phu cũng truyền thụ cho ngươi một pho Thái Cực Kiếm Pháp nhưng lại trái hẳn pho Thái Cực Kiếm Pháp của ngươi, đã vậy mà còn dễ hơn, ngươi đưa kiếm lại đây cho lão phu.

Chu Luân biết công lực của ông già áo đen này rất thần kỳ nếu ông ta dạy cho những thế kiếm, tất nhiên không phải là thế kiếm tầm thường, nên chàng vội hai tay bung bao kiếm tôn kính đưa cho ông già ngay.

Ông già áo đen đỡ lấy thanh kiếm, khẽ rút ra, thấy có luồng sáng xanh lam lóe mắt liền trầm giọng nói:

- Ngươi phải xem cho kỹ, pho kiếm pháp này của lão phu có tất cả ba mươi hai thế.

Mỗi thế có bốn thức gọi là Thái Cực Ảo Hình Kiếm, trông thì rất chậm chạp nhưng sự thật thần diệu và lợi hại khôn cùng, có thể nói là không có một chút sơ hở nào hết.

Nói xong ông ta cầm thanh kiếm đó lên và từ từ biểu diễn cho Chu Luân xem. Thế và thức kiếm nào cũng đều tinh kỳ, tuyệt nhiên không có một tiếng gió động nào hết.

Chu Luân, Lạc Dương liền cảm thấy có một luồng tiềm lực vô hình đẩy cho hai người phải lui ra khỏi chỗ đứng ngoài ba trượng nhưng Chu Luân mắt vẫn không chớp, cứ nhìn từng thế và thức một của ông già đang biểu diễn trước mặt mình.

Lạc Dương cũng học hỏi được rất nhiều, nhớ kỹ trong đầu từng thế kiếm.

Ông già áo đen luyện đi, luyện lại ba lần, mới ngừng lại thâu kiếm về hỏi Chu Luân tiếp:

- Người có thể theo thể mà luyện lại một lần cho ta xem không? Chu Luân đỡ lấy thanh kiếm đáp:

- Tiểu bối ngu si, nếu có thể nào không đúng xin lão tiền bối chỉ bảo lại cho.

Ông già mỉm cười, giơ tay phải lên vẫy một cái, rồi ra hiệu cho Chu Luân múa kiếm.

Chu Luân liền múa trở lại pho kiếm đó, quả nhiên không sai một thể nào. Ông già áo đen thấy vậy, vừa cười vừa nói:

- Đúng lắm, đúng lắm. Pho kiếm này oai lực rất lớn, người chỉ từ từ lãnh hội kiếm pháp đó, sau này dù có gặp đệ nhất cao thủ võ lâm cũng không bị đánh bại đâu.

Nói xong, ông ta ngừng giây lát nói rồi lại nói tiếp:

- Từ đây đến Ngô Giang, con đường kẻ cũng khá xa. Lão phu cũng không giữ người ở lại nữa. Người mau rời khỏi đây, đi mau. Ngày chúc thể nào cũng phải đến trước ngày chúc thọ một ngày mới được.

Chu Luân vội cúi chào, vái lạy cảm ơn, mồm thì nói:

- Cảm ơn lão tiền bối đã chỉ điểm cho như vậy, xin chúc lão tiền bối phúc thọ đời đời.

Tiểu bối xin cáo biệt từ đây.

Ông già áo đen đáp:

- Khéo nói lắm, sau này chưa chắc đã gặp gỡ nhau đâu. Người cứ cẩn thận làm việc gì cũng đừng có nóng nảy và tham lam, được như vậy là lão phu mừng rồi.

Chu Luân lại tiếp:

- Xin tuân lời chỉ giáo của lão tiền bối.

Nói xong, chàng nắm tay Lạc Dương từ biệt và xuống núi luôn. Ông già nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi:

- Người có chuyện gì muốn nói không? Lạc Dương buông xuôi tay đáp:

- Năm xưa, tiểu bối ở trên núi Trường Bạch đã nghe thấy sư mẫu Cô Yến Văn nói, ân sư Tạ Văn Nhạc có một pho kiếm rất tinh diệu cũng tên là Thái Cực Ảo Hình Kiếm, y như pho kiếm của lão tiền bối vừa nói vậy, nhưng không biết...

Không đợi chờ Lạc Dương nói xong, ông già áo đen đã rung mình một cái, rồi ngẩng mặt lên trời ha hả cười đáp:

- Tên giống nhau là sự rất thường, vậy người đã trông thấy sư mẫu của người biểu diễn pho kiếm pháp ấy chưa? Nói tới đó, Văn Nhạc lại nghĩ tới hình bóng mảnh khảnh, đẹp đẽ của Cô Yến Văn, lòng lại đau như cắt, nhưng chàng vẫn cố ngăn nước mắt, không dám để trào ra bên ngoài.

Lạc Dương liền trả lời:

- Tiểu bối chưa được xem bao giờ. Hà, nhưng ân sư tiểu bối cũng quá nhẫn tâm thật. Sư mẫu các người đã chết mà ông ta lại ản đặt một nơi, nản tâm nản chí, không chịu đi kiếm mọi người. Ông ta làm như vậy, thực là hại mình và hại người.

Ông già áo đen liền sầm nét mặt lại khẽ quát hỏi:

- Người táo gan thực, dám ngăm mĩa mai sư trưởng người như vậy.

Lạc Dương mặt rất thành khẩn cung kính nói tiếp:

- Tiểu bối không dám nói bậy, cứ theo đúng sự thật mà nói đấy thôi.

Ông già áo đen dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và hỏi:

- Sao người biết sư mẫu và các người kia chưa chết. Lão phu và lệnh sư năm xưa quen biết với nhau, nếu lời nói của người là sự thật, để khi nào lão phu gặp lệnh sư sẽ nói hộ người.

Lạc Dương nghi ngờ ông già áo đen ở trước mặt đây chín phần là sư phụ của mình nhưng chàng không dám quả quyết. Tuy nhiên chàng vẫn muốn thử liền đem chuyện mình đi ra Sơn Hải Quan, Kê Thạch Sơn, mắt thấy tai nghe như thế nào cho Văn Nhạc nghe rồi lại đặt điều nói tiếp:

- Tiểu bối ở Kê Thạch Sơn được nghe một ông già nói nhiều lần. Tiểu bối nghe thấy ông ta nói, ông ta là Đảo chủ của Ngọc Chung Đảo. Ông ta lại nói sư mẫu các người bị giam giữ trên một cái đảo nhỏ cách hơn mười dặm. Tuy Ngọc Chung Đảo chìm xuống dưới bể, nhưng vì cái đảo nhỏ kia cách Ngọc Chung Đảo khá xa nên không việc gì cả. Bằng không, Kê Thạch Lục Quái làm sao mà đảo thoát được, và chúng làm sao mà đem được Cụ

Khuyết và Thanh Hồng kiểm trở về Trung Nguyên như thế, đủ thấy Lục quái đã là những kẻ đã canh gác sự mầu các người ở trên hòn đảo nhỏ kia.

Chàng bịa đặt ra nói như vậy, không ngờ lại nói trúng. Ông già áo đen nghe nói mặt lăm lăm nghĩ thầm "Trông mặt thẳng nhỏ này thành thật vậy, chắc nó không nói ngoa đâu.

Tiểu thay, mười vạn công đức của ta mới làm xong được có già nửa mà lại sắp phải tái nhập giang hồ đầy sát kiếp này. Quả thực là một việc rất khó xử cho ta." Chàng liền nghĩ ngay ra được một kế, rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Tuy vậy, lệnh sư là người tài hoa, lại đa mưu trí, chắc không khi nào lại không biết rõ chuyện này đâu. Chưa biết chừng, hiện giờ lệnh sư đang đi tìm kiếm lệnh sư mầu các người cũng nên. Lão phu không can thiệp đến thị phi của võ lâm đã lâu. Nhưng lão phu sẽ đem lời này của người nói lại cho lệnh sư hay.

Nói tới đó chàng lại nói tiếp:

- Bây giờ, lão phu muốn truyền thụ cho người bốn pho tuyệt học trong mười ngày thì thành, nhưng người phải nhận lời giúp lão phu một việc này.

Lạc Dương sung sướng trả lời ngay:

- Quý hồ tiểu bối làm được bất cứ một việc gì, chỉ cần việc đó không phải là ăn cắp, ăn trộm hay giết người, thì dù có phải qua núi đao, vào vạc dầu, tiểu bối cũng không từ chối.

Ông già áo đen, nhìn chàng một cái rồi hỏi tiếp:

- Trong một năm trời, người phải tích một nghìn việc thiện cho lão phu, chẳng hay người có chịu nhận lời không? Lạc Dương vội đáp:

- Tiểu bối tưởng việc gì quan trọng, chứ việc đó thì tiểu bối sẵn sàng.

Ông già áo đen mỉm cười nói tiếp:

- Hay lắm, hay lắm.

Nửa tháng sau, Lạc Dương đã sửa soạn lên đường đi núi Câu Lưu.

Trong mười ngày được ông già áo đen truyền thụ võ công, tài nghệ của Lạc Dương đã cao siêu hơn trước rất nhiều, nhưng chàng vẫn không hay biết gì về lai lịch của ông già cả.

Chàng chỉ thấy ông già ngoài sự nghiêm khắc, lại có vẻ nhân từ và hình như bên trong lại có chứa đựng một điều gì u ẩn nữa. Chàng tuy thắc mắc nhưng không dám lên tiếng hỏi dò. Mỗi lần định lên tiếng hỏi thì gặp đôi mắt nghiêm nghị của ông ta, nên lại thôi. Khi từ biệt ông già áo đen lại dặn bảo chàng đôi điều, là trong một năm làm thế nào tu tích đủ một nghìn việc thiện cho ông ta. Rồi tặng cho chàng hai nén vàng. Nói xong liền đi luôn. Lạc Dương cũng vào một túp điểm ở huyện ăn cho đỡ đói, rồi lên đường đi ngay Câu Lưu. Câu Lưu là một quả núi cao chót vót, lối lên rất nguy hiểm. Lạc Dương ở trong núi Câu Lưu tìm kiếm ba ngày mà không biết một chút gì về hành tung của Tạ Văn Nhạc. Y ẩn núp trong bóng tối để dò xét, trong lòng rầu rĩ không tả. Cuối cùng y nản chí rời khỏi núi Câu Lưu quay trở về trung nguyên Tô Châu. Chàng nhớ lời dặn của ông già áo đen phải tu công tích đức, và nhờ những đơn thuốc rất linh nghiệm và một cuốn sách mạch lý của ông già truyền cho, suốt dọc đường chàng cứu chữa được nhiều người, gây được rất nhiều việc thiện.

Một hôm đang đi, đột nhiên chàng thấy một đại hán tuổi trạc ba mươi năm co rúm ở trên bãi cỏ. Chàng vội chạy lại gần xem sao, thấy đại hán đó, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền trông như người mới chết, thật kinh hãi vô cùng. Chàng sờ tay vào ngực y, thấy trống ngực vẫn còn đập và nghe thấy tiếng thều thào nói:

- Nước... nước...

Chàng vội cõng túi nước đeo bên ngoài xuống, đưa cho đại hán đó uống. Đại hán ấy dần dần tỉnh và mở to hai mắt. Lạc Dương thấy vậy tỏ vẻ hân hờ, rồi chàng gọi:

- Huỳnh đài mau tỉnh lại.

Chàng gọi mấy câu, người nọ mới từ từ mở mắt đáp:

- Có phải lão đệ cứu tôi thoát chết đây không? Nói xong y vội ngồi dậy và rầu rĩ nói:

- Tôi đi núi Lạc Dương thăm bạn không gặp, giữa đường bị một tên yêu tà cản đường, không biết tên họ y là chi, hai bên cãi vã nhau, rồi ra tay đánh nhau, tôi bị y đánh trúng một chưởng, gắng sức chạy mãi mới tới đây. Thoạt tiên tưởng không việc gì hết. Ngờ đâu, ba ngày sau thì vết thương lâm nguy thấy trong người khó chịu, mồm khô khát nước rồi té lăn ra đây, khi huyết cứ rạo rục hình như chạy ngược trở lên vậy.

Lạc Dương vội hỏi lại:

- Chắc chương lực của yêu tà đó âm độc lắm, huynh đài nhờ có công lực thâm hậu nên tới ngày hôm nay âm độc mới lâm nguy. Tại hạ có mang theo một viên thuốc, huynh đài thử uống xem, may ra chữa được vết thương của huynh đài cũng nên.

Nói xong, chàng lấy một viên thuốc to bằng hạt ngô đồng, đại hán nọ thấy vật tỏ vẻ cảm động và nói tiếp:

- Tôi với lão đệ gặp gỡ nhau ở giữa đường, mà được lão đệ thành thật tặng cho thuốc viên như vậy, thật là hiếm có.

Nói xong, y đỡ lấy viên thuốc bỏ ngay vào mồm nuốt luôn, rồi ngồi nhắm mắt tham thiền nhập định. Lạc Dương thấy mặt người đó đã đỏ dần, mồ hôi trên trán đã phát ra, một lát sau y tung mình nhảy lên:

- Lão đệ có linh đơn cải tử hoàn sinh này chắc lệnh sư là người thế ngoại cao nhân, không biết lão đệ có cho tôi biết được lai lịch ra sao không? Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Lạc Dương, xuất thân ở quan ngoại, gia sư là một người trong Vân Long Cửu Hiệp Đào Chúc Tam, còn viên thuốc này là của một lão tiên bối không biết tên tuổi là gì tặng cho.

- Tôi họ Ngụy tên là Thừa Yên, tuy suốt đời chưa ra khỏi miền tây nam nhưng xưa này vẫn được nghe danh của lệnh sư lắm. Lạc lão đệ bây giờ định đi đâu thế?

- Đi khắp chân trời góc biển để mở rộng kiến thức.

- Tôi được lão đệ cứu cho thoát chết, tuy chúng ta mới gặp gỡ nhau, nhưng đều thông cảm nhau. Tôi có một người bạn họ Tống một món phi tiêu ngăm, không may đi tới Dương Sóc ở Ngô Châu thì bị mất tích. Tôi đang tốn hết tâm cơ để tìm kiếm mà vẫn chưa sao thấy được manh mối gì cả. Không biết lão đệ có cho phép tôi được đi cùng để giúp lão đệ một tay không. Tôi đường đột đề nghị như thế, mong lão đệ đừng có khiển trách nhé.

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương tỏ vẻ yêu mến. Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tại hạ hãy còn non nớt, được huynh đài vui lòng cho đệ đi cùng thì còn gì hân hạnh bằng. Quý bạn bảo tiêu hàng ngăm gì thế, có phải là vật rất quý trọng không? Thừa Yên thấy Lạc Dương đã nhận lời mừng rỡ vô cùng nhưng nghe thấy câu hỏi sau cùng thì chàng liền tỏ vẻ rầu rĩ rồi thờ dãi đáp:

- Người bạn của tôi là Đồng Phi Hồng, ở trên giang hồ cũng có một tên tuổi, biệt hiệu là Đon Chương Thần Điều, Phó chương tiêu đầu ở Kim Bích tiêu cục ở thành phố [***] Minh.

Món tiêu hàng ngăm đó là do một người nhờ vả anh ta đi bảo vệ cho. Sự thật món tiêu hàng đó là gì, ta cũng không hay biết. Trước khi đi Phi Hồng có đến nhà từ biệt, không ngờ y đi luôn ba tháng mà không thấy trở về cho nên tôi mới đi tìm kiếm là thế.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Kim Bích tiêu cục không đếm xỉa đến Đồng tiêu đầu hay sao? Thừa Yên cười nhạt đáp:

- Khi vì quyền lợi thì đến thân như anh em còn giết chóc lẫn nhau.

Lạc Dương nghe nói nghĩ thầm: "Ta là người ngoài cuộc khó mà hỏi rõ nội dung ra sao, chỉ bằng không hỏi thì hơn". Nghĩ đoạn chàng liền mỉm cười đáp:

- Huynh đài vì bạn mà nhiệt tâm như thế, quả là hiếm có người như bạn. Tại hạ thật là may mắn đi theo một người hiệp nghĩa như bạn. Huynh đài muốn gì cứ việc lên tiếng, đệ xin theo sau liền, chỉ mong huynh đài đừng có khiển trách.

Sau đó hai người giờ khinh công ra tiến thẳng lên phía Ngô Châu. Ngô Châu là thị trấn rất lớn của tỉnh Quảng Tây và cũng là một nơi thông thương, buôn bán rất sầm uất. Lạc Dương và Thừa Yên hai người đã tới thành Ngô Châu liền vào tửu lâu nhậu nhẹt. Trong khi hai người nhậu nhẹt thì câu thang có tiếng chân người bước lên rất nặng. Rồi có mười mấy nhân vật giang hồ ở dưới đi lên, chiếm luôn hai cái bàn. Lạc Dương đưa mắt nhìn sang thấy mười mấy tên đó rất hung hăng và thái độ rất khinh thường, người nào người ấy tả áo bên trái đều có thêu một bông hoa bạch liên, chàng ngạc nhiên liền hỏi khẽ Thừa Yên rằng:

- Người đó là ai thế? Thừa Yên nháy mắt hai cái rồi đáp:

- Tuyệt Liên Giáo, giáo phái này rất lớn ở thành phố Ngô Châu này.

Lạc Dương lúc đó mới biết trên giang hồ có rất nhiều bang phái, nên chàng không muốn hỏi thêm gì nữa. Bọn người của Tuyệt Liên Giáo nói chuyện ồn ào không coi ai vào đâu cả nhưng chúng bỗng yên lặng như tờ. Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn thấy một ông già rất cao đứng ở giữa hai bên bàn đó, hạ thấp giọng xuống nói với bọn người kia:

- Các người lên Tây Quan chờ lệnh.

Chỉ trong chốc lát bọn người của Tuyệt Liên Giáo đã đi hết sạch. Thừa Yên vội đứng dậy hỏi:

- Lão đệ có hứng thú theo mỗ đi xem trò vui gì không? Lạc Dương đáp:

- Thế nào cũng được, tại hạ xin tuân lệnh.

Thế rồi hai người liền đi luôn, khi tới ngoại ô, đến một cái ao ở phía tây thành, thấy dưới gốc cây liễu ở cạnh cái ao đó có hàng bốn năm chục đệ tử của

phái Tuyết Liên đang đứng đợi chờ. Đột nhiên, ở cánh đồng xa bỗng có năm bóng người phi tới, thân pháp của họ tuyệt luân, đủ thấy những tay này là cao thủ trong thiên hạ. Chỉ thoáng cái, năm người đã phi tới gần một cây liễu rồi, năm người đó tuổi đều ngoài sáu mươi, trong đó có một ông già trông rất nham hiểm, ông liếc mắt nhìn bốn xung quanh rồi giọng cười xảo trá và nói:

- Các người phải mau đến ngay chợ Lê Thủy bố trí một cái lưới ở Trần Gia khách sạn, không để cho một người nào của đối phương tẩu thoát. Nếu tới canh năm có người nào chạy ra thì các người phải giữ toàn lực ra đối phó, thoải mái chém giết nhưng cấm không được tên nào tự tiện vào trong khách sạn và ra tay chém giết bừa bãi. Tối hôm nay, đối phương lợi hại lắm, không một người nào được sơ suất và chểnh mảng.

Giọng nói của y nhọn hoắt, khiến ai ai nghe thấy cũng phải rùng mình. Ông già chưa nói dứt, chỗ cách đó chừng mười mấy trượng, bỗng có hai cái bóng người thấp thoáng nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay. Bấy nhiêu tay cao thủ của phái Tuyết Liên Giáo mà không ai biết có hai người nghe lóm như vậy. Ông già âm trầm kia nói xong cười giọng quái dị, rồi cùng với bốn ông già kia đi luôn. Bốn năm chục người kia cũng giải tán luôn.

Chợ Lê Thủy chỉ có một vài cái phố, dài hơn ba mươi trượng lại chỉ có một bên có tiệm và có khách điểm thôi, nhưng cũng chỉ có hai ba chục tiệm còn phía đối diện là một con sông nhỏ. Lúc ấy, chưa đầy canh ba nhưng trên đường phố của chợ Lê Thủy này đã vắng tanh, dân phố đã ngủ rồi. Riêng có khách sạn Trần Gia ở cuối đường là có thấp đèn ở trước cửa, đang theo gió bay lừng lừng. Đột nhiên có hai hình bóng xuất hiện, khi đi tới trước cửa khách sạn thì ngừng chân lại. Hai cái bóng đó chính là Lạc Dương và Thừa Yên. Hai người tới nơi, Thừa Yên vừa nhìn Lạc Dương vừa cười nói:

- Đến rồi, trong đời tôi chưa bao giờ lại phải chạy thực mạng như trong đêm nay.

Nói xong, y đi vào lối cửa sau khách sạn, tiếng nói của y làm kinh động cả tụi phở kỵ ở bên trong, chúng liền chạy ra, suýt tí nữa thì va đụng vào hai người. Tên phở kỵ vội lùi vào phía trong hai bước, giơ hai cánh tay ra ngăn cản, vừa giọng cười, vừa chào và nói:

- Thật không may cho hai vị quá, ngày hôm nay, bốn điểm đã có người thuê hết phòng rồi không còn dư một căn nào. Mong hai vị lượng thứ cho.

Thừa Yên tròn trĩnh hai mắt lên, cười nhạt và hỏi:

- Nói vậy, nếu không còn phòng thì chúng ta ngủ tạm ở quầy cũng được.

Tên phở kỵ càng lo âu thêm, cứ chấp tay vái chào lia lịa, giọng cười và nói tiếp:

- Hai vị lượng thứ cho, người khách bao tiểu điểm đã dặn bảo không được tiếp khách quan nào hết. Tiểu nhân dù có táo gan đến đâu cũng không dám tiếp.

Lạc Dương cau mày lại quát hỏi:

- Người mau đi mời người khách đó lại đây để chúng ta nói chuyện với y mau lên.

Tên phở kỵ vâng vâng, dạ dạ đang quay mình định đi thì trong bóng tối có một ông già râu năm chòm bước ra nói:

- Tên phở kỵ này nói không sai chút nào, khách sạn này chính lão đã bao...

Thừa Yên đưa mắt nhìn ông già, liền giật mình kinh hãi, vội hỏi:

- Ra là Thất Tinh Sứ Giả, tại hạ Ngụy Thừa Yên, mới Sứ giả lại đảng này, tại hạ có chuyện muốn thưa.

Ông già đó ngăn người ra giấy lát, sau nghe thấy Thừa Yên tự nói tên họ, vội đáp:

- Ngụy đại hiệp, oai danh chấn động tinh Vân Nam, lão ngưỡng mộ đã lâu nhưng không biết đại hiệp có gì chỉ giáo lão thế? Nói xong, y đi ra ngoài xa hơn trượng, tên phở kỵ khôn ngoan lắm, biết người giang hồ chuyện trò với nhau, không nên nghe lóm, nên cũng quay người đi vào bên trong luôn.

Lạc Dương bước chân ra tới cửa, hai mắt nhìn thẳng về phía mà chàng mới ở đó tới.

Thừa Yên với ông già nói một hồi. Ông già bỗng tỏ vẻ tức giận vội nói tiếp:

- Được Ngụy đại hiệp tới đây cho hay, ân đức này, lão thế nào cũng báo đền.

Nói xong, y quay lại gọi:

- Thang lão sư.

Liền có một đại hán, trông rất oai vệ, ở trong bóng tối bước ra. Ông già cười nhạt và tiếp:

- Không ngờ, tai mắt của chúng linh thật, tin tức của chúng ta đến đây đã bị chúng dò biết rồi, chỉ lát nữa là chúng sẽ đuổi theo tới đây. Lão thiết nghĩ, chúng ta phải nhẫn nhục mới lập công lớn được. Thang lão sư, hãy bảo mọi người rút vào ngăn trong, luôn cả những người tới sau. Chỉ lão Thang, Triệu hai vị lão sư ở lại đây thôi.

Đại hán nọ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lão tiền bối còn ở lại nơi đây làm chi.

Ông già mỉm cười đáp:

- Lão rút lui, chúng đến đây không thấy một người nào thế nào cũng phải đuổi theo giết. Lão phu với Thang lão sư và Triệu lão sư ở lại đây đợi chờ một thời gian để tiêu chủ nhân chúng ta khỏi phải kinh hoàng rồi chúng ta rồi đi cũng chưa muộn.

Đại hán nọ liền đáp:

- Lão tiền bối nói rất phải, tiểu bối xin tuân lệnh.

Nói xong, y quay người đi vào bên trong tức thì. Ông già liền quay mặt lại nhìn Thừa Yến mỉm cười nói tiếp:

- Mời Ngụy đại hiệp với lệnh bạn mau rời khỏi nơi này. Được đại hiệp cho hay như vậy, lão rất cảm ơn nhưng để đại hiệp cùng lệnh bạn đây dựa vào việc này, lão ăn năn vô cùng.

Thừa Yến cả cười đáp:

- Nếu vậy, anh em tại hạ xin cáo lui trước.

Nói xong, y chấp tay vái chào rồi ra cửa kéo Lạc Dương đi luôn. Hai người đi hơn được mười trượng, biết ông già không sao trông thấy mình rồi, liền tung mình nhảy lên mái nhà, quay lại trở về khách điểm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ở trên cánh đồng phía đằng xa, rất nhiều bóng người đang phi tới khách sạn Trần Gia. Cứ ba tên hợp thành một nhóm ẩn nấp trong cỏ tối. Ở xa phía sau là năm cái bóng người đi nhanh như điện chớp đã tới cửa Trần Gia khách sạn ngừng chân lại.

Trong bọn người đó, có một người, với giọng nói rất đĩnh tại, lên tiếng nói:

- Điền Thu Giả, có bạn thân đến đây thăm viếng, sau không ra nghênh đón.

Nói xong, y lại cười, giọng rất quái dị. Trong khách điểm liền có tiếng rất lớn nói vọng ra:

- Ai mà dám táo gan gọi tên họ của lão phu như thế? Tiếng nói vừa dứt, một ông già gầy gò ở bên trong nghênh ngang bước ra và có hai người theo sau ông ra nữa. Ông già trông thấy năm người nọ, liền cười ha hả và nói tiếp:

- Lão phu tưởng là ai, thì ra là Ngũ Sát của Tuyệt Liên Giáo. Mấy năm gần đây, thanh thế của quý giáo ngày một phồn thịnh, tai mắt cũng nhiều hơn trước. Không ngờ, hành tung của lão phu cũng không thoát khỏi tai mắt của quý phái.

Nói tới đó, ông già đột nhiên sầm mặt lại quát lớn:

- Các ngươi tới đây tìm lão phu có việc gì thế? Một ông già trông rất đều đặn cười nhạt đáp:

- Điền Thu Giả, tên tuổi của người chỉ có thể dọa nạt người ta, chứ không thể dọa nạt được lão phu Niên Hàm này đâu. Tối hôm nay, chúng ta đã ra đây, người khó tránh khỏi chôn thân ở chốn này.

Thu Giả mặt lạnh như tiền đáp:

- Hừ, hừ, các ngươi đừng có gây sự với lão phu. Phải biết lão phu cũng không phải là người sợ sệt ai đâu.

Niên Hàm cười một cách xảo trá đáp:

- Điền Thu Giả, không ngờ người khéo giả bộ như thế, ta không muốn gây sự với ngươi, nhưng ta cần tìm kiếm người hiện đang ở trong khách sạn này.

Thu Giả ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Xưa nay lão vẫn nghe nói Niên Hàm là người xảo trá tốt cùng và ác độc khôn tả.

Ngày hôm nay, gặp mặt mới biết lời đồn đại đó không sai. Lão xin hỏi lại một câu này, nếu người mà ngươi cần đó không có ở trong khách sạn này thì sao.

Niên Hàm liền xoay tròn người một vòng, rồi cười khi và đáp:

- Nếu quả thật là thế thì ta lại đối xử một cách khác.

Nói xong, y đưa mắt ra hiệu cho hai tên bộ hạ hai bên, cả hai tên đó liền chạy thẳng vào trong khách điểm. Thu Giả với hai người kia không ngăn cản chúng, chỉ tỏ vẻ nghiêm nghị thôi, còn Niên Hàm với Ngũ Sát đều cười một cách nham hiểm, đứng yên tại đó canh chừng đối thủ.

Một lát sau, hai người của Niên Hàm chỉ trông mặt của chúng đã biết không có kết quả gì rồi, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đã báo tin cho người hay thế? Thu Già vừa giờ chuông ra tấn công, vừa lớn tiếng đáp:

- Niên Hàm, người dám ở trước mặt lão phu lớn tiếng quát tháo như vậy, có giỏi thì tiếp một chuông của lão phu xem sao.

Niên Hàm liền thấy một luồng gió rất mạnh nhắm người mình tấn công tới, y vội giờ hai tay lên chống đỡ. Sau một tiếng kêu bùng, cả hai ông già đều bị đẩy lui về phía sau một bước. Hai bên vừa lui xong lại tiến lên ngay múa chuông nhanh như gió tấn công tới tấp liền.

Phía bên kia, cũng có một trận đấu giữa Thanh, Triệu hai người với Tứ Sát Tuyệt Liên Giáo.

Tứ Sát đồng thanh cười nhạt, múa chuông nghênh đón, thủ pháp của chúng rất lợi hại và nhanh như điện chớp, đột nhiên, Niên Hàm quát lớn:

- Ngừng tay.

Nói xong, y đã nhảy ra ngoài xa ba trượng liền. Thu Già cười nhạt nói tiếp:

- Niên Hàm, người đã biết lỗi rồi, định xin lỗi lão phu phải không? Tuyệt Liên Tứ Sát cũng ngừng tay không dám tấn công nữa. Ai nấy khoanh tay đứng yên. Niên Hàm ngẩng mặt lên trời cười một hồi, tiếng cười của y rất đỉnh tai. Thu Già cả cười hỏi tiếp:

- Người cười như thế là có ý gì? Niên Hàm ngừng tiếng cười, bỗng biến sắc mặt trông rất kinh khủng và với giọng lạnh nhạt đáp:

- Bốn năm trước, tên nghiệp chương phản giáo đào tẩu khỏi tông đàn, Niên mỗ đoán không sai, khi Niên mỗ đem thuộc hạ đuổi theo tới Thất Linh Nhai thì người đã đào tẩu rồi, Niên mỗ mới lập một kế thả điều, đoán chắc thế nào người cũng quay trở lại. Tới hôm nay, người đã lọt vào thiên la, địa võng, dù có cánh cũng không sao thoát được Thu Già lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người hãy tự hỏi xem có thể thoát được khỏi bàn tay của lão phu không? Niên Hàm cười một cách gian xảo đáp:

- Đừng có nói cứng đi nữa, tài ba của người có nghĩa lý gì đâu. Nếu Niên mỗ không có cách chế ngự được người thì khi nào lại tới đây.

Nói xong, y móc túi lấy ra một vật, đưa qua mặt Thu Già và nói tiếp:

- Đây Thu Già, thử xem cái này là vật gì? Thu Già trông thấy vật đó, liền biến sắc mặt, người run lẩy bẩy vội hỏi:

- Người... lấy ở đâu ra thế?

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mưu Cao Trí Thâm Khiến Người Mê Hoặc

Trong tay Niên Hàm là một vật vàng chói, hình đồng tiền cổ, hai bên có khắc chữ to bằng bàn tay, đó là ngọc phù. Niên Hàm tỏ vẻ đắc chí cười, nói tiếp:

- Thu Già, người khỏi cần biết Niên mỗ lấy được ngọc phù này ở đâu. Người chỉ cần thấy ngọc phù này như là...

Thu Già vẻ mặt khịch động, quát lớn:

- Đừng có nói nữa, thấy ngọc phù như thấy sư phụ, người muốn gì thì cứ nói đi, nhưng chỉ được nói một việc thôi.

Niên Hàm cười nhạt đáp:

- Niên mỗ chỉ yêu cầu Điền lão sư trong mười ngày phải bắt nghiệp súc kia tới Tông đàn của tệ giáo ở Thương Mộ. Nhưng khi Nam Hoàng Thiên Tôn truyền xuống một đôi ngọc và có tuyên bố rằng người nào cầm ngọc phù này, gặp việc nguy nan thì cứ việc báo môn hạ của ông ta tới giúp chứ không hạn chế một việc như người nói đâu. Điền Thu Già sao người dám trái mệnh lệnh của sư phụ người như vậy? Thu Già càng già, càng đa mưu lắm trí, y suy nghĩ một lát và tính toán lợi hại xong, biết Niên Hàm là con rắn giết người không vấy máu. Bây giờ ngọc phù đã lọt vào tay hắn, sau này tên cáo già đó sẽ giờ thủ đoạn ra đối phó với mình, nên y mới đành phải tạm nhịn nhục trước là thế.

Y chưa kịp lên tiếng thì Niên Hàm lại nói tiếp:

- Điền lão sư, xưa nay Niên mỗ vẫn kính trọng lão sư là một người thẳng thắn, nói một là một, hai là hai. Lão sư hà tất vì một nghiệp chương của tệ giáo mà phải gánh vác trọng trách nặng nề nhưng Niên mỗ cam đoan với lão sư, nếu trong mười ngày, lão sư trao được tên nghiệp súc đó. Niên mỗ sẽ trao ngọc phù này trả vào tay lão sư liền.

Thu Già trầm giọng đáp:

- Được, chúng ta quyết định như vậy, trong mười ngày ta sẽ thân hành trao y tới Tổng đàn, nhưng khi tới quý Tổng đàn mà người đào tẩu...

Niên Hàm cười giọng quái dị, trả lời:

- Tất nhiên rồi, mỗi hành sự ác độc nhưng không bao giờ dối lời ai hết.

Thu Già bỗng quay mặt lại bảo Thang, Tiêu hai người rằng:

- Chúng ta về khách điểm đi, cứ biết ngày hôm nay có rượu thì ngày hôm nay say, hà tất phải lo âu cho người làm gì.

Nói xong, y lớn tiếng cả cười, tiếng cười của y chứa đầy căm phẫn và khích động.

Thang, Tiêu hai người ngạc nhiên, nhưng không nói năng chi cả, Thu Già lại quay người lại nói với Niên Hàm rằng:

- Xưa nay, lời nói của lão không có bao giờ thay đổi cả. Vào giờ Ngọ ngày hôm thứ mười lão sẽ đến tận nơi, nhưng trong những ngày đó, nếu lão phát giác thấy có môn hạ của quý giáo theo dõi, thì đừng trách lão phụ trở mặt đấy nhé.

Y không đợi chờ Niên Hàm trả lời liền kéo Thang, Tiêu hai người đi thẳng vào trong khách điểm mất dạng. Niên Hàm nhìn theo ba người mặt tỏ vẻ nham hiểm và cười nhạt mấy tiếng. Tiếng cười của y đầy những ý nghĩa nhạo báng. Một ông già gầy gò, đứng cạnh đó, đột nhiên cười nhạt một tiếng và nói:

- Niên lão đại, người chắc Thu Già thế nào cũng đem tên nghiệp súc nộ đến Tổng đàn hay sao. Còn miếng ngọc phù này, theo chúng ta mà nói, thì nó không có nghĩa lý gì hết.

Niên Hàm cười khi một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Trông thấy ngọc phù như trông thấy sư phụ, Thu Già là người như thế nào Niên mỗ đã điều tra rất rõ, khi nào y lại chịu để người ta mai mỉa y là một kẻ thất tín như thế...

Ông già gầy gò lại đỡ lời:

- Hừ, nếu y bắt giải nghiệp súc tới Tổng đàn, y sẽ bị người trong võ lâm chửi rủa, bảo y là lâm nguy bán bạn.

Niên Hàm lại cười khinh một tiếng nói tiếp:

- Tôi không nói là hoàn toàn tin ở nơi y nhưng chỉ sợ y đem nghiệp súc tới chỗ bí ẩn rồi tự tử mà chết thôi. Bây giờ, tốt hơn hết là năm người chúng ta theo dõi y xem tên nghiệp súc kia ở đâu, rồi chúng ta tới đấy ra tay cướp luôn.

Tứ Sát đều gật đầu khen kế đó rất hay, Niên Hàm chỉ điểm chỗ cho Tứ Sát ẩn nấp, rồi nói tiếp:

- Niên mỗ đi truyền lệnh cho các đàn em ra khỏi đây năm dặm để đợi chờ mệnh lệnh.

Tứ Sát liền đi ngay, lần lượt nhảy vào trong Trần Gia khách sạn, còn Niên Hàm chạy ra ngoài xa hơn hai mươi trượng, huýt một tiếng còi, tiếng còi của y đi rất xa, dưới ánh trăng liền thấy có ba cái bóng như gió chạy tới. Niên Hàm tiến lên, dặn bảo những người đó vài lời, ba người đó lại nhanh như gió đi luôn. Niên Hàm từ từ quay mình lại, ngẫm nghĩ giấy lát, rồi lại phi thân chạy tới Trần Gia khách sạn. Giấy lát sau, y đã tới trước cửa, ngừng bước một chút, rồi thung thảng đi vào bên trong, nhưng y mới đi được hai bước đã thấy có một vật gì nhẹ nhẹ đụng vào vai. Y vội xoay người, giờ tay chộp lấy, nhưng chộp hụt và không thấy có một tí gì cả. Y liền nghĩ: "Chắc con phi trùng gì đụng phải ta cũng nên." Y không để ý tới nữa, liền đi thẳng vào trong sân, vừa tới giữa sân, y thấy có một căn phòng, cửa sổ đóng kín, ánh đèn ló ra, và nghe thấy Thu Già ở bên trong thở ngán than dài và còn nghe thấy cả tiếng uống rượu nữa, y mới biết Thu Già mượn rượu để tiêu sầu. Y đứng ở cạnh cửa thấy trong phòng không có tiếng chuyện trò gì cả, liền tỏ vẻ thất vọng và suy nghĩ giấy lát, liền tung mình nhảy lên mái nhà, với tay một cái, gọi Tuyết Liên Tứ Sát tới khẽ dặn:

- Ta đoán chắc Thu Già phải chờ tới sáng tỏ mới lên đường, ngày mai cũng là ngày rằm, và cũng là phiên chợ Lệ Thủy, lúc nào người đi lại cũng đông đúc lắm, chúng sẽ trà trộn vào trong đám khách đào tẩu, như vậy chúng ta khó mà theo dõi.

Một người khác liền hỏi:

- Vậy biết làm sao bây giờ đây? Niên Hàm ngẩng mặt lên trời, nghĩ ngợi giấy lát và trả lời:

- Thế nào chúng cũng đi từ phía tây thẳng qua thị trấn Thiên Trúc, rồi ở Lạc Trúc qua sông Quế Giang, rồi theo đường sông tiến thẳng lên phía đông.

Nói xong, y cười gằn một tiếng lại nói tiếp:

- Chi bằng chúng ta đi ngay thị trấn Lạc Trúc, ở đấy ung dung mà xếp đặt trước.

Tuyết Liên Tứ Sát xưa nay vẫn tin tưởng Niên Hàm, nên nghe Niên Hàm nói xong, chúng liền đi luôn. Tứ Sát đi khỏi không bao lâu, trên mái nhà liền có Thừa Yên và Lạc Dương xuất hiện, cả hai khẽ nhảy xuống sân, Thừa Yên khẽ gõ cửa gọi:

- Thất Tinh Sư Giả Điền đại hiệp, có cho phép Thừa Yến gặp mặt không? Cửa phòng liền khê mở, Thu Giả râu rĩ, thờ dài và nói:

- Hai vị thật là nhiệt tâm, mới gặp nhau mà đã coi lão phu như người thân vậy. Chỉ tiếc thay, chúng ta gặp nhau hơi muộn, tuy có lòng trợ giúp, nhưng việc này cũng không thể nào cứu vãn được nữa.

Thừa Yến mỉm cười cùng Lạc Dương bước vào trong phòng, lúc đó Thang, Tiêu đứng ở trước mặt tỏ vẻ lo âu khôn tả. Thừa Yến nhìn Thu Giả một cái, rồi lớn tiếng vừa cười vừa nói:

- Việc vừa rồi, tại hạ hai người đều trông thấy hết, thiết tưởng, việc đó không nghiêm trọng như Điền đại hiệp tưởng tượng đâu, nhưng cũng đoán biết chuyện này có liên quan đến chuyện anh em đánh giết nhau của giáo phái Tuyết Liên.

Thu Giả ngăn người ra hỏi:

- Việc này chưa nghe thấy đồn ra bên ngoài sao Ngụy đại hiệp biết rõ như vậy? Thừa Yến mỉm cười đáp:

- Niên Hàm mở mồm là nói nghiệp súc, như vậy đủ thấy bốn năm trước, Giáo chủ của Tuyết Liên không ốm đau mà bị chết khả nghi như thế nào rồi. Tuy tại hạ chưa biết rõ sự thực hư ra sao, nhưng cũng đoán chắc Mạnh Kiệt thể nào cũng bị người ám hại mà chết.

Thu Giả gật đầu:

- Ngụy đại hiệp nói rất có lý, nếu hai vị không hiểm thịt rượu, thức ăn thừa thì xin ngồi với chúng tôi trò chuyện hồi lâu.

Nói xong, y nhìn Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Vị thiếu hiệp này anh hoa nội liễu, khí khái bất phàm, chẳng hay Ngụy đại hiệp có vui lòng giới thiệu cho lão biết không? Thừa Yến đáp:

- Điền đại hiệp rất sành sỏi, thiếu hiệp này tên họ là Lạc Dương, quả là long phụng trong võ lâm. Chính tại hạ đây cũng nhờ thiếu hiệp ra tay nên mới thoát chết.

Thu Giả nghe nói, tỏ vẻ ngạc nhiên, vì Thừa Yến, oai trấn tỉnh Vân Nam, võ công trác tuyệt, tuy y đã nhận thấy Lạc Dương không phải là kẻ tầm thường, nhưng y không tin võ công Lạc Dương còn cao siêu hơn Thừa Yến.

Lạc Dương chấp tay vái chào và hỏi:

- Điền lão tiền bối, xin đừng có tin lời của Ngụy đại hiệp, sự thực, tiền bối làm gì có tài ba như thế đâu.

Thu Giả mỉm cười nói tiếp:

- Lạc thiếu hiệp khéo nói thực, xin mời ngồi.

Lạc Dương cùng Thừa Yến lần lượt ngồi xuống. Lúc ấy, Thu Giả mới giới thiệu hai vị võ sư kia cho hai người hay biết. Một người là Thang Nam và một người là Tiêu Trần Xuân, đều là cao thủ của Thiên Lô. Thừa Yến uống một ngụm rượu lại nói tiếp:

- Việc này phải hay trái, Điền đại hiệp hãy tạm đừng nói tới vội. Tại hạ chỉ hỏi đại hiệp một câu này để xem đại hiệp đối với việc này quyết định ra sao.

Thu Giả mỉm cười và nói:

- Lúc tiên sư hấp hối có một Ngọc phù lưu lại bên ngoài, nếu ai cầm Ngọc phù đó yêu cầu việc gì, bất cứ nguy hiểm đến đâu, cũng phải giúp người ta cho thành công. Hà, có ngờ đâu Ngọc phù đó lại lọt vào tay của Niên Hàm, thử hỏi lão phu làm sao mà trái được lệnh của tiên sư.

Thừa Yến đưa mắt ra hiệu cho Lạc Dương, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ không muốn để cho Điền đại hiệp bị võ lâm mai mỉa, bảo là kẻ vô sỉ, nên có một vật xin tặng cho đại hiệp để đại hiệp bớt lo âu.

Thu Giả ngăn người khi thấy Lạc Dương móc túi lấy ra miếng Ngọc phù, Ngọc phù này đúng là Ngọc phù mà Niên Hàm cầm. Y cả kinh vội đứng dậy hỏi:

- Chả lẽ Niên Hàm đã chết ở trong tay thiếu hiệp sao? Sao thiếu hiệp lại lấy được cái ngọc phù này như thế? Thừa Yến liền cười đáp:

- Đây là Lạc thiếu hiệp đã bắt chức Thời Thiên lấy được ở trong người Niên Hàm đấy.

Thu Giả liền cười, từ từ đáp:

- Xin thứ lỗi, lão phu ăn nói một cách đường đột, lão và hai vị chưa quen bao giờ mà được hai vị giúp đỡ cho như vậy tránh sao khỏi được lão nghi ngờ.

Thừa Yến lớn tiếng cả cười đáp:

- Đại hiệp đoán không sai chút nào, tất nhiên, tại hạ phải yêu cầu đại hiệp đền bù lại.

Tại hạ có một người anh kết nghĩa tên là Đồng Phi Hồng là Phó tổng tiêu đầu của Kim Bích tiêu cục ở thành Ngô Châu. Ba tháng trước đây, y một mình gánh vác chuyên chở một món tiêu hàng ngàn, rồi đi tới Thương Ngô đột nhiên mất tích. Kim Bích tiêu cục thấy y một mình đảm đương công việc làm ăn đó, tỏ vẻ bất mãn, nên không chịu can thiệp hộ, vì vậy tại hạ mới phải tới đây dò thăm tin tức của Đồng Phi Hồng.

Nói tới đây, ngừng giây lát rồi nghiêm mặt lại nói tiếp:

- Đồng Phi Hồng mất tích, chắc thế nào cũng có liên quan đến Tuyết Liên Giáo. Trong Tuyết Liên Giáo thế nào cũng có nhiều tay cao thủ, tại hạ chỉ tiếc tài ba của mình không thể nào chống chọi nổi các tay cao thủ đó mà thôi.

- Xưa nay tại hạ vẫn ngưỡng mộ võ công của Điền đại hiệp, nhưng đại hiệp vẫn tự quý tên tuổi của mình, không hay can thiệp đến chuyện thị phi của giang hồ, cho nên mới mượn tin phù này yêu cầu đại hiệp chỉ dẫn cho, và xin đừng trách tại hạ đã giúp quý vị lại còn yêu hiệp.

Thoạt tiên, Thu Giả ngẩn người ra, mặt hơi tỏ vẻ khác lạ nhưng lại hờn hờ mỉm cười và đáp:

- Trên giang hồ đồn đại về lão phu hơi quá đáng một chút, không phải là lão phu tự quý tên tuổi lão đâu, sự thật lão không muốn dây dưa vào chuyện giang hồ đây thôi. Bây giờ, hai vị ọn thâm, nghĩa trọng với lão phu như vậy, dù hai vị không có miếng ngọc phù mà cần đến lão, lão cũng tận lực đến giúp rồi.

Lạc Dương nhìn mặt Thu Giả, chờ Thu Giả đổi giọng nói, liền trao trả miếng ngọc phù ngay. Thu Giả cảm ơn luôn mồm, vừa cười vừa nói tiếp:

- Lát nữa Niên Hàm phát giác mất cái tin phù này, thế nào cũng tới đây đấu với lão chứ không sai.

Thừa Yến mỉm cười đáp:

- Chưa chắc, tại hạ ở trong chuồng ngựa đã lấy ra được một miếng sắt dùng ngoại lực thủ pháp nắn bóp thành một miếng như lệnh phù và trao cho thiếu hiệp lên bỏ vào trong túi y rồi. Lúc ấy, y đang ở ngoài cửa này ngó nhìn hành động của đại hiệp nên không hay biết gì cả.

Nói xong, Thừa Yến cười một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Bây giờ, Ngũ Sát đang ở chợ thị trấn Lạc Trúc mà chờ các người đây.

Thu Giả nghe nói, kinh ngạc lạ thường, nhìn Thang, Tiêu hai người một cái rồi nói:

- Tên Niên Hàm đoán giỏi lắm, y đoán chắc lão phu phải đến Lạc Trúc qua sông Quê Giang.

Thừa Yến liền đem chuyện mình lỏm nghe Ngũ Sát bàn tán thế nào cho Thu Giả nghe và nói tiếp:

- Chi bằng chúng ta tương kế tựu kế, phân chia nhau thành hai nhóm, giả bộ không quen nhau, biết nhau, vẫn đi đến Lạc Trúc. Rồi ở đó, tại hạ hai người gây sự với Ngũ Sát...

Đột nhiên, y hạ thấp giọng khẽ nói kế hoạch đó cho Thu Giả hay. Nghe xong, Thu Giả gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

- Hay lắm, kế này diệu lắm, lão phu cũng định ở Cương Ngô ngấm ngầm giết giáo đồ của Tuyết Liên Giáo, bắt ép Kim Ty Nhân và Vệ Phi Long phải ra mặt để truy hỏi xem cái chết năm xưa của sư huynh y như thế nào.

Nói xong, y đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã bắt đầu sáng tỏ, liền đứng dậy và nói tiếp:

- Trời đã sáng tỏ, chúng ta đi thôi, chủ và phó kỵ của khách sạn này đều là tai mắt của Tuyết Liên Giáo, hiện giờ chúng đã bị lão điểm huyết và vứt bỏ trong một phòng tối rồi, không sợ chúng tiết lộ tin tức đâu.

Năm người cùng nhảy lên trên mái nhà rồi lướt đi lập tức.

-oOo-

Mặt trời nóng như thiêu, Lạc Dương với Thừa Yến, mỗi hồi nhuê nhại, vừa đi tới thị trấn Lạc Trúc liền vào ngay tửu lầu Tự Anh Thụ để nhậu nhẹt. Tửu lầu này là tửu lầu lớn nhất của thị trấn, lúc ấy, đã có đến bảy phần người ngồi ăn nhậu nhẹt rồi. Mùi rượu và thức ăn thơm vô cùng, khiến cho hai người càng đói bụng thêm, Thừa Yến đi tới trước mặt cái bàn ngoài hiên ngồi xuống, Lạc Dương ngạc nhiên và nghĩ thầm "Hai người hà tất phải ngồi một cái bàn lớn như thế này." Tuy chàng thắc mắc, nhưng không tiện nói ra, nên chàng chỉ đưa mắt nhìn Thừa Yến một cái rồi ngồi ngay xuống. Tên phó kỵ chạy lại, vừa cười vừa hỏi:

- Hai vị đại gia định dùng cái chi, xin cho biết? Thừa Yến tròn tròn đôi mắt lên đáp:

- Lấy các món ăn thật ngon lành, và lấy thêm năm cân rượu ngon cho chúng ta, vì chúng ta còn đợi chờ bạn.

Tên phó kỵ vâng vâng, dạ dạ, rút lui và lớn tiếng dặn bảo nhà bếp làm thức ăn cho hai người. Lạc Dương càng thắc mắc thêm vội hỏi:

- Chẳng lẽ bọn chúng cùng ngồi ở một nơi chẳng? Thừa Yến lắc đầu mỉm cười đáp:

- Còn có người khác chứ không phải một mình chúng.

Lạc Dương biết Thừa Yến nhiều kinh nghiệm giang hồ, nhất cử đều có ý nghĩa sâu sắc nên chàng không dám hỏi tiếp. Một lát sau, tên phở kỵ đã đem rượu và thức ăn lên, chàng với Thừa Yến ngồi đối ẩm với nhau. Thừa Yến liền khẽ nói:

- Chúng ta cứ ăn cho đã, sắp cần phải dùng sức đến nơi rồi.

Lạc Dương hiểu ý ngay, gắp đầu uống cạn luôn chén rượu đó rồi ăn luôn. Lúc ấy, thực khách tới càng nhiều, ngồi chật hết cả tầng lầu. Bỗng thấy Thu Giả, Thang Nam và Tiểu Trần, ba người bước vào. Thu Giả và hai người kia không nhìn về phía Lạc Dương hai người, thung thình ngồi xuống một cái bàn khách vừa đi, rồi phở kỵ lấy thức ăn và rượu ra. Thu Giả các người vừa ngồi xuống, ngoài cửa điếm đã có bảy người cao lớn, vạm vỡ xuất hiện liền. Ai trông thấy cũng biết bảy người đó đều là nhân vật giang hồ cả.

Thừa Yến khẽ bảo với Lạc Dương rằng:

- Chúng đã tới rồi đấy.

Bảy đại hán thình thoảng đưa mắt liếc nhìn nhóm Thu Giả một cái, rồi lại đưa mắt nhìn một nơi, thấy không có một cái bàn nào trống hết. Phở kỵ liền chạy lại nghênh đón vừa cười và nói:

- Xin lỗi quý vị, mời quý vị hãy đợi chờ trong giây lát.

Bảy đại hán kia hình như không trông thấy và không nghe tên phở kỵ nói vậy. Bỗng một tên đại hán trông thấy bàn của Thừa Yến và Lạc Dương có chỗ trống, liền chạy ngay lại gần chỗ bàn hỏi Thừa Yến và Lạc Dương gì cả, đã ngồi ngay xuống chỗ thừa của Lạc Dương và Thừa Yến, rồi sáu đại hán cũng chạy lại ngồi nốt. Thừa Yến vỗ bàn một cái rồi tung mình nhảy lên, chỉ tay vào mặt đại hán ngồi xuống trước mà mắng rằng:

- Không có mắt hay sao, mà không trông thấy bàn này có người ngồi ăn nhậu hay sao? Tiếng nói của y rất lớn, khiến thủ tọa đều kinh ngạc. Đại hán nọ, mặt đang đỏ bừng đã biến thành tái mét, cũng tròn tròn đôi mắt lên cười khinh một tiếng và hỏi lại:

- Làm sao mà ngươi lại ngang tàng đến thế, ngươi cứ việc ăn, ta ngồi thì mặc ta, tại sao ngươi lại can thiệp như thế.

Y chưa nói dứt, Thừa Yến đã nhanh như điện chớp đi lại gần gờ tay ra chộp luôn ngay cổ tay của y tức thì, chỉ thấy y hất mạnh một cái, đại hán đó đã kêu rú một tiếng thảm khóc, người như một mũi tên bắn ra ngoài cửa rơi xuống mặt đất liền.

Sáu tên đại hán kia thấy Thừa Yến lợi hại như vậy thì cả kinh thất sắc, đồng thanh quát lớn và cùng xông lại vây đánh, nhưng chúng có biết đâu Thừa Yến định tâm đến để gây sự với chúng, nên chỉ trong thoáng cái, cả sáu tên đều bị Thừa Yến lần lượt ném ra khỏi ngoài tửu điếm.

Ném xong bọn đại hán kia rồi, Thừa Yến mới cười và nói:

- Khi chúng vừa bước vào, ta đã thấy chướng mắt, không cho chúng biết một chút lợi hại thì chúng làm sao biết được trời cao, đất rộng như thế nào.

Rồi y ung dung ngồi xuống, nhìn Lạc Dương cười, làm như không có chuyện gì xảy ra, hai người lại tiếp tục ăn nhậu như thường.

Tội nghiệp cho bảy tên đại hán nọ bị ném ra bên ngoài đau nhức như gãy hết xương trong người. Tên nào tên nấy đầu mặt mũi sưng vù, mồm mới bò dậy được. Rồi cứ đứng ngăn người trước tửu điếm, đi cũng không phải mà không đi cũng không nên. Sau cùng, hai tên trong bọn liền chạy vào một tửu điếm ở phía đối diện. Ngũ Sát của Tuyệt Liên Giáo đang ngồi ăn nhậu ở trong đó, bỗng trông thấy thủ hạ của mình bị người ra đánh toi bởi chạy vào, liền ngăn người ra, rồi đứng dậy khẽ hỏi:

- Đỗ Hồ có phải các ngươi để cho lão quý Thu Giả phát giác cái trang theo dõi y rồi phải không? Tên đại hán được gọi là Đỗ Hồ đó vội đáp:

- Không phải.

Thế rồi, y kể chuyện vừa xảy ra cho Niên Hàm nghe. Niên Hàm liền hỏi tiếp:

- Hai người đó có phải là người đồng bọn của lão quý họ Điền không? Đỗ Hồ đáp:

- Hai người đó không trông thấy Thu Giả, chắc không quen biết nhau đâu.

Niên Hàm cau mày lại cười nhạt nói tiếp:

- Không phải là cùng bọn càn hay, vậy các ngươi hãy về Tụ Anh Thụ, bọn tọa còn đang nghĩ cách xếp đặt thêm.

Đỗ Hồ hai người vội vàng trở về Tụ Anh Thụ, còn năm người kia vẫn đứng đợi ở cửa.

Lúc ấy, thực khách ở Tụ Anh Thụ đã giải tán quá nửa, Đỗ Hồ liền lên tiếng nói vài lời, bảy người nọ liền đi thẳng vào Tụ Anh Thụ. Chúng cúi đầu xuống không dám ngước mắt nhìn Thừa Yến lúc đó ngồi yên ở cái bàn đó. Thừa Yến thấy thế cười nhạt một tiếng và nói:

- Hừ, không ngờ trên thiên hạ này lại có những kẻ không biết liêm sỉ như thế.

Bảy đại hán nghe nói hổ thẹn và tức giận khôn tả, tên nào tên nấy mắt nổi lửa và trán nổi gân xanh. Nhưng chúng vẫn cố chịu đựng vì phải tuân theo hiệu lệnh của Niên Hàm. Lạc Dương cười mấy tiếng rồi khẽ nói:

- Chắc chúng còn đợi thêm người đến trợ giúp, nếu không chúng không ngoan ngoãn chịu nhục như thế đâu.

Thừa Yến cười ha hả và đáp:

- Nếu vậy, chúng ta hãy chờ đây xem trò vui.

Thu Giả ba người làm như không trông thấy gì và không nghe thấy gì hết, cứ thủng thẳng ăn uống tỏ vẻ ung dung lạ thường.

Một lát sau, thực khách đã đi hết chỉ còn lại có ba nhóm người, phở kỵ của tiệm ăn đó biết hôm nay gặp tai họa rồi, nên trong lòng chúng rất hoảng sợ. Lạc Dương cứ đưa mắt nhìn bên này, nhìn bên nọ rồi nghĩ thầm: "Một lát nữa ta có nên ra tay hay không?" Bấy giờ chàng đã mất hết lòng tự tin, vì từ khi cậu bước chân vào giang hồ đến giờ, ngoài vụ đầu ở Mai Lĩnh tại Tây Sơn không bị suy suyền gì ra, bất cứ trận nào cậu cũng cảm thấy công lực của mình kém người quá nhiều. Nhất là từ khi Chu Luân hiện ra cứu viện chàng, chàng thấy kiếm thuật tinh thâm và thái độ ung dung của chàng đó, không một điểm nào là không hơn mình hết nên chàng lại càng tự ti thêm. Tuy chàng đã được Vân Nhạc chỉ điểm cho mười chiêu võ công tuyệt kỹ nhưng chàng cứ như nằm ở trong mơ không hay biết gì cả, thậm chí Vân Nhạc đã đã thông kỳ kinh bát mạch và cho chàng uống rất nhiều linh đơn kỳ diệu để tăng sức mạnh mà chàng cũng không hay biết gì.

Sự tao ngộ kỳ lạ của chàng là một sự hiếm có trong võ lâm, nhưng tiếc thay chàng không hay biết gì hết, lại cứ tưởng trong mười hôm ngắn ngủi như thế, giới lâm cũng chỉ học được mấy pho võ công tinh diệu mà thôi, chứ còn nội công chân lực thì phải tu luyện thời gian khá lâu mới có thể cao thâm được.

Chàng nghĩ như vậy rất phải, nhưng chàng có ngờ đâu lão già áo đen mà chàng hoài nghi đó chính lại là Tạ Vân Nhạc, ân sư của chàng, võ công đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh.

Lạc Dương cảm chén rượu lên nhắm, trong đầu óc nghĩ ngợi vẫn hoài. Ngoài cửa điểm, chỗ giữa đường, đột nhiên có mấy người giang hồ xuất hiện. Người nào người nấy cầm khí giới mặt đều lộ vẻ sát khí.

Một ông già tuổi trạc ngũ tuần, mặt bệt râu ngắn, chạy thẳng vào trong tửu điểm cười nhạt một tiếng rồi quát lớn:

- Đổ Hồ, tên nào gây thị phi, mi mau chỉ cho lão hay? Thừa Yến nghe nói cười ha hả và đỡ lời:

- Ta tưởng là ai mà lại ngông cuồng đến thế, thì ra là Lại Đăng Khôi, không ngờ người lại ở đây làm chúa sơn lâm. Từ khi ở Vân Giang đến giờ thoảng cái đã mười năm trời, thấy cổ nhân được khỏe mạnh như xưa, mặt rất hân hoan và hân hạnh là khác.

Lạc Dương nghe thấy Vân Giang hai tiếng, trợn to đôi mắt lên nhìn mặt ông già kia và nghĩ thầm: "Người này có lẽ là tay sai của Vạn Đăng Long cũng nên, nếu quả vậy là môn hạ của kẻ đó, thì thật ta kiếm kẻ thù không tốn công chút nào, và ta cứ chất vấn lão già này chắc thể nào cũng biết được tin tức của Vạn Đăng Long liền." Ông già nọ hơi rùng mình một cái, trợn tròn mắt lên nhìn, rồi cười giọng quái dị và đáp:

- Ngươi Thừa Yến kia, ta Lại Đăng Khôi không ngờ lại gặp bạn tự dấn thân đến đây.

Món ân oán kia của chúng ta cũng phải nên sớm kết liễu đi. Ngươi nghĩ có phải không? Thừa Yến hỏi lại:

- Phải, nên kết liễu sớm ngày nào hay ngày đó. Bạn ra ngoài kia chờ Ngươi mỗ trả tiền xong sẽ ra thử xem cách biệt mười năm võ nghệ của bạn đã tinh thông như thế nào? Đăng Khôi dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng:

- Lại mỗ xin cung kính đợi chờ.

Nói xong, y quay mình đi ra ngoài khách điểm còn bảy người nọ vẫn ngồi yên tại đó, hình như ngồi canh chừng bọn Điền Thu Giả vậy.

Không hiểu tại sao Lạc Dương cứ cảm thấy máu nóng trong người rạo rực và hung hăng chỉ muốn được đấu thử với kẻ địch ngay. Nhân lúc Thừa Yến ra trả tiền, chàng dùng ngón tay trở với ngón tay giữa để ở dưới gầm bàn ngấm ngấm điểm đại huyệt ở phía sau lưng của bảy đại hán kia điểm thử một chỉ bằng lối cách không dùng chỉ phong điểm huyệt đứng cách xa nhau hai ba thước cũng có thể điểm trúng được yếu huyệt của đối phương.

Chàng thấy bảy người đó cùng kêu khặc một tiếng tựa như bị khóc vậy, rồi tên nào tên nấy nằm gục xuống bàn như người say rượu nằm ngủ vậy. Chàng rùng mình một cái, không ngờ Hư Không Điểm Huyệt của mình lại có công lực tuyệt luân như thế.

Quý vị nên rõ môn Hư Không Thô Mạch Triệt Huyệt Thủ Pháp này là thủ pháp ở trong Hiến Viên Thập Bát Giải và cũng là một kỳ học tuyệt thế. Vì Vân Nhạc ăn năn đã nhận Lạc Dương làm đồ đệ mà không dạy cho chàng ta một ngày võ công nào hết, vì vậy trong mười ngày đó, Tạ đại hiệp toàn dạy những môn tuyệt học thượng thượng để mong lương tâm khỏi khiển trách. Lúc ấy Lạc Dương mới tỏ vẻ kinh ngạc, trong lòng mới thật sự tin tưởng võ học của ông già áo đen cao thâm khôn lường, chỉ dạy mình trong một thời gian ngắn ngủi mà võ công của mình đã tiến bộ như vậy.

Tình hình đó Thừa Yến và bọn Thu Giả các người không ai hay biết gì cả.

Sau khi trả tiền xong Thừa Yến mỉm cười nói với Lạc Dương rằng:

- Lão đệ chỉ cần lược trận cho ngu huynh thôi, lúc nào cần lắm mới nên ra tay.

Y ngẫu nhiên liếc mắt trông thấy bảy đại hán kia đang nằm gục đầu xuống bàn ngủ say, liền giật mình định lên tiếng hỏi. Lạc Dương vội đưa mắt ra hiệu, y đảo tròn đôi mắt một cái đã hiểu biết liền, nhưng y kinh dị vì không tin Lạc Dương lại có võ công kỳ ảo đến thế.

Thừa Yến không hỏi thêm nữa, vén áo lên, chạy thẳng ra giữa phố nhìn thẳng Đổng Khôi và nói lớn:

- Các hạ định đấu bằng chưởng lực hay bằng khí giới, muốn gì Ngươi muốn cũng xin tiếp luôn.

Đổng Khôi hai mắt lộ hung quang quát lớn:

- BẠN MUỐN MỘT ĐẤU VỚI MỘT HAY LÀ HỢP ĐẤU, PHẢI NÊN NÓI TRƯỚC MỚI ĐƯỢC.

Nói xong y đưa mắt nhìn bọn Thu Giả ba người ngồi ở trong khách điểm, vì y sợ bọn Thu Giả hợp sức với Thừa Yến.

Nhân lúc Đổng Khôi đưa mắt nhìn vào trong khách điểm, Thừa Yến thấy Lạc Dương tay cầm cái quạt giấy phe phẩy đi ra trông rất tao nhã. Y lại tưởng Đổng Khôi chỉ Lạc Dương, nên cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Bác cứ yên trí, đồng thời bạn của Ngươi muốn đây là một thư sinh tay không có sức trói gà, nhưng can đảm lắm, y không coi bọn hồ quần, cẩu đảng của bạn vào đâu đâu.

Lại Đổng Khôi quát lớn:

- NGÀY HÔM NAY, KHÔNG PHẢI NGƯỜI THÌ TA, LẠI MỒ KHÔNG CÓ THÌ GÌ NÓI SUÔNG VỚI NGƯỜI ĐẤU.

Nói xong y rút luôn cái Thiết giản ba góc cắm ở trên vai xuống, góc cạnh nào cũng sắc bén và ánh sáng xanh tỏa ra.

Thừa Yến vừa cười vừa mắng chửi:

- KHÔNG NGỜ NGƯỜI CÀNG NGÀY CÀNG HÈN KÉM HƠN TRƯỚC, KHÍ GIỚI BÔI THUỐC ĐỘC NHƯ THẾ, THẬT LÀ CÒN HÈN HƠN CẢ BỌN TRỘM CƯỚP CHUỘT NHẤT.

Nói xong y rút chiếc roi gang mười ba khúc ra, đầu roi lại có cột một trái cầu bằng gang to bằng trái bồ đào vậy. Đột nhiên phía sau lưng Đổng Khôi có một đại hán mặc áo màu tía tay cầm đao gang bước ra và nói:

- GIẾT GÀ KHỎI DÙNG ĐAO MỒ TRẦU...

Y chưa nói dứt, Thừa Yến đã cười nhạt, xen lời nói:

- NGƯỜI KHÔNG XỨNG.

Y vừa nói dứt, chiếc roi mười ba khúc đã quất ra luôn, liền có một tiếng kêu thảm khóc vang lên, thân hình của đại hán áo tía đó đã bị quất bay lên trên cao và bắn ra ngoài xa mười mấy trượng, trán của y bị đầu roi đánh thủng một lỗ, máu và óc của y cứ theo lỗ hồng đó mà phọt ra ngoài, cái chết của y rất thảm thương.

Đổng Khôi liền biến sắc mặt lại nói:

- Thừa Yến, thủ đoạn của mi quá ác độc.

Thừa Yến trầm giọng đáp:

- ĐÃ RA TAY VỚI NHAU, NGƯỜI KHÔNG CHẾT THÌ TA VONG, KHÔNG CÓ GÌ ĐỘC ÁC VỚI ÁC ĐỘC CẢ, LẠI ĐỒNG KHÔI, NGƯỜI MUỐN DỪNG XA LUÂN CHIẾN THÌ NGƯỜI NHIỀU BẮT NẠT TA ÍT NGƯỜI, NHƯNG NGƯỜI CÓ BIẾT ĐẤU, HÀNH ĐỘNG VÀ MƯU MÓ NÀY CỦA NGƯỜI TỰ LÀM CHO NGƯỜI VỚI CÁC BỘ HẠ CÀNG CHÓNG CHẾT HƠN.

Đổng Khôi chưa kịp trả lời, thủ hạ của y lại có bốn người khác nhảy ra cùng cả lại, tấn công vào các yếu huyệt của Thừa Yến tới tấp. Thừa Yến cười ha hả, chỉ thoáng cái y đã gỡ được ba thế roi một lúc, thật lợi hại vô cùng, chỉ trong có được một hiệp, bốn người nọ đã bị tiên pháp của y quăng cho bay lên trên không, rồi lại rớt xuống đất nằm im lìm luôn.

Lạc Dương vỗ tay lớn tiếng cười và nói:

- ĐIỀN TÂY ĐẠI HIỆP, QUẢ THỰC CÔNG LỰC KINH NGƯỜI, TẠI HẠ QUẢ THỰC KÍNH PHỤC, KÍNH PHỤC.

Lúc ấy, bỗng có một ông già, mặt vàng khè, vừa gầy vừa lùn, nhanh như điện chớp bước ra, nhìn mặt Thừa Yến, cất giọng âm trầm và giọng cánh tay phải ra, năm ngón tay cùng chia ra một lúc, chỉ thấy y vòng tay một cái, đã nhắm đầu roi của đối thủ chộp luôn. Thừa Yến quát lớn một tiếng, nhảy tránh sang bên ba thước, đồng thời múa roi tấn công luôn chín thức, roi của y khua động vào gió có những tiếng kêu vù nhưng sắc mặt của y đang bình tĩnh đã biến thành kinh hoàng dần vì y thấy ông già nọ, hai tay biến hóa khôn lường và như bóng theo hình nhắm trái cầu gang ở đầu roi của y bắt chộp, tuy cầu gang của y chưa bị đối phương chộp trúng, nhưng bị chi phong và đụng phải mà hồ khẩu tay của y cũng bị chấn động đến tê tái liền.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu được mấy chục hiệp, tuy Thừa Yến chưa có vẻ gì là bị đánh bại, nhưng chân tay bắt đầu cuống quýt, đủ thấy võ công của ông già mặt vàng khè kia cao siêu hơn Thừa Yến như thế nào.

Lạc Dương ngăn người ra giấy lát rồi đáp:

- Chưa chắc, nhưng sự thật tại hạ không muốn đấu với phái yếu, tốt hơn, cô nương gọi tên Đổng Khôi lại cho tại hạ thì mọi việc đều êm đẹp cả.
- Nếu người thắng nổi cô nương cam đoan bắt lại Đổng Khôi cho người liền.

Lạc Dương lắc đầu nói tiếp:

- Cô nương nên nghe lời tại hạ khuyên...

Thiếu nữ đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Khỏi cần nói nhiều.

Nàng vừa nói xong, múa chưởng xông lại tấn công vào người Lạc Dương liền, Lạc Dương liền nhảy qua một cái bàn, nhưng thiếu nữ tựa như một cái bóng theo hình, đuổi theo và múa chưởng tấn công Lạc Dương, Lạc Dương lại du mình nhảy lên, dùng chưởng đánh bật cửa sổ và thân hình chàng nhanh như một mũi tên xuyên qua cánh cửa sổ, hạ chân xuống bãi cỏ xanh rì ở trên bờ sông Quế Giang.

Chàng chưa đứng vững đã thấy phía sau có một sức lực mềm mại nhắm sau lưng đè tới, chàng rung mình kinh hãi nghĩ thầm: "Thân hình của thiếu nữ này nhanh lắm." Chàng vừa nghĩ, vừa tung mình nhảy lên trên không, vung cái nan quạt đen ra, lúc rơi xuống đất, đã dùng quạt tấn công lại ngay ba thức. Chàng chỉ mới giờ nắm thành công lực ra mà thiếu nữ đã thấy khí huyết rạo rực, liền khẽ kêu:

- Nguy tai! Kêu xong, nàng liền tung mình nhảy ra ngoài xa, hai mắt long lanh, cứ nhìn vào cái quạt hoài. Chàng thấy mặt thiếu nữ tỏ vẻ kinh hãi và có vẻ muốn hỏi điều gì nên chàng liền hỏi trước:

- Cô nương muốn hỏi cái quạt này ở đâu ra phải không? Thiếu nữ gật đầu, Lạc Dương ngăn người ra giấy lát đáp:

- Quạt này do một người bạn tặng cho, cô nương hỏi làm chi? Cô nương nọ lại trợn to đôi mắt lên hỏi tiếp:

- Bạn của người là ai, là đàn ông hay đàn bà? Lạc Dương nghe hỏi, rung mình một cái liền nghĩ thầm: "Cái quạt này là của Tố Lan, sao nàng lại tỏ vẻ quan tâm mà hỏi một cách ngạc nhiên vậy, chẳng lẽ nàng quen biết Tố Lan hay sao? Có lẽ Tố Lan vừa ở hải ngoại về Ngọc Trung Sơn chưa biết chừng..." Nghĩ tới đó, chàng liền lớn tiếng cười và đáp:

- Cái quạt này có nghĩa lý gì đâu, sao cô nương lại hỏi càng hỏi vặn như thế làm chi.

Quạt này do một người bạn gái tặng cho tôi đấy.

Thiếu nữ nghe nói, liền biến sắc mặt, hình như đã làm một điều gì không phải, rồi với giọng run run hỏi:

- Công tử có phải họ Lạc đấy không? Lạc Dương ngạc nhiên đáp:

- Chính tôi đây, sao cô nương lại biết tên tôi như thế? Thiếu nữ tỏ vẻ kinh hoàng, hai môi run cầm cập, tựa như muốn nói gì, rồi đột nhiên quay mình một cái biến mất. Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, nghĩ mãi không hiểu tại sao thiếu nữ đó lại nhận được lai lịch của cái quạt, bằng không, làm sao nàng lại biết được ta họ Lạc, mà nàng đã biết lai lịch của ta rồi, tất nhiên phải quen biết Hách Tố Lan. Nhưng tại sao nàng lại tỏ vẻ hoảng sợ, không kịp nói một lời đã bỏ đi liền như thế? Chàng thắc mắc hoài, nhưng vẫn không sao nghĩ ra được lý do chính của nó, liền nghĩ tiếp: "Không biết Thừa Yến bây giờ ra sao." Nghĩ đoạn, chàng liền nhảy lên trên mái nhà, vượt qua một lớp nhà, rồi mới nhảy xuống đường, thấy Thừa Yến vẫn kịch chiến với ông già kia, người qua đường đứng xem đông nghịt, còn Đổng Khôi với những người giang hồ đứng đằng sau ông già đều biến mất, còn lại những cái xác mà Thừa Yến đã dùng roi quạt chết thôi.

Hai người đấu tới lúc này, ít nhất cũng có nghìn hiệp những thế chưởng của ông già biến đổi khôn lường và mạnh vô song. Còn Thừa Yến vẫn giữ thế thủ, tay của y thì tấn công bằng chưởng lợi hại khôn tả.

Lạc Dương lên mình ra giữa vòng đấu và bỗng dừng giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp của Tạ Văn Nhạc truyền thụ cho. Chỉ thấp thoáng một cái chàng đã lướt tới cạnh ông già, giờ tay trái ra chop đã bắt được cổ tay của đối thủ liền, chàng nhấn sức bóp mạnh một cái, ông chịu không nổi, liền kêu ối chà một tiếng.

Thủ pháp của Lạc Dương nhanh như điện, Thừa Yến chỉ thấy bóng người thấp thoáng chưa biết là có chuyện gì, y không kịp tháo roi và chưởng lại, nên trái cầu gang ở đầu roi da cắm sâu vào ngực của đối thủ. Tả chưởng của y cũng đánh trúng vai ông già, xương vai bị đánh nát vụn ngay. Ông già chỉ rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm học máu tươi và lỗ hồng trước ngực máu tươi phun ra như mưa, rồi gục xuống chết tốt.

Thừa Yến vội tháo roi lại và nói:

- Lạc đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người liền nhảy lên trên mái nhà, mọi người chỉ thấy họ nhảy mấy cái đã mất tích luôn.

Lạc Dương, Thừa Yến rời khỏi đó không lâu, đột nhiên có hai bóng người ở đầu phố phi tới, vượt qua khỏi đầu mọi người đến cạnh mấy cái xác chết.

Hai bóng người đó vừa xuất hiện, một là thiếu nữ họ Hà, còn một thiếu nữ mặc quần áo xanh biếc, chính là thị nữ Mai Nhi của Hách Tổ Lan.

Mai Nhi trông thấy cái chết của ông già, ngạc nhiên hỏi:

- Nghe đồn Điền Tây đại hiệp Ngụy Thừa Yên võ công cao tuyệt, tuy hơn Mã lão sư một chút, nhưng chưa chắc đã hạ nổi Mã lão sư? Chuyện này khả nghi lắm.

Nói xong, lại nhảy tới trước mặt bọn người đứng xem hỏi thăm. Người ta liền cho hai nàng hay, có một thiếu niên trợ giúp Thừa Yên mới giết được ông già, một người vừa nói vừa giơ tay giơ chân ra diễn tả lại trận đấu vừa qua. Mai Nhi tỏ vẻ rầu rĩ rồi chạy lại chỗ thiếu nữ họ Hà oán trách:

- Chỉ tại Bình muội mà nên hết, bằng không Mã lão đã đâu đến nỗi bị thiệt mạng như thế này.

Nói xong kéo tay thiếu nữ họ Hà đó cùng đi thẳng ra ngoài thị trấn. Hai thiếu nữ ngừng chân ở trên cánh đồng, thiếu nữ họ Hà về mặt rầu rĩ hỏi:

- Chị Mai này, có phải tự em đã lỡ hết chuyện không? Mai Nhi cười nhạt đáp:

- Hiền muội đã biết y là Lạc công tử rồi thì phải nói rõ hết nguyên nhân cho Lạc công tử hay, tại sao lại sai lầm như vậy? Bằng không Mã lão sư đâu đến nỗi bị Lạc công tử giết chết. Lát nữa gặp tiểu thư, chị biết nói năng ra sao? Nàng nói tới đó cau mày lại cười tiếp:

- Lạ thật, tại sao võ công của Lạc công tử lại tinh tiến đến thế. Xưa kia Lạc công tử còn kém Mã lão sư xa lắm.

Thiếu nữ họ Hà với giọng u oán xen lời:

- Chị Mai này, việc này không thể oán trách tiểu muội được, nếu tiểu muội nói rõ lai lịch của mình, Lạc công tử thế nào cũng bắt tiểu muội phải báo cho được Đãng Khôi trở lại.

Chị thử nghĩ xem Tuyết Liên Giáo đã kết liên với nương tử và gã sai Mã lão sư đến đây để hỗ trợ, tiểu muội đâu dám ra tay gây thù gây oán với Tuyết Liên Giáo, nhờ Sơn chủ trách mắng tiểu muội cáng đáng sao nổi, nên mới phải chạy đi báo cáo cho chị là thế.

Mai Nhi thở dài một tiếng nói tiếp:

- Vẫn biết là thế, nhưng bây giờ tôi biết trả lời cho Sơn chủ và tiểu thư ra sao? Thiếu nữ họ Hà suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta chỉ có một cách đồ hết tội lỗi cho Thừa Yên.

Mai Nhi ngẫm nghĩ giây lát khẽ lắc đầu và tiếp:

- Không được, Thừa Yên đã đi cùng Lạc Dương công tử tất hai người phải là bạn thân với nhau. Chúng ta không thể đổ thừa cho Thừa Yên được, hiền muội cũng biết xưa nay Sơn chủ đối đãi với kẻ địch như thế nào rồi, nhờ Thừa Yên chết thế nào Lạc công tử cũng đi báo thù hộ y. Lúc ấy có phải tiểu thư khó xử không. Xưa nay tiểu thư không bao giờ thêm để ý một người đàn ông nào hết, nhưng tiểu thư lại rất yêu Lạc công tử. Mới đây, chỉ vì Lạc công tử lẳng lặng rồi núi đi mất mà tiểu thư thay đổi tính nết hẳn, suốt ngày hi vọng bắt thường, bây giờ lại xảy ra chuyện này chắc tiểu thư lại càng buồn thêm.

Thiếu nữ họ Hà lo âu vô cùng vội hỏi tiếp:

- Vậy biết làm sao bây giờ đây? Mai Nhi nghĩ ngợi giây lát khẽ thở dài rồi đáp:

- Bây giờ chỉ có một cách là về thưa cùng Sơn chủ hay, nhưng phải tạm giấu tiểu thư trước mới được.

Đột nhiên đằng xa có tiếng rú rất thánh thót vọng tới, Mai Nhi biến sắc mặt và nói:

- Nguy tai! Dương lão sư đã tới, nếu ông ta biết được sự thật này thì phiền lắm, chi bằng chúng ta hãy tiến tới đón ông ta trước.

Nói xong, hai nàng cùng chạy về phía có tiếng rú đó, lại thấy một cái bóng đi như bay, khi đến gần là một ông cụ già tóc bạc phơ. Ông già trông thấy hai nàng liền ngừng chân lại hỏi:

- Hai vị cô nương có thấy Mã Thúc không? Mai Nhi rầu rĩ đáp:

- Mã lão sư đã chết rồi! Ông già cả kinh vội trợn mắt lên hỏi lại:

- Sao Mã Thúc lại chết? Mai Nhi lạnh lùng đáp:

- Cái chết của Mã lão sư là do mấy tên côn đồ vô tri của phái Tuyết Liên Giáo gây ra.

Ông già có vẻ tức tối hỏi lại:

- Mai cô nương nói gì thế? Mai Nhi đáp:

- Từ trước tới nay chính người trong Tuyệt Liên Giáo tàn sát lẫn nhau, ân oán vẫn chưa dứt. Ngũ Sát cường xúi Mã lão sư trợ giúp để đuổi mấy tên di nghiệp. Hừ, ngờ đâu bộ hạ của Tuyệt Liên Giáo bỏ cả việc chính không làm, cứ gây sự với những người không liên can tới.

Cả Mã lão sư cũng bị lôi cùng vào tròng. Mã lão sư đấu với đối phương, Tuyệt Liên Giáo lại bỏ Mã lão sư mà đi, vì vậy Mã lão sư quả bất địch chúng, mới bị ám khí của đối phương bắn trúng mà chết.

Ông già tức giận khôn tả, râu tóc rung động một hồi rồi hỏi lại:

- Tên hung đồ giết chết Mã lão sư đâu? Mai Nhi cười nhạt một tiếng đáp:

- Khỏi cần phải Dương lão sư mất công, chúng đã bị chị em chúng tôi giết chết rồi.

Dương lão sư hãy về núi trước đi.

Ông già nọ ngẩn người ra, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng gió động, y liền quay đầu lại nhìn thấy có sáu cái bóng chạy như bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô Gái Áo Đỏ Kể Rõ Nguyên Nhân

Mấy người đó là cao thủ của Tuyệt Liên Giáo, chúng thấy ba người đang nói chuyện liền ngừng chân lại tức thì.

Mai Nhi cau mày lại nói:

- Kẻ thù của quý phái đã qua sông Quế Giang rồi quý vị có việc riêng xin cứ tiện đi, chúng tôi còn phải trở về Giang Tây một phen.

Mấy người nọ chấp tay vái chào một cái, rồi quay mình đi luôn nhanh như điện chớp.

Lúc ấy ông già kinh ngạc hỏi:

- Mai cô nương tại sao muốn lão phu trở về Giang Tây, như vậy không sợ trái lệnh của Sơn chủ hay sao? Mai Nhi cười nhạt một tiếng đáp:

- Mã Thúc đã lỡ chết bởi tay Tuyệt Liên Giáo, Dương lão sư còn muốn vui thây ở đây chẳng, hiện giờ Tuyệt Liên Giáo đang cốt nhục tương tàn, mầm nổi loạn đã chớm nở, bồn thân của phái đó đang nguy cấp. Sơn chủ có ra lệnh cho Dương lão sư dự vào chuyện thị phi của giáo ấy đâu.

Ông gật đầu nói tiếp:

- Hai cô nương nói có lý, lão đi cùng Mai cô nương trở về Giang Tây vậy.

Ba người đi như bay rồi khỏi chốn đó.

-oOo-

Sông Quế Giang ở núi Hải Dương tại huyện Hưng tỉnh Quảng Tây phía nam chảy qua Quế Lâm tới Tô Châu, rồi hợp với hai bên bờ cây cối um tùm và sau những hàng cây lại có hai dãy núi xanh rì trông như năm trăm vị La Hán hoặc ngồi hoặc nằm trông rất kỳ lạ.

Phong cảnh kỳ thú lạ hơn cả vùng Quế Lâm.

Ở phía bờ sông thị trấn Lạc Trúc có mười mấy cái bóng người chạy nhanh như điện chớp. Trong đó có Tuyệt Liên Ngũ Sát và Lại Đăng Khôi, tên nào tên nấy đều tỏ vẻ lo âu vô cùng.

Chúng phát giác bọn Điền Thu Giả ba người mất tích, liền nóng lòng sốt ruột đuổi theo cho bằng được. Chúng qua sông Quế Giang đuổi được mười mấy dặm, nhưng không thấy hình bóng bọn Thu Giả đâu. Đăng Khôi liền nói:

- Theo sự nhận xét của hạ thuộc, thì hình như Thu Giả qua sông rồi men theo bờ chạy thẳng về Quế Lâm, vì vậy chúng ta tìm mãi mới không thấy, bằng không chúng sẽ đi thuyền mà đào tẩu để tránh khỏi tai mắt của chúng ta.

Niên Hàm liếc nhìn Đăng Khôi một cái rồi đáp:

- Người biết gì nào, phía bờ sông bên kia Niên mỗ cho mai phục rất chặt chẽ, nếu phát hiện tung tích của bọn chúng là đốt pháo thẳng thiên lên trời. Cho đến bây giờ vẫn không thấy động tĩnh gì hết, cho nên mỗ đoán chắc thế nào chúng cũng ẩn nấp ở bờ sông bên này.

Còn chúng đi thuyền lên trên miền ngược, bỏ nhanh mà đi chậm, thì chúng đại gì mà đi như thế.

Đặng Khôi nghe Niên Hàm nói mặt đỏ bừng và nói tiếp:

- Thuộc hạ thấy sự luận sự đầy thôi, khi nào thuộc hạ túc trí đa mưu bằng Niên đường chủ được, nhưng tại sao ở đường này Đường chủ lại không thiết lập mai phục, thuộc hạ ngu muội không hiểu vì lý lẽ gì, mong Đường chủ chỉ giáo? Niên Hàm cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Vì Niên mỗ đã nhận lời Thu Giả không cho người theo dõi y, muốn để y khỏi nghi để cho y thấy chúng ta là người đường hoàng, mỗ cho rút lui hết những chòi canh ngầm, nhưng khi qua huyện Bình Lạc, chúng sẽ lại lọt vào cạm bẫy của chúng ta ngay.

Đặng Khôi thấy Niên Hàm tự phụ như vậy, nên y mới chất vấn lại như thế. Y biết Điền Thu Giả là một danh thủ trong võ lâm khi nào y lại chịu thua một cách dễ như vậy cho nên y mới nghĩ thầm: "Việc trọng đại như thế, Giáo chủ không thân hành đến chủ trì mà lại giao cho Ngũ Sát ngu xuẩn và hay tự phụ như thế này. Phen này thế nào cũng bị chúng làm hỏng hết công việc chứ không sai." Nghĩ vậy nhưng mồm vẫn giả bộ khen ngợi rằng:

- Niên đường chủ tài trí vô song, đoán việc như thần, thảo nào Giáo chủ tin cậy Đường chủ đến thế.

Ai mà chả thích người ta khen ngợi, Đặng Khôi gãi đúng chỗ ngứa của Niên Hàm, nên y cười tít mắt lại. Bọn phi đồ của Tuyết Liên Giáo chạy rất nhanh chóng thoảng cái đã đi mất dạng liền.

Lúc ấy Thừa Yến với Lạc Dương đang ở bên bờ Lạc Trúc sang ngang. Hai người chuyện trò không bao lâu đã sang tới bờ sông bên kia trả tiền đò xong lên bờ đi luôn.

Giữa đường Lạc Dương đưa mắt nhìn Thừa Yến hoài, Thừa Yến thấy mắt chàng hơi khác, liền khẽ hỏi:

- Thiếu hiệp muốn nói gì thế? Lạc Dương gật đầu nói:

- Tại hạ hãy còn ít tuổi chưa nghe thấy ai nói đến Thu Giả bao giờ, chắc huynh đài biết rõ y lắm, vậy y là người như thế nào? Thừa Yến nghe nói ngạc nhiên vô cùng, biết Lạc Dương hỏi như vậy không phải là không có duyên cớ. Nên y hỏi lại:

- Thu Giả là người ít giao thiệp với người, tính tình rất lạnh lùng, nhưng không làm tội ác nào lớn cả. Thiếu hiệp hỏi như thế là có ý nghĩa gì? Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Khi ở Trần Gia khách sạn, huynh đài đã nhờ y dò thăm hộ Đồng Phi Hồng, người em kết nghĩa, đã mất tích. Tại hạ ngẫu nhiên trông thấy thần sắc của y hơi khác lạ, và lúc trả lời huynh đài âm âm, ờ ờ cho nên tại hạ mới nghi ngờ như thế, nhưng không dám cả quyết hẳn nên bây giờ mới hỏi huynh như vậy.

Thừa Yến nghe nói biến sắc mặt hỏi lại:

- Thiếu hiệp nghi như vậy rất đúng, tính nết của người đó rất cô độc, hành sự rất quái lạ, ta không thể nhận hình sự và dùng lễ thường mà đo lường như vậy. Chẳng lẽ việc mất tích của Đồng Phi Hồng, người em kết nghĩa của mỗ, có liên quan tới y chăng? Thế là nghĩa lý gì? Chi bằng chúng ta đuổi theo y hỏi rõ xem, y đã thấy Phi Hồng bao giờ chưa? Lạc Dương lớn tiếng cười nói tiếp:

- Huynh đài cho là chúng theo như kế hoạch mà hành động phải không, nhưng tại hạ đoán chắc thế nào chúng cũng vội vã gặp những người khác để xếp đặt cạm bẫy dụ kẻ địch vào tròng.

Thừa Yến nghe nói ngẩn người ra hỏi lại:

- Sao thiếu hiệp lại đoán biết như vậy? Lạc Dương đáp:

- Tại hạ chỉ cảm thấy hai bên đều có ý muốn diệt nhau mới hà dạ. Chúng kết thù oán rất sâu cay, và lại việc này còn liên quan đến sự sống còn của Tuyết Liên Giáo. Giáo chủ của chúng là Kim Ty Nhân Vệ Phi Long không thân hành tới đây mà lại giao phó cho Ngũ Sát, nên mới có sự sai lầm đảo lộn như vậy. Tại hạ đoán chắc Vệ Phi Long không đến nổi tàn ác như vậy. Chắc thế nào cũng ngầm ngầm có hành động riêng, và Thu Giả chắc đã biết chuyện này, cho nên y mới vội đi tới đó để xếp đặt.

Thừa Yến đảo ngược đôi người một vòng rồi nói tiếp:

- Cao kiến của thiếu hiệp rất đúng, chúng ta nên đuổi theo tới đó đi.

Hai người giờ khinh công ra đi luôn. Cảnh sắc ở hai bên đường quả đúng như lời nói của Thừa Yến, càng đi bao nhiêu càng thấy kỳ lạ bấy nhiêu. Chiều hôm đó Lạc Dương với Thừa Yến đã tới cách huyện Bình Lạc chừng bốn mươi dặm.

Đột ngột thấy cạnh đường có một tảng đá lớn, cao chừng năm thước, phía sau tảng đá có lộ ra một cái chân người dính đầy máu, cả hai kinh ngạc vô cùng, vội chạy lại sau tảng đá đó xem. Hai người liền thấy một cái xác của phi đồ Tuyết Liên Giáo và quần áo của nạn nhân y như những người đã gặp ở thị trấn Lạc Trúc vậy. Hai người xem kỹ thấy cái xác đó bị thương khắp mình mẩy, ngực thủng một lỗ lớn to bằng ngón tay hai mắt mở tròn xoe, mồm há hốc, hình như trước khi chết y đã thấy một vật gì rất kinh khủng.

Thừa Yến ngấm nhìn một hồi lâu rồi nói:

- Người này chết cách đây chỉ độ nửa tiếng thôi, hung thủ phải là một cao thủ nội gia tuyệt đỉnh, lấy trái tim kẻ địch bằng thủ pháp Đại Ưng Trảo, không

khéo lại là Điền Thu Giả cũng nên.

Lạc Dương thấy kiến thức của mình quá non sót, nên chàng nghĩ thầm: "Có một người giàu kinh nghiệm giang hồ làm bạn với mình như thế này, có điều gì mình không biết nên hỏi để rộng kiến thức thêm." Nghĩ đoạn, chàng liền lên tiếng hỏi Thừa Yên:

- Chẳng hay huynh đài căn cứ vào đâu mà quả quyết như thế? Thừa Yên đáp:

- Cứ xem vết thương trước ngực người này, máu bầm mới kết đông nên đoán y mới bị chết cách đây chỉ độ nửa tiếng. Hơn nữa, người này đột nhiên bị tấn công lén, y chưa trông thấy rõ hung thủ là ai thì ngực đã bị Ung Trảo chưởng pháp đánh thủng, nhưng y vẫn chưa chết, còn kinh hãi kêu rú, nhảy chạy mấy cái. Vì y kinh hãi quá độ nên khi ngã lăn ra chết, mặt mũi trông rất kinh khủng như thế này, khi y chưa tắt thở thì bị người ta moi ruột và tìm đi, y có giấy gựa mấy cái, nên máu mới dính be bét ở trên mặt đất như vậy.

Nói xong, Thừa Yên chỉ những máu ở trên mặt đất cho Lạc Dương xem và nói tiếp:

- Cứ theo đường máu này mà suy đoán thì tôi tuy không đoán trúng hẳn, nhưng cũng không sai là bao.

Lạc Dương quan sát tỉ mỉ nhận thấy sự xét đoán của Thừa Yên rất đúng, chàng bỗng tròn to đôi mắt rồi ngạc nhiên nói:

- Huynh đài xem kia, bên kia còn một vũng máu tươi nữa.

Chàng vừa nói chỉ về phía tây nam. Thừa Yên đưa mắt nhìn về phía đó thấy cạnh một hòn đá nọ có một đồng máu tươi, liền nói tiếp:

- Có lẽ không riêng gì một người này bị giết chết thì chúng ta cứ theo vết máu này mà tìm kiếm, may ra còn thêm những xác chết nữa cũng không chừng.

Hai người đi vào một động đá. Động đó tựa như là thạch động, hai người đi theo đường chữ chi mà chạy trong rừng, thỉnh thoảng lại thấy một cái xác chết, xác chết cũng rợn rợn như cái xác đầu tiên, thậm chí khóc vô cùng Thừa Yên đột nhiên ngừng chân lại, ngẩng mặt lên trời ngẫm nghĩ hồi lâu nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương nói tiếp:

- Lúc này tại hạ rất lấy làm thắc mắc là nếu bảo Điền Thu Giả ra tay giết chết những người kia, tại sao y lại lựa những người ở rừng đá này mà hạ thủ...

Lạc Dương không hề nghĩ ngợi gì hết vội đáp:

- Địa thế nơi đây rất tốt, y ở bóng tối, giặc ở nơi sáng nơi đây hạ thủ lợi vô cùng, chẳng hay Ngụy huynh còn đoán điều gì nữa.

Thừa Yên mỉm cười đáp:

- Thiếu hiệp đoán rất phải Điền Thu Giả đi tất cả là ba người mà kẻ hạ thủ chỉ có một thôi, tính nết của Thu Giả tuy quái dị thật, nhưng không bao giờ lại ra tay ác độc như vậy đâu. Hơn nữa chưa phát hiện thấy bọn Tuyết Liên Giáo theo sự ước đoán của mỡ, chắc việc này là do một người ra tay, người này cũng là kẻ thù lớn của Tuyết Liên Giáo.

Lúc ấy trời đã sắp tối, sao ở trên trời đã lấp ló dần. Thừa Yên cúi mặt xuống nói:

- Sau khi tại hạ suy nghĩ xong, cảm thấy tình hình này không giản dị như chúng ta vừa ước đoán, vì việc quan trọng nên người nghĩa đệ của mỡ là Đồng Phi Hồng mất tích khả nghi, đương nhiên có liên quan rất lớn tới việc này. Sự thật bên trong ra sao mỡ chưa biết rõ, nên không dám ước đoán ngay. Theo mỡ thấy thì rừng đá này rộng lớn lắm, chi bằng chúng ta chia nhau ra tìm kiếm, may ra mới tìm được chút manh mối. Nếu chúng ta mất liên lạc với nhau thì cứ việc đến huyện Bình Lạc đợi ở trên thành lầu cửa nam, phải gặp mặt nhau rồi mới giải tán.

Lạc Dương gật đầu nhận lời. Thừa Yên liền tung mình bay lên, lướt qua một tảng đá cao hơn trăm trượng, và khuất dạng liền. Lạc Dương từ từ đi vào trong rừng đá, quanh đi quanh lại một hồi vừa đi vừa nghĩ thầm: "Chuyến đi này của ta mục đích là tìm kiếm sư phụ, không ngờ tìm mãi không thấy, mà lại gặp Thừa Yên lòi vào trong thị phi này, không biết ta có nên đi theo không." Chàng vẫn không biết quyết định như thế nào, vì ở thị trấn Lạc Trúc chàng gặp thiếu nữ ấy lại biến chàng họ Lạc, chẳng lẽ Hách Tổ Lan cũng là người trong Tuyết Liên Giáo chăng? Vì Tổ Lan có ân trọng nghĩa hậu với chàng nên chàng mới nghĩ như vậy. Chàng muốn gặp nàng ta để hỏi xem tại sao nàng gia nhập tà giáo ấy.

Đột nhiên chàng nghe thấy phía đằng sau có tiếng cười lạnh lạnh như tiếng nhạc kêu và quát hỏi:

- Làm gì ở đây thờ ngắn than dài như thế? Lạc Dương giật mình quay người lại, liền thấy một thiếu nữ áo đỏ đang tròn tròn đôi mắt nhìn chăm chú vào mình. Chàng thấy thiếu nữ đó sắc mặt không đẹp lắm, nhưng thân hình rất cân đối trông cũng có vẻ diễm lệ hơn người, chàng ngẩn người ra giây lát rồi lỏn tiếng:

- Tại hạ vào rừng đá này xem phong cảnh nên lạc đường không biết lối ra, cho nên mới đứng thờ dài như vậy, mong cô nương chỉ đường cho tại hạ thì thật cảm ơn vô cùng.

Thiếu nữ áo đỏ không trả lời, chỉ ngắm chàng hoài, rồi bỗng cười một tiếng và hỏi lại:

- Người nói dối như vậy tưởng đánh lừa được cô nương hay sao. Rõ ràng các người vừa phát hiện mấy cái xác chết rồi hiếu kỳ đã thúc đẩy đi sâu vào trong rừng, nhưng cô nương biết các người là người ngoại cuộc, bằng không khi nào cô nương theo sau hồi lâu mà lại không ra tay.

Lạc Dương vừa ngạc nhiên và kinh hãi nghĩ thầm: "Nàng theo ta đã lâu, sao ta không hay biết gì thế? Hay chỉ vì ta nghĩ vớ nghĩ vẩn mà lơ đãng như vậy,

cũng may nàng chưa tấn công lên ta, bằng không ta đã chết một cách bất minh, bất bạch như vậy có phải oan uổng không?" Nhưng chàng vẫn trấn tĩnh như thường rồi mỉm cười đáp:

- Cô nương đoán không sai, nhưng tại hạ bị lạc lối trong rừng đá này cũng là sự thật, chỉ có điều không hiểu những xác chết đó có phải là do bàn tay ác nghiệt của cô nương đánh chết không? Cô gái áo đỏ hiền nhiên đã mê vẻ đẹp của Lạc Dương nên nghe chàng hỏi như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa trả lời:

- Bây nào, cô nương có bao giờ lại có thủ đoạn ác độc như thế. Người có thấy một ông già mặt đen, hai tay đã bị phế ở trong rừng đá này không? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa gặp người nào như thế cả.

Thiếu nữ áo đỏ đáp:

- Hiện giờ cô nương đang đi tìm ông già ấy. Nếu người muốn đi ra khỏi rừng đá này, thì hãy chờ cô nương quay trở lại. Nếu người đi sâu vào trong chốn nguy hiểm, cô nương này không có cách gì cứu người ra được đâu.

Nói xong, chỉ thoáng cái đã mất dạng nàng ta liền.

Lạc Dương suy tính giây lát rồi quyết định chờ thiếu nữ áo đỏ đó về, để dò hỏi nàng ta mà tìm ra lối thoát còn hơn là mình tìm tòi một cách mù quáng như thế này. Chàng quyết định như vậy liền ngồi xuống đợi chờ thiếu nữ áo đỏ quay trở lại.

Một lát sau, chàng bỗng nghe thấy có tiếng cười của một người già nổi lên ở phía sau một hòn đá cao, chàng liền đứng lên chạy thẳng về phía có tiếng người đó, mồm thì quát:

- Ai thế? Chàng vừa nói đã tung mình nhảy lên trên cao, vượt qua tảng đá, hạ chân xuống phía bên kia. Chàng lại nghe có tiếng cười khê, tiếng cười đó chứa đầy ý chế nhạo khinh thường, chàng lại thuận theo phía có tiếng cười đó mà nhảy xổ tới, cất giọng quát hỏi:

- Là bạn hay là địch, cũng mong xuất hiện cho ta gặp, hà tất phải lén lén, lút lút như thế.

Chàng nhảy tới nơi thì đã thấy một hình bóng nhảy ngay lên và trả lời:

- Nếu người đuổi kịp thì sẽ gặp được mặt lão phu ngay, nhưng chỉ sợ người không có tài ba ấy thôi. Nếu người không đuổi được lão phu thì đừng có hòng ra khỏi được rừng đá này.

Nói xong, người đó lại cười và như một bóng ma biến mất vào trong bóng tối.

"Y nói như vậy chẳng lẽ có dụng ý khác chăng..." Chàng không kịp suy nghĩ thêm đã nhảy theo về phía đó để đuổi theo người nọ liền.

Người này chạy ở phía đằng trước, lúc chạy ngang sang phía đông lúc chạy chéo sang phía nam, chớ lại không phải chạy theo một hướng nào hết. Người đó lại không muốn Lạc Dương lạc đường, cố hết sức để lộ thân hình cho chàng đuổi theo, càng chạy vào sâu bao nhiêu, rừng đá càng rậm rạp và khó đi thêm, những mỏm đá lởm chởm biến ảo vô cùng. Lạc Dương đuổi được nửa tiếng đồng hồ, bỗng mất tích người nọ, chàng tìm kiếm mãi cũng không thấy, đành ngừng chân lại nghĩ thầm: "Sao không thấy người này tái hiện nữa, có lẽ đã tới nơi rồi chăng. Nghe tiếng già gằn ấy, chẳng lẽ người đó là ông già mặt đen mà thiếu nữ áo đỏ đã nói cho ta hay chăng..." Chàng vừa tung mình nhảy lên, đột nhiên nghe thấy bên tai có tiếng người nói khê như tiếng muỗi, dặn bảo rằng:

- Người cứ theo khe hở của rừng đá này mà đi vào, hề thấy có lối rẽ là quẹo luôn.

Quẹo ba lần bên trái, lại quẹo hai lần bên phải, cứ theo đúng như thế mà đi, sẽ được gặp lão phu ngay.

Lạc Dương nghe nói rừng mình kinh hãi, biết mình đã gặp một phong trần kỳ nhân có võ công rất trác tuyệt. Chàng liền chấp tay chào về phía có tiếng nói và đáp:

- Cảm ơn lão tiên bối đã chỉ giáo cho.

Nếu người nọ không dặn bảo như vậy, thì chàng không sao mà đi tới đích được, vì đi đến đâu cũng thấy là đường rẽ, nếu không có gì chỉ điểm, thì chưa chừng chàng loanh quanh lại trở về chỗ cũ cũng nên. Không bao lâu thì chàng đi tới một đầm nước rộng hơn mẫu. Mặt nước phẳng lì như một tấm gương, phía bên kia đầm có một tòa tháp lạ, dùng da cây làm nóc, dùng thân cây làm cột. Trước nhà đó có một tấm ván, chia ra ngoài dài hơn trượng, một ông già râu dài đang ngồi ở đầu tấm ván, hai chân buông thõng xuống vừa đựng mặt nước, hai mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương ở phía bên này. Lạc Dương ngán ngừ giây lát rồi lớn tiếng gọi:

- Lão tiên bối có cho phép tiểu bối được yết kiến không? Ông già cười ha hả đáp:

- Người không biết phi qua phía bên này hay sao, mà hỏi làm chi.

Lạc Dương nghĩ thầm: "Người muốn thử khinh công của ta chắc, nhưng mà cách nhau mười mấy trượng như thế này, cũng không thể làm ta khó dễ được." Chàng nín hơi lấy sức tung mình nhảy lên cao sáu bảy trượng, rồi tựa như con chim ưng đuổi cánh đầm bô đầu và từ từ hạ thân xuống, dáng điệu đẹp khôn tả.

Ông già nọ thấy khinh công của chàng cao siêu như vậy cũng phải khen ngợi một tiếng:

- Thắt Cầm Thân Pháp đẹp tuyệt.

Lạc Dương hạ chân xuống, ông già vẫn ngồi yên, đột nhiên người của ông ta bay thẳng lên trên cao, hai chân vừa đung vào mép ván, thân hình đã lướt vào trong thủy tạ, quay mình đứng đợi chờ. Lúc ấy Lạc Dương vừa hạ chân xuống mặt ván, liền vừa cười vừa nói:

- Khinh công của tiểu bối rất thường, mong lão tiền bối đừng chê cười.

Nói xong chàng đã đi vào thủy tạ; ông già nhìn mặt chàng có vẻ ngạc nhiên. Lạc Dương nói tiếp:

- Xin lão tiền bối cho biết danh hiệu để tiểu bối khỏi thất lễ.

Nói xong, chàng đã đứng ở trước mặt ông già. Ông già liền trả lời:

- Lão là người ẩn dật ở nơi đây đã lâu, nên đã quên mất tên họ là chi rồi. Người cứ gọi lão là Tàn Tú đi.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, mắt nhìn vào cánh tay của ông già, quả nhiên thấy hai tay của ông ta cụt ở chỗ khuỷu tay, mỗi bên lấp một chiếc tay giả bằng đồng. Nhưng hai chiếc tay giả đó rất khéo có thể co lên co xuống được. Chàng càng nhìn càng ngạc nhiên thêm. Ông già lại nói tiếp:

- Chính lão là ông già cụt tay mà con nhỏ nói cho người biết hồi nãy đấy.

Vì trong thủy tạ tối om nên chàng không biết ông ta có phải mặt đen thật không, chàng lại đưa mắt nhìn ông già một cái rồi hỏi tiếp:

- Chắc lão tiền bối ẩn núp ở một bên xem xét tiểu bối đã lâu, nhưng không hiểu tại sao lão tiền bối lại không muốn gặp mặt thiếu nữ áo đỏ.

Ông già liền nói:

- Người có biết con nhỏ đó là ai không? Nàng là con gái cưng duy nhất của Kim Ty Nhân Vệ Phi Long đấy, mà Vệ Phi Long lại là đứa đồ đệ mất dạy của lão.

Lạc Dương nghe nói rung mình một cái hỏi tiếp:

- Nếu vậy Mạnh Kiệt cố Giáo chủ của Tuyết Liên Giáo cũng là cao túc của lão tiền bối ư? Ông già rầu rĩ đáp:

- Phải, nhưng y chỉ có một bộ mặt hiền từ thôi, sự thật cũng hung ác khôn tả. Lão đã xét lầm y, rồi lại xét lầm cả Vệ Phi Long nữa, nói ra càng đau lòng thêm.

Lạc Dương nghe nói ngạc nhiên vô cùng, chưa biết rõ lòng người mà đã truyền thụ võ nghệ cho người ta rồi. Và đã làm lỡ một lần lại còn làm lỡ lần thứ hai nữa Ông già trầm giọng hỏi:

- Có phải người đang tự hỏi tại sao lão lầm lẫn lại còn lầm thêm nữa phải không? Lạc Dương cả kinh nghĩ tiếp: "Ông già này lợi hại thật, chỉ xem sắc mặt cũng biết chuyện ta suy nghĩ rồi. Ông ta mình mẫn như thế này sao lại thâm hiểm phi đồ làm đồ đệ như vậy?" Nghĩ tới đó, chàng thắc mắc vô cùng. Ông già không hỏi thêm nữa liền thấp sáng ngọn đèn dầu rồi chỉ hai cái ghế trúc và nói:

- Bạn nhỏ hãy ngồi xuống đây để lão kể chuyện cho mà nghe.

Lạc Dương cảm ơn, rồi cả hai cùng ngồi xuống chuyện trò.

Thì ra Mạnh Kiệt với Vệ Phi Long đều là con mồ côi vì thấy gân cốt của chúng rất đẹp nên ông già mới động lòng thương chúng thu làm đồ đệ.

Hai tên ấy tuy còn ít tuổi, nhưng vì chúng đều là dòng dõi giặc cướp nên rất hiếu sát, bất cứ phi cầm cẩu thú hề gặp chúng, không bị giết chết thì cũng bị đã thương. Tuy ông già biết chuyện đó, nhưng tưởng mình chịu khó dạy dỗ thì chúng sẽ biến thành người hiền. Thế rồi ngoài việc truyền thụ võ công ông ta còn dạy chúng học sách, để mong sau này chúng thành người văn võ toàn tài. Ngờ đâu chúng khôn ngoan khôn tả, trước mặt sư phụ làm ra vẻ rất lương thiện, mà vắng mặt ông ta thì mới làm bậy tác oai nên ông ta không hay biết gì cả. Học thành nghề rồi, Mạnh Kiệt liền biệt sư phụ xuống núi hành đạo.

Chưa đầy mấy năm, tiếng xấu và tiếng ác của y đã lừng danh trời nam, bấy giờ tự sáng lập Tuyết Liên Giáo và tự xưng làm Giáo chủ...

Ông già nói đến đây, khẽ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Hành vi độc ác của Mạnh Kiệt lọt vào tai lão, lão tức khôn tả. Vệ Phi Long đoán biết lão đã có ý định diệt trừ Mạnh Kiệt, y liền thưa với lão rằng: 'Đã có đệ tử phục vụ thay cho sư phụ hà tất phải thân hành đi như thế. Xin sư phụ cho phép đệ tử xuống núi.' Nhất thời, lão không nhận xét kỹ liền trả lời y rằng: 'Võ công của người chỉ ngang với Mạnh Kiệt thôi, người khỏi phải nóng lòng như vậy, để sư phụ truyền thụ cho con vài thế võ chế phục y đã, nhưng chỉ trong hai tháng là cùng, sư phụ có thể dạy cho con hiểu biết liền.' Ngờ đâu, lão trúng phải độc kế của Phi Long, y biết lão còn giấu chưa chịu dạy hết tài ba cho đồ đệ. Trải qua hai tháng khẩn cấp truyền thụ, y đã học hết tám chín thành võ công của lão, liền từ biệt lão xuống núi. Trước khi đi y còn ứa nước mắt tỏ vẻ luyến tiếc, lão cũng cảm động theo, y đóng kịch rất khéo nên lão mới bị lừa, đến bây giờ nghĩ lại, lão tức giận khôn tả.

Nói tới đó ông già ngừng lại giây lát, thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Lão đang đứng ở trên vách núi thật cao thường thức cảnh mây bay trên trời, Phi Long bỗng mang thủ cấp của Mạnh Kiệt về núi, trông thấy lão liền quỳ xuống vái lạy. Hai tay lão vừa giơ ra đỡ y dậy thì bỗng thấy gan bàn tay nóng lên cánh tay. Lão biết bị tên mất dạy Phi Long hãm hại, liền quát mắng một câu: 'Nghiệt đồ.' Không hiểu y lấy ở đâu ra những ám khí độc đó, lão cảm thấy phong bế huyết đạo, nhưng cũng vội đá luôn hai cái, ngờ đâu tên nghiệt đồ lại nóng lòng muốn hạ thủ lão phu ngay, nên y thấy lão đá hai cái vội vút ngay cái thủ cấp, lui về phía sau hai bước rút luôn thanh đao Điện Diện ra xông lại chém lão phu... Lão liền nghĩ ra một kế, giơ luôn hai cánh tay ra nghênh đón, thanh đao của y chém rụng hai cánh tay của lão liền. Đồng thời lão tung mình nhảy lên, rồi lún xuống sườn núi, nhờ vậy mới thoát chết...

Lạc Dương hỏi tiếp:

- Chả lẽ Vệ Phi Long không xuống dưới sườn núi xem tiền bối sống chết ra sao hay sao? Ông già lắc đầu, mỉm cười đáp:

- Dưới sườn núi đó là vực thẳm, sâu hàng ngàn trượng, không chết cũng bị chặt gãy.

Phi Long đoán chắc lão khó mà sống được. Mà lão có còn sống cũng thành phế nhân rồi, nên y mới không thèm tìm kiếm nữa. Y liền rời khỏi ngọn núi đi luôn, đó là lão đoán như thế, sau lão dò hỏi cũng đúng như vậy.

- Sau đó lão tiền bối có biết trúng ám khí gì không?

- Khi lão phi thân nhảy xuống dưới sườn núi, nhờ có thân pháp lẹ làng mới thoát chết.

Lão liền phong bế huyết đạo để máu khỏi chảy tiếp, rồi ngày nghỉ, đêm đi, chạy thẳng đến Yên Kinh, lúc ấy hai tay đã cụt, đau đớn khôn tả. Ở Yên Kinh, ta tìm được một người thợ rất khéo, lão đã tặng một số tiền rất hậu hĩ cho y để y chế cho lão phu một đôi tay đồng này.

Xong đâu đấy lão mới trở lại Quê Lâm, đi tìm kiếm Phi Long muốn giết cho được y mới hả dạ.

Ngờ đâu, Phi Long đã triệu tập những tay cao thủ hạng nhất trong hắc đạo, cho nên lão khó mà hạ thủ được. Huống hồ, lão lại cụt hai tay rồi, tuy có hai tay đồng thay vào, nhưng không sao sử dụng được chân lực. Sao lão nghĩ ra một cách dụ Phi Long vào tròng. Năm năm trước, lão lựa lấy rừng đá này, lão tốn không biết bao nhiêu công phu mới biến nó thành kỳ môn trận đồ, rồi sai những người không biết võ công hạ thư bảo Phi Long tới đây gặp lão.

- Người không biết võ công thì làm sao mà hạ chiến thư được?

- Chỉ cần có tiền là được, người hạ thư không được biết mặt lão, không biết lão là ai, mà tên đó lại là một côn đồ không sợ chết. Trước khi đem thư đi, y đã được lão tặng một trăm lạng bạc. Trước khi gọi y tới, lão đã nhờ một người điếm huyết cho y mê man bất tỉnh, rồi mới đem y tới chỗ có đề thư và tiền bạc. Lão phải ra tay giải huyết cho y, rồi vừa dọa nạt, vừa khuyên bảo, lại còn khích lệ y nếu đem được thư phúc đáp thì khi về sẽ tặng cho y một trăm lạng bạc nữa...

Lạc Dương vỗ tay, vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Ý kiến này của lão tiền bối hay lắm, nhưng không biết là Vệ Phi Long có tới không?

- Nghiệt đồ là những quân giảo hoạt, lần nào y cũng phải những thuộc hạ tới đây nộp mạng chứ y không tới.

- Những xác nằm ngổn ngang ở bên ngoài mà văn bối đã được trông thấy có phải lão tiền bối đã ra tay đấy không?

- Phải, những tên đó đều là những kẻ thấp ác không thể tha thứ được. Hơn nữa lão muốn chọc tức Phi Long để cho y tự dẫn thân tới nhưng mấy năm nay, y không lọt vào tròng của lão.

- Thiếu nữ áo đỏ đã làm con gái cung của Phi Long, sao lão tiền bối không bắt lấy làm con tin để dụ Phi Long tới.

- Đây là nhược điểm của lão, Phi Long cũng biết vì bình sinh lão không bao giờ ra tay đối địch với một người đàn bà nào hết, huống hồ y có tội, chứ con gái y có tội đâu, nên lão thấy con gái y tới là vội tránh né ngay.

Lạc Dương đã biết rõ câu chuyện của ông già rồi ngẫm nghĩ giây lát, lớn tiếng nói:

- Lão tiền bối dụ tiểu bối tới đây rồi nói rõ tiền nhân hậu quả có ý muốn bảo tiểu bối giúp sức phải không? Ông già ngăm nhìn chàng một hồi rồi đáp:

- Mấy năm gần đây, hành động của Tuyết Liên Giáo như thế nào cũng không qua khỏi tai mắt của lão, hành động của Thu Giả chỉ nói giáo cho giặc, lấy mệnh trị mệnh thôi, lão không tán thành, đành để cho y phát triển thôi. Lão đệ không những tài ba mà lại là người rất trung hậu, nên lão không nhân tâm trông thấy lão đệ sa ngã vào chỗ tà ác, vì đi làm một bước, muối hối cái cũng không kịp, vì thế lão mới dẫn lão đệ tới đây...

Lạc Dương nghiêm nét mặt lại đáp:

- Tiểu bối xin tuân theo lời dạy bảo của lão tiền bối, tuy tiểu bối không biết con của Mạnh Kiệt là ai. Con trả thù cho cha không có gì vô lý cả. Điền Thu Giả chơi thân với Mạnh Kiệt, giúp con Mạnh Kiệt như vậy cũng là một nghĩa cử...

Ông già cười và xen lời hỏi:

- Lão đệ nói cũng có lý, nhưng con của Mạnh Kiệt tâm địa còn tệ hơn cha của y nhiều, khi nào lão lại còn muốn gây thêm sự lầm lỗi nữa. Vì lão đã mất hai cánh tay cho y chẳng lẽ lại mất hai chân cho con y hay sao? Còn lão dụ lão đệ tới đây, nói thật cho lão đệ hay là lão muốn mượn lão đệ giúp sức nhiều, nhưng lão không bao giờ nhờ vả không đâu. Nếu đệ nhận lời, lão sẽ truyền thụ cho lão đệ một thuật dùng Kim Tiền bói toán sự cát hung.

- Lão tiền bối sai bảo, tiểu bối đâu dám từ chối.

Tuy chàng nói như vậy, nhưng trong lòng nghĩ thầm: "Bói toán như vậy, chưa chắc đã linh nghiệm, vì linh nghiệm thì ông già này đâu đến nỗi bị gãy hai cánh tay như thế." Ông già thấy sắc mặt của chàng, đã biết chàng nghĩ điều gì, liền mỉm cười nói:

- Môn bói toán này, trước kia lão coi thường nó, không chịu học hỏi, sau khi gãy hai tay rồi mới nghiên cứu tới. Lão nhận thấy môn này rất kỳ ảo và linh thiêng, sở dĩ lão đệ tới đây làm chi, ý định ra sao, lão cũng nhờ môn bói toán này mà hay biết hết, và lão còn biết lão đệ là môn hạ của kỳ nhân, sau này lão đệ thế nào cũng trở nên một nhân vật thượng thặng của võ lâm. Võ công của lão, so sánh với lệnh sư còn kém xa, nên lão chỉ truyền thụ cho lão đệ thủ thuật nho nhỏ này, sau này, thế nào nó cũng giúp ích cho lão đệ rất nhiều.

Lạc Dương nghe nói bói toán có thể biết rõ nguyên nhân, trong lòng mừng rỡ vô cùng, liền đáp:

- Tiểu bối may mắn gặp lão tiền bối đoái hoài và có lòng truyền thụ tuyệt kỹ như vậy, chỉ sợ tiểu bối không đủ sức để đáp ơn đó mà thôi.

Lúc ấy, trên không bỗng có tiếng rú thánh thót vọng ở xa tới. Ông già liền nói:

- Con nhỏ áo đỏ đang tìm kiếm lão đệ đấy, với nhân phẩm lão đệ như vậy, tất nhiên con bé động lòng yêu liền. Tiếng rú của nó có vẻ lo âu lắm đấy.

Lạc Dương mặt đỏ bừng vội đáp:

- Tiền bối cứ nói đùa tiểu bối hoài.

Đột nhiên, tiếng rú ở trong rừng lại nổi lên liên tiếp, ông già liền biến sắc mặt, vội nói tiếp:

- Lão hãy dạy cho lão đệ cách ra vào rừng trước đã, rồi lão đệ đi tìm con nhỏ đó, nghĩ cách đánh lừa nó rồi khỏi rừng để lão ung dung diệt trừ bọn dân thân đến đây tự chết.

Nói xong, ông ta rầu rĩ thở dài một tiếng và lẩm bầm nói:

- Không phải là lão là người hiếu sát, nhưng cứ để cho chúng giết hại những người hiền lành trong võ lâm như vậy có khác gì lấy sự chém giết để ngăn cản chém giết. Tội của lão vẫn không sao giảm bớt được.

Lạc Dương không nói năng gì, cáo từ đi luôn, nhảy lên trên cao vượt qua đầm nước, hạ chân xuống đỉnh núi rồi thoảng cái đã mất dạng liền. Dưới ánh trăng trong rừng đá, người ta trông thấy rõ bóng người chạy nhảy tiếng rú véo von, trong những tảng đá quái dị bỗng xuất hiện một thiếu nữ áo đỏ, nàng đang tỏ vẻ lo âu và nghĩ thầm: "Thiếu niên ấy đi đâu thế? Sao người này không chịu nghe lời ta, nếu chàng ta không may gặp phải ông già quái dị đó thì lại toi mạng một cách oan uổng..." Nàng thấy Lạc Dương đẹp trai đậm lông say mê, nàng hẹn chàng ta ở đây đợi chờ, thế mà khi quay lại tìm kiếm không thấy hình bóng chàng đâu, nên nàng lo âu vô cùng. Đột nhiên nàng nghe thấy bên tai có một giọng nói trong trẻo lên tiếng hỏi:

- Cô nương tìm kiếm ai thế? Chẳng hay cô nương có tìm thấy ông già mặt đen cụt tay không? Cô nương áo đỏ giật mình đánh thót một cái, vội quay đầu nhìn, đã thấy Lạc Dương ở phía sau mình, mỉm cười nhìn cô nương, hai mắt nhìn vào mình không chớp. Nàng hổ thẹn vô cùng, vội tròn ngược đôi lông mày lên, tỏ vẻ hờn giận trách cứ:

- Người này lạ thật, cứ không chịu nghe lời ta, phải tìm kiếm hoài...

Lạc Dương chớp mắt mấy cái, giả bộ ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ không đi đâu cả, đợi chờ mãi không thấy cô nương quay về, thấy buồn buồn mới thủng thẳng vào trong rừng đá, đi cách đây không xa, ngồi ngay sau tảng đá kia, nghĩ vớ nghĩ vẩn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay thì bỗng bị tiếng kêu rú làm cho tại hạ thức tỉnh, đang định xem ai kêu rú như thế, không ngờ lại thấy cô nương quay trở về. Mong cô nương đừng có khiển trách tôi nữa.

Thiếu nữ bật mỉm cười khúc khích và hỏi lại:

- Lời nói của công tử thật hay hư, tôi có rất nhiều thuộc hạ đi tuần quanh đây mà sao không thấy phát hiện công tử? Lạc Dương nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ nói dối cô nương để làm chi mà cô nương phải nghi ngờ như vậy.

Bỗng có hai bóng đen nhanh như điện chớp lướt tới, hai người đó đều có đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Lạc Dương, tỏ vẻ hoài nghi và kinh ngạc vô cùng. Thiếu nữ áo đỏ thấy vậy cau mặt lại lạnh lùng hỏi:

- Các người có phát hiện thấy gì không? Hai đại hán áo đen giật mình kinh hoảng, vội cúi xuống vái chào và đáp:

- Thuộc hạ tuân theo lệnh của cô nương, từ bên ngoài lũng vào bên trong, hết lớp này đến lớp nọ, nhưng cứ bị lạc lối quay về chỗ cũ, nên không sao đi

sâu vô được...

Thiếu nữ có vẻ tức giận quát mắng:

- Những quân vô dụng các người hãy đến trước rừng đá đợi chờ, cô nương sẽ ra sau.

Hai đại hán vâng lời bái lạy một cái rồi đi luôn, vừa đi khỏi, chúng đã kêu rú thật lớn liền. Tiếng rú của hai người đó vừa dứt thì bốn bên lại có tiếng rú vọng lại, Lạc Dương thừa cơ nói:

- Nếu cô nương có việc bận thì tại hạ không làm phiền cô nương nữa, mong cô nương chỉ điểm cho tại hạ lối đi ra khỏi rừng đá này là tại hạ cảm tạ lắm rồi.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và đáp:

- Thế sao công tử không theo tôi đi, công việc ở đây xong xuôi, tôi sẽ dẫn công tử ra khỏi rừng đá này ngay.

Lạc Dương lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Cô nương có lòng tốt như vậy, tôi đâu dám từ chối nhưng tôi chưa hề dây dưa vào chuyện thị phi của giang hồ bao giờ. Chỉ vì nhất thời hiếu kỳ mà lỡ bước vào trong rừng đá này nên mới bị giữ lại ở nơi đây, trong lòng đã hối hận vô cùng, huống hồ...

Thiếu nữ áo đỏ nhếch mép cười đáp:

- Công tử không bằng lòng đi cùng với tôi, tôi cũng không dám ép công tử, nhưng công tử có thể cho tôi biết rõ công tử định đi đâu không? Lạc Dương đáp:

- Bây giờ tại hạ định đi huyện Bình Lạc để chờ một người bạn. Gặp người đó xong, tại hạ sẽ phiêu lưu chân trời góc biển, chỉ sợ sau này khó mà có dịp tái ngộ cô nương nữa.

Thiếu nữ không rầu rĩ, trái lại còn tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Lời nói này của công tử hơi quá sớm, chưa chắc chúng ta không có dịp tái ngộ, chúng ta đi thôi.

Nàng vừa dứt lời, người đã nhanh như một mũi tên đi luôn, Lạc Dương đành phải đi theo nàng, không đầy nửa tiếng đồng hồ hai người đã ra khỏi rừng đá liền.

Thiếu nữ áo đỏ giơ tay lên vuốt tóc rồi nói:

- Tiễn chàng nghìn dặm rồi cũng phải chia tay, tôi xin tiễn công tử đến đây thôi.

Lạc Dương cúi đầu vái chào một cái và đáp:

- Cảm ơn cô nương đã chỉ đường cho, tại hạ không bao giờ quên ân đức này, hết mời cô nương lại nhà thôi.

Nói xong chàng từ từ quay người đi thẳng về phía huyện Bình Lạc. Thiếu nữ áo đỏ nhìn theo chàng hồi lâu, thờ dài một tiếng rồi mới quay trở vào trong rừng đá...

Lạc Dương với thiếu nữ áo đỏ vừa ra khỏi rừng đá thì ông già mặt đen cụt tay đã xuất hiện. Y nhìn hai người đi xa rồi mới tiến thẳng về phía bộ hạ của thiếu nữ áo đỏ vừa đi khỏi hồi này.

Mặt trăng đã mọc lơ lửng trên đỉnh đầu, phía đông rừng đã có hàng chục người mặc áo đen đều là nhân vật trong võ lâm. Ai nấy đều đứng yên không nói nửa lời, họ chờ mãi không thấy thiếu nữ áo đỏ tới nên đều đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh ngạc. Bỗng một người tung mình nhảy lên lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi tai! Mỗ đã nghĩ thấy mùi gì khác lạ và thần trí có vẻ mê man, chẳng hay quý vị có thấy cảm giác như vậy không? Người đó vừa nói dứt, bọn giặc đều kinh hãi thất sắc và ai nấy đều cảm thấy trong không khí quả thật có mùi thơm thoang thoảng. Nếu người nọ không lên tiếng nói thì không ai phát giác hết. Bây giờ người nào người nấy đều kinh hoàng trống ngực đập rất mạnh.

Đột nhiên có tiếng cười quái dị nổi lên mọi người đều kinh hoàng thêm, tiếp theo đó lại thấy một cái bóng đen nhanh như gió từ trên mỏm đá nhảy xuống. Bọn giặc đồng thanh quát lớn rút khí giới ra định tấn công, nhưng tên nào tên nấy bỗng thấy chân lực của bản thân mất hẳn, hình như không cầm nổi đao hay kiếm được. Ông già vừa tiến tới nơi vừa lớn tiếng cười và nói:

- Không phải lão phu độc ác đâu, chỉ tại các người không buông tha cho lão phu đấy thôi, cho nên lão phu phải ra tay trước.

Nói xong y giơ hai bàn tay sắt lên nhanh như điện chớp chớp luôn vào người những tên giặc kia, tay của ông đụng vào người nào là người ấy bị thủng ngực chết tức liền. Chỉ trong thoáng cái đã có gần nửa số người bị ông ta giết chết, còn một nửa số thấy vậy liền tìm đường đào tẩu, nhưng nào ông già chịu để cho chúng chạy thoát. Một tên giặc liền giơ tay trái lên múa đao nhằm đầu ông ta chém xuống, ông già giơ tay trái lên hất một cái, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng thanh đao của tên giặc kia đã bị hất tung lên trên không, đồng thời ông già đã lẹ làng đưa tay phải ra tấn công làm tên đó thủng ngực, ngã lăn ra đất chết liền.

Thân hình và thủ pháp của ông già nhanh chóng khôn tả, tay phải của ông ta vừa đâm thủng ngực một tên giặc tay trái đã đưa ra tấn công tên thứ hai liền. Không đầy nửa tiếng đồng hồ bọn giặc đã bị ông giết hết xác nằm ngổn ngang ở trong rừng đá, và xác nào cũng bị dính đầy máu tươi trông rất thảm khốc. Ông già đưa mắt nhìn bốn xung quanh về mặt nặng nề, bỗng ngẩng mặt lên thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói:

- Xin trời rộng thứ cho, không phải là tôi thích giết người đâu, đây cũng là sự bắt buộc dĩ mà thôi. Nói xong ông ta lại thở dài một tiếng nữa rồi mới tung mình nhảy lên tựa như một ngôi sao sa.

Ông già đi khỏi không lâu, thiếu nữ áo đỏ mới tới, nàng trông thấy tình cảnh thảm khốc ấy trong lòng kinh hoàng hết sức, đôi mắt chứa đầy vẻ oán hận, sắc mặt lạnh lùng nghiêng răng mím môi nói:

- Thảo nào, cha ta coi ông già ấy như cái gai trước mắt phải nhổ đi mới được. Xem như vậy lời nói của cha ta không ngoa chút nào.

Nói tới đó nàng nghĩ thầm: "Những người cùng đi với ta tới đây, đều là những người có cơ trí và võ công thượng hạng, chứ có phải là những tay tầm thường đâu. Dù lão quái võ công trác tuyệt đến đâu, trong một thời gian ngắn ngủi như thế không thể nào giết sạch mọi người được. Chẳng lẽ những người này bị y hãm hại trước, không có sức chống cự lại nên mới bị y giết như thế chăng?" Nàng nghĩ như vậy, liền từ từ tiến lên ngắm nhìn những cái xác chết của bọn phi đồ.

Trong lòng kinh hoàng thêm và ngạc nhiên nghĩ tiếp:

- Hình như bọn họ có ra tay chống cự lại, chứ không phải như ta vừa ước đoán là thúc thủ chịu chết.

Nàng lẩm bẩm đếm những xác chết, thấy không có một tên nào tẩu thoát được, nên sắc mặt lại càng biến đổi thêm. Đồng thời, nàng cảm thấy gió đêm thổi tới càng lạnh, nàng vội tung mình nhảy lên đi luôn.

Sau tảng đá lớn lúc đó có một người hiện ra. Người đó chính là Lạc Dương, chàng thấy những xác chết nằm ngổn ngang, trong lòng cũng phải kinh hoàng và nghĩ thầm: "Chắc lão tiền bối này thù oán lắm, nên mới ra tay độc ác như thế này..." Nghĩ đoạn, chàng thở dài một tiếng, rồi quay mình tiến về phía ông già ở.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Truyền Nghề Bốc Dịch

Lạc Dương nhảy qua bờ đầm bên kia, đã thấy ông già ngồi ở trên tấm ván, đang câu cá rồi. Thấy chàng đến ông già vẫn nhìn xuống mặt nước như thường. Rồi ông cười hà hà và nói:

- Không có gì tiếp khách, nên lão phải câu cá để thịt lão đệ nhậu nhẹt. Lão đệ chớ có chê cười không có gì ăn nhậu nhé.

Nói xong, ông ta tung mình nhảy lên, lướt ngay vào trong nhà, Lạc Dương liền đáp:

- Lão tiền bối khiêm tốn qua, tiểu bối đến quấy nhiễu như thế này đã là quá lắm rồi.

Nói xong, chàng cũng vào trong nhà luôn. Ông già ở trong bếp nói vọng ra:

- Mời lão đệ hãy ngồi chơi bên ngoài, lão ra ngay tức thì.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Lão tiền bối hà tất phải phiền phức như thế làm chi.

Ông già chỉ cười chứ không trả lời gì cả, một lát sau, ông ta đã bung một đĩa hồng sủi ra (cá rán có sốt). Hai người ngồi đối ẩm, ông già vừa ăn nhậu, vừa giảng giải dịch số Kim Tiền. Ông ta giảng giải rất kỹ lưỡng mà Lạc Dương lại rất thông minh nên chàng chỉ nghe một lượt đã hiểu biết được sáu bảy thành ngay. Ông già lại nói tiếp:

- Lão nghiên cứu dịch số này, càng hiểu biết bao nhiêu càng thấy khó bấy nhiêu. Việc tạo hóa của trời đất quả thực huyền ảo, đời người không sao mà hiểu biết hết được, nên lão đệ chớ coi nó là một bằng môn tả đạo. Sau này, lão đệ hành hiệp giang hồ, nó sẽ giúp ích cho nhiều, và lão đệ có thể tránh được những hung hiểm, đề phòng kẻ gian đánh lén, nhưng còn một điều này, lão đệ phải nhớ kỹ, khi nào gặp việc gì rất khó khăn mới đem ra bói toán thì linh nghiệm vô cùng, bằng không hoi một chút cũng đem ra sử dụng sẽ bị trời phạt, cũng nên.

Lạc Dương nghiêm nghị cảm ơn ông già luôn mồm, ông già bỗng rầu rĩ và thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Lão chẳng sống được bao lâu đâu, mà số của nghiệt đồ Phi Long cũng không chết ở trong tay của lão, nên lão phải đành phó thác cho lão đệ, mong

lão đệ đừng có từ chối.

Lạc Dương cả kinh vội đứng dậy hỏi:

- Sao tiền bối lại nói như vậy?

- Đó là số trời không thể nào trái được, lão năm nay đã ngoài chín mươi tuổi, chết cũng không còn oán hận nữa, nhưng tiếc thay, lão không được chính tay giết chết nghiệt đồ ấy.

Lạc Dương không biết trả lời ra sao, chỉ ngăn người ra nhìn ông già. Đột nhiên có một tiếng rú rất dài và đỉnh tai vọng tới. Ông già liền biến sắc mặt và nói:

- Người này đã gần tới đây rồi, lão đi một chút sẽ trở lại ngay.

Ông vừa nói dứt, đã ra nhà ngoài đi luôn. Lạc Dương ngăn người ra, rồi cũng phi vượt qua cái đầm lên trên đỉnh một hòn đá xem sao, nhưng chàng không trông thấy hình bóng của ông già đâu cả và tiếng rú nọ cũng ngưng rồi. Chàng không biết đi về phía nào tìm kiếm nữa, bất đắc dĩ phải nhảy xuống bên dưới, nhưng chàng tìm kiếm một hồi cũng không thấy gì cả, ngạc nhiên nghĩ thầm: "Sao không có một tiếng động nào mà sắc mặt của ông già lại kinh hoàng đến thế. Chắc người tới đây phải là một tên thâm thù đại nghịch, hay là một tên ma đầu tái thế, gặp ông già tất phải có một trận đấu kịch liệt, nhưng sao bây giờ không có một tí tiếng động nào cả..." Nhưng chàng đột nhiên thất thanh kêu ủa một tiếng như gặp phải rắn rết, vội lui về phía sau lia lịa, về mặt kinh hoàng vô cùng, thì ra chàng thấy xác ông già đã nằm ở bên lề đường.

Hai chiếc tay sắt của ông ta hình như bị bảo kiếm chặt đứt, vứt ở cạnh xác không xa, ngực của ông ta bị thủng một lỗ lớn, máu tươi đang vọt ra như suối. Chàng đoán chắc ông già mới bị giết hại chứ không lâu, và người giết hại ông già nếu không phải là Vệ Phi Long, thì cũng là một tên yêu tà cự phách nào đã quen thuộc ông già. Chàng chỉ ân hận là không kịp hỏi ông già. Chàng nghĩ đến ông già thấu hiểu đồ đệ bị phản lại đến chết một cách thảm khốc như vậy, chàng liền ứa nước mắt ra và nghĩ thầm: "Không thể nào để xác của lão tiền bối này bị phơi xương ở đây được, chi bằng ta đem về chỗ ở của ông ta chôn cất, coi là tạm đền ơn ông ta." Nghĩ đoạn, chàng liền cặp xác ông già đi luôn. Chàng về tới trong nhà của ông già, thì đã thấy trên bàn có một tờ giấy, chàng vội đặt xác của ông ta xuống, cầm tờ giấy lên xem mới hay là tờ giấy đó là của ông già viết, đại khái như sau: "Hôm nọ, lão bói quẻ Kim Tiền biết đại hạn đã tới, không còn sống được bao lâu nữa, mà số của lão phải chết đường. Đó là số trời không thể nào nghịch lại được. Lão biết lão đệ thể nào cũng theo dõi và nhặt xác cho lão, nên lão mới lên về viết mấy chữ này để cảm ơn lão đệ. Lão biết người tới đó là một tên ma đầu có võ công trác tuyệt và nghiệt đồ Phi Long thể nào cũng có ở bên trong. Biết là hung hiểm mà vẫn đi để tên nghiệt đồ nhận thấy đã nhờ được gai trước mắt đi rồi, nhờ đó sau này lão mới dễ diệt y. Hai cái tay của lão bên trong có đạo độc khí vô hình, kẻ thù giết lão xong thể nào cũng chặt cái tay của lão, nhưng chúng vô hình đã nhiễm đạo khí đó rồi mà không hay. Chất độc đó sẽ chạy vào trong người y, công lực của y cứ yếu dần đi, chờ tới khi chúng phát giác được, tuy có kịp thời xua đuổi độc khí ra ngoài được, nhưng công lực đã mất dần thì không thể nào lấy lại được. Sau này lão đệ có gặp những tên nào mặt có điểm những lấm chấm đỏ tía tức là những tên đã tàn sát lão phu ngày nay đó..." Dưới có ký tên Tàn Tú kính bút.

Lạc Dương đọc xong tờ giấy đó không sao nhịn được nước mắt cứ nhỏ dòng, chàng liền đào ngay một cái hố cạnh đó và chôn xác ông già xuống và lấp đất lên. Chàng lập một tấm bia dùng tay viết Tàn Tú chi mộ. Xong đâu đó, chàng vãi ba lạy rồi mới ra đi. Trời vừa sáng tỏ, Lạc Dương đã đi tới huyện thành Bình Lạc. Chàng đứng ở trên tường thành nhìn xuống không thấy một tên lính nào canh gác cả. Xem ra chúng đã lười biếng hoặc đi nhậu nhẹt, hoặc đi đánh bài. Chàng bước chân vào trong thành lâu thấy bên trong tối om và hình như thấy một người đang nằm ở chỗ bên chân vách. Chàng nhận ra người đó là Ngụy Thừa Yên, lại tưởng Thừa Yên đã ngủ say, vội lên tiếng gọi:

- Ngụy huynh...

Ngờ đâu Thừa Yên vẫn như thường, chàng vội chạy lại xem mới hay bụng và ngực của y đã bị bắn bảy mũi tên ngắn, mặt lộ vẻ đau đớn. Chàng kinh hãi vô cùng, bỗng thấy tay phải rũ thẳng xuống mặt ván, nơi đó hình như có chữ, chàng vội nhìn kỹ xem thì thấy mấy chữ viết như sau: "Giết ta là..." Có lẽ vì vết thương quá nặng nên y chưa viết xong đã tắt thở chàng đoán chắc Thừa Yên giữa đường bị đánh lén, trúng phải ám khí rồi cứ thế cầm đầu cầm cổ chạy vào trong thành lâu này, tưởng là mình kịp thời về đến cứu viện. Ngờ đâu, mình lại gặp Tàn Tú nên mới trì hoãn như thế, vì vết thương của y quá nặng, y chịu đựng không nổi, còn chữ cuối cùng này hình như là chữ Đồng, chẳng lẽ y đã gặp nghĩa đệ Đồng Phi Hồng rồi chăng? Nhưng tại sao Đồng Phi Hồng lại giết chết y như vậy, hay là Phi Hồng sợ y tỏ lộ bí ẩn của mình chăng? Ngụy Thừa Yên không quản ngại một nhọc đi tìm kiếm tông tích của Phi Hồng, ngờ đâu, tên bất nhân, bất nghĩa này lại lấy oán báo ân. Chàng càng nghĩ, càng ăn năn hối hận, tự trách mình bỗng dưng bị Tàn Tú giữ lại nên mới chậm vì thế Thừa Yên mới bị toi mạng. Chàng nhìn cái xác của Thừa Yên một hồi, rồi nghĩ thầm: "Ta muốn đem xác y đi chôn, nhưng ban ngày, ban mặt như thế này, lại là chỗ người đi lại đông đúc, nếu đem xác của y ra thế nào cũng bị người ta hiểu lầm mà vu khống cho mình thì thật là phiền phức." Chàng đang phân vân, thì ngoài lâu đã có tiếng cười khê và có một bóng người rớt vào liễn, Lạc Dương giật mình kinh hãi, vội tắt ngọn đuốc đi, giờ tả chường lên bảo vệ trước ngực, trầm giọng quát hỏi:

- Ai đó? Tiếp theo, liền có tiếng cười lanh lảnh và người đó đáp lời luôn:

- Là tôi đây, sao mà công tử kinh hoàng và gay gắt như gặp phải kẻ đại thù đại nghịch vậy.

Lạc Dương đã nhận ra giọng nói, biết ngay người đó là thiếu nữ áo đỏ mà mình đã gặp gỡ ở trong rừng đá. Chàng ngăn người ra hỏi:

- Là cô nương đây à? Cô nương tới đây định chỉ giáo gì? Thiếu nữ áo đỏ khẽ cười một tiếng và đáp:

- Chẳng lẽ muốn gặp mặt công tử cũng không được hay sao? Công tử châm lại bó đuốc đi, tối om như thế này, sợ lắm.

Lạc Dương nghe nói, mặt đỏ bừng, vội châm ngay đuốc lên, thấy nàng nọ cũng hổ thẹn và trông càng xinh đẹp. Nàng đưa mắt nhìn cái xác của Thừa Yên, bỗng kinh hoàng lui về sau một bước và chỉ tay hỏi:

- Thế này là nghĩa lý gì? Lạc Dương rầu rĩ đáp:

- Kẻ chết này là bạn chí thân của tại hạ, nhưng khi tại hạ đến đây thì y đã chết rồi, không hiểu ai đã giết y.

Thiếu nữ lại hỏi:

- Ai hạ độc thủ, công tử có biết không? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Chỉ hơi biết một chút manh mối thôi, nhưng không dám quả quyết. Tại hạ định đi Quế Lâm điều tra sự thực hư ra sao, nhưng bây giờ không có cách gì chôn cất cái xác này.

Thiếu nữ vừa cười vừa đỡ lời:

- Có khó khăn gì đâu, tướng công không dám xách thì tôi mang dùm đi cho, đem đến một chỗ vắng vẻ ở ngoài thành này chôn cất là xong.

Nói xong, nàng định xách cái xác của Thừa Yên lên, Lạc Dương vội xua tay:

- Không được, người đi lại đông đảo như thế này và cô nương lại cắp một cái xác chết, thế nào người ta cũng hiểu lầm.

Chàng chưa nói dứt, ngoài lầu có ba cái bóng lướt vào, thiếu nữ liền quát hỏi:

- Ai đó? Nàng vừa nói, vừa giọng lên tấn công luôn, ba người nọ vừa lui, vừa lên tiếng:

- Hạ thuộc thừa lệnh tới đây nghênh đón tiểu thư.

Lạc Dương đứng cạnh, thấy chương công của đối phương lạnh buốt xương, liền rùng mình nghĩ thầm: "Chương lực cô bé này âm độc lắm".

Thiếu nữ vội thâu hữu chương lại, vừa cười nói tiếp:

- Các người đến thật là đúng lúc, mau đem cái xác này ra ngoại ô chôn cất, có việc gì kút nữa hãy nói sau.

Ba người nọ nhìn nhau một cái, rồi cúi đầu vái chào và đáp:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Một đại hán áo đen nhảy đến ôm xác Thừa Yên lên, rồi cùng hai người kia đi luôn.

Thiếu nữ nói với Lạc Dương rằng:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Hai người đi ra ngoài thành lâu, tiến thẳng về phía ngoại ô theo sau ba người nọ. Lạc Dương thấy ba tên đại hán đó đi đến chỗ vắng người, đào một cái hố rồi chôn xác của Thừa Yên vào đó. Lạc Dương ứa nước mắt ra khẩn thầm: "Ngụy huynh linh thiêng phù hộ cho tiểu đệ bắt được hung thủ, thế nào cũng đem tới đây xé xác tế huynh".

Thiếu nữ đưa mắt nhìn, thấy chàng khóc như vậy khiến nàng phải tủi lòng theo. Lúc ấy một tên đại hán đi tới, buông xuôi tay xuống và thưa rằng:

- Giáo chủ sai thuộc hạ đến truyền lệnh mời tiểu thư mau đi Tượng Tị Sơn ở Quế Lâm vì...

Nói tới đó, y đưa mắt nhìn Lạc Dương không nói tiếp nữa, Lạc Dương thấy vậy, mỉm cười nói:

- Tại hạ là người ngoại cuộc, không cần nghe những chuyện bí mật của quý môn.

Nói xong, chàng chạy ra ngoài xa hơn mười trượng, đứng ngắm cảnh chung quanh, nhưng chàng làm gì còn có tâm trí mà thưởng thức, trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết của Thừa Yên. Chàng đang rầu rĩ, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió động và một giọng thô thè nói:

- Có phải công tử định đi Quế Lâm đấy không? Tôi cũng định đi Quế Lâm đây, chúng ta có bạn đi với nhau để suốt dọc đường khỏi buồn bã.

Lạc Dương quay mặt lại thấy nàng đang nhìn thẳng vào mặt mình, mặt đầy tình tứ, chàng xấu hổ đến mặt đỏ bừng vội đáp:

- Nam nữ dị biệt, chỉ sợ người ngoài dị nghị bất tiện cho cô nương thôi, huống hồ cô nương lại đang có việc bận, tại hạ đi cùng e ảnh hưởng...

Thiếu nữ tròn trĩnh mắt lên nhìn chàng và nói tiếp:

- Quý hồ chúng ta đứng đắn thì sợ gì ai dị nghị, sao công tử cổ hủ như thế. Như thế mà cũng đòi đi lại trên giang hồ.

Lạc Dương thấy nàng ta nói như vậy liền nghĩ thầm: "Nàng ta đi Quế Lâm thế nào cũng có liên quan đến Điền Thu Giả. Sao ta không nhân dịp này để tìm kiếm Đồng Phi Hồng hỏi xem có phải y đã giết chết Thừa Yên không." Nghĩ đoạn, chàng làm như bất đắc dĩ lắm, rồi mới nói:

- Nếu cô nương muốn như vậy, tại hạ đành phải tuân mệnh theo cùng. Nếu có điều gì sơ suất xin cô nương đừng có trách cứ tại hạ.

Thiếu nữ tủm tủm cười đáp:

- Được rồi, bốn cô nương không trách cứ công tử đâu, vậy chúng ta đi thôi.

Hai người liền rào bước đi luôn, trong khi đi đường, chàng mới biết thiếu nữ họ Vệ, tên Ánh Hà. Nàng Ánh Hà vừa gặp Lạc Dương đã đem lòng yêu đương ngay. Lạc Dương ngấm ngấm đề phòng và làm như nửa nạc, nửa mỡ và không hiểu tại sao chàng không yêu Ánh Hà chút nào. Ánh Hà lại tưởng chàng là người đứng đắn nên không nghĩ ngờ gì hết, nàng bỗng vừa cười vừa hỏi:

- Công tử có biết tôi đi Tượng Tị Sơn ở Quế Lâm để làm chi không? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Không biết, chẳng hay cô nương có cho tại hạ hay không? Ánh Hà đáp:

- Tôi cũng không rõ lắm, gia phụ chỉ dặn tôi đi tới đó bắt giữ mấy người thôi, không được để cho bốn người đó lọt lưới, nhưng tối hôm nay, tôi phong thanh trên núi Tượng Tị Sơn đã có khá nhiều những tay hảo thủ tới. Tôi đoán chắc không thể nào tránh khỏi một cuộc kịch chiến, công tử nên ẩn một nơi để được rộng kiến thức thêm.

Lạc Dương hỏi lại:

- Những cao thủ đó cũng muốn bắt những người mà cô nương định bắt hay sao? Ánh Hà gật đầu, Lạc Dương tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi tiếp:

- Chắc người đó ác độc lắm nên mới kết thù, kết oán với nhiều người như vậy, chẳng hay người đó là ai thế? Ánh Hà lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết, chỉ biết hình dáng của người đó khác lạ và y không phải đi một mình, còn có mấy cao thủ khác đi cùng. Chúng tôi đã điều tra rõ đêm nay thế nào y cũng lên núi Tượng Tị để thăm một người bạn.

Lạc Dương nhìn Ánh Hà một cái, rồi nói tiếp:

- Tại hạ có chút lo âu, vì tại hạ thấy võ công của cô nương, tuy cao siêu thật nhưng một thân một mình như thế...

Ánh Hà cười khúc khích đáp:

- Cò mổ trai, cò ngờ đầu phía sau lại có ngư ông rình rập, chúng thể nào cũng có một trận đấu với nhau rất kịch liệt, chờ tới khi chúng mỏi mệt, lúc ấy mới ra tay thu lợi như ngư ông vậy. Gia huynh đã phái rất nhiều tay cao thủ tới nơi đó trước rồi.

Lạc Dương biết nàng ta giấu hết sự thật bên trong không cho mình biết nên chàng cũng không hỏi thêm, hai người bèn tiếp tục đi.

-oOo-

Núi Tượng Tị Nhai ở phía đông nam thành phố Quế Lâm, cách tỉnh thành hơn dặm đường, ở cạnh sông Quế Giang, nơi đây có hang động, và có thác nước, cảnh trí rất đẹp nên mới được liệt vào một trong bát cảnh của Quế Lâm.

Tối hôm ấy, trông vừa điểm canh hai trên sông có một chiếc thuyền ở phía đằng xa bơi thẳng tới chân núi khi tới nơi bốn người ở trong khoang thuyền đi ra, dưới ánh trăng người ta trông thấy rõ bốn người đó có râu dài bay phất phơ mặc áo dài đen vai đeo khí giới, vừa lên bờ cả bốn người đều tung mình nhảy lên trên cao, rồi tiến thẳng lên trên núi tức thì. Khinh công của bốn người đó rất cao siêu, nên đi nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng trong bóng đêm liền. Sau đó bốn người chạy thẳng tới một căn nhà nhỏ thấp thoáng ở trên lòng núi. Căn nhà này chung quanh đều có cây cối um tùm, nếu không lên tới nơi, không ai biết nơi đây lại có một căn nhà như thế. Bốn người nọ vừa đi tới gần, đột nhiên trong nhà có một người phi ra tiến tới gần bốn người kia, miệng thì lớn tiếng hỏi:

- Bốn vị giá lâm tề xá, chắc đã hoàn thành câu chuyện nọ, thật đáng kính mừng.

Một trong bốn người kia đáp:

- Cát lão sư không chịu nhúng tay vào, bốn chúng tôi tổn biết bao nhiêu mệt nhọc và nguy hiểm mới thành công, tuy được vật đó, nhưng không sao mở ra được, cũng tựa như phế vật thôi. Cát lão sư biết rõ vật báu này, chắc ông thể nào cũng nghĩ cách mở nó ra, cho nên chúng tôi mới dám đường đột tới đây quấy nhiễu.

Người họ Cát đó tuổi ngoài tam tuần, mặt mũi tuấn tú, dưới cằm có để chút râu, vai đeo trường kiếm nghe thấy người nọ nói như vậy liền vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ chỉ biết đôi chút thôi, chứ có biết được hết đâu. Bốn vị tới đây hỏi tại hạ có khác gì hỏi kẻ mù chỉ đường cho không.

Y vừa nói tới đó bỗng nhiên biến sắc mặt quay đầu về phía bụi cây ở cạnh đó quát lớn:

- Ai ở trong bụi cây nhòm ngó đó? Nếu là bạn thân hà tất phải ẩn núp như thế làm chi.

Bốn người kia đều thất kinh nhìn nhau, cùng chú ý vào trong bụi cây nọ và tay phải đưa lên trên đầu vai định rút khí giới ra. Đột nhiên trong bụi cây có tiếng rất đĩnh tai, và có người lên tiếng nói:

- Cát Thiên Hào, ngài không hổ thẹn là cao thủ mới nổi bật của phái Côn Luân, chỉ riêng điểm tai thính này cũng đủ thấy lời đồn không ngoa.

Tiếng nói đó vừa dứt, đã có ba cái bóng người một trước hai sau nhanh như gió lướt ra.

Người đi đầu mặt dài như mặt ngựa, má hóp không râu, hai tai đặc biệt lớn, đôi mắt nhỏ tí, mặc quần áo võ trang, chỗ ngực và bên hông hình như có vật gì giấu ở bên trong nên hai nơi đó gồ lên. Hai người đi sau, một cao lớn vạm vỡ, một lùn béo, nhưng mặt của cả hai đều hung ác vô cùng. Khi chúng vừa tới gần mắt cứ nhìn vào bốn ông già nọ hoài. Thiên Hào vừa thấy người nọ tới, ngăn người ra đáp:

- Tại hạ hậu sinh không đáng nhắc nhở tới. Xin thứ lỗi, tại hạ mắt kém chưa được biết quý vị là ai, xin các hạ cho biết xưng hô như thế nào khỏi thất lễ với khách.

Người nọ coi vẻ dữ tợn, cười nhạt một tiếng và đáp:

- Lão là Đường Tam Điệp, chắc thiếu hiệp đã nghe thấy người ta nói tới lão rồi.

Cát Thiên Hào nghe nói liền rung mình một cái và nghĩ thầm: "Sao tên ma đầu này bỗng dưng hiện thân ở nơi đây? Tam Điệp là một tay cao thủ thượng thặng của Tây Xuyên Đường gia môn, ám khí và sử dụng chất độc, thiên hạ vô song. Thuốc độc của y rất lợi hại, chỉ có thuốc giải độc môn của Đường gia mới có thể chữa được thôi. Về võ công Đường Tam Điệp cũng cao siêu khôn tả, được người giang hồ gọi là Thiên Thủ Độc Tôn (Độc tôn giả nghìn tay). Ông già béo là Bách Bộ Câu Hồn Đường Thái, còn một người nữa không cần hỏi rõ cũng đủ biết là một tay cao thủ sử dụng các thứ chất độc rồi. Xem như vậy chúng tôi đây là cổ cướp được vật báu mới thôi, nhưng không ai hiểu ai đã cho chúng hay chuyện bí ẩn này thế?" Nghĩ tới đó, y tỏ vẻ hoài nghi nhìn bốn người kia một cái rồi mới quay lại nhìn Tam Điệp hỏi tiếp:

- Đường lão sư danh lừng bốn bể, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, nhưng không hiểu tới nay, lão sư giáng lâm có chuyện gì chi giáo thế? Tam Điệp lại cười giọng gian xảo, nhưng không trả lời Thiên Hào, chỉ quay lại nhìn bốn người kia và nói:

- Bốn vị có phải là tục gia của phái Thanh Thành là Đoan Mộc Cương, Vũ Cương Húc, Tiêu Kỳ và Thi Thiệu Quang lão sư đây không? Hiện giờ trong võ lâm đã có triệu chứng rối loạn, các đại môn phái đều nghi ngờ nhau, không sao liên tay lại để dẹp loạn được, nên ai ai cũng nóng lòng hết sức...

Đoan Mộc Cương liền quát hỏi lại:

- Bạn nói như thế là có ý gì? Tam Điệp lại cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Đoan Mộc lão sư nóng nảy như thế làm chi, hãy để lão nói nốt đã. Bây giờ các đại môn phái đều công khai cho là họa lớn do ở Nga Mi, vì kỳ túc của phái đó năm xưa bị Quái Thủ Thư Sinh làm cho nhục nhà, nên vị kỳ túc đó truyền thụ cho Kim Đỉnh thượng nhân bảy tám thành võ công của mình. Kim Đỉnh thượng nhân là người rất hẹp lượng và lại hay bênh vực bề dưới, vì thế các môn phái khác rất bất mãn, Thanh Thành với phái Nga Mi lại ở gần nhau, nên các phái cứ nom nớp hoảng sợ...

Tiêu Kỳ quát lớn:

- Đường Tam Điệp ngươi đừng có nói lời thôi như thế nữa, chúng ta xưa nay không có thù oán gì cả, bỗng dưng ngươi đến đây phá bình chúng ta làm chi.

Tam Điệp hai mắt càng lộ hung ác thêm, cười nhạt đáp:

- Cũng vì chúng ta không có thù oán gì cả, lão mới lễ phép như thế. Bây giờ các người muốn lão nói trắng ra không? Lão chẳng cần nói quanh nói co gì nữa. Lão hỏi các người câu này, các người đã lấy được Quặng Hoàng Tử mà không mở được nắp hộp, và cũng không biết cách dùng nốt. Quý tiêu môn muốn dùng hai vật báu này để đè nén Kim Đỉnh lão tăng, như vậy có khác gì là đang thức tỉnh mà lại nói mơ không? Không những không hạ nổi lão tặc đó còn mang họa vào thân là khác. Nếu bốn vị bằng lòng tặng cho lão, lão sẽ nào cũng báo đền quý vị.

Thanh Thành Tứ Kiệt nghe nói kinh hoảng đến biến sắc mặt, vì họ không hiểu tin bí mật này ai đã tiết lộ cho chúng như vậy? Tam Điệp lại cười nhạt và nói tiếp:

- Là bạn hay là địch, cái đó tùy ở sự sáng suốt của bốn vị, xưa nay lão ít khi ra tay, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì thế nào cũng phải đạt được mục đích mới về núi.

Thiên Hào đột nhiên lớn tiếng cả cười và xen lời nói:

- Đường lão sư, dù Thanh Thành Tứ Kiệt có tặng hai vật báu đó cho lão sư đi chăng nữa, chưa chắc lão sư đã bảo toàn nổi.

Tam Điệp lại cười nhạt và nói tiếp:

- Hiện giờ chỉ có nhóm lão ba người thôi, quý hồ năm vị giữ kín cho, chắc không ai biết...

Y vừa nói tới đó đột nhiên đằng xa có tiếng nói vọng tới, và cũng một người lên tiếng đỡ lời:

- Chưa chắc.

Tiếng nói đó vừa dứt, bốn xung quanh có mười mấy người xông ra liền. Một người thân hình cao lớn, mặt đỏ mũi sư tử, râu tóc bạc phơ, thân pháp rất nhẹ, chỉ thoáng đã tới trước mặt mấy người liền, chân chưa đứng vững ông già đó đã lớn tiếng cười và nói luôn:

- Từ khi cách biệt đến giờ, Đường lão sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ.

Tam Điệp trông thấy ông già áo đỏ, vẻ mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng đáp:

- Thế ra là Sơn chủ của núi Dã Nhân cũng định tới đây chen một chân vào ư? Dã Nhân Sơn chủ Thái Phúc cười nhạt một tiếng rồi tiếp:

- Đường Môn Tam Độc không phải là những tay khét tiếng trên giang hồ, và cũng không phải là lãnh tụ của võ lâm, có cái gì mà không dám, huống hồ hai vật báu này đã lâu ở trong núi Dã Nhân. Như vậy, người cũng hơi kiêu ngạo và ngông cuồng một chút.

Đường Tam Điệp đảo lộn đôi ngươi một vòng, không nổi giận thì chớ, trái lại còn cười và đáp:

- Thái Sơn chủ, Đường môn là người rất rộng lượng, nếu cứ cãi vã như thế này thì chỉ tổn thương hòa khí một cách vô ích. Hiển nhiên, theo lời Thái Sơn chủ thì Quảng Thành nhị báu là bốn vị này...

Y vừa nói vừa chỉ vào Đoan Mộc Cương bốn người, nói tiếp:

- Sơn chủ cứ việc lấy đi, nếu Sơn chủ địch không nổi, bị thất bại, thì lúc ấy Đường môn cùng ba người mới ra tay. Lúc ấy, tất nhiên Sơn chủ không có quyền hỏi tới việc này nữa.

Thái Phúc không nghĩ ngợi gì hết, vội trả lời ngay:

- Tất nhiên rồi, nếu Thái môn mà lấy được, thì Đường võ sư cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp giật đấy nhé.

Cát Thiên Hào lớn tiếng cười, xen lời nói:

- Đây chẳng qua chỉ là hỏi hỏ mượn da đấy thôi. Trận đấu kịch liệt tất nhiên không thể nào tránh khỏi được. Tứ Xuyên Đường môn Tam Độc có phải là người biết chữ tín không, chờ chúng ta mời một, chúng mới nhân dịp đó mà ra tay cướp lại, không ngờ Thái Sơn chủ vì lợi lộc, mê man tâm trí nên mới ngu xuẩn, khiến ai nghe thấy cũng phải lắc đầu thở dài.

Thái Phúc nghe nói ngăn người ra nghĩ thầm: "Lời nói này rất phải, sao lão lại ngu muội đến thế?" Nghĩ đoạn, y do dự, không biết quyết định ra sao cho phải. Đường Thái đột nhiên chế nhạo, vừa cười vừa nói:

- Cứ sợ sệt như vậy mà cũng nhận là hảo hán, buồn cười quá.

Thái Phúc giận dữ, trợn ngược đôi mắt lên, nhìn Đường Thái, rồi cười nhạt đáp:

- Năm xưa, ở Vân Mộng Tiểu Trạch, nếu Quái Thủ Thư Sinh không nương tay thì dù Đường Thái ngươi có ác độc đến thế nào cũng toi mạng rồi.

Đường Thái ngẩng mặt lên trời và đáp:

- Bây giờ, Quái Thủ Thư Sinh đâu, anh hùng chả theo nước biển mà trôi đi rồi ư? Chỉ còn để hận thiên cô ở trong võ lâm. Việc quá khứ, Sơn chủ còn nói làm chi nữa, cứ nói ngay chuyện trước mắt đây, các người sắp hôn du địa phủ rồi.

Dã Nhân Sơn chủ nghe nói, run lấy bầy quát lớn:

- Thái môn không tin, nói suông vô ích, có giỏi cứ giờ tài ba ra mà thi thố.

Đường Thái cười hi hi mấy tiếng, rồi đưa tay lên trên vai ấn một cái, rút ra một môn khí giới quái dị, hình bánh xe, bên trong, bên ngoài đều có răng cưa. Khi y vừa rút ra, bánh xe đó cứ quay tít, có ánh sáng lấp lánh.

Đường Thái ở Vân Mộng Tiểu Trạch về tới Tây Xuyên, tự biết võ công còn kém các tay cao thủ thượng thặng rất xa nên mới cố hết sức suy nghĩ ra được môn khí giới này, lấy tên là Cầu Hồn Thái Dương Lô, thế võ của bánh xe này vừa kỳ ảo, bên trong lại giấu rất nhiều ám khí tâm độc. Chỉ cần bấm cái then chốt ở chỗ cán là lập tức bên trong có những mũi kim bắn ra như mưa liền. Kẻ địch đứng trong vòng hai trượng không thể thoát chết được, đủ thấy khí giới đó lợi hại như thế nào.

Lúc ấy, Cát Thiên Hào đã cùng Thanh Thành Tứ Kiệt tụ lại một nơi, thì thăm bàn tán với nhau. Đường Tam Điệp khẽ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nói tiếp:

- Cát lão sư chớ có hòng đào tẩu, dưới tay của lão không ai có thể thoát khỏi được đâu.

Thiên Hào lớn tiếng cười và đáp:

- Tại hạ còn muốn đích mắt trông thấy Đường Môn Tam Độc tối hôm nay chết ở trên núi Tượng Tị này như thế nào, lẽ nào tại hạ lại bỏ đi cơ chứ.

Huống hồ, tối nay tại hạ có mời nhiều bạn ở đây, nhưng chưa đến lúc lộ diện, nên các bạn ấy chưa hiện thân ra đấy thôi.

Đường Tam Điệp nghe nói rùng mình một cái, và bỗng nghe đằng sau có luồng gió mạnh lần át tới, y vội nhảy về phía trước rồi quay lại, nhìn thấy ba tên đồng đảng của Thái Phúc đã múa đao xông lại tấn công lên rồi. Y liền cười nhạt một tiếng, múa song chưởng nhanh như chớp phản công luôn.

Bên này bắt đầu đánh nhau bên kia hai đại hán ở phía Đường Thái đã đấu với bốn tên thủ hạ của Thái Phúc rồi. Thái Phúc cùng sáu tên cao thủ xông lại tấn công Thiên Hào năm người. Thái Phúc quả thật là người khôn ngoan, để cho thủ hạ đấu với Đường Môn Tam Độc, còn mình thì đấu với Thiên Hào năm người để cướp Quảng Thành nhị báu rồi chuồn lẹ.

Thiên Hào thấy vậy biết Thái Phúc có mưu tính gì rồi, liền rút khí giới ra phản công luôn. Thái Phúc nhảy lại tấn công, chưởng của y mạnh khôn tả. Đột nhiên, Thiên Hào rút trường kiếm ra, chỉ thấy ánh sáng thấp thoáng, nhắm ba nơi yếu huyệt trước ngực Thái Phúc mà đâm luôn. Thái Phúc thấy chưởng lực của mình phong tỏa không nổi kiếm thế của đối phương liền giật mình kinh hãi. Y vội nhảy sang trái múa chưởng tấn công.

Quý vị nên rõ Cát Thiên Hào là một nhân tài mới nổi lên ở phái Côn Luân từ khi ở Hán Giang được Vân Nhạc cho biết võ công của mình hãy còn kém, nên y căn cứ vào lời chỉ bảo của Vân Nhạc chỉ điểm cho mà luyện tập, nhưng y biết không phải một thời gian ngắn ngủi mà hiểu thấu được hết. Cho nên, y theo Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi đi ra Sơn Tây, giải hết nguy nan của Trần Thái tiêu cực rồi, liền đi tới một chỗ vắng để luyện tập kiếm pháp thượng thừa. Sau y nghe nói Vân Nhạc ngộ hiểm liền cùng Linh Phi đi thuyền ra bể tìm kiếm chỉ thấy bể với trời thôi, chứ không thấy Ngọc Chung Đảo đâu cả. Hai người liền gạt lẹ rầu rĩ trở về. Y tuân theo lệnh của Linh Phi đi báo tin cho Thanh Thanh rồi liền tới núi Tượng Tị này luyện kiếm pháp. Trong năm năm trời, y đã hiểu thấu được những bí quyết ở trong môn Táng Môn Kiếm Pháp. Vì thế Thái Phúc không ngờ Cát Thiên Hào lại tiến bộ đến thế. Hai người đấu được vài hiệp, Thái Phúc bị kiếm thế của Thiên Hào tấn công cho chỉ có chống chứ không sao phản công lại được.

Đột nhiên, phía đằng kia có tiếng kêu la rất thảm thiết, vọng lại, thì ra Đường Thái đã dùng môn võ khí quái dị tấn công vào má bên phải của đại hán áo xám nọ, tên đó bị hất bắn lên trên không và kêu rú như thê. Răng cưa của bánh xe đã làm cho đại hán nọ vỡ óc, máu phun như mưa, chết một cách thảm khốc khôn tả.

Đường Thái đã đánh chết được một người, áp lực đã giảm bớt, y lại tấn công người thứ hai, y bấm chốt cái cán một cái, trong bánh xe có một chùm kim bắn ra, một đại hán áo xám, chưa trông rõ mặt, tê tái không kịp kêu, lăn ngã ra chết tốt.

Đường Thái không thèm nhìn y, lại múa bánh xe xông lại giúp các đồng đảng cao lớn kia. Người nọ đưa mắt nhìn Đường Thái một cái và nói:

- Đường Nhất Hạc này sắp giết chết y đến nơi, khỏi cần hiền đệ trợ giúp nữa, mau đi mà kiếm chế Thiên Hào với Thái Phúc trước.

Đường Thái liền đáp:

- Cũng được.

Y liền tung mình nhảy lại tấn công sau lưng Thiên Hào. Thiên Hào nghe thấy tiếng gió, biết ngay có người tấn công lên, liền gỡ thế Can Thiên Vô Cực ra. Kiếm thế bao vây xung quanh khiến Thái Phúc và Đường Thái không sao tiến gần được.

Trong trận đấu, quần hùng liền gỡ hết tài ba của mình ra đấu chí mạng, kiếm quang, bóng đao, chưởng phong xoay tít làm cho cát bụi bay tung, cây cỏ ở quanh đó đều rụng lá thật là kinh người.

Hãy nói Ánh Hà với Lạc Dương hai người ẩn núp ở đằng xa, nín thở ngó nhìn trận đấu của đôi bên.

Lạc Dương biết Cát Thiên Hào với Thanh Thành Tứ Kiệt vốn là bạn cũ của ân sư mình, nhưng đối với Quảng Thành nhị báu thì chàng không biết gì hết, chàng phải ra tay giúp đỡ Thiên Hào cùng các người mới được. Nhưng vì vướng có Ánh Hà ở bên cạnh không sao thoát thân được, chàng càng nóng lòng sốt ruột. Chàng bỗng nghĩ ra được một kế, khẽ bảo Ánh Hà rằng:

- Cô nương thử xem ba bên đấu với nhau, bên nào sẽ thắng? Ánh Hà tủm tỉm cười và đáp:

- Cả ba đều bị bại hết, không ai thoát thân cả.

Lạc Dương vội hỏi lại:

- Có phải cô nương bảo chờ chúng tôi một hết, cả bọn cùng bị thương cả, lúc ấy cô nương mới lật mặt bắt gọn phải không? Cô nương nên nhớ rõ con rết tuy chết nhưng tuy cứng đờ vẫn còn có thể đốt người được, cô nương phải thận trọng lắm mới được.

Ánh Hà thấy Lạc Dương quan tâm đến mình như vậy trong lòng vui vẻ vô cùng, liền đưa mắt liếc nhìn chàng một cái và đáp:

- Ai nói chỉ có một mình tôi tới nào, hiện giờ những cao thủ của Tuyệt Liên Giáo tới nhiều lắm rồi, nhưng công tử với tôi chưa trông thấy họ đấy thôi.

Nàng vừa nói tới đó, bỗng nghe thấy cách đó không xa, trong bụi cỏ có tiếng vỗ tay rất khẽ. Lạc Dương ngẩn ngời, Ánh Hà lại nói tiếp:

- Đó là ám hiệu của Tuyệt Liên Giáo chúng tôi đấy, tiếng truyền thanh đó báo hiệu là sắp sửa tấn công. Cha tôi chắc ở nơi không xa, có lẽ chính ông ta ra lệnh cũng nên.

Lạc Dương nghe nói, giật mình kinh hãi và hỏi tiếp:

- Sao cô nương lại biết lệnh tôn đã tới? Ánh Hà ngẫm nghĩ giây lát đáp:

- Hừ, có lẽ không phải là cha tôi, nếu cha tôi thân hành tới nơi tất nhiên không khi nào còn sai tôi tới nữa, có lẽ là Đặng tam thúc.

Lạc Dương vội hỏi:

- Ai là Đặng tam thúc chứ? Ánh Hà tùm tùm cười rồi đáp:

- Nhất thời làm sao mà nói cho công tử hay được, chỉ bằng công tử cùng đi yết kiến tam thúc đi.

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Tại hạ đã nói cho cô nương biết trước kia rồi, tại hạ đã quyết định không dây dưa chuyện này, nếu không phải do cô nương cương quyết mời tại hạ đi, thì không bao giờ tại hạ lại theo tới đây. Cô nương đi gặp vị tam thúc đó đi, tại hạ cứ ngồi ở đây ản núp chứ không ra đâu.

Ánh Hồng liền vừa cười, vừa mắng yêu Lạc Dương:

- Thật là đồ hủ..

Bỗng trong bụi cỏ lại có hai tiếng vỗ tay rất khẽ. Ánh Hà liền nói tiếp:

- Tôi đi một chút rồi sẽ quay trở lại đây, công tử đừng có đi đâu nhé.

Nàng nói chưa dứt lời đã nhanh như sao sa biến mất. Lạc Dương cười thầm, liền nằm phục xuống bãi cỏ, lấy cái mặt nạ của Linh Phi trao cho đeo lên rồi từ từ bò sang phía khác.

Trên đấu trường lại có mấy tiếng kêu la thảm khóc vọng lên. Đường Tam Điệp, Đường Nhất Hạc mỗi người đã giờ ám khí âm độc ra giết chết ba người. Đoan Mộc Cương cũng múa đao chém vào vai một tên thủy tặc, tiếp theo đó, y giờ tả chưởng ra đánh một thế. Tên phi đồ ấy bị chưởng lực của y đánh tung lên cao bảy tám trượng, vừa rớt ngay vào chỗ cách Lạc Dương chừng ba bước, tên đó vẫn chưa tắt thở, còn đang giãy giụa. Chàng nhanh tay giờ chỉ ra điểm luân tử huyết cho tên đó chết tốt, chàng vội cời bỏ áo của gã đó ra mặc luôn vào người, rồi bò ra ngoài đấu trường xem xét tình hình của trận đấu.

Lúc ấy, Đường Tam Điệp, Đường Nhất Hạc toàn giờ ám khí ác độc ra tiêu diệt đối thủ.

Xác kẻ địch chỉ trong thoáng cái đã thành nước vàng tan ra hết. Đường Tam Điệp cười nhạt một tiếng và nói:

- Thái Phúc, người thức thời mới là tuấn kiệt, chỉ cần nguoi gia nhập Tây Xuyên Đường Môn của chúng ta, như vậy có phải là khỏi chết không.

Ý của y muốn bảo Thái Phúc nhập bọn, để cùng liên thủ đánh bọn Thiên Hào năm người. Thái Phúc đã thấy tình hình bất lợi cho bên mình, nhưng y đã bị kiếm pháp lợi hại của Thiên Hào kiềm chế, hơn nữa, tuy Đường Thái tấn công Thiên Hào, nhưng ngấm ngấm đánh lên mình, vì vậy y không làm sao mà thoát thân ra được.

Lúc này Đoan Mộc Cương các người giữ thế, thủ thế thức rất nghiêm mật vì phải đề phòng Đường Môn Tam Độc ném ám khí vào. Bọn phi đồ của Thái Phúc đối địch với Đoan Mộc Cương các người cứ kêu khổ thảm hoai vì Thái Phúc chưa truyền lệnh cho chúng rút lui nên chúng cứ phải đấu thí mạng. Và lại, chúng cũng biết ám khí độc của nhà họ Đường này lợi hại lắm, nhất định không chịu để cho chúng được thoát thân và rút lui, vì vậy, chúng càng hoảng sợ bao nhiêu thì công phu của chúng lại càng kém sút bấy nhiêu.

Thái Phúc bực tức vô cùng, không trả lời Đường Tam Điệp, cứ nghĩ cách đào tẩu, nên chưởng pháp của y càng lạnh lẽo nhanh tay hơn trước.

Đường Tam Điệp thấy vậy, liền vẫy tay gọi Đường Thái. Đường Thái liền tiến tới gần y, y khẽ dặn Đường Thái mấy câu, rồi cả ba tên họ Đường thò tay vào trong túi. Đường Tam Điệp liền cười nhạt mấy tiếng và nói:

- Các người chấp nê không chịu giác ngộ, bắt buộc lão phải khai sát giới đây.

Nói xong, cả ba tên giờ tay lên định ném, Cát Thiên Hào, Thái Phúc các người thấy vậy, đều giật mình kinh hãi, đôi bên cùng tránh cả ra, dùng chưởng phong để bảo vệ lấy thân trước. Đột nhiên, bốn bên có tiếng quát lớn vọng tới, dưới trăng đã có mấy chục thân hình nhảy xổ vào trong đấu trường.

Đường Môn Tam Độc đã cùng giờ tay lên ném đinh độc, kim độc và gai độc vào đối phương, không khác gì một trận mưa ám khí vậy. Bọn người nhảy xổ đó không cần phi nói rõ, quý vị cũng biết là bọn phi đồ của Tuyết Liên Giáo rồi. Bốn tên phi đồ trông thấy ám khí bắn vào người mình, không kịp ngừng chân lại, đã bị ám khí bắn trúng ngay, liền ngã ra đất, hai tay cứ ôm mặt lăn lộn và kêu rú hoai.

Đường Gia Tam Độc thấy đột nhiên có năm cái bóng đen nhảy tới trước mặt, năm người cũng giờ chưởng tấn công một lúc, liền có năm luồng gió âm hàn lần ất tới. Lúc này, Đường Tam Điệp mới biết mưu đồ của mình đêm nay đã tan rã hết, y liền không nghĩ ngợi gì hết, bảo ngay hai tên kia đào tẩu luôn. Thế rồi, cả ba liền tung mình chạy thẳng về phía đông bắc mất dạng.

Những ám khí của Tam Độc ném ra, tuy bị Cát Thiên Hào đẩy bắn trở lại, nhưng các tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo đã xông lại bao vây các người rất nhanh nhẹn, mồm thì quát bảo:

- Mau đưa Quảng Thành Nhị Báu ra ngay.

Ảnh Hà cũng xuất hiện, đón đánh Thái Phúc. Lạc Dương liền ngăn người ra vì cảm thấy mình có ra tay cũng vô ích thôi. Người của Tuyết Liên Giáo đến đông như vậy, song quyền làm sao địch nổi cả bốn tay, nhưng không biết Quảng Thành nhị báu đó có ở trong người của Thanh Thành Tứ Kiệt không. Nếu chàng ra tay giúp được cho người này mà không giúp được cho người khác, cũng vô ích mà thôi.

Trận đấu kịch liệt vô cùng, khiến ai trông thấy cũng phải tối tăm mặt mũi lại, chứ không sao thấy rõ hình bóng của một người nào hết.

Lạc Dương thấy một người trong nhóm tứ kiệt bị một tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo đánh trúng một chưởng kêu đến bộp một tiếng, y loạng choạng mấy bước lùi về phía sau, rồi bỗng quay người, tung mình nhảy lên, lướt qua phía sau Thiên Hào mà đi luôn. Hai tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo đồng thanh cười nhạt, rồi như bóng theo hình đuổi theo ngay.

Lạc Dương bỗng nghĩ ra một kế, liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Quảng Thành nhị báu ở trong người đó chăng?" Chưa nghĩ xong, chàng đã tung mình đuổi theo luôn.

Người bị thương của nhóm Thanh Thành Tứ Kiệt đã chạy xuống dưới chân núi Tượng Tỳ, mặt lộ vẻ đau đớn, hình như xương ở bên vai phải của y đã bị kẻ địch đánh gãy vụn, cánh tay đã bị phế hẳn, người run lẩy bẩy mà hai phi đồ kia lại sắp sửa đuổi theo tới. Y rầu rĩ thở dài một tiếng và nói:

- Không ngờ Tiêu Kỳ ta hôm nay không bảo tồn được Quảng Thành nhị báu.

Y vừa nói tới đó, bỗng thấy trên đỉnh đầu có một luồng gió mạnh thổi tới, và bên tai có một tiếng cười nhạt và nghe rất rùng rợn. Tiếp theo đó, y đã thấy hai người mặc áo đen, râu dài đứng ở trước mặt.

Tiêu Kỳ cười nhạt hỏi:

- Hai bạn đuổi theo Tiêu mỗ làm chi? Một người áo đen trầm giọng đáp:

- Bạn họ Tiêu kia, mau đưa Quảng Thành nhị báu ở trong người ra, bằng không bạn cũng không được sống sót và các bạn kia cũng bị nguy hiểm nốt, như vậy thật không đáng hy sinh chút nào.

Tiêu Kỳ cười như điên như cuồng một hồi rồi trả lời:

- Hai bạn sao lại cho Quảng Thành nhị báu ở trong người của Tiêu mỗ như thế? Thôi được, Tiêu mỗ không còn sức nào phản kháng nữa, nếu hai vị nhận định như vậy thì cứ xin tới đây mà khám người của mỗ đi.

Hai người áo đen nghe thấy y nói như vậy đều ngăn người ra nhìn nhau, mặt lộ vẻ kinh hãi và hoài nghi. Đột nhiên, có một tiếng cười rất lớn và kèm theo một luồng gió mạnh ở trên không lấn áp tới. Hai người áo đen râu dài giật mình kinh hãi, nhảy sang hai bên, ngừng đầu nhìn lên, liền thấy một người có bộ mặt lạnh lùng nhảy ngay vào giữa chúng. Người đó ngấm nhìn hai tên nọ không nói nửa lời. Một người áo đen râu dài, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Các hạ dám can thiệp vào chuyện thị phi của Tuyết Liên Giáo sao? Người mặt lạnh lùng liền đáp:

- Mỗ đi qua đây, thấy sự bất bình ra tay trợ giúp, ngay Kim Ty Nhân Vệ Phi Long tới đây, lão cũng ra tay can thiệp như thường.

Nói xong, y giơ tả chưởng lên nhanh như điện chớp, vỗ ngay vào người kia, thủ pháp thật là kỳ ảo khôn lường, chỉ thấy năm ngón tay của y chộp ngay vào Khúc Trì huyết của người áo đen kia, rồi bóp chặt một cái. Người áo đen liền thấy xương cốt đau nhức như gãy, đồng thời y bị người nọ đẩy một cái, người đã bắn về phía trước, đụng ngay vào tên đồng đảng của y tức thì.

Người áo đen thấy người lạ mặt này có thủ pháp kỳ ảo khôn lường, đúng là một quái kiệt trong võ lâm, võ công đã luyện tới mức thượng thặng rồi, lại thấy người đồng bọn của mình bị bắt bắn đi, liền quát lớn, giơ tay trái ra chộp luôn tay của người đồng bọn đó. Ngờ đâu, người có bộ mặt lạnh lùng kia ra tay lại nhanh như điện, tay trái của y chỉ giơ lên một cái, đã có luồng gió mềm mại tới liền. Người áo đen rung mình kinh hãi vội nhảy sang bên để tránh né, tay phải đôi thế thức khác chống đỡ, không cho người đồng bọn bắn vào người mình. Chỉ nghe thấy kêu ồm một tiếng, người áo đen ấy cũng kêu hự một tiếng, thân hình bị đẩy lui về phía sau, cổ tay phải bị gãy luôn, năm ngón tay vụn ra từng khúc, máu tươi đầm đìa và đau nhức đến tận xương tủy, nhưng y vẫn cố nhịn không chịu hé miệng kêu rên một tiếng. Hai người áo đen râu dài đó đều là những tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo. Chúng biết ngày hôm nay khó mà thoát chết được, nên thà chết một cách oanh liệt còn hơn là chịu nhục nhã với đối thủ. Thế rồi, cả hai cùng giơ chưởng lên tự đánh mạnh vào đầu óc một cái, vỡ sọ, phọt óc ra, ngã gục xuống chết tốt. Người nọ đưa mắt nhìn hai người áo đen đó chết xong, liền từ từ đi tới cạnh Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ thấy vậy cả kinh, liền lớn tiếng hỏi:

- Các hạ đến đây có phải là vì Quảng Thành nhị báu không? Người nọ lắc đầu, chìa tay ra, giơ một viên thuốc và nói:

- Xương ở trên bả vai của các hạ đã vỡ vụn, nội thương rất nặng, mau uống viên thuốc này, trong nửa tháng có thể lành mạnh được liền.

Người đó chỉ nói thế thôi, chứ không đề cập đến Quảng Thành nhị báu gì cả. Tiêu Kỳ nhìn người đó một cái, rồi giơ tay nhận lấy viên thuốc đó luôn, tiếp theo đó, y thọc tay vào túi, lấy hộp bằng đá màu, to như bàn tay ra, thở dài một tiếng và nói:

- Tiêu mỗ không đủ sức lực bảo tồn vật này, mạng vật báu cũng là một cái tội, chỉ sợ kẻ gian cướp mất thôi. Các hạ là người võ công trác tuyệt...

Y chưa nói dứt, thì trên núi Tượng Tỳ đã có mấy tiếng hú rất dài theo gió vọng tới, và tiếp theo có mấy cái bóng người phi thân xuống núi. Người mặt lạnh lùng kia vội đỡ lấy cái hộp đá đó và nói:

- Chớ có nói là tôi lấy đi nhé.

Chỉ thoáng cái là y đã đi mất dạng liền.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thi Hành Triệt Đê Ngụy Ngôn Giải Vây

Dưới ánh trăng sáng mờ mờ, mấy người ở trên núi Tượng Tị chạy xuống nhanh như điện chớp. Bốn người đi đầu chính là Cát Thiên Hào, Vũ Cương Húc, Thi Triệu Quang, cả bốn người dính đầy máu tươi, quần áo rách tả tơi khắp thân thể đều là thương tích, hình như họ vừa kịch chiến với quân địch phá vòng vây để đào tẩu vậy.

Bốn đôi mắt đều nhìn cả xuống hai cái xác ở trên mặt đất và lại thấy Tiêu Kỳ hình như không bị thương gì cả đều ngạc nhiên và thắc mắc vô cùng, nhưng hoàn cảnh không cho phép mọi người hỏi nguyên nhân ra sao, Đoàn Mộc Cương liền nói:

- Tiêu Kỳ, chúng ta mau rời khỏi đây đi.

Tiêu Kỳ gượng cười một tiếng, đưa mắt nhìn về phía sau bốn người kia rồi nói:

- Có thể đi được rồi ư? Đằng sau bốn người đó, bỗng có một giọng lạnh lùng cất lên:

- Phải, đi được rồi.

Thiên Hào kêu hừ một tiếng, không thèm quay đầu lại, múa kiếm giờ luôn thế Diên Đảo Càn Khôn tấn công ngược về phía sau, rồi y ngẩng đầu lên nhìn, mới hay những người đó đều là cao thủ của Tuyết Liên Giáo đã vây đánh nhóm mình trên núi Tượng Tị hồi nãy.

Chúng lảng lảng theo dõi Thiên Hào lúc nào không hay. Mười mấy người với bộ mặt lạnh lùng, và những cặp mắt hung ác, đang nhìn bọn họ. Y biết bọn này mà đuổi theo xuống, tất nhiên mình khó lòng mà tẩu thoát được. Một người áo đen tuổi trạc trung niên, nhìn Thiên Hào và nói:

- Kiếm pháp của ngài cao siêu thật nhưng ngài với mấy người bạn kia đã sa vào lưới của lão rồi, dù quý ngài có tài ba đến đâu cũng không làm gì được.

Thiên Hào đã thấy đầu óc choáng váng nhưng vẫn gượng đứng, cười nhạt đáp:

- Tại hạ với các bạn không có thù mới và đồng thời cũng không có oán xưa, tại sao các bạn lại cứ đuổi theo tại hạ như thế, vậy xin cho tại hạ biết nguyên nhân ra sao? Người nọ ngẩng mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Ngài là người thông minh, đã biết rõ rồi, còn hỏi thừa như thế làm chi. Lão đã nói rõ rồi, lão chỉ cần lấy Quảng Thành nhị báu thôi. Nếu ngài bằng lòng đưa cho lão thì không những lão để cho các bạn bình yên đi khỏi mà lại còn có vật báu đáp là khác.

Thiên Hào rung mình kinh hãi, chưa kịp trả lời đã thấy Tiêu Kỳ lên tiếng trả lời ngay:

- Đó là những lời đồn đại không có căn cứ gì mà chẳng hay các hạ nghe ai nói chúng tôi mang theo vật báu ấy.

Người nọ đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Xưa nay lão không bao giờ làm những việc viển vông hết, nếu không điều tra rõ ràng thì lão không bao giờ ra tay cả. Lão có phải là mù quáng đâu, chính vật báu ấy ở ngay trong người của ngươi.

Tiêu Kỳ vẫn trấn tĩnh như thường cười khi một tiếng rồi hỏi:

- Bạn là ai? Sao lại ăn nói ngông cuồng như thế? Chắc bạn là một nhân vật rất có oai vọng, lưng lẩy trong võ lâm phải không? Sao bạn không cho biết tên tuổi và lai lịch đi? Người nọ về mặt càng thâm trầm thêm, từ từ đi tới trước mặt Tiêu Kỳ mỉm cười đáp:

- Lão họ Đặng, trong võ lâm Trung Nguyên không được người ta nhắc nhở tới mấy, có phải các hạ không phục phải không? Y vừa nói dứt, đột nhiên giờ tay ra chụp luôn vai của Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ biết đối phương có ý ra tay tấn công mình, đã phòng bị sẵn, nên người nọ vừa đụng vào một cái y đã nhảy lùi về phía sau và núp sau lưng Đoàn Mộc Cương ngay tức thì. Người nọ chụp hụt, đã rảo bước đuổi theo ngay, vẫn giờ tay chộp. Đoàn Mộc Cương vội múa kiếm nhắm tay người nọ chém luôn một nhát, người nọ quay tay, chộp luôn vào kiếm cương của Đoàn Mộc Cương và chỉ thấy y rung tay một cái, Đoàn Mộc Cương đã thấy hồ khẩu tay đau nhức không sao cầm kiếm được nữa, đành phải thu kiếm bay lên trên không tức thì.

Mộc Cương bị kinh lực của đối phương đẩy cho bắn về sau mấy bước, hồ khẩu tay nứt nẻ, máu tươi rỉ ra mấy giọt.

Người nọ lợi hại vô cùng, Mộc Cương chưa đứng vững y đã phi năm ngón tay tới chộp ngay vào yếu huyệt trên vai Mộc Cương rồi cười nhạt một cách ngông cuồng và nói tiếp:

- Tôi hôm nay đến lượt Đặng Tinh Hải này nổi danh rồi.

Nói xong y nhấn mạnh sức vào năm ngón tay một cái. Mộc Cương đau đớn đến toát mồ hôi lạnh ra, mặt nhợt nhạt nhưng nghiêng răng mím môi chịu đựng chứ không kêu la.

Thiên Hào và mọi người thấy thế cả kinh, múa kiếm xông lại tấn công. Tinh Hải cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Các ngươi không sợ chết hay sao mà dám xông lại tấn công như thế! Nói xong y lúi người Mộc Cương lại và đưa về phía trước để chống đỡ bốn lưỡi kiếm của nhóm Thiên Hào. Y ra tay như thế quả thật ác độc, bắt buộc Thiên Hào và các người phải ngừng tấn công và lui về phía sau ngay, không ngờ Tinh Hải nhân lúc bốn người đang nhảy lui thì y đã giết tay vào yếu huyệt ở trước ngực của Tiêu Kỳ và nói tiếp:

- Lão không muốn giết bừa giết bãi đâu. Quý hồ bạn bằng lòng đưa Quảng Thành nhị báu, lão sẽ đổi đãi tử tế liền.

Tiêu Kỳ cười nhạt đáp:

- Tiêu mỡ đã bị kiềm chế, sống chết là tùy theo ở các hạ. Các hạ đã bảo Quảng Thành nhị báu là ở trong người của Tiêu mỡ, vậy các hạ cứ việc ra tay khám xét, xem trong người của Tiêu mỡ có không? Đặng Tinh Hải nghe nói ngăn người ra, y nhìn kỹ lại sắc mặt của Tiêu Kỳ thấy không có vẻ gì là giả dối cả, nên y nghĩ thầm: "Chẳng lẽ ta đoán nhầm chăng, sao vật báu lại không ở trong người y nhỉ. Dù không ở trong người y chăng nữa, thì thế nào cũng ở trong mấy người kia chứ không sai".

Thiên Hào bốn người đều ngờ ngác nhìn nhau, rồi lại nhìn vào mặt Tiêu Kỳ. Tinh Hải cười nhạt một tiếng quay đầu lại gọi người áo đen khám xét luôn. Đại hán đó khám xong liền thưa với Tinh Hải rằng:

- Thưa lão tiền bối, trong người y quả thực không có hai vật báu đó.

Tinh Hải đột nhiên biến sắc mặt, đôi ngươi hung ác đảo lộn mấy vòng rồi quát hỏi:

- Bạn họ Tiêu kia, hiện giờ Quảng Thành nhị báu ở đâu? Nếu ngươi không nói thật cho ta hay, thì đừng có trách lão ác độc đấy nhé.

Nói xong y giơ tay phải ra giết vào huyệt mệnh môn của Tiêu Kỳ, tay trái vẫy thuộc hạ một cái, liền có mười mấy tên bộ hạ xông lại bao vây bọn Thiên Hào các người.

Cát Thiên Hào các người vừa ở trên núi Tượng Tị khổ cực lắm mới thoát thân được xuống dưới này hao tổn rất nhiều công lực nên không thể nào cầm cự với kẻ địch được, nhưng bốn người đều đồng tâm nhất trí, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, đưa mắt nhìn bọn người kia.

Bốn người cũng đoán biết nếu Tinh Hải mà chưa tìm được hai vật báu đó thì không khi nào y giết hại mọi người, nhưng cũng không thể nào thoát khỏi khổ hình của chúng.

Bốn người đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi nhắm mắt điều tức vận công. Tiêu Kỳ cảm thấy chưởng lực của Tinh Hải có một luồng hơi lạnh truyền sang lạnh buốt như băng tuyết khiến khí huyết của y đóng băng lại, người cứ run rẩy bầy, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Tinh Hải vừa cười khinh vừa hỏi:

- Bạn đã biết mùi chưa, có dễ chịu không? Tiêu Kỳ cứ nghiêng răng chịu đựng tuyệt nhiên không hé môi nói năng nửa lời, mặt lộ vẻ cương quyết và khinh thường nguy hiểm đang đe dọa mình.

Tinh Hải thấy vậy lạnh lùng quát hỏi:

- Bạn kia có mau mau nói thật cho lão hay không, bằng không lão sẽ giở thủ đoạn cực ác ra cho bạn nếm mùi liền.

Bỗng đằng xa có giọng của một thiếu nữ rất thanh thót kêu lên:

- Đặng tam thúc! Tinh Hải ngăn người ra, vội nhìn về hướng có tiếng kêu thấy một thân hình bé nhỏ bước ra. Y liền lớn tiếng hỏi:

- Hà cô nương đây phải không? Người nọ đã phi tới nơi rồi, chính là Vệ Ánh Hà. Nàng đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ rồi bỗng hỏi Đặng Tinh Hải:

- Tam thúc đã lấy được Quảng Thành nhị báu chưa? Tinh Hải cười nhạt và đáp:

- Chưa, người này không chịu nói. Vì vậy nên ngu thúc định giở sát thủ ra bắt y phải cung xưng rõ.

Vệ Ánh Hà đột nhiên tươi cười, hai mắt ranh mãnh nhấp nháy nhìn Tinh Hải, không nói năng gì hết. Tinh Hải thấy vậy ngăn người ra hỏi:

- Ánh Hà cô nương muốn nói gì thế? Ánh Hà tùm tùm đáp:

- Tam thúc, sao tam thúc lại biết chỉ người này biết rõ hai vật báu đó ở đâu. Nếu chỉ căn cứ vào tai nghe mà cương quyết bảo họ đem theo hay biết vật báu đó ở đâu thì hơi lỗ mãng một chút tam thúc ạ.

Tĩnh Hải ngạc nhiên hỏi:

- Sao cháu lại nói như thế, người này nói chuyện với Thiên Hào có nhận là mang theo Quảng Thành nhị báu.

Ánh Hà trợn ngược đôi lông mày lên, vừa cười vừa nói:

- Vì thế cháu mới nói như trên, người nói đã dụng tâm và người nghe cũng có ý, nên mới hiểu lầm nhau như thế.

Tĩnh Hải nghe nói xong liền ngạc nhiên vô cùng, không hiểu tại sao Ánh Hà lại có ý bênh vực Thiên Hào và bên người phái Thanh Thành như vậy. Ánh Hà là một cô bé rất thông minh, thấy Tĩnh Hải nhìn mình như vậy, biết ông ta đang nghĩ gì rồi, liền tùm tùm cười và đáp:

- Đặng tam thúc, cháu với năm người kia chưa từng gặp nhau bao giờ, việc gì mà cháu bênh vực cho họ, nhưng vì nghĩ đến đại cục và cũng vì tam thúc mà cháu mới đề nghị như vậy. Đối với việc tối hôm nay cháu đã nghĩ kỹ rồi, quả thực chuyến đi này của chúng ta hết sức ngu xuẩn, bị người ta lừa dối mà không hay.

Thấy nàng nói như vậy, Tĩnh Hải hoài nghi vô cùng, trợn trừng đôi mắt hỏi lại:

- Cô nương nói như thế có ý nghĩa gì? Ánh Hà đáp:

- Sự thật đã hiển nhiên như vậy, chẳng qua trong lúc nhất thời bị người ta lừa dối đẩy thôi, nếu Thanh Thành Tứ Kiệt đã lấy được hai vật báu đó, tại sao họ lại không về ngay núi Thanh Thành thưa với sư trưởng mà lại để lộ hình tích tới đây trò chuyện với Cát Thiên Hào làm chi. Vả lại Cát Thiên Hào xuất thân từ Côn Luân lại không phải là tiền bối của Tứ Kiệt.

Có ai dại gì mà lại làm như thế để mang thân vào chỗ nguy hiểm. Trên thiên hạ này không có ai lại ngu dại đến như thế, huống hồ họ lại không biết chúng ta ẩn núp ở bên cạnh, họ làm như thế chẳng qua là để đánh lừa Tây Xuyên Đường Môn và Thái Phúc đó thôi. Chúng có ngờ đâu chúng ta lại dây dưa vào chuyện này.

Tĩnh Hải vừa nghe vừa gật đầu, trong lòng thầm khen ngợi Ánh Hà quả thật cao minh, nhưng y còn có một nghi vấn là vì Quảng Thành nhị báu này Tuyết Liên Giáo đã phái nhiều tay cao thủ đi điều tra, người nào người nấy đều về thưa với Giáo chủ là nhị báu đó quả thật ở trong người Tứ Kiệt, chẳng lẽ những cao thủ đó cũng đều sai lầm hay sao? Ánh Hà thấy vậy đột nhiên cười khúc khích và nói thêm:

- Đó chỉ là một chút ngu kiến của cháu đấy thôi, tin hay không là tùy ở tam thúc, và lại chuyến đi này tam thúc là người chủ trì, vạn nhất tam thúc tin lời của cháu mà làm ra chuyện lầm lỡ thì cháu đảm đương không xuê đâu..

Nói tới đó nàng ngắt lời, đưa mắt nhìn Thiên Hạo bốn người rồi nói tiếp:

- Cháu đoán chắc Tĩnh thúc thể nào cũng đã khám xét cả người mà không thấy hai vật báu ấy đâu nên mới dùng thủ đoạn thượng thặng để bắt họ xưng ra hai vật báu đó ở đâu.

Tĩnh Hải trầm giọng hỏi lại:

- Hà cô nương nhận thấy ngu thúc dùng thủ đoạn là không thích đáng hay sao? Ánh Hà ung dung đưa tay lên vuốt tóc vừa cười vừa nói:

- Dù cháu táo gan đến đâu cũng không dám phê bình tam thúc, cháu chỉ thiết nghĩ, năm người này không phải là nhân vật tầm thường trong võ lâm, họ thà chết chứ không bao giờ chịu nhục. Dù họ có biết rõ hai vật báu đó ở đâu họ cũng thà chết chứ không bao giờ nói cho chúng ta hay.

Tĩnh Hải cười nhạt đáp:

- Dù chúng có là mình đồng, da sắt cũng không chịu nổi phương pháp của ngu thúc, thế nào chúng cũng phải thổ lộ.

Ánh Hà lại nói:

- Vạn nhất họ không biết gì cả, rồi cứ chỉ bừa, lúc ấy tam thúc thật là đi nhầm đường, lỡ gây thù hằn với cường địch rồi lại gây cả thù hằn với phái Côn Luân và Thanh Thành, khiến bốn giáo bị sa vào chôn vụn kiếp, thử hỏi lúc ấy tam thúc có dám đương nổi không? Tĩnh Hải nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ thầm "Con nhãi này nói cũng phải, chưa biết chừng bên trong còn có sự bí ẩn gì cũng nên." Thiên Hào các người thấy Ánh Hà có ý che chở cho bọn mình đều hoài nghi vô cùng, tuy chúng không biết thân phận và lai lịch của Ánh Hà ra sao, nhưng thấy thái độ và lời nói của nàng, chúng biết nàng là đồng bọn của kẻ địch rồi. Chúng nghĩ mãi không sao nghĩ ra được tại sao Ánh Hà lại có thái độ như thế.

Lúc ấy, trên núi Tượng Tị bỗng có một tiếng hú rất dài theo gió vọng tới. Ánh Hà mặt biến sắc vội nói với Tĩnh Hải rằng:

- Cháu có việc cần phải làm, tam thúc là người anh minh quả quyết, khỏi cần phải đề ý đến lời nói của cháu nữa.

Nói xong nàng quay người lại đi luôn, thoáng cái đã đi ra xa mười mấy trượng.

Tĩnh Hải đứng ngẩn người ra, lúc này Tiêu Kỳ không còn chịu nổi thủ pháp Âm Hàn hơi độc của y nên trong người cảm thấy giá lạnh, thần trí mê sảng, chân tay tê tái, rồi từ từ ngã sấp về phía trước. Tĩnh Hải liền cười nhạt mấy tiếng và nói:

- Xưa nay lão hành sự chưa bao giờ phải hối hận hết, lão quyết phải tìm cho ra hai vật báu ấy mới được.

Nói xong y dùng tay trái nắm người Tiêu Kỳ giờ lên, rồi đưa hai ngón tay ở bên tay phải, nhắm yếu huyệt ở giữa ngực của Tiêu Kỳ điểm luôn, nhưng tay y mới điểm tới giữa ngực thì bỗng cảm thấy phía sau có gió lạnh thổi tới. Y biết ngay có tai biến, rùng mình một cái, buông ngay Tiêu Kỳ ra, quay người lại nhanh như chớp, dùng hai ngón tay phải điểm luôn vào kẻ địch. Y chỉ thấy người trước mặt thấp thoáng một cái, tay phải của y đã bị người nọ khóa chặt. Thủ pháp của người đó kỳ ảo tuyệt luân. Tinh Hải không biết người đó ra tay như thế nào nên trong lòng cũng lo âu vô cùng.

Người nọ vừa thì y mới thấy rõ người đó là một ông già áo đen, mặt lạnh lùng và nói:

- Người này ác độc, có một ngày kia mi sẽ không sao được chết yên tĩnh cả.

Tinh Hải cảm thấy nơi yếu huyệt của mình bị tì phế, khắp người mình mảy đều tê tái ngay, tuy y có vẻ còn tỉnh táo, nhưng cũng không làm sao cử động nổi, liền biến sắc mặt và hỏi:

- Các hạ không phân biệt thị phi gì cả mà đã ra tay như thế là nghĩa làm sao? Ông già áo đen lạnh lùng đáp:

- Xưa nay lão hành sự không bao giờ hối hận hết, phải tức là phải, trái tức là trái, cũng như người vậy.

Lời nói của người đó đúng là để chọc tức Tinh Hải, nên Tinh Hải cảm mồm không sao trả lời được.

Lúc ấy Cát Thiên Hào trông thấy người đó vóc dáng và diện mạo thần kỳ hết sức, tay chân và thủ pháp ảo diệu khôn lường nên y cả mừng. Y đoán chắc người này là Quỷ Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc đã hai lần cứu y thoát chết nên y càng phấn khởi thêm. Những đồng đảng của Tinh Hải thấy tình hình biến đổi đột ngột như vậy đều đứng ngăn người ra, không biết làm thế nào cho phải. Bỗng có một tên phi đồ lên tiếng quát lớn:

- Nếu ngài không buông Đặng lão sư ra, các bạn của ngài sẽ không thể nào sống sót.

Nói xong y liền phi thân tới gần, gí mũi dao vào ngực Thiên Hào rồi lại ra hiệu cho đồng bọn đối phó với bốn người kia. Tiêu Kỳ được Tinh Hải buông tay ra, song đã bắn ra ngoài xa mười thước, ngã gục xuống đất, mãi cũng không sao dậy được. Một gã đại hán nhảy tới khám xét trong người y rồi lại dùng chân đạp lên trên người, những cử chỉ đó hiển nhiên là bắt ông già bí ẩn kia phải buông Tinh Hải ra.

Ông già áo đen đó lớn tiếng cả cười, nhìn bọn người kia và nói:

- Lão ngẫu nhiên đi qua đây, thấy sự bất bình mà ra tay, cả hai bên lão đều không quen biết, các người tưởng làm như vậy có thể bắt ép lão được phải không? Tinh Hải vội đáp:

- Có phải các hạ có ý muốn bãi giải cuộc tranh chấp này phải không? Nếu những điều kiện của các hạ đưa ra, Đặng mỗ có thể làm được, Đặng mỗ xin nhận ngay.

Y không hổ thẹn là một người thức thời, biết cân nhắc nặng nhẹ, và vì y biết hoàn cảnh không cho phép y phản kháng nên y mới chịu nhún như vậy. Ông già áo đen đang lúc có việc bận cũng muốn mau rời khỏi nơi đây liền cười nhạt một tiếng và đáp:

- Đối với việc này lão chỉ mong xử thế nào cho được công bình thôi, vậy hai bên nên tự giải quyết êm đẹp với nhau, lão sẽ rút lui ngay. Đã lâu, lão không can thiệp vào chuyện thị phi của giang hồ. Lão cũng không thèm thuồng một vật gì ngoài thân thể của mình, các người không phải phòng bị gì lão.

Nói xong ông già buông tay Tinh Hải ra, rồi nhanh như điện nhảy ra ngoài xa hơn ba trượng, khoanh tay về phía sau nhìn thẳng cánh ở hai bên. Tinh Hải quát bảo bọn đồng đảng rút lui rồi đi tới gần bọn Thiên Hào các người. Đoan Mộc Cương lớn tiếng nói:

- Nếu Đặng lão sư nóng lòng muốn lấy được Quảng Thành nhị báu mà chúng tôi lại thoái thác là không có tự nhiên trong lòng lão sư thế nào cũng áy náy, biết đâu sau này lão sư chẳng tìm kiếm bốn anh em chúng tôi một lần nữa. Chi bằng bây giờ lão sư hãy khám xét người chúng tôi xong đã, rồi nói chuyện sau.

Tinh Hải đáp:

- Quả thật lão phu đã tin hai vật đó không có ở trong người năm vị, nhưng cứ thấy mọi người cho hay tin như vậy, tất nhiên không phải là không có lý do, vậy xin năm vị cho biết ai đã lấy Quảng Thành Nhị Báu đi thì lão phu cảm ơn vô cùng.

Đoan Mộc Cương lại đáp:

- Tôi chỉ có thể nói ra được đại khái thôi, Quảng Thành nhị báu vẫn giấu ở trong núi Dã Nhân. Chúng tôi thừa lệnh đi núi Dã Nhân tìm kiếm, không may tiết lộ tin tức, chúng tôi biết nếu còn ở trong ấy thế nào cũng bị nguy đến tính mạng, vì vậy chưa hoàn thành công việc đã vội đến núi Tạng Tị này để thương lượng với Cát huynh, không ngờ lại để cho nhiều cường địch theo dõi và còn làm cho quý môn hiểu lầm nữa.

Tinh Hải thất vọng vô cùng, liền gượng cười nói:

- Theo lời nói của ngài, Quảng Thành nhị báu vẫn còn trên núi Dã Nhân chưa xuất thổ phải không? Đoan Mộc Cương gật đầu đáp:

- Sự thật là thế, bây giờ chúng tôi đã tiết lộ chuyện này ra rồi, tất sẽ có không biết bao nhiêu nhân vật trong võ lâm thèm thuồng và lui tới núi Dã Nhân. Quảng Thành nhị báu vẫn còn chôn giấu trong núi Dã Nhân hoang vu thì không bao lâu nơi đó sẽ biến thành một chốn náo nhiệt và cũng sẽ có rất nhiều

người chôn xác bỏ thầy, thảm khóc vô cùng. Đấng lão sư, lời nói của tôi đã hết rồi, tin hay không là tùy ở lão.

Tĩnh Hải cả cười nói tiếp:

- Sao lão lại không tin, sự hiểu lầm này đã làm cho lão áy náy vô cùng.

Nói xong y quay đầu lại nhìn, thấy ông già áo đen vẫn đứng ở đằng xa, liền thở dài một tiếng chấp tay vái chào Thiên Hào các người rồi dẫn bộ hạ đi luôn, chỉ trong thoáng chốc đã mất tích.

Tiêu Kỳ bỗng phi thân nhảy tới trước mặt Thiên Hào các người, mặt y bóng bẩy và hồng hào chứ không có vẻ gì là bị thương hết.

Đoan Mộc Cương khẽ hỏi:

- Hiện đệ cảm thấy trong người thế nào, có bị nội thương không? Tiêu Kỳ mỉm cười đáp:

- Không.

Đoan Mộc Cương mới yên tâm, liền hỏi tiếp:

- Quảng Thành nhị bá chủ đâu? Tiêu Kỳ nhìn thẳng vào ông già áo đen, hất hàm một cái và khẽ nói tiếp:

- Tiểu đệ đang lâm nguy, may được vị cao nhân này giải cứu. Vì không thấy mấy huynh, chỉ sợ mình không đủ sức bảo tồn nên mới nhờ vị tiền bối kia giữ hộ.

Thiên Hào không chờ y nói xong đã phi thân tới trước mặt ông già, chấp tay mỉm cười và nói:

- Tạ thiếu hiệp, từ khi cách mặt đến giờ vẫn mạnh khỏe đấy chứ? Ông già áo đen biết Thiên Hào căn cứ vào bộ mặt da người mà mình đang đeo mà tưởng là Tạ Vân Nhạc nên y liền chấp tay đáp lễ và trả lời rằng:

- Cát thiếu hiệp, tại hạ là Lạc Dương, Vân Nhạc là gia sư.

Thiên Hào nghe nói kinh ngạc vô cùng, chưa kịp lên tiếng thì Lạc Dương lại nói tiếp:

- Quảng Thành nhị bá chủ hiện giờ ở trong người của tại hạ, nhưng sợ bọn Tĩnh Hải vẫn còn hoài nghi đón bắt Cát đại hiệp và các người để cướp lại nên không dám lấy ra ngay là thế, hiện giờ tại hạ có việc khẩn cấp đi ngay, không thể ở lại lâu được nữa, vậy xin trao trả các vị.

Nói xong y móc túi lấy cái hộp đưa cho Thiên Hào và nói tiếp:

- Thôi, xin chào quý vị, chúng ta sẽ tái kiến một ngày gần đây.

Chàng chưa nói dứt, người đã tung mình nhảy lên cao chạy thẳng về thành Quế Lâm.

Chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Thiên Hào vội nói:

- Chúng ta mau mau theo thiếu hiệp vì Cát tử còn có nhiều việc cần muốn hỏi.

Năm người vội giờ khinh công ra theo luôn. Đằng sau năm người ấy, nơi cách khá xa có mấy cái bóng đen cũng giờ khinh công ra đuổi theo, hiển nhiên những người đó là người của Tuyệt Liên Giáo vẫn theo dõi bọn Thiên Hào chứ không chịu buông tha.

Lại nói Vệ Ánh Hà nghe thấy trên núi Tượng Tị có tiếng hú thật dài biết là Lạc Dương đang kêu gọi, cho nên nàng vội vàng kết thúc câu chuyện với Tĩnh Hải rồi quay người chạy ngay lên trên núi. Nàng chạy tới sau tảng đá chỗ Lạc Dương ẩn nấp thì không thấy tung tích của chàng ta đâu hết, Ánh Hà đau đớn vô cùng, ứa nước mắt ra muốn khóc. Nàng bỗng thấy trên tảng đá có viết lại mấy chữ bằng đá đỏ, liền quệt nước mắt, ngược lên nhìn, thấy trên đó viết rằng: "Vệ cô nương, trên núi Tượng Tị này xác chết ngổn ngang khiến cho nơi tiên cảnh của trần gian trở nên bộ mặt xấu xí. Tại hạ không nỡ trông thấy như thế, lại càng ghét sự chém giết của giang hồ, coi mạng người rẻ như loài vật nên tại hạ không thể chờ đợi cô nương ở đây được. Xin thành thật xin lỗi cô nương, nếu cô nương hiểu biết cho thì buổi sớm mai tại hạ sẽ đợi chờ cô nương ở tiệm ăn Hội Tiên lâu. Chiều mai tại hạ phải rời khỏi thành Quế Lâm này, chưa biết bao giờ mới gặp lại cô nương".

Ánh Hà xem xong vội giờ khinh công ra, chạy xuống núi, tiến thẳng đến bên bờ sông, rồi nhảy thẳng về phía thành Quế Lâm. Thì ra trong khi bên người Thiên Hào đấu với Tây Xuyên Đường Môn và Thái Phúc các người, rồi lại đến bọn của Tuyệt Liên Giáo can thiệp vân vân.

Lạc Dương vẫn ngồi im quan sát và chờ tới khi Ánh Hà vừa đi khỏi, Lạc Dương mới phi thân xuống núi giải vây cho Tiêu Kỳ, rồi quay về chỗ cũ. Cũng may Ánh Hà về chậm một bước nên nàng không nghi ngờ gì hết, sau chàng đã nghĩ ra những lời nói để thuyết phục Ánh Hà, nhờ vậy Thiên Hào năm người mới thoát chết.

Hãy nói lại Ánh Hà trời chưa sáng tỏ, nàng đã vào trong phố của thành Quế Lâm.

Nàng chỉ thấy phố xá vắng tanh không có người nào đi lại. Nàng tới trước cửa của Hội Tiên lầu, biết hãy còn sớm, tiệm chưa mở cửa, thung thảng đi lại ngoài phố, trong lòng nghĩ vớ nghĩ vẩn, nghĩ đến viễn ảnh đẹp đẽ giữa mình với Lạc Dương sau khi kết thân rồi như thế nào, nàng càng nghĩ càng khoái chí cứ tùm tùm cười thầm.

Đang lúc ấy trên lầu phố bỗng có mấy cái bóng xuất hiện. Ánh Hà ngẩn người ra nhìn, thấy mấy người đó đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã tới gần nàng. Thì ra là Tinh Hải với mấy người bộ hạ, Tinh Hải cũng trông thấy Ánh Hà, liền ngạc nhiên ngẩn người ra nhìn. Ánh Hà trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

- Đặng tam thúc có việc gì mà hấp tấp như thế? Tinh Hải gượng cười đáp:

- Tôi hôm qua tôi nghe lời Vệ cô nương buông tha Thiên Hào với các người.

Ánh Hà tỏ vẻ hờn giận hỏi lại:

- Chẳng lẽ cháu nói sai hay sao? Trước khi cháu đi cháu đã nói rõ rồi, có tiếp nhận lời nói của cháu hay không là tùy ở tam thúc, chẳng lẽ bây giờ tam thúc lại đổ lỗi cho cháu hay sao? Tinh Hải thấy nàng nói như vậy, mặt đỏ bừng, ho lên mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Hà cô nương chớ có nghi ngờ như vậy, dù có lỗi làm gì chẳng nữa, thì khi nào sư thúc lại đổ lỗi cho cháu. Bây giờ ngu thúc tới đây là muốn đuổi theo và bắt giữ lại Thanh Thành Tử Kiệt.

Ánh Hà tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao vậy, có thật là Quảng Thành nhị bá chủ giấu ở trong người Tử Kiệt sao? Tinh Hải lắc đầu đáp:

- Ngu thúc đã khám hết người chúng rồi quả thật chúng không có, trừ phi chúng giấu ở trong bụng thôi. Lời đồn đại của giang hồ không có lý nào là không có căn cứ, chúng đi khỏi liền có người ngấm ngấm theo rồi. Ngu thúc liền nghe thấy có tiếng cười rất đĩnh tai và có tiếng người lên tiếng rất rõ ràng: "Đồ ngu! ", ngu thúc liền ra tay chụp luôn về phía tiếng nói đó, ngờ đâu cái chụp đó lại hụt, liền thấy một cái bóng đen ở cách đó mấy chục trượng phi ra nhanh như điện chớp, theo sau Thanh Thành Tử Kiệt.

Ánh Hà tùm tùm cười và nói tiếp:

- Vì thế tam thúc mới đuổi theo họ phải không? Tinh Hải mặt đỏ bừng đáp:

- Việc này không phải đôi ba lời có thể nói hết được, ngu thúc còn bận việc không thể ở lại đây lâu, ngu thúc phải đi đây.

Nói xong y dẫn mười mấy người giờ khinh công tuyệt đỉnh ra đi luôn. Ánh Hà nhìn theo Tinh Hải các người đi xa rồi mới lắc đầu quay nhìn đi về phía Hội Tiên lầu. Giữa đường nàng gặp hai ba bọn người lạ mặt, bọn chúng thấy nàng xinh đẹp đều đưa mắt liếc nhìn với vẻ thèm thuồng, nhưng vì bận việc nên chúng lại đi luôn. Ánh Hà cũng không để ý tới cứ bước đi như thường. Hội Tiên lầu vừa mở cửa dọn hàng thì nàng đã bước vào trong điểm ngay, tiểu nhị liền đón nàng vào và tươi cười hỏi:

- Cô nương muốn dùng chi? Ánh Hà thấy Lạc Dương chưa tới, trong lòng đã không vui nên thấy tên phở kỵ hỏi xong, nàng liền trợn mắt lên nói:

- Đến đây không ăn phở thịt ngựa thì đến đây làm cái gì mà chú phải hỏi lời thôi như thế.

Khách vào ăn càng ngày càng nhiều, tiểu nhị bưng bát phở thịt ngựa bày ở trước mặt Ánh Hà tùm tùm cười và nói:

- Mời cô nương dùng, nếu không đủ cô nương cứ lên tiếng, tiểu nhân lại bưng thêm lên.

Ánh Hà đáp:

- Còn một người nữa sắp tới, bấy nhiêu làm sao mà đủ.

Tiểu nhị gượng cười đáp:

- Tiểu nhân không biết còn một người khách nữa, để tiểu nhân xuống mang thêm lên.

Nói xong y quay mình đi luôn.

Ánh Hà ngấm nhìn Bát Tiên Quá Hải về ở ngoài bát, dáng vẻ chậm rãi nhưng trong lòng rất nóng lòng sốt ruột. Những cái bát đựng phở là thứ bát đặc biệt của Quê Lâm, chỉ to bằng cái chén uống trà. Phở với thịt ngựa trong bát chỉ đúng một gấp, bên trên bày tám miếng thịt ngựa và mấy miếng đậu phộng rang. Phở thịt ngựa của Hội Tiên lầu này ngon có tiếng, nên thực khách đông như kiến cỏ, sự buôn bán làm ăn rất phát đạt, cho nên một năm bốn mùa đều có bán, nhưng bán rất ít, bán hết là đóng cửa, những người tới chậm phải đợi đến ngày hôm sau.

Lại nói, Ánh Hà đợi chờ mãi không thấy Lạc Dương tới, đang nóng lòng sốt ruột, bỗng thấy hình bóng của Lạc Dương xuất hiện, nàng mừng rỡ vô cùng liền đứng dậy vẫy tay gọi luôn. Lạc Dương trông thấy nàng ta trước nên vừa bước vào vừa tùm tùm cười và nói:

- Cô nương đợi chờ lâu rồi phải không? Ánh Hà đáp:

- Tại sao hôm qua công tử không đợi chờ lại bỏ đi ngay như thế? Lạc Dương khẽ cười đáp:

- Tại hạ không nhẫn tâm trông thấy những cái xác và ngửi thấy mùi máu tanh hôi đó, đồng thời lại nhớ đến mối thù của sư huynh tại hạ nên mới vội vàng đi ngay như thế.

Ánh Hà ra vẻ oán than và nói tiếp:

- Nguyên nhân cái chết của sư huynh công tử chưa rõ mà cũng chưa biết ai là thủ phạm, có lo âu cũng vô ích, bây giờ chỉ có một cách từ từ điều tra, thể nào tôi cũng giúp công tử một tay.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tôi đâu dám phiền đến cô nương như thế.

Ánh Hà liếc chàng một cái rất tình tứ, rồi hai người ngồi xuống gọi phở kỵ lấy năm cân rượu Tam Hoa và vài món ăn ngon nữa để ra nhậu. Hai người chén tạc chén thù, trong chốc lát mỗi người đã ăn hết mười mấy bát phở thịt ngựa liền. Bỗng Lạc Dương nghiêm nét mặt lại hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết, Quảng Thành nhị bá chủ quý giá như thế nào, mà các nhân vật trong võ lâm lại ham muốn cướp được đến thế? Ánh Hà đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi mới khẽ đáp:

- Lúc này đang có đông người quanh đây mà hai chúng ta lại bị mọi người chú ý nhất, nói đến chuyện ấy thì không tiện chút nào. Để lát nữa hãy nói sau vậy...

Nàng nói tới đó bỗng kinh hãi kêu ủa một tiếng, nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Sao công tử lại quan tâm đến việc này như thế? Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Ai mà chẳng có lòng hiếu kỳ, huống hồ Quảng Thành nhị bá chủ thể nào mà chẳng làm loạn cả võ lâm. Tại hạ là người mới bước chân vào giang hồ, dù không định tằm dây vào vụ này nhưng cũng phải biết rõ đôi chút để khỏi bị người ta cho là quê mùa, chuyện lớn như thế mà cũng không hay biết.

Ánh Hà nhíp mắt lại nhìn chàng, châu môi khẽ cười nói tiếp:

- Công tử việc gì phải nóng lòng như thế, thể nào tôi cũng nói lai lịch và sự quý giá của Quảng Thành nhị bá chủ cho công tử hay.

Giấy lát sau nàng gọi phở kỵ đến khẽ hỏi:

- Trên lầu có chỗ ngồi nào thanh tĩnh vắng vẻ không? Chúng tôi muốn lên trên đó nghỉ ngơi chốc lát, vì dưới này người nhiều, ồn ào lắm.

Nói xong, nàng nhét luôn một tHỏi bạc vào tay tên phở kỵ. Tên này thấy có tiền bèn tươi cười đáp ngay:

- Để tiểu nhân lên trên lầu tìm kiếm sẽ xuống mời hai vị lên ngay.

Lạc Dương liền nói với Ánh Hà:

- Chúng ta đã ăn uống xong rồi, đi kiếm một nơi yên tĩnh chuyện trò chả hơn là cứ ở đây mãi hay sao.

Ánh Hà vừa cười vừa khẽ đáp:

- Công tử không biết đâu, chúng ta đi khỏi nơi này một cái là các anh em của bốn bang theo dõi chúng ta liền. Công tử nên biết cha tôi chỉ có mình tôi thôi, nên cưng tôi lắm, sợ có gì hung hiểm nên đã ra nghiêm lệnh cho thuộc hạ theo sau để ngầm ngầm bảo vệ. Tôi cảm thấy như thế thật phiền phức nhưng không có cách gì cưỡng lại hảo ý của cha.

- Cha mẹ thương con ai mà chả thế.

Chàng nói tới đó, bỗng nghĩ tới Tần Tú chết thảm như thế nào và những lời nói ông ta nhờ vả mình ra sao, ngờ đâu mình lại đang ngồi chén tạc chén thù với con gái của Kim Nhân Vệ Phi Long, kẻ thù của Tần Tú? Nhưng chàng lại thấy nàng ta rất đa tình, không khác gì một con chim non khiến ai thấy cũng phải yêu. Chàng bỗng giật mình một cái và nghĩ thầm: "Nếu mình cứ để cho tình thế này kéo dài mãi, mình sẽ không thoát khỏi lưới tình đâu." Nghĩ như vậy chàng liền tự cảnh tỉnh và nghĩ cách tháo thân. Một lát sau tên phở kỵ liền dẫn hai người lên lầu, vì lúc ấy hãy còn sớm, thực khách ở trên lầu hãy còn vắng vẻ. Tên phở kỵ dẫn hai người tới góc lầu, phía đằng trước có tấm bình phong che kín, quả thực là yên tĩnh vô cùng. Lạc Dương với Ánh Hà nhìn nhau cười rồi bảo tên phở kỵ pha một ấm trà lên.

Ánh Hà chờ phở kỵ đi khỏi mới lên tiếng nói:

- Quảng Thành nhị bá chủ mà người ta đồn đại là hai vật báu của Quảng Thành Từ thời Đông Châu, nó là một cái hộp đá màu xanh thẫm, tuy gọi là hộp bằng đá nhưng sự thật không phải là hộp đá. Quảng Thành Từ chôn ở trước núi Dã Nhân, dùng tam vị chân hỏa hạp thành một khối, và còn niệm chú và dán bùa lên trên nữa, cho nên dù là bảo kiếm đao sắc đến đâu cũng khó lòng mà chém nổi.

Lạc Dương liền hỏi:

- Hai vật báu đó là vật gì? Ánh Hà mỉm cười đáp:

- Nghe đồn bên trong có chín hạt Phích Lịch Lôi Hỏa Châu và một đôi kỳ đà bằng ngọc đỏ Yên Tri. Lôi Hỏa Châu uy lực rất mạnh, nếu đem ra ném trong một trăm trượng, bất cứ người và thú vật cũng hóa thành tro tàn hết, dù người có võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào kháng cự nổi.

Nói tới đó, nàng tủm tỉm cười rồi nói tiếp:

- Nhất là đôi kỳ đà bằng ngọc đỏ Yên Tri thì quả là quý báu vô cùng và có thể nói là vô giá nữa. Bỏ con kỳ đà ngọc ấy vào trong nước suối, nước suối biến thành màu nhạt ngay, người có bệnh đến đâu uống cũng khỏi liền. Người thường uống có thể sống lâu, cải lão hoàn đồng, đối với người luyện võ lại càng có ích lợi hơn nữa. Uống thứ nước đó không những tăng thêm công lực mà trong một đêm có thể đá thông kinh kỳ bát mạch liền. Công tử nghĩ xem, vật báu ấy linh dị như vậy người võ lâm ai mà chẳng muốn cướp được.

Lạc Dương ngấm nghĩ giây lát rồi lại hỏi tiếp:

- Cô nương vừa nói vật báu để ở trong một cái hộp mà bảo kiếm hay đao sắc thế nào cũng không thể mở được, huống hồ bên trên lại niêm chú và dán bùa nữa, như vậy tốn bao nhiêu tính mạng và tiền bạc rút cục cướp được phết vật vậy có phải là ngu muội lắm sao?

- Đó là thông lệ của tất cả người trong võ lâm, người chưa lấy được thì dùng thiên phương bách kế mau cướp cho dù có hy sinh tánh mạng cũng không quản ngại. Người có được lại lo âu, sợ bảo tồn không nổi, còn vấn đề có mở được cái hộp đó hay không, không cần biết tới.

Đúng lúc ấy hai người qua khe bình phong, bỗng thấy chỗ đầu cầu thang xuất hiện một ông già mặc áo đen, thân hình vạm vỡ, tóc xõa xuống tận vai, đang lững thững bước lên.

Ông già đó hai mắt rất sáng, bước đi ung dung, cổ đeo một chuỗi hạt châu tỏa ra ánh sáng ba màu khiến ai trong thấy cũng phải lóa mắt. Lạc Dương thấy vậy cũng phải kinh hãi thán, vì những hạt châu đó là hạt châu quý báu, hiếm có trên thế gian. Ánh Hà thấy vẻ mặt của chàng khác lạ liền hỏi:

- Công tử làm sao thế? Lạc Dương vẫn nhìn thẳng vào mặt ông già và đáp:

- Cô nương hãy coi ông già kia xem, ông ta có cổ quái không, cổ đeo một chuỗi hạt châu vô giá, chả lẽ không sợ người khác dòm ngó hay sao? Ánh Hà nhìn qua khe bình phong cũng động lòng và đáp:

- Ông già này phải có võ học cái thế mới táo gan đến như vậy, ông ta không sợ gì cả, công tử hà tất phải lo cho ông ta làm chi.

Lạc Dương vừa cười vừa nhận thấy mặt ông già có vẻ quen thuộc, nhưng chàng không nghĩ ra được đã gặp ông ta ở đâu. Bỗng nghe thấy ông già lên tiếng gọi, tiếng của ông ta như sấm động, ông ta bảo phủ kị lấy năm mươi bát phở thịt ngựa và mười ba cân rượu.

Lạc Dương nghe tiếng nói của ông già lại càng quen thuộc nữa, như chàng đã nghe thấy ở đâu rồi. Nhưng chàng nghĩ mãi không ra, chàng cứ ngẩn người ra nghĩ ngợi hoài, Ánh Hà thấy vậy ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Công tử nghĩ gì thế?

- Tại hạ nghĩ...

Chàng đang nói thì có tiếng người bước lên cầu thang và có ba đại hán chạy lên tiến thẳng về phía bình phong. Ba đại hán vừa xuất hiện đã cúi mình vái chào Ánh Hà và thưa rằng:

- Thưa lệnh Giáo chủ xin mời tiểu thư đi yết kiến Giáo chủ ngay.

Ánh Hà tròn ngược đôi lông mày lên hỏi:

- Hiện giờ Giáo chủ ở đâu? Đại hán nọ có vẻ hoảng sợ đáp:

- Giáo chủ có lệnh không được nói rõ, mời tiểu thư đi, thuộc hạ xin dẫn đường.

Ánh Hà bất đắc dĩ phải đứng dậy, rồi lại nhìn Lạc Dương vừa cười vừa nói:

- Tôi đi chốc lát sẽ trở lại ngay, công tử thế nào cũng phải đợi chờ tôi đấy nhé.

Nói xong nàng cùng ba đại hán áo đen đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Người Mạnh Có Kẻ Mạnh Hơn

Lạc Dương nhận thấy đây là một dịp may để cho mình tránh thoát Ánh Hà, chàng định đi ngay nhưng sức nghĩ tới ông già quen thuộc kia, nên đành phải ở lại để xem xét hành động của ông già kia. Chàng quyết định như vậy liền bảo phở kỵ đẹp cái bình phong sang một bên.

Ông già nọ trong thấy Lạc Dương ngồi ở đối diện khí độ khác thường, nên ông ta cũng ngắm nhìn chàng một cái rồi từ từ cúi đầu xuống ăn phở. Giấy phút sau ông già bỗng ngẩng đầu lên nhìn Lạc Dương và ngăn người ra nghỉ ngơi. Lúc đó đầu cầu thang lại có ba người xuất hiện, người nào người đó mặt mũi đều hung ác, trên mặt của ba người đều có máu tươi.

Trong bọn đó có một người gầy gò trạc ngoài tứ tuần, đôi mắt cứ ngắm nhìn vào chuỗi hạt của ông già. Lạc Dương thấy vậy giật mình kinh hãi lắm, đoán biết ba người này thế nào cũng nhắm vào chuỗi hạt của ông già, nên cứ để ý đến thái độ của ba người đó luôn.

Người gầy gò, chỗ ngang lưng phồng lên, không biết người y giấu vật gì, chỉ biết y rờ tay vào đó luôn, Lạc Dương đoán chắc vật đó có thể là một vật rất quan trọng. Ba người đó ngồi một mâm, cứ luôn mồm thét phở kỵ đem phở và rượu lên. Sáu đôi mắt gắt cứ nhìn vào người ông già hoài.

Ông già hình như không biết ba người đó tới, ông ta mãi ăn nhậu chỉ trong nháy mắt đã ăn hết ba mươi mấy tô phở liền.

Lạc Dương cứ nhìn chăm chăm vào ông già, đột nhiên ông ta ngẩng người lên, tầm mắt của ông ta chạm vào người của chàng, chàng ngăn người ra luôn. Ông già mỉm cười:

- Lão đệ kia, phở thịt ngựa của Hội Tiên Lâu này nổi tiếng, sao lão đệ không ăn thêm.

Lạc Dương đỏ bừng mặt, vội đứng dậy trả lời:

- Tại hạ đã dùng rồi.

- Lão đệ sang đây ngồi chung với lão, chúng ta cùng ăn với nhau, chẳng hay lão đệ có vui lòng hay không? Lạc Dương không thể nào từ chối được nữa, liền sang bàn ông già ngồi chung, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy có tiếng cười nhạt rùng rợn. Ông già làm như không nghe thấy cứ nhìn Lạc Dương mồm thì cười ha hả, làm cho mọi người ngồi quanh đó đều đình tại kinh hãi.

Ba người lúc này phải biến sắc mặt, đôi người của chúng cứ đảo lộn lên, Lạc Dương kinh hãi và nghĩ thầm "Không ngờ nội công của ông già lại thâm hậu đến thế!" Ông già cười xong mới lên tiếng:

- Có phải lão đệ muốn hỏi tên họ và lai lịch của lão đây không? Lão quên tên họ đã lâu, nhưng có một biệt hiệu người giang hồ vẫn gọi là tổ sư gác.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão trượng định nói đùa đó phải không? Ông già tròn tròn xoe đôi mắt, trầm giọng đáp:

- Xưa nay lão không nói bông đùa, không có sự thật không bao giờ nói ra hết. Nếu lão đệ không tin...

Nói xong, ông ta giờ hai ngón tay lên, hất chuỗi hạt ở trên cổ và nói tiếp:

- Những vật quý giá này cũng là do lấy cắp được đấy, chứ đâu phải của lão đâu.

Lạc Dương biết ông già nói giỡn nhưng không biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Ông già nhìn Lạc Dương một cái, mỉm cười hỏi:

- Có phải lão đệ không ưa hành vi của lão già này không? Lạc Dương rùng mình đáp:

- Tại hạ đâu dám như vậy.

- Tuy chuỗi hạt này do lão lấy trộm được, nhưng lão tự tin lấy trộm một cách phải đạo, chứ không như quân đạo tặc chó má, lòng ác độc hơn sài lang đã giết sự chủ lại còn muốn hãm hại đồng đảng để tự nuốt lấy cả chỗ của cái tiền bạc đó. Tối hôm qua chính lão phu đã tận mắt mục kích hành một việc. Việc đó đề hèn và đáng hận lắm Lạc Dương càng thắc mắc thêm, vì chàng thấy ông già đó ăn nói lung tung không biết là ông ta muốn ám chỉ ai mà nói như vậy. Chàng bỗng liếc nhìn người có bộ mặt thâm trầm kia, thấy hai mắt của y có vẻ có sát khí, chàng hiểu ngay liền lên tiếng:

- Tối hôm qua, lão trượng thấy việc gì có thể kể lại cho văn bối nghe được không? Ông già cười ha ha đáp:

- Lão đệ muốn nghe, hay lắm, nhưng nơi đây nhiều người nói ra không tiện, chờ lão ăn phở xong, chúng ta kiếm một nơi vắng vẻ chuyện trò thì dễ hơn.

Nói xong ông ta lại tiếp tục ăn nhậu, mười cân rượu Tam Hoa chỉ trong chớp nhoáng là đã uống cạn hết, mười mấy chén ở trước mặt cũng hết sạch sành sanh, rồi ông ta vuốt bụng và nói:

- Phở ngựa này ngon quá, hôm nay lão phu đã được chứng thực lời nói đó.

Nói xong ông lấy một túi bạc ra để lên trên mặt bàn rồi bảo Lạc Dương rằng:

- Chúng ta đi thôi.

Một người đi trước một người đi sau thung thủng xuống dưới lầu, thấy ông già tiến thẳng về phía ngoài thành, Lạc Dương liền đi sau mà không nói nửa lời. Trên đường cái quan người và xe cộ đi lại đông đúc khôn tả. Ông già bỗng khẽ hỏi:

- Lão đệ để ý xem phía sau có ba người nọ theo dõi chúng ta không? Lạc Dương quay đầu về phía sau, quả nhiên thấy ba người ở đằng xa đang theo dõi mình, chàng liền ngạc nhiên hỏi ông già:

- Lão trượng, ba người đó là ai thế? Ông già cười nhạt đáp:

- Lão cũng không biết, nhưng tối hôm qua lão đã mục kích chúng ác độc vô cùng, ra tay chém giết sự chủ, rồi lại còn trừ đồng đảng, đủ thấy tội chúng tàn ác biết bao.

Lạc Dương vội hỏi tiếp:

- Sự chủ là ai thế hả lão trượng? Ông già đáp:

- Lão đứng cách xa lắm và lại lúc ấy trời nhá nhem rồi không trông thấy gì, chỉ thấy bên sự chủ có tất cả năm người, chờ lão tới gần thì sự chủ cũng đã đào tẩu mất tích rồi chỉ trông thấy bọn chúng vì một vật báu mà tàn sát lẫn nhau.

Lúc đó, ông già đã quẹo ngang một con đường hẻm phía trái, thân pháp nhanh lạ lùng, Lạc Dương thắc mắc vô cùng theo hỏi:

- Là vật báu gì? Lão trượng định dụ chúng đến đây để hạ chúng luôn một lần phải không? Ông già mỉm cười không nói năng gì hết. Một lát sau, đã đi được mấy dặm đường rồi, ông già bỗng đi chậm lại, cùng Lạc Dương hai người thung thủng tiến bước. Đột nhiên, phía sau có tiếng cười nhạt nổi lên, hai người lẹ làng quay trở lại đã thấy ba cái bóng người phi tới chỗ cách mình chừng ba trượng. Ông già lớn tiếng cả cười rồi nói:

- Lão biết các người thế nào cũng lóa mắt trước chuỗi hạt châu này mà.

Đại hán gầy như que củi cười nhạt đáp:

- Những vật ấy có bao giờ La mỗ để ý đến đâu, La mỗ đến đây là để hỏi ngài một việc này.

Ông già tủm tỉm cười hỏi lại:

- Trừ chuỗi hạt châu này ra, lão không còn vật gì khác không biết người muốn lấy gì của lão? Người nọ tròn tròn đôi mắt hung tợn lên nói:

- La mỗ muốn đôi mắt và cái lưỡi của người.

Ông già ngẩn người ra, nhưng cười ha hả đáp:

- Lão với người không quen không biết nhau và cũng không có tình ý gì với nhau, nên lão không nhận lời trao những thứ đó cho nhà người được.

Ông già có thái độ ung dung, càng khiến đại hán gầy như que củi kia tức giận tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Muốn mượn cái lưỡi của lão thì không khó, nhưng không biết người muốn làm gì thì người nói ra đi lão châm chước cho, may ra có thể được cũng nên.

Người nọ quát lớn một tiếng, rồi nói tiếp:

- Tối hôm qua người ném đá trong cổ miếu có phải là người không? Ông già rất kiêu ngạo, vừa cười vừa nói:

- Các người làm cho ta mất ngủ, ta ném đá để cảnh cáo các người sao lại không được.

Người nọ cười khi khi giọng rất quái dị và nói tiếp:

- Người nói như vậy chỉ lừa được người khác thôi, chứ làm sao lừa được họ La này. Tại sao người lại ở trong miếu trước. Hiển nhiên người định tâm muốn nghe lỏm câu chuyện của chúng ta, theo quy luật của võ lâm, nghe lỏm như thế không thể nào tha thứ được, nên ta mới quyết định cắt lưỡi và móc mắt của người là thế.

Ông già cười nhạt một tiếng đáp:

- Tự tiện xông vào căn nhà riêng của người ta lại hung hăng giết chết tám người và không coi chủ nhà vào đâu, hành động như thế theo quy luật của giang hồ thì tội đáng chặt tay.

Ông ta chưa nói dứt thì tên đại hán có lông mày đứt, đang đứng ở bên trái La Thái không thể nhịn nổi, vội nhảy xuống giơ chưởng lên dùng thế Lấp Sơn Cử Đỉnh nhắm ông già mà đánh tới, mồm thì cười khinh khinh và nói:

- Đại gia không rồi hơi đầu khẩu với một con chó già, chúng ta mau bắt hấn nộp mạng đi.

Chương của hấn chưa tấn công tới đã có một luồng sức mạnh như bài son đào hải tới trước, ông già nọ vội giơ tay lên phát một cái rồi quát bảo tiếp:

- Hãy khoan! Kinh lực của hai người và chạm nhau liền có tiếng bộp cát bụi tung bay lên, đại hấn mặt vàng bị đẩy ra sau một bước. Tuy ông già hơi lão đảo một chút, chân đứng nguyên không cử động nhưng chỗ đứng đó đã lồm sồm ba tấc.

Hai người đều tròn trĩnh mắt lên nhìn nhau, mặt biến sắc La Thái quát lớn và nói:

- Người muốn nói chi? Ông già dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đáp:

- Xem như vậy, các người không ra tay thì không chịu chết đau, thôi được lão không để cho các người ném chút mùi đau khổ thì các người vẫn chưa biết điều rút lui.

Nói xong, ông ta giơ hai bàn tay hộ pháp lên nhanh như điện chớp nhắm mặt La Thái tấn công luôn.

La Thái cảm thấy có một luồng sức mạnh nhắm mặt mình lần ất tới. Y liền ngửa người về phía sau tránh né, trong khi đó, ông già đã tới sát cạnh dùng khuỷu tay huých vào đầu vai của y một cái, trúng ngay vào Kiên tinh huyết, y cảm thấy đầu vai trái bị đau vội nhảy chéo sang bên tránh né, tai nghe thấy ông già cười ha hả.

Lạc Dương thấy ông già đó tay chân lạnh lẽo vô cùng, hình như định đùa giỡn La Thái.

La Thái và đồng bọn liền nhảy xổ vào ông già.

Ông già thờ dài một tiếng và hình như trông thấy ba người nọ xông lại tấn công mình, tay chỉ cầm một cái ống điều bằng đồng giơ lên có tiếng kêu lác các một cái, bên trong có một chùm kim bạc bắn ra, La Thái ba người nhảy xổ lại rất nhanh và rất mạnh tuy biết là nguy nhưng không thể nào ngừng chân lại được, liền bị những mũi kim đó bắn trúng luôn, cũng may chúng có võ công tinh tuyệt, nên cả ba cũng bị bắn té ngã rồi đứng lên được, mà chạy thẳng vào rừng mất dạng.

Ông lão nhìn theo cười ha hả và nói tiếp:

- Những quần giặc này mù quáng thật, phen này chúng sẽ biết tay của lão.

Lạc Dương đến gần hỏi:

- Khi lão trượng ở trên lầu Hội Tiên hình như có ý dụ chúng tới đây, nhưng tại sao lại dễ dàng buông tha cho chúng đi như thế? Làm cho tại hạ thắc mắc vô cùng.

Ông già nhìn Lạc Dương một cái rồi lớn tiếng cả cười đáp:

- Chúng ba người đều có võ công tuyệt cao. Một mình lão chưa chắc kháng cự nổi chúng, nếu không có cái ống ám khí này, thì lúc này lão làm gì được bình yên như thế. Môn ám khí đó đã làm cho lão nổi danh bấy nhiêu lâu nay.

Nói xong, ông ta thờ dài một cái rồi nói tiếp:

- Lão dụ chúng tới đây là để giết chúng, chứ chẳng riêng gì vật này.

Nói xong, ông ta lấy ra một cái hộp màu xanh ra, Lạc Dương vừa trông thấy cái hộp đó liền giật mình một cái, kinh hãi thất thanh la lớn một tiếng, ông lão đưa mắt nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Lão đệ cũng biết vật này hay sao? Lạc Dương định thần trong giây lát rồi đáp:

- Có phải lão tiền bối vừa trộm được của La Thái không? Lão trượng nhanh tay thật, vật này gọi là Quảng Thành nhị báu. Sáng nay còn ở trong tay của tại hạ, tại hạ vừa giao cho Cát Thiên Hào cùng Thanh Thành Tứ Kiệt, tại sao lại ở trong người La Thái thế?...

Ông già kinh ngạc vô cùng, nhưng lại mỉm cười trả lời:

- Lão ở xa trông thấy thân hình năm người đó quen thuộc, té ra là bạn cũ của lão, không ngờ La Thái gặp phải lão tổ sư giặc này...

Nói xong ông ta cau mày lại tỏ vẻ hoài nghi và nói:

- Lão chưa nghe nói Quảng Thành nhị báu? Ông ta vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương ngạc nhiên xoay giọng hỏi:

- Người thiếu niên kia có phải là họ Lạc không? Lạc Dương thất kinh vội đáp:

- Tại hạ họ Lạc tên Dương, nhưng không biết...

Ông già mừng rỡ vô cùng đáp:

- Thế ra là hiền đệ, từ khi ở Mục Trường Sát Bắc cách đây bao nhiêu năm rồi, không ngờ hiền đệ lại anh tuấn như thế. Lão là Tề Hồng, hiền đệ còn nhớ không? Lạc Dương mới tỉnh ngộ, thảo nào ông ta quen mặt và giọng nói lại quen thuộc đến thế.

Chàng liền quỳ ngay xuống và nói tiếp:

- Tề sư bá, tiểu đệ lúc nào cũng nhớ nhưng dạo gần đây sư bá có khỏe mạnh hay không? Tề Hồng vội đỡ chàng dậy thở dài một tiếng và đáp:
- Trông thấy hiền đệ lão lại nhớ đến lệnh sư thật là không khác gì một bông hoa quỳnh xuất hiện một cái là tàn ngay.

Lạc Dương vội cải chính gia sư vẫn còn ở trên nhân gian này. Tề Hồng nghe nói mới ngăn người ra cảm động vô cùng, mừng rỡ đến nỗi giọt lệ suýt trào ra vội hỏi:

- Cái gì? Tà hiền đệ còn sống ư? Hiện giờ ở đâu? Hai người liền ngồi xuống bãi cỏ ở ngay cạnh đó, Lạc Dương thao thao bất tuyệt kể hết chuyến đi này của mình cho Tề Hồng nghe... Tề Hồng lắng tai nghe, mặt biến sắc luôn không dám chen lời nói, chờ Lạc Dương kể xong mới suy ngẫm giây lát rồi nói:
- Tà hiền đệ chán đời là vì nghĩ đến những người quá cố, như vậy cũng không thể trách được, lão đoán chắc y hay tin song kiếm xuất thế, tất nhiên thế nào cũng lên trên miền bắc để điều tra xem tung tích của đệ phụ ra sao.

Nói tới đó ông sầm nét mặt lại rồi nói tiếp:

- Hiền đệ đệ, lão nói một câu này hơi chướng tai một chút đừng có trách cứ lão nhé.

Lạc Dương giật mình vội hỏi lại ngay:

- Tiểu đệ trẻ tuổi, không biết gì cả, mong sư bá chỉ dạy cho.

Tề Hồng nghiêm nét lại nói tiếp:

- Tuy mối thù của hiền đệ bắt cộng đái thiên, nhưng cho tới giờ vẫn chưa biết tung tích của tên ác tặc Vạn Đăng Long đâu. Chưa biết chừng tên đó chết rồi cũng nên, vậy muốn kiếm được tung tích hay tin tức của tên đó không phải là chuyện dễ, còn phải tốn nhiều thời gian, bây giờ lệnh sư còn ở trên đời, tốt hơn hết hiền đệ nên giúp lệnh sư một tay, tìm kiếm lệnh sư mẫu hiện giờ ở đâu có phải hơn không? Huống hồ Cái Môn nhị trưởng lão Lâu Ung đã bị mất tích, cũng có liên can đến hiền đệ. Hiền đệ làm sao bỏ qua chuyện này được.

Lạc Dương nghe nói toát mồ hôi lạnh ra, vội nghiêm đứng dậy đáp:

- Tiểu đệ biết tội lắm, bây giờ tiểu đệ xin tuân lệnh sư bá mà đi lên miền bắc ngay.

Tề Hồng mỉm cười nói tiếp:

- Thế mới phải chứ, nhưng hiền đệ không cần phải vội vàng như thế, bây giờ hiền đệ đã nhận được di mệnh của Tàn Tú thì phải làm xong việc đó đã. Và lại còn chết của Ngụy Thừa Yên, hiền đệ không thể bỏ qua được, ta sẽ ở lại đây giúp hiền đệ một tay, đồng thời kiếm cho ra Cát Thiên Hào với Thanh Thành Tứ Kiệt để trao trả lại cái hộp.

Lạc Dương cả mừng cảm ơn vô cùng, hai người liền quay mình trở về thành Quế Lâm.

Hai người đi mau như gió, theo bờ sông mà tiến. Lạc Dương bỗng thấy phía trước có một người đầu quấn khăn đi tập tễnh mà cô gượng đi nhanh. Chàng đã nhận ra đó là Thang Nam vô sư vẫn đi theo Điền Thu Giả, liền rào bước tiến lên, mồm thì kêu gọi:

- Thang lão sư đi đâu thế, vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Thang Nam nghe nói rung mình kinh hãi vội ngừng lại và qua mặt lại, thấy Lạc Dương vội biến sắc mặt, lui về một bước, rồi gượng cười đáp:
- Tưởng là ai, hóa ra là Lạc thiếu hiệp.

Lạc Dương trông thấy thái độ của Thang Nam như thế liền kinh nghi vô cùng hỏi tiếp:

- Điền lão tiên bối hiện giờ ở đâu thế? Thang Nam đáp:

- Điền đại hiệp đã đi Kỳ Bắc lâu ngày rồi, cảm ơn thiếu hiệp hỏi thăm như vậy, hiện giờ Thang mỡ đang có việc không có thì giờ để tiếp chuyện. Thôi xin chào thiếu hiệp.

Nói xong, y chấp tay chào, quay mình đi.

Lạc Dương trầm giọng gọi:

- Thang lão sư, hãy khoan đã.

Nói xong, chàng đột nhiên phi thân lên nhảy qua đầu Thang Nam, và quay người lại ngăn cản lối đi. Thang Nam thấy vậy liền biến sắc mặt quát hỏi:

- Thiếu hiệp ngăn cản mỗ như vậy để làm gì? Lạc Dương mỉm cười nói:

- Thang võ sư hà tất phải nói dối. Tại hạ nghe nói Vệ Phi Long Giáo chủ Tuyệt Liên Giáo đã tới Quế Lâm từ hồi hôm. Điền đại hiệp rời khỏi nơi đây lâu ngày rồi, thì Phi Long còn tới đây làm gì cho uống công. Võ sư đừng có coi tại hạ như kẻ vô tri mà định lừa dối chứ.

Chàng vừa nói, vừa nhìn thẳng vào mặt Thang Nam, chàng lấy làm ngạc nhiên tại sao đối phương lại tránh mình như rắn rết nên chàng mới hồ nghi như thế mà cản trở lối đi để hỏi đối phương cho ra lẽ.

Lúc ấy, Tề Hồng mới tới nơi, nhưng đứng cách xa ba trượng để xem hai người làm chi.

Thang Nam trợn ngược đôi lông mày lên, đột nhiên biến sắc mặt cả giận nói:

- Đây là việc riêng tư của chúng ta, người ngoài cuộc không có quyền hỏi han tới, bạn can thiệp như thế thì hơi đa sự đấy.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Tất nhiên tại hạ can thiệp đến làm chi, tại hạ chỉ xin hỏi Đồng Phi Hồng có bên cạnh Điền Thu Giả hay không? Thang Nam nghe nói rùng mình kinh hãi, mặt biến sắc, nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương một cái rồi nói tiếp:

- Nếu bạn đã biết thì Thang mỗ cũng chẳng giấu giếm bạn làm chi, cái chết của Thừa Yên là chết ở trong tay Đồng Phi Hồng. Đồng Phi Hồng vì sợ Thừa Yên hay biết bí mật của mình nên không tiếc tay giết người bịt khẩu, bây giờ đã theo Thu Giả đi xa ngàn dặm rồi.

Lạc Dương liền ngăn người ra, không ngờ Thừa Yên đi xa tìm người nghĩa đệ, lại bị người nghĩa đệ giết chết, Đồng Phi Hồng này có thể nói là độc hơn sài lang, khiến ai nghe thấy cũng phải tức lộn ruột lên được. Chàng ngẩng mặt lên nhìn, Thang Nam cũng biến sắc mặt người loạng choạng cho thấy sắp ngã liền cả kinh vội hỏi:

- Thang võ sư làm sao thế? Chàng vội giơ hai tay đỡ lấy Thang Nam, Thang Nam gượng cười nói tiếp:

- Điền Thu Giả tự biết chống đối không lại với Vệ Phi Long, cho nên y mới cố tình rút lui ra khỏi, định qua mắt Phi Long nên y mới để lại Thang mỗ và hai mươi người, còn lại thì y đem hết cao thủ, từ ba ngày trước đã đi rồi. Mấy chục anh em Thang mỗ với các thủ hạ của Phi Long một ngày một đêm liều mình, Thang mỗ bị thương nặng nhưng may mắn thoát chết.

Thang mỗ là phản đồ của phái Côn Luân bất đắc dĩ mới phải có hành động phản loạn này.

Vừa rồi Thang mỗ gặp Cát Thiên Hào sư đệ của bốn môn với bốn người nữa đang đuổi theo ba tên phi đồ. Trước khi chết, Thang mỗ muốn theo tiểu sư đệ để giải thích nguyên nhân phản môn của mình không ngờ...

Nói tới đây, y bỗng nhiên khàn lên một tiếng và khắc ra một ngụm máu tươi và ngã ngửa vào lòng của Lạc Dương rồi tắt thở chết ngay.

Tề Hồng vội nói:

- Cát Thiên Hào đã ở phía đằng trước chúng ta đi gặp chúng đi.

Lạc Dương vội hỏi lại:

- Còn cái xác này thì xử trí ra sao? Tề Hồng nghiêm nét mặt đáp:

- Sao hiền đệ thật thà thế. Có phải thân bằng quyến thuộc mình mà phải lo tới.

Lạc Dương ngăn người ra giây lát, rồi vứt xác của Thang Nam xuống sông, và cùng Tề Hồng chạy thẳng về phía trước...

Huyện Dương Quan ở cách Sơn Hải quan không xa, ở đây cảnh vật tuyệt đẹp, không riêng gì trong quan mà cả ở đây cảnh sắc cũng đẹp.

Năm đó, cái tên Huyền Dương Động lại càng được người ta nói tới luôn, vì gần đây trong và dưới khe núi ở gần Huyền Dương Động có mười tám cái xác chết nằm ngổn ngang.

Mười tám người đó đều là tay cao thủ trong giang hồ, xưa nay vẫn lừng lẫy trong Trung Nguyên. Có người tận mắt trong thấy mười tám người đó đều chết ở dưới một thanh Xuân Thu Thần Kiếm của một người trung niên. Lời đồn đại trên giang hồ truyền đi rất nhanh không bao lâu đã lan đi khắp nơi. Người trong võ lâm ở đại Giang Nam, Giang Bắc ai ai cũng đều hay biết. Vì vậy người ta đi động Huyền Dương rất đông, một tên thổ cư lợi dụng cơ hội đó thiết lập ngay một quán nước, nhờ vậy mà y kiếm được khá nhiều tiền.

Quán nước đó cứ như một cái lầu cát dựa vào sườn, còn ba mặt hướng ra ngoài. Lên trên lầu đó, có thể nhìn thấy những dãy núi ở phía xa và gió núi thổi mát lạnh, phía trước lầu cát đó có những cây kỳ lạ không biết tên mọc cao chọc trời.

Hôm đó, đang là mùa hè và vào lúc giữa trưa, người đi lên Huyền Dương Động cũng vắng lắm, trên lầu cát của quán trà kia chỉ có bảy tám người khách ngồi ở ba bốn cái bàn thôi, những người đó nửa là số giang hồ, nửa số là thường dân.

Bỗng có một văn sĩ trung niên, mặt vàng khè người như đầu yếu thùng thảng đi vào trong quán trà, lên lầu kiếm một cái bàn trống ngồi xuống. Chàng ta đưa mắt nhìn ra ngoài lầu cát rồi quay vào từ từ đưa mắt nhìn mấy người khác kia.

Một ông già tuổi trạc ngũ tuần, đi tới gần lên tiếng hỏi:

- Khách quan định dùng gì thế? Văn sĩ trung niên tùm tùm cười đáp:
- Có gì ăn ngon cứ việc làm một vài món cho tôi.

Ông già gật đầu, đi xuống bếp bảo người làm món ăn cho văn sĩ kia ngay. Lúc ấy lại có một đôi thiếu niên đi vào trong lầu, thái độ rất kiêu ngạo, mày kiếm, mắt hồ, đôi người cứ đảo lộn, thỉnh thoảng lại nhếch mép cười nhạt. Hai người đó đi tới cái bàn ở cạnh chỗ văn sĩ, một người tuổi chừng hai mươi tám, mình mặc áo dài màu lam, còn người thứ hai tuổi trạc hai bốn, mặt áo dài trắng, chỗ ngang lưng gồ lên hình như bên trong có giấu ám khí gì vậy.

Ông già chủ điểm đi tới nơi, thiếu niên nhìn ông nhếch mép cười nhạt và nói:

- Đây điểm chủ, nơi mà mười tám tay cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bị giết ở đây, phải cách lầu cát này không bao xa phải không? Nói xong tay chàng ta chỉ vào khu rừng những tảng đá lờm chờm ở bên phía đông.

Điểm chủ nghe nói khúc khích cười và đáp:

- Ngài sành mắt thật, chuyện đó là chuyện thật, còn lại những di tích như là kiếm gãy những mảnh áo dính máu...

Thiếu niên áo trắng lớn tiếng cười và hỏi tiếp:

- Thế chủ quán có biết người sử dụng kiếm giết chết mười tám tay cao thủ ở đâu không? Ông già điểm chủ vội xua tay lắc đầu đáp:
- Ngài khéo nói bông quá, lão quán làm sao mà biết.

Thiếu niên áo trắng, tròn xoe mắt lên hỏi tiếp:

- Ông già này được kẻ đó trợ giúp cho mở quán mới sao lại bảo là không biết được.

Điểm chủ nghe nói như sét đánh ngang tai, mặt nhợt nhạt hoảng sợ đến cứng đờ cả người ra, ấp úng mãi không sao nói được.

Thiếu niên mặc áo màu lam chỉ mỉm cười chứ không nói nửa lời.

Đột nhiên có tiếng cười nhạt khinh thị ở góc lầu vọng tiếp theo đó cũng ở phía đó có người lên tiếng nói:

- Có tài ba thì tự đi kiếm lấy, chứ việc gì mà phải dọa nạt một ông già hiền lành như thế! Thiếu niên áo trắng trợn ngược đôi mày lên nhìn về phía đó. Y thấy một người mặc áo đen, lưng tựa vào cột nhếch miệng, tay phải vỗ bàn một cái đứng ngay dậy, mặt lộ sát khí từ từ đi tới gần.

Lúc ấy trên lầu liền bao trùm một làn sát khí. Thiếu niên áo trắng tiến lên một bước là ai nấy đều nghệt thờ.

Đại hán áo đen không thèm nhìn vào mặt thiếu niên áo trắng, hai mắt cứ nhìn thẳng lên phía trên, mồm thì lạnh lùng nói:

- Người không biết thì ngày hôm nay đại gia nói cho người hay, từ khi mười tám cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo bị giết chết rồi, thân hữu của những người đó cứ tới tập đèn tìm kẻ thù để đòi lại món nợ máu đó, nhưng chỉ thấy tới mà không có thấy về, người nào người nấy đều tiêu mạng cả, chẳng hay người có bao nhiêu đạo hạnh mà đòi tới đó tìm y để tâm thù.

Y vừa dứt lời thì người thiếu niên áo trắng đã phi thân tới gần ra tay nhanh như điện chớp, giờ thế Độc Long Xuất Cốc (rồng độc ra khỏi thung lũng) hai ngón tay nhắm yếu huyệt ở trước ngực của người áo đen kia điểm luôn, mồm thì quát lớn:

- Có phải người đã nói như thế không? Người áo đen đột nhiên phi thân lên nhanh vô cùng và đã hạ chân xuống, phía sau người thiếu niên áo trắng ngay. Y cười nhạt hai tiếng rồi đáp:

- Thật là một tên tiểu bối không biết trời cao đất dày gì cả, có giỏi thì theo đại gia đi ra đây.

Nói xong y liền nhảy ra ngoài lầu chạy thẳng xuống phía sơn cốc, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền. Thiếu niên áo lam vẫn ngồi yên không cử động gì cả, chỉ liếc mắt nhìn xem cử chỉ của người áo đen thôi. Đến lúc này chàng ta mới lên tiếng:

- Thọ độ nóng tính thật, chúng ta đã đến đây rồi, thế nào cũng phải cướp được thanh Thái A Kiếm.

Người văn sĩ trung niên nghe thấy cái tên Thái A Kiếm mặt hơi tươi tỉnh, đưa mắt nhìn hai thiếu niên kia mấy cái, rồi lại cúi đầu nhìn xuống uống rượu một mình như thường.

Thiếu niên áo trắng hậm hực quay trở về chỗ ngồi, cười nhạt và nói tiếp:

- Hoa đại ca, vì Thái A Kiếm mà tới đây hay sao.

Thiếu niên áo lam mỉm cười và đáp:

- Tất nhiên còn việc khác nữa.

Nói xong, y đột nhiên hạ thấp giọng và tiếp:

- Chắc chúng cũng sắp tới nơi rồi, tôi muốn ở đây chờ tới lúc ấy có cơ hội ra tay mà cướp, việc gì mà đề hấp tấp như thế.

Đột nhiên, trong thung lũng có tiếng rú lớn, vang vọng hoài mà không chấm dứt, hai thiếu niên nọ hình như rất phấn khởi, mắt nhìn ra ngoài hoài. Đang lúc ấy, bên ngoài bỗng nhiên có mười mấy người đi vào, người đi đầu là một chàng to béo, hai mắt rất sáng, cất tiếng cười lớn và nói:

- Bây giờ tình thế võ lâm ở Trung Nguyên đã thay đổi, phái Nga Mi cứ nóng lòng muốn đứng lên lắm rồi, cả hai bên tiền bối của phái cũng tự cho mình là giỏi nhất, hơn tất cả mọi người nên chúng tôi nói khoác nghe chừng tai vô cùng.

Đôi thiếu niên nọ nghe nói rùng mình một cái, vội quay đầu lại nhìn. Thiếu niên áo lam biến sắc mặt quát hỏi:

- Sao ngươi biết thiếu gia này xuất thân ở phái Nga Mi.

Người to béo lớn tiếng cười hai má phúng phính cử động hoài rồi nói:

- Ta còn biết nhiều chuyện hơn thế nữa. Hiện giờ Nga Mi đã ngầm ngầm chia ra hai phe, một phái thì quyết định ẩn tu không đi đâu cả, còn một phái thì do Kim Đỉnh Thượng Nhân cầm đầu, năm xưa Thượng Nhân bị Quái Thủ Thụ Sinh đánh bại nhục nhã khôn tả, và còn bị các môn phái khinh bỉ nên y hăm hực vô cùng liền gờ những thủ đoạn trái hẳn với luật của võ lâm, và muốn nhân dịp này để cho võ lâm biết chút tài ba của mình...

Thiếu niên áo lam nghe nói đột nhiên nổi giận đứng dậy, người to béo kia vẫn cười khúc khích rồi nói tiếp:

- Sự thật phái Nga Mi chúng ta tuy cách xa trăm dặm nhưng nhất cử nhất động của các ngươi ta đều trông thấy rõ hết.

Nói xong y móc túi lấy một bao thư thật lớn, đưa qua mặt thiếu niên nọ một cái, hai thiếu niên ấy liền biến sắc mặt. Tên áo trắng còn định đưa tay ra cướp, năm ngón tay của y nhanh như điện nhắm bao thư của người to béo chớp luôn.

Người to béo cười ha hả, vòng tay trái lại và búng năm ngón tay ra một cái, chỉ nháy mắt đã búng được ba thế liền, bề ngoài thì trông rất tầm thường nhưng sự thật thì mấy thế búng tay đó quả thật biến ảo khôn lường.

Thiếu niên áo trắng thấy thế công của người to béo kỳ ảo như thế, đồng thời chỉ phong của địch lại bao cả thế công của mình nên y kinh hoàng và cuống quýt vô cùng.

Tên to béo thấy mình đã chiếm phần hơn rồi liền thâu tay lại cười ha ha và quát lớn:

- Đi! Mười mấy bóng người lần lượt đi theo ra ngoài lâu, trông người to béo rất nặng nề nhưng chân tay nhanh nhẹn vô cùng và nói với người bạn rằng:

- Hoa Kỳ, sao vật trong túi chúng ta lại lọt vào tay bọn chúng thế? Thiếu niên áo lam quát lớn:

- Để lát nữa hãy nói, bây giờ hãy đuổi theo bọn chúng đã.

Hai người xông ra khỏi tửu quán, chạy thẳng về phía bốn người to béo vừa đi mất dạng. Trên cát lều một bọn người giang hồ cũng vội vàng đứng dậy đi luôn, còn hai bọn du khách thường và văn sĩ trung niên thì vẫn tiếp tục nhậu nhẹt.

Văn sĩ trung niên nghĩ thầm trong bụng: "Trong võ lâm thay đổi luôn luôn, năm nay nhân sự không còn được như trước, những bọn hiểm ác xảo trá lại lộ hành như xưa, thật không ngờ Kim Đỉnh Thượng Nhân lại hẹp lượng như thế, không tự nhận mình trái mà còn ngang tàng hơn trước, đáng thương, đáng tiếc thật..." Nghĩ đến thế, chàng sức nhớ tới lời hai thiếu niên vừa nói, rồi lại nghĩ tiếp: "Không biết chủ nhân thanh Thái A Thần Kiếm bây giờ là ai? Thế nào cũng là người sống sót trên Chung Ngọc Đảo, chưa chừng lời đồn đại kia là thật, các nàng ấy vẫn chưa chết cũng nên." Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì bỗng nhiên đằng xa có tiếng rú như hư như thực theo gió vọng tới, nhưng chàng ta không hề để ý đến tiếng kêu ấy.

Một lát sau, đôi thiếu niên ấy lại xuất hiện ở trong lều, nhưng lần này chúng rầu rĩ chán nản, cả hai vừa ngồi xuống thì bỗng nhiên nghe thấy dưới lều có tiếng cười tiếng nói vọng lên:

- Tiểu bối của phái Nga Mi nên nghe theo lời khuyên của ta mà nên quay về núi Nga Mi, bảo cho hai lão già Thê Vân và Kim Đỉnh đừng có tham vọng như thế nữa hơn hết là đóng kín cửa chùa lại mà tham thiền, võ lâm ngày nay không còn chỗ cho hai người đó chen chân vào đâu.

Tiếng nói nọ chưa dứt đôi thiếu niên vội hét lớn một tiếng và chạy ngay xuống lều...

văn sĩ trung niên cũng mất dạng ngay sau đó.

Hai thiếu niên nọ vừa nhảy lên trên tảng đá lớn thì thấy chỗ cách xa ba trượng dưới một cây thông cổ thụ người to béo đang há mồm thật to, đôi người lòng lánh. Thiếu niên áo lam cười nhặt và lên tiếng:

- Mau trả lại lá thư cho thiếu gia, bằng không ta không để yên cho người đâu.

Người to béo vừa cười vừa đáp:

- Các người có lấy lại lá thư đó cũng vô ích, vì lão tặc sói đầu Thê Vân sai các người đưa cho Thất Chi Đầu Đà, nhưng các người có biết đâu Thất Chi Đầu Đà đã là người bên ta rồi. Y đã đọc xong lá thư và đã dùng lửa đốt cháy rồi. Ta đưa lá thư hộ người như vậy, người không cảm tạ thì thôi còn giương nanh múa vuốt như thế làm chi.

Thiếu niên áo lam nghe nói, ngăn người ra giấy lát rồi lại hỏi tiếp:

- Ngoài hai lá thư đó còn có hai cái lệnh phù của phái Nga Mi, người lấy lệnh phù ấy đi có ích lợi gì đâu.

Người to béo cả cười và nói tiếp:

- Những vật đem theo trong người quan trọng như thế bị người ta lấy mất mà không hay biết gì thì tính mạng của người cũng dễ cho người ta lấy thật là dễ như trở bàn tay. Sở dĩ ta tha chết cho người là muốn để người đem tin về cho hai lão già sói đầu biết. Đồng thời ta hộ La đây lại cho cả các người biết nốt tin này nữa, tất cả các người của bọn người tới đây đều không một tên nào sống sót cả. Thiếu niên áo trắng nghe thấy cả giận, đưa tay phải ra sau lưng, rút luôn thanh trường tiên bằng bạc sáng quắc, mồm thì quát lớn:

- Con ma quỷ béo ụt kia, thiếu gia không phải là tay chịu để cho người ta hà hiếp như thế đâu. Nếu người không chịu trả thư từ và lệnh phù thì nơi đây sẽ là chốn toi mạng của người liền.

Tên to béo họ La đột nhiên sầm nét mặt lại, cười nhạt và đáp:

- Mời mi uống rượu, mi không chịu uống lại thích uống rượu phạt. Tiểu quỷ này không biết trời cao đất rộng là gì. Dù người có được Thê Vân với Kim Đinh hay lão già sói đầu truyền thụ võ công cho, nhưng người có được bao nhiêu sức lực mà cũng dám làm bộ làm tịch như thế. Họ La béo mập ta đây chỉ trong mười hiệp là chặt gãy được hai cánh tay, nếu không chặt gãy hai cánh tay của hai người đi thì sau này tên họ của ta sẽ bị xóa bỏ trên giang hồ liền.

Tiếng nói của y khiến ai nghe thấy cũng phải thất đảm kinh hồn. Thiếu niên áo trắng cũng không trả lời, liền múa roi nhảy tới tấn công luôn, đầu roi của y nhắm mấy nơi tử huyệt của anh chàng to béo kia mà điểm tới.

Người họ La cười nhạt một tiếng rồi giơ chưởng lên phản công liền, dù thế roi của người áo trắng huyền ảo rất kỳ lạ nhưng vẫn bị chưởng của đối thủ gạt sang bên. Tuy nhiên thiếu niên ấy vẫn không sợ, cứ tiếp tục tấn công tới tấp, người to béo cười nhạt hai tiếng và nói tiếp:

- Tiểu tử giỏi thật, khá can đảm đấy.

Nói xong chỉ thấy y thay đổi vị trí một cái, năm ngón tay kỳ ảo nhắm đầu roi của đối phương chớp lấy, đồng thời nhắm yếu huyệt ở trên vai thiếu niên áo trắng điểm luôn. Nếu để bị điểm trúng thế đó thì tay phải của thiếu niên áo trắng thế nào cũng bị phế liền.

Thiếu niên áo lam không ngờ người to béo võ công cao cường như vậy, trong lòng lo âu vô cùng, vội giơ hữu chưởng nhắm tay của người họ La đang tấn công thiếu niên áo trắng chém xuống.

Người họ La né mình tránh, giơ năm ngón tay phải lên giữ mạnh một cái, thiếu niên áo trắng kêu ối chà một tiếng, chiếc roi ở trong tay y đã bị cướp mất, rồi y múa luôn chiếc roi đó nhắm tay của thiếu niên áo lam quật luôn nhanh như gió vậy.

Trong tiếng cười dài đả đạc, cây roi bạc đó đã quật luôn vào cánh tay của thiếu niên áo lam, trên roi có những cái móc rất sắc bén, móc đó móc chặt vào tay áo của thiếu niên áo lam.

Thân thủ người họ La đó quả thật kỳ ảo khôn lường, chỉ trong thoáng cái y đã tấn công làm hai thiếu niên kia bị nguy hiểm tới tấp, bàn tay phải của y lại sắp đâm đến vai của thiếu niên áo lam, chỉ còn cách hai tấc là điểm trúng, thật là nguy hiểm khôn tả.

Đột nhiên anh chàng to béo họ La đỏ mặt biến sắc và nghe phía sau có gió lạnh thổi tới, rõ ràng có người đánh lên nên y đành phải thu tay lại, không dám tấn công nữa, y liền rút tay lại, tung mình nhảy lên trên cao hơn trượng, mồm thì quát hỏi:

- Ai dám ra tay đánh lên ta như thế? Nhưng khi hạ chân xuống quay người lại nhìn thì không thấy một bóng người nào cả, y ngạc nhiên vô cùng nên đứng ngăn người ra như phỗng đá.

Hai thiếu niên biết có người đã ra tay cứu giúp nhân lúc này không đào tẩu còn đợi chờ đến bao giờ, nên nhân dịp người to béo ngăn người ra, cả hai đều cầm đầu chạy.

Tên họ La tức giận đến mặt đỏ như phun máu, hai mắt đỏ lửa, quát hỏi tiếp:

- Có hành vi như thế mà cũng đòi là anh hùng hào kiệt hay sao? Có giỏi thì hiện thân ra gặp La mỡ đây.

Đôi mắt y cứ nhìn ngược nhìn xuôi để tìm kiếm xem kẻ địch ở đâu. Đột nhiên y thấy hai cái bóng người ở trên một ngọn núi cao mười mấy trượng nhảy xuống, y tưởng là kẻ địch lại tấn công lên, vội múa song chưởng nhắm về phía đó tấn công luôn. Hai người nọ vội nhảy sang hai bên mồm thì quát lớn:

- Là người nhà đây, họ La người điên rồi hay sao? Người họ La vội thu chưởng lại tung mình về phía sau, ngẩng đầu lên nhìn mới hay là người của bên mình, y hổ thẹn vô cùng liền cười gượng đáp:

- Hai tiểu bối của phái Nga Mi bị La mỗ đùa giỡn một hồi và đã tha cho chúng đào tẩu rồi, La mỗ cứ tưởng là có người đánh lén, ngờ đâu lại là nhị huynh tới.

Một người trong bọn hai người bỗng lên tiếng:

- Vừa rồi Đương gia truyền lệnh tới bảo chúng ta rút lui về tổng trại. Phân trại quan ngoại này đã bị phế bỏ rồi. Chúng ta phải về ngay Liên Thăng khách sạn để Tiểu chủ của tổng trại sai tới dặn bảo.

Người họ La đáp:

- Nếu vậy hai vị hãy đi trước La mỗ còn phải lấy lại vật này đã, rồi sẽ về sau.

Hai người nọ chấp tay chào rồi quay người đi luôn. Người họ La định thần giây lát, mới thấy vừa rồi rõ ràng có người ở phía sau đánh lén, vậy tại sao mình quay lại, lại không trông thấy một người nào nữa hay là người đó ngẫu nhiên đi qua, thấy hai thiếu niên đó bị nguy hiểm liền ra tay cứu rồi lại đi ngay.

Y nghĩ như vậy liền lắc đầu mấy cái rồi tung mình chạy thẳng về phía đông. Một lát sau y đã dừng chân ở trước một vách núi cao chót vót và thẳng tuột, nơi đây cây cối um tùm, trên vách lại có một dòng nước thác chảy xuống, y liền chui qua dòng thác vào bên trong. Một lát sau lại chạy ra hai tay cầm một đôi đoản kiếm cong queo dài không đầy thước rưỡi, trông rất kỳ lạ, nhưng có ánh sáng tỏa ra.

Anh chàng to béo ngắm nhìn đôi đoản kiếm đó một hồi, mặt tỏ vẻ đắc chí cười khi đột nhiên trước mắt có một bóng người thấp thoáng y thấy hai cổ tay bị móc gang móc phải đau đến mê man cả người. Y liền kêu lên một tiếng thì hai thanh đoản đao bao bị người nọ cướp mất rồi.

Bóng người đó vừa đứng yên y mới hay đó là một văn sĩ trung niên, mặt vàng khè, hai mắt sáng quắc, hai tay đang cầm đôi kiếm, cười nhạt và hỏi:

- Người lấy đâu ra đôi kiếm này? Người họ La quát lớn:

- Đánh lén đánh trộm như thế mà cho mình là tài ba, không biết xấu hổ sao? Nói xong y liền múa chưởng nhanh như điện chớp tấn công văn sĩ nọ. Thủ pháp của y nhanh kỳ lạ, vừa ra tay một cái đã tấn công luôn chín thể một lúc mà toàn nhằm những vị trí rất yếu hiểm mà tấn công tới.

Văn sĩ nọ hơi xê người sang bên trái, chia năm ngón tay ra phẩy một cái đã chop được tay của tên họ La, rồi cười nhạt hỏi tiếp:

- Châu cháu mà cũng muốn đá voi, người có biết ta là ai không? Tên họ La cố nhịn đau đón, tròn tròn đôi mắt hồi lâu, rồi lắc đầu gượng cười đáp:

- Quả thật tôi đoán không ra.

Văn sĩ nọ kêu hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Thế đôi kiếm này người lấy ở đâu ra? Người nói mau, ta sẽ tha cho người khỏi chết.

Người họ La tỏ vẻ ngần ngại không muốn trả lời. Văn sĩ lại trầm giọng nói tiếp:

- Đó là tự người muốn chết đấy nhé, đừng có oán ta là kẻ độc.

Nói xong, chàng ta bóp mạnh một cái, tên to béo kia mặt đã mất hết sắc máu, đau đớn đến mình mẩy chân tay run lẩy bẩy, vội đáp:

- Đề La mỗ xin nói ra, đôi đoản kiếm này lấy được ở Tây Châu, trên Lư Sa đảo gần Ngọc Chung Đảo đấy.

Văn sĩ đó nghe nói tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng liền hỏi lại:

- Lư Sa đảo ư? Thế khi người lấy được đôi kiếm này có gặp mặt chủ nhân của đôi kiếm không? Tên họ La lắc đầu đáp:

- Không.

Văn sĩ cười nhạt hỏi tiếp:

- Người chết đến nơi rồi mà không biết hối cải, còn định lừa dối ta hay sao? Nói xong chàng liền dùng thủ pháp Phân Cân Thố Cốt ra điểm vào người đối thủ. Tên họ La kêu rú rất là thảm khốc, đôi người lòi ra ngoài mắt, mồ hôi la lớn:

- La mỗ không lừa dối ngài đâu, xin cho La mỗ nói rõ đầu đuôi câu chuyện, lúc ấy ngài sẽ thấy La mỗ không nói dối một câu nào.

Văn sĩ liền buông tay ra, tên họ La mới thở mạnh một cái rồi nói tiếp:

- La mỗ biết ngài là ai rồi, ngài có phải là Quái Thủ Thư Sinh mà năm năm trước đây đã oai chấn hoàn vũ đấy không? Văn sĩ tủm tỉm cười và đáp:

- Người đã biết ta là ai rồi thì hãy mau nói sự thật cho ta hay đi.

Tên họ nghe thấy chàng ta tự nhận là Quái Thủ Thư Sinh thì hoảng sợ đến mất cả hồn vía. Y không ngờ lại gặp võ lâm sát tinh ở đây, liền thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nửa năm trước đây Hách Liên Yến Hâu sai Đông Dương chân nhân, Hư Viên đại sư đi Lư Sa đảo cướp những khí giới ở trong tay các cô nương bị giam cầm trên đảo.

Văn sĩ liền xen lời hỏi:

- Ai là Hách Liên Yến Hâu?

- Phó đảo chủ của Ngọc Chung Đảo năm xưa.

Văn sĩ chỉ kêu hừ một tiếng chứ không hỏi nữa, tên họ La lại nói tiếp:

- La mỗ thừa lệnh đi theo vì La mỗ có tuyệt nghệ thần thủ nên mới vào hang trước họ và lấy trộm đôi kiếm giấu trong người.

Văn sĩ nọ mặt tỏ vẻ hoài nghi hỏi tiếp:

- Võ công của chúng trác tuyệt như thế, trong vòng mười trượng dù là hoa rụng lá rơi chúng cũng hay biết hết, như vậy người làm sao mà lấy trộm được một cách dễ dàng như thế.

Người họ La đáp:

- Lúc La mỗ tới đây là lúc trên đảo thiếu thôn lương thực, họ đều đi ra ngoài để bắt cá nên mỗ mới lấy được dễ dàng như vậy. Lấy xong liền trốn ra ngoài hang trốn tránh rồi Đông Dương chân nhân và Hư Viên đại sư mới lần lượt vào. Một người lấy Thái A Kiếm, một người lấy Linh Phi Kiếm. La mỗ đã đợi chờ ở trên thuyền nhưng mỗ sợ Đông Dương chân nhân và Hư Viên đại sư hay biết nên bỏ mặc mọi người giương thuyền nhổ neo đi luôn.

Thuyền vừa rời khỏi bờ chừng mấy chục trượng liền thấy trên bờ có những bóng người đen kịt nhưng họ không có thuyền bè, đành khoanh tay chịu chết.

Văn sĩ lại hỏi tiếp:

- Còn hai thanh kiếm Thanh Hồng và Cự Khuyết thì lấy đâu ra?

- Người bị giam chia làm hai nơi cầm cố, La mỗ nghe nói hai thanh kiếm Thanh Hồng và Cự Khuyết thì được lấy trên đảo Mai Cua cách Ngọc Chung Đảo bốn nghìn dặm.

- Hiện giờ ai lấy được Thái A Kiếm?

- Thái A Kiếm hiện giờ ở trong tay Đông Dương chân nhân và Linh Phi Kiếm thì ở trong tay Quỷ Ảnh Từ Kiều Kỳ, bây giờ chắc họ ở trong khách sạn Liên Thăng ở quan nội.

Văn sĩ cười nhạt một tiếng giờ hai ngón tay điểm vào tâm huyệt trước ngực tên họ La ấy. Tên họ La chỉ thấy trước ngực giá lạnh liền ngã ngửa người ra tắt thở ngay. Văn sĩ lao đi nhanh như chớp tiến vào quan nội của quan ải Sơn Hải.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhạn Nam Trở Về Bắc Thấy Kiếm Nhớ Cố Nhân

Sơn Hải quan là một nơi thiên nhiên hiểm trở, núi non trùng điệp, cao chọc trời, khí thế thật là hùng vĩ. Ngọn đèn treo ở trước cửa Liên Thăng khách sạn lắc lư trước gió.

Tên phó kỵ đang ngồi ở cạnh cửa ngủ gật, trên đường phố người đi lại rất thưa thớt.

Lúc ấy bỗng có một bóng người thấp thoáng lướt tới trước cửa điểm, nhẹ như tàu lá rụng. Tên phó kỵ không hay biết gì cả vẫn cứ ngủ gật như thường, người đó khẽ vỗ vai tên phó kỵ một cái và hỏi:

- Đây, chú phó kỵ, tôi muốn hỏi thăm chú một việc.

Tên phó kỵ giật mình nhảy phắt lên, mở mắt ra nhìn và trách cứ rằng:

- Khách quan này lạ thật, người ta đang ngủ say...

Y bỗng thấy người trước mặt là một ông già, mặt lạnh lùng đôi mắt sáng quắc trông rất kinh người, y liền giật mình đánh thót một cái, liền đổi giọng cười và nói tiếp:

- Cụ có phải đến ở trọ không, có phòng..

Ông già nói tiếp:

- Lão muốn vào ở trọ thật nhưng lão muốn hỏi thăm chú điều này đã. Trong khách điểm có khách trọ nào là đạo sĩ và người thường dân, cả hai cùng đeo kiếm không? Tên phở kỵ nghe nói liền biến sắc mặt, đảo ngược mắt mấy vòng, rồi hỏi lại:

- Không biết cụ hỏi ai, vì tệt khách sạn mỗi năm có biết bao nhiêu người võ lâm ra vào, cụ hỏi như thế thì cháu biết làm sao trả lời được.

Ông già lạnh lùng hỏi tiếp:

- Hai người đó, một tên là Kiều Kỳ, một là Đông Dương chân nhân, đều là bạn cũ của lão cả.

Tên phở kỵ liền tươi cười đáp:

- Tưởng cụ hỏi ai, chứ cụ hỏi thăm Kiều lão gia với Đông Dương chân nhân phải không? Tiếc thay hai vị đó đã rời khỏi đây vào trong quan nội rồi. Nghe nói chuyến đi này ít nhất cũng phải nửa năm mới trở về được.

- Hai người đó bảo cho chú biết là nửa năm sau mới quay lại hay sao?

- Tiểu nhân làm gì được hân hạnh như thế, vì trong điểm còn có một người dưỡng thương, chính người dưỡng thương đó nói cho tiểu nhân hay đấy.

- Chú mau đưa lão đi gặp y.

Ông già trầm giọng quát bảo như vậy. Tên phở kỵ sợ thần oai của ông già, vâng vâng dạ dạ quay trở vào khách điểm ngay. Ông già theo y đi liền, một cái vườn hoa nho nhỏ, phía sau vườn hoa có ba căn phòng giữa, cửa khép hờ ánh đèn ở bên trong lóe ra.

Tên phở kỵ liền đẩy cửa căn phòng đó đi vào bên trong, ông già đứng chờ ở bên ngoài.

Bên trong có tiếng khàn khàn hỏi:

- Việc gì thế? Tên phở kỵ đáp:

- Có người muốn gặp Kiều lão gia và bảo là bạn của ông ta, vì thế tiểu nhân mới dẫn ông ta vào gặp lão gia chứ không có việc gì khác hết...

Tên phở kỵ vừa nói đến đó, thì ông già đã lên vào. Ông ta trông thấy người nằm dưỡng bệnh ở trên giường là người trạc sáu mươi tuổi, đầu tóc bù rối, mặt gầy gò.

Ông già trông thấy người nằm trên giường đã thất thanh gọi:

- Tang quan chủ..

Ông ta bỗng thấy người nằm trên giường có vẻ lo âu, liền quay lại bảo tên phở kỵ rằng:

- Cụ này cũng là người quen, chú cứ việc đi ra đi.

Tên phở kỵ vừa cười vừa đáp:

- Thế ra hai vị quen biết nhau đấy, như vậy tiểu nhân mới yên tâm, để tiểu nhân pha nước hai vị xoi.

Nói xong, y vội đi ra bên ngoài liền. Ông già ra tay như điện chớp, chớp luôn vào cổ tay của người nằm trên giường, người nằm trên giường ngạc nhiên vô cùng, bỗng mở mắt ra, mặt vẻ mừng rỡ với giọng khàn khàn hỏi:

- Có phải bạn là Quái Thủ Thư Sinh đấy không? Ông già mỉm cười gật đầu, buông ngón tay ra và lệ làng điểm luôn vào chín nơi yếu huyệt ở trước ngực rồi mới trả lời:

- Tang quan chủ cái trang làm người tục khiến suýt nữa mỡ không sao nhận ra được.

Người nằm trên giường đó chính là Sát Mệnh Bát Tang Lộc Quan chủ của Toàn Chân Quang núi Âm Sơn. Sau khi Tang Lộc được Tạ Văn Nhạc điểm cho chín nơi yếu huyệt, thì Tạ Văn Nhạc đã lấy một viên trường xuân đưa ra, xua tay bảo Tang Lộc đừng nói:

- Tang quan chủ không nên nói vội, hãy uống viên thuốc này của tại hạ đã.

Tang Lộc đỡ lấy viên thuốc bỏ vào mồm nuốt luôn, rồi vận khí cho sức thuốc chạy khắp quanh người một vòng, vết thương liền lành lặn ngay, vội xuống giường cả cười nói:

- Quả thật thiếu hiệp chưa chết, ai bảo là trời không có mắt nào.

Vân Nhạc mỉm cười hỏi lại Tang Lộc:

- Sao Tang lão sư lại bị thương nặng như thế? Tang Lộc liền hạ thấp giọng đáp:

- Có phải thiếu hiệp muốn tìm kiếm Kiều Kỳ và Đông Dương chân nhân để hỏi lai lịch Thái A Kiếm và Linh Phi Kiếm phải không? Bản đạo cũng vì vấn đề đó mà phải từ nhân của tên Kiều Kỳ, chuyện này nói ra thì dài lắm, để bản đạo thùng thảng kể cho thiếu hiệp nghe.

Lúc ấy tên phổ kị mới đem nước vào, Tang Lộc liền nói:

- Chú phổ kị mau đem thức ăn vào đây cho lão, vết thương của lão đã lành lặn lại rồi.

Tên phổ kị vâng vâng dạ dạ, để ấm nước xuống rồi đi xuống bếp sửa soạn bữa ăn.

Tang Lộc liền kể chuyện cho Vân Nhạc nghe như sau: "Thì ra Tang Lộc về Toàn Chân Quan núi Âm Sơn rồi thấy Bán Tú đã chết, Hồng Kỳ tử đàn với Vân Nhạc cũng tan rã hết, y chán đời ở lại núi Âm Sơn tu luyện võ công không can thiệp đến việc giang hồ nữa.

Tang Lộc đã thấu một đệ tử, dạy tên đó học võ và giới thiệu vào tiêu cục làm tiêu sư.

Một hôm đồ đệ của y đến Âm Sơn báo kiến y, và nói đến chuyện võ lâm mới biết Tạ Vân Nhạc đã bị mất tích bởi vụ động đất của đảo Ngọc Chung rồi. Cho đến khi tên đệ tử của y đã rời núi đi nơi khác, y vẫn nhớ nhung Tạ Vân Nhạc hoài. Tháng mùa xuân năm nay, núi Âm Sơn bỗng thấy phát hiện luôn luôn tung tích của nhân vật giang hồ. Y biết có kẻ địch định ám hại mình, nên trốn vào hậu sơn ở. Bỗng đâu y ngó thấy thuộc hạ cũ của Bán Tú đang họp kín với Quỷ Ảnh Từ Kiều Kỳ cùng Đông Dương chân nhân ở trong sào huyết cũ của Bán Tú, chúng định ra tay đối phó với Khấu Nguyên, một tướng giặc vẫn ngồi nguyên một chỗ luôn được chia tiền của những tội giặc cỏ ở quan ngoại.

Mục đích của chúng là cướp gia tài bạc triệu của Khấu Nguyên gom góp bấy lâu nay.

Tang Lộc thấy Kiều Kỳ với Đông Dương chân nhân mang mỗi người đeo một thanh bảo kiếm rất quý, nên y chú ý luôn, lại thấy môn hạ của Bán Tú nói, trong nhà của Khấu Nguyên thủ hạ có rất nhiều tài ba cao cường thượng thặng, nhưng Kiều Kỳ chỉ cười nhạt và nói rằng: "Với thanh Linh Phi Kiếm của Kiều mỗ cùng thanh Thái A Kiếm của Đông Dương chân nhân thì dù chúng võ công trác tuyệt đến đâu, mỗ với Đông Dương đạo trưởng cũng bất chấp." Tang Lộc lại nghĩ đến vụ đánh nhau ở Dã Áp Thang, trong khi đi đường Giang Dao Hồng có nói cho y biết Phó Uyên với Cổ Yến Văn mỗi người có một thanh bảo kiếm, thanh của Phó Uyên là Thái A, thanh của Cổ Yến Văn là Linh Phi.

Hai nàng bị bắt giam ở Ngọc Chung Đảo, hai thanh kiếm đó cũng bị mất. Kiều Kỳ và Đông Dương chân nhân ắt là thủ hạ của Ngọc Chung Đảo chủ. Tang Lộc liền nghĩ thầm: "Người ta sống ở trên đời ít khi kiếm được một người bạn tri kỷ, hiện giờ Vân Nhạc tuy mất tích, nhưng ta cũng phải tận tâm làm một người bạn giúp y mới được." Vì thế y mới nghĩ ra kế dò xem bọn kia lúc nào ra tay liền đến nhà Khấu Nguyên giả dạng người thường dân đợi trước nửa giờ, bọn Kiều Kỳ, liền lên vào trong nhà của Khấu Nguyên đánh chết ba người và lên án Khấu Nguyên giả mạo người lương thiện ngấm ngầm làm những trò giết người cướp của.

Khấu Nguyên cả giận sai thủ hạ vây đánh và ra lệnh phải giết Tang Lộc mới hả dạ, đang lúc nguy hiểm đó thì bọn Kiều Kỳ và Đông Dương chân nhân các người vừa tới nơi.

Một trận huyết chiến xảy ra tất cả mọi người bên Khấu Nguyên đều bị giết chết riêng có một mình Khấu Nguyên là tẩu thoát thôi. Tang Lộc liền kết giao luôn với bọn Kiều Kỳ, ngờ đâu Khấu Nguyên lại có liên can mật thiết với phái Nga Mi, vì vậy việc chém mười tám võ lâm hảo thủ ở Huyền Dương Cốc mới lan tràn đi các nơi, ai ai cũng biết là vậy.

Tang Lộc muốn lấy lòng tin của Kiều Kỳ và tỏ vẻ mình là người trung kiên, bất cứ việc gì cũng liều mạng nên rất được Kiều Kỳ tín nhiệm.

Tang Lộc nói tới đó đã nghe thấy tiếng chân của tên phổ kị đi vào, liền ngắt lời ngay.

Tên phổ kị đưa vào bảy tám món ăn rất tinh vi và một hũ rượu cũ. Chờ tên phổ kị đi khỏi, hai người vừa nhậu nhẹt vừa trò chuyện.

Tang Lộc lại nói tiếp:

- Quỷ Ảnh Từ với Đông Dương chân nhân đều là người đa mưu túc trí, lai lịch của chúng ta ra sao, chúng giữ bí mật lắm và người đỡ đầu cho chúng là ai, chúng cũng không cần cho bản đạo hay nốt.

Nhưng việc thiên hạ không thể nào giấu kín mãi được, tuy chúng không nói nhưng nghe những lời trò chuyện hàng ngày của chúng, bản đạo cũng dò biết được cả hai tên đều xuất thân ở Ngọc Chung Đảo, và người đỡ đầu của chúng cũng là tay cao thủ số một, số hai ở Ngọc Chung Đảo, nhưng không phải là Lương Khấu Cư Sĩ.

Vân Nhạc tủm tỉm cười và xen lời nói:

- Xem như vậy chắc tên béo mập họ La kia cũng là người của Ngọc Chung Đảo cũng nên.

Tang Lộc ngạc nhiên hỏi:

- Sao, thiếu hiệp đã gặp tên béo mập họ La ấy à? Vân Nhạc gượng cười và đáp:
- Nếu không phải y thì tại hạ làm sao mà tìm kiếm được tới Liên Thắng khách sạn này.
- Nếu vậy tên họ La ấy thế nào cũng bị thiếu hiệp giết chết rồi phải không? Vân Nhạc gật đầu.

Tang Lộc lại nói tiếp:

- Theo sự ước đoán của bản đạo thì các vị võ lâm tiền bối bị giữ lại ở Ngọc Chung Đảo năm xưa chưa bị tai nạn đâu. Bây giờ họ bị giam giữ ở hai ngọn đảo nhỏ, cạnh Ngọc Chung Đảo.

Vân Nhạc thở dài một tiếng rồi đáp:

- Việc này tại hạ đã biết rồi. Tại hạ muốn thuê thuyền ra hai hòn đảo nhỏ cứu mọi người để chuộc lỗi xưa, nhưng khi tại hạ rời khỏi nơi đây rồi, có mấy việc muốn nhờ Tang quan chủ giúp cho.

Tang Lộc thành khẩn đáp:

- Xin thiếu hiệp cứ nói, dù phải nhảy qua núi lửa bản đạo cũng không từ chối.
- Năm năm nay vì hồ thẹn với lương tâm, tại hạ ẩn núp ở trong rừng núi, lúc nào trong lòng cũng bứt rứt khôn tả. Giờ đây ngẫu nhiên ở miền nam được tin nói là những người bạn cũ năm xưa bị giam giữ ở trên Ngọc Chung Đảo vẫn còn sống nên tại hạ mới vội lên trên miền bắc này.

Trong khi đi đường tại hạ xem xét tình thế võ lâm, hình như sắp có một tai biến lớn sẽ bùng nổ vào một ngày gần đây. Hai dòng nước chảy ngược đều ngấm ngấm chảy mạnh và to dần...

Tang Lộc giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Hai dòng nước ngược nào thế?
- Một là Kim Đỉnh thượng nhân, Chương môn của phái Nga Mi với Thế Vân thiền sư, kỳ lão của phái đó, cả hai vẫn muốn rửa mối hận bị tại hạ đánh bại ở trên Thiên Phật Đỉnh năm xưa. Chúng định gây sóng gió ở trong võ lâm, người nào kết giao với tại hạ năm xưa đều là kẻ thù của họ hết.
- Phái Nga Mi có khá nhiều cao thủ ngưỡng mộ và kết giao với thiếu hiệp, chả lẽ những người đó không khuyên răn để mặc cho Thế Vân thiền sư với Kim Đỉnh thượng nhân làm những việc trái lý như vậy hay sao?
- Người trong võ lâm ai dám mang tội phản môn, như vừa rồi quan chủ chả có liên quan mật thiết với phái Nga Mi là gì. Nếu phái Nga Mi không định làm những việc đảo ngược đạo lý như thế thì tại sao chúng ta lại kết giao với cường đạo làm chi.

Tang Lộc gật đầu không nói năng gì. Vân Nhạc lại tiếp:

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì phái Nga Mi chỉ đứng vào thứ yếu mà thôi. Người đỡ đầu cho bọn Kiều Kỳ mới là quan trọng, chúng bỏ hải đảo trở vào Trung Nguyên, tất thế nào cũng phải có chuyện lớn. Vậy Quan Chủ làm ơn điều tra hộ chúng là những nhân vật nào, rồi chúng ta ở giữa khiêu khích làm cho chúng gây thù gây hận với phái Nga Mi. Nếu làm được như thế mới giảm bớt được tai kiếp cho võ lâm Trung Nguyên chúng ta...

Nói tới đó, chàng lại hạ thấp giọng xuống, nhờ Tang Lộc làm hộ mấy việc quan trọng nữa. Tang Lộc cứ lắng tai nghe, thỉnh thoảng gật đầu. Vân Nhạc nói xong lại tiếp:

- Chuyến đi này của tại hạ lâu thì nửa năm chóng thì ba tháng, thế nào cũng trở về Trung Nguyên ngay. Nếu Tang quan chủ gặp những bạn cũ năm xưa nhớ hỏi thăm hộ.

Nói xong người chàng chỉ rung động một cái, đã biến dạng liền, Tang Lộc vội gọi:

- Thiếu hiệp hãy khoan, bản đạo còn...

Nhưng khi y ra tới cửa phòng đã không thấy hình bóng của Tạ Vân Nhạc đâu hết. Y biết võ công của Vân Nhạc vốn trác tuyệt khinh công lại cao siêu khôn lường, có đuổi theo cũng vô ích.

-oOo-

Trên bờ sông Tương cách huyện Tương Am chừng hơi mười dặm có bảy tám cái nhà lá, nhưng chỉ có một căn có mở quán cho người qua đường nghỉ chân và mua rượu hay uống nước còn những căn nhà khác đều sống bằng nghề thuyền chài.

Chủ của tiệm nước đó là một người trạc ba mươi, thân hình vạm vỡ, da đen nhánh, mặt to mày rậm tay ăn mặc lố què mùa nhưng trông không giống một người dân quê chút nào, cứ bán rượu hay rót nước cho khách xong là y ra tựa vào gốc cây, hai mắt nhìn thẳng về phía xa.

Bỗng y giật mình kinh hãi vì thấy cách đó mấy chục trượng một bóng người nhanh như điện chớp đi tới gần. Đó là một ông già râu tóc rỗng, mình mặc áo vải trắng thùng thưng ngồi vào cái ghế ở trước cửa.

Tên chủ điểm liền đi tới trước mặt ông già hỏi:

- Khách quan có xoi thêm chút gì không? Ông già lạnh lùng đáp:

- Lấy cho lão năm cân rượu ngon thượng hạng, có thứ gì ăn nhậu được làm mấy món lên cho lão.

Chủ điểm nọ vâng lời quay mình đi luôn.

Lúc ấy ông già đưa mắt lạnh lùng liếc nhìn bốn phía xung quanh một lượt, rồi lại cúi đầu xuống hình như nghĩ ngợi cái gì vậy.

Đại hán ở trong nhà ra, đem rượu và thức nhắm cho ông già, ông ta liền khẽ hỏi:

- Các người chưa có tin gì về La Thái hay sao? Nghe Tổng trại chủ nói, Sơn chủ lo âu lắm, đã qua kỳ hạn ba ngày mà La Thái vẫn chưa thấy tới. Nếu ngày mai y chưa về thì Tổng trại chủ phải tự thân xuất hành cũng nên.

Đại hán nọ lại hỏi:

- Tôi chắc La Thái không bị thất thế đâu. La Thái là người rất tham lam, tại sao Sơn chủ không thân hành ra tay mà lại giao trọng trách đó cho La Thái, thật là bất trí.

Ông già biến sắc mặt trầm giọng mắng:

- Ngươi dám phê bình Sơn chủ như thế, chẳng hay ngươi có mấy tính mạng? Ông ta chưa nói dứt, mắt đã nhìn về phía xa, vội đứng dậy đổi giọng nói:

- La Thái đã tới đây.

Nói xong ông ta đi thẳng về phía sông luôn.

Đại hán vội chạy ra đón La Thái và nói:

- Trình đàn chủ đợi chờ các vị ba ngày liền, mong ba vị đi gặp ông ta ngay đi.

La Thái ba người liền đi thẳng về phía bờ sông, ven theo bờ sông chừng mấy trăm bước thì thấy một ông già đứng ở dưới cây, vừa cười vừa nói:

- Chắc ba vị đã thành công rồi, lão xin mừng cho ba vị.

La Thái nghe nói mặt nhợt như sắc mặt người chết, cúi đầu hoảng sợ đáp:

- La mỗ bất tài nên vật đã đến tay mà còn bị người ta cướp mất.

Ông già nghe nói, thì mắt sáng quắc với giọng nói kêu sấm động quát hỏi tiếp:

- Ngươi chả khoe khoang ở trước mặt Sơn chủ là gì, người giỏi tuyệt kỹ thần thủ ra lấy trộm được thì phải giữ ở một nơi kín đáo chứ tại sao lại để mất mất được; đã vậy, người lại còn táo gan dám về đây gặp trại chủ.

La Thái hoảng sợ thêm, vội đáp:

- Thưa Đàn chủ, quả thực La Thái đã đánh mất...

Ông già lại quát tiếp:

- Câm mồm, lão phu đã biết hết rồi, chỉ vì ngươi tham lam định nuốt chừng Quảng Thành nhị báu đó, bị người ta trông thấy nên mới bị trộm lại như thế.

Nói xong, ông già lại cười nhạt mấy tiếng và nói tiếp:

- Sau khi ngươi mất trộm, thế nào ngươi cũng muốn cao chạy xa bay. Nhưng ngươi lại phát giác trong nội phủ khác lạ, vì muốn khôi phục nên quay trở về đây phải không? La Thái ba người thấy ông già nọ nói như mắt trông thấy vậy lại càng hãi sợ và biến sắc mặt thêm.

Thì ra bọn La Thái ở núi Tượng Ty đã trông thấy Lạc Dương đưa Quảng Thành nhị báu cho Cát Thiên Hào năm người rồi đi ngay.

Bọn La Thái liền theo ngay. Chúng đi tất cả mười một người hòa ra con đường bọn Thiên Hào các người, nhưng đi qua cạnh, La Thái đã gỡ tài ba thần thủ lấy trộm cái hộp Quảng Thành nhị báu liền.

Cát Thiên Hào, các người vẫn không biết gì hết, nhưng tức giận bọn La Thái các người liền cùng chúng giao đấu kịch liệt, La Thái thấy mình đã lấy được

vật báu rồi không muốn đấu tiếp nữa, y sợ Thiên Hào phát giác sự mất trộm đó nên y muốn giết người giết khẩu, cũng may Thiên Hào năm người đều là võ lâm cao thủ, bằng không đã bị chúng giết hết rồi.

Tuy vậy năm người đều bị thương bỏ chạy.

Tất cả những cái đó đều bị Tề Hồng trông thấy hết, nhưng Tề Hồng không biết Quảng Thành nhị bá, chỉ nghe La Thái nói:

- Cứ theo bờ sông mà đi chừng năm dặm sẽ tới một cái miếu hoang đồ nát, chúng ta vào trong ấy nghỉ ngơi, chờ đến khi trời sáng sẽ lên đường.

Tề Hồng vội tới miếu hoang trước, tìm chỗ để ẩn núp, chờ bọn La Thái tất cả mười một người vào trong miếu hoang đó rồi La Thái cùng hai người hạ độc thủ giết chết tám người kia một cách rất thâm khốc.

La Thái cùng người nọ giết xong tám người kia liền khoái chí cười như điên cuồng, rồi móc túi lấy cái hộp đá màu xanh ra nói:

- Hai vị hiền đệ, chúng ta lấy được cái hộp này không tốn một chút hơi sức nào nếu chúng ta mở được cái hộp này và biết cách dùng nhị báu thì chúng ta sẽ trở nên thiên hạ vô địch ngay.

Một người trong bọn chúng ngạc nhiên hỏi:

- Thế La huynh không định đem cái hộp này đi Quân Âm Động Đình Hồ mà định nuốt chừng nó hay sao. Tiểu đệ vì không có ý riêng gì cả nhưng chỉ sợ cái hộp này không phải dễ mở và dễ hiểu biết như La huynh tưởng tượng đâu. Và lại, vật quý báu của võ lâm rất dễ gây nên tai họa mong La huynh nên nghĩ kỹ đi thì hơn.

La Thái cười nhạt đáp:

- Tám người này đều thừa lệnh giám thị chúng ta, cho nên mới giết sạch chúng để khỏi hậu họa, hơn nữa thiên hạ bao la rộng rãi như vậy, đâu đâu mà chẳng có chỗ để chúng ta ẩn núp, quý hồ chúng ta khi nghiên cứu đừng có lộ diện, lại vắng trong giang hồ, thì làm sao chúng tìm ra chỗ ẩn núp của chúng ta.

Một người nữa đỡ lời:

- Thế La huynh đã chắc chắn mở được cái hộp đá này rồi hay sao, bằng không, ba chúng ta tự trói mình, suốt đời không được lộ diện ở trên giang hồ.

La Thái cả cười nói tiếp:

- Trên đời không có một việc gì khó khăn hết, chỉ cần ta có kiên tâm là được. Đại trượng phu thà chết một cách oanh liệt còn hơn sống mà không tên tuổi gì hết.

Đột nhiên có một tiếng ỏi vang tới và cả ba thấy có một hình bóng nhanh như điện chớp lướt ra phía ngoài đi mất.

Vì trong miếu tối om nên không trông rõ người đó là ai. La Thái kinh hoàng vô cùng, biết lời nói của mình đã lọt vào tai người kia rồi, nếu để cho đối phương đào tẩu thì bọn chúng sẽ chết không có chỗ chôn.

Y liền quát lớn một tiếng vội đuổi theo ngay. Trời đã sắp sáng, chỉ thấy một người trông như lão đạo sĩ chạy nhanh ở phía trước còn bọn La Thái ba người thì chạy theo ở phía sau. Đạo sĩ già đó lúc ẩn lúc hiện, mà lúc nào cũng chỉ chạy trước bọn La Thái chừng mấy chục trượng thôi.

Không ngờ La Thái không những không đuổi kịp và lại còn bị lấy mất Quảng Thành nhị báu, và bị một mũi kim độc của Tề Hồng bắn trúng.

La Thái ba người đuổi được mươi mấy dặm, chất độc của mũi kim ngấm vào người, tuy chúng đã vận nội công phong bế tất cả những yếu huyệt nhưng vẫn cảm thấy như kiến bò mình mẩy chân tay ngứa ngáy không chịu nổi.

Sau chúng tổn rất nhiều tâm huyết mới lấy được thuốc giải độc. Khi đó chúng phát hiện Cát Thiên Hào và Thanh Thành Tứ Kiệt đang đi tìm chúng.

Chúng liền chạy đông né tây để trốn tránh, và lại còn phát giác hộp Quảng Thành nhị báu bị mất nên y càng đau lòng thêm.

Chúng ba người bàn tính định chạy về phía nam, ngày hôm sau chúng thấy trong người hơi khác lạ, hình như chân khí bị cản trở cứ cách bốn tiếng đồng hồ lại thấy như đầu nóng lạnh, sau con đó thì mình mẩy chân tay uể oải, tựa như là người mất hết võ công vậy. La Thái đã biết là chuyện gì xảy ra liền gượng cười nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ còn một cách là trở về Côn Sơn chịu tội.

Hai người kia gượng cười đáp:

- Tiểu đệ đã biết không khi nào Tổng trại chủ của Côn Sơn giao phó một trọng trách cho chúng ta một cách dễ dãi như thế đâu. Y đã đoán biết chúng ta thế nào cũng thay lòng đổi dạ, nên buộc chúng ta phải về đến Côn Sơn để xin giải được.

La Thái biến sắc mặt và cùng hai người vội chạy thẳng về Côn Sơn.

Lại nói, lúc ấy ông già quát tháo hai mặt tròn trĩnh, mặt lộ sát khí. La Thái ba người thấy vậy lo sợ cuống cuồng. Ông già lại cười ha hả và nói:

- Còn tám người kia đi sao chưa về? Tổng trại chủ đã tính đúng tám người đó bị các người giết chết rồi, phải không? Nói xong, ông ta từ từ giờ chuông lên, La Thái vội nói:

- Tổng trại chủ đối với La Thái ba người chúng tôi ân nặng nghĩa trọng, khi nào chúng tôi thấy lợi mà vong nghĩa mang ơn báo thù như vậy. Quả thật Quảng Thành nhị bá chủ bị mất trộm, tám người đồng bọn của chúng tôi bị người ta giết chết, nếu Đản Chủ không tin ba chúng tôi còn bị ám khí của lão đạo sĩ ấy bắn trúng, vết tích còn đây.

Ông già đôi mắt long lánh nhìn thẳng vào mặt La Thái rồi ngạc nhiên hỏi lại:

- Vậy ngươi có biết lai lịch của họ không? La Thái lắc đầu đáp:

- Không biết. Chắc lúc tôi lấy trộm được Quảng Thành nhị bá chủ bỏ vào túi bị lão đạo sĩ trông thấy, cho nên giữa đường mới bị chúng mai phục và đánh lén như thế.

Ông già nọ lại quát tiếp:

- Lúc Quảng Thành nhị bá chủ mất trộm, người biết ngay tại chỗ hay về sau mới biết.

- Về sau mới biết là mất trộm.

- Ngươi dám chắc lão đạo sĩ ấy lấy trộm Quảng Thành nhị bá chủ không?

- La Thái tôi dám chắc như vậy.

Ông già cười lật hỏi tiếp:

- Người tự khoe khoang tài lấy trộm của người có một không hai ở trên võ lâm, sao lại có người tài ba hơn ngươi như thế.

Nói tới đó, ông già ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nói tiếp:

- La Thái, lời nói của ngươi vừa rồi nửa thật nửa giả, lão phu nề mặt ngươi không vạch ra vội. Bây giờ, ngươi hãy đi yết kiến Tổng trại chủ đã, rồi hãy nói chuyện sau. Điều cần nhất bây giờ ngươi phải làm thế nào về được hình dáng của ông già với thiếu niên đó để Tổng trại chủ phái người theo dõi.

La Thái ba người tựa như ba con thú sắp chết cúi đầu theo ông già tiến thẳng về phía Động Đình Hồ.

Hai ngày sau lúc vào giờ mùi ở trên bờ sông Tương Giang, Lạc Dương với Tề Hồng ngồi ở trong một túp diêm, Tề Hồng vừa uống rượu vừa khẽ nói:

- Bản đạo nghĩ Quảng Thành nhị bá chủ này chỉ có lệnh sư mới biết cách mở, nên Tề mỗ tính đem ra ngoài Sơn Hải Quan tìm kiếm lệnh sư.

Lạc Dương đáp:

- Sao sư bá không tìm các đại hiệp nói cho họ hay, chỉ sợ lúc này đại hiệp các người nóng lòng muốn lấy Quảng Thành nhị bá chủ rồi làm cho võ lâm tranh nhau, đánh nhau hoài cũng nên.

Tề Hồng mỉm cười lắc đầu đáp:

- Không, hiền đệ cứ ở Giang Nam dò xét tung tích Lâu Ưng trưởng lão, người của Cái Bang có ở khắp miền Giang Nam và Giang Bắc, hiền đệ cứ dặn bảo họ là hãy thấy Cát Thiên Hào lập tức cho biết. Rồi hiền đệ đi ngay tới đó, nói rõ sự thể đầu đuôi cho họ hay. Thiên Hào là người rất điềm đạm, hiền đệ cứ yên trí mà đi gặp họ.

Lạc Dương đột nhiên phát hiện thấy người chủ diêm vạm vỡ đứng ở chỗ cây cỏ thụ không xa, hai mắt cứ hướng về phía hai người nhìn hoài. Chàng tròn trĩnh mặt lên nhìn lại đại hán đó.

Đại hán ấy mặt không biến sắc, trái lại còn cất giọng lên nói:

- Hai vị còn muốn dùng gì thêm nữa, nhà tôi có còn gà quay rất ngon, nhậu nhẹt với rượu cũ mười năm thì quả là ngon khôn tả.

Quả nhiên y vừa nói xong, trong nhà đã có mùi gà quay rất thơm xông ra khiến ai ngửi thấy cũng phải thèm ăn liền.

Tề Hồng liền nói:

- Nếu có rượu ngon thì lấy thêm năm cân và ga quay béo mang ra đây.

Đại hán nọ vừa cười vừa đi thẳng vào trong nhà. Lạc Dương nhìn theo tên ấy và quay lại nói với Tề Hồng:

- Sư bá, người này trông không có vẻ gì là quê mùa hết, rõ ràng là một người có võ công cao siêu, chỉ trông đáng đi y cũng biết. Theo ý cháu người này

đáng khả nghi lắm.

Tề Hồng vuốt râu, vừa cười vừa đáp:

- Trên giang hồ này có rất nhiều tài ba ẩn dật ở những nơi hẻo lánh không ai biết được.

Lão cũng thấy người này không phải là tầm thường, nhưng họ không phạm ta thì ta cũng không nên đụng chạm tới họ, hiền triết cẩn thận như vậy thật là hiếm thấy.

Lạc Dương cảm thấy có vẻ không yên vẫn hoài nghi đại hán nọ hoài. Một lát sau, đại hán đó ở trong nhà bước ra, một tay bưng một mâm gỗ, trên để hai con gà mùi thơm tỏa ra tứ phía, còn tay kia bưng một cái ấm rượu bằng đồng.

Đại hán đó để mâm gỗ trên bàn, rót rượu cho hai người rồi mỉm cười rút lui. Tề Hồng khê bảo với Lạc Dương rằng:

- Không nên uống rượu vội chỉ nên ăn thôi.

Lạc Dương ngăn người ra để ý xem thấy rượu màu xanh biếc thơm tho vô cùng mà không vẫn đục chút nào. Chẳng không thấy có điểm gì khả nghi hết, nên trong lòng thắc mắc vô cùng.

Tề Hồng mỉm cười một tiếng, cầm đùi gà lên ăn luôn.

Đại hán đứng cạnh đó không thấy hai người uống rượu, tỏ vẻ lo âu sợ hãi vô cùng. Dù cầm con gà lên ăn ngấu nghiến, Tề Hồng lúc nào cũng liếc mắt nhìn đại hán nọ, nên y đã hiểu ngay và khê nói:

- Hiền triết đoán không sai, người này là đồng đảng của La Thái, chúng ta chính là người mà chúng định bắt đấy. Nhưng khi nào chúng ta lại để cho chúng tại nạn được.

Lúc ấy trong tay lão đạo sĩ chỉ còn lại một bộ xương gà thôi. Bỗng lão ngẩng đầu gọi đại hán lại và nói:

- Gà này ngon thực, bản đạo còn muốn ăn thêm nữa. Ông chủ bảo nướng thêm hai con nữa.

Đại hán nọ vâng dạ luôn mồm rồi quay mình đi luôn. Trong lúc y quay đi, Tề Hồng nhanh tay đổ luôn hai bát rượu xuống gầm bàn, rồi mới cầm bát không lên tiếng nói:

- Nào lão mời bạn trẻ một bát rượu.

Lạc Dương thấy Tề Hồng đổ rượu đi nhanh như vậy, cũng phải kính phục thầm và vội cầm bát rượu lên giả bộ uống cạn.

Tráng hán liền quay lại đầu lại nhìn trông trộm, trông tỏ vẻ mừng rỡ, rồi quay luôn vào trong nhà. Tề Hồng khê bảo Lạc Dương rằng:

- Đi mau! Hai người liền tung mình nhảy lên cao hai trượng, rồi là tà lướt xuống rừng trúc ở bên bờ sông. Hai người vừa vào trong rừng, Tề Hồng liền nói tiếp:

- Bản đạo phải ra ngoài quan ngoại tìm kiếm lệnh sư còn hiền triết ở lại đây đùa giỡn khá lâu phải nên thận trọng. Y nói chưa dứt đã đi mất dạng, Lạc Dương phải đành lặng tiếng để xem bọn giặc ở bên ngoài ra sao.

Hãy nói tráng hán nọ hay tay bưng hai con gà nướng ra khỏi căn nhà lá đó, đã phát giác sự mất tích của hai người khách nọ rồi, liền biến sắc mặt vứt luôn hai con gà đi, tiếp theo nhảy ra bên ngoài đưa mắt nhìn bốn xung quanh.

Đột nhiên y phát hiện đằng xa có tám chín cái thân hình nhanh như điện chớp tiến tới, chỉ thoáng cái đã ngừng ngay trước mặt đại hán đó liền. Người đi đầu dáng điệu rất oai võ, râu dài tới rốn, mình mặc áo vải trắng, trầm giọng hỏi:

- Bọn chúng đâu? Y trông thấy sắc mặt lo âu của đại hán, biết có việc xảy ra. Đại hán kinh hoàng đáp:

- Chúng đào tẩu mất rồi.

Ông già tròn tròn đôi mắt quát lớn:

- Mao Phi, mi làm chi mà để cho chúng đào tẩu, lát nữa thủ lãnh tới, mi sẽ biết thân.

Mao Phi càng hoảng sợ thêm, sắc mặt nhợt nhạt đáp:

- Thuộc hạ đoán chắc chúng chạy không xa đâu, thuộc hạ đã cho thuốc độc vào rượu rồi.

Ông già liền quay mặt, truyền lệnh xuống cho mọi người lập tức đi khám xét ngay, và sau đó, lại nói tiếp:

- Chúng đã uống rượu độc rồi chắc không đi xa đâu, thuốc độc sẽ làm cho khí huyết chúng rạo rục khiến chúng cũng té ngã...

Nói tới đó y bỗng nhìn thẳng vào chỗ gằm bàn lúc này Tề Hồng với Lạc Dương đã ngồi, rồi cười nhạt hỏi:

- Mao Phi, chính mắt ngươi đã trông thấy chúng uống rượu chứ? Mao Phi nghe thấy ông ta hỏi như vậy, liền ngẩn người ra, cố hết sức nghĩ lại cảnh tượng hồi nãy, nên y vội đáp:

- Quả thuộc hạ đã trông thấy chúng uống hẳn Hối, chả lẽ Đàn chủ chả tin thuộc hạ hay sao? Ông già cười nhạt nói tiếp:

- Không phải lão không tin nhưng ngươi có trông thấy dưới gầm bàn kia, rượu còn chưa khô không? Hiện nhiên chúng đã biết quỷ kế của người rồi, nên chúng mới giả bộ uống để đánh lừa ngươi.

Mao Phi ngẩn người ra giây lát vội chạy tới gầm bàn đó để xem xét, nhiên thấy ở chỗ đó rượu vẫn còn chưa khô hết. Y sợ hãi van lơn:

- Thuộc hạ đáng chết thật. Xin chịu trách nhiệm trước mặt Đàn chủ.

Ông già cười nhạt đáp:

- Việc này lão phu không có quyền.

Nói xong, ông liền quay lại bảo người áo đen tiếp:

- Mau truyền lệnh, xuất động tất cả những tay cao thủ chia làm mười hai bọn khám xét trong khoảng ba trăm dặm quanh đây. Hễ có tung tích gì lập tức dùng pháo cây bông liên lạc ngay...

Ông ta nói chưa dứt thì Mao Phi đột nhiên kinh hoảng kêu:

- Ủa...

Ông ta liền nhìn theo tay của Mao Phi về bờ sông, thấy thiếu niên anh tuấn đang lẻ làng đi tới, trông rất ung dung mặt còn tươi cười. Ông già thấy thiếu niên nọ như vậy cũng phải ngẩn người ra không dám lên tiếng nói nữa.

Thiếu niên nọ làm như không có việc gì xảy ra, tiến tới nhìn Mao Phi mỉm cười và hỏi:

- Ông chủ tiệm, gà của chúng tôi đã gọi nướng chín chưa? Mao Phi đưa mắt nhìn ông già một cái rồi gượng cười đáp:

- Tiểu nhân tưởng hai vị có việc đi rồi, nên không cho đem lên, còn vị khách quan kia đâu? Thiếu niên từ từ ngồi xuống đáp:

- Bạn già của tại hạ đã đi vào huyện thành kiểm người bạn không bao lâu ông ta sẽ cùng người bạn quay trở về. Ông chủ làm ơn nướng thêm vài con gà nữa bằng không lát nữa họ tới, ông cuống quýt làm không xuể đâu.

Đột nhiên, ông già cười nhạt một tiếng hỏi:

- Bạn già của bạn đi huyện thành kiểm bạn là thật hay giả? Thiếu niên liền xéch một con mắt lên trầm giọng nói:

- Mỗ với ngài xưa nay không quen biết nhau nên sự thật chả có liên can gì đến ngài đâu.

Nói xong, chàng vội ngấm ngấm vận động công lực vào hai tay phòng bị. Ông già cười nhạt nói tiếp:

- Chỉ sợ y có liên quan đến lão phu mà thôi.

Nói xong, y đưa mắt ra hiệu cho Mao Phi. Mao Phi hiểu ý ngay, nhanh như điện chớp, nhắm Khúc tri huyết ở cánh tay phải chop luôn, còn tay trái thì điểm vào Mạng môn huyết của chàng.

Y ra tay vừa nhanh vừa đúng lúc, thật là hiếm thấy. Ngờ đâu Lạc Dương lại còn nhanh hơn chỉ thấy thân hình chàng xoay ngang một cái, mọi người đã nghe thấy Mao Phi kêu hự một tiếng, không biết chàng ra tay như thế nào. Mà Mao Phi lại bị chàng ta nắm trúng Khúc tri huyết và bàn tay thì nắm huyết mạch ở cổ tay của tên điểm chủ nữa. Nguyên Hiên Viên Thập Bát Giải là một môn tuyệt học cái thế vô song. Lạc Dương tuy chỉ học được hai thế của Vân Nhạc nhưng hai thế ấy phòng thân cũng đủ đối phó với kẻ địch rồi.

Mao Phi đau đến biến sắc mặt, mồ hôi chảy ra như tắm. Ông già thấy thủ pháp của Lạc Dương huyền bí vô cùng, ra tay một cái là kiểm chế ngay được Mao Phi, mặc dầu võ công của Mao Phi có tiếng là cao siêu, đủ thấy võ học của thiếu niên đó huyền bí như thế nào, nên y kinh hoảng vô cùng. Lạc Dương mặt đầy sát khí nhìn thẳng vào mặt ông già nói tiếp:

- Ta với các ngươi, vô thù vô oán, sao các ngươi đột nhiên ra tay tấn công lên như vậy.

Bạn già kia, bạn làm ơn giải thích hộ cho mỗ hay, bằng không người này sẽ mất mạng liền.

Hừ, không ngờ nơi đây lại là một hắc điểm.

Ông già cũng dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, và giờ tay lên võ ba chương nhắm đúng ba nơi yếu huyết của Lạc Dương tấn công tới, nhanh và mạnh

khôn tả, mang theo một luồng gió lạnh buốt xương

Lạc Dương quát lớn một tiếng, rung tay một cái thật mạnh người của Mao Phi đã bay lên nghênh đón thế công của ông già liền. Ông già không ngờ chàng ta lại chống đỡ bằng cách đó, nên nhất thời thủ tay không kịp, chỉ thấy Mao Phi há hốc mồm kêu rú một tiếng thảm khóc, nằm ngửa ra chết tốt, tai, mắt, mũi đều có máu tươi phun ra, trông rất thê thảm.

Lạc Dương ném Mao Phi ra rồi, liền nhảy ra ngoài xa hơn trượng, rút luôn cái quạt ra cầm ở tay để phòng bị, mỉm cười hỏi:

- Mỗ tự hỏi các ngài, không có thù hằn gì sao các ngài lại thị mạnh hiếp người như vậy? Ông già thấy võ công của Lạc Dương tuyệt luân như vậy, liền rung mình kinh hãi, biết việc này không phải dễ đối phó, nên y liền nghĩ thầm: "Thiếu niên này đi rồi quay trở lại, chắc có dụng ý gì đây? Nếu là người khác đào tẩu còn không kịp, thế mà thiếu niên này lại tự quay trở lại đâm đầu vào lưới, chắc y phải tin vào võ công thượng thặng của mình mới dám thế." Y nghĩ như vậy, càng hoảng sợ thêm, liền trầm giọng đáp:

- Bạn nhỏ, lão không nói lời giả dối, sở dĩ phải giờ thủ đoạn này ra đối phó với bạn, chỉ vì Quảng Thành nhị bá.

Lạc Dương cố ý làm ra vẻ kinh ngạc hỏi lại:

- Cái gì thế? Quảng Thành nhị bá là cái gì, quả thật mỗ chưa hề nghe thấy ai nói tới huống hồ Quảng Thành nhị bá có liên can gì tới mỗ đâu? Ông già ngần người ra, thấy Lạc Dương nói một cách thành thật không có vẻ gì giả tạo, nên y đoán chắc bên trong thể nào cũng có sự hiểu lầm, liền gượng cười đáp:

- Lão phong thanh nghe người ta đồn bạn với một lão đạo sĩ đã lấy được Quảng Thành nhị bá, nếu không có ở trong người của bạn thì thể nào cũng ở trong người lão đạo sĩ, như vậy có phải lão đạo sĩ đã đem đi rồi phải không? Bạn có thể cho lão biết sự thật thì lão thật cảm ơn khôn tả.

Lạc Dương ngẩng mặt lên trời, lớn tiếng cả cười một hồi rồi trả lời:

- Tuy Phong Vân đạo trưởng mới quen biết tại hạ thật, nhưng tại hạ với y hai người rất hợp nhau, nên đã kết thành bạn tri kỷ với nhau, không kể kẻ già người trẻ, từ Vân Nam đi thẳng tới đây, hai người cùng ăn cùng ngủ như hình với bóng. Tại hạ chẳng phát hiện thấy đạo sĩ trưởng có Quảng Thành nhị bá. Không biết ai lại ác ý mà đồn đại như thế. Thực là buồn cười...

Nói tới đó, chàng liền sầm nét mặt lại, cười nhạt nói tiếp:

- Chắc bên trong thể nào cũng có nguyên nhân gì đó. Chẳng hay ngài nghe lời đồn của ai thế? Sao không mang y đến đây đối chứng? Chàng vừa nói tới đó, đột nhiên đằng xa có tiếng cười nhạt theo gió vọng tới, tiếp đó lại có tiếng nói:

- Tuổi nhỏ như vậy mà khéo nói dối đến thế, kẻ cũng hiếm có những người đặt điều giỏi như vậy.

Lạc Dương đang ngờ ngác lắng tai nghe, thì đột nhiên có một bóng đen phi tới và có một người hạ chân xuống đất cách chỗ chàng hơn trượng. Chàng liền ngừng đầu lên thì mặt biến sắc ngay, thì ra người đó thân cao tám thước, đôi mắt long lánh, râu xồm, tay đặc biệt dài chạm tới đầu gối, mình mặc một cái áo lụa đen, mặt không lộ vẻ giận mà cũng đủ oai, nhìn không khác gì một cái tháp bằng gang vậy.

Lạc Dương ngắm người đó một cái rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngài là ai thế? Sao vừa biết tại hạ nói dối? Người nọ trầm giọng đáp:

- Lão phu là Đàm Trần Viên, Tổng trại chủ của mười chín trại ở hồ Động Đình này.

Người đi rồi, lại quay lại như thế, là muốn để cho Cô Vân lão đạo sĩ đào tẩu một cách bình yên. Người thử nghĩ xem chung quanh hồ Động Đình, quanh năm trăm dặm, đâu đâu cũng có tai mắt của lão phu, như vậy lão đạo sĩ Cô Vân làm sao mà lọt lưới được.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Đàm tổng trại chủ đo lường tại hạ quá cao như vậy. Theo như lời của ngài vừa nói thì tại hạ đi rồi quay trở lại mục đích là làm lạc tai mắt của ngài để cho Cô Vân đạo trưởng được bình yên đào tẩu. Nếu tại hạ làm được như thế thì ngài với các bạn giang hồ đây quả thật không đáng một đồng trinh nào.

Trần Viên bị chàng ta nói như vậy, mặt đỏ bừng xấu hổ, không nói một lời, nổi giận gơ tay phải ra nhanh như điện chớp nhắm đầu vai của Lạc Dương chop luôn. Tay của y chưa đụng tới nơi, Lạc Dương đã cảm thấy chi phong của đối phương mạnh và sắc bén như một lưỡi đao, chàng cảm thấy da thịt mình đau như bị cắt.

Chàng kinh hãi vô cùng, trong lúc nguy cấp này đành phải gờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp của Vân Nhạc truyền thụ ra đối phó. Đồng thời chàng rút cái quạt ra nhắm cánh tay đối phương rạch luôn và tay trái chàng nhắm yếu huyệt trước ngực địch thủ điểm tới.

Thân pháp, thủ pháp của chàng biến ảo kỳ diệu khôn tả khiến Trần Viên kinh hoàng vô cùng, vội gờ pho chương pháp trác tuyệt ra tấn công Lạc Dương mười mấy thế liền. Lúc này Lạc Dương tâm thần đã ổn định, bỏ quạt vào túi chỉ dùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp tránh né, rồi song chưởng sử dụng bí quyết chữ Xá trong Di Lạc Thần Công, trút hết cương lực của địch thủ tấn công tới.

Lúc ấy mọi người đứng quanh chỉ còn nhìn thấy cát bụi bay tung mù mịt, thanh thế rợn người.

Trần Viễn không ngờ thiếu niên chống cự với mình lâu như vậy mà không bị bại, liền ngấm ngấm quát sát võ công và thân pháp của chàng ra sao. Y chỉ thấy rất huyền diệu chứ không sao biết được võ công của chàng thuộc môn phái nào, nên y càng thêm kinh sợ thầm nghĩ: "Nếu hôm nay ta bị tên tiểu bối này đánh bại, thì còn mặt mũi nào sống ở trên giang hồ nữa." Y càng nghĩ càng tức giận, quyết giết chết đối phương mới thôi, nên vận mười thành công lực ra tấn công, thể chương nào cũng mạnh và dữ dội khôn tả.

Dù sao Lạc Dương cũng kém công lực hơn đối phương do chàng may nhờ có môn khinh công tuyệt học hãn thế vô cùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp với Di Lạc Thần Công mới không bị đánh bại.

Đồng thời chàng cũng không sao trút được hết cương khí của đối phương nên càng đấu chàng cảm thấy khí huyết trong người rạo rực. Cổ thấy khô khan, nôn nao như sắp ới máu ra.

Trần Viễn tấn công tới tấp một hồi đã thấy bộ pháp của Lạc Dương chậm và yếu dần chứ không được nhanh nhẹn, tinh diệu như trước. Y cả mừng quát lớn một tiếng, nhảy xổ vào người Lạc Dương và song chưởng của y nhắm ngực với đầu chàng tấn công luôn một thể rất mạnh.

Nếu để y đánh chúng song chưởng này thì chàng phải chết ngay tại chỗ.

Lạc Dương biết là nguy hiểm nhưng chàng vẫn trầm tĩnh không bối rối chút nào, giờ song chưởng lên sử dụng bí quyết Xá và Chấn trong Di Lạc Thần Công cùng một lúc nghênh đón song chưởng của đối phương.

Mọi người nghe thấy một tiếng chấn động rất mạnh, không khí xoay chuyển như vùn vụt và Lạc Dương bị đẩy lùi luôn bảy tám bước mới đứng lại được và mặt chàng nhợt nhạt như không còn một giọt máu.

Còn Trần Viễn cũng bị bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công của Lạc Dương đẩy lùi ba bước, khí huyết rạo rực, mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Lúc ấy các thủ hạ của Trần Viễn thấy Lạc Dương đã bị thương nặng, liền nhảy xổ lại, ngờ đâu từ đằng xa bỗng có tiếng quát tháo rất thanh thoát vọng tới:

- Đứng yên! Tiếng nói của người đó tuy không lớn lắm, nhưng làm cho tai mọi người rung động rất mạnh, bọn giặc cả kinh liền dừng chân không dám tới gần Lạc Dương.

Cả Trần Viễn cũng kinh hoảng. Mọi người cùng quay mặt nhìn về phía có tiếng nói thì thấy ở ven bờ sông có một chiếc thuyền nhỏ đang lướt thật nhanh, trong thuyền trước sau có năm cái bóng nhỏ lần lượt phi lên nhanh như cắt, tiến tới đầu trường.

Người đi đầu là một thiếu nữ tuyệt đẹp, mình mặc áo trắng trông rất lịch sự còn bọn người đi sau là bốn nữ tỳ áo xanh cầm trường kiếm. Thiếu nữ áo trắng đó vừa tới nói, Trần Viễn đã biến sắc mặt vội tiến lên chấp tay vái chào:

- Lão không biết Hách cô nương giá lâm Động Đình, nên không ra ngoài nghênh đón kịp. Mong cô nương lượng thứ cho.

Thiếu nữ trông thấy kẻ địch của Trần Viễn lại là Lạc Dương mà nàng hằng mong nhớ bấy lâu nên ngăn người ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trùng Phùng Thuyền Quyên

Nhân lúc bọn phi đồ đang đứng ngăn người ra nhìn mấy người mới tới, Lạc Dương đã móc túi lấy một viên thuốc trường thọ ra uống ngay để chữa thương.

Chàng đã nhận ra thiếu nữ vừa mới tới là Hách Tổ Lan, bốn nữ tỳ theo sau có Mai Nhi, nhưng chàng không thể lên tiếng gọi ngay lúc này được, đành phải nhẫn nại sức để vận khí hành công cho thật chóng. Tổ Lan nhận thấy Lạc Dương bị thương khá nặng, liền đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Trần Viễn. Hai mắt của nàng lộ đầy căm hờn, rồi lạnh lùng trả lời:

- Không dám, xin hỏi Tổng trại chủ người này là ai mà Đàn tổng trại chủ phải ra tay đấu như thế.

Trần Viễn thấy sắc mặt của Tổ Lan như vậy, biết là chẳng lành, vội trả lời:

- Người này liên can đến Quảng Thành nhị bá, cho nên lão phu mới phải thân hành ra tay như thế.

Tổ Lan hỏi tiếp:

- Có phải nhị bá ở trong người y không?

- Không.

Trần Viễn nói tiếp:

- Nhưng ở trong người một lão đạo sĩ, và lão ta đã đào tẩu rồi. Lão đã truyền lệnh đi năm trăm dặm quanh đây để khám xét và lùng bắt, chắc thể nào cũng tóm được lão đạo sĩ ấy.

Trong lúc hai người nói chuyện, Mai Nhi lướt đến bên Lạc Dương khẽ hỏi:

- Công tử bị thương có nặng không? Lạc Dương lắc đầu khẽ đáp:

- Cũng may không nặng lắm, việc võ lâm thật khó biết phải trái được, tại hạ với Trần Viễn không có thù hằn gì, tuy nhiên y giờ độc thủ ra áp đảo. Y bảo Quảng Thành nhị bá chủ đã bị tại hạ lấy đi mất. Tại hạ ngạc nhiên không hiểu gì. Sự thật tại hạ có biết Quảng Thành nhị bá chủ là cái gì đâu, tại hạ giải thích thế nào y cũng mặc, không chịu tin.

Mai Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Nếu thật công tử không biết gì hết, thì việc này dễ xử lắm. Từ khi công tử đi khỏi, tính nết của Lan tỷ thay đổi hẳn, hi vọng vô thường. Lát nữa thế nào chị ấy cũng trách móc công tử, vậy công tử nên nhịn đừng có cãi lại.

Lạc Dương gượng cười nói tiếp:

- Việc này tại hạ đã biết rồi, chẳng hay chị vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Chàng vừa hỏi tới đó thì Tổ Lan đã vẫy tay gọi chàng sang bên đó. Chàng đành phải từ từ đi tới nơi. Tổ Lan liền hỏi:

- Đàm đương gia bảo các người lấy được Quảng Thành nhị bá chủ, chẳng hay đó là thực hay hư? Lạc Dương gượng cười nhìn Trần Viễn rồi lạnh lùng đáp:

- Muốn gán tội cho người thì thiếu gì cách vu vạ. Đàm đương gia, tại hạ xin hỏi câu này: chẳng hay người đã mục kích tận mắt hay nghe lời đồn, xin mời người đó ra đối chứng? Tổ Lan sầm nét mặt lại hỏi:

- Đàm đương gia nghe ai nói thế, việc này chẳng phải La Thái là gì, trước khi đi y còn khoe khoang cướp được Quảng Thành nhị bá chủ như trò bàn tay phải không? Vậy La Thái đâu? Trần Viễn cười đáp gượng cười đáp:

- Cô nương nên rõ cho, đó là La Thái cho lão hay, bảo Quảng Thành nhị bá chủ đã lọt vào tay y rồi, nhưng đã bị lão đạo sĩ đi cùng với thiếu niên này lấy trộm, cho nên...

Đột nhiên có mấy cái bóng đen như bay chạy tới và một đại hán đến trước mặt Trần Viễn, vẻ mặt kinh hoàng nói:

- Thừa đương gia. La Thái ba người đã chạy ra khỏi tổng trại ở Côn Sơn, rồi không biết chúng đi đâu? Trần Viễn nghe nói biến sắc mặt, quát lớn một tiếng, giờ nắm ngón tay ra tóm chặt lấy đại hán đó vận mạnh một cái chỉ nghe thấy rắc một cánh tay trái của y đã bị bẻ gãy, mấy tuôn ra như suối. Tiếp theo đó Trần Viễn phi thân lên đá một cái, đại hán rú lên một tiếng, ngực đã bị đá trúng, người bắn ra xa bảy tám trượng, mồm phun máu tươi ra như phun nước.

Tổ Lan sa sầm nét mặt lại hỏi:

- Đàm đương gia làm thế là nghĩa gì? Trần Viễn thở dài tỏ vẻ đáp:

- Đó là tại lão nhất thời u mê làm tin tưởng lời nói của La Thái cho nên mới xúc phạm đến vị thiếu hiệp này bây giờ đã lỡ rồi, hiển nhiên là La Thái đã lấy được Quảng Thành nhị bá chủ đem giấu đi, còn chúng quay về đây là đánh lừa lấy thuốc giải.

Tổ Lan cười nhạt nói:

- Động Đình Hồ rộng chừng tám trăm dặm, mặt nước mênh mông và Côn Sơn lại ở ngay giữa hồ, muốn chạy khỏi Côn Sơn thật khó hơn lên trời. Đàm đương gia sao lại sơ xuất sự canh phòng đến thế.

Trần Viễn gượng cười đáp:

- Công nương trách cứ như vậy rất phải.

Nói xong y quay đầu lại dặn bảo thuộc hạ:

- Ra lệnh thu hồi lại lệnh của ta hồi nãy, đổi lệnh lùng bắt là bắt sống bọn La Thái ba người. Ai trái lệnh sẽ bị xử tử.

Lũ giặc Động Đình vâng lời chia làm bốn phương đi lùng bắt La Thái. Lúc này Trần Viễn thay đổi hẳn nét mặt, không còn kiêu ngạo như trước, rất tươi tỉnh cười nói:

- Xin mời cô nương và thiếu hiệp giá lâm tề trại, để lão được mời hai vị xơi chén rượu nhạt và tạ lỗi cùng thiếu hiệp.

Lạc Dương thấy Trần Viễn kính nể Tổ Lan như vậy thì kinh ngạc, chàng không hiểu giữa hai người đó có liên can gì. Tổ Lan không thấy Lạc Dương để ý tới lời nói của Trí Viễn thì quay đầu lại nhìn, thấy chàng đương cúi đầu suy nghĩ liền tủm tỉm cười và hỏi:

- Dương đệ, Đạm đương gia mời đi Côn Sơn đấy, Dương đệ bằng lòng không? Lạc Dương ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại:

- Đi Côn Sơn ư? Chẳng lúc đầu mấy cái và nói tiếp:

- Không đi, nếu tỷ có việc thì cứ đi đừng để lỡ.

Tổ Lan tỏ vẻ oán trách, lườm chàng đáp:

- Dương đệ không đi thì tôi còn đi làm chi.

Trần Viễn nghe nói rung mình kinh hãi nghĩ thầm: "Thì ra họ quen biết nhau từ lâu, may ra mà ta ngừng tay nhanh và chưa hề lỡ mồm đã thương thiếu niên này, bằng không thì nguy hiểm thật, nguy hiểm thật..." Nghĩ tới đó y vội chạy lại cạnh Tổ Lan rí tai khẽ nói hỏi, chỉ thấy Tổ Lan cau mày lại như không bằng lòng rồi đáp:

- Đối với việc này tôi không can thiệp vào đâu, Đạm đương gia cứ yên trí, nếu cha tôi có biết rõ sự thể cũng quyết không nghi tôi đặt điều thị phi gì cả.

Trần Viễn vừa cười vừa nói tiếp:

- Cô nương đã hứa như vậy, lão đầu dám không nghe, nhị vị cứ ngồi nói chuyện để lão còn đi chỉ điểm thuộc hạ lưng bắt La Thái ba người. Xin cáo từ nhị vị.

Nói xong y chấp tay chào rồi đi luôn, thoáng một cái đã mất dạng liền.

Lúc đó Tổ Lan nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương với dáng vẻ triu mến vì bấy lâu nàng hằng mong thầm nhớ vụng nay bất ngờ gặp gỡ không biết nên nói những gì đành chỉ âm thầm oán trách chàng thôi. Mai Nhi đột nhiên lướt tới trước mặt Lạc Dương hỏi:

- Công tử có phải là người bữa nọ gặp ở La Phù không? Lạc Dương đáp:

- Chính tại hạ đây.

Tổ Lan khẽ thốt một tiếng hừ rồi chất vấn Lạc Dương:

- Thế hiền đệ đã gặp con Mai Nhi sao không ở lại mà bỏ đi ngay như vậy? Lạc Dương mặt đỏ bừng vội đáp:

- Tiểu đệ có tâm sự riêng, xin Lan tỷ đừng truy hỏi như vậy, chẳng qua chỉ tại tâm thù mà ra cả.

Tổ Lan lườm chàng một cái rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Được, chúng ta đã ước hẹn với nhau rồi, không ai hỏi việc làm của ai nữa.

Chàng chỉ sợ Tổ Lan bắt chàng kể hết những chuyện đã qua, giờ thấy nàng nói vậy chàng mới yên tâm.

Hình như Tổ Lan đã biết rõ tâm sự của Lạc Dương nên không muốn nói toạc ra mà chỉ hỏi:

- Bây giờ hiền đệ định đi đâu thế? Lạc Dương nghe nói thì bỗng nghĩ đến ông già áo đen mà mình đã gặp ở núi Vân Vụ được ông ta truyền thụ cho bốn phu tuyệt học và mình đã hứa với ông ta tích một nghìn việc thiện. Nhưng không ngờ mình chưa tích được việc thiện nào đã nhận lời Tàn Tú diệt trừ nghiệt đồ của ông ta là Kim Ty Nhân Vệ Phi Long, rồi giữa đường lại gặp vụ ân oán của Quảng Thành nhị bá, nay Hách Tổ Lan lại hỏi như vậy, chàng ngần người không biết trả lời ra sao, lúc sau mới đáp:

- Tiểu đệ đi kiếm kẻ thù, dù chân trời góc biển cũng phải tới, nên bây giờ cũng chưa biết là phải đi đâu, nếu Vạn Đăng Long chưa chết, thế nào cũng có ngày đệ gặp được y.

Hách Tổ Lan nói ngay:

- Nếu hiền đệ chưa biết đi đâu thì hãy cùng tôi đi Hồ Bắc có hơn không? Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Tỷ đi Hồ Bắc làm chi? Tổ Lan nhìn thẳng vào mặt chàng cười khanh khách rồi đáp:

- Hiền đệ lại quên lời hẹn ước rồi sao? Lạc Dương mặt đỏ bừng vừa cười vừa đáp:

- Vâng, tiểu đệ không hỏi tới nữa, chúng ta đi ngay bây giờ chứ.

Thế rồi năm thiếu nữ và một thiếu niên cùng đi trên đường cái quan tiến thẳng về phía Hồ Bắc.

Mặt trăng mới mọc, các nhà trong thành phố Lạc Dương đã lên đèn, năm nữ một nam tới tửu điểm Vạn Lợi thuê cả một căn nhà có ba phòng ngoài, hai phòng trong. Tửu điểm Vạn Lợi kiến trúc theo kiểu nhà phía bắc, nhưng cũng có chỗ bắt chước theo nhiều kiểu Giang Nam. Tửu điểm này có hàng trăm căn phòng, phòng nào cũng rộng rãi, lịch sự. Lạc Dương một mình một phòng ngoài, bốn nữ tỷ và Tổ Lan ở bốn phòng trong.

Lúc ấy, năm nữ một nam đang ngồi quây quần bên một cái bàn tròn. Mai Nhi liếc chàng một cái rồi hỏi:

- Lạc công tử biết mình có tội không? Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, dăm chiêu nhìn Mai Nhi và hỏi:

- Chị Mai nói gì mà lạ thế, tại hạ nào có tội tình gì? Mai Nhi ranh mãnh cười đáp:

- Tôi không những đi qua La Phù mà còn tới cả trấn Lạc Trúc Quế Giang. Công tử có gặp một thiếu nữ mặc áo lụa xanh phải không? Lạc Dương thấy nàng nhắc nhở chuyện đó, liền nghĩ: "Nếu thiếu nữ áo xanh đó không ra tay cản trở thì Đặng Khôi làm sao mà thoát nổi".

Nghĩ thế chàng trợn mắt lên giận dữ nhìn Mai Nhi hỏi lại:

- Thiếu nữ ấy là ai? Chị Mai có quen biết không? Mai Nhi cười khúc khích đáp:

- Người ấy họ Hà, không những tôi quen biết mà cô ta lại là người tâm phúc của chị Lan nữa! Lạc Dương ngẩn người ra nhìn thẳng vào mặt Tố Lan, thấy nàng cũng đang nhìn mình, cả hai đều không nói gì cả. Mai Nhi lại nói tiếp:

- Thị nữ thân cận của chị Lan tất cả có mười sáu người, nên công tử không biết nàng là ai cũng phải.

Lạc Dương lớn tiếng nói tiếp:

- Tại hạ có tội tình gì vì không quen biết nhau thì làm sao mà đổ tội cho tại hạ được.

Mai Nhi lại nói:

- Tôi không nói điều đó, hẳn công tử không nhớ khi ở thị trấn Lạc Trúc công tử đã tiếp tay với Ngụy Thừa Yến đánh chết một ông già mặt vàng khè tên Mã Tiểu? Và tướng công có biết Mã Tiểu là người như thế nào không? Tố Lan cau mày lại nạt khê:

- Mai Nhi...

Lạc Dương ngẩn người hỏi lại:

- Y là phi đồ Tuyệt Liên Giáo chứ gì? Mai Nhi chỉ cười không nói. Lạc Dương thấy thế càng thêm bực tức nói:

- Chị Lan, tại hạ thật sự không biết Mã Tiểu là...

Tố Lan đỡ lời:

- Chúng ta không nói tới chuyện đó nữa, võ công của công tử tiến bộ nhiều lắm. Lát nữa công tử có thể biểu diễn một hai thế chị Lan xem không? Lạc Dương mặt đỏ bừng đáp:

- Sở dĩ tại hạ có được ngày nay cũng đều nhờ ở như chị Lan, vậy hà tất chị bắt tại hạ múa may bêu xấu làm chi.

- Tôi biết công tử sau khi rời khỏi núi Ngọc Chung, công tử đã học được nhiều thế võ hay nhưng sợ tôi học lỏm, không muốn biểu diễn phải không? Như vậy thì thôi.

Lạc Dương định thanh minh nhưng không hiểu sao chàng lại cúi đầu làm thinh. Mai Nhi đưa mắt ra hiệu cho Tố Lan rồi nói:

- Có lẽ công tử vẫn còn hận Phùng Nhi ở Lạc Trúc phá bình cho nên mới giận cả tiểu thư đây.

Tố Lan giả bộ giận dữ, sầm nét mặt lại hỏi:

- Công tử, Mai Nhi nói vậy có đúng không? Lạc Dương ngửa người lên thấy Tố Lan đã thay đổi nét mặt vội đáp:

- Tại hạ đâu dám có ý ấy.

Dứt lời chàng trợn mắt nhìn Mai Nhi nói tiếp:

- Nhưng thú thật tại hạ vẫn còn hận thiếu nữ áo xanh ấy thật, thế nào bên trong cũng có duyên cớ gì chị Lan mới hỏi cặn kẽ như vậy.

Mai Nhi vỗ tay cười nói:

- Tiểu thư xem cháu có nói sai đâu.

Nói xong, nàng lại làm bộ chế giễu Lạc Dương, khiến cho Tố Lan và ba nữ tỳ kia cũng phải che miệng cười khúc khích. Tố Lan định cất tiếng hỏi lại Lạc Dương thì mặt nàng bỗng biến sắc vội nói khê:

- Trên mái nhà có người.

Mọi người lắng tai nghe thì quả nhiên thấy trên mái nhà có tiếng chân đi rất khẽ, bốn nữ tỳ cùng lẹ làng nhảy ra ngoài cửa sổ tung mình lên mái nhà.

Dưới ánh trăng mờ bốn nữ tỳ trông thấy trên mái nhà có hai bóng đen đứng yên. Mai Nhi chưa kịp lên tiếng hỏi thì một người trong bọn kia đã lên tiếng nói trước:

- Mai cô nương đây à, tại hạ thừa lệnh Thân Phùng Xuân lão sư đem thư đến đây cầu kiến tiểu thư...

Nói xong, y nhảy tới đưa lá thư. Mai Nhi đỡ lấy bức thư rồi liếc mắt nhìn khẽ bảo:

- Hãy đợi ở đây.

Nói xong, nàng tung mình nhảy xuống dưới nhà và thưa với Tô Lan:

- Không biết thân lão sư có gì mà sai người đem thư tới.

Tô Lan mở cái khăn ra lấy thư đọc rồi hơi cau mày dặn Mai Nhi:

- Mai Nhi trả lời cho y hay là ngày mai ta sẽ lên đường ngay.

Lạc Dương không để ý nghe và cũng hơi han tới, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh. Mai Nhi vừa đi ra ngoài cửa sổ thì Tô Lan đã cười hỏi:

- Có thật công tử nhần tâm đến nỗi không thèm hỏi han gì đến chuyện của tôi phải không? Lạc Dương ngẩn người ra giây lát rồi đáp:

- Chị Lan có gì sai bảo dù nhảy vào chỗ chết tại hạ cũng không dám từ chối, nhưng bản tính tại hạ xưa nay vốn vậy không muốn nhảy vào chuyện của người khác. Ngay khi ở núi Ngọc Chung tại hạ cũng đã nói cho chị Lan biết rồi những việc của kẻ giang hồ rất phức tạp và huyền ảo, không thể nào lấy cái lý thường ra đo lường được. Thị phi phải trải ra sao người ngoài cuộc không nên can dự vào. Mong chị Lan đừng trách cứ tiểu đệ.

Tô Lan cười tươi như hoa nở, bao nhiêu tình tứ đều xuất hiện ở đầu môi khóe mắt.

Hôm sau, đúng giờ ngộ, trời nóng như thiêu như đốt không có cả đến một làn gió nhỏ.

Trên cái quan, từ Hàm Ninh đi Hạ Khánh có một chiếc xe lừa đang chạy bon bon, cát bụi phía sau tung bay mù mịt. Trên xe có hai người ngồi, bên trái là Lạc Dương, mặc áo xanh tay cầm quạt giấy phe phẩy, mặt đeo mặt nạ đưa mắt nhìn thẳng về phía xa. Người ngồi bên phải là phu xe. Mồ hôi nhễ nhại tay phải cầm roi luôn luôn quất con lừa để nó chạy nhanh thêm. Còn tay trái thì giờ lên lau mồ hôi liên tiếp, mồm lăm bầm:

- Trời nóng nực thế này mà đòi đi ngay, có lẽ phen này chết thiêu chết nóng mất.

Xe do bốn con lừa to lớn kéo, phóng như bay nên trên xe càng lắc lư mạnh.

Hôm đó, người phu xe cũng cảm thấy đặc biệt vì y đi trên đường cái quan có rất nhiều nhân vật võ lâm đi lại liên tiếp, người nào về mặt cũng đầy căng thẳng, gay cấn và phi ngựa rất nhanh.

Một lát sau, bỗng phía đằng trước có năm cái bóng người xuất hiện, chỉ thoáng cái đã thấy năm người cưỡi năm con ngựa phóng nhanh như gió lướt tới. Tiếng ngựa vang ròn rã, một người vận võ phục màu huyền tuổi trạc tam tuần, thân hình to lớn vạm vỡ trông rất hung dữ. Phía trước ngực bên trái người này có thêu ba cái vòng tròn, người đó phóng tới cách xa Lạc Dương chừng ba trượng liền gò cương cho ngựa đứng lại ngăn cản lối đi. Người phu xe của Lạc Dương thấy vậy hoảng sợ vô cùng vội cho bốn con lừa đứng lại. Lạc Dương thấy thế sầm nét mặt, cup cái quạt lại cho vào cổ áo rồi lạnh lùng hỏi:

- Ban ngày ban mặt như thế này mà các ngươi định chặn đánh cướp kẻ các người cũng to gan thực.

Một đại hán mặt đỏ nghe nói thế trợn trừng mắt lớn tiếng quát:

- Cầm mồm, chúng tao muốn khám xét trong xe xem có người mà bọn bang đang cần truy nã không.

Lạc Dương cười nhạt hỏi:

- Các người không phải là nha sai lính lệ thì các người lấy quyền gì mà khám xét xe của mỗ.

Đại hán mặt đỏ cười ha hả rồi múa tay phải một cái giờ trường tiên nhắm mặt Lạc Dương quất luôn một thế ác liệt. Còn bốn người nọ cũng lấy thủ tiên ra nhắm thẳng xe ngựa mà ném luôn mấy chục mũi một lúc. Những tên đó vào mũi xe bùng cháy ngay.

Lạc Dương thất vậy tức giận vô cùng, liền giơ tay ra nắm lấy đầu đại hán mặt đỏ giật mạnh một cái. Đại hán mặt đỏ trở mình không kịp, buông tay kêu rú một tiếng mình bị rơi khỏi yên ngựa lộn mấy vòng trước xe ngựa. Lạc Dương cười nhạt một tiếng, rút luôn cái quạt ra điểm ngay vào ngang ngực tên này, thế là ngực tên này bị thủng và máu bắn tung ra mặt đất.

Lạc Dương không thèm nhìn y, tung mình nhảy lên trên mũi xe chỗ đang có lửa cháy, múa tứ quạt một hồi, những ngọn lửa tắt ngóm liền, nhờ vậy xe mới không bị cháy, xong chàng vừa tung mình nhảy xuống đất đã nghe có tiếng vó ngựa vang động. Thì ra bốn người nọ đã nâng đại hán mặt đỏ lên và thúc ngựa ù té chạy. Lạc Dương liền vén màn xe lên hỏi:

- Chị Lan có kinh sợ không, năm tên đó là người của bang phái nào thế? Năm thiếu nữ vẫn ngồi trong xe, hình như cảm thấy bên ngoài không có chuyện gì xảy ra. Tổ Lan vừa cười vừa đáp:

- Không sao, mau bảo phu xe đánh xe lên đường đi! Theo dự đoán của tôi thì đằng trước còn nhiều sự cản trở lắm, nếu cần tôi sẽ ra tay.

Năm tên này là tiểu yêu của Tam Nguyên Bang, còn nhiều nhân vật lợi hại nữa sẽ lần lượt xuất hiện ngăn cản đường đi của chúng ta cho mà xem.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra giây lát sau mới hỏi lại:

- Nếu vậy sao chị Lan không xuống xe đi bộ chả hơn là đi xe như thế này dễ bị lộ thân và bị đón đánh.

Tổ Lan khẽ lắc đầu nói tiếp:

- Công tử không biết chuyện Tam Nguyên Bang liên hiệp với Hắc Kỳ Hội gây thù hằn với cha tôi. Chúng giờ thủ đoạn để đối phó chúng ta và thế lực của chúng cũng lớn lắm, nếu chúng ta đi đường tắt chẳng khác nào đâm đầu vào lưới của chúng. Cho nên tôi mới quyết định đi đường cái quan này. Bây giờ điều cần nhất của chúng ta là trước khi mặt trời lặn phải đến thị trấn Hán Khẩu, ban ngày ban mặt cho dù bọn chúng có hung ác tới đâu cũng không dám làm quá tay! Lạc Dương tỏ vẻ hoài nghi hỏi tiếp:

- Có phải Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội chỉ muốn bắt được chị không? Mai Nhi vội đỡ lời:

- Công tử còn hỏi gì nữa! Chỉ vì tiểu thư tìm kiếm công tử, tìm mãi không thấy, tính nét thay đổi hẳn, nên ở trên Hán Thủy đã ra tay đánh chết bốn tay cao thủ của Tam Nguyên Bang một lúc. Đồi bên trước đây đã không hòa hợp nhau, nay vì việc đó nữa càng thù hằn nhau thêm. Tôi với Phùng Nhi ở Thiên Nam về cho chị Lan biết tin tức của công tử, rồi tôi từ Hán Thủy đến Động Đình này là vì thế. Tóm lại, Phùng Nhi bị bắt cóc, Bình Nhi bị thương, Quang tiền bối, chủ của chị Lan, bị phi đồ đánh đến nỗi tính mạng đang nguy hiểm. Tất cả những việc đó đều vì công tử mà nên hết.

Tổ Lan hai má đỏ bừng, trách khéo Mai Nhi rằng:

- Mai Nhi, ai bảo ngươi nói nhiều như thế? Lạc Dương ngạc nhiên hỏi lâu mới lên tiếng:

- Vậy là Tam Nguyên, Hắc Kỳ hai phi bang tập hợp toàn những tay cừ khôi hắc đạo, chúng ta phải cẩn thận, đừng có coi thường chúng.

Tổ Lan lại nói:

- Chúng còn có một thế lực rất mạnh che chở cho, thế lực đó là phái Nga Mi đấy.

Nói xong, nàng lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Dương đệ, bây giờ đã muộn rồi, chúng ta phải lên đường ngay đi. Đến nơi đó rồi chúng ta hãy bàn tính sau.

Lạc Dương liền tung mình nhảy lên mũi xe, tên phu xe vẫn còn hoảng sợ, nhưng y vẫn quát roi cho bốn con lừa chạy ngay đi. Chiếc xe lại bon bon chạy trên đường cái quan thẳng về phía trước, người ta chỉ còn trông thấy cát bụi thôi, chứ không thấy thân xe đâu nữa.

Không bao lâu xe đã chạy đến một sườn núi, chỗ đó có tới bốn năm ngã đi, thì bỗng thấy một bụi cây ở gần đấy có mấy cái bóng đen xuất hiện và chờ xe đi qua, thì nhảy ngay lên mũi xe mà không ai hay biết gì. Dù sao Lạc Dương cũng kém kinh nghiệm giang hồ, vì thế mà chàng và tên phu xe cứ nhìn thẳng về phía trước, không biết gì về bọn giặc. Mấy tên giặc đã vận nội công vào hai bàn tay, đánh ra một kinh lực âm nhu vào màn xe mà tấn công, không gây ra tiếng động nào cả. Chúng tấn công xong lại tung mình nhảy xuống đào tẩu, một tên còn cười nhạt một tiếng. Lúc ấy Lạc Dương mới hay vội quay đầu lại, chỉ thấy mấy cái bóng đen lẩn khuất vào trong rừng thối, chàng vội quát bảo người phu xe ngừng lại. Lạc Dương liền quay đầu lại gọi:

- Chị Lan... Chị Lan...

Chàng đang giơ tay ra vén màn lên xem, thì đột nhiên có tiếng cười nhạt và có người nói vọng tới:

- Người đã chết rồi còn gọi làm chi nữa.

Lạc Dương kinh hãi vô cùng, đồng thời chàng lại thấy một cái bóng đen ở trên không nhảy xuống nhanh như chim cắt chàng thất rõ đó là một ông già mặt cú mũi kết, mặt mũi trông rất hung ác kinh người. Chàng kinh hãi vô cùng vì thấy Tổ Lan không trả lời nên chàng tưởng là nàng đã bị địch giết chết rồi. Chàng càng tức hận thêm nên không thèm đếm xỉa đến ông già kia, cứ vén màn xe lên nhìn vào bên trong xem sao. Chàng thấy bên trong trống rỗng không có một người nào cả, những chỗ ngồi đều có những vết bàn tay sâu chằm nửa tấc.

Lạc Dương rất thông minh chàng chỉ đảo tròn đôi ngươi một vòng đã hiểu liền. Chàng liền cười nhạt một tiếng, tung mình nhảy xuống nhìn thẳng vào mặt ông già kia mà hỏi:

- Tại hạ với ngài không có oán thù gì tại sao ngài cứ sai người lên hại tại hạ mãi như thế? Ông già cười khinh và đáp:

- Các hạ nên biết rõ, không khi nào ta lại ra tay đánh một kẻ không có thù hằn gì mình cả, các hạ hỏi như thế là hỏi thừa? Lạc Dương ngửa mặt lên trời, cười ha hả mặt lộ sát khí hỏi tiếp:

- Hừ, hỏi thừa phải không, thử nhìn vào trong xe sẽ rõ liền.

Ông già ngạc nhiên vô cùng, ngẩn người ra hồi lâu, nghĩ thầm: "Người này ăn nói kỳ lạ thật, sắc mặt lại lạnh lùng, xảy ra tai biến như thế mà y không kinh hoàng chút nào, hay là chúng cho tin sai, hay đã có chuyện gì xảy ra chăng?" Nghĩ đoạn lão già vội nhảy tới cạnh xe vén màn lên xem, quả nhiên thấy bên trong không có một bóng người nào hết, y ngạc nhiên vô cùng. Đang lúc ấy, y bỗng thấy phía sau có gió lạnh, biết là Lạc Dương tấn công lên liền nhảy sang bên để tránh nhưng đã quá muộn.

Cổ tay của y đã bị Lạc Dương siết chặt, hơi sức cứ mất dần, người cứ mềm nhũn, y kinh hoàng cùng nhất là khi thấy Lạc Dương lạnh lùng quát bảo:

- Bồng tự dung ngài lại đến đây gây sự, đó là ngài tự mang nhục vào thân, không thể oán trách tại hạ ra tay ác độc.

Chàng chưa nói dứt, trên sườn núi đã có sáu cái bóng người phi tới, mồm thì quát lớn, tay múa chưởng nhằm chàng tấn công luôn, hình bóng của sáu người đó vừa xuống tới mặt đất thì đã có tiếng rú rất thảm thiết vang lên và sau đó sáu bóng người bay lại bắn lên trên cao như sáu chiếc diều đứt dây rớt xuống đất kêu đánh bộp một tiếng nằm thẳng cẳng ra không cử động gì.

Lạc Dương định dùng ông già làm cái mồi che cho mình ngờ đâu chàng lại thấy sự thể thay đổi một cách đột ngột như vậy, nên chàng đứng ngẩn người ra trong giây lát mới định thần nhìn kỹ thấy sáu người đó tên nào sau lưng cũng có một thanh kiếm nhỏ cắm sâu vào Mệnh huyết môn, mỗi lưỡi kiếm có ánh sáng lóng lánh, dù thấy mũi kiếm có bôi thuốc độc rất lợi hại.

Ông già nọ thấy vậy, mặt lộ vẻ kinh hoàng, nhất là thấy sáu cái xác đó cứ co rúm nhỏ dần, không bao lâu biến thành đồng nước vàng.

Thế là không còn một vết tích gì nữa, người ta chỉ thấy trên mặt nước còn lại sáu bộ áo đen với sáu thanh kiếm nhỏ dùng làm ám khí mà thôi. Cảnh tượng hãi hùng đó làm hai người nọ dễ sợ đến biến sắc mặt.

Đột nhiên Tổ Lan ở phía sau xe lướt ra nhanh nhẹn giơ tay ra chỉ vào hai yếu huyệt của ông già nọ. Ông già chỉ kêu một tiếng hự đã ngã ngửa ra đất liền. Lạc Dương thấy vậy cả mừng, buông năm ngón tay ra và la lớn:

- Chị Lan...

Tổ Lan ngăn cản không để cho chàng nói tiếp và khẽ nói:

- Mau lên xe cho xe chạy ngay, đến bờ sông sẽ có người tiếp dẫn hiền đệ ngay, chớ có bỏ mặt nạ xuống.

Nói xong, nàng đưa cho Lạc Dương lá cờ tam giác màu đen. Lá cờ này làm bằng lanh đen, trên có thêu một con phượng hoàng trắng, rồi nàng lại nói tiếp:

- Khi xe tới bờ sông, hiền đệ nên cầm ngay lá cờ đó lên trên xe.

Nói xong, nàng vẫy tay một cái, bốn nữ tỳ ở trên sườn núi chạy xuống chỗ sáu cái xác hồi nãy, quét dọn quần áo của chúng. Sau đó năm thiếu nữ liền tung mình nhảy lên trên sườn núi mất dạng.

Lạc Dương không hiểu gì hết nhưng chàng vẫn nhảy lên trên xe, thấy tên phu xe nhắm nghiền hai mắt, mồm lẩm bảm niệm Phật, chàng không sao nhìn được cười liên quát bảo:

- Đánh xe đi, người làm gì thế? Tên phu xe mở mắt ra nhìn, ngạc nhiên vô cùng vì y đã rõ ràng trông thấy sáu cái xác chết nằm trên mặt đất, chỉ thoáng cái đã mất tích liền, rồi y chớp mắt mấy cái rồi nói:

- Lão đại, có phải ban ngày ban mặt mà có ma xuất hiện hay không? Nói xong, y quát roi, bốn con lừa chạy, chiếc xe lại bon bon trên đường như trước.

Xe chạy nhanh như gió, mới đầu giờ thân đã đi được mấy chục dặm. Giữa đường có gặp mấy bọn giang hồ kỵ sĩ chạy xuống, bọn nào cũng đưa tầm mắt nhìn vào trong xe. Lạc Dương cứ ngồi như phỗng đá, không nhìn ngược nhìn xuôi, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện Tổ Lan với bốn nữ tỳ nhảy ra ngoài xe từ hồi nào mà chàng không hề hay biết gì cả.

Khi xe sắp chạy đến bờ sông, chỉ còn mười mấy dặm đường nữa là tới đích, lúc đó mặt trời đã lặn xuống núi, bỗng có mười mấy người cười ngửa phóng qua nhanh như gió, rồi chúng cười ha hả lên tiếng nói:

- Định đi đưa đám hay sao mà chạy vội thế? Lạc Dương tức giận vô cùng, chỉ muốn lòi một tên phi đồ xuống ngựa đánh cho hai cái tát mới hả dạ, nhưng chàng nghĩ lại đành cố nhịn không dám ra tay. Đi thêm một quãng đường nữa chàng không nghe thấy tiếng vó ngựa kêu ở phía sau, quay đầu nhìn thì không trông thấy một bóng người nào nữa. Chàng nghiêng cổ lên nhìn về phía trước thì đã trông thấy trên mặt sông nước đang chảy cuộn cuộn. Lạc Dương lấy lá cờ linh đen ra cắm trên thành xe, chàng thấy nơi đó là khu đồi núi, không cao lắm, nhìn về phía trước chỉ thấy những cây thấp và trồng san sát bên nhau rồi chàng lại nghe thấy trong bụi cây lau ở gần chỗ chàng có tiếng kêu vo vo nổi lên, tiếp theo đó đằng xa cũng có tiếng vo vo vọng lại, ở khắp mọi nơi đều có tiếng kêu như thế, nghe rất rùng rợn ảo mộng. Tên phu xe hoảng hốt vô cùng, mếu máo nói:

- Đại gia ơi, lần này cửa đại ngục đã mở rộng, chắc thế nào chúng ta cũng phải yết kiến Diêm Vương mất.

Lạc Dương không trả lời, chàng lắng nghe thấy đằng xa có tiếng vó ngựa phóng dồn dập, chàng lại ghé mắt nhìn lại phía trước. Trời đã khuya mặt đất càng tối om, chàng thấy hai người cười ngửa phóng tới. Hai người này thấy xe có cắm cờ đen thêu phượng hoàng trắng liền giơ tay ra nắm càng xe lại. Hai người rất cung kính cúi chào Lạc Dương và nói:

- Mời ngài cứ ngồi yên, tại hạ dắt xe tới nơi rồi hãy nói chuyện sau.

Lạc Dương khẽ gật đầu nhưng không đáp. Xe đi được vài dặm nữa hai người nọ đột nhiên lòi xe quẹo vào trong khu rừng thông cạnh đó.

Nền trời trăng đêm thấp thoáng gió đêm thổi tới, rừng thông phát tiếng kêu vi vu. Lạc Dương thấy phía đằng trước xe có một tòa nhà đồ sộ xây ở giữa ngay rừng thông. Xe của chàng tiến thẳng về phía tòa nhà đó. Tới nơi, bốn bề vẫn tối đen như mực, không có một ánh đèn nào chiếu, cửa lớn bỗng mở toang phát tiếng kêu ầm ầm. Trong cửa có nhiều bóng đen thấp thoáng, nhưng hai người nọ vẫn lòi xe của chàng chạy thẳng vào bên trong. Đi qua khỏi cánh cửa, cánh cửa lại kêu ầm ầm rồi đóng kín lại. Lạc Dương đưa mắt ngắm nhìn, mới hay tòa nhà đó là một công thành to lớn vĩ đại, trên lầu thành có bóng người đi qua đi lại tuần tiễu ban đêm. Lúc ấy hai người kia liền xuống ngựa một người buông ra, xua tay cúi đầu vái chào chàng và nói:

- Mời ngài xuống xe, Thân Phùng Xuân lão sư đang đợi ngài tại khách sảnh.

Lạc Dương vội vàng nhảy xuống khỏi xe và đáp:

- Không dám! Phiền ngài dẫn đường giúp! Hai đại hán đi trước dẫn đường, bước qua ngưỡng cửa thứ hai rồi lại vòng qua một tấm vách như bình phong mới tiến thẳng vào trong đại sảnh. Thân Phùng Xuân đã đứng trước đại sảnh đợi, vừa trông thấy Lạc Dương đã bước lên một bước và mỉm cười nói:

- Từ khi cách biệt đến giờ thoáng cái đã được mấy tháng, công tử vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Hai đại hán dẫn đường vội rút lui. Lạc Dương ngăn người ra nghĩ thầm: "Mình đeo mặt nạ sao y lại nhận ra mình được." Chàng thắc mắc vô cùng vội chào và đáp:

- Cảm ơn Thân đại hiệp, tại hạ vẫn mạnh giỏi như thường, còn Thân đại hiệp thì sao? Phùng Xuân nắm cánh tay Lạc Dương cả cười và nói tiếp:

- Tinh thể hiếm ác, mỗi không thể nào ra khỏi đây mà nghênh đón công tử được, mong công tử lượng thứ cho.

Lạc Dương liền đáp:

- Tại hạ không dám! Hai người khoác tay nhau đi vào trong nội sảnh. Tại đây có thấp một đôi nền màu đỏ to bằng cánh tay trẻ con, nên sáng như ban ngày, cả hai ngồi xuống ghế xong, Phùng Xuân liền gơ cánh tay trái lên khen ngợi Lạc Dương:

- Võ công của công tử tiến bộ nhanh chóng lạ thường khiến cho Thân mỗ cũng phải ngạc nhiên, giữa đường nếu không được công tử ra tay cứu giúp thì tính mạng của Lan cô nương đã nguy rồi! Lạc Dương ngăn người ra đáp:

- Thân đại hiệp quá khen đấy thôi chứ Lan cô nương võ công cao cường hơn tại hạ nhiều, nói ra thêm hổ thẹn.

Phùng Xuân lại mỉm cười nói tiếp:

- Lạc Dương công tử chưa biết rõ nguyên nhân đấy thôi, không phải là Thân mỗ quá khen đâu. Nơi đây đang bị kẻ địch bao vây, cao thủ của chúng đông như kiến cỏ, ở xa khu này ngoài trăm trượng. Tòa nhà này không khác gì bị núi Thái Sơn đè đầu, đáng lẽ chúng tôi phải rút lui trước mới phải, nhưng vì Quan lão tiên bối nhũ phụ của Lan cô nương bị thương nặng không thể nào xê dịch được. Và chỉ có Lan cô nương có linh được cứu chữa được thôi, vì thế nên mới phái người lên ra ngoài đi tìm kiếm Lan cô nương, quay về tiếp cứu. Việc này do Lan cô nương mà nên hết, vì nàng giận dữ nhất thời mà giết chết con trai của Hắc Kỳ Bang, thù oán đó không sao bỏ được, nên giữa đường mới bị chúng tấn công lên liên tiếp như vậy.

Trong xe lừa có vết bàn tay in sâu như vậy, đủ thấy chúng chỉ muốn giết Lan cô nương cho hả giận mà thôi.

Nói tới đây, y ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Chúng yên trí năm thầy trò Lan cô nương bị đánh chết trong xe rồi, lại thấy sắc mặt công tử lăm lăm như vậy và tên phu xe hoảng sợ cuống cả chân tay, chúng càng tin Lan cô nương và bốn nữ tỷ không sao sống sót được. Vì thế nên xe mới bình yên vô sự đến đây.

Đột nhiên có tiếng nói lạnh lạnh vọng vào:

- Hai người nói xong chưa? Giọng nói quen thuộc, Lạc Dương giật mình kinh hãi nhìn ra thì thấy Mai Nhi đang thùng thình bước vào. Thấy Mai Nhi chàng mới yên tâm, đứng dậy cười hỏi:

- Bây giờ Mai cô nương mới tới à? Mai Nhi đáp:

- Đến sớm hơn công tử một chút thôi! Phùng Xuân vội chen lời hỏi:

- Quan đại thúc có đỡ tí nào không? Mai Nhi nghe nói mặt lộ vẻ lo âu thờ dãi đáp:

- Bệnh tình nguy nan lắm. Uống thuốc xong tuy giữ được cho kinh mạch của ông ta không đứt, nhưng cũng chỉ tạm bợ thôi, khiến tiểu thư khóc sụt mướt.

Lạc Dương vội hỏi:

- Tại hạ biết qua y thuật, Mai cô nương làm ơn nói với chị Lan xem có thể cho phép tại hạ vào xem mạch không.

Mai Nhi nghe Lạc Dương nói ngạc nhiên, hai mắt tròn tròn xoe đáp:

- Công tử chớ có nói đùa. Từ xưa đến nay tôi có thấy công tử nói về y thuật bao giờ đâu? Lạc Dương mỉm cười:
- Cứ để tôi chữa thử xem, biết đâu lang băm này lại chẳng mát tay.

Phùng Xuân cả cười nói xen vào:

- Tôi biết Lạc Dương công tử có nhiều tài nhưng hay giấu nên không mấy ai biết, giờ đây công tử đã nói như vậy chắc phải giỏi về y thuật nên mới dám nói thế. Mai cô nương hãy đưa chúng tôi vào coi xem

Ba người đi vào trong nhà. Lạc Dương thấy bên trong xây bằng ba bức tường rất cao, nên mỗi bức tường cứ cách năm thước là có một người gác, bóng người thấp thoáng đi lại rất nghiêm trang. Ánh đèn trong nhà vàng khè và âm u ám, Mai Nhi đẩy cửa vào trước, Phùng Xuân và Lạc Dương vào sau, thấy Tổ Lan ngồi bên bàn đang khóc nức nở, hai mắt nàng sưng húp. Ba nữ tỳ bên cạnh không ngớt lời khuyên giải. Ngọn đèn dầu trên bàn hình như sắp hết bắc nên cứ lập lờ muốn tắt, khiến cảnh tượng càng thêm bi thảm. Phía trước mặt Tổ Lan đang ngồi có kê một cái sập gỗ, một ông già đầu tóc rối bời đang nằm trên đó, hơi thở dồn dập, nặng nhọc.

Tổ Lan thấy ba người vào, từ từ đứng lên, nhìn Lạc Dương gượng cười lấy khăn lau nước mắt, Mai Nhi chạy lại ghé sát tai Tổ Lan thì thầm. Tổ Lan tỏ vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ nhếch mép hỏi:

- Dương đệ thông hiểu y thuật thật à? Lạc Dương đáp:
- Tiểu đệ không dám cam đoan có thể chữa được khỏi hay không, nhưng cứ để đệ thăm mạch và chữa thử xem

Mai Nhi cho thêm ba chiếc bắc mới vào chiếc đèn dầu, làm căn phòng sáng hẳn lên.

Mai Nhi cầm chiếc đèn đi tới trước, Lạc Dương và mọi người theo sau. Mai Nhi tới trước cửa giữa một nô tỳ kéo cái ghế lại mời Lạc Dương ngồi. Tổ Lan nhìn mặt Lạc Dương rồi cau mày lại nói:

- Dương đệ đã về tới đây còn đeo cái mặt nạ đó làm gì, trông lạnh lùng khó coi quá! Lạc Dương khẽ mỉm cười đưa tay lên cởi cái mặt nạ da người ra bỏ vào túi, rồi chàng cầm lấy cổ tay ông già, đặt lên đầu gối mình bắt mạch.

Quý vị nên rõ, khi ở trên núi Vân Vụ, Vân Nhạc truyền cho Lạc Dương cả võ công lẫn y học trong mười mấy ngày nên Lạc Dương đã hấp thụ được những môn võ công và y thuật tuyệt vời. Vân Nhạc là một người tài hoa cái thế, tuy chỉ có một thời gian ngắn ngủi để truyền thụ mà Lạc Dương đã thông lâu bốn pho tuyệt học. Trong bốn pho tuyệt học đó có một môn là Mạch Ly Yếu Chỉ và một môn nữa là Kim Châm Quá Huyệt. Kim Châm Quá Huyệt là một môn châm chích tinh nhất trong y học. Vân Nhạc là một tài hoa xuất chúng nên cũng đã sáng tạo ra môn Cửu Châm Quá Cung kỳ học, có thể chữa được bách bệnh khỏi cần phải thuốc thang.

Lạc Dương lắng lắng thăm mạch. Lát sau chàng buông tay khẽ nói:

- Bệnh này nguy hiểm lắm, lục mạch đã đầy nổi hết, huyền môn lại không đủ giữ...

Tổ Lan nghe nói lo âu vô cùng vội hỏi:

- Liệu có thể chữa được không Dương đệ? Lạc Dương thấy vậy vội đáp:
- Chị chớ lo âu thái quá, tiểu đệ từ khi học y thuật tới nay chưa hề đem ra sử dụng, đây là lần đầu tiên đệ ra tay cứu chữa cho người. Chưa biết chừng có thể xem nhầm cũng nên, nhưng dù sao đệ cũng xin đem hết năng lực của mình ra chữa. Xin hỏi chị Lan, vết thương của Quan tiền bối ở chỗ nào? Tổ Lan đáp:
- Bị thương ở Tâm dư huyệt hai bên ngực.

Lạc Dương vội cởi áo ông cụ ra xem thấy hai bên đầu bàn tay thâm tím chàng dùng tay khẽ ấn thử thì thấy thịt chỗ đó hình như đã bị thối nên ấn lồm xồm mà không thấy phồng trở lên, chàng biết nội phủ của ông già này đã nát rồi, chàng khẽ thở dài.

Phía sau Lạc Dương có mười hai con mắt cứ nhìn đăm đăm thần sắc và cử chỉ của chàng, người nào người nấy đều im hơi lặng tiếng.

Lạc Dương nói:

- Chị nào làm ơn lấy cho tôi một chén nước lại đây.

Một nữ tỳ nhanh nhẹn ra trước bàn rót một chén nước đem lại cho Lạc Dương, Lạc Dương móc túi lấy một cái lọ nhỏ đổ ra một viên thuốc màu xanh biếc to bằng hạt châu thom nức, ai nhìn thấy cũng khoan khoái.

Lạc Dương khẽ nạy mồm ông già ra bỏ viên thuốc vào rồi từ từ đổ nước cho ông ta uống, Tổ Lan hỏi:

- Thế nào, có hy vọng khỏi không, công tử? Lạc Dương mỉm cười, không đáp chàng móc túi lấy ra một cái hộp đồng nho nhỏ và mở nắp ra, mọi người trông thấy bên trong có chín cây kim vàng nhỏ như sợi tóc. Lạc Dương lấy hai mũi kim ra cắm vào tả hữu hai kỳ môn huyệt, một kim cắm vào Thiếu

đương huyết bên trái, một kim cắm vào Thương đương huyết bên phải. Hai kim châm vào hai Huyền chung huyết. Ở hai chân còn ba mũi kim nữa thì chàng cắm vào Thiên đột và hai bên vai.

Thấy châm pháp của chàng lão luyện Phùng Xuân cũng phải khâm phục thầm, vội hỏi:

- Chín cây kim vàng này có phải là Tổ Lan vẫn cứu châm không? Lạc Dương đáp:

- Thế ra Thân đại hiệp cũng thạo về thuật châm quá huyết này, nếu tại hạ có sơ suất chỗ nào, mong đại hiệp chỉ giáo cho. Vâng, chín mũi kim này chính là Tổ Lan cứu châm đấy.

Một lát sau, chàng để lại bàn tay phải lên trán của ông già rồi nhắm mắt vận thuần dương chân khí của bản thân dồn sang đầu bệnh nhân, nên mặt chàng đang hồng hào bỗng trở nên nhợt nhạt dần, trên có một làn khói trắng bốc lên. Mọi người lại nhìn mặt ông già hồng hào dần mờ hôi toát ra ướm đầm cả quần áo, lộ vẻ đau đớn, cất tiếng rên rỉ, nhưng hô hấp của ông ta đang dần điều hòa dần.

Lạc Dương mở hai mắt ra lấy bình thuốc đổ luôn một viên thuốc ra uống luôn, rồi lại xem xét lại ông già mặt lộ vẻ mừng rỡ lớn tiếng nói:

- Chị Lan, Quan lão tiên bói đã thoát nạn rồi.

Tổ Lan nghe nói mừng rỡ vội hỏi lại:

- Dương đệ, có thật nữ phụ tôi thoát chết không? Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Phải, vì xem bệnh nhân chỉ cần hô hấp là biết an nguy, hô hấp là điều hòa âm dương, âm dương thuận hòa là vô bệnh...

Phùng Xuân càng kính phục liền khen ngợi rằng:

- Lạc công tử quả thật là thiên tài, sau này tương lai công tử còn rạng rỡ lắm, Thân mẫu vừa hâm mộ, vừa ghen tị với công tử nữa.

Lạc Dương đáp:

- Thân đại hiệp cứ quá khen...

Chàng vội quay lại nói với Tổ Lan rằng:

- Tuy Quan lão tiên bói đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, nhưng phải điều dưỡng nửa tháng nữa để cho máu bầm trong người bài trừ ra hết.

Đang lúc ấy bỗng nhiên trên trời có mấy tiếng còi vang lên, Phùng Xuân liền biến sắc mặt, nhảy qua cửa sổ đi ra bên ngoài thoáng cái đã mất dạng liền.

Tổ Lan vội tắt đèn, thế là bốn bề tối om, đằng xa chỉ thỉnh thoảng có mấy tiếng còi vọng tới, lúc gần lúc xa, một lát sau từ cửa sổ đột nhiên có tiếng cười nhạt, tiếng cười nhạt ấy nghe rất rùng rợn. Lạc Dương trợn ngược đôi lông mày liền vội nhảy lên cửa sổ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Diệu Kế Thoát Thân

Lạc Dương nhảy qua cửa sổ đi ra bên ngoài, đã thấy một cái bóng đen vừa gầy vừa cao đứng dưới mái hiên, bóng đen ấy vừa thấy chàng đã giơ chưởng lên tấn công luôn. Thế chưởng đó là thế hư, bóng đen sau đó tung mình nhảy lên cao và phi xa ra ngoài bảy tám trượng liền. Lạc Dương tránh khỏi thế hư đó cũng vội tung mình đuổi theo ngay. Dưới ánh trăng sáng sao mờ mờ hai người, một trước một sau, lướt ra khỏi tòa nhà lớn, chạy thẳng vào khu rừng thông gần đó.

Gần đây võ công của Lạc Dương đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, khinh công của chàng lại càng lợi hại thêm, chỉ thoáng cái chàng sắp đuổi kịp cái bóng kia rồi. Đột nhiên, người đó ngừng chân quay người lại, quát lớn một tiếng:

- Đánh...

Nói xong, giơ tay phải lên ném luôn một cái, Lạc Dương rùng mình sợ ám khí có thuốc độc nên vội giở bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công ra giơ chưởng lên đẩy mạnh một cái, chưởng phong của chàng như vũ bão lấn át tới.

Người nọ đã biết chưởng lực của chàng rất lợi hại, vội tung mình nhảy lên, nhưng người y vẫn bị luồng gió mạnh của chàng đẩy trúng, chỉ thấy y lộn một vòng, rồi ngã xuống đất.

Oai lực của Di Lạc Thần Công quả thật kinh người, những cây thông ở bốn góc xung quanh đều bị gãy hết, dưới đất cát bụi bay lên mù mịt cả góc trời.

Lạc Dương nhanh như điện chớp lướt tới người nọ, giơ tay phải ra định điểm luôn. Người nọ vội nói:

- Hãy khoan đã.

Y vừa nói vừa gượng ngồi dậy, Lạc Dương liền quát hỏi:

- Người có phải là người của Tam Nguyên Bang không?

- Không phải.

Người đó trả lời một cách nhanh nhẩu rồi từ từ đứng lên, Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Nếu vậy chắc ngài là người của Hắc Kỳ Hội.

Người nọ lắc đầu đáp:

- Cũng không phải, thiếu hiệp đừng hỏi đến lai lịch của tại hạ vội, chương lực của thiếu hiệp vừa giờ ra đó, năm xưa tại hạ đã được kiến thức rồi, giống hệt môn tuyệt học độc đáo của ân nhân tại hạ.

Lạc Dương nghe nói ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt ngắm nhìn người đó một hồi, thấy người đó tuổi ngoại tứ tuần, hai mắt rất sáng, vẻ mặt rất lão luyện. Chẳng liên từ từ hỏi:

- Ngài đã kiến thức qua chương lực đó ở đâu?

- Ở Bồ Đạt Lạp Cung tỉnh Thừa Đức ngoài biên giới.

- Ngài là ai xin cho biết quý tính danh?

- Tại hạ là Trí Hồ Trần Bách Thành ở núi Dã Nhân.

- Ngài nói ân nhân cứu mạng của ngài trước kia là ai?

- Là Quái Thủ Thụ Sinh Dư Văn còn có tên là Tà Văn Nhạc, tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ năm xưa.

Lạc Dương sực nhớ sư mẫu Cố Yến Văn đã nói chàng nghe những chuyện ở Thất Thố Bồ Đạt Lạp Cung như thế nào và người ấy cũng có nói đến cái tên Trí Hồ Trần Bách Thành, vì vậy chàng liền đáp:

- Tà Văn Nhạc là ân sư.

Bách Thành cả kinh vội nói:

- Thiếu hiệp hãy theo tại hạ lại đằng này.

Nói xong, y quay mình đi trước. Lạc Dương ngăn người ra giấy lát, rồi không hiểu tại sao, chẳng suy nghĩ gì hết vội quay người đi theo ngay, tới một chỗ núi cỏ mọc cao gần vai người. Bách Thành liền ngừng chân lại vừa cười vừa nói:

- Nơi đây không có chòi canh ngầm của Tam Nguyên Bang, Hắc Kỳ Bang, thiếu hiệp có thể yên tâm ở đây chuyện trò, không ai dám đến quấy nhiễu đâu. Tại hạ được đội ơn của lệnh sư thoát chết, lúc nào cũng nhớ đến ơn và chỉ mong làm thế nào báo đền lại thôi. Nghe phong phanh lệnh sư ngộ nạn ở Ngọc Chung Đảo, tại hạ đau lòng vô cùng, gần đây lại nghe lệnh sư tái xuất giang hồ, tại hạ mừng rỡ khôn tả. Chẳng hay bây giờ lệnh sư ở đâu? Chẳng hay thiếu hiệp có thể cho tại hạ biết được không? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Hành tung của ân sư huyền bí lắm, chính tại hạ đây cũng không biết hiện giờ ông ta đi đâu cả.

Nói tới đó, chàng ngừng giấy lát rồi lại nói tiếp:

- Tại hạ có một việc không hiểu là năm xưa ân sư đột nhập Bồ Đạt Lạp Cung để cứu quý Sơn chủ Thái Phúc ra khỏi chỗ nguy hiểm, thấy Thái Sơn chủ không chịu khuất phục tự đánh vỡ sọ ra mà chết, tại sao gần đây tại hạ lại nghe nói Thái Sơn chủ xuất hiện trên chốn giang hồ.

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Việc đó chúng tôi đã lừa dối lệnh sư, thật thật mà Thái Sơn chủ bị giam giữ vốn có một cái vách đôi, nghe thấy lệnh sư tự xưng danh tính xong, Thái Sơn chủ nghĩ đến trận đấu ở Tần Tử bị bại một cách nhục nhã nên xấu hổ không dám ra gặp lệnh sư. Còn người chết là người khác đấy.

Lạc Dương kêu ủa một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Thế người chết đó đã bị Thái Sơn chủ hạ độc thủ hay sao?

- Người chết là một tên cường tặc hái hoa khét tiếng hung ác, tội lỗi đếm không xuể. Y họ Vương tên Gia, tề Sơn chủ làm như vậy là bất đắc dĩ, nhưng

sự thật tên ấy có bị giết chết cũng đáng lắm.

Lạc Dương lại tiếp:

- Tại sao Thái Sơn chủ bị giam giữ trong Bồ Đạt Lạp Cung, vì tôn sư kín miệng nên tại hạ cũng không tiện hỏi han làm chi.

Bách Thành thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Tệ Sơn chủ bị giam giữ ở trong cung đó cũng là do lệnh sư mà nên...

Lạc Dương ngạc nhiên nhưng Bách Thành lại nói tiếp:

- Tệ Sơn chủ sau khi bị đánh bại ở Tấn Từ, tự thấy tài ba kém lệnh sư xa, nhưng lại chót hẹn ước sang năm gặp nhau ở Cổ chiến trường, và lần này nếu thất bại nữa thì làm gì còn mặt mũi mà sống ở trên giang hồ. Cho nên nhìn kiếm pháp Lưu Xuân Thất Thúc của Pháp sư Bồ Đạt Lạp Cung rất lợi hại không tiếc thân đến đó xin đại sư truyền thụ cho, nhưng chưa gặp Hồ Khắc Đồ thì bị thủ tọa trong Đạt Ma của chùa đó bắt giam vào thạch thất liền.

Nói tới đó, y cười một tiếng và tiếp:

- Sau đó tại hạ với Kim Nhất Bằng, cao của phái Diêm Thương ở ngoài chùa gặp gỡ Hồ Khắc Đồ, Nhất Bằng xuất kiếm ra đấu với Khắc Đồ trước sau chỉ dùng có một kiếm Bài Vân Bát Điện không quá mạnh như người ta đã đồn. Trong lúc Nhất Bằng sắp sửa thắng thế, thì đột nhiên có người xông tới, võ công của họ rất cao siêu. Tại hạ và mọi người đang nguy cấp thì may mắn được lệnh sư ngấm ra tay cứu giúp, dụ hai người đó vào trong rừng. Lúc đó Sơn chủ bỗng xuất hiện cấp luôn Hồ Khắc Đồ và ra lệnh mọi người mau mau rời khỏi chốn đó.

Khi về đến núi Dã Nhân, mới phát hiện Hồ Khắc Đồ bị cao thủ đã thương mất hết trí nhớ. Trong năm năm nay lúc nào Sơn chủ cũng muốn chữa cho y khỏi để hồi phục lại trí nhớ, và ông ta, lúc nào cũng không quên luyện tập võ công. Dịp may ngẫu nhiên, ông ta lượm được Quảng Thành nhị báu của một vị cao nhân để lại trong núi Dã Nhân.

Lạc Dương thất thần la lớn:

- Quảng Thành nhị báu ư? Bách Thành nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi:

- Thế ra thiếu hiệp đã nghe thấy người ta nói đến Quảng Thành nhị báu rồi ư? Lạc Dương gật đầu đáp:

- Không những nghe thấy mà còn biết vật đó hiện giờ ở đâu, trong tay ai nữa.

Bách Thành mừng rỡ cũng vội hỏi lại:

- Có phải hiện giờ trong tay Hách Tổ Lan không?

- Trần lão sư đã bị lụy vì tin đồn thất thiệt, hiện giờ Quảng Thành nhị báu đang lọt vào tay La Thái, một tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ.

Bách Thành ngạc nhiên tròn trừng mắt lên hỏi lại:

- Lời nói của thiếu hiệp là thật hay là hư? Lạc Dương nghĩ thầm: "Việc này liên can rất lớn, ta phải nói thật cho y biết mới được." Chàng nghiêm nét mặt lại đáp:

- Sao lại không thật.

Rồi chàng đem chuyện La Thái thừa lệnh đi Thiên Nam lấy trộm được nhị báu ở trong người Cát Thiên Hào, La Thái lấy được vật báu liền nổi lòng tham, tàn sát tám người đồng bọn, không may chàng với Cô Vân đạo trưởng bắt gặp mới có một trận đấu rất kịch liệt, La Thái ba người bị đánh bại đào tẩu luôn. Lt định chạy đi một nơi thực xa, ngờ đâu người thủ lĩnh của phái Động Đình hồ đã cho y uống thuốc độc trước khi lên đường đi cướp vật báu, nên y đành phải quay về hồ Động Đình nói dối là Cô Vân đạo trưởng cướp mất nhị báu của y, để có dịp đánh lừa uống được thuốc giải độc, uống xong y lại quay người đi luôn. Bây giờ không biết y đi đâu hết. Kể tới đó chàng là hỏi Bách Thành tiếp:

- Trần lão sư đến đây có phải vì Quảng Thành nhị báu ấy không? Bách Thành tỏ vẻ rầu rĩ và hồ thẹn đáp:

- Tại hạ nhất thời u mê, bị lời đồn đại làm cho mình lầm lẫn, dù sao có thiếu hiệp đây, khi nào tại hạ ra tay giúp kẻ gian làm bậy. Hiện giờ tòa nhà này đã bị bao vây chặt chẽ, nếu thiếu hiệp đi xa thêm ba mươi trượng là gặp phải kẻ địch đón đường đánh ngay.

Lạc Dương trầm nghĩ một lúc rồi nói:

- Mong Trần lão sư chỉ giáo cho tại hạ làm thế nào ra khỏi nơi đây mà khỏi phải đụng chạm đến binh đao.

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì Tam Nguyên, Hắc Kỳ hai bang tức hận Hách Tổ Lan khôn tả. Có lẽ mối hận không thể hòa giải được đâu, để tại hạ nghĩ cách làm thế nào giải được nguy nan cho ngôi nhà này.

Nói tới đó, y liền cúi đầu suy nghĩ.

Lúc ấy, những sao ở trên trời lúc ẩn lúc hiện, bốn bề tối om tiếng cây cỏ bị gió thổi kêu xào xạc lại càng tăng vẻ rùng rợn. Lạc Dương đưa mắt nhìn bốn xung quanh thấp thoáng tòa nhà đồ sộ nép mình trong bóng tối, chợt nghĩ đến một việc, liền lên tiếng hỏi:

- Trần lão sư, căn nhà kia được phòng vệ rất nghiêm mật, sao lão sư lại ra vào như chốn không người như thế.

Bách Thành nghe hỏi liền kêu ủa một tiếng rồi đáp:

- Hai bên cầm cự nhau lâu ngày thế nào cũng có một trở ngại, rút cục thế nào cũng bị tiêu diệt là khác. Phó tòa của Tam Nguyên Bang biết tại hạ là người có học hiểu biết về võ lược mưu kế nên mới mời tại hạ lần vào trong tòa nhà đồ sộ kia, để dò thêm hư thực ra sao, rồi mới phát động thế công, tại hạ thấy tòa nhà phòng vệ rất cẩn mật nhưng mà vẫn có chỗ sơ hở.

- Trần lão sư đã tìm ra được chỗ sơ hở đó rồi?

- Thiếu hiệp cứ yên tâm, tại hạ biết cao túc ân nhân ở đây rồi, hướng hồ lại là người yêu của Hách tiểu thư thì khi nào tại hạ lại lập mưu kế cho họ làm chi...

Nói xong y rí tai Lạc Dương nói một hồi rồi lại móc lấy một gói giấy nho nhỏ nhét luôn vào tay Lạc Dương. Lạc Dương mừng rỡ vô cùng, liền hỏi lại mấy câu, hình như muốn hỏi Phụng Nhi bị giam giữ ở đâu vậy. Bách Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Điều này tại hạ không được rõ lắm nhưng thiếu hiệp theo kế hoạch của tại hạ sẽ trôi chảy.

Lạc Dương chưa kịp trả lời đã có tiếng sáo rất gay gắt tới khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình hoảng sợ.

Bách Thành vội nói:

- Những người đó là đồng môn của tại hạ, thấy tại hạ lâu không về nên mới tới đây tìm kiếm.

Vừa lúc đó trên núi có mấy bóng người xuất hiện. Bách Thành huýt còi trả lời để các bạn đồng môn biết mình ẩn núp ở đây. Chỉ thoáng một cái bốn bóng đen kia đã tới gần. Bách Thành chỉ Lạc Dương nói:

- Thiếu hiệp này là cao túc ân nhân cứu mạng mỗ ở Bồ Đạt Lạp Cung năm xưa. Chẳng hay các hiền đệ có quen biết y không? Bốn người kia ngắm nhìn Lạc Dương, ai nấy đều lộ vẻ thân thiết. Bách Thành lại nói:

- Xin thiếu hiệp mau trở về đi.

Lạc Dương nghĩ mình ra ngoài đã lâu chắc Lan cô nương và mấy người nóng lòng sốt ruột lắm, nên chàng vội chấp tay chào và nói:

- Bữa khác chúng ta sẽ tái kiến! Dứt lời chàng liền quay trở về tòa nhà đồ sộ kia. Khi Lạc Dương gần về tới cửa, bỗng thấy Phùng Xuân đứng ở dưới gốc cây si cổ thụ đang đưa mắt nhìn. Thấy Lạc Dương tung mình nhảy tới, Phùng Xuân liền chạy ra nghênh đón và hỏi:

- Sao thiếu hiệp đi lâu thế, có phải gặp địch thủ không? Lan cô nương mong lắm, sai mỗ ra đây tìm kiếm thiếu hiệp.

- Tại hạ theo dõi bọn giặc lên vào tòa nhà này, nhưng rút cục chúng thoát mất. Còn Thân đại hiệp? Phùng Xuân lắc đầu đáp:

- Thân mỗ cũng như thiếu hiệp, không lập nên công trạng gì cả.

Bỗng nhiên trên đỉnh cây có tiếng cười nhạt nổi lên, một tiếng cười tuy không lớn nhưng khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình. Tiếng cười chưa dứt đã có ba bóng người nhanh nhẹn nhảy vụt xuống. Ba người đó mặt rất hung ác đều mặc võ phục màu đen, trên vai đeo khí giới. Ông già lùn trong bọn lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Thân lão sư vẫn mạnh giỏi chứ, còn nhận ra cổ nhân này là ai không? Khi nghe thấy tiếng cười, Lạc Dương và Phùng Xuân đã cách ra ngoài xa hai trượng.

Thấy ông già lùn hỏi, Phùng Xuân liền giương mục nhìn giây lát rồi lớn tiếng cười đáp:

- Thân mỗ tưởng ai, hóa ra là Thiểm Điện Thần Dao Dương Hùng lão sư. Từ khi chia tay ở Hàn Giang đến giờ thẩm thoát đã được mười năm, anh phong của lão sư vẫn thịnh như ngày xưa thật đáng mừng. Bây giờ Dương lão sư cũng ở dưới trướng của Tam Nguyên Bang đấy à? Không ngờ người hào hùng như lão sư mà chịu núp bóng kẻ khác, thật đáng tiếc.

Dương Hùng hồ thẹn mặt đỏ bừng nói:

- Thân lão sư, mỗi người có một chí hướng, lão sư không cần phải mỉa mai mỗ như thế.

Tối nay mỗ đến đây vừa để gặp bạn cũ vừa để khuyên Thân lão sư vài lời.

- Dương Huynh có thịnh tình như vậy Thân mỗ tất biết ơn. Chẳng hay Dương huynh có điều gì chỉ giáo, xin cứ nói.

- Hiện giờ lão sư ở nơi rất nguy hiểm, chẳng hay là có biết không? Đại trượng phu làm việc gì cũng nên cân nhắc nặng nhẹ, bây giờ lão sư với quý bạn cứ

cổ giữ tòa nhà này, bên trong thiếu lương thực, bên ngoài không có viện trợ. Cao thủ của Tam Nguyên, Hắc Kỳ lại đông như kiến cỏ, lại có thêm phái Nga Mi và các tay cao thủ của hắc, bạch hai đạo tiếp tay vào nữa. Nhất là khi nhà này bị phá tan, thử hỏi những người ở trong nhà còn sống sót được không, nên mỗi nhận thấy lão sư cố ở lại đây, thật là bất trí...

- Thân mẫu đang trù trừ vì vô kế khả thi, xin Dương lão sư chỉ giáo cho.

- Ý của Khương bang chủ thuộc Tam Nguyên Bang chỉ muốn Thân lão sư nộp Hách Tổ Lan và Quảng Thành nhị bá chủ thì lời đãi này sẽ được giải vây ngay.

Phùng Xuân nghe nói ngửa mặt lên trời, lớn tiếng cả cười, tiếng cười của chàng vang như sấm. Dương Hùng với hai người nọ đều biến sắc mặt. Lạc Dương trước cảnh đó không nói điều gì. Phùng Xuân cười xong lắc đầu đáp:

- Dương lão sư bắt Thân mẫu làm như vậy, Thân mẫu làm sao nổi. Chẳng hay Dương lão sư nghe ai nói mà dám cả quyết Quảng Thành nhị bá chủ hiện đang ở trong tay Hách cô nương.

Lão sư là người giàu kinh nghiệm và lão luyện như vậy, lại tin những lời đồn đại hão huyền ấy sao? Dương Hùng cười nhạt. Lạc Dương nói xen vào:

- Sao ngài không về bảo La Thái đến đây nói chuyện, sẽ biết rõ thực hư ngay, hà tất phải cãi vã suông như thế.

Dương Hùng nghe nói quay mặt lại nhìn Lạc Dương rồi cười khẩy hỏi:

- Sao bạn lại biết La Thái hiện đang ở bên chúng tôi? Lạc Dương lớn tiếng cười đáp:

- Sao lại không biết. La Thái đã lấy được Quảng Thành nhị bá chủ, sở dĩ y vụ cho Hách cô nương là y muốn mình được đứng yên ở ngoài cuộc. Theo ý muốn thì ngài nên quay trở về kéo La Thái đã đảo tầu rồi. Ngài không biết rõ sự thể như vậy thì thật hổ thẹn với cổ nhân lắm.

Dương Hùng ngẩn người ra một lúc mới cười nhạt nói tiếp:

- Tiểu bối! Dù người khéo nói đến đâu lão phu cũng không bao giờ tin.

Lạc Dương trả lời:

- Tin hay không tùy người, Thân đại hiệp, chúng ta đi thôi.

Chàng vừa dứt lời, Dương Hùng với hai người kia đã rút kiếm ra xông lại tấn công.

Dương Hùng hét lớn:

- Hai người chạy đầu cho thoát! Phùng Xuân cười ha hả nhanh nhẹn lui về phía sau bảy thước, còn Lạc Dương thì không tránh né gì cả, chờ đối phương tới gần, tay phải giơ cái quạt lên điểm ngay vào ngực đối phương, còn tay trái dùng ba ngón tay phi ra một lúc. Người nọ thấy Lạc Dương bình tĩnh như vậy trong lòng kinh hãi vô cùng vội bước sang bên một bước, thì cùng một lúc mũi kiếm của y bị ba ngón tay của Lạc Dương nắm chặt lấy.

Lạc Dương cười nhạt vung tay một cái ngấm ngầm vận ba thành bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công, chỉ nghe thấy một tiếng kêu, lưỡi kiếm đó đã bị chấn gãy làm đôi và bắn ra ngoài xa, thân hình người nọ cũng bị hất bắn ra xa ba trượng, rớt xuống đất kêu đánh bốp một tiếng và chết giấc luôn.

Dương Hùng không ngờ Lạc Dương võ công trác tuyệt như vậy trong lòng cũng kinh hãi. Còn phía bên kia, Phùng Xuân cũng đang đầu kịch liệt với một người. Lạc Dương phi thân nhanh như chớp đã tới trước mặt Dương Hùng, tay cầm cái quạt khẽ phẩy và nói:

- Nếu ngài còn không biết tiến thoái thì có lẽ tối nay sẽ phải ở lại đây mất.

Dương Hùng cũng là một người có tên tuổi trong giới giang hồ, nghe Lạc Dương nói vậy, y khi nào chịu nhìn liềm quát lớn:

- Tiểu bối chớ nói càn! Người tài nghệ bao nhiêu mà dám châm chọc lão phu.

Y vừa quát vừa phi thân tới, tay trái dùng chưởng đánh xuống, tay phải cầm kim đao chém vào đối thủ, còn chân thì đá luôn, y tấn công ba miếng một lúc như vậy thật không hổ thẹn với cái tên Thiểm Điện Thần Đao.

Lạc Dương thấy võ công của Dương Hùng tinh kỳ như vậy cũng phải kinh hãi lắm, không dám khinh thường, liền vận Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra tránh né. Dương Hùng thấy hai mắt hoa lên và thân hình đối phương đã biến mất. Thế là ba thế công của y đều hụt hết, cảm thấy phía sau ót có gió mạnh ào tới y và y rùng mình kinh hãi liền múa đao quay người lại phản công liền. Thế đao ấy của y cô cùng lợi hại nhưng y định thần nhìn kỹ đã không thấy hình bóng Lạc Dương đâu, đương phân vân bỗng y lại nghe phía sau lưng có tiếng cười nhạt, phen này y thật hoảng kinh biến mất hồn vía, vội tung mình nhảy lên trên cao.

Lúc ấy, Phùng Xuân múa kiếm gạt thế kiếm của đối phương sang bên và lẹ tay điểm luôn kiếm của mình vào người đối thủ, mồm thì lớn tiếng kêu gọi:

- Dương lão sư.

Dương Hùng đang ở trên không nghe gọi vội nhảy xuống dưới đất, y thấy Lạc Dương không đuổi theo nữa mới định tâm và hỏi Phùng Xuân:

- Chẳng hay Thân lão sư chỉ bảo điều gì? Phùng Xuân thờ dài đáp:

- Mỗi với lão sư là bạn cho nên không muốn trông thấy lão sư bước vào con đường diệt vong. Quả thật Quảng Thành nhị bá hiện đang ở trong người La Thái. Y nói dối trá để cho anh hùng trên thiên hạ tự tàn sát lẫn nhau. Thân mỗ là người đã biết rõ chuyện thì phải nói cho bạn hay, nên mỗ khuyên lão sư mau về xét hỏi lại La Thái sẽ rõ thật hư. Còn Hách cô nương với Bang chủ của Tang Nguyên Bang có mối thù giết con ân oán ra sao, nhất thời khó mà biết rõ được, chứ không giản dị như lời đồn đãi đâu! Sao lão sư không đứng ở ngoài cuộc để khỏi làm tổn thương hòa khí của chúng ta! Dương Hùng sợ võ công kinh người của Lạc Dương, biết có đấu cũng không sao thắng nổi, lại thêm ba người cùng đi với mình bây giờ đã có hai người bị hại rồi, nếu mình còn lần thêm vào vòng chiến chưa biết chừng tên tuổi cũng bị chôn vùi. Vì thế y mới trừ trừ không biết quyết định ra sao. Y nghĩ: "Lời Phùng Xuân nói chưa chắc là sai, nếu bây giờ chúng họp nhau lại giết mình thì thật là dễ như trở bàn tay. Nếu y không nể mình là bạn thân, khi nào còn tồn hơi mất công nói với mình như thế." Y càng nghĩ càng thấy có lý, mặt lộ vẻ cảm ơn, chấp tay vái chào đáp:

- Dương mỗ lỗ mãng thật, nhưng người ta đã nhờ vả đến không thể nào không giúp.

Đệ cũng xin khuyên lại Thân huynh một lời, nơi đây không chắc giữ nổi đâu, huynh mau rời khỏi ngay đi là hơn.

Phùng Xuân buông tay tha cho đối thủ rồi mỉm cười nói tiếp:

- Đa tạ Dương huynh chỉ giáo, xin thứ lỗi đệ không đưa tiễn được.

Dứt lời, Phùng Xuân quay lại nói với Lạc Dương:

- Chúng ta đi thôi.

Khi hai người vừa nhảy qua bờ tường vào tới bên trong tòa nhà đã thấy Tổ Lan đã cùng Mai Nhi đứng ở dưới hành lang. Vừa thấy mặt Lạc Dương, Tổ Lan đã tỏ vẻ hờn giận trách:

- Dương đệ đi đâu lâu thế? Làm cho người ta chờ hoài.

Lạc Dương bèn kể qua loa chuyện gặp Bách Thành cho nàng nghe nhưng không cho nàng biết tên họ thật của Bách Thành, Tổ Lan nghe xong rất phân khỏi, Lạc Dương lại lấy quà tặng của Bách Thành đưa cho Phùng Xuân, Phùng Xuân đỡ lấy và đi luôn.

Tổ Lan với vẻ mặt đầy tình tứ âu yếm nói với Lạc Dương:

- Nhũ phụ đã đỡ nhiều và tỉnh hơn trước, vừa rồi có hỏi đến hiền đệ.

Mai Nhi cũng nói xen vào:

- Tiểu thư vết thương ở bàn tay của Bình muội...

Tổ Lan chợt giật mình kinh hãi kêu ủa một tiếng rồi giương đôi mắt lên nhìn Lạc Dương tỏ vẻ van lơn:

- Suýt tí nữa thì tôi quên vết thương của Bình Nhi trầm trọng, mời Dương đệ vào trong xem giùm.

Lạc Dương đỏ bừng mặt ngập ngừng đáp:

- Chị Lan, nam nữ thụ thụ bất thân, tôi chữa cho nàng ấy sao được. Bây giờ tôi gởi chị một viên linh đơn, chị cho cô ấy uống vậy.

Tổ Lan nũng nịu nói:

- Thầy thuốc ra tay cứu chữa cho người, ai câu nệ những hủ tục ấy.

Nói xong nàng nắm lấy cánh tay của chàng kéo đi tiếp:

- Ta đi thôi! Lạc Dương bất ngờ bị Tổ Lan kéo mạnh khiến chàng loạng choạng suýt ngã ngay vào lòng nàng. Mai Nhi thấy vậy che mặt cười khúc khích.

Tổ Lan đưa mắt lờm Mai Nhi và hừ một tiếng kéo Lạc Dương đứng dậy, đi thẳng vào trong.

-oOo-

Ngoài trời những ngôi sao thấp thoáng lúc tỏ lúc mờ, gió lạnh vẫn ào ào thổi. Bỗng bên bờ tường xuất hiện một hàng người đứng sừng sững như những bóng ma, xa xa tiếng của Phùng Xuân khẽ quát:

- Đi! Mấy chục cái bóng đen kia nhanh như tên nhảy ra ngoài tiến thẳng về phía đông nam liền. Chỉ trong nháy mắt những người đó đã lẫn vào trong bóng tối. Một lát sau, Lạc Dương cùng Tổ Lan ở trong nhà cùng nhảy ra tiến thẳng về phía đông nam.

Trăng mờ gió lạnh, tiếng lá cây xào xạc. Ở phía đông nam trên một ngọn đồi đầy cỏ hoang, cỏ mọc cao đến bụng người cách tòa nhà họ chừng hơn năm dặm, bỗng có ba cái nỏ ở trong một ngôi mộ bắn ra, tiếng nỏ đi kêu veo veo làm chấn động cả đêm khuya và đột nhiên từ đằng xa có ba ngọn lửa bốc

lên nhờ gió thổi, không bao lâu ba ngọn lửa đó đã lan khắp nơi và chỉ trong nháy mắt đã biến thành một bể lửa liền. Mùa thu cây cỏ khô héo nên lửa tới đâu là bốc cháy tới đó, không bao lâu ngọn lửa đã lan tràn mấy dặm.

Trên đồi hoang những ngôi mộ vô thừa nhận, Phùng Xuân đã dẫn mấy chục tên cung thủ mai phục ở đó, thấy lửa lan rộng liền cùng mấy chục người nhảy xổ ra, thỉnh thoảng lại bắn mười mấy mũi nỏ lên trên không, mũi nỏ nào đằng đâu cũng có lửa nên rớt xuống đâu là nơi đó bốc cháy liền. Không bao lâu cả cánh đồng bao la bát ngát ở quanh đó đều có lửa bốc cháy ngọn lửa càng cao, càng sáng không khác gì ban ngày.

Trong đám lửa đột nhiên có mấy người chạy ra, người nào người nấy quần áo và mặt mũi bị cháy xém, chúng cầm đầu chạy thẳng về phía ngược gió. Ngồi đầu, họa vô đơn chí, chúng vừa chạy tới bụi cỏ lau ở phía trước thì đột nhiên đã có hai người múa kiếm nhảy ra nhằm chúng chém luôn. Bảy tám tên trong bọn người bị lửa cháy sém đó chỉ kêu thét được một tiếng thì đã ngã ra chết liền.

Còn bốn năm tên nữa thấy tình thế nguy cấp, liền cướp đường đào tẩu, ngồi đầu, hai cái bóng kia đã nhanh như điện chớp, với hai thanh kiếm lợi hại khôn tả, chỉ trong nháy mắt đã giết hết cả bốn năm người kia.

Những tay cao thủ của Tam Nguyên và Hắc Kỳ bao vây tòa nhà đồ sộ kia có hàng mấy trăm người, chỉ chờ ngày Bang chủ của Tam Nguyên Bang tới là phát hiệu lệnh tấn công, không ngờ Trần Bách Thành vì đền ơn Vân Nhạc đã tiết lộ cơ mật cho Lạc Dương hay, rồi lại tặng cho chàng một gói luân tiêu để cháy để đối phó với mấy tay cao thủ Tam Nguyên và Hắc Kỳ hai bang.

Lúc đó, ngọn lửa cứ cháy liên miên ở phía đông và phía nam. Đàng giặc ẩn núp ở hai phía tây bắc thấy tình thế nguy ngập vội chạy lại nơi đó cứu chữa, không ngờ giữa đường gặp phải phục binh, bị hàng vạn mũi tên độc bắn trúng, chết hết nửa, còn những kẻ sống sót thấy vậy, đều hoảng loạn sợ mất hồn vía. Đồng thời chúng biết gặp thế bất lợi, có ở lại cũng chết oan uổng mà thôi. Lúc đó ngọn lửa càng cháy mạnh, không khí chung quanh đều nóng rát. Những người ở gần nó cũng bị ngộp thở.

Trước khi mặt trời mọc, trên không bỗng xuất hiện những đám mây đen rồi tiếp theo đó, một trận mưa rào đổ xuống ngọn lửa mới tắt dần.

Hai bóng người đi nhanh như điện chớp phi thân tới trước tòa nhà đồ sộ kia. Hai người đó chính là Lạc Dương và Hách Tổ Lan.

Lạc Dương tỏ vẻ kính phục và nghĩ thầm: "Tài hoa của Bách Thành quả thật phi thường, không những mưu kế trác tuyệt mà còn biết cả thiên văn nữa, đoán đúng được trời mưa gió. Nhân tài như y mà bị mắc kẹt trong hắc đạo thật là đáng tiếc".

Nghe vậy chàng định dụ Bách Thành nhập phe mình. Hai người chưa về tới trước tòa nhà, thì hai cánh cửa lớn mở toang, bên trong một chiếc xe lừa đi nhanh như bay phóng ra, theo sau là mấy chục người cưỡi ngựa phóng như bay.

Phía sau lại còn mấy chục con ngựa khác chưa có người cưỡi. Tổ Lan với Lạc Dương cũng tung mình nhảy lên lưng mấy con ngựa đó, và thoảng cái cũng mất dạng liền.

Trên trời sấm sét liên hồi làm hoa mắt, nhức tai mọi người. Tiếp theo là một trận mưa rào trút xuống như tát nước, những ngọn lửa tắt ngay. Hơi khói bốc lên trong mưa khét lẹt.

Đột nhiên, phía bắc có mấy chục chấm đen xuất hiện phi nhanh tới như chớp. Họ đi tới đâu nước bắn tung tóe tới đó. Hai người cưỡi ngựa đi trước trông rất oai vệ, râu dưới cằm dài tới tận bụng, người bên trái, mặt tái, lông mày rậm, mắt hổ, vẻ mặt sát khí đằng đằng. Người đó thấy cảnh vật ở trước mặt thảm khốc như vậy, tức giận vô cùng, xé ngực lông mày lên nhìn người cưỡi ngựa bên phải cười nhạt và nói:

- Đồng hiền đệ, nếu các anh em tuấn tiểu không uống rượu say làm chậm mất thơ khẩn cấp của Trần Bách Thành lão sư gọi về, thì khi nào gây nên nông nổi này, khiến bao nhiêu anh em bị hy sinh một cách đau đớn như thế kia.

Nói xong, mắt y tỏa ra những tia sáng giận dữ và khuôn khiếp liếc nhìn xung quanh một vòng rồi thở dài nói tiếp:

- Nếu việc này mà đồn đại khắp giang nam bắc thì Khương Huân Tổ này còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa.

Người cưỡi ngựa đi bên phải là Báo Chương Đồng Cẩm Quan Phó bang chủ của Tam Nguyên Bang nghe thấy Khương Huân Tổ nói như vậy phải lên tiếng khuyên giải:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, Bang chủ hà tất phải tức giận như vậy, con tiện tỳ họ Hách không sớm thì trễ cũng lọt vào tay chúng ta. Không ngờ, con tiện tỳ họ Hách tuy mặt đẹp như hoa mà lòng lại độc ác như rắn rết, cứ xem thủ đoạn của nó giết hai con của Bào Khốc tàn nhẫn như thế nào thì biết liền. Nếu không phải trận mưa lớn này, còn cháy lan tràn thêm nữa, thì không riêng gì anh em Tam Nguyên Bang, Hắc Kỳ Hội chúng ta bị tai họa, mà còn nhiều người khác nữa cũng bị hại chứ không sai.

Đang lúc ấy, người cưỡi ngựa ở phía sau đã lớn tiếng truyền báo:

- Hắc Kỳ Hội chủ tới.

Mọi người liền thấy một người cưỡi ngựa phi tới nhanh vô cùng, người đó tuổi độ trung niên, mặt lạnh lùng, chưa tới nơi đã lên tiếng hỏi:

- Tiện tỳ họ Hách đã đào tẩu rồi phải không? Khương Huân Tổ đáp:

- Tiểu đệ với các bộ hạ đến chậm một bước không biết chúng đâu hết, chắc con tiện tỳ ấy với đồng đảng đã tẩu thoát rồi cũng nên.

Người trung niên mặt lạnh lùng kia đưa mắt liếc nhìn hai bên rồi nói tiếp:

- Chẳng lẽ chúng ta chịu để cho những người này chết oan chết uổng hay sao? Không biết con tiện tỳ họ Hách chạy về phía nào, chúng ta mau đuổi theo chúng hơn là đứng thờ người ở đây.

Huân Tổ nghe nói, cảm thấy bất mãn, nhưng vẫn phải cố nén giận vừa cười vừa đáp:

- Nếu tiểu đệ biết tiện tỳ họ Hách chạy về hướng nào thì cần gì đến Hồng huynh thúc giục như thế.

Hắc Kỳ hội chủ biết mình lỡ lời liền ho một tiếng, đưa tay ra chỉ tòa nhà đồ sộ kia hỏi tiếp:

- Chẳng hay trong tòa nhà kia còn có người nữa không? Huân Tổ đáp:

- Tiểu đệ chưa vào căn nhà đó, nhưng có vào cũng vô ích.

- Thế sao không cử người vào trong đó khám xét, biết đâu chúng để sót lại manh mối nào cho chúng ta theo dõi.

Hắc Kỳ hội chủ về mặt hậm hực đề nghị như vậy, liền tiếp:

- Cá trong lu mà còn để cho nó tẩu thoát thì lạ thật...

Huân Tổ nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, mắt tỏa ra hai luồng ánh sáng hung ác, nhưng y lại cố đè nén ngay lại, về mặt lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ chỉ huy thảm bại như vậy, thật là hổ thẹn. Hồng huynh đại tài phi thường, tiểu đệ xin vui lòng thoát lui dưới trướng, để huynh chỉ huy. Một con nữ tỳ của con tiện tỳ họ Hách kia đang ở trong tay tiểu đệ, thế nào chúng cũng tìm cách cứu con tiện tỳ ấy và chúng sẽ tự đâm đầu vào lưới. Chúng ta ở đây cũng vô ích, chỉ bằng cùng trở về thương lượng đại kể có hơn không.

Người trong hắc đạo võ lâm phần nhiều hay xung đột bởi một chút danh lợi, tuy bề mặt chúng hợp tác với nhau, nhưng sự thật bên trong lúc nào cũng nghĩ mưu kế để hại ngầm nhau.

Hắc Kỳ hội chủ không ngờ Khương Huân Tổ lại khiêm tốn đến thế, nên không tiện nói những lời khó nghe nữa, chỉ suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Dù sao chúng ta cũng nên vào tòa nhà kia khám xét một lần đã.

Nói xong, y liền thúc ngựa đi luôn, Báo Chương Đồng Cẩm Quan vội lớn tiếng gọi:

- Hồng hội chủ hãy khoan đã. Tiện tỳ họ Hách tính rất độc ác, biết đâu y thị xếp đặt sẵn quỷ kế ở trong tòa nhà đó. Để đợi chờ chúng ta đâm đầu vào cạm bẫy.

Hồng hội chủ cười nhạt hỏi lại:

- Hồng mỗ không tin chúng còn có thì giờ xếp đặt độc kế như thế, chúng mãi đào tẩu còn chưa kịp thì làm gì có thì giờ xếp đặt cạm bẫy hãm hại chúng ta chứ.

Đồng Cẩm Quan lại xem lời nói tiếp:

- Ở đời ta nên đề phòng là hơn, chúng ta hãy cho một chú em vào khám xét trước, rồi chúng ta vào sau cũng chưa muộn.

Hồng hội chủ gật đầu đáp:

- Như vậy cũng được.

Cẩm Quan liền phái một tên bộ hạ phóng ngựa chạy thẳng vào trong tòa nhà kia, người đó là một đại hán ngoài ba mươi tuổi, phi ngựa gần tới tòa nhà kia thì tung mình luôn vào bên trong.

Tên đại hán này, vì nghe Cẩm Quan nói ở trong nhà có thiết lập độc kế, nên hấn chưa vào đã sợ hãi. Lúc ấy, trời đã sắp sáng tỏ mà tên đó vẫn cảm thấy trong tòa nhà lớn đầy những quỷ khí, bất cứ một cái gì hơi khác lạ cũng làm y hoảng sợ hết.

Tên đó thấy cửa lớn mở toang, bên trong có ánh sáng lò mờ, y vừa nhẹ nhàng bước vào trong thấy bày bàn ghế vẫn xếp đặt chỉnh tề, nhưng không có một bóng người. Y ho mạnh một tiếng, vỗ ngực mấy cái mới đi từng bước một tiến thẳng vào bên trong, bỗng trên ký trà có một lá thư, y liền ngừng bước định thần nhìn kỹ thấy ngoài bao thư đề gọi "Khương Huân Tổ của Tam Nguyên Bang", người đó liền nghĩ thầm: "Ồ! Xem như vậy trong nhà này không có một người nào ở lại nữa, bằng không hà tất y lại để lá thư này như thế. Đồng phó bang chủ bị rấn cản, nên hể giẫm phải vỏ chuối là sợ liền, thật là nhát gan quá." Nghĩ đoạn, y thấy can đảm hơn trước giờ tay cầm lấy lá thư ở trên ký, ngờ đâu tay y vừa đụng tới lá thư thì lá thư đó bị chi phong của y đẩy rớt xuống đất. Y cúi mình xuống để nhặt lá thư, bỗng phía sau có tiếng kêu choang thật lớn, y cả kinh thất sắc vội đứng thẳng lên, quay đầu nhìn về phía sau, thì thấy một loạt ghế bàn đồ sập xuống. Y không hiểu tại sao những ghế và bàn đó lại đổ được, liền ngăn người ra chưa kịp suy nghĩ đã lại nghe thấy có tiếng choang một cái tiếp theo có một tiếng động rất lớn nữa. Y ngẩng đầu nhìn ra ngoài sảnh, bỗng biến sắc mặt vì thấy một cánh cửa song sắt đã khép lại. Y vội chạy ra xem, then sắt đó to bằng cánh tay trẻ con, y đoán chắc bên trong thế nào cũng có quỷ kế độc ác gì và nghĩ đến bản thân nguy hiểm, vội dùng thủ pháp đập mạnh vào những then sắt đó để thoát.

Ngờ đâu, tai họa lại tới liền với y...

Bọn giặc bên ngoài đợi chờ mãi không thấy đại hán kia ra, đều đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc, Đồng Cẩm Quan lại sai thêm năm người nữa vào bên trong xem sao.

Năm người đó phi thân vào trong nhà, một lát sau bỗng có tiếng nổ ầm long trời lở đất. Cả tòa nhà đồ sộ vỡ tan tành, gạch ngói bắn tung tóe, lửa ở bên trong bốc lên ngợp trời, cát đá bay lên trên không rồi rớt xuống không khác gì một trận mưa rào thật vô cùng kinh khiếp.

Quần hùng thấy vậy cả kinh, vội quay đầu ngựa chạy luôn, nhưng những con ngựa đó quá hoảng sợ chỉ kêu hí luôn mồm, nhưng không sao cất vó chạy nổi. Vì thế có rất nhiều người bị đá và cát vụn ở trên rớt xuống, vỡ đầu tan xác, tiếng kêu thảm thiết vang rền.

Những người may mắn chạy thoát, thì cứ cắm đầu đào tẩu không dám quay lại.

Bọn người thoát chết chạy một mạch tới bờ sông mới hoàn hồn. Huân Tổ hậm hực nói:

- Mối thù này không trả được ta thì không làm người, ta phải về ngay tổng trại đem con tỳ nữ kia ra dùng hình phạt ác độc tra hỏi, có thể mới tìm được tung tích con tiện tỳ họ Hách...

Y nói tới đó, bỗng trong đám cỏ lau ở bên sông có một chiếc thuyền nhỏ từ từ bơi ra.

Đại hán áo đen ở thuyền đặt chiếc dầm lên trên thân thuyền rồi tung mình nhảy lên bờ. Khi người đó vừa đặt chân xuống mặt đất, đã chấp tay vái chào và nói:

- Bẩm bang chủ, La Thái và ba người với thiếu nữ họ Hà đã lên trốn mất rồi.

Huân Tổ và Cẩm Quan mặt biến sắc, đứng chờ người ra, mãi sau Cẩm Quan mới thờ dãi cất tiếng hỏi:

- Chúng ta không nghe lời của Bách Thành thật là hối tiếc. Nếu Quảng Thành nhị bá không ở trong tay La Thái thì thế nào tiện tỳ họ Hách cũng lấy được. Tỳ nữ họ Hà bị điểm yếu huyết tề rồi thì tất nhiên y thì không thể nào đào tẩu một mình được, chắc bị La Thái bắt đi, La Thái là người xảo trá thế nào cũng tra hỏi cho ra chỗ ở của tiện tỳ họ Hách...

Nói tới đó, y ngừng lại giây lát nói tiếp:

- Như vậy chắc Quảng Thành nhị bá ở trong người tiện tỳ họ Hách đúng hơn là ở trong người La Thái.

Huân Tổ sắc mặt thay đổi luôn luôn, lúc thì trắng lúc thì xanh, trong lòng đau đớn không thể tưởng được. Người trên giang hồ quý nhất là tên tuổi mà nay bị kẻ khác liên tiếp đánh bại như thế thì còn gì là thanh danh, huống hồ lại có mặt của Hắc Kỳ hội chủ.

Hắc Kỳ hội chủ liếc mắt nhìn Huân Tổ mặt tỏ vẻ khinh thị. Cẩm Quan vội nói tiếp:

- Bang chủ, việc này không thể chậm trễ được, bọn La Thái đào tẩu chưa lâu, Bang chủ nên về tổng trại ra lệnh tróc nã, nếu trì hoãn sợ không kịp.

Hắc Kỳ hội chủ cười nhạt, lăm lăm như nói một mình:

- Không có tài ba lại không có mưu lược, mà cứ muốn đòi làm Minh chủ của lục lâm.

Khi thất bại lại hoảng sợ đến chân tay cuống quýt, người như thế làm sao thu phục nổi hào kiệt trong thiên hạ.

Huân Tổ nghe nói cả giận định tỏ thái độ, nhưng Cẩm Quan đã gạt tay áo y và cười nói tiếp:

- Chắc La Thái đào tẩu không xa đâu, Bang chủ, chúng ta mau về trại đi.

Nói xong, y rút lên một tiếng thật dài, trong bụi lau liền có mười mấy chiếc thuyền lớn đi nhanh như tên chèo ra. Huân Tổ cố nén giận gượng cười nói:

- Hồng huynh không nên vì nhất thời được thua đó mà nổi giận, huynh đệ phải hợp nhất mới có lợi, chia rẽ thì cả hai cùng bị thiệt. Và lại, việc chúng ta chia rẽ đồn ra ngoài ắt bị thiên hạ chê cười.

Hắc Kỳ hội chủ quả thực là một tay gian hùng, y cũng biết nếu không nhẫn nại thì thế nào cũng "Cái nấy sảy cái ung", nên y vội đổi giọng đáp:

- Tiểu đệ rất đau lòng thấy thủ hạ bị tai họa một cách thảm thương như vậy, nên mới lỡ lời, mong Khương huynh lượng thứ cho.

Huân Tổ đáp:

- Chúng ta vốn là bạn chi giao, tiểu đệ cũng hiểu tại sao Hồng huynh nổi giận như thế, nên không bao giờ tiểu đệ dám trách cứ huynh cả.

Quần hào liền lần lượt xuống thuyền và đi thẳng ra sông lớn.

Chương 18: Xuất Động Toàn Lực

Nhắc lại Trần Bách Thành và các bạn từ biệt Lạc Dương xong, đi thẳng ra bờ sông, khi đi đường y không nói năng gì cả như đang chú tâm suy nghĩ một việc gì.

Quan Đức Luân biết rõ tánh của Bách Thành, ngày thường rất vui chuyện, nhưng hễ gặp đại sự thì thận trọng suy nghĩ, trầm lặng không nói nửa lời, nên y liếc nhìn Bách Thành rồi vừa cười vừa hỏi:

- Trần huynh đang nghĩ ngờ một việc gì phải không? Bách Thành đáp:

- Năm xưa, chúng ta ở phạm điểm Trường Hưng Ký tại phủ Thừa Đức nếu không được Tạ ân công ra tay cứu giúp thì chúng ta đã tiêu tán thành cây cỏ rồi, làm gì còn đến ngày nay nữa. Bởi thế Trần mỗ đã hứa với Tạ ân công rằng nếu sau này có việc gì cần đến Trần mỗ, dù có phải leo núi cao, vượt biển cả, Trần mỗ cũng không từ chối.

Đức Luân gật đầu đáp:

- Bởi thế Trần huynh mới lập kế giúp Lạc thiếu hiệp để báo đức. Tiểu đệ nhận thấy Trần huynh làm như vậy rất phải, huynh là người mưu trí vô song, không hiểu đã nghĩ ra được kế gì chưa? Bắc Thành liền hạ giọng nói rõ mưu kế của mình cho mấy người kia nghe. Bốn người kia nghe xong gật gù khen hay.

Lát sau, năm người đi tới trước sông Trường Giang, Bách Thành huyết một tiếng sáo miệng, liền có một chiếc thuyền nhỏ, từ trong bụi lau bơi ra. Năm người nhanh như năm mũi tên nhảy xuống thuyền đó.

Bách Thành lên tiếng hỏi:

- Hiện tuần dương trại đang đậu tại bến Hạ Du cách đây chừng mười dặm, các anh em ở trên thuyền đều lên bờ để nhậu nhẹt cả.

Bách Thành nghe nói mừng rỡ thắm nói tiếp:

- Lúc này là lúc nào mà các người còn tham ăn, tham uống như thế nhờ làm hư đại sự thì sao? Đại hán lùn và nhỏ kia như vừa cười vừa đáp:

- Đối phương như cá trên thớt, vả lại họ nghe nói tối nay không đi truy kích, nên họ mới đi ăn nhậu như thế.

Bách Thành cười nhạt nói tiếp:

- Phiền huynh đài mau cho chúng tôi sang bên kia sông rồi báo cho tuần dương trại chủ hay là hiện giờ Trần mỗ có việc cần nhờ tuần dương trại chủ truyền báo cho Bang chủ hay Trần mỗ sẽ đợi chờ Bang chủ ở Lợi Không khách sạn phía bên kia bờ sông.

Hào hán lùn nhỏ vâng lời, hết sức hơi thuyền đưa bọn Bách Thành qua sông. Khi tới bờ bên kia năm người liền đi ngay.

Bọn Trần Bách Thành lên đến trên bờ đã thấy hai chiếc thuyền đèn lồng treo ở trước cửa Lợi Không khách sạn, có ánh sáng đỏ lò mờ rọi ra. Bách Thành liền hỏi:

- Không biết bọn La Thái có còn ở trong khách sạn không? Đức Luân đáp:

- Có lẽ chúng vẫn còn ở đấy, chúng đang cần nơi dừng chân, chắc không vội đi ngay đâu.

Lợi Không khách sạn bề ngoài là khách sạn để cho khách thương gia trọ, nhưng sự thật bên trong lại là chỗ tai mắt của Tam Nguyên Bang.

Năm người đi nhanh như gió, thẳng về chỗ của mình. Bách Thành nói với Đức Luân:

- Quan hiền đệ, mau mời bọn La Thái ba người lại đây.

Nói xong, y liền lấy bút mực viết một bức thư trình cho Khương Huân Tổ. Đức Luân vâng lời đi luôn. Một lát sau Bách Thành viết xong lá mật thư bỏ vào trong túi, thì ngoài phòng đã có tiếng chân người đi tới. Đức Luân dẫn bọn La Thái vào. Bách Thành vội đứng dậy chào, vẻ mặt hớn hờ. La Thái vừa chấp tay chào vừa hỏi:

- Đêm khuya thế này, Trần lão sư cho gọi chúng tôi có việc gì thế? Bách Thành vẻ mặt nghiêm nghị làm ra vẻ bí mật trả lời:

- La lão sư vẫn chưa biết mình nguy hiểm đến nơi hay sao? Chỉ đợi trời sáng tỏ là Trần mỗ rời khỏi đây liền, nên không muốn nhần tâm trông thấy ba vị

bị tai họa, mời ba người để báo cho biết.

La Thái ba người nghe nói thì biến sắc mặt run lẩy bẩy. Một lát sau La Thái mới lên tiếng:

- Trần lão sư nói gì lạ thế? La mỗ có làm gì đâu mà nguy hiểm? Lúc ấy Đức Luân bỗng rời khỏi phòng đi ra bên ngoài. Bách Thành nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Vừa rồi năm anh em đệ thấy bờ sông bên kia xuất hiện Đàm Trấn Viễn, Hồ chủ Động Đình Hồ cùng với một số bộ hạ khá đông đang đầu trí mạng với các tay cao thủ của Tam Nguyên Bang... Đàm Trấn Viễn nói: "Tư oán của Tam Nguyên Bang với Hách Tổ Lan không thể lờ đi cả việc Quảng Thành nhị báu vào vì nhị báu do La lão sư đem theo, nếu quý bang không tin thì xin đem ba người ra đối chứng thì rõ chuyện ngay." La Thái biến sắc mặt, mặt lộ hung quang vội đáp:

- Làm gì có chuyện đó. Nếu tại hạ có Quảng Thành nhị báu thì đã sớm cao chạy xa bay rồi, còn đến đây làm gì, Đàm Trấn Viễn nói như vậy thật là quá khi người.

Bách Thành xem sắc mặt của La Thái thấy y chỉ hăng hái bề ngoài thôi chứ trong lòng đã hoảng sợ rồi liền cười vừa nói tiếp:

- Sự thật ra sao đệ là người ngoài không dám bàn nhưng theo chỗ đệ được biết thì Tam Nguyên Bang tin lời của Đàm Trấn Viễn rồi, hiện y đã truyền lệnh cho Khương bang chủ, nguy cơ của ba vị sắp tới nơi. Lời nói của đệ chưa biết chừng là sai lạc cũng nên nhưng tin hay không là tùy ở ba vị.

Lúc ấy La Thái ba người không sao nhin được nữa, đột nhiên vùng đứng dậy.

La Thái chấp tay chào và nói:

- Trần lão sư chỉ bảo cho như vậy, tại hạ xin cảm tạ và sau này sẽ báo đền, nay tại hạ xin cáo từ.

Bỗng nhiên Đức Luân ở ngoài lên vào trong phòng về mặt hoảng hốt nói:

- Tuần giang Tứ Kiệt đã đem tám mươi cao thủ bố trí ở các lối đi nên tiểu đệ ra ngoài bị cản trở, đệ hỏi Tứ Kiệt có gì xảy ra thì Tứ Kiệt trả lời là không biết. Họ còn nói phải đợi chờ Bang chủ về. Tiểu đệ nghĩ thầm, có lẽ họ làm như vậy là để bảo vệ lão sư cũng nên.

La Thái ba người nghe nói giật mình kinh hãi và lộ vẻ hậm hực. Bách Thành là người đa mưu túc kế nên vội đáp:

- Việc đã khẩn cấp, ba vị đào tẩu thế nào cũng bị chúng giữ chứ không sai, chi bằng hãy núp ở dưới sập của đệ chờ nghĩ cách đối phó may ra thoát khỏi các nhục bị chúng bắt.

Lúc ấy La Thái đã cuống cả lên không biết quyết định ra sao biết rõ Trần Bách Thành là người đa mưu túc kế nên vội nói đáp:

- Tất cả mọi việc xin nhờ Trần lão sư giúp cho! Nói xong, y với hai người kia chạy tới trước sập rồi cùng cả vào dưới gầm. Bách Thành liền đưa mắt ra hiệu cho Đức Luân ba người chạy tới trước sập nhanh tay điểm huyệt mê ở sau lưng của ba người đó. Bọn La Thái ba người chỉ kêu được một tiếng liền chết giấc hết.

Bách Thành liền vội nói tiếp:

- Bốn vị hiền đệ mau đem bọn La Thái, ba người tới Sài Sơn đợi tôi.

Nói xong y ra ngoài trước. Ngoài cửa khách sạn có một đại hán to lớn vạm vỡ đang đứng nói chuyện với tên phổ ky, miệng toàn hơi rượu chứng tỏ y đã khá say.

Đại hán ấy trông thấy Bách Thành liền tiến lại hỏi:

- Trần lão sư có việc gì thế? Bách Thành, vội lấy lá thư viết sẵn đưa cho tên đại hán trả lời:

- Triệu phó trại chủ, vì việc khẩn cấp tại hạ chưa thể nói được, phiền Phó trại chủ trao ngay cho Bang chủ, đề trước khi trời sáng, Bang chủ có thể đến ngay bên bờ sông bên kia, bằng không trăm anh em của quý bang sẽ bị chết một cách thảm khốc.

Đại hán nọ ngần người ra, có vẻ hoảng sợ, nên y đã tỉnh rượu, rùom rà hỏi lại:

- Thật có việc khẩn cấp đến thế ư? Bách Thành nghiêm nghị đáp:

- Khi nào tại hạ lại đối Phó trại chủ, nếu để chậm trễ chỉ sợ Phó trại chủ gánh vác không nổi thôi.

Đại hán đó hoảng sợ vô cùng quay mình đi luôn. Bách Thành thấy tên đó đi khỏi liền mỉm cười, giờ khinh công ra ngấm ngầm theo sau tên đó.

Hai năm gần đây Tam Nguyên Bang quật khởi tại Giang Nam thế lực ngày càng bành trướng còn mạnh hơn cả Hồng Kỳ Bang năm xưa Bang chủ là Thiết Xí Thần Yên Khương Huân Tổ là người tài cao nhưng hay tự phụ, nhiều tham vọng. Y thiếu người phụ tá bang chúng lại rất phức tạp, người tốt cũng nhiều, kẻ xấu cũng không ít, nên các nhân vật trong lục lâm giang hồ đối với Tam Nguyên Bang khen chê không đều. Huân Tổ thấy năm xưa Hồng Kỳ Bang bị thảm hại như vậy, nên tổng trại của y không bao giờ thiết lập hẳn một nơi như Hồng Kỳ Bang mà lưu động, bí ẩn khắp nơi, không những

người ngoài không sao biết được mà cả người trong bốn bang trừ có năm sáu người thủ lĩnh ra, những người khác cũng không một ai hay biết.

Bách Thành đi theo tên đại hán đó, vì say rượu nên y không hay biết ở phía sau có người theo dõi. Một lát sau, y đã đi được mười mấy dặm đường đến một ngã ba sông, nơi đây cỏ lau mọc um tùm có thể nói là gần che lấp mặt sông, quả thật là bí ẩn hết sức. Đại hán ngừng chân lại, hai tay vỗ mấy cái tức thì trong bụi lau có người lên tiếng quát hỏi:

- Ai đó? Đại hán đáp:

- Tuần Giang trại Triệu Tuấn có việc cần muốn yết kiến Bang chủ.

- Thế ra Triệu phó trại chủ đây ư. Xin mời lên thuyền.

Đột nhiên trong bụi lau có một chiếc thuyền nhỏ đi nhanh như tên vọt tới cạnh bờ, mũi thuyền có thấp một cái đèn Khổng Minh, đèn đó có một luồng ánh sáng vàng rực rỡ, chiếu thẳng lên bờ.

Triệu Tuấn nhảy ngay lên trên thuyền, ngọn đèn liền tắt.

Bách Thành chỉ nghe thấy tiếng thuyền đi xuyên vào bụi lau thôi. Cũng nên biết chuyện này, Bách Thành tới đây có mục đích cứu Hà Phụng Nhi, nữ tỳ thân tín của Hách Tổ Lan. Tuy y với Tổ Lan không có tình cảm gì hết, sở dĩ y ra tay cứu thị tỳ của nàng vì cảm ơn đại đức của Tạ Vân Nhạc nên y mới nể Lạc Dương mà ra tay cứu nàng.

Chừng một tiếng đồng hồ sau, Bách Thành bỗng nghe thấy tiếng sè sè inh tai, y cố nhìn thấy mười mấy chiếc thuyền to lớn từ từ ra khỏi bụi lau tiến thẳng về phía sông lớn.

Thuyền này cũng chở mấy chục người, y mừng rỡ vô cùng, ngẩng mặt nhìn lên trời đoán biết nửa giờ sau thế nào cũng mưa to gió lớn. Y quay lại nhìn sang phía bờ sông bên kia thấy nơi đó có ánh sáng đỏ chột nháy hai cái, biết Lạc Dương và đồng bọn đã theo kế của mình tiến hành rồi, gió Đông Nam rất mạnh thế nào cũng thành công, y dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và đi đến bờ sông, bắt chước Triệu Tuấn vỗ tay mấy tiếng, quả nhiên trong bụi lau có người lên tiếng hỏi liền:

- Ai đó? Bách Thành đáp:

- Lý Nhị Hồ ở trại Tuần Giang, vừa rồi sang sông có gặp thuyền của Bang chủ, sai tôi đưa lệnh tới đây đem tiễn tỳ họ Hà đi ngay.

Người trên thuyền liền vâng lời:

- Vậy xin treo lệnh tiễn ra để kiểm soát.

Nói xong, ngọn đèn Khổng Minh bỗng có ánh sáng chói lọi chiếu ra, Bách Thành liền đáp:

- Xin tuân lệnh! Vừa nói dứt, Bách Thành đã nhanh như điện chớp nhảy xuống dưới thuyền chìa tay ra và nói tiếp.

- Lệnh tiễn đây, xin kiểm soát đi.

Đột nhiên y xoay tay lại chìa hai ngón tay điểm luôn vào huyệt của người nọ. Người đó chưa xem kỹ đã bị điểm té luôn. Bách Thành giờ hai tay chộp ngay người y khẽ đè xuống, thừa tay tắt luôn ngọn đèn Khổng Minh rồi bơi chèo cho thuyền ngay tức thì đi sâu vào được mấy chục trượng, xa xa y trông thấy ba chiếc thuyền lớn khóa liền vào nhau. Trên thuyền tối đen như mực không có gì cả. Y hơi trù trù, rồi buông mái chèo xuống, nhún hai chân và tung mình nhảy lên cao, hóa thành một con đại bàng, giương cánh nhẹ nhàng nhảy lên trên cột buồm, lắng tai nghe được một hồi thấy ba thuyền đó không có tiếng động gì cả, y hoài nghi vô cùng và nghĩ thầm: "Chả lẽ họ đi hết rồi chăng?" Vừa suy nghĩ, y vừa tụt xuống bên dưới, y liền rón rén bước vào trong khoang. Bỗng nghe thấy trong khoang thuyền kẻ bên có tiếng người ử ử, mà chỉ có được một câu như sau: "Àn xe." Tiếp theo đó lại có tiếng người cười khúc khích, nhưng tiếng nói rất khẽ, y ngăn người ra giấy lát, sau y mới vỗ nhẽ và khẽ nghĩ tiếp: "Thì ra Bang chủ đi khỏi bọn chúng nhân rồi liền đánh cờ với nhau. Bộ hạ lười biếng và sơ suất như thế này làm sao mà làm nên đại sự." Y nhận thấy thời cơ không thể bỏ qua liền khẽ bước vào trong khoang thấy Hà Phụng Nhi đầu tóc bù tóc rối đang trợn tròn xoe đôi mắt thù hằn nhìn Bách Thành. Cạnh nàng có một người đàn bà béo đang ngủ say, hiển nhiên Phụng Nhi đã bị giầy vò rất nhiều và bị điểm huyệt nên không sao cử động được. Bách Thành nhìn sắc mặt của Phụng Nhi biết ngay nàng làm mình là người của Tam Nguyên Bang. Không có thì giờ để giải thích nữa, Bách Thành vội điểm ngay vào tử huyệt của người đàn bà béo, thuận tay cấp Phụng Nhi đi khỏi khoang thuyền nhảy sang thuyền nhỏ.

Bách Thành để Phụng Nhi nằm ở trên thuyền, dùng chèo cố sức bơi, chỉ thoáng cái đã đi xa ba trượng liền. Tiếp theo đó y lại chèo dòn dập hơn, thuyền lướt nhanh như tên xẹt không bao lâu đã ra tới cửa sông.

Phụng Nhi bỗng lên tiếng hỏi:

- Người nào sai khiến ngài chở tôi đi như thế? Bách Thành liền mỉm cười đáp:

- Do tiểu thư của cô nương, lão tới đây cứu giúp cô nương đây để lão giải huyệt cho cô nương đã.

Phụng Nhi lộ vẻ rầu rĩ nói tiếp:

- Tôi không cần giải huyệt đâu, đây là thủ pháp rất thâm độc, nếu ai không biết giải huyệt cho tôi ắt thế nào mặt mũi, mồm, tai của tôi cũng bị phun máu

chết liền. Lão tiền bối gắng giúp cho tôi được gặp tiểu thư, dù tôi có chết cũng cam tâm.

Bách Thành khẽ thờ dài một tiếng và nói:

- Hà cô nương khỏi cần phải nản chí như vậy, tuy công lực của tôi không giải nổi môn điểm huyết độc đáo này, nhưng chưa chắc không ai giải nổi. Quý hồ chúng ta rời khỏi nơi đây, thoát hiểm trước, rồi đây việc gì cũng giải quyết dễ dàng. Bây giờ hãy thứ lỗi cho tôi trước nhé.

Nói xong, lão hiệp đưa tay cấp lên người Phụng Nhi vác luôn. Giữa đường đã thấy thấp thoáng bờ sông phía bờ sông bên kia ngọn lửa hồng bốc lên tận trời xanh, cũng khi đó, mây cứ dòn tới dầm dập và điện chớp nhoáng liên hồi tiếng sấm nổ ầm ầm. Bách Thành đoán chắc Huân Tổ đã tới trước tòa nhà đồ sộ kia rồi và ngọn lửa đã cháy ra khắp cánh đồng Tổ Lan các người đã rời khỏi nơi đó nên y càng giờ hết sức lực khinh công ra chạy thật nhanh không bao lâu mưa ào ào đổ xuống liền.

Bách Thành cởi áo ra phủ lên người Phụng Nhi và ẵm nàng chạy thẳng về phía núi Sài Sơn.

Mây đã tan, mặt trời lộ dạng bên kia sông Hà Khẩu, hai bóng người xuất hiện. Hai người đó là Lạc Dương và Tổ Lan, Tổ Lan cải nam trang cùng Lạc Dương, hai người đều dùng mặt nạ da người. Họ đang đứng sát nhau nhìn nền trời bên kia sông. Bỗng dưới cây liễu ven sông xuất hiện một đại hán mặc áo cụt đi tới, vừa cười vừa hỏi:

- Hai vị có qua sông không? Tổ Lan ngắm nhìn đại hán đó, thấy người vạm vỡ khỏe mạnh nhưng không ra vẻ người biết võ, chắc không phải là môn hạ của Tam Nguyên Bang nên nàng gật đầu. Lạc Dương liền lên tiếng hỏi:

- Bác lái đò, hai người qua sông tính bao nhiêu? Người nọ liền cười đáp:

- Tiểu nhân không dám lấy nhiều, tùy khách quan cho bao nhiêu cũng được.

Lạc Dương liền móc túi lấy chừng năm chỉ bạc trao cho đại hán ấy. Đại hán liền đỡ lấy tiền và nói:

- Quá nhiều rồi, quá nhiều rồi, cảm ơn hai vị mời hai vị khách quan xuống thuyền.

Hai người theo đại hán đó xuống thuyền đi ngay Hạ Khẩu. Thuyền tới giữa sông, lúc đó mặt trời vừa mọc, ánh sáng chói lọi trông rất đẹp mắt, nhất là Hoàng Hạc Lâu được trang hoàng lịch sự và hùng vĩ khôn tả.

Lúc ấy giữa sông lại xuất hiện một cái thuyền khác và cũng tiến thẳng sang bờ sông bên kia. Trong thuyền có một ông già mắt điều hâu, mũi kết, đôi ngươi có ánh sáng chói lọi tia ra và cứ ngắm nhìn thuyền của Lạc Dương không chớp mắt. Hai thuyền đã đi cách nhau chừng bốn năm trượng. Lạc Dương đã trông thấy rõ ông già đó liền ngăn người ra và dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng.

Tổ Lan thấy sắc mặt Lạc Dương biến sắc, liền quay lại nhìn ông già kia và hỏi Lạc Dương:

- Người đó là ai, hiền đệ có biết không? Lạc Dương lắc đầu chưa kịp trả lời nhưng Tổ Lan vốn thông minh chỉ nhìn qua nàng biết chàng quen người này, không chừng còn có thù oán là khác. Biết thế khi nào nàng chịu để yên, nên liền hỏi tiếp. Bất đắc dĩ Lạc Dương phải gượng cười và trả lời:

- Người đó là Lại Đăng Khôi.

Tổ Lan kêu ủa một tiếng rồi giơ tay lên vuốt tóc bị gió cuốn rối loạn mồm tùm tùm nói tiếp:

- Y ở thị trấn Lạc Trúc, trước đây Phụng Nhi không hiểu ra tay cản trở hiền đệ nên y mới tẩu thoát được phải không? Cứ xem đôi mắt, tôi đoán chắc hiền đệ với Lại Đăng Khôi này có mối thâm thù? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Chị Lan nghĩ sai rồi, tiểu đệ gặp lại Đăng Khôi lần đầu tiên tại thị trấn Lạc Trúc, sao chị bảo y với đệ thù nhau được nhưng y là người cộng sự với kẻ thù của đệ là Vạn Đăng Long ở Vân Giang.

Tổ Lan lại cười và nói tiếp:

- Ra là thế. Bây giờ, chúng ta bảo người lái thuyền đến gần thuyền của Lại Đăng Khôi rồi như vậy dù y bay lên trời cũng không thoát.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp:

- Không, lúc này không nên cho y biết mình là ai vội, phải cứu Hà cô nương trước, mình cần giữ bí mật đến nơi Khẩu Thành, vì thế nào y cũng ở lại nơi đó vài ngày.

Tổ Lan liếc nhìn Lạc Dương một cái vừa cười vừa nói theo:

- Theo đệ, chị đang áy náy bởi chuyện Phụng Nhi phải không? Lạc Dương mỉm cười không trả lời, mắt không nhìn theo thuyền Đăng Khôi nữa, chỉ nhìn xuôi về phía Sài Sơn và Hoàng Hạc Lâu. Vì Lạc Dương với Hách Tổ Lan đeo mặt nạ da người nên Đăng Khôi chỉ nhận thấy hai người lạnh như băng tuyết, không có điểm nào đáng nghi ngờ để ý tới cả.

Thuyền đi rất nhanh, không bao lâu đã sang tới bờ sông bên Hạ Khẩu. Đăng Khôi lại đi theo ven bờ sông để xuống miền hạ du. Lạc Dương với Tổ Lan hai người cùng lên bờ. Lạc Dương bỗng thấy hình bóng của Bách Thành nhưng thoáng biến mất, trong lòng hoài nghi vô cùng.

Đột nhiên trong đám đông có một ông già đầu tóc bạc phơ, trông rất yếu ớt chui ra lõi kéo Lạc Dương và nói:

- Bây giờ cháu đã về, cô cháu đang đau nặng trước khi hấp hối muốn gặp cháu một phen, cháu mau theo lão tới đây.

Nói xong, ông ta chớp mắt mấy cái rồi quay mình đi luôn.

Lạc Dương hiểu ý ngay, biết là người của Bách Thành tới, chàng liền đưa mắt ra hiệu cho Tổ Lan và khẽ nói:

- Chúng ta theo ông ta đi đi.

Thị trấn Hạ Khẩu rất phồn hoa, ngựa xe như nước, người đi lại đông đảo, cửa tiệm nào cũng sầm uất. Lạc Dương và Tổ Lan lặng lẽ theo ông già đi qua đường phố lớn ở bờ sông, tiến thẳng lên đến sau núi Sài Sơn rồi leo lên núi, càng đi càng vắng bóng người. Ông già đột nhiên ngừng bước quay người lại nhét luôn một miếng giấy vào tay Lạc Dương rồi quẹo sang đường bên, tiến thẳng vào rừng mật đặc.

Lạc Dương biết có nguyên nhân gì đây, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh không thấy có người nào mới dám mở giấy ra coi. Tổ Lan cũng giúp vào xem trong đó có viết gì, thì ra: "Hà cô nương đã được cứu thoát, hiện đang ở nhờ nhà người tiểu phu họ Tiêu tại núi Sài Sơn này.

Hà cô nương bị kẻ gian dùng thủ pháp rất ác độc và độc đáo điểm huyết, vì công lực của y hãy còn non nên không dám tự tiện giải huyết cho nàng, vì sợ giải huyết nhầm, nàng sẽ phun máu ra mà chết và cũng vì sợ Bang chủ Tam Nguyên Bang nghi ngờ nên không dám ở lại đây, phải vội quay trở về ngay, chờ trời tối hẳn, y tới thăm và nói rõ sự thể cho hai người hay." Dưới không ký tên gì cả nhưng không cần nói rõ, Lạc Dương cũng biết thư này của Bách Thành viết rồi.

Tổ Lan đọc xong, mừng rỡ vô cùng và ngạc nhiên hỏi:

- Người này là ai, sao lại không ký tên.

Lạc Dương đáp:

- Người này tài trí phi thường, Chúng ta thoát khỏi vòng vây cũng nhờ y ra tay trợ giúp cho đây.

Tổ Lan hơi giận nói:

- Tôi biết người đó rồi, nhưng tôi muốn hỏi tên họ thật của y là chi? Lạc Dương giả bộ làm như rất huyền bí rồi đáp:

- Chị Lan đừng có hỏi ở đây, nhờ người ta biết thì phiền lắm, để đi gặp Phụng Nhi đã, rồi hãy nói sau.

Nói xong, chàng dẫn đường đi trước, cả hai cùng leo lên trên đỉnh núi. Tổ Lan với Lạc Dương hai người đi tới một căn nhà lá ở trên sườn núi ẩn trong bụi cây tại phía hậu sơn, người ngoài không biết khó tìm ra được Lạc Dương theo lời dẫn trong thư của Bách Thành, chàng kiếm tới căn nhà này rất dễ dàng. Trước cửa nhà là một bãi đất rộng sáu bảy trượng, bên ngoài nữa là vực thẳm, phía sau nhà là vách núi cao mấy chục trượng, cạnh đó lại có cả thác nước nữa. Ngoài cửa có để mấy bó củi, mấy con gà đang kiếm ăn ở trên bãi đất. Ngoài ra không còn có hình bóng một người nào cả. Hai người vừa đi tới nơi đã thấy một con nhỏ trong nhà ló đầu ra, con bé ấy tóc đen, đầu cột hai cái đuôi sam nho nhỏ. Con nhỏ thấy hai người có bộ mặt thanh tú như vậy, nó liền lộ vẻ mừng rỡ nhảy ra hỏi:

- Vị nào là Lạc đại thúc đây? Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Tôi đây, cô bé đợi tôi đây à? Cô bé rất ngây thơ nhìn Lạc Dương xong, lại nhìn Tổ Lan và hỏi tiếp:

- Có một vị gọi là Hồ thúc thúc bảo cháu lại chờ Lạc đại thúc ở đây, Hồ thúc thúc nói mặt đại thúc rất lạnh lùng, trông kinh khủng nhưng sự thật lòng rất từ bi và lương thiện.

Còn vị thúc thúc này mặt cũng lạnh lùng là ai vậy? Lạc Dương phì cười biết con nhỏ nói Hồ thúc thúc đó là bí danh của Trần Bách Thành, chàng liền giơ tay ra vuốt má con bé và hỏi:

- Cha cháu đâu? Con nhỏ gật đầu đáp:

- Cha và mẹ cháu đều ở nhà, còn có Hà cô nương nữa thật tội nghiệp cô ta đau yếu sắp chết rồi.

Tổ Lan nghe nói lo âu vô cùng vội hỏi lại:

- Em bé, thế Hà cô nương có nói được không? Con nhỏ lắc đầu đáp:

- Cô ta không nói năng và cũng không ăn uống gì cả, cô cứ nằm ở trên lầu, nhắm mắt rên rĩ hoài...

Trong thạch ốc có hai người bước ra, một nam một nữ người đàn ông tuổi ngoài tứ tuần ăn mặc quần áo vải trông rất trắng kiện. Người đàn bà mặc quần áo nông phu. Người đàn ông quát con nhỏ:

- Lệ nhi, con không được vô phép như thế.

Con nhỏ cháu moi đáp:

- Con có dám vô lễ gì đâu.

Lạc Dương bước lên một bước, chắp tay chào rồi vừa cười vừa hỏi:

- Các hạ có phải là họ Chương đấy không? Đại hán họ cũng chắp tay chào đáp lễ và trả lời:

- Không dám, tiểu nhân là Chương Phúc, Hồ tiên sinh có dặn bảo mời hai vị cứu chữa cho Hà cô nương trước.

Lạc Dương liền nói:

- Nếu vậy xin các hạ dẫn đường cho.

Tráng hán đáp:

- Mời hai vị theo tiểu nhân vào.

Nói xong y dẫn Lạc Dương với Tố Lan đi qua khách sảnh leo lên một cái cầu thang nho nhỏ, sự thật nơi đó không phải là nhà lầu gì hết, chỉ là một chỗ dùng để cất đồ đạc mà thôi.

Phụng Nhi nằm trên đồng rom bên cạnh có thấp một ngọn đèn dầu trông rất tiêu tụy.

Lạc Dương liền cảm ơn đại hán họ và nói:

- Các hạ có việc xin cứ đi làm, để mặc chúng tôi.

Đại hán biết điều vội đáp:

- Vâng, nếu khách quan có việc gì cần tôi xin cứ việc kêu, tiểu nhân sẽ sai tiểu nữ đem tới ngay.

Nói xong, y quay đi xuống dưới nhà luôn. Phụng Nhi ngờ ngác nhìn Tố Lan và Lạc Dương, làm như nàng không quen biết hai người Tố Lan vội bỏ mặt nạ ra và nói:

- Phụng Nhi, em thấy sao? Phụng Nhi vội cười đáp:

- Tiểu thư, Phụng Nhi chết mất được gặp tiểu thư như thế này dù có chết cũng cam tâm.

Nói xong, nàng ứa mắt ra, Tố Lan ngồi xuống an ủi:

- Phụng Nhi chớ có nản chí như thế, ta không tin là không giải được mạch cho em.

Phụng Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu thư cũng không giải cứu nổi Phụng Nhi đâu, thủ pháp điểm huyết của tên Khương Huân Tổ ác độc lắm, trái hẳn lẽ lối thường, giải được huyết này lại biến hóa ra huyết khác ngay, Phụng Nhi chỉ muốn được tiểu thư cho biết những chuyện xảy ra như thế nào và kết quả ra sao, rồi tiểu thư điểm vào tử huyết để Phụng Nhi khỏi phải chịu đau đớn như thế này nữa.

Tố Lan đáp:

- Em chớ có nói vậy, hãy chỉ cách bị điểm huyết như thế nào để ta nghĩ cách giải cho.

Phụng Nhi thở dài nói rõ những nơi bị điểm huyết cho Tố Lan nghe xong, Tố Lan mặt đỏ bừng và vô cùng hổ thẹn. Thì ra nơi Phụng Nhi bị điểm huyết là chỗ bí ẩn nhất của thiếu nữ, dù thấy Huân Tổ ác độc đến nhường nào, và lại bị điểm ở đó quả thật là nan giải, nên Tố Lan nghiêng răng ken két nguyên rủa:

- Khương Huân Tổ một ngày kia lọt vào tay ta, ta sẽ cho mi cầu sống không được mà cầu chết cũng không xong.

Dứt lời, nàng thấy Lạc Dương cúi đầu ngẫm nghĩ không nói năng gì cả, như người nhập định, nàng dùng tay khẽ đẩy chàng, nói:

- Nay hiền đệ, hãy nghĩ cách cứu chữa Phụng Nhi đi chứ, cứ ngồi yên thế à? Lạc Dương như kẻ mê chợt tỉnh rồi gượng cười đáp:

- Hà cô nương bị điểm huyết đã lâu ngày nên chất độc ngấm vào người vì vậy tiểu đệ đang nghĩ cách để giải huyết cho nàng khỏi chết và tàn tật.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Dù nghĩ ra được cách giải cứu rồi tiểu đệ cũng chưa biết làm cách nào giải được vì chỗ Hà cô nương bị điểm huyết lại là chỗ kín, và lại giải huyết không

thể nhờ chị Lan ra tay được vì là một việc quan trọng nhờ lỡ tay một cái có phải càng làm cho Hà cô nương chóng chết không, nên tiểu đệ càng nghĩ càng thấy khó giải quyết quá.

Tổ Lan lườm Lạc Dương một cái rồi đáp:

- Không biết tới ngày nào hiền đệ mới bỏ cái mũ nho hù này đi. Hiền đệ trước đã chẳng ra tay cứu Bình Nhi là gì, vậy hiền đệ còn nê hà gì không cứu Phụng Nhi.

Phụng Nhi nghe nói kinh ngạc vô cùng, đưa mắt liếc nhìn Lạc Dương rồi hỏi:

- Tiểu thư, vị này là ai? Tổ Lan vừa cười vừa đáp:

- Hiền muội không nhận được ra công tử đây, công tử là người đẩy lui hiền muội ở trấn Lạc Trúc, hiền muội mau xin lỗi Lạc công tử đi.

Phụng Nhi nghe Tổ Lan nói vậy, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng, muốn lên tiếng nhưng lại thôi.

Lạc Dương thấy vậy liền khuyên bảo:

- Lúc này Hà cô nương không nên nói nhiều, phải cố giữ lấy nguyên khí, giữ được phần nào nguyên khí thì chóng khỏi phần đó.

Phụng Nhi biết lời nói của Lạc Dương thành thật mặt lộ vẻ cảm ơn và nhắm mắt dưỡng thần.

Lạc Dương quay lại nói với Tổ Lan:

- Tiểu đệ còn phải nghĩ cách giải huyệt, không phải chỉ trong chốc lát mà nghĩ ra được.

Chị Lan hãy tiếp Hà cô nương một lát, tiểu đệ ngồi tĩnh tọa ở nơi đây.

Tổ Lan tủm tỉm cười gật đầu. Lạc Dương liền ngồi tĩnh thần ở trên giường nhắm mắt nhập định.

Thì ra Tạ Văn Nhạc đã truyền thụ bốn môn tuyệt học cho Lạc Dương.

Chàng đều thuộc lòng hết bốn môn tuyệt học đó, nhất là về y học, nên chàng nhận thấy thủ pháp của kẻ gian hiểm huyệt Phụng Nhi tuy ảo diệu, nhưng cứ theo Hiên Viên Thập Bát Giải của sư phụ chàng truyền thụ cho thì thế nào cũng giải huyệt được.

Tổ Lan đứng cạnh ngắm nhìn Lạc Dương bỗng thấy trên đỉnh đầu chàng có một luồng bạch khí bốc lên trông như một tiên phong đạo cốt khiến nàng kinh hãi mừng rỡ. Nàng kinh hãi là vì tuy thấy Lạc Dương từ khi rời khỏi núi Ngọc Chung đến giờ thế nào cũng gặp một vị võ công thượng thặng truyền thụ cho, nhưng nàng đã hỏi mấy lần mà chàng không chịu nói, nên nàng mới tin chắc không bao lâu chàng sẽ đứng đầu các tay cao thủ trong võ lâm như cha nàng cũng chưa chừng. Nàng mừng rỡ là vì mình rất tinh mắt lựa được một người yêu tài hoa tuyệt thế.

Nàng ngắm nhìn Lạc Dương một hồi rồi quay lại liếc nhìn Phụng Nhi, thấy mặt Phụng Nhi lúc trước nhợt nhạt không một giọt máu giờ đã hồng hào dần, đủ thấy viên thuốc đó hiệu nghiệm.

Lúc ấy Lạc Dương đã nghĩ ra được cách chữa bệnh Phụng Nhi, nhưng chàng vẫn chưa dám ra tay.

Hai tiếng đồng hồ sau, Lạc Dương mới mở mắt ra thấy Tổ Lan đang chuyện trò với Phụng Nhi, Phụng Nhi trông thấy chàng mở mắt ra mừng rỡ vô cùng liền nói:

- Tiểu thư, Lạc công tử thành công rồi.

Tổ Lan vội quay lại nhìn Lạc Dương và hỏi:

- Thế nào, hiền đệ nghĩ lâu như vậy, đã tìm được cách cứu chữa cho Phụng Nhi chưa? Lạc Dương gật đầu đáp:

- Rồi, nhưng chỉ còn không tiện ra tay cứu chữa thôi.

Tổ Lan cười khanh khách, đeo mặt nạ da người lên và nói:

- Tôi biết có tôi ở đây hiền đệ không tiện ra tay cứu chữa. Thôi được, tôi xuống lầu trước, nhưng chốc nữa hiền đệ phải trao trả cho tôi một Phụng Nhi khỏe mạnh đây nha.

Nói xong, nàng bỏ xuống lầu ngay.

Lúc ấy, ở dưới sảnh đã có mấy món thức ăn nóng hổi và ngon lành. Tổ Lan thấy Trương Phúc khoanh tay nhìn ra ngoài hoài, nàng vội tiến tới phía sau Trương Phúc nói:

- Trương đại thúc, chúng tôi đến quấy nhiễu đại thúc mà lại không cho chúng tôi đền đáp gì cả. Như vậy chúng tôi yên tâm sao được.

Trương Phúc không biết Tổ Lan đi tới phía sau mình lúc nào, nên khi nghe tiếng nàng nói y giật mình kinh hãi, mãi đến khi trông thấy Tổ Lan mới định thần hết hoảng sợ, liền khiêm tốn vừa cười vừa đáp:

- Sao khách quan lại nói thế, đã là bạn của Hồ tiên sinh tiền nhân có bốn phận phải khoản đãi, com hằm canh rau có nghĩa gì đâu mà khách quan lại nói như vậy.

Tiếp theo đó, y lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Khách quan lại đây xem, phía sau núi này xưa nay vẫn ít người đi lại không hiểu sao ngày hôm nay lại có nhiều hình bóng của khách giang hồ hiện như thế. Hồ tiên sinh đã dặn tiểu nhân là hễ có kẻ gian nhân nào tới đây dò hỏi đến tung tích Hà cô nương thì tiểu nhân phải trầm tĩnh đối phó, khách quan thử xem những bọn người này đến tìm Hà cô nương hay không? Tổ Lan nghe nói ngạc nhiên nhìn theo về phía tay chỉ của Trương Phúc quả nhiên nàng thấy xuất hiện bóng người di động và thoáng cái đã mất hút liền, nàng biết ngay những kẻ đó là phi đồ của Tam Nguyên Bang, nên cười nhạt một tiếng, mắt lộ sát khí.

Lát sau nàng mới trả lời Trương Phúc:

- Chưa chắc chúng đã là người đến đây dò la tung tích của Hà cô nương. Chúng không tìm tới đây là hên cho chúng, bằng không chúng sẽ bị vùi xác phơi máu ngay nơi đây liền.

Trương Phúc nghe thấy Tổ Lan nói như vậy, trong lòng kinh hoảng nghĩ thầm "Vị khách quan này sao lại hiểu sát như thế? " Y vốn là người quê mùa thật thà chất phác nên không biết nói năng như thế nào cho phải, bỗng nghĩ tới Phụng Nhi y liền lên tiếng hỏi:

- Hà cô nương đã mạnh chưa, để tiểu nhân lên lầu mời các người xuống ăn nhé.

Tổ Lan vội nói:

- Khỏi phải cần đại thúc lên mời, họ sẽ tự biết mà xuống đây.

Trương Phúc lại tiếp:

- Như vậy tiểu nhân xuống bếp sửa soạn kéo không kịp., xin thứ lỗi khách quan nhé.

Nói xong y chấp tay vái chào, rồi quay mình vào trong nhà luôn.

Tổ Lan lại đưa mắt nhìn xuống dưới sườn núi xem những bóng người kia đang làm gì? Mặt nàng lộ vẻ sát khí rồi từ từ cũng đi vào trong nhà, nàng thấy Lạc Dương đã xuống lầu mừng rỡ hỏi:

- Dương đệ, Phụng Nhi đã lành mạnh chưa? Lạc Dương đáp:

- Nhờ hồng phúc của chị Lan, Phụng Nhi đã lành mạnh rồi nhưng còn phải điều hoi dẫn sức nhanh cũng phải trước mặt trời lặn nàng mới có thể cử động được.

Lúc ấy Trương Phúc ở trong bếp, tay bưng một bình rượu thuốc đi ra vừa cười vừa nói:

- Chắc hai vị đã đói rồi, mời hai vị vào dùng com: Lạc Dương đáp:

- Chúng tôi đâu dám phiền đến ông chủ phải hầu hạ như thế.

Trương Phúc đáp:

- Hai vị khách sáo quá, quý hồ hai vị đừng có hiềm chúng tôi tiếp đãi không được chu đáo là chúng tôi mừng lắm rồi.

Lạc Dương cảm ơn và nói tiếp:

- Nếu vậy mời Trương đại tẩu cùng lệnh ái ra xoi com với chúng tôi một thế? Trương Phúc vội xua tay đáp:

- Gia đình của tiểu nhân và tiểu nhân đã dùng rồi, hai vị khỏi phải khiêm tốn như vậy.

Nói xong, y rót rượu cho hai người rồi đi xuống nhà dưới.

Tổ Lan với Lạc Dương nhìn nhau cười. Cả hai đều đói và ăn ngấu ăn nghiêng một hồi. Tổ Lan mới sực nghĩ đến bóng người ở dưới, liền kể rõ cho Lạc Dương nghe.

Đột nhiên ngoài sân có tiếng cười vọng vào, dưới mái hiên, có ba người xếp hàng ngang. Người đứng giữa mặt đỏ bừng, mày rậm mắt hổ trông rất oai vũ.

Người đứng bên phải dáng điệu oai nghi lẫm lẫm còn người đứng bên trái là một đại hán, hai tay cầm một cây nhuyễn tiên dài bốn thước.

Lạc Dương khoan thai mỉm cười đứng dậy tiến lên hai bước, đảo mắt nhìn ba người rồi từ tốn hỏi:

- Ba vị bỗng dừng giáng lâm tề xá không biết có việc chi chỉ giáo? Người đứng giữa hơi ngạc nhiên một chút, lớn tiếng cười đáp:
- Lão không giấu gì bạn, lão là Khương Huân Tổ, Bang chủ Tam Nguyên Bang, vì bản bang có một người bị mất tích lão mới đến đây khám xét.

Lạc Dương tỏ vẻ ngạc nhiên kêu ủa rồi nói:

- Thế là Khương bang chủ, tại hạ thật thất lễ, Bang chủ đã dò biết người đó đào tẩu đến Sài Sơn này, nhưng không biết hình dáng y ra sao? Đại hán cảm ơn cười nhạt và nói xen vào:

- Bang chủ cho phép thuộc hạ vào khám xét xem, chứ việc gì phải hỏi han tên tiểu tử này cho mất thì giờ.

Nói xong, y liền bước vào nhà luôn.

Lạc Dương tròn tròn đôi mắt lên, giơ tay phải ra vỗ một chưởng rồi dần giọng nói:

- Tam Nguyên Bang không phải là quan binh hay nha lại sao lại coi thường chúng tôi đến thế? Tuy Lạc Dương không cần dùng sức cho lắm nhưng đại hán cũng biết chưởng pháp của chàng như thế nào rồi, nên y vội lui ngay ra ngoài cửa.

Huân Tổ thấy vậy kinh ngạc vô cùng, biết ngay đối phương không phải là tay dễ đàn áp, nên cau mày lại. Ông già đứng bên phải hỏi:

- Thế ra các hạ là người trong võ lâm đấy, thật bọn tôi vô tình thất lễ, Lão đây là Báo Chương Đồng Cẩm Quan, người của tề bang đào tẩu đó rất quan hệ, tề bang chỉ cần xem y có ẩn trốn trong này hay không, như vậy đối với các hạ có mất mát gì đâu, sao các hạ lại cự tuyệt.

Tổ Lan lúc ấy đứng phía sau Lạc Dương không nói gì, Lạc Dương lại lớn tiếng nói tiếp:

- Tại hạ chỉ là tiểu tốt vô danh trong võ lâm, nhưng xưa nay chưa dây dưa đến chuyện thị phi trong giang hồ, cũng không xúc phạm đến quý phái. Như vậy việc gì chúng tôi phải che chở cho một kẻ không biết lai lịch. Chúng tôi nói trong nhà này không có phần đồ của quý phái, nếu các người cứ thị mạnh khám xét, dù sao chúng tôi cũng không thể được.

Đại hán cảm ơn cười nhạt nói:

- Không được cũng phải được, gây hấn với bản bang không khác gì trứng chọi với đá, sao các hạ không tự lượng sức mình! Lạc Dương quát lớn:
- Vẫn biết thế lực của Tam Nguyên Bang hùng mạnh thế nhưng đối với tại hạ thì không có nghĩa gì cả.

Huân Tổ nghe thấy Lạc Dương nói thế, mắt lộ hung quang, lạnh lùng nói:

- Như vậy có phải các hạ định tâm gây hấn với bản bang phải không? Lạc Dương đáp:
- Điều này còn tùy ở ý định Khương bang chủ.

Huân Tổ gật đầu nói tiếp:

- Các hạ hào khí lắm, chắc thế nào cũng là người có võ học, nhân lúc này lão muốn kiến thức xem

Nói xong, y quát lớn một tiếng:

- Lui! Cả ba người cùng lui ngay ra ngoài bãi cỏ.

Lạc Dương khẽ nói với Tổ Lan rằng:

- Chị Lan, chị chỉ cần bảo vệ lấy ngôi nhà thôi.

Nói xong chàng cũng tung mình nhảy ra ngoài bãi, dáng điệu của chàng hùng dũng vô cùng. Huân Tổ thấy vậy giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn Báo Chương, ngờ đâu Đồng Cẩm Quan cũng đang biến sắc. Lạc Dương giơ tay ra, làm theo lễ nghi của võ lâm, rồi kêu ngạo lớn tiếng nói:

- Hôm nay, ba vị vô duyên vô cớ đến tận nhà chúng tôi hà hiếp như vậy, tất nhiên không khi nào chúng tôi lại để các vị ra khỏi nơi đây một cách bình yên được.

Đại hán cảm nhuyến tiền lớn tiếng đáp:

- Người thử mở to mắt ra nhìn xung quanh xem, sẽ biết ai không thể thoát khỏi nơi đây.

Trong khi đại hán nói chuyện, Lạc Dương đã để ý xung quanh thấy trong rừng và trên những sườn núi đều có bóng người lấp ló, chàng cười nhạt nhìn vào mặt Huân Tổ nói:

- Xin Huân bang chủ ra tay chỉ giáo cho.

Đại hán cầm roi lớn tiếng quát tháo:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, để mổ đối phó với tiểu tử này! Lạc Dương liếc nhìn tên đó hỏi:

- Người là ai? Báo Chương Đồng Cầm Quan đứng cạnh đó vội đỡ lời:

- Đó là hảo hán họ Triệu, tên Hoán Khang biệt hiệu Kim Tiên Huyền Đàm người ở nam ngạn sông Đại Giang, không ai không biết đến tên tuổi y.

Lạc Dương:

- Có sao tại hạ du ngoạn Giang Nam bấy nhiêu lâu mà chưa nghe thấy cái tên Kim Tiên Huyền Đàm? Hoán Khang tức giận đến mặt đỏ tía tai quát tháo lia lịa. Rồi y múa roi nhằm ngang lưng Lạc Dương tấn công.

Lạc Dương vẫn đứng yên, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, hình như không coi thế roi của đối phương vào đâu cả, chỉ thấy chàng tiến lên một bước và lướt sang bên trái ba thước, thế roi của đối phương đánh hụt ngay. Hoán Khang cười nhạt một tiếng lại xông vào tấn công tiếp.

Lạc Dương giơ tay phải ra nhanh như điện chớp chớp luôn cây roi của địch, động tác của chàng nhanh không thể tưởng tượng được, khiến Huân Tô cũng phải kinh ngạc, cả hai đều biến sắc mặt, Hoán Khang hoảng sợ vô cùng, vội giật mạnh một cái, nhưng người của Lạc Dương vẫn đứng vững như núi, tha hồ y giật thế nào cũng không nổi. Lúc này, Hoán Khang đã thấy hồ khẩu nứt nẻ, máu tươi rỉ ra, người loạng choạng mấy bước nhưng tay vẫn nắm chặt cán roi như thường. Lạc Dương thấy vậy cười nhạt, nhấn sức vào năm ngón tay, hất mạnh cây roi một cái, có một luồng sức mạnh truyền sang đầu roi. Hoán Khang nhận thấy chiếc roi đó rung mạnh khôn tả, vội buông tay ra, nhưng người cũng bị hất lên cao rồi rơi xuống thung lũng. Y hoảng sợ lớn tiếng kêu la, tiếng kêu của y rất rùng rợn. Hoán Khang rơi xuống thung lũng đó không tan xương nát thịt thì cũng tàn phế. Huân Tô với Cầm Quan nhìn nhau thất sắc và biết gặp phải một tay địch thủ lợi hại.

Cầm Quan tung mình nhảy ra gượng cười hỏi:

- Hành động này của các hạ hơi quá một chút đấy.

Lạc Dương đáp:

- Khi đã ra tay đấu với nhau thì không thể nào tránh được sự sống chết. Đây là do người của quý bang đến tận nhà hà hiếp tại hạ chứ có phải tại hạ xúc phạm quý bang đâu.

Tình thế bắt buộc tại hạ phải ra tay như vậy.

Cầm Quan cười nhạt hỏi:

- Các hạ khéo nói lắm, xin các hạ cho biết quý tính đại danh? Lạc Dương đáp:

- Tại hạ chỉ là võ lâm mạng học, các hạ hà tất phải hỏi làm chi.

Thấy Lạc Dương nói bướng như vậy, Cầm Quan liền chìa hai ngón tay ra như hai cái móc, nhằm hai nơi yếu huyệt ở trước ngực chàng tấn công tới nhanh như vũ bão.

Hồi nãy ở trên lầu, Lạc Dương ra tay cứu chữa cho Phụng Nhi chàng phải nghiêng ngả lại pho Hiên Viên Thập Bát Giải không ngờ vì thế mà võ học của chàng lại cao siêu gấp bội thành ra bây giờ chàng trông thấy Cầm Quan dùng hai ngón tay tấn công tới, chàng không thèm giơ tay lên chống đỡ gì cả cứ lạnh lùng nhìn, chờ tới khi thế công của đối phương quá hiểm độc nhắm vào hai tử huyệt của mình điểm tới, chàng mới giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra nhanh nhẹn lướt ra xa mấy bước, rồi chàng ngấm ngầm vận công lực vào bàn tay.

Chân giẫm bàn tay ra sử dụng thế Thiên Vương Thác Tháp trong pho Di Lạc Thần Công ra phản lại, Cầm Quan chỉ thấy trước ngực có một luồng sức mạnh vô hình tựa như chiếc búa nghìn cân đập mạnh xuống ngực đau đến nỗi y rú lên một tiếng và thân hình bị hất bắn lên cao mấy trượng.

Huân Tô đứng cạnh đó thấy vậy liền xông lại tấn công Lạc Dương chín thế chương một lúc.

Y không hổ thẹn là Bang chủ của một bang phái, võ công cũng hơn những tên nọ nhiều, vì thế những chương của y cũng biến hóa khôn lường. Lạc Dương không ngờ thân pháp của Huân Tô lại nhanh nhẹn như vậy, nên không đề phòng và bị chương pháp của đối phương đẩy lùi ba bước, người loạng choạng suýt ngã. Huân Tô không đề cho Lạc Dương có dịp trở tay, vội biến chương pháp xông lại tấn công tới tập khiến ba mươi sáu huyệt lớn của Lạc Dương đều bị bao vây dưới bóng chương của y. Nhưng Lạc Dương đã nhanh nhẹn giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra tránh né, nhờ vậy mới thoát được những thế công như vũ bão kia. Tuy vậy Huân Tô vẫn không để chàng có dịp xoay tay.

Lúc ấy, Cầm Quan ngã té xuống mặt đất, nằm trên một vũng máu, sắc mặt nhợt nhạt, bị thương khá nặng. Đột nhiên Lạc Dương la lớn một tiếng, ngã ngửa về phía sau. Huân Tô thấy vậy nghĩ thầm: "Ta chưa đã thương được y, sao y lại té ra đất như thế? Chắc y giả bộ." Huân Tô vốn là một tay lão luyện, nghĩ như vậy, nhưng y vẫn giở hữu chương ra đề luôn vào người Lạc Dương, chỉ nghe Lạc Dương cười nhạt một tiếng, thân hình đột nhiên bắn tung lên hai ngón tay nhanh như điện chớp nhằm vào huyệt mạch ở cổ tay Huân Tô mà điểm luôn.

Huân Tô cả kinh vội đưa tay sang phía trái, nhưng hai ngón tay của Lạc Dương tựa như có mắt vậy, theo sau tay của Huân Tô mà điểm tới, ăn miếng trả

miếng, không để cho đối phương có dịp đôi tay. Vừa đánh, Lạc Dương vừa nghĩ thầm: "Ta không nên giờ hết tài ba ra, khi từ biệt ân sư đã bảo rồi, thuyền chở quá nặng thế nào cũng chìm. Đối với địch không nên đuổi tận, giết tuyệt." Nghĩ tới đó, chàng không dám hạ độc thủ giết Huân Tổ nữa, chàng biết phi đồ của Tam Nguyên Bang đang bao vây toàn núi Sài Sơn, đối phương chỉ việc ra lệnh phản công nhất định Phụng Nhi không sao thoát khỏi vòng vây. Vì thế nên dừng tay lại nhân lúc đó Huân Tổ nhảy lùi về phía sau một trượng. Y thấy Lạc Dương không đuổi theo, và tự biết nếu có đấu nữa cũng chỉ mang nhục vào thân, không khác gì đào mồ chôn mình, chỉ bằng ngừng tay ở đây còn hơn. Nghĩ như vậy, y liền chấp tay vái chào và nói:

- Lão tin là các hạ không bảo vệ tên phản đồ ấy đâu, chúng ta tạm biệt nơi đây, sau này thế nào cũng có dịp tái ngộ.

Nói xong, y vẫy tay ra hiệu cho Đồng Cẩm Quan cùng đi.

Đột nhiên có hai tiếng rú theo gió vọng tới, tiếp đó liền thấy hai bóng người từ sườn núi lướt xuống nhanh như điện chớp, bay lượn tựa như con chim điêu hâu, đang đuổi bắt mỗi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Xác Đầy Sa Mạc

Sau hai tiếng rú, người ta thấy hai bóng người từ trên sườn núi phi thân xuống, khi tới nơi người ta mới hay hai người là hai thiếu niên anh tuấn, thân người vạm vỡ. Người thiếu niên đứng bên phải có khuôn mặt giống hệt Huân Tổ, đôi người kia ra hai luồng hào quang chói lọi, luôn luôn cười khinh, y ngắm Lạc Dương một hồi rồi tiến tới trước mặt Huân Tổ vái chào và nói:

- Thừa cha con đã về tới, thừa lệnh sư tôn về phò trợ cha thành tựu đại nghiệp.

Nói xong, y đưa mắt nhìn tả hữu và nói tiếp:

- Nghe nói cha đang truy nã một gã phản đồ, chẳng hay đã bắt được tên ấy chưa? Huân Tổ gượng cười đáp:

- Thiệu nhi, nơi đây trò chuyện không tiện, hãy trở về son trại trước.

Thiếu niên đó lại chào Cẩm Quan và hỏi:

- Đồng thúc thúc vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Cẩm Quan mỉm cười đáp:

- Thúc thúc vẫn được như thường.

Thiếu niên thấy sắc mặt của cha với Cẩm Quan khác lạ, đã đoán được việc gì xảy ra, liền quay lại giận dữ nhìn Lạc Dương và lớn bước tiến tới. Huân Tổ thấy vậy vội gọi:

- Thiệu nhi chớ có vô lễ, đây chỉ là sự hiểu lầm.

Y bị thất bại liền tiếp mấy phen, không muốn gây thêm cường địch, nên mới có thái độ này. Thiếu niên ngẩn người ra giây lát, rồi ngừng bước quay mình lại đáp:

- Con xin tuân lệnh.

Huân Tổ chấp tay chào Lạc Dương và tiếp:

- Lão hiểu lầm nên mới trót xúc phạm, mong các hạ lượng thứ cho, chúng ta sẽ có ngày tái kiến.

Lạc Dương cũng chấp tay đáp lễ và trả lời:

- Tại hạ không dám.

Huân Tổ dẫn ba người đi luôn tiếp theo đó lại có tiếng còi nổi lên, những thuộc hạ của Tam Nguyên Bang vây quanh đó đều rút lui hết.

Lạc Dương vẫn đứng nguyên một chỗ, hồi lâu mới đi vào trong nhà. Tổ Lan tươi cười như hoa nở, nhìn chăm chăm vào mặt chàng, trông nàng lúc này khác nào tuyệt thế giai nhân.

Lạc Dương thấy nét cười của nàng hơi khác, chàng hỏi rằng:

- Lan tỷ cười gì thế? Tổ Lan vừa cười vừa đáp:

- Vừa rồi, tỷ lên lầu, nghe Phụng Nhi nói hiền đệ thừa dịp tẩy máy y thì phải không? Lạc Dương nghe nói mặt đỏ bừng vội cãi lại:

- Chị Lan, oan uổng cho đệ quá, đây là tỷ bắt đệ làm đấy chứ, việc này... việc này đệ nào dám tự tiện mà giờ lại phải chịu hàm oan.

Nói tới đó, chàng lại nghĩ đến việc vừa qua, khi mình cởi quần áo cho Phụng Nhi, vì chịu nhẹn không nổi nên lực dục bốc lên, hai má đỏ bừng, chẳng lẽ đã bị Phụng Nhi trông thấy chăng. Chàng càng nghĩ chuyện đó càng thấy hổ thẹn.

Tổ Lan nửa đùa nửa giỡn Lạc Dương, nửa có dụng ý riêng. Lúc này nàng thấy Lạc Dương hổ thẹn như vậy, không nỡ làm chàng xấu hổ thêm, liền nói sang chuyện khác và tạm thời không nhắc đến chuyện này. Rồi nàng nghiêm nét mặt lại hỏi:

- Sao Khương Huân Tổ lại có người con trai thứ như vậy mà trước kia không nghe ai nói? Lạc Dương đáp:

- Những yên hùng trên giang hồ bao giờ cũng xảo trá. Chúng hành sự thường khó hiểu, nhưng con người phản phúc như y thì làm sao làm được Bang chủ của một bang chứ? Tổ Lan khẽ cười một tiếng, bên trong có bao hàm khinh thị, nàng suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Hiền đệ có trông thấy võ công của con trai thứ của y và thiếu niên kia không? Lạc Dương ngẩn người ra giây lát rồi lắc đầu đáp:

- Điều này đệ không chú ý tới, chẳng lẽ Lan tỷ đã nhận ra kỹ rồi hay sao? Tổ Lan vuốt tóc rồi tủm tỉm cười trả lời:

- Võ công của y có chín thành hóa hầu và đã được đặc truyền của phái Nga Mi. Con trai trưởng của Huân Tổ là Huân Nghiệp đã bị tỷ hạ sát, con thứ của y đến đây kiếm tỷ để trả thù, sau này tỷ sẽ còn gặp nhiều trận nguy hiểm.

Lạc Dương nghe nói hai thiếu niên đó ở phái Nga Mi, chàng biết Kim Đình Thượng Nhân vẫn còn hậm hực về mối thù bị ân sư mình đã bại năm xưa. Ngờ đâu y lại đảo ngược luật lệ giang hồ, gây tai họa cho võ lâm như vậy.

Nghĩ tới đó chàng thở dài một tiếng và không chịu nói rõ lai lịch của mình cho nàng hay, chàng chỉ đáp:

- Võ công của Lan tỷ thâm hậu như vậy, sợ gì hai thiếu niên ấy.

Tổ Lan đưa mắt lờm chàng một cái và nói tiếp:

- Hiền đệ đừng tăng bốc tỷ nữa, mới cách nhau có bấy nhiêu thôi mà võ công của hiền đệ còn hơn của tỷ rồi.

Đột nhiên có một mũi tên nhỏ ngoài cửa sổ bắn vào cắm trúng cột bàn kê đánh cộp một tiếng, cán tên có ghim một tờ giấy nhỏ. Hai người giật mình hoảng hốt, Lạc Dương vội rút mũi tên giờ tờ giấy ra xem mới hay lá thư của Bách Thành. Trong thư báo cho Lạc Dương hay Khương Huân Tổ vẫn còn hô nghị nên để lại cao thủ canh gác dưới chân núi.

Trong thư còn dặn hai người ở trên này đợi, đừng đi đâu, chờ y lập kế dụ những tay cao thủ của Khương Huân Tổ đi nơi khác rồi báo tin cho chàng hay, lúc ấy chàng hãy cùng Tổ Lan thoát đi. Trong thư lại còn nói Huân Tổ vẫn tin tưởng Tổ Lan đã bắt cóc La Thái ba người và Phụng Nhi nên y đang nghĩ kế mượn dao người để ngầm hại nàng.

Tổ Lan đọc xong lá thư, trợn ngược đôi mày lên nói:

- Thế nào tỷ cũng ra tay kiềm chế y trước để y biết thủ đoạn của bọn cô nương đây lợi hại như thế nào.

Nói xong, mặt nàng lạnh như tiền và sát khí đằng đằng. Lạc Dương thấy vậy khuyên nàng:

- Lan tỷ hà tất phải chấp nhất với những tiểu nhân giang hồ như vậy, chúng làm việc bất nghĩa bao nhiêu thì chóng chết bấy nhiêu. Tỷ cứ xem tương lai của chúng không bao giờ tốt đẹp đâu.

Tổ Lan vẫn chưa nguôi cơn giận, lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ cứ để chúng đầu độc võ lâm mãi như vậy sao? Không phải tỷ không biết chuyện làm ác sẽ bị báo ứng như thế nào, nhưng trước khi chúng bị báo ứng đã có bao nhiêu người bị chết oan. Hiền đệ chưa biết rõ nên có thể tha thứ cho chúng được, nếu biết rồi chẳng lẽ lại làm ngơ nhìn chúng giết những kẻ vô tội hay sao.

Lạc Dương thấy nàng nói vậy, lẳng lặng làm thinh.

Cả gia đình của Trương Phúc ẩn núp ở dưới đất chưa ra, Tổ Lan liền lên lầu thăm Phụng Nhi. Lạc Dương cảm thấy hổ thẹn không dám lên lầu, chàng đứng ngoài cửa nghĩ lại chuyện ban trưa mà tần ngần.

Buổi tối ở thị trấn Hạ Khẩu có một cảnh tượng khác lạ với những nơi khác, nhà nào nhà nấy đèn đuốc sáng choang, trên sông khói phủ mịt mờ. Phong cảnh nơi đây vào buổi chiều hôm không khác gì một bức tranh sơn thủy. Lạc Dương đi lại trên bãi đất bằng trên sườn núi.

Trước cảnh vật đẹp dễ như vậy mà tâm hồn chàng không được yên tĩnh dễ thưởng thức. Đột nhiên chàng thấy một bóng người lướt trên sườn núi nhanh như gió, chàng giật mình kinh hãi khi thấy người đó chân chưa chạm xuống đất đã lên tiếng khẽ gọi:

- Lạc thiếu hiệp! Người đó vừa gọi xong đã nhanh nhẹn lên vào trong một cái nhà gần đấy. Lạc Dương đã nhận ra tiếng gọi của Bách Thành, chàng vội

lướt vào, quả nhiên thấy Bách Thành đứng ở trong sảnh tay cầm một bọc quần áo, nói:

- Trần mỗ đã lập một kế lấy mặt thay đào và dụ bang chúng của Tam Nguyên và Hắc Kỳ qua bên kia sông rồi. Lúc này chính là lúc rời khỏi núi rất thuận tiện, không biết Hà cô nương đã đi được chưa, bảo cô ta cải trang để khỏi bị lộ tông tích.

Nói xong, y đưa cái bọc áo cho Lạc Dương, Lạc Dương đỡ lấy bọc áo rồi nói:

- Quấy nhiễu Trần đại hiệp như vậy, tại hạ không yên lòng chút nào.

Bách Thành vừa cười vừa giục Lạc Dương đi báo tin cho Tổ Lan, Lạc Dương lên lầu thấy Tổ Lan và Phụng Nhi cùng ngồi đối diện chuyện trò với nhau. Hai người thỉnh thoảng lại cười khúc khích mặt đỏ bừng, không biết họ nói chuyện gì.

Phụng Nhi vừa trông thấy Lạc Dương, hồ thẹn cúi ngay đầu xuống. Tổ Lan lờm Lạc Dương nói:

- Phụng Nhi đã khỏi già nữa, nàng bảo không biết cảm ơn hiền đệ thế nào cho phải.

Lạc Dương cười gượng đáp:

- Người cứu Phụng Nhi thoát hiểm ở dưới lầu, sai tôi lên đây bảo các người mau mau rời khỏi núi Sài Sơn này ngay. Trong bọc quần áo này có một bộ quần áo đàn ông, Phụng Nhi hãy cải trang ngay, tiểu đệ chờ ở dưới lầu.

Nói xong, chàng lấy một viên thuốc đưa cho Tổ Lan bảo nàng trao cho Phụng Nhi uống.

Tổ Lan vừa cười vừa đáp:

- Hiền đệ không biết đưa thuốc cho Phụng Nhi sao mà lại phải nhờ tôi chuyển giao thế này! Lạc Dương biết Tổ Lan định trêu mình, vội nhét viên thuốc đó vào tay nàng rồi xuống lầu luôn, tai vẫn còn văng vẳng nghe tiếng cười của hai nàng.

Bách Thành thấy Lạc Dương liền nói:

- Vừa rồi Trần mỗ đã tặng cho Trương Phúc một trăm lạng bạc và bảo y dọn nhà đi nơi khác một tháng.

Nói xong, Bách Thành ngừng giây lát rồi thở dài một tiếng nói tiếp:

- Khương Thiệu Hồ con trai thứ của Huân Tổ là môn đệ của phái Nga Mi, được sư thúc của Kim Đình thượng nhân truyền thụ võ công. Xem như vậy không ngờ tai kiếp của võ lâm ngày nay lại gây nên bởi chuyện thị phi ngày xưa.

Lạc Dương đáp:

- Năm đó là do Kim Đình thượng nhân của phái Nga Mi quá hẹp lượng mà nên, chứ không phải do gia sư ý mạnh mà nên đâu. Hiện giờ gia sư đang đi thuyền ra biển, tại hạ muốn giải mối tai họa này một cách êm đẹp để bù vào những lỗi lầm quá khứ của gia sư.

Nhưng với sức lực của tại hạ thì vô kế khả thi, Trần đại hiệp có cách gì chỉ giáo cho tại hạ không? Bách Thành ngẫm nghĩ giây lát khẳng khái đáp:

- Lúc này chính là lúc dùng chém giết chế ngự chém giết, nhưng cần phải suy tính lại hết và cần phải cẩn thận mới thi hành. Thiếu hiệp đã suy nghĩ cao xa như thế thì Trần mỗ thế nào cũng giúp cho thiếu hiệp hoàn thành việc đó.

Lạc Dương cả mừng định nói tiếp thì Tổ Lan với Phụng Nhi đã xuống lầu. Phụng Nhi cải nam trang trông rất anh tuấn, nàng thấy Bách Thành vội chào và nói:

- Tiểu nữ được đại hiệp cứu cho mới khỏi bị nhục nhã, xin đại hiệp nhận một lạy của tiểu nữ.

Bách Thành khiêm tốn đáp:

- Lão phu với Lạc thiếu hiệp là bạn vong niên, việc của y cũng là việc của lão phu, Hà cô nương chớ bận tâm như vậy.

Tiếp đó y đưa mắt nhìn Lạc Dương nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lạc Dương lại hỏi:

- Bây giờ đi đâu? Bách Thành đang định trả lời, Tổ Lan đã đỡ lời ngay:

- Đi thị trấn Hạ Khẩu, chẳng hay Hồ lão sư nghĩ sao? Bách Thành ngăn người ra nhưng y vốn là người rất thông minh, biết Tổ Lan đi thị trấn Hạ Khẩu nhằm mục đích gì nên y vội trả lời:

- Lão xin tuân lệnh, nhưng ở thị trấn Hạ Khẩu có rất nhiều bộ hạ của Tam Nguyên Bang rình rập. Hễ không cẩn thận một chút là lộ hình tích ngay, như

thế có khác gì đâm đầu vào lưới.

Tổ Lan nói tiếp:

- Tôi đã có nơi trú ẩn. Hôm nay được Hồ lão sư giúp đỡ mới thoát hiểm, tôi cảm ơn lão sư vô cùng. Xin lão sư nể mặt Dương đệ mà giúp cho tôi cùng, chúng tôi rất hân hạnh.

Lạc Dương thấy Tổ Lan cứ tin Bách Thành họ Hồ hoài, trong lòng mừng thầm.

Bách Thành nghiêm nghị đáp:

- Điều này cô nương không nói, tôi cũng phải giúp tới cùng.

Bốn người ra khỏi nhà đó, cứ tìm nơi có bụi cây để đi và cùng tiến thẳng về phía Hạ Khẩu.

Trong thị trấn Hạ Khẩu đèn thấp sáng như ban ngày, người đi lại đông đúc. Lúc ấy đang là mùa hè, khí trời nóng nực, dân cư chịu không nổi sự oi bức nên đều ra ngoài hóng gió hoặc nhậu nhẹt.

Bốn bóng đen lướt nhanh như gió ở trên nóc nhà tiến thẳng đến một tòa nhà lớn. Họ vừa tới nơi, bỗng thấy trong nhà có bảy tám bóng người phi thân lên trên mái, người cầm đao giơ lên quát lớn:

- Ai đó? Tổ Lan:

- Hắc Tam đây à, ai bảo các người lộ hình tích như thế? Người nọ cả kinh, mặt biến sắc vội thu đao lại, khom lưng vái chào và đáp:

- Tiểu nhân không biết cô nương giá lâm nên mới thất lễ như vậy. Quan lão gia đã tới từ hồi sáng, hiện đang lo ngại cho cô nương.

Tổ Lan mừng rỡ đáp:

- À, không ngờ cha nuôi tôi lại nhanh chóng lành mạnh đến thế.

Nàng vừa nói vừa phi thân vào trong trước, Phụng Nhi, Lạc Dương, Bách Thành lần lượt theo sau.

Lúc ấy, ở trong phòng có một ông già cao lớn bước ra, theo sau là Phùng Xuân, Mai Nhi. Ông già to lớn, lớn tiếng cả cười và nói:

- Lan nhi, chắc con không ngờ ta đến nhanh như vậy phải không? Y vừa dứt câu, trông thấy Phụng Nhi, kinh ngạc hỏi:

- Phụng Nhi cũng do con cứu được ra đó sao? Phụng Nhi liền quỳ xuống vái chào và nói:

- Tỷ nữ được Hồ đại hiệp và Lạc công tử ra tay cứu giúp mới được tái kiến lão gia.

Ông già to lớn chăm chú nhìn Bách Thành, Tổ Lan vội đón lời:

- Lũ giặc bị hỏa thiêu ở bờ sông, chúng con bình yên trở về đây cũng là nhờ mưu kế của Hồ đại hiệp. Hồ đại hiệp đây là bạn vong niên của Dương đệ.

Ông già cao lớn tỏ vẻ ngưỡng mộ, nắm lấy hai tay Bách Thành nói:

- Lão Quan lúc thoát hiểm, tuy thương thế chưa lành mạnh nhưng lão cũng hay tin rồi, nay được Hồ lão sư ban cho mưu kế, lão mới được sống sót, ơn đức này thật cao như núi rộng như bể, chỉ hận vô duyên không được sớm gặp lão sư thôi. Bây giờ mong lão sư cho biết lai lịch, để lão khỏi phải thất kính.

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Sự thật đệ không phải họ Hồ, tên thật là Trần Bách Thành, chỉ vì Khương Huân Tổ với đệ đã gặp mặt nhau một lần nên đệ mới đổi họ để y khỏi nhớ đến chuyện cũ.

Bàng Cách kêu ồ một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Thế ra Trần lão sư là đệ tử Dã Nhân Sơn Chủ Trần Trí Hồ đấy, cái tên Trí Hồ như sấm đánh ngang tai, quả thật danh bất hư truyền, chẳng hay Dã Nhân sơn chủ bây giờ ở đâu? Bách Thành lắc đầu đáp:

- Thái sơn chủ vô cơ mắt tích, chính vì việc này đệ phải xuống núi điều tra, cho đến giờ vẫn chưa biết ông ta sống chết ra sao.

Bàng Cách lại nói tiếp:

- Người lành sẽ có trời phù hộ, Trần lão sư chớ lo âu.

Nói tới đó, ông ta quay lại, vừa cười vừa nói với Lạc Dương:

- Cách biệt ở núi Ngọc Chung vài tháng trời, không ngờ võ công của hiền đệ lại tiến bộ nhanh đến thế. Mà cả y thuật cũng giỏi, thật là đáng kính đáng mừng. Chắc hiền đệ cũng gặp duyên kỳ ngộ, chẳng hay có thể cho lão biết được không? Lạc Dương khó nghĩ vô cùng, không biết mình có nên trả lời hay không. Tổ Lan thấy vậy đỡ lời:

- Dượng khỏi phải truy hỏi Dương đệ làm chi. Lan nhi với Dương đệ đã nặng lời thề rồi, không ai được hỏi chuyện của ai.

Bằng Cách nghe nói ngạc nhiên vừa cười đáp:

- Trê con thật! Rồi ông ta mời Bách Thành vào nhà.

Lát sau trong nhà đã bày ba mâm rượu, mọi người ngồi vào vui vẻ ăn nhậu. Trong lúc chuyện trò có đàm luận đến đại thế của võ lâm hiện thời. Bách Thành nghị luận rất xác đáng khiến Bằng Cách rất kính phục, chỉ muốn lôi kéo Bách Thành vào đảng phái của mình.

Ăn được nửa chừng thì Bách Thành đứng dậy cáo từ nói:

- Đệ còn bốn người bạn tri giao đợi ở bờ sông, chẳng hay lão tiền bối có cho phép tại hạ cáo từ trong giây lát để đi đến bờ sông dẫn bốn người đó đến đây không? Bằng Cách cả cười nói:

- Được lắm, lão ở đây cung kính đợi chờ, mong Trần lão sư sớm trở về cho.

Lạc Dương đột nhiên đứng dậy nói:

- Tiểu đệ còn có một việc làm chưa xong muốn đi cùng đại hiệp, trong giây lát xin trở về ngay.

Tổ Lan ngạc nhiên hỏi:

- Dương đệ đi làm trò gì thế? Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Lan tỷ đã quên lời thề ước của chúng ta rồi sao? Tổ Lan bĩu môi nín thinh, Bách Thành với Lạc Dương cáo từ mọi người, song song đi ra ngoài. Trong khi đi đường, Bách Thành hỏi:

- Có phải thiếu hiệp lo ngại bọn La Thái ba người kia chưa chết, thế nào cũng tiết lộ phải không? Lạc Dương gật đầu đáp:

- Xin thú thật cùng lão tiền bối, chính tại hạ đã lấy được Quảng Thành nhị bá, nhưng không diệt trừ bọn La Thái ba người thế nào sau này cũng gặp họa lớn.

Bách Thành hỏi:

- Quảng Thành nhị bá hiện giờ ở đâu? Lạc Dương đáp:

- Tại hạ đã nhờ người đem ra ngoài quan ngoại cho gia sư rồi.

- Nếu vậy không nên để bọn La Thái sống, nhưng làm sao phải tiêu diệt cái xác của bọn chúng mới khỏi hậu họa.

Hai người đi tới bờ sông liền đi xuống miền hạ du.

Một lát sau, hai người đi sâu vào trong rừng, những bụi trúc mọc ngổn ngang rất khó đi, hai người phải nhảy nhót như bay mới đi sâu vào được giữa rừng. Đột nhiên có một bóng đen bước ra trầm giọng quát:

- Ai đó? Bách Thành đáp:

- Chú em họ Quan đây phải không? Người đó chính là Quan Đức Luân thấy Bách Thành liền đáp:

- Chúng tôi để lại mấy chữ rồi từ biệt, Khương Huân Tổ đã nghi ngờ chúng ta, nên thỉnh thoảng chúng tôi lại thấy những tay cao thủ của Tam Nguyên Bang xuất hiện ở đây canh chừng.

Bách Thành cười nhạt và hỏi tiếp:

- Thế Huân Tổ chưa qua sông ư? Đức Luân đáp:

- Đồng Cầm Quan đã đem theo bộ hạ quá giang còn Huân Tổ thì ở lại ngồi tọa trấn ở Hạ Khẩu, nếu huynh không bày những nghi trận thì tiểu đệ bốn người đã bị chúng diệt rồi.

Bách Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi tiếp:

- Bây giờ không nên chậm trễ nữa, mau giết chết bọn La Thái đi, rồi mau rời khỏi nơi đây mới được.

Nói xong, y đưa mắt nhìn Lạc Dương và nói tiếp:

- Thiếu hiệp, mau theo trần mỗ, trong rừng lúc này tối om, tuy thiếu hiệp biết rõ cách ra vào cửa Cừu Âm Trận Thức, nhưng nhất thời cũng không sao trông thấy rõ được.

Đức Luân với Bách Thành hai người quay mình lướt về bên phải, Lạc Dương đang định đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng động, biết là có người xâm nhập gần đây, liền nghĩ ra một kế liền quay người về phía tiếng động đó. Chàng bỗng thấy một hình bóng dong dỏng cao, đi nhanh như điện chớp tiến tới, chàng liền quát bảo:

- Đứng yên.

Hình như người đó ngăn người ra và đứng lại, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, cười giọng âm thâm và hỏi lại:

- Người là ai, sao dám ngăn trở lối đi của lão phu như thế? Người đó vừa hỏi, vừa đưa mắt ngắm nhìn Lạc Dương. Lúc ấy, Lạc Dương đã nhận ra người đó là Lại Đăng Khôi chàng liền mừng thầm và nghĩ: "Mình tìm mãi không thấy y, ngờ đâu lại gặp y ở nơi đây một cách dễ dàng như vậy." Nghĩ đoạn, chàng liền trả lời:

- Người muốn chết phải không? Rồi chàng giơ năm ngón tay chớp lấy cổ Lại Đăng Khôi nhưng đối phương đã chuẩn bị trước nên y vừa thấy Lạc Dương ra tay đã rút ngay cây roi ra liền. Tuy vậy, đầu roi của y vẫn bị tay của Lạc Dương tóm chặt và đồng thời đối phương còn giơ hai ngón tay trái điểm vào Phúc kết huyệt của y nữa.

Lại Đăng Khôi rất khôn ngoan, y biết đã gặp tay cao thủ nên nhân lúc Lạc Dương nắm roi rồi một cái, y buông tay ra và rút lên một cái thật dài. Lạc Dương không ngờ đối phương lại khôn ngoan như thế, hơi ngăn người ra một chút thì đã không thấy thân hình của đối phương đâu hết. Chàng vội quát lớn:

- Mi chạy đâu? Nói xong, chàng phi thân đuổi theo liền. Trong rừng trúc chỉ thấy thân hình của Đăng Khôi né sang trái, tránh sang phải, dù Lạc Dương đuổi rất nhanh nhưng bị những cây trúc mọc chằng chịt cản trở nên không sao đuổi kịp. Đăng Khôi vừa chạy vừa kêu rú hoài. Y muốn dụ các tay cao thủ của Tam Nguyên Bang đón đánh Lạc Dương. Đột nhiên phía đằng xa có tiếng rú khác vọng lên và hình như có nhiều người phi thân tới. Lạc Dương không muốn đối địch với phi đồ của Tam Nguyên Bang, chỉ muốn bắt được Đăng Khôi mà thôi.

Chàng muốn bắt Đăng Khôi để tra hỏi tên đại thù của mình hiện giờ ở đâu nên chàng tung mình nhảy lên trên cao, lẹ làng túm lấy ngọn cây trúc rồi đứng yên trên đó để tìm kiếm. Rồi chàng mượn sức co tán của cây trúc mà chạy ra ngoài xa mười trượng vịn vào cây trúc khác.

Chàng thấy mười mấy người chạy lại trước mặt Lại Đăng Khôi vừa cười vừa lên tiếng hỏi:

- Lại huynh có phải đã phát hiện tung tích của Bách Thành đấy không? Đăng Khôi vừa hoàn hồn xong vội đáp:

- Lại mỗ vừa gặp một người võ công rất trác tuyệt nhưng không biết bây giờ y đi đâu, mỗ đã trông thấy rõ y không phải là một trong năm người của Bách Thành.

Người nọ nghe nói cười nhạt đáp:

- Bất cứ người đó là ai chúng ta cũng đành giết oan chứ không sao tha được, tất cả anh em mau chia đường đi lùng bắt.

Mười mấy người đó liền chia ra bốn phương tám hướng để tìm kiếm. Lại Đăng Khôi thì tiến thẳng về phía nam. Lạc Dương nhắm theo hướng đó, tung mình nhảy xuống nhanh như điện chớp nên thân hình của Lại Đăng Khôi chưa tới mặt đất thì đã thấy trên đỉnh đầu có một luồng gió mạnh lán át tới. Y giật mình kinh hãi đang định nhảy sang trái tránh né thì đã thấy đầu bị túm chặt và đau nhức khôn tả, thì ra y đã bị Lạc Dương tóm chặt và lôi lên trên cao, y vội rú luôn mồm đề cầu cứu. Ngờ đâu Lạc Dương đã nhanh tay điểm luôn vào huyệt cầm cho nên y vẫn há mồm chưa kịp kêu thì đã bị điểm trúng huyệt.

Lạc Dương kéo Đăng Khôi ôm dưới nách rồi chạy thẳng về phía trước. Trên cánh đồng hoang bốn bề không có bóng người, dưới ánh trăng lơ mờ người ta chỉ thấy Lạc Dương kẹp Lại Đăng Khôi đứng yên ở cánh đồng đó, đưa mắt nhìn bốn chung quanh rồi mới đặt kẻ địch xuống, đưa tay ra điểm mấy yếu huyệt khác, đồng thời giải huyệt cầm cho đối phương, xong đầu đây chàng mới cười nhạt nói:

- Lại Đăng Khôi ở Vạn Trúc trấn, mi may mắn tẩu thoát được, nhưng lưới trời lồng lộng nên lần này mi lại bị thiếu gia bắt giữ.

Lại Đăng Khôi thấy mặt Lạc Dương lâm li và như mặt kẻ chết trôi, y lại càng kinh hoàng đến mất cả hồn vía nên người y cứ run lẩy bẩy không biết nói năng gì, nghĩ ra đối phương là ai rồi, liền giật mình kinh hãi lên tiếng hỏi:

- Bạn là thiếu niên tìm kiếm Vạn Đăng Long phải không? Lạc Dương gật đầu đáp:

- Phải, nếu người chịu nói cho ta biết hiện giờ Vạn Đăng Long ở đâu thì ta sẽ tha chết cho người liền.

Lại Đăng Khôi thờ dãi một tiếng rồi đáp:

- Bốn năm trước lão chỉ biết y lên núi quy y Tam Thanh giáo thôi, còn sau này y có còn ở đấy hay không thì lão không biết, nhưng chắc vẫn còn trên núi Võ Đang, chưa đi đâu.

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Lời nói của người có thực không?
- Vạn Đăng Long không có ơn huệ gì với tại hạ, hà tất phải giấu giếm cho y làm chi.

Tại hạ cộng sự với y là người rất có hùng tâm chứ không phải là kẻ chịu lép vế người khác, cho nên tại hạ dám chắc y quy y trên núi Võ Đang như vậy thế nào cũng có dụng tâm gì.

Lạc Dương nghe nói ngán người ra rồi hỏi lại:

- Theo lời nói của người thì y đã giết sư phản đạo và định làm bá chủ võ lâm phải không?
- Theo sự ước đoán của Lại mỗ thì y có ý muốn như thế lắm, nhưng chưa chừng y chán ngán sự đời mà định tâm quy y huyền môn để sám hối tội lỗi cũng nên.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cho y đọc vạn cuốn kinh mỗi ngày cũng không thể nào giải được mối thâm thù huyết hải của thiếu gia này.

Đặng Khôi lẳng lặng không nói năng gì cả, Lạc Dương lại tiếp:

- Người đang là giáo đồ của Tuyết Liên giáo, tại sao lại đầu hàng sang Tam Nguyên Bang như vậy? Đặng Khôi bị Lạc Dương điểm trúng mấy nơi yếu huyệt, chỉ thấy toàn thân kinh mạch huyết đạo đều có hàng vạn con kiến chui rúc ngứa ngáy khó chịu vô cùng, nên y yêu cầu Lạc Dương giải huyệt cho và xin thủ thực hết mọi lễ cho chàng hay.

Y nói Khương Huân Tổ của Tam Nguyên Bang đã kết minh liên hiệp với Vệ Phi Long Giáo chủ của Tuyết Liên Giáo, định gây phong ba trên giang hồ, y thừa lệnh đi trước, rồi Vệ Phi Long dẫn tất cả các tay cao thủ đi sau.

Lạc Dương nghe xong liền nghĩ đến hình bóng của Vệ Ánh Hà, vội lên tiếng hỏi:

- Vệ Phi Long có một cô con gái cưng là Vệ Ánh Hà, cô ta có đi cùng người cha không? Đặng Khôi nghe nói sực nghĩ đến Ánh Hà trở về đến tổng đàn ngày nào cũng u uất không nguôi, tính tình thay đổi hẳn, làm cho Vệ Phi Long lo âu khôn tả. Bây giờ y mới biết Ánh Hà vì mất người yêu mà nên, y liền đáp:
- Cha con nàng ta lúc nào cũng đi gần nhau cho nên tôi chắc phen này thế nào nàng cũng theo Phi Long tới đây.

Y nói chưa dứt lời thì Lạc Dương đã ra tay điểm luôn vào yếu huyệt ở cổ họng của y một cái, thế là tên gian tặc đã bị đứt tâm mạch mà tắt thở chết tốt. Sờ đi Lạc Dương vội ra tay giết Đặng Khôi như vậy là vì Lạc Dương thoáng thấy ở phía đằng xa cánh đồng hoang có bảy tám cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới. Giết xong Đặng Khôi chàng liền giờ khinh công tuyệt mức đi luôn.

Bảy tám cái bóng đen kia hình như đã phát giác hình bóng của Lạc Dương rồi, nên chúng cũng rú lên mấy tiếng thật dài và đuổi theo Lạc Dương ngay.

Lạc Dương chạy thẳng đến thị trấn Hạ Khẩu, lên vào trong một cái hẻm tối om ảm núp, nhưng chàng lại sợ bảy tám cái bóng đen kia đến vây bắt nên chàng quanh co bảy tám lần rồi lại ra khỏi Hạ Khẩu để đi Võ Đang ngay.

Mấy năm nay không lúc nào là Lạc Dương không nhớ đến mối thù của cha mẹ, cũng vì Vạn Đăng Long mà chàng phải cơ khổ lênh đênh một mình ở trên giang hồ, nên đêm nào cũng vậy hễ nằm lên giường ngủ là chàng lại nghĩ đến chuyện năm xưa và không giờ phút nào là chàng không oán hận Vạn Đăng Long. Vì thế vừa hay tin kẻ thù ở núi Võ Đang là chàng chỉ muốn mọc ngay hai cánh bay tới nơi đó tìm kiếm y luôn. Chàng vội đi đến nỗi quên cả báo tin cho Tổ Lan hay.

Trong căn nhà lớn ở thị trấn Hạ Khẩu, Tổ Lan và các người đợi chờ Lạc Dương và Bách Thành trở về, nhưng chờ mãi mà không thấy hình bóng của hai người đâu cả. Tổ Lan nóng lòng sốt ruột vô cùng, gần chàng ngày nào Tổ Lan càng yêu thương chàng thêm, nàng chỉ sợ như là ở núi Ngọc Chung, Lạc Dương không báo tin cho nàng hay đã bỏ đi. Nàng rất ân hận là đã không đi cùng với chàng. Trời đã sáng tỏ, bỗng có một tráng hán chạy thẳng vào nội đường thưa rằng:

- Trần đại hiệp năm người đã về tới.

Tổ Lan vội hỏi:

- Còn Lạc thiếu hiệp đã về chưa? Tráng hán nọ ngập ngừng đáp:
- Tiểu nhân không thấy Lạc Dương thiếu hiệp.

Tổ Lan tỏ vẻ rầu rĩ, hai mắt đỏ ngầu. Quan Bàng Cách rất cưng yêu Tổ Lan, lão biết tình nàng xưa nay rất kiêu ngạo, dù thanh niên anh tuấn đến đâu cũng không được nàng để ý tới, nhưng từ khi gặp Lạc Dương tới giờ, tánh nết nàng thay đổi hẳn. Ở núi Ngọc Chung, Lạc Dương tự nhiên bỏ đi đã khiến nàng hơi tí là giết chó, cũng vì vậy nàng đã kết thù kết oán với nhiều người. Lần này Bàng Cách cũng sợ nàng theo vết xe trước, đang định lên tiếng khuyên nhủ thì đã thấy Bách Thành rào bước đi vào, lão vội nín tiếng ngay.

Tổ Lan vội lên tiếng hỏi Bách Thành:

- Dương đệ của tôi đâu, sao không thấy về cùng với Trần lão sư như thế? Bách Thành thấy sắc mặt Tổ Lan đau khổ lấy làm ngạc nhiên vô cùng, y liền đem những chuyện mình đã gặp ở trong rừng như thế nào kể cho Tổ Lan nghe. Y nói:

- Trần mẫu năm người suýt chút nữa bị các tay cao thủ của Tam Nguyên Bang phát giác, nếu ra tay đấu với chúng thì không sao tránh được sự giết chóc. Tôi chắc Lạc thiếu hiệp đã đi dự định để cho chúng lạc lối, như vậy không chóng thì chày thiếu hiệp cũng về, chắc không thể nào xảy ra tai nạn đâu.

Tổ Lan nghe Bách Thành nói xong, vẫn chưa nguôi cơn giận liền nói:

- Trần đại hiệp nói mấy người bọn đại hiệp đã có Cửu Cung Trận Thức bảo vệ sao lại vội vàng đào tẩu ra khỏi nơi đó chóng như thế? Nhờ Lạc thiếu hiệp có mệnh hệ nào...

Bàng Cách sợ Tổ Lan trở mặt, thốt ra những lời kém lịch sự nên lão vội lớn tiếng quát bảo:

- Lan nhi, đừng có nói bậy, việc này không thể trách cứ Trần lão sư được.

Bách Thành là người từng trải nên y rất thông cảm tính nóng nảy của Tổ Lan, vì vậy y không tức giận chút nào chỉ mỉm cười đáp:

- Việc này quả thật lỗi ở Trần mẫu, Lan cô nương trách cứ như thế rất phải. Nhưng Trần mẫu dám chắc Lạc thiếu hiệp không gặp nguy hiểm, lúc này chưa về có lẽ đã gặp vài người bạn vui chuyện hoặc là...

Tổ Lan càng lo âu thêm vội hỏi tiếp:

- Hoặc giả cái gì? Bách Thành mỉm cười đáp:

- Trần mẫu với Lạc thiếu hiệp là bạn vong niên, tính tình Lạc thiếu hiệp thế nào Trần mẫu đều biết. Lúc nào chàng cũng nhớ đến huyết hải thâm cừu, chưa biết chừng chàng đã biết được tung tích của kẻ thù. Lạc cô nương khỏi phải lo âu như vậy, Trần mẫu cam đoan sẽ trao trả Lạc thiếu hiệp lại cho cô nương.

Lúc ấy Phùng Xuân chạy vào chào hỏi năm người rồi vội nói với Bàng Cách rằng:

- Ở giữa Hán Giang, các bạn võ lâm kéo đến rất đông, vừa rồi lại có thêm giáo chủ của Tuyệt Liên Giáo là Vệ Phi Long cùng con gái là Vệ Ánh Hà và hơn hai mươi cao thủ đã tới.

Chúng kẻ kết minh với Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội để cùng mưu đồ xưng bá võ lâm.

Nói xong, y cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Như vậy, thế nào cũng sắp có một trận tuồng cho chúng ta coi.

Bàng Cách ngẫm nghĩ giây lát, không nói năng gì hết, Tổ Lan bỗng lên tiếng hỏi:

- Trần lão sư là người đa mưu túc trí, thế nào cũng biết cách bố trí của Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội ở thị trấn Hạ Khẩu, chẳng hay lão sư có thể cho biết qua loa về sự việc không? Bách Thành đáp:

- Theo sự nhận biết của tôi thì Tam Nguyên Bang có lập hai trạm canh ngầm ở thị trấn Hạ Khẩu, một ở trong một căn nhà của thường dân tại kẻ bên Hoàng Hạc Lâu, một ở trong miếu Lã Tổ. Ngoài ra, trạm canh ngầm của Hắc Kỳ hội thì lập ở sau ngôi mộ của Siêu Vinh thái tử.

Tổ Lan lại lên tiếng nói tiếp:

- Cảm ơn Trần đại hiệp đã chỉ điểm cho như vậy.

Nói xong, nàng cùng Mai Nhi các người đi luôn.

Chiều tối hôm đó, mặt trời vừa lặn, trên lầu Hoàng Hạc có năm người mặc áo xanh tựa vào lan can, tay chỉ trỏ xuống bên dưới hết phong cảnh này đến phong cảnh nọ. Năm người đó mặt trầm mắt lạnh, giả vờ ngắm nhìn phong cảnh nhưng thực ra chờ mặt trời lặn hẳn liền xuống lầu đi thẳng đến miếu Lã Tổ. Năm người vừa tới chỗ cách cửa miếu chừng năm bước thì đã có người khẽ hỏi:

- Lan cô nương, năm người chúng ta công nhiên vào trong miếu gây hấn với họ hay sao? Năm người này chính là Tổ Lan với bọn Mai Nhi, vì mãi không thấy Lạc Dương về, bao nhiêu uất hận nung nấu vào Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội. Vì vậy, nàng và bốn tỷ nữ giả dạng nam trang để đi kiếm Lạc Dương, đồng thời đối phó Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội luôn.

Đến miếu Lã Tổ, Tổ Lan khẽ đáp lời hỏi của người nọ:

- Bốn người các người đi quét sạch các chòi canh ngầm ở bên ngoài, hãy gấp phi đồ cứ ra tay chém giết, còn cô nương một mình vào trong miếu, nếu thấy ám hiệu của ta, các người theo kế hoạch thi hành ngay.

Bốn tỉ nữ vâng lời đi luôn, chỉ thoáng chốc đã mất dạng liền. Tổ Lan ăn mặc nho phục màu xanh, khoanh tay sau lưng, thùng thảng đi vào trong miếu. Nàng thấy cái sân trồng hoa ở trước điện bị cỏ hoang che lấp, chỉ còn lại bốn cây chuối đang phấp phới trước gió. Nàng lắc đầu thờ dài một tiếng và nói:

- Đáng tiếc thật, thắng cảnh thế này mà không có người trông nom quét dọn để đến nỗi hoang vu như vậy.

Nói xong, nàng lại lắc lư cái đầu, trông giống hệt một nho sinh. Nhưng sự thật nàng đã thấy rõ bọn địch ẩn núp tứ phía. Nàng khẽ kêu hừ một tiếng, xéch ngược đôi lông mày lên, mắt lộ sát khí nhưng lại làm như không có chuyện gì xảy ra, vừa đi vừa ngâm nga tiến thẳng vào trong điện, hề thấy bài thơ hay câu đối nào là nàng lên tiếng đọc và ngâm nga ngay.

Tiếng ngâm của nàng vừa du dương vừa rõ ràng từng chữ một. Nàng bỗng chỉ tay vào đôi câu đối treo ở trên cột trụ và khen ngợi rằng:

- Câu đối này vừa cân chỉnh vừa hay, thật không kém gì đôi câu đối mà ta đã được đọc trên Hoàng Hạc Lâu.

Đang lúc ấy, trong điện bỗng có tiếng niệm Phật vọng ra.

Tiếp theo đó có một lão đạo sĩ, tay cầm phát trần thùng thảng bước ra, đi tới trước mặt Tổ Lan, giơ một tay lên trước ngực vái chào và hỏi:

- Khuya thế này, thí chủ còn có nhã hứng tới đây du ngoạn như vậy, thật là hiếm có.

Đáng lẽ bản đạo phải tiếp đãi thí chủ mới phải nhưng vì tối hôm nay bản đạo phải làm chay siêu độ cho người nên tối kỵ người lạ lui tới. Nếu thí chủ không trách cứ thì xin mời thí chủ ngày mai quay lại du ngoạn tiếp.

Tổ Lan tỏ vẻ không vui đáp:

- Như vậy thật là chán quá. Thôi được, ngày mai tiểu sinh lại tới du ngoạn tiếp vậy.

Nghe gia phụ nói miếu Lã Tổ này đã thất tu lâu năm, để cho nơi thắng cảnh trở nên nơi hoang vu như thế này thật là đáng tiếc. Vì vậy tiểu sinh mới tới nơi xem qua, định quyên tiền bạc ra trùng tu, không hiểu miếu này sửa sang lại phải tốn kém bao nhiêu? Đạo nhân nọ ngạc nhiên hỏi:

- Lệnh tôn đại nhân là ai, để bản đạo đi bái kiến.

- Gia nghiêm là Quan Tuế Quân, mới đến nhậm chức.

Đạo nhân giật mình kinh hãi vội hỏi tiếp:

- Sao công tử không mang theo người hầu?

- Có, hiện giờ chúng đang ở trên bờ sông, cạnh lầu Hoàng Hạc, tiểu sinh hiềm chúng đi theo làm vướng chân nên mới bảo chúng ở lại bờ sông chờ đợi.

Nói xong nàng quay người đi ra luôn đạo sĩ vội đuổi theo nói:

- Để bản đạo tiễn công tử.

Vừa ra đến cửa miếu thì Tổ Lan bỗng quay người lại giơ tay ra chụp lấy cổ tay đạo sĩ ấy và hỏi:

- Vừa rồi ở ngoài miếu xem xét, nhận thấy bên ngoài phải trồng một ít cây cối cho ngôi miếu được thêm vẻ trang nghiêm, lại đây để chỗ chỉ điểm cho nơi nào phải trồng cây gì.

Nói xong, nàng kéo tay đạo sĩ đi luôn. Đạo sĩ đó thấy tay của nàng rất mềm mại liền nghĩ thầm: "Con quan có khác, tay gì mà mềm mại như đàn bà vậy." Y vừa nghĩ vừa theo Tổ Lan đi luôn. Tổ Lan chỉ trỏ khắp nơi, đạo sĩ vâng vâng dạ dạ luôn mồm nhưng thật ra y sợ quan trên nên miễn cưỡng vâng lời như vậy thôi.

Hai người đi được mấy chục trượng thì đạo sĩ thấy năm ngón tay của Tổ Lan bóp chặt lấy năm ngón tay của mình và cảm thấy mình mấy tay chân tê tái. Lúc này y mới biết gặp phải sát tinh nên y hoảng sợ đến mất cả hồn vía, định lên tiếng kêu la thì Tổ Lan đã ra tay điểm vào huyệt cầm làm cho y không sao kêu lên được nữa tiếng.

Y thấy hai mắt của Tổ Lan lộ vẻ sát khí và tay phải của nàng thò vào trong túi móc một thanh tiểu kiếm xanh biếc dài chừng ba tấc ra, dí mũi kiếm vào yết hầu của y và khẽ quát bảo:

- Ngươi tui hợp phi đồ ở trong điện, có phải định mưu mô đi ăn cướp và giết chóc không, nói mau! Nói xong, nàng giải huyệt cầm cho đạo sĩ và tay trái nhấn thêm năm thành kinh lực, đạo sĩ bị đau đớn toát mồ hôi lạnh ra, ấp úng nói:

- Lúc canh ba... Tam Nguyên Bang bang chủ tới đây... bàn tán... anh em của giang hán mười tám trại... ngoài chín trại đều ở trong điện chờ đợi.

Tổ Lan nghe tới đó đã lẹ tay đâm luôn thanh kiếm vào cổ tên đạo nhân, đối phương chưa kêu được nửa tiếng đã ngã lăn ra chết rồi. Và chỉ trong thoáng cái xác của đạo sĩ đó đã thu nhỏ lại rồi hóa thành một đồng nước vàng tanh hôi, trông không còn thấy thân hình của y đâu nữa.

Tổ Lan liền thâu kiếm vào bao, nhảy tới cạnh vách tường, móc túi lấy mười mấy viên đạn ra, ném từng viên đạn vào trong miếu. Tiếp theo đó nàng đi vòng ra ngoài miếu vừa đi vừa nghe tiếng người té xuống đất ở trong miếu vọng ra. Nàng liền mỉm cười rồi ném một viên lên trên không. Trên trời bỗng có một sao bạc có những tia sáng lóa ra và sa xuống nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã tắt ngóm liền. Bốn cái bóng đen ở tứ phía chạy lại gặp Tổ Lan, rồi Mai Nhi lên tiếng hỏi:

- Cô nương, đã đến lúc ra tay chưa? Các chòi canh ngầm ở ngoài miếu đã bị chúng em diệt trừ rồi.

Tổ Lan liền đáp:

- Được rồi, chúng ta đi thôi. Năm cái bóng người liền tung mình nhảy lên trên ngọn cây rồi truyền sang mái hiên ở trên lầu, nằm phục xuống đấy. Tổ Lan liền đu người xuống ngó nhìn vào bên trong. Lúc ấy đang là mùa hè nóng nực, các cửa sổ đều mở toang, trong lầu có mấy chục phi đồ của Tam Nguyên Bang đang ngồi nhậu nhưng thức ăn và rượu bày la liệt mà không ai dám động đũa cứ ngồi yên như phỗng đá vậy. Bỗng có một đại hán thô lỗ vạm vỡ lên tiếng hỏi:

- Canh ba sắp tới, chắc Bang chủ gần đến, sao Ngô Quang đạo trưởng đi lâu như thế mà không quay trở lên? Tổ Lan lẹ làng tuột xuống bên dưới không có một chút tiếng động. Nàng rón rén leo tới cạnh cửa sổ, móc túi lấy một con hạc bằng đồng ra, đưa mỏ hạc vào phía cửa sổ cúi đầu xuống ngậm đuôi con hạc khẽ thổi mấy hơi, mỏ hạc liền có mấy luồng khói vô hình vô sắc bay vào trong lầu. Giây phút sau, đột nhiên có người hắt hơi và nói:

- Cái gì..

Y chưa nói được nửa lời thì đã lăn xuống ván lầu, tiếp theo đó mấy chục phi đồ đều lần lượt té lăn xuống hết. Tổ Lan thấy vậy cười khì, vỗ tay ra hiệu, bốn tỷ nữ ở trên mái hiên đều leo cả xuống. Mai Nhi ngó vào trong lầu thấy tình hình như vậy khẽ cười và nói:

- Cô nương cũng sử dụng những ám khí ngư môn như vậy sao? Tổ Lan cười nhạt đáp:

- Đối phó với bọn người này, việc gì phải chia hạ ngư môn với thượng ngư môn cho mất công.

Năm thiếu nữ liền vào cả trong lầu và cùng rút kiếm nhỏ có chất độc ra đâm vào những tên phi đồ nằm ngổn ngang ở trên mặt sàn. Chỉ trong thoáng chốc, mấy chục tên phi đồ đã mất tích hết. Trên mặt sàn lầu chỉ còn lại mấy chục đồng nước tanh hôi mà thôi.

Tổ Lan liền vút một lá cờ tam giác nhỏ bằng lụa đen trên có thêu một con bạch phượng xuống sàn lầu rồi quát bảo:

- Đi thôi! Năm thiếu nữ nhanh như điện chớp xuyên ra ngoài lầu rồi tung mình lên trên cao, vượt qua bờ tường, ra khỏi ngôi miếu Lã Tổ...

Hách Tổ Lan các người đi được một lúc, Khương Huân Tổ cùng hai người của Tam Nguyên Bang cũng vừa về tới miếu này. Ba người vừa bước chân vào trong miếu đã thấy tình hình khác lạ, trong bụi cỏ hoang đầy những xác chết. Huân Tổ tức giận vô cùng, liền quát lớn:

- Ngụy tai, chúng ta lên lầu xem sao.

Ba người vừa lên tới trên lầu, Huân Tổ đã hét lớn như tiếng sấm động:

- Tiện tỳ ác độc thật, lão phu thề không đội trời chung với nó.

Y vừa mắng chửi vừa giậm chân lên ván lầu kêu ầm ầm. Một người khác bỗng hỏi:

- Khương bang chủ, có chắc là Hách Tổ Lan hạ độc thủ không? Khương Huân Tổ giận dữ đáp:

- Không phải nó thì còn ai nữa.

Một lát sau, Huân Tổ lại thở dài một tiếng và nói:

- Trong rừng trúc ở bên bờ sông, chúng ta đã phát hiện quần áo và di vật của La Thái ba người và không thấy xác của họ đâu hết. Tình hình đó chẳng khác gì ở trên lầu này vậy.

Chắc hai báu vật Quảng Thành đã lọt vào tay tiện tỳ rồi. Ngày nào còn không diệt trừ được con tiện tỳ ấy Khương mỡ còn ăn ngủ không ngon.

Ngày hôm sau, khi sương mù tan rã, mặt trời mọc lên cao ở Hán Giang, người ta đồn ầm lên là ở cạnh lầu chuông báo động trong miếu Lã Tổ và trước mộ Siêu Vinh thái tử có rất nhiều thủ hạ của Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội bị giết nhưng không còn lại một cái xác nào hết, chỉ thấy những quần áo và nước vàng tanh hôi mà thôi.

Tin tức đó đồn đi rất nhanh, hai ba ngày sau đã truyền đi khắp đại giang nam bắc, ai ai cũng hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Một Mình Lên Võ Đang

Từ khi có tin đồn phi đồ của Tam Nguyên Bang với Hắc Kỳ Hội bị giết hại rất nhiều lan tràn khắp nơi, tiếp theo đó đêm nào phi đồ của hai bang hội ấy cũng bị giết hại ngấm như vậy, có đêm bị luôn mấy đám một lúc, ai hay cũng phải rùng mình kinh hoàng.

Ngày thứ tư, một thiếu niên đi bộ trên đường cái quan từ Nghị Thành đến Tương Dương, chàng ta rất anh tuấn hiên ngang, dưới ánh mặt trời, trông chàng càng anh hào thêm.

Thiếu niên đó chính là Lạc Dương đi núi Võ Đang, giữa bận làm mấy việc thiện, nên bị lỡ hành trình nhưng khi chàng vào tới khách điểm nghỉ chân, nghe thấy tin đồn kinh hồn ở Giang Nam truyền tới, chàng biết đó là thủ đoạn báo thù của Tổ Lan, và cho đó là ăn miếng trả miếng, không lấy gì làm quá đáng. Nhưng mỗi khi có một tin đồn lọt vào tai thì chàng lại cảm thấy tâm thần không được yên và càng thấy có nhiều vụ xảy ra như thế, chàng càng lấy làm ngạc nhiên không hiểu tại sao Tổ Lan lại đang tâm tàn ác như vậy.

Trưa hôm đó, chàng đói bụng, vào một tiệm ăn ở bên đường, tuy tiệm đó không được sang trọng cho lắm nhưng khách ăn rất đông đúc, chiếm gần hết bàn. Nửa số khách là những bạn giang hồ, người nào người lấy đang bàn luận về những vụ ám sát xảy ra ở Giang Hán.

Lạc Dương ngồi một mình một bàn, gọi hai ba món ăn để nhậu nhẹt. Trong khi chờ đợi chàng chống tay vào cằm, mắt nhìn ra cửa tiệm, trong lòng suy nghĩ, vì mấy tháng nay chàng đi gần dặm mà không hề gặp một đệ tử nào của Cái Bang, nên chàng ngạc nhiên hết sức.

Những nhân vật giang hồ khi đã có hơi men thì càng nói lớn, chàng nghe thấy một số người nói rằng:

- Khương Huân Tổ, Hồng Chiêm Ngao cả hai người đều không phải là tay dễ đối xử, họ đã bị như vậy tất nhiên phải nghĩ ra cách trả thù. Phong thanh gần đây Huân Tổ liên kết với Tuyết Liên Giáo, phái Nga Mi và phái Võ Đang, ba bốn môn phái đó đã phái một số cao thủ tới tây Hạ Khẩu trợ giúp y, như vậy đại loạn sắp đến nơi và giang hồ sẽ không được yên như trước nữa...

Người đó lại nói tiếp:

- Địch thủ của Tam Nguyên Bang là một thiếu nữ họ Hách, võ công của nàng khác hẳn võ công của Trung Nguyên, mặt xinh đẹp nhưng thủ đoạn lại độc ác, từ xưa tới nay trong võ lâm chỉ có chính với tà tranh chấp thôi, mà bây giờ không phân biệt hắc bạch chánh tà, cục diện phát triển càng hăng càng giết nhau kịch liệt.

Một người khác cả cười nói xen vào:

- Sao bạn lại có lòng từ bi như thế? Lạc Dương càng nghe càng buồn bực nghĩ thầm: "Hay là ta không báo cho chị Lan mà bỏ đi như vậy, chị ấy hiểu nhầm ta bị bọn chúng bắt giam, nên mới nổi giận đem bọn Tam Nguyên Bang ra trả thù cũng nên." Nghĩ vậy chàng định quay về Hạ Khẩu nhưng sợ mất công nên chàng lắc đầu nghĩ tiếp: "Từ đây đi đến Võ Đang rất gần, báo thù xong về Hạ Khẩu cũng được". Lúc ấy thức ăn đã dọn lên, chàng vội vàng ăn no rồi lên đường liền.

Võ Đang là nơi thánh địa đạo giáo nên trên núi tiếng chuông tiếng trống vang động rầm rĩ từ đạo quan này sang đạo quan khác, khiến người lên đó cũng phải quên hết trần tục.

Lạc Dương hiện thân trong núi Võ Đang, chàng kiểm lối đi cũng như sư phụ chàng, vừa tới nơi đã lên thẳng ngay Nghênh An Cung.

Chàng vừa tới gần thì bỗng đằng sau có một đạo nhân lưng đeo kiếm tiến ra ngăn cản và lạnh lùng hỏi:

- Thí chủ lên đây làm gì? Lạc Dương thấy thần sắc của đạo sĩ không được lương thiện, trong lòng vô cùng tức giận nhưng vẫn cố nhịn, mỉm cười đáp:

- Thánh địa của quý sơn từ xưa tới nay, hàng ngàn năm rồi không cấm lữ khách du ngoạn kia mà! Đạo nhân lạnh lùng nhìn Lạc Dương đáp:

- Thí chủ không biết điều này kể ra cũng không trách cứ thí chủ được, ba năm trước đây, người chủ môn và vị trưởng lão của bốn phái lần lượt giải thoát thăng thiên. Người trưởng môn mới kể vị thầy sát kiếp của võ lâm sắp phát sinh đến nơi, nên mới ra lệnh cho các đệ tử ở lại trên núi thanh tu không được đi đâu hết và cũng tạ tuyệt với các bạn võ lâm đến thăm.

Lạc Dương tủm tỉm cười nói tiếp:

- Vị tân chủ môn của quý phái làm như vậy rất phải, nhưng sao tân chủ môn của quý phái kể vị mà các chủ môn của các môn phái khác không biết gì cả.

Đạo nhân hơi biến sắc mặt, nhưng lại điềm tĩnh quay lại đáp:

- Đó là việc riêng của bốn phái, chớ cần phải báo cho các đại môn phái hay.

Lạc Dương ồ lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu vậy tại hạ không hiểu tới vấn đề đó nữa, tại hạ chỉ là một du khách thường với quý phái không có liên quan gì. Như vậy không thể nói là tại hạ đã vi phạm đến luật cấm của trưởng môn, đạo trưởng cản trở như vậy là hơi quá! Đạo nhân biến sắc, quát lớn:

- Bàn đạo thấy rõ chân của thí chủ đi mà cát bụi không bay tung, đủ thấy thí chủ là người có võ công rất cao siêu.

Lạc Dương vừa cười và nói tiếp:

- Dù tại hạ có võ công cao siêu đi chăng nữa, nhưng không có liên quan đến đạo trường mà.

Đạo nhân tròn tròn xoe đôi mắt, đôi ngươi tỏa ra hai luồng ánh sáng cười nhạt hỏi tiếp:

- Đi qua mái hiên của người không cúi đầu sao được! Sao thí chủ lại coi thường phái Võ Đang chúng tôi như thế? Nói xong, y rút ngay trường kiếm ra khỏi bao rồi nhìn Lạc Dương quát lớn:

- Coi kiếm của ta.

Nói xong, y dùng ngay thế Tam Hoàn Đoạt Ngọc (Ba cái vòng làm lóa mắt), thanh kiếm rung động tựa như có ba điểm sao sáng nhằm ba nơi yếu huyệt ở ngực và bụng của Lạc Dương mà điểm.

Lạc Dương thấy đối phương kiêu ngạo và hà hiếp người như vậy tức giận vô cùng.

Chàng vội giơ cánh tay phải lên nhanh như điện chớp và thân hình xoay nhanh một vòng tránh được thế công của đối phương ngay. Đồng thời chàng giơ ba ngón tay lên nhằm vào yếu huyệt nơi cổ tay đang cầm kiếm của đạo sĩ điểm luôn.

Đạo nhân không ngờ người này trẻ tuổi như vậy mà lại có võ công tuyệt đỉnh đến thế, nên y vội thu kiếm lại, đổi thức khác, tấn công luôn ba thế. Kiếm khí của y lạnh lùng buốt xương, còn kiếm thế thì như một cây cầu vòng, nhưng y vẫn không sao tránh khỏi được thế công huyền ảo của ba ngón tay Lạc Dương. Y thấy ngón tay của chàng lúc nào cũng bóng theo hình, không rời yếu huyệt của y, nhất là bộ pháp của chàng vừa nhanh nhẹn vừa kỳ lạ, khiến hoa cả mắt không còn biết đâu là hình bóng thật của chàng, nên y cứ đâm huyệt hoài.

Đạo sĩ càng đấu càng kinh hoàng, công lực của y cũng bị ảnh hưởng và giảm mất ba thành thủ pháp, thân hình cũng chậm hẳn đi, rồi y đột nhiên thấy cổ tay tê tái, chỉ kêu ồ được một tiếng, trường kiếm đã vượt khỏi tay, rớt xuống đất liền.

Thủ pháp của Lạc Dương nhanh vô cùng, cổ tay chàng vừa trầm xuống một cái đã bắt được cổ tay cầm kiếm của đối phương, và thuận tay đâm luôn một nhát. Đạo sĩ nọ liền rú lên một tiếng thảm khốc, người bắn lên trên cao và rớt xuống chỗ cách Lạc Dương chừng bảy tám bước. Bụng và ngực của y bị thủng lỗ, máu tươi chảy ra như suối, tắt thở liền.

Đột nhiên trong Nghênh An Cung có bảy tám đạo sĩ cầm kiếm chạy ra, tiếng chuông báo động cũng nổi lên vang động cả một khoảng núi, tiếng vang từ các sơn cốc khác vọng lại, khiến người ta tưởng tượng có hàng nghìn cái chuông cùng kêu một lúc vậy. Một đạo sĩ đi trước râu dài quát lớn:

- Tên hung đồ kia táo gan thật, dám lên bốn sơn mà hành hung như vậy, có mau rút khí giới đi không? Lạc Dương biết khó mà rút lui một cách yên ổn được, nên chàng đánh liều đứng yên chờ địch tới, cười nhạt đáp:

- Ngày hôm nay tại hạ đến đây là tìm kiếm Tĩnh Minh đạo sĩ, ai bảo y không sáng mắt biết điều, lại thị võ công hà hiếp người, nên y mới bị báo ứng như thế.

Đạo sĩ râu dài trầm giọng giận dữ quát:

- Cuồng đồ, bốn sơn có hàng nghìn tay cao thủ, dù ngươi có ba đầu sáu tay đi chăng nữa cũng không sao thoát thân được. Vì lòng từ bi bản đạo khuyên ngươi nên thức thủ chịu trời lên yết kiến chương môn thì may ra còn thoát chết chứ ngươi kiếm Tĩnh Minh sư huynh để trả thù thì có khác gì lấy trứng chọi với đá không? Lạc Dương lớn tiếng cả cười đáp:

- Ta tới đây thì bao giờ sợ, mà đã sợ thì không bao giờ tới đây. Tại hạ một mình xông pha lên quý sơn, có khi nào lại sợ người nhiều thế mạnh. Tốt hơn hết đạo trưởng bảo Tĩnh Minh ra đây, thì việc gì cũng xong xuôi cả.

Một đạo sĩ mặt đỏ đứng đó giận dữ dờ dỗi:

- Đạo huynh, hà tất phải lý luận với tên cuồng đồ này làm chi, chi bằng bắt tên tên đó trói lại, bằng không chương môn giáng tội thì hỏi ai chịu vào đó...

Y chưa nói dứt lời thì Lạc Dương đã múa kiếm đâm luôn, thế kiếm của chàng mạnh như sấm sét, ba đạo sĩ đứng gần nhất không ngờ chàng lại ra tay nhanh và lợi hại đến thế. Chúng chưa kịp kêu la thì ba tên đã bị chặt làm sáu mảnh, lục phủ ngũ tạng của chúng bắn bừa bãi ra đất, máu tươi bắn tóe khắp nơi trông rất thảm khốc.

Lạc Dương lại tấn công tiếp, bốn đạo sĩ kia biết công lực của kẻ địch rất trác tuyệt, thấy ba đạo sĩ kia chết một cách kinh khủng như thế, nên đã đề phòng rồi và khi chúng vừa thấy kiếm thế của địch thủ đâm tới là vội vàng nạy về phía sau tránh né ngay. Tuy chúng may mắn tránh được thế kiếm đó, nhưng tên nào tên nấy đều hoảng sợ đến mặt tái mét mồ hôi lạnh ướt đầm cả người.

Lúc ấy tiếng chuông càng dồn dập, khắp nơi đều có vô số hình bóng người xuất hiện và cùng chạy tới Nghênh An Cung.

Lạc Dương giơ ngang thanh kiếm lên cười nhạt nói tiếp:

- Ủ, hạt châu chi bằng hạt gạo mà cũng đòi sáng tỏ như người, các ngươi thật không tự lượng sức mình chút nào.

Đạo sĩ râu dài gượng cười đáp:

- Người đừng có khoái chí nhất thời mà mang họa vào thân. Thí chủ là người biết điều chắc không đến nỗi là không biết điều như những kẻ điên rồ.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, chàng là người thông minh sao lại không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, chàng cũng biết vì sự tức giận nhất thời và với sức mạnh của huyết khí, chỉ có thể hòa hoãn được chốc lát thôi, khôn nỗi lại đang cười lưng cọt, chàng chỉ cười nhạt chứ không trả lời được.

Một lát sau, các võ sĩ của Võ Đang đến càng đông, có xen những người mặc tang phục nữa. Thế là trước cửa Nghênh An Cung chỉ toàn đầu người lồ nhô. Một lão đạo sĩ râu bạc người gầy tiến lên, trông thấy mấy cái xác nổi giận nhìn Lạc Dương gằn giọng hỏi:

- Tại sao thí chủ lại tới đây giết người như vậy? Lạc Dương đã liều đành lớn tiếng đáp:

- Tại hạ muốn tìm kiếm Tĩnh Minh chân nhân nhưng đệ tử quý sơn không thông báo hộ, lại rút kiếm ra tấn công tại hạ trước. Trong lúc ra tay đấu với nhau, khí giới vô tình thế nào chẳng có kẻ bị thương người chết không thể trách cứ tại hạ được. Chẳng hay đạo trưởng có phải người chuộng môn không, nếu đúng xin đạo trưởng phân xét cho.

Đạo sĩ trầm giọng đáp:

- Người chuộng môn hiện đang tu luyện tuyệt nghệ ở trong Tỷ Tiểu Trung Bản, đạo tuổi đã gần thất tuần, xưa nay xử lý việc gì cũng rất công bằng, thí chủ phải hiểu là hai bên có đấu với nhau, dù có quá tay lẫn cũng chỉ đến bị thương là cùng. Bản đạo không tin đệ tử bốn sơn lại có những cử chỉ cậy mình người nhiều mà hà hiếp người ngoài như thế.

Lạc Dương nói:

- Đạo trưởng không tin tại hạ, có dài dòng phân giải cũng vô ích. Xin hỏi đạo trưởng định xử lý ra sao với tại hạ.

Lão đạo sĩ đáp:

- Bản đạo khuyên thí chủ vứt kiếm đi, thú thủ chịu trôi. Khi nào xét tội thí chủ vô cớ giết người, bản đạo thế nào cũng yêu cầu người trưởng môn công bằng và giữ khoan hồng cho.

Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu tại hạ không chịu nghe lời đạo trưởng thì sao? Lão đạo sĩ ngẩn người ra trong giây lát rồi hỏi lại:

- Nếu vậy thí chủ phải xem có thắng nổi kiếm của bản đạo không đã! Lạc Dương lớn tiếng cười:

- Tại hạ xin tuân lệnh, mời đạo trưởng rút kiếm ra đi.

Lão đạo sĩ tròn đôi mắt, đôi con ngươi lóng lánh như hai ngọn đèn ló, khiến ai trông thấy cũng phải hoảng sợ. Rồi y cười nhạt nói:

- Mấy chục năm nay bản đạo chưa hề sử dụng đến khí giới bây giờ cũng vậy, bản đạo chỉ dùng hai tay không đấu với thanh kiếm của thí chủ mà thôi.

Lạc Dương ngẩng mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Nếu tại hạ dùng kiếm, dù có thắng đạo trưởng cũng không lấy gì làm vẻ vang.

Lão đạo sĩ tức giận râu tóc dựng ngược, mặt đỏ như chàm, đôi ngươi sáng quắc trông càng hung dữ. Đột nhiên Lạc Dương ném luôn thanh kiếm vào thân cây cổ thụ ở gần đó kêu đến vút một tiếng, thanh kiếm đâm sầm vào thân cây chỉ còn lộ cán kiếm ra ngoài. Đạo trưởng thấy chàng lao kiếm như vậy biết ngay chàng không phải nhân vật tầm thường.

Quý vị nên rõ trong khi Lạc Dương chữa vết thương cho Phụng Nhi đã ngầm ngầm luyện tập võ công yếu quyết của Vân Nhạc truyền thụ cho, nên võ công của chàng tiến bộ hơn trước rất nhiều. Chàng lao thanh kiếm này cũng ngầm ngầm sử dụng bí quyết chữ Hóa trong Di Lạc Thần Công, nên chỉ một thế kiếm đó đã đủ cho các đạo sĩ Võ Đang kinh hoàng ngẩn người ra nhìn nhau.

Lão đạo sĩ cũng thâm kinh hãi và nghĩ: "Y tìm Tĩnh Minh làm chi, không biết có phải y từ vạn dặm đến đây tầm thù không?" Nghĩ tới đó, lão đạo sĩ đang định lên tiếng hỏi thì Lạc Dương đã giờ song chưởng lên trước ngực và nói:

- Xin mời đạo trưởng ra tay cho.

Lão đạo sĩ đã trót thách thức lại thêm có rất nhiều đạo sĩ của phái mình đứng xung quanh xem nhất là bên trong lại có cả tân khách nữa nên khi nào y chịu lép vế liền quát lớn:

- Hãy coi chừng thế của ta đây! Song chưởng của lão đẩy ra một luồng sức mạnh nặng như núi, có tiếng kêu vù, vù oai lực quả thật kinh người.

Lạc Dương không tránh né chỉ giờ song chưởng lên ngang ngực chống đỡ, đồng thời ngầm ngầm giờ bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công ra. Hai luồng kinh khí khi va chạm nhau kêu đến ùng một tiếng, cả hai cùng bị đẩy lùi về phía sau hai bước. Lạc Dương đứng vững người trước, nhân lúc lão

đạo sĩ chưa kịp đứng yên thì chàng đã xông lại tấn công trước, hai cánh tay nhanh như điện chớp và giờ ngón tay ra điểm luôn vào yếu huyệt đối thủ. Lão đạo sĩ là cao thủ thượng thừa thủ tuyệt luân, vội nhảy sang bên tránh né và giờ chường lên phản công lại, oai thế thật là mãnh liệt.

Lạc Dương tuy kém hòa hảo hơn, nhưng Thất Tinh bộ pháp của chàng với Hiên Viên Thập Bát Giải đều là tuyệt học nên lão đạo sĩ cứ bị kiềm chế, chống đỡ nhiều hơn phản công, vì vậy y kinh hãi vô cùng.

Bỗng có một lão ni và một lão hòa thượng ở đám đông bước ra. Lão ni tóc đã bạc phơ, mắt phượng mày ngài, da trắng như ngọc, còn lão hòa thượng mặt rất hiền từ, râu cũng bạc như tuyết. Lão ni chấp tay lên ngực vái chào Lạc Dương và nói:

- Tiểu thí chủ chẳng hay có nghe lời khuyên cáo của bản ni không? Lạc Dương vội dừng tay lại nhảy ra ngoài xa đáp lễ trả lời:

- Không dám, chẳng hay sư thái có lời gì xin cứ dạy.

Lão ni mỉm cười nói tiếp:

- Bản ni Mạn Nhân người Nga Mi, vị cao tăng đây là sư huynh của bản ni, tên là Tỳ Trúc đại sư, thấy võ công của thí chủ rất phi thường chắc là người tài giỏi. Thiết nghĩ dùng đến võ công như vậy là hạ sách hà tất phải đấu tiếp nữa, chỉ bằng chờ ba ngày nữa chường môn của Võ Đang bế quan xong, thí chủ hãy lên bái sơn sau. Chẳng hay thí chủ nghĩ sao? Lạc Dương nghe nói sực nhớ đến Mạn Nhân sư thái là sư phụ của hai vị sư mẫu chàng là Uyển Lan và Giang Dao Hồng, nên cũng không dám không nghe lời, liền cúi đầu vái chào và đáp:

- Lệnh của hai vị tiền bối đã ban, tiểu bối đâu dám không tuân theo, vậy ba ngày sau tiểu bối sẽ trở lại núi này tái kiến người trưởng môn vậy.

Nói rồi chàng thung thảng đi luôn. Lão đạo sĩ thấy vậy thở dài nói:

- Tính mạng của bốn người bốn sơn thì tính sao đây? Mạn Nhân sư thái mỉm cười đáp:

- Ba ngày sau thế nào y cũng quay trở lại, lúc ấy chường môn của quý phái khi nào chịu buông tha y.

Nói xong, sư thái quay lại nói với Tỳ Trúc đại sư rằng:

- Sư huynh, chỉ bằng chúng ta đuổi theo y hỏi xem tại sao y lại lên núi phá phách như thế.

Tỳ Trúc đại sư gật đầu đáp:

- Sư muội nói có lý.

Bốn cánh tay áo vừa phất một cái, hai người như hai ngôi sao sa chạy thẳng xuống núi.

Lạc Dương đi xuống núi, vừa đi vừa suy nghĩ: "Không hiểu Mạn Nhân sư thái lên núi Võ Đang này làm gì?" Chàng đang thắc mắc bỗng thấy đằng sau có tiếng gió động rất mạnh chàng vội quay người lại thì đã thấy Mạn Nhân sư thái và Tỳ Trúc đại sư đứng cách mình hơn trượng chàng liền cúi đầu vái chào:

- Lão tiền bối! Mạn Nhân tiến lên đỡ chàng dậy và nói:

- Trông võ công của thí chủ, lão ni liền nhớ tới một người, người ấy võ công tuyệt thế, nhưng chỉ tiếc...

Không đợi Mạn Nhân sư thái nói dứt, Lạc Dương vội đỡ lời:

- Tiểu bối Lạc Dương, gia sư là Tạ Văn Nhạc.

Mạn Nhân sư thái vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn Tỳ Trúc đại sư cả cười nói:

- Quả nhiên muội đoán không sai.

Nói xong sư thái lại quay lại hỏi Lạc Dương:

- Phong thanh lệnh sư chưa chết, chẳng hay tin này có thiệt hay không? Lạc Dương đáp:

- Đó là sự thật, gia sư trông thấy Ngọc Chung Đảo chìm xuống đáy biển, mình may mắn sống sót, còn mọi người thì bị hy sinh, nên mới nản chí ẩn tích đề sám hối. Nhưng gần đây gia sư đã hay tin các vị tiền bối cùng với các vị sư mẫu chưa bị gặp nạn mà chỉ bị giam sang hai cái đảo khác, cách Ngọc Chung Đảo không xa, nên đã thân hành tới đó tìm kiếm tung tích.

Mạn Nhân sư thái nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vô cùng. Bà quay lại nói với Tỳ Trúc đại sư:

- Tiểu muội đã sớm biết y không phải là người chết yểu.

Nói đến đây sư thái bỗng biến sắc mặt đưa tay ra kéo Lạc Dương một cái và khẽ quát bảo:

- Sư huynh! Chúng ta hãy đi tới một chỗ kín đáo nói chuyện.

Ba người đi vào một khu rừng, ngồi xuống đất chuyện trò, Lạc Dương kể qua loa lai lịch của mình cho hai vị đại sư nghe. Chàng còn biết người chương môn của phái Nga Mi là Kim Đỉnh thượng nhân, vì oán hận ân sư mà lâm vào ma đạo rồi thị mình là chương môn ra lệnh cho môn hạ làm những việc trái với chính đạo. Chàng còn căn dặn Mạn Nhân sư thái nên thận trọng đừng để Kim Đỉnh thượng nhân hay tin ân sư của mình còn sống thì thượng nhân sẽ càng làm dữ thêm và mang tai họa lớn cho võ lâm. Sau cùng chàng lại hỏi hai vị đại sư đến núi Võ Đang này làm gì.

Tỷ Trúc đại sư với Mạn Nhân sư thái thấy chàng hỏi như vậy ngượng vô cùng, sau sư thái thở dài đáp:

- Cũng chỉ tại lệnh sư gây tai họa mà nên, nếu lúc ấy lệnh sư đừng làm quá trớn thì người chương môn của phái Nga Mi đâu đến nỗi oán hận như vậy, và ngày nay làm gì có chuyện kết mình khỏi loạn định làm bá chủ Trung Nguyên. Chắc lệnh sư không ngờ người chương môn của chúng tôi lại có dã tâm như vậy.

Lạc Dương thấy vậy vội đỡ lời:

- Chẳng nhẽ lão tiền bối thừa lệnh đến đây khuyên phục Võ Đang liên minh với phái Nga Mi làm loạn.

Tỷ Trúc đại sư với Mạn Nhân sư thái tỏ vẻ buồn không đáp.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Kim Đỉnh thượng nhân năm xưa quá hẹp lượng không phân biệt thị phi mà bị nhục như thế. Hai vị tiền bối là người hiểu rõ câu chuyện, sao không khuyên Kim Đỉnh thượng nhân đi.

Tỷ Trúc đại sư khẽ đáp:

- Xin thứ lỗi cho hai chúng tôi đã không đủ tài can thiệp vào việc này, và lại Kim Đỉnh thượng nhân là người Chương môn. Ông ta đã nói rồi thì không bao giờ thay đổi được và chúng tôi cũng không dám trái lệnh.

Lạc Dương hậm hực nói tiếp:

- Lệnh đó là lệnh độc ác. Sao hai vị không biết ý nghĩa của lệnh đó! Mạn Nhân sư thái mỉm cười hỏi lại:

- Cậu nhỏ kia, có phải cậu khuyên Tỷ Trúc đại sư với lão ni nên phản bội sư môn không? Lạc Dương háng hái đáp:

- Tiểu bối ngu dốt không biết gì, nhưng cổ nhân có dạy rằng: "Vua bất chính, bầy tôi sang đầu nước khác", "Cha bất chính con chạy tha hương" người quân tử nên chọn lấy điều thiện chứ không nên theo điều ác.

Tỷ Trúc đại sư ngăn người ra nhìn Mạn Nhân sư thái và nói:

- Lời nói của thằng nhỏ này rất có lý, ngu huynh đã quyết định rồi.

Mạn Nhân sư thái nói tiếp:

- Tiểu muội xin theo sư huynh.

Cả hai cùng nhìn Lạc Dương hỏi:

- Cậu nhỏ kia, cậu đến Võ Đang này kiểm Tinh Minh chân nhân để trả thù phải không? Lạc Dương đáp:

- Tinh Minh với tiểu bối có thù oán riêng, thù này có thể coi là to cũng có thể coi là nhỏ, nhưng kẻ thù lớn của tiểu bối hiện đang ẩn náu trên núi Võ Đang này nên chuyến này tiểu bối đến đây mục đích là tìm kẻ thù xem có ở nơi đây không? Mạn Nhân sư thái hỏi:

- Kẻ thù của cậu nhỏ là ai thế? Lạc Dương đáp:

- Họ Vạn, pháp danh huyền môn của y là chi thì tiểu bối không được hay biết.

Mạn Nhân sư thái bỗng ngăn người ra, tỏ vẻ hồ nghi và nói tiếp:

- Người trưởng môn của phái Võ Đang này cũng họ Vạn, chẳng nhẽ y là kẻ thù của hiền đệ? Nói xong, lão sư thái thở dài nói tiếp:

- Thế lực của phái Võ Đang lớn và mạnh như vậy mà cháu chỉ có một thân một mình thì làm sao mà toại nguyện được? Làm việc gì cũng nên nghĩ cho thật chín rồi hãy làm, chứ đừng có tức khí nhất thời hay thị sự dũng mãnh liều lĩnh thì không những không thành công mà còn nguy hiểm đến bản thân là khác.

Lạc Dương tỏ vẻ phẫn uất, nói tiếp:

- Thừa lão tiền bối, [Mất # dòng] Tỷ Trúc đại sư trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa xen lời nói:

- Thật là thầy nào trò này, thôi được, sư muội ba ngày sau chúng ta sẽ ngầm giúp y một tay vậy, chúng ta đi thôi.

Nói xong, hai lão tăng ni phất tay áo một cái, chỉ thấy hai cái bóng người màu xám như hai cánh chim bay ra khỏi khu rừng đó và biến mất. Lạc Dương bỗng thấy trong người trống trải như vừa bị mất mát một cái gì, trong lòng rầu rĩ vô cùng rồi chàng đi thẳng xuống chân núi Võ Đang. Chàng thùng thảng đi tới cạnh một con suối, lúc ấy trời sáng trắng, chàng lững thững đi ở ven bờ thỉnh thoảng lại nhìn lên ngắm trăng rồi lại cúi xuống thờ dài. Chàng đang rầu rĩ thì bỗng bên trái có tiếng cười rất trong trẻo và tiếng nói nũng nịu:

- Chẳng hay người này đang nghĩ ngợi đến ai thế? Lạc Dương giật mình quay lại nhìn thì thấy một thiếu nữ đang đứng cách chỗ mình hơn trượng, mồm tím tím cười. Chàng thấy thiếu nữ ấy có đôi mắt long lanh, đôi mi rất dài, khuôn mặt đẹp hơn người, khiến ai trông thấy cũng phải mến cảm.

Lạc Dương mặt đỏ bừng và đáp:

- Tại hạ đi lững thững một mình chứ không có đợi chờ ai cả. Chẳng hay đêm khuya cô nương một mình đến đây làm chi? Thiếu nữ giơ tay lên vuốt mái tóc vừa cười vừa nói:

- Công tử không sợ đêm khuya dám tới đây một mình, tại sao tôi lại không dám? Lạc Dương không biết trả lời thế nào cho phải, gượng cười tiếp:

- Tại hạ đi qua đây vì đêm khuya khoắt không kiếm ra được đồ qua sông nên mới phải lững thững cho hết đêm.

Thiếu nữ nhìn chàng không nói năng gì. Lạc Dương chấp tay chào, quay mình cất bước ngược trở lại, nhưng trong lòng hồ nghi nghĩ thầm: "Đêm hôm khuya khoắt, thiếu nữ tới nơi hoang vu này chắc có gì bí ẩn đây!" Chàng vừa nghĩ vừa đi được mấy chục bước, liền ngừng lại quay đầu nhìn thì thấy thiếu nữ vẫn đứng yên, hình như đang nghĩ ngợi gì. Đột nhiên có tiếng vỗ ngựa vọng tới dồn dập, lát sau có ba người phi ngựa tới chỗ thiếu nữ đứng. Cả ba cùng nhảy xuống đất, một người trong bọn lên tiếng hỏi:

- Cầm muội hồ đồ lắm! Thế nào Lâm Thừa Bưu lão tặc đã tới chưa? Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Chưa! Người nọ thờ dài nói:

- Cầm muội làm như vậy thì thật mất công toi, lão tặc với cha thù oán nhau mấy chục năm rồi, chính y đã dả thương cha chúng ta, như vậy y còn tử tế gì nữa.

Thiếu nữ tím tím cười đáp:

- Mục đích của lão tặc là muốn cướp được cơ nghiệp của cha chúng ta, tiểu muội hẹn y tới đây đem cơ nghiệp đổi cho y lấy thuốc giải để về cứu cha, quý hồ còn sống thì thế nào cũng trả thù được.

Lạc Dương núp dưới bóng cây liễu đã trông thấy mặt và hình dáng của ba người kia.

Chàng thấy người đang nói chuyện với thiếu nữ là một thiếu niên vạm vỡ, còn hai người kia tuổi đều ngoài tứ tuần đều mặc võ trang màu huyền vai đeo khí giới.

Thiếu niên nọ cười nhạt nói tiếp:

- Cầm muội van lơn lão tặc như thế, có khác gì đưa mời trước miệng hổ không. Phen này lão tặc trở lại có dã tâm rất lớn. Nghe nói y đã gia nhập Tam Nguyên Bang và được chỉ huy một phân bang, sự thật cơ nghiệp của chúng ta đã bị xâm chiếm dần rồi, chứ chả cần phải tới chúng ta nộp nữa.

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu muội cũng biết làm như vậy là thất sách, nhưng không thể nào thúc thủ trông thấy thân phụ chết dần như thế được. Lão tặc là người trong hắc đạo, nhưng tiểu muội biết những kẻ giang hồ rất trọng thể diện, nếu mình biểu cho chúng, chúng vẫn thích hơn là ra tay cướp.

Bỗng có tiếng cười rất giòn, rất lớn, ở xa vọng tới. Tiếng cười ấy chưa dứt bỗng có mười mấy bóng đen ở trong rừng phi thân ra nhanh như điện chớp, đi đầu là một lão già vạm vỡ, chân đi rất lẹ lảng không có tiếng động, chỉ thoáng cái đã tới trước mặt thiếu nữ, chưa đứng yên y đã lên tiếng:

- Có việc bận nên lão phu đến chậm một chút để cô nương chờ lâu như vậy thật không phải, dù sao cô nương cũng là người thông minh biết rõ định tâm của lão. Tính lão không thích cướp giật tài sản của ai hết. Bữa nọ lỡ tay dả thương lệnh tôn đến giờ lão vẫn còn ăn năn vô cùng.

Thiếu nữ cười nhạt đáp:

- Theo lời nói của lão tiền bối thì tiền bối đã bằng lòng tặng cho tiểu nữ thuốc giải phải không? Lão tiền bối nên nhớ cứu mạng như cứu hỏa, làm ơn ban ngay thuốc giải để tiểu nữ đem về cứu chữa gia phụ, tiểu nữ thật cảm ơn vô cùng.

Ông già đó từ từ rút tay vào túi lấy ra một cái ve nhỏ, miệng cười giảo hoạt nói tiếp:

- Lão phu đã hứa hẹn không bao giờ thất tín! Nhưng sự yêu cầu nhỏ nhỏ này chắc cô nương cũng không khước từ lão phu! Thiếu nữ ngạc nhiên vội hỏi:

- Chẳng hay lão tiền bối còn yêu cầu việc gì nữa! Ông già mỉm cười đáp:

- Khuyển tử không đến nỗi xấu xí lắm, muốn được làm đồng sàng của tôn phu, chẳng hay cô nương nghĩ sao? Thiếu nữ nghe nói mặt đỏ bừng, vừa hổ thẹn vừa phẫn uất.

Thiếu niên đứng cạnh đó, liền nổi giận quát lớn:

- Lão tặc, ngươi nhân lúc người ta nguy nan mà bắt ép như vậy, thật là còn tồi bại hơn cả heo chó. Cầm muội đừng có phí hơi nói với y làm chi, để huynh ra tay giết y.

Nói xong, y đưa tay về phía sau rút thanh nhận linh đao ra. Thiếu nữ lớn tiếng nói:

- Lương đại ca...

Giọng nói của nàng rất ai oán và bi đát. Thiếu niên lại trầm giọng quát lớn:

- Cầm muội thương lượng với quân giặc ấy làm chi, mối thù đã thương cha chúng ta không trả được, thì còn mặt mũi nào sống trên đời nữa.

Ông già cười ha hả, bỏ ve thuốc nhỏ kia vào trong túi và đỡ lời:

- Cha các ngươi còn địch không nổi lão phu, mà các ngươi lại còn đòi báo thù, có khác gì trứng chọi với đá. Các ngươi thử nghĩ xem lời nói của lão phu phải hay trái! Thiếu nữ cứ đứng ngăn người ra, nước mắt đỏ ròng xuống đôi má. Hai người cùng đi với thiếu niên đã rút khí giới đề phòng. Thiếu nữ biết huynh trưởng của mình địch không nổi Lâm Thừa Bưu, huống hồ bên hán còn nhiều người như vậy. Nhưng thiếu niên kia vẫn cương quyết, không có vẻ gì sợ hãi, chàng quát lớn:

- Đừng có nói nhiều nữa, thiếu gia đã quyết chí rồi, với ngươi thì chỉ có một sống một chết thôi.

Nói xong, chàng múa đao nhắm ông già nọ chém luôn. Thế đao của chàng vừa nặng vừa mạnh, chỉ nghe thấy tiếng gió kêu vù vù đủ biết võ công của chàng lợi hại thế nào. Đột nhiên đằng sau ông già có một đại hán tay cầm côn đồng dài bảy thước giờ ngang côn lên hất mạnh một cái, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng, hai món binh khí đã va chạm vào nhau. Thanh đao ở trong bàn tay của thiếu niên suýt tí nữa thì bị bắn ra ngoài, hồ khẩu cánh tay chàng tê tái, trống ngực đập rất mạnh, vội nhảy lùi về phía sau nửa thước. Đại hán cười nhạt một tiếng, tiến lên một bước, còn kiếm của y lại nhắm đầu thiếu niên đánh xuống. Người đi cùng với thiếu niên lo âu vô cùng, vội giờ đao lên chống đỡ, còn một người nữa thì nhắm cánh tay của đại hán chém téo xuống.

Bên ông già lại có bốn người nữa nhảy ra, nhất thời lại có một đạo quang kiếm vây đánh ba người luôn. Thiếu nữ thấy vậy lo âu vô cùng, nghiêng răng, ním môi móc túi lấy ám khí ra, nàng đang định ném vào ông già để cùng thí mạng với đối phương một thể. Đột nhiên ông già từ từ đi tới trước thiếu nữ, hai mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, hình như ông ta đã biết rõ ý định của thiếu nữ, nên ông ta cười một cách xảo trá và nói:

- Có phải cô nương muốn thí mạng với lão phu đây không? Cô nương phải biết tam tinh lân hỏa đạn ở trong túi cô nương không làm gì nổi lão phu đâu.

Thiếu nữ kinh hãi đến nỗi mắt hết sắc mặt, nàng biết nếu lọt vào tay đối phương, thế nào cũng bị nhục nhã, lúc đó cầu sống không được, cầu chết không nên và sự trinh bạch của mình cũng không được vẹn toàn nốt. Nghĩ vậy, nàng run run quát lớn:

- Đứng yên... ngươi muốn làm gì thế...

Quả nhiên ông già ngừng ngay chân lại, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào mặt nàng, mỉm cười và nói tiếp:

- Cô nương, xin hỏi con trai của già này có điểm nào không xứng với cô nương? Đột nhiên có tiếng quát lớn ở bên vọng tới:

- Lâm Thừa Bưu...

Ông già nghe nói giật mình kinh hãi quay đầu nhìn về phía có tiếng gọi đó thì thấy một thiếu niên rất anh tuấn khoanh tay về phía sau, đứng cách xa mình chừng hơn trượng, hai mắt gắt gờ nhìn thẳng vào mặt mình, y liền kinh hãi nghĩ thầm: "Tiểu tử này sao lại biết họ của lão phu như thế, chắc do con tiện tỳ này gọi tới cứu viện. Thảo nào con nhãi không thèm lấy con ta, thì ra bên trong có thằng nhãi này phá bình." Nghĩ đoạn, y liền nhìn thiếu nữ cười nhạt hỏi:

- Tiểu tử này chắc là người yêu của cô nương phải không? Thiếu nữ hổ thẹn đến mặt đỏ bừng vội quát mắng:

- Đừng có nói bậy, cô nương không quen biết người này.

Thừa Bưu ngăn người ra, y lại nghe thấy thiếu niên trầm giọng hỏi:

- Các hạ lớn tuổi như vậy sao lại ăn nói hồ đồ đến thế, không sợ nhục nhã đến thân phận của các hạ hay sao.

Thiếu niên nói đến đó rồi ngừng lại giây lát nói tiếp:

- Nam nữ hôn nhân là do mệnh lệnh của cha mẹ và phải có người làm mai hấn Hối, đôi bên ý hiệp tâm đầu mới được, chứ làm gì có cái trò áp bức lợi dụng như thế, Lâm Thừa Bưu, các hạ không biết hổ thẹn hay sao? Lâm Thừa Bưu thẹn quá hóa giận liền quát hỏi lại:

- Ngươi là ai, tại sao lại dám gọi thẳng tên lão phu như vậy.

Thiếu niên đó chính là Lạc Dương, chàng liền mỉm cười đáp:

- Cái tên Khương Huân Tổ ta còn dám gọi thẳng, huống hồ là tên người.

Thừa Bura liền ngăn người ra, nhất thời không hiểu lai lịch của Lạc Dương ra sao mà lại dám ăn nói như thế. Lạc Dương bỗng thấy anh của thiếu nữ với hai người kia bị vây đánh nguy hiểm, chàng liền tung mình nhảy vào trong trận, nhắm đại hán cầm côn tấn công liền.

Lúc ấy đại hán đang múa công bỗng thấy hoa mắt một cái, đã thấy thiếu niên đứng ở trước mặt, chàng ta giờ hữu chưởng lên kéo một cái nhanh như điện chớp, thế là cây côn của y bị sức mạnh lôi sang một bên, giật mình kinh hãi. Lạc Dương lại ngấm ngầm giờ bí quyết Di Lạc Thần Công ra, nắm ngón tay của chàng nhanh như điện chớp, thọc ngay cây côn, mồm thì quát lớn:

- Buông ngay ra! Chàng giật mạnh một cái cây côn của đại hán kia liền rời khỏi tay ngay. Đại hán đó thất kinh, la lớn một tiếng, người bắn ra ngoài xa, côn thì nằm trong tay Lạc Dương.

Lạc Dương thừa thế múa cây côn nhắm bốn tên phi đồ đánh luôn một thế trúng ngay vào người bốn tên đó, có tên gãy tay, có tên gãy chân. Chúng kêu rú lên và cùng bắn ra ngoài xa hơn trượng học máu tươi chết giấc luôn.

Đại hán nọ thấy vậy hồn bay phách lạc, hồ khẩu tay của y nứt toang đến bật máu tươi ra, Lâm Thừa Bura thấy vậy cũng kinh hãi vô cùng, nhưng giả trấn tĩnh cười nhạt hỏi:

- Lão với các hạ không thù hằn gì sao các hạ lại xen vào việc của lão như thế.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Giữa đường gặp việc bất bình ta phải ra tay trợ giúp, chả cần có thù hằn gì mới ra tay. Mau đưa thuốc giải ra đây.

Lâm Thừa Bura nghiêng răng nói:

- Người có gan thì chúng ta tối mai gặp nhau ở nơi đây.

Lạc Dương lớn tiếng cười đáp:

- Người có đem cả ổ người của Tam Nguyên Bang ra, thiếu gia này cũng không sợ hãi.

Thừa Bura gật đầu cười khinh đáp:

- Được lắm.

Nói xong, y móc túi lấy ra một cái lọ nhỏ ném cho đối phương, Lạc Dương đỡ lấy lọ thuốc giải. Thừa Bura và thủ hạ đỡ ba người kia dậy đi luôn.

Thiếu niên nọ tới gần mặt lộ vẻ kính phục cúi mình vái chào và hỏi:

- Huynh đài ra tay giải cứu ơn này nặng như Thái Sơn, huynh đài làm ơn cho biết tên họ.

Lạc Dương đáp lễ và trả lời:

- Cứu nguy hộ người, đó là phận sự của người giang hồ chúng ta, huynh đài hà tất phải nói đến ơn với nghĩa, còn tên của tại hạ thì không thể tiết lộ được.

Nói xong chàng đưa lọ thuốc nhỏ cho thiếu niên. Thiếu niên định cầm, Lạc Dương thấy trong lọ có mùi khác lạ nên vội nói:

- Không nên, lão tặc quả thật giao hoạt gian ác.

Thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại:

- Có phải tướng công nói thuốc ở trong bình này không phải là thuốc giải không? Lạc Dương đáp:

- Phải, chẳng những thế nó còn là thuốc độc.

Hai anh em cô gái nghe nói kinh hoàng đến tột độ, đồng thanh tiếp:

- Nếu vậy biết làm sao bây giờ, phen này gia phụ nguy mất.

Lạc Dương thờ dài nói tiếp:

- Tại hạ hơi biết y lý, chẳng hay hai vị có bằng lòng để cho tại hạ thăm qua thương tích của lệnh tôn chăng? Anh em thiếu niên nọ nghe nói mừng rỡ vô cùng và cảm ơn lia lịa. Thế là năm người vội vàng đi luôn.

Trong khi đi đường, Lạc Dương mới biết anh em nhà nọ là họ Khấu, người anh tên là Mộ Lương, cô em là Văn Cẩm, cha của hai người là Hán Tường.

Năm xưa cha của hai người lập Quân Anh tiêu cực ở Tương Dương, nhờ có võ công khá cao siêu nên từ khi sáng lập đến giờ rất ít xảy ra tai nạn vì thế sự làm ăn của tiêu cực ấy rất phát đạt.

Cái nghề tiêu cực không sao tránh khỏi sự cò xát và gây thù gây hận với giới lục lâm.

Lâm Thừa Bưu là quý tộc ở Hán Giang thấy Quân Anh tiêu cực vận tải một món tiêu hàng quý báu liền ra tay cướp, ngờ đâu Thừa Bưu lại bị Khẩu Hán Tường đánh bại và bị thương nặng. Từ đó trở đi Thừa Bưu đem tâm thù hận, đón đường cướp tiêu hàng của Hán Tường mấy lần nhưng lần nào cũng bị đánh bại hết.

Hán Tường đã lớn tuổi, nghĩ đến sự quy ẩn liền nhường lại Quân Anh tiêu cực cho người khác, rồi hai vợ chồng cùng hai đứa con trở về phía tây Hán Thủy, phía đông Kinh Sơn mua một sản nghiệp lớn để sống qua ngày đoạn tháng của tuổi già. Không ngờ Thừa Bưu vẫn không quên thù cũ, đột nhiên xuất hiện lập Đô An trại ở trên núi Kinh Sơn. Chỗ ở của y rất gần chỗ ở của Hán Tường, y tới gần như vậy là muốn trả thù năm xưa hay là y muốn bắt Hán Tường phải dâng sản nghiệp cho y.

Hán Tường không thể nhịn được bèn lớn tiếng cãi lại. Thế là đôi bên đánh nhau. Hai anh em Mộ Lương lại đi vắng nên Hán Tường địch không nổi, bị bắn trúng ba mũi tên độc, chịu không nổi liền té lăn ra đất. Lúc ấy y tưởng số mạng của mình đã nguy tai đến nơi bỗng thấy một pháo bông hoa đỏ bay vọt lên trên không. Thừa Bưu thấy vậy biến sắc mặt bỏ đi ngay. Hai anh em Mộ Lương về thấy cha chân tay thâm tím sưng vù, một luồng âm khí từ chân tay cứ lan dần vào ngực và bụng, nên anh em Mộ Lương kinh hoàng vô cùng, vội lấy thuốc giải độc cho Hán Tường uống, nhưng không làm suy chuyển, và càng ngày càng trầm trọng thêm.

Mộ Lương định lên núi Kinh Sơn tầm thù nhưng thấy cha khuyên bảo lại thôi, Văn Cầm không muốn thấy cha mình chết vì mấy mũi tên độc đó mới viết một lá mật thư sai lão bộc đem lên Kinh Sơn. Sau đó ước hẹn Thừa Bưu gặp gỡ nhau ở bờ sông.

Trời chưa tới Văn Cầm đã lên tới bờ sông đợi chờ, Mộ Lương phát hiện em gái mất tích trong lòng kinh hoàng, sau lão bộc cho hay, chàng mới biết rõ sự thể liền cùng hai người phụ việc rất đặc lực của cha mình năm xưa, vội đi tới bờ sông để phó ước...

Canh ba đêm hôm sau, trên bờ sông Hán Thủy trống thành mới điểm bỗng có mấy tiếng rú thật dài nổi lên, tiếp theo mấy chục bóng người nhanh như điện chớp phi thân tới bờ sông, lên trốn vào trong bụi cỏ lau, hàng trăm đôi mắt của chúng liếc nhìn bốn xung quanh nhưng chúng không thấy hình bóng của Lạc Dương đâu cả. Trong bọn bỗng có một người cười nhạt nói:

- Lưu trại chủ, chắc thằng nhỏ ấy không dám y ước tới đâu.

Thừa Bưu đáp:

- Một bình độc được ấy thế nào cũng làm toi mạng Khẩu Hán Tường, như vậy thì khi nào tiểu tử chịu để yên, không sớm thì chầy thế nào nó cũng tới.

Người nọ lại cười nói tiếp:

- Hiện giờ tình hình tổng đàn ở Giang Hán đang nguy cấp, Bang chủ truyền lệnh bảo đệ phải tới ngay nơi đó. Nay Lưu trại chủ vì thù oán riêng để lỡ mất đại sự trong bang, đệ chỉ sợ Lưu trại chủ căng đáng không nổi trách nhiệm ấy thôi.

Thừa Bưu nghe người ấy nói xong, ngăn người ra trong giây lát rồi lẩm bẩm đáp:

- Nếu vậy quý vị hãy đi trước, đệ chỉ cần mời Trường Duyệt đại sư với Bạch Long Đàm Tam Hữu ở lại trợ giúp thôi. Như vậy tiểu tử nọ có đến hay không cũng không sao, quý hồ trước khi mặt trời mọc, đệ với mấy vị đây thế nào cũng đuổi kịp quý vị mà thôi.

Người nọ liền nói tiếp:

- Được Lưu trại chủ nên cẩn thận một chút nhé.

Chỉ loáng cái bọn người đó đã lũ lượt đi luôn, trên bờ sông chỉ còn lại Thừa Bưu, Trường Duyệt đại sư và Bạch Long Đàm Tam Hữu, tất cả năm người.

Một luồng gió đêm thổi mạnh tới, trong tiếng gió có xen lẫn cả một tiếng ho, năm người đều giật mình và thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới. Thừa Bưu định thần nhìn kỹ thấy không phải thiếu niên đẹp trai đã gặp hôm trước, người này lại là một văn sĩ trung niên có bộ mặt lạnh lùng, đôi mắt rất sắc bén nhìn thẳng vào chỗ mình ẩn núp nên y rùng mình kinh hãi lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ai? Văn sĩ trung niên có bộ mặt lạnh lùng đó lẩm li đáp:

- Tiểu tử mà ngươi gặp hôm qua đó là đồ đệ của lão phu.

Thừa Bưu nghe nói trống ngực đập rất mạnh, mặt biến sắc và nghĩ thầm: "Võ công của tiểu tử hồi hôm đã kinh người như vậy, đồ đệ đã thế, sư phụ tất phải lợi hại hơn nhiều, xem như vậy đêm nay ta nguy tai mất." Y càng nghĩ càng hồi hộp bất cập. Bạch Long Đàm Tam Hữu liền bước ra cười nhạt hỏi:

- Huynh đài là cao nhân, dù ở đâu cũng phải có tên họ, vậy thử nói ra cho anh em mỗ nghe có được không? Văn sĩ trung niên quát lớn:

- Lão phu năm nay chín mươi, người vô danh tiểu tốt mà dám táo gan xưng huynh đệ với lão phu như vậy sao? Nói xong, văn sĩ gợn chưởng lên khẽ đẩy ra một cái, tay chẳng đưa ra rất nhẹ, nhưng nhanh như điện chớp. Bạch Long Đàm Tam Hữu liền chia nhau ra đứng ba phía, nhưng chúng cảm thấy chưởng thế của đối phương bao hàm một sức hút rất kinh người vừa lui ra ba phía liền bị sức hút đó kéo trở lại, nên cả ba cùng kinh hãi khôn tả.

Văn sĩ mặt lạnh lùng, biến đổi chương lực một cách đột ngột, nên Tam Hữu không biết đâu chống đỡ chỉ cảm thấy ngực như bị một tảng đá nặng ngàn cân úp phải. Chúng liền đồng thanh kêu rú một tiếng rất thảm khốc, mồm, mũi, tai đều học máu tươi ra và ngã ngửa về phía sau chết tốt.

Văn sĩ đó thân pháp nhanh kỳ lạ, đánh té ba người xong đã lướt tới trước Thừa Bưu giờ ba ngón tay bên trái điểm ngay vào huyền cơ huyết của đối phương liền. Thừa Bưu chưa kịp lên tiếng đã ngã lăn ra đất tức thì.

Văn sĩ trung niên ra tay nhanh khôn tả, và võ học cũng tuyệt luân hết sức, Trường Duyệt đại sư thấy vậy kinh hoàng vô cùng vội quay mình đào tẩu, lão hòa thượng định thần nhìn kỹ thì đã thấy văn sĩ nọ đứng trước mặt lạnh lùng nói:

- Trường Duyệt đại sư, từ khi cách biệt đến giờ vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Trường Duyệt đại sư ngạc nhiên vô cùng, ngăn người ra ngắm nhìn đối phương một hồi, y nhận thấy người này lạ mặt lắm, trong đời mình chưa hề quen biết một người nào như thế.

Vì vậy y kinh ngạc và thất sắc vô cùng. Văn sĩ ấy lại cười nhạt nói tiếp:

- Chắc lâu ngày quá quên mất rồi phải không, vậy trước khi ngươi chết lão phu nói toạc cho ngươi hay, để ngươi khỏi hối tiếc là chết một cách bất minh bất bạch.

Trường Duyệt đại sư mặt biến sắc, đột nhiên giờ song chương lên tấn công luôn, chương phong của y mạnh như vũ bão. Thế công này của đại sư đã dùng đến mười hai thành công lực.

Văn sĩ cười nhạt một, khẽ giờ song chương lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng rất lớn, cát bụi bay mù mịt. Trường Duyệt đại sư bị sức lực của đối phương cản đẩy trở lại, hai cánh tay tê tái, khí huyết rạo rực, và lui luôn về phía sau ba bước. Văn sĩ chống đỡ xong, liền lui về phía sau nhưng lại tiến lên ngay, vừa chương vừa chỉ tấn công tới tập.

Trường Duyệt đại sư biết đêm nay đã gặp cường địch muốn đào tẩu cũng không được, đành phải giờ hết tài ba võ học của mình ra chống đỡ. Văn sĩ trung niên đó chính là Lạc Dương, chàng đeo mặt nạ da người. Chàng là người rất thông minh chỉ một thời gian ngắn nửa năm trời đã đem những võ công của Tiêu Dao Khách ghi trong bí kíp và võ công của Tổ Lan truyền thụ cho, xen lẫn với võ học tuyệt thế của Văn Nhạc truyền cho mà dung hòa lại, rồi sáng chế ra những chương pháp và chỉ pháp kỳ ảo khôn lường, biến hóa muôn thế, chỉ phải hòa hâu chưa được đầy đủ thôi, bằng không trong thiên hạ khó có người địch nổi.

Chỉ thoáng cái hai người đã đánh được mười mấy hiệp, Trường Duyệt đại sư thân pháp chậm chạp hơn nên thủ nhiều công ít. Trái lại Lạc Dương thì nhanh như điện chớp. Trường Duyệt đại sư thấy vậy ngăn người ra nghĩ: "Võ công này là võ công gì thế? Sao lại..." Khi y vừa nghĩ tới đó thì hai cổ tay đã bị đối phương nắm chặt tựa như bị chiếc kim kẹp chặt, khí huyết đảo ngược, trong người như có kiến bò rạo rực khó chịu, y chỉ rú được một tiếng, mồ hôi lạnh đã toát như mưa, mặt lộ vẻ kinh hoàng hết sức.

Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Ai bảo ngươi tu hành lại hay làm những việc bất nghĩa, Trường Duyệt, chắc ngươi không ngờ lại có kết quả như ngày hôm nay phải không? Ngươi nên rõ lưới trời lồng lộng, dù sao ngươi cũng không thể thoát khỏi tay ta.

Nói tới đó chàng đột nhiên lớn tiếng nói tiếp:

- Trường Duyệt, ta có lời muốn hỏi ngươi, nếu ngươi không thật thà trả lời, nói sai một câu, ta sẽ điểm chín nơi âm huyết để cho ngươi sẽ đau khổ vô cùng thì ngươi đừng có trách ta độc ác.

Đột nhiên trên không có tiếng rú thật dài ở bên sông vọng tới. Lạc Dương ngạc nhiên vội buông tay phải ra và dùng hai ngón tay phải điểm luôn vào năm nơi yếu huyết của Trường Duyệt đại sư. Trường Duyệt đại sư chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngã lăn ra đất tức thì. Lạc Dương nhìn về phía có tiếng rú vọng tới, bỗng chàng thấy một bóng người phi nhanh tới, mồm thì la lớn:

- Lưu huynh! Thân hình chưa tới nơi, người đó đã phát hiện có năm xác người nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lại thấy Lạc Dương, người có bộ mặt lạnh lùng và rùng rợn, y liền sợ đến ngăn người ra. Lạc Dương thấy người đó lưng đeo song kiếm, thân hình nhanh nhẹn chàng biết người này thế nào cũng có võ công tuyệt đỉnh, nhưng tới khi chàng nhìn kỹ biết người đó là ai rồi, liền mừng rỡ nghĩ thầm: "Sao y cũng tới đây nhỉ?" Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng hỏi:

- Có phải người đến đây kiếm Lưu Thừa Bưu không? Người nọ liếc chàng một cái rồi đáp:

- Phải, có phải y bị ngươi giết chết đấy không? Lạc Dương mỉm cười trả lời:

- Chủ nhân của ngươi đã thế không đội trời chung với Tam Nguyên Bang, tại sao ngươi lại đến thăm Lưu Thừa Bưu, có phải ngươi muốn phản thù đấy không? Người nọ nghe nói giật mình kinh hãi liền trầm giọng quát hỏi lại:

- Ngươi biết ta là ai không? Lạc Dương cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Viên Công Kiếm Gia Hằng có đúng không? Người nọ quả thật là Gia Hằng, y nghe thấy Lạc Dương nói như vậy thì cả sợ lùi về phía sau một bước, nhưng về mặt lộ sát khí...

Chương 21: Thụ Kế Trước Khi Đi

Người trong giang hồ kỳ nhất là bị người khác vạch rõ việc tư của mình. Quả nhiên Viên Công Kiếm Gia Hằng tới đây tìm Thừa Bưu là có việc riêng, y thấy Lạc Dương nói toạc thân thế của y ra, nên y mới lộ sát khí sầm ngay nét mặt lại, Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:

- Gia Hằng, có phải ngươi định tâm giết ta phải không? Bí mật của ngươi, ta đã biết rõ hết, đôi kiếm Hồng Diệt Liệt Hỏa ở trên lưng của ngươi là người lấy trộm của vợ chồng Lâm Hàn Vân ở trên núi Tân Thiên Mục phải không? Ngươi thử nghĩ xem đôi kiếm này không khác gì sinh mạng của Lâm Hàn Vân, bây giờ ngươi đã lấy trộm của họ, thì khi nào họ để ngươi yên. Thế nào họ chẳng đi khắp chân trời góc bể này để kiếm ngươi. Giang hồ tuy rộng lớn thật nhưng làm gì có chỗ cho ngươi nương thân.

Gia Hằng nghe chàng ta nói vậy thì càng rung mình kinh hãi. Y cảm thấy không diệt trừ người này đi thì thế nào cũng mang hậu họa, nên y quát hỏi tiếp:

- Ngươi là ai? Lạc Dương lạnh lùng cười nhạt mấy tiếng đáp:

- Ngươi nhất định phải biết ta là ai thì mới yên tâm phải không. Trước khi chia tay ta thế nào cũng nói cho ngươi biết mà.

Gia Hằng sa sầm nét mặt lại, y nghĩ tiếp: "Nếu không giết người này ngay thì sớm tối cũng gây nên họa lớn." Nghĩ đoạn y liền tròn trừng mắt lên, nhìn Lạc Dương rồi bỗng đưa hai tay về phía sau rút song kiếm ra. Liền có hai luồng ánh sáng đỏ tía ra, tiếp theo đó chung quanh đều có màu đỏ chói, kiếm khí tỏa ra lạnh như băng tuyết vậy. Lạc Dương khen thầm: "Song kiếm quả tốt thật." Gia Hằng liền múa song kiếm nhằm Lạc Dương tấn công luôn. Gia Hằng phát hiện Thừa Bưu với Trường Duyệt đại sư nằm ngôn ngang trên mặt đất, nên biết đối phương là một nhân vật lợi hại, vì thế vừa ra tay y đã sử dụng luôn Viên Công Kiếm Pháp độc đáo của y, định giết Lạc Dương luôn.

Lúc này Lạc Dương khác hẳn ngày xưa, chàng biết song kiếm của Gia Hằng rất sắc bén, trong chốc lát không thể nào thắng nổi. Và cũng biết phen này Gia Hằng đến đây kiếm Thừa Bưu là định tâm phản lại cha của Tổ Lan rồi, tuy chàng chưa biết cha của nàng là ai nhưng chàng biết đối phương tư thông với Tam Nguyên Bang, như vậy tất nhiên không phải là người lương thiện, chưa biết chừng tai họa vô lâm cũng do tên này đưa đẩy mà càng lớn thêm.

Lúc này chàng đã quyết định ung dung đối phó và quyết không để cho Gia Hằng chạy thoát. Chàng thấy Gia Hằng đâm kiếm tới, liền lướt sang bên trái năm thước, giờ song chưởng lên dùng bí quyết chữ Ất ra phản công và khê đập luôn vào hai thanh kiếm một cái.

Tiếp theo đó chàng dùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp, thân hình chàng nhanh nhẹn vô cùng, kiếm pháp của Gia Hằng tuy huyền ảo, nhưng không sao đâm trúng người chàng được, y kinh hãi thẳm.

Dưới ánh sáng trắng lò mờ, Gia Hằng múa tít song kiếm, kiếm khí ấy của y làm đỏ cả xung quanh như là có ánh lửa hồng thiêu đốt vậy. Thoạt tiên Gia Hằng kinh hãi về thân pháp của Lạc Dương, lúc đó y lại nghĩ thầm: "Thì ra tên này cũng chỉ giỏi về cách tránh né thôi, ta tưởng y có tài năng hơn người như thế nào, ngờ đâu y lại tầm thường đến thế".

Y nghĩ vậy mà tỏ vẻ khinh thường đối thủ mà quên mất rằng Trường Duyệt đại sư, Lưu Thừa Bưu với Bạch Long Đàm Tam Hữu bị chết trên mặt đất, vì những người đó đều có võ công thượng thặng nếu Lạc Dương không giỏi thì làm sao chúng lại bị đánh bại như vậy.

Gia Hằng thấy chiêu phong của Lạc Dương nhẹ nhàng như có bông gòn bay, chứ không có hơi sức gì hết, y lại ngộ nhận kiếm pháp của y quá lợi hại khiến cho đối phương không sao thi triển chân lực được, y liền cười nhạt mấy tiếng, kiếm thế của y lại tấn công nhanh hơn trước. Tới lúc ấy Lạc Dương đã biết thời cơ đã tới liền lẹ bước hơn trước, hai tay tấn công rất nhanh, tay phải nặng như núi đè ngay song kiếm, tay trái của chàng thì dùng Phi Lôi Thập Ngũ Thức, chưởng và chi của tay đó biến hóa không lường, cứ nhằm các yếu huyệt của Gia Hằng tấn công tới tấp.

Lạc Dương dùng chính sách tiến dần, chưởng lực và chi lực của chàng ngày càng nhanh thêm. Gia Hằng cảm thấy song kiếm của mình bị một áp lực đè nén và dính chặt, y càng khua động càng thấy khó khăn trong lòng kinh hoảng, mới định tâm rút lui, nhưng lúc này muốn đào tẩu đâu phải chuyện dễ, vì y cảm thấy bốn phương tám hướng đều có tiềm lực vô hình cột chặt lấy thân hình của mình, tiềm lực đó mỗi lúc một nặng thêm, đã mấy lần y định xông phá tiềm lực đó để xông ra ngoài nhưng đều không được. Nên y kinh hoảng vô cùng và nghĩ thầm: "Phen này ta chết mất, không ngờ võ công của người này lại tinh kỳ trác tuyệt như thế..." Lúc này y có hơi cũng không kịp. Đột nhiên Lạc Dương cười nhạt một tiếng, hai bàn tay chàng xòe ra, mười ngón tay cứ nhằm các yếu huyệt của đối phương mà điểm tới tấp, thật nhanh và hiểm khôn tả, Gia Hằng bỗng cảm thấy hai cánh tay tê tái, song kiếm rớt xuống đất kêu đánh boong một tiếng.

Tiếp đó Gia Hằng thấy mình mấy với tay chân tê buốt khiến y uể oải nằm lăn ra đất không sao đứng dậy được.

Lạc Dương thở dài một tiếng như trút được gánh nặng, cúi xuống cõ hai bao kiếm trên lưng của Gia Hằng, nhặt hai thanh kiếm cắm vào trong bao rồi cõt trên vai mình.

Ở trong rừng cách chàng không xa, bỗng có người lên tiếng khen ngợi:

- Võ công trác tuyệt thật.

Tiếng nói đó chưa dứt, đã có ba cái bóng người bay ra. Ba người đó là Khấu Hán Tường và hai người con Khấu Mộ Lương và Khấu Văn Cầm.

Lạc Dương đưa mắt nhìn ba người một cái rồi mỉm cười nói:

- May mắn mà đắc thắng đó thôi, lão anh hùng khen ngợi làm tại hạ hồ thẹn vô cùng, sự thật tại hạ phải cảm ơn lão anh hùng mới phải.

Hán Tường ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ nói vậy là có ý nghĩa gì, bây giờ dù cho lão có hi sinh tính mạng cũng không thể báo đền ơn đức của các hạ sao các hạ còn cảm ơn lão như thế.

Lạc Dương mỉm cười chỉ Trường Duyệt đại sư và Gia Hăng nói:

- Tại hạ tốn rất nhiều công sức để tìm kiếm hai tên này nhưng tìm mãi mà chẳng thấy đâu hết, bây giờ bỗng gặp chúng ở đây như vậy không cảm ơn lão anh hùng thì còn cảm ơn ai nữa.

Nói tới đó chàng dừng giây lát rồi nói tiếp:

- Tại hạ xin giao Lưu lão tặc cho lão anh hùng, còn mấy tên giặc này tại hạ phải đưa đến một nơi bí mật để tra hỏi một vài việc.

Hán Tường liền đáp:

- Tệ xá rất rộng lớn và vắng vẻ, mời các hạ cứ đến và đem mấy tên giặc này tra hỏi.

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Từ đêm nay trở đi quý phủ không còn là nơi bình yên như trước nữa.

Ba cha con Hán Tường ngạc nhiên vô cùng không hiểu Lạc Dương nói như thế có dụng ý gì. Lạc Dương nói tiếp:

- Địa vị của Thừa Bưu trong Tam Nguyên Bang rất cao, y thất thủ bị bắt giữ như vậy, bang chúng của Tam Nguyên Bang khi nào chịu để yên cho lão anh hùng.

Hán Tường ồ một tiếng rồi đỡ lời:

- Thế ra các hạ vì thế mà lo âu đấy, nhưng lão phu có một chỗ ở rất bí mật cho dù bọn chúng cũng không thể tìm thấy được, các hạ cứ yên tâm.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi nghĩ thầm: "Ta hẹn ước với phái Võ Đang là ba ngày sau, như vậy là chỉ còn một ngày mai, chỉ bằng ta đến chỗ lão bá ở ngay để tra hỏi Trường Duyệt xem sao?" Nghĩ đoạn chàng liền gật đầu nói tiếp:

- Nhưng Thừa Bưu với Bạch Long Đàm Tam Hữu tội đã rành rành, lão anh hùng hơn hết là chẳng cần xét hỏi lại nữa. Tốt nhất bây giờ ra tay diệt trừ chúng đi, đánh rắn phải đánh đập đầu ta không thể từ bi với chúng được.

Mộ Lương lên tiếng nói:

- Ân công nói rất có lý.

Nói xong y liền múa đao xông lại chém Thừa Bưu và Tam hữu kia mỗi tên thành hai.

Hán Tường muốn ngăn cản cũng không kịp:

- Lương nhi sao con thủ đoạn tàn ác thế, ra tay với mấy người không còn sức phản kháng.

Mộ Lương liền quay đầu lại cười nhạt đáp:

- Thừa cha, nếu không được ân công ra tay cứu giúp thì khi nào tên Thừa Bưu này chịu tha cho cha và anh em chúng con.

Hán Tường không thể nào trả lời được gượng cười một tiếng, rồi chộp xác của Gia Hăng lên nói với Lạc Dương rằng:

- Lão đã sửa soạn một mâm rượu nhạt.

Lạc Dương khiêm tốn đáp:

- Thật quý nhiều lão anh hùng quá.

Nói xong chàng cũng cấp xác của Trường Duyệt đại sư vào nách, lúc ấy Mộ Lương với Văn Cầm cũng đã đem xác của bọn Thừa Bưu với bọn Tam Hữu vứt xuống sông và những vết máu cũng được rửa sạch hết. Rồi bốn người cũng rời khỏi đó luôn.

Thì ra chỗ ở chính của Hán Tường là ở trên một cái cù lao vuông rộng chừng trăm dặm. Trên đó có một cái làng đánh cá rất hẻo lánh, chung quanh là nước và cỏ lau mọc cao hơn đầu người.

Hán Tường xây mười mấy căn phòng ở ở trên cù lao, có cả vườn hoa, nên ở đó mà tu dưỡng tâm trí thì không có nơi nào tốt bằng. Trong một căn phòng khách ở bên phía đông, Trường Duyệt đại sư nằm thẳng cẳng ở trên mặt đất. Lạc Dương đứng ở cạnh đại sư đó, vẻ giận dữ đang ra tay giải huyệt cho y.

Trường Duyệt từ từ tỉnh lại trông thấy Lạc Dương mặt đầy sát khí đang đứng cạnh mình, y ngẩn người ra giây lát, mới nhận ra Lạc Dương chính là thiếu niên đã rớt dưới sông tại núi Tiểu Cô nên y cả kinh.

Lạc Dương lên tiếng hỏi:

- Tên giặc hỏi đầu kia người đã nhận ra ta chưa? Trường Duyệt đáp:

- Ta đã lọt vào tay người, chết thì chết chứ đừng hòng ta nói cho người biết một người nào, trừ phi mặt trời mọc hướng tây, nước chảy ngược chiều...

Lạc Dương cười đáp:

- Người muốn nói thật hay không tùy người. Quý hồ người chịu được Cửu Âm Tỏa Hồn Thủ Pháp của ta, chắc người cũng nghe đến thủ pháp đó rồi.

Trường Duyệt đại sư nghe nói biến sắc mặt nghĩ thầm: "Phải có nội công tuyệt đỉnh mới biết dùng Cửu Âm Tỏa Hồn Thủ Pháp, người trong võ lâm chỉ có hai hay ba tay cao thủ nghiêm túc biết sử dụng thôi, chứ tiểu bối này có bao nhiêu hỏa hầu mà cũng dám dọa nạt ta dùng thủ pháp đó." Y tự biết nếu không chịu khai thật sự thì còn sống sót thêm được vài ngày, lúc đó y sẽ có hy vọng đào tẩu. Y suy nghĩ thế nên tỏ vẻ mặt khinh thị, mím mồm lại không trả lời nữa.

Lạc Dương thấy vậy liền giơ tay điểm ba nơi yếu huyệt trước ngực và bụng của Trường Duyệt, rồi trầm giọng nói:

- Cái môn trường lão Thiên Hà Điều Tử Lô Ung hiện giờ đang ở đâu, Lô trưởng lão có thù hằn gì với người mà người lại giam giữ ông ta như vậy, nói mau! Trường Duyệt đại sư thấy Lạc Dương vừa điểm ba nơi yếu huyệt của mình xong thì người cảm nhận như có kiến bò, tiếp theo đó như có hàng vạn mũi dao kim châm khắp mình mẩy, y đau đớn vô cùng, rú luôn mồm, người và chân tay co quắp lại.

Lạc Dương vừa cười vừa lớn tiếng hỏi tiếp:

- Ta chưa dùng hết thủ pháp đấy nếu người chịu đựng nổi thì ta sẽ ra tay hết để cho người được toại nguyện.

Lúc này Trường Duyệt chỉ mong chóng được chết, tự biết không thể nào chịu nổi thủ pháp đó, nên y đành phải mím môi mà thốt ra một câu:

- Lão tăng xin nói thật.

Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:

- Ta tưởng người mình đồng da sắt.

Nói xong chàng, giải hai nơi yếu huyệt và để lại một nơi cho y phải đau đớn liên miên.

Trường Duyệt đại sư vẻ mặt oán giận đáp:

- Hiện giờ Lô Ung đang bị giam giữ ở chùa Phúc Thọ tại núi Nội Phương, còn tại sao lại kết thù với y thì điều này lão tăng không rõ, chỉ biết rằng nguyên do có một người bị chết trong tay Trường lão Cái Bang mà nên. Và lại còn nhiều nguyên nhân khác, chẳng chất mỗi ngày một ít.

Lạc Dương cười nhạt nói:

- Nói như người thì người chỉ nổi giáo cho giặc, chứ không phải là người ra lệnh phải không? Người đi tu mà hèn hạ như người thì thật là hết chỗ nói, vậy ai đã ra lệnh cho người làm như thế? Trường Duyệt đại sư đáp:

- Sư huynh của bản đạo là Mộc Long Tử, bề mặt là do sư huynh của lão tăng chỉ huy, nhưng sự thật bên trong có một tay cao thủ cái thể khác chỉ huy việc này.

- Người không cần nói ta cũng biết đó là Thế Vân với Kim Đình hai tên giặc sói đầu thấy người vẫn liên lạc với Tam Nguyên Bang nên mới giao phó cho người việc đó chứ gì? Lúc này Trường Duyệt đại sư còn đau khổ hơn chết nên y không còn sức nói chuyện nữa cứ nằm ở dưới đất rên hoài, Lạc Dương lại nghĩ một chuyện cũ nên vội hỏi:

- Trường Duyệt tại sao gần đây không thấy nhân vật của Cái Bang xuất hiện có phải là vì chuyện của Lô Ung trường lão phải không? Trường Duyệt nghe nói ngẩn người ra nghĩ thầm: "Sao y lại không biết tin này, chẳng lẽ y với Cái Bang không có liên quan gì chẳng, hay là y có thù hằn lớn với Lô Ung mà ngày nọ Linh Phi đã đoán đúng?" Nghĩ tới đó, y tỏ vẻ thắc mắc vô cùng, xem sắc mặt, Lạc Dương đã biết Trường Duyệt đại sư nghĩ gì rồi, mím cười nói tiếp:

- Nếu người nói rõ sự thật cho ta nghe, thì mối thù oán trước chùa Cửu Long trên miếu Tiểu Cô ta sẽ bỏ qua cho.

Trường Duyệt nghe nói càng tức giận thêm, nhưng y vẫn cố nhịn đau đón giọng cười nói tiếp:

- Vì phái Nga Mi với Cái Bang đã chống đối với nhau thế không đội trời chung, xưa nay phái Nga Mi vẫn tự cho mình là chính phái, không muốn mang tiếng với thiên hạ liền ngụ ý Mộc Long Tử bắt cóc Lâu Ung để bắt Cái Bang dần dần tự giải tán. Một mặt gửi thư dọa nạt các nhân vật Cái Bang sau này không được tái nhập giang hồ và hỏi đến chuyện thị phi, trước sau đã bắt được hơn trăm người. Chính sách dọa nạt đó đã có công hiệu. Cái Bang thấy vậy đã thông lệnh cho đệ tử toàn quốc đừng có lộ diện.

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Như vậy Cái Bang không được lộ diện trên giang hồ phải không? Trường Duyệt đại sư đáp:

- Về phía Nga Mi tất nhiên là mong Cái Bang sẽ tan rã từ đây, nhưng về phía Cái Bang đây là sự chịu nhịn ít lâu, chứ không phải là do họ tự nguyện.

- Chẳng lẽ Cái Bang lại cam tâm như vậy sao?

- Tục ngữ có câu "Tên ngầm khó đề phòng", cho đến nay Cái Bang cũng chưa tìm thấy manh mối là do ai gây nên, và lại thấy đệ tử Cái Bang lộ diện trên giang hồ một cái là vô cớ biến mất liền, nên cũng lo ngại.

Lạc Dương nghĩ thầm: "Không ngờ Kim Đình thượng nhân của phái Nga Mi lại hẹp lượng như thế, giờ những hành vi bạo ngược như vậy không sợ trời đánh sao?" Nghĩ tới đó chàng liền điểm luôn yếu huyệt ngũ của Trường Duyệt đại sư ngũ say đi.

Trường Duyệt đại sư chỉ kêu được một tiếng hừ là thiếp đi luôn.

Lạc Dương nóng lòng sốt ruột, đi đi lại lại ở trong phòng hoài, tự nghĩ một mình chàng thì làm sao mà cứu được nhiều người như thế. Chàng cũng không sao tìm ra cách liên lạc được với các nhân vật Cái Bang. Huống hồ ngày mai chàng phải đi với Võ Đang tầm thù, chàng thấy đầu óc bối rối không sao giải quyết nổi. Vì thế chàng chán nản không muốn tra hỏi Gia Hằng nữa. Chàng biết Gia Hằng muốn liên kết với Tam Nguyên Bang như vậy sẽ bất lợi cho cha của Tố Lan, nhưng chàng với Tố Lan đã có lời ước hẹn với nhau là không ai được hỏi tới chuyện của ai.

Đột nhiên có người gõ cửa, chàng ngạc nhiên đứng bước lớn tiếng nói:

- Xin mời vào.

Cánh cửa từ từ mở ra chàng thấy nàng Văn Cẩm ló đầu vào tùm tùm cười trông tươi đẹp vô cùng, nàng liếc Lạc Dương một cái rồi nói:

- Trời sắp chính Ngọ rồi, gia phụ đã sửa soạn một mâm cơm để đợi chờ ân công, vì thấy ân công mãi không ra nên sai tiểu nữ vào hỏi.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Cô nương chớ nên xưng hô như vậy, cứ gọi thẳng tên tại hạ ra được rồi.

Văn Cẩm lại cười nói tiếp:

- Ân công chưa cho biết tên họ thì tiểu nữ xưng hô làm sao cho được. Mà dù có biết tên họ của ân công đi chăng nữa cũng không dám thất lễ như vậy.

Tuy nàng không đẹp lắm nhưng lời nói của nàng khoan thai duyên dáng, Lạc Dương đỏ mặt mỉm cười:

- Nếu vậy quý cô nương đừng gọi tại hạ là ân công nữa còn muốn gọi thế nào cũng được.

Nói xong chàng bước ra khỏi phòng ngay, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng cười khúc khích của Văn Cẩm.

Hai cha con Hán Tường thấy Lạc Dương ra đã vội chạy lên đón. Lạc Dương liền nói với hai cha con Hán Tường rằng:

- Tại hạ có việc cần phải rời khỏi đây ngay, trong một thời gian ngắn thế nào cũng quay trở lại, Gia Hằng và Trường Duyệt hai lão tặc xin gửi lại nơi này, nhưng không biết Khấu lão anh hùng có nhận không.

Hán Tường cung kính đáp:

- Việc của thiếu hiệp chính là việc của lão, thiếu hiệp vội đi như vậy lão phu chưa được dịp đền ơn, thật là áy náy vô cùng.

Lạc Dương cười đáp:

- Chuyện nhỏ mọn ấy lão anh hùng hà tất nhắc nhở mãi làm chi. Sau này chưa biết chừng tại hạ còn nhiều việc phải nhờ đến lão anh hùng nữa.

Nói xong chàng vội đi luôn, ba cha con Hán Tường tiễn chàng ra tận bờ sông có vẻ quyến luyến và dặn chàng xong việc về để ba cha con họ khỏi phải nóng lòng chờ đợi.

Lạc Dương rời khỏi cù lao đi đến Tương Dương thì trời đã tối, các nhà ở trên đó đã thấp đèn rồi. Chàng đeo mặt nạ da người vào rồi từ từ đi vào thành. Lúc đó ở thành Tương Dương rất náo nhiệt. Chàng đi trong đám đông muốn tìm kiếm xem có thấy đệ tử Cái Bang không, nhưng không thấy một tên nào.

cả vội thăm ngẫm: "Quả nhiên lời nói của tên sói đầu Trường Duyệt không sai, đệ tử của Cái Bang không được lộ diện, sao ta không thử vào trong các đường hẻm tối tìm xem sao, may ra vào trong đó gặp họ cũng nên." Chẳng có biết đâu đã có người ngấm ngầm theo dõi, chàng vừa vào trong ngõ hẻm thì đã có bốn người từ đằng xa đi vào, bốn người đó trông mặt đầy hung ác, một trong bọn cười nhạt một tiếng khề nói:

- Quả nhiên mỗ đã đoán đúng, người này thế nào cũng là người của Cái Bang hẹn đến giúp sức.

Người thứ hai đáp lời:

- Nửa tháng nay chúng ta phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, môn hạ của phái Cái Bang phân đường thành Trương Dương này như cá nằm trong lưới rồi. Tên ăn mày Tiền Ninh dù có khôn khéo đi chăng nữa cũng không có cách nào rủ người tới cứu giúp. Người này trông có vẻ khá ngời lăm.

Đại hán lên tiếng trước lại nói tiếp:

- Đành giết làm chứ không thể nào cho chúng lọt lưới được, vậy chúng ta phải đuổi theo xem sao.

Thế rồi cả bốn đều chạy thẳng vào con ngõ hẻm. Lạc Dương không biết đường lối cứ thấy quẹo là quẹo, rồi chàng đi tới trước miếu Hỏa thần mà không hay, lúc ấy ánh sáng trăng vừa chiếu tới trước cửa miếu, chàng thấy bên tròn vắng lặng liền nghĩ thầm: "Xưa nay đệ tử của Cái Bang vẫn ở trong miếu đình này, chỉ bằng ta vào bên trong do thám xem." Chàng vừa định tung mình nhảy lên mái nhà thì phái sau có tiếng gió động, biết là có người theo dõi, chàng liền lén vào trong một cái ngõ nhỏ ở gần đó, núp ở trong bóng tối, chàng thấy có bốn cái bóng đen phi thân đến trước miếu khề nói:

- Lạ thật, sao lại không thấy người đó nữa, chẳng lẽ y đã vào trong miếu chăng? Người thứ hai nói:

- Chưa chắc, trên mái nhà của miếu Hỏa thần đã có người canh phòng rồi, nếu có ai vào miếu thì bị người của chúng ta ngăn cản ngay. Như vậy người này có lẽ ngẫu nhiên đi đến đây thôi, chứ không phải định tìm đi đến đây đâu.

Lại một người nữa lên tiếng nói:

- Chắc Lại đàn chủ đã tới rồi, vậy chúng ta chỉ cần đợi Lại đàn chủ tới là ra tay tiếp các đệ tử Cái Bang ngay, để lâu càng thêm nguy hiểm thêm.

Lạc Dương nghe nói giật mình kinh hãi, chàng bỗng tỉnh ngộ, mới biết bốn người này là phi đồ của Nội Phụng Sơn và trong miếu Hỏa thần này thế nào cũng có đệ tử Cái Bang.

Đột nhiên chàng nghe thấy người thứ ba nói:

- Lại đàn chủ đã tới rồi, mỗ thử xem ăn mày Tiền Ninh này có sống sót tạm được không.

Người đó nói xong liền tung mình nhảy lên mái nhà, ba người còn lại cũng tung mình nhảy lên mái nhà nốt.

Lúc ấy trên những mái nhà lân cận cũng xuất hiện rất nhiều bóng đen cũng đi tới Hỏa thần miếu nhanh như điện chớp. Số người đó chừng mấy chục tên.

Lạc Dương suy nghĩ ra một kế. Liền nhảy lên trên mái nhà của Hỏa thần miếu trà trộn vào đám đông đó mà đi vào trong miếu luôn.

Trong bóng tối không rõ mặt người nên bọn phi đồ cứ tưởng chàng ta là người cùng bọn.

Kế hoạch của Lạc Dương tuyệt thật, bình yên theo bọn chúng vào phía sau miếu mà không bị cản trở chút nào, đi đến đâu chàng cũng thấy tường đồ vách liêu xiêu và bên dưới có bóng người lố nhố trông lại càng rùng rợn thêm. Trong miếu không có một ngọn đèn lửa nào. Tối đen như mực mà cũng không ai ngờ trong miếu lại có người ẩn núp. Đột nhiên trong bọn phi đồ bỗng có người cất tiếng to như sấm quát hỏi:

- Tên ăn mày họ Tiền đâu? Có mau trả lời không? Bỗng trong miếu có tiếng cười nhạt vọng ra, trong tiếng cười ấy mọi người thấy một người bước ra và phía sau có hai cái bóng đen nữa, cả ba cùng nhanh như điện chớp phi luôn lên mái nhà.

Lạc Dương thấy người nhảy ra trước tiên mặt mọc đầy râu, mình mặc quần áo ngắn, đôi ngwei có ánh sáng như điện, y vừa lên tới trên mái nhà đã trầm giọng hỏi:

- Tiền mỗ ở đây các vị giá lâm không biết có việc gì chỉ giáo thế? Trong bọn giặc liền có một ông già thân hình vạm vỡ bước ra hỏi:

- Sao phân đường ở thành Trương Dương của Cái Bang lại chỉ vên vện có chín người như thế này? Tiền Ninh trầm giọng đáp:

- Ngài muốn gọi Tiền Ninh ra nói chuyện hay là muốn điểm nhân số?

- Muốn cả hai thứ một lúc.

Tiền Ninh giận dữ nói tiếp:

- Cừ chỉ của ngài như vậy thật là khinh người thái quá! Mấy tháng nay đệ tử của Cái Bang ở thành Trương Dương này chưa hề lộ mặt ra ngoài giang hồ. Vậy tối hôm nay ngài có thái độ hung hăng như thế làm chi? Ông già nọ tỏ vẻ mặt lạnh lùng đáp:

- Tiền lão sư đã biết vậy mà còn hỏi. Trại chủ của chúng ta đã sớm gửi thư cho quý Bang chủ, trong thư đã nói cấm Cái Bang không được thiết lập trại ở

các nơi, quý Bang chủ đã nhận lời giải tán phân đường ở Bắc lục tỉnh, Nam thất tỉnh rồi, ngờ đâu Tiền lão sư bề mặt thì vâng lời nhưng vẫn ngấm ngầm trái lệnh cho các đệ tử của Cái Bang như thường, hiển nhiên lão sư có ý định phản bang...

Lời của y chưa dứt Tiền Ninh đã quát lớn:

- Câm mồm lại, ta truyền mi dù có hiềm nghi phản bang đi nữa thì có Bang chủ và Hình đường chấp pháp của bản bang xử trí chứ có việc gì đến ngài mà ngài can dự vào.

Ông già nghe nói gương cười quái dị hoài, tiếng cười của y khiến ai nghe cũng phải rùng rợn được. Nhưng y vẫn cười hoài một lát sau mới dứt tiếng cười và lườm Tiền Ninh một cái gằn giọng đáp:

- Tiền lão sư nói những lời đó thật không tự lượng sức chút nào, đến cả quý Bang chủ còn phải nghe theo lệnh của Tổng trại chủ của chúng ta, vậy lão sư có tài ba như thế nào mà ăn nói ngông cuồng như thế.

Tiền Ninh biết việc này không thể dễ yên được nhưng cần cố nén lửa giận đáp:

- Tôn trại chủ của ngài là ai thế? Cho đến bây giờ cũng chưa ai biết hết. Hình như quý Tổng trại chủ muốn xưng hùng trong chốn giang hồ nhưng vẫn không dám thổ lộ tên họ cho người ta nghe, những kẻ lên lút như vậy thì ngay cả Tiền mỗ cũng khinh thị nốt chứ chẳng nói đến là ai cả.

Ông già lạnh lùng nói tiếp:

- Tiền Ninh, ngày giờ chết của ngươi sắp tới mà còn dám nói liều lĩnh như thế.

Nói xong y giơ tay lên phát một cái nói tiếp:

- Ngươi không ra lệnh cho các đệ tử của ngươi thúc thủ chịu trói đi không? Chẳng lẽ lại phải nhờ lão truyền lệnh cho tàn sát hay sao? Tiền Ninh lớn tiếng cười ha hả đáp:

- Ngươi tưởng Tiền mỗ không nhận ra ngươi là ai ư? Lại Triều Nguyên sáu năm trước tha thứ cho ngươi khỏi chết là vì thấy võ công ngươi cao siêu như vậy. Nếu giết ngươi đi thì uổng một nhân tài của võ lâm, không ngờ ngươi không những không thay lòng đổi dạ cái tà quy thiên thì chó, trái lại ngươi còn nổi giáo cho giặc nói lếu láo như thế này. Ngươi thử xem Tiền Ninh có phải là hạng người thúc thủ chịu trói cho người ta chém giết không? Triều Nguyên đã nghe thấy Tiền Ninh đã nhận ra lại lịch của mình liền nổi tính hung ác lên hai mắt tia ra hai luồng sáng dữ tợn trông không khác gì một con mãnh thú vậy. Bỗng dưng sau y có một đại hán ngũ đoản nhảy ra giận dữ quát tháo:

- Tiền Ninh ngươi muốn chết phải không? Nói xong, y chia ngay năm ngón tay ra nhắm Tiền Ninh chộp luôn nhưng ngón tay của y chưa chộp tới mà đã có kinh phong tới trước cho thấy võ công của y không phải tầm thường.

Tiền Ninh cười nhạt một tiếng rồi chờ năm ngón tay của người đó sắp đụng đến vai mình rồi, đột nhiên né người sang bên để tránh và giơ hai cánh tay lên chộp lại cổ tay của kẻ địch. Tuy võ công của Tiền Ninh chưa luyện đến mức thượng thừa nhưng y là người lão luyện giàu kinh nghiệm nên y ra tay phân công rất khéo léo và rất đúng mức. Đại hán nó không sao tránh né kịp hai tay bị Tiền Ninh chụp trúng luôn và thấy mình mảy mề tãi. Y chỉ kêu được một tiếng hừ đã bị Tiền Ninh quăng ra đằng xa.

Mọi người chỉ nghe thấy có tiếng kêu la rất thảm khốc thì ra tên ấy té xuống chỗ mái nhà có một viên ngói rất nhọn đầu y vừa đụng vào viên ngói đó, nên vỡ ngay ra làm đôi phọt óc mà chết tốt.

Triều Nguyên không sao chịu đựng được, liền quát lớn:

- Tiền Ninh đến giờ phút này mà ngươi vẫn còn dám hành hung phải không? Chúng ta mạnh ngươi yếu dù ngươi có tài ba mạnh như Sở Bá Vương cũng không sao thắng nổi chúng ta.

Nói xong, y giơ hai tay chỉ từ phía một vòng, rồi cười khinh nói:

- Thế nào, ngươi thấy chưa? Liệu ngươi có thể ra khỏi chốn la địa võng này không? Quả nhiên Tiền Ninh thấy bốn xung quanh có bóng người ló nhỏ chòi canh trùng trùng, xem như vậy các đệ tử của phân đường thành phố Tương Dương này thế nào cũng toi mạng hết, nhưng y thấy Triều Nguyên chưa dứt lời thì đột nhiên trên mái nhà những đồng đảng của y đều lần lượt té cả xuống, nên mái ngói có tiếng rơi lộp bộp liên hồi. Tiếp theo đó lại có vật nặng rơi xuống đất kêu lịch bạch hoài.

Triều Nguyên kinh hoàng đến đờ người ra và cuống cả chân tay lên vì sự thể xảy ra quá đột ngột. Chờ đến khi y tỉnh táo lại thì bỗng thấy bốn xung quanh có một tiềm lực mạnh không tả lẩn át tới? Lúc ấy không riêng gì bọn giặc theo y tới mà cả y cũng hoảng hốt.

Tiền Ninh đã biết có người ngấm ngầm trợ giúp bọn mình rồi, thần tình liền phấn chấn trở lại giơ tay lên phát một cái tám cao thủ của Cái Bang liền phi thân lên tấn công luôn.

Bất buộc Triều Nguyên các ngươi phải chống cự, nhưng chúng vẫn thấy tiềm lực của đối phương ngày càng dồn dập hơn trước.

Thì ra nhân lúc Triều Nguyên đối đáp với Tiền Ninh, Lạc Dương nhận thấy tình hình hôm nay rất bất lợi vì số kẻ địch quá nhiều, nếu chàng ra tay giúp Cái Bang thì đại bất lợi, cho nên chàng mới ngấm ngầm quyết định trước hết phải diệt trừ những chòi canh ngấm ở bốn chung quanh trước. Sau đó lần lượt giải quyết bọn người đứng chung quanh Triều Nguyên.

Cho nên chàng mới thọc tay vào túi lấy một nắm Kim tiền tiêu, rồi giờ khinh công tuyệt mức ra đi tới gần những chòi canh đó mà hạ từng tên một. Thủ pháp của chàng tuyệt cao, mũi phi tiêu nào cũng nhằm đúng vào chỗ yếu huyệt ở ngang lưng của kẻ địch phi tới. Nên tên nào tên ấy chỉ thấy người tê tái rồi ngã lăn xuống đất liền.

Ánh sáng trắng lò mờ thân pháp của Lạc Dương nhanh như gió chỉ trong chớp lát phi đồ ở trong nhà miếu lẫn ngoài miếu đều bị chàng giải quyết liền.

Triều Nguyên chưa hoàn hồn đã thấy chàng quay trở lại, người đi nhanh như một luồng gió thổi chỉ chớp lát đã tới nơi và chàng đã sử dụng chữ Chấn và chữ Ất. Nhưng bọn phi đồ quá nhiều, công lực của Lạc Dương tuy thuần thực nhưng vẫn còn kém hóa hầu không thể nào làm cho chúng bị bao trùm trong thần công của mình, mà chỉ đủ tài làm cho chúng không thừa cơ đào tẩu thôi, nhưng tên nào tên ấy đã hoảng sợ đến mất hết hồn vía, hai chân đã mềm nhũn không sao đi được nữa nên chỉ đành ở đấy mà đầu thí mạng với các bộ hạ của Tiền Ninh thôi.

Tiền Ninh thấy tình thế có lợi cho mình như vậy bèn rú lên một tiếng thật dài, tiếng rú của y chưa dứt trong miếu đã có mấy chục người nhảy ra, khí giới của họ bóng loáng lấp lánh mắt mọi người cố ý chờ phi đám ra tay trước.

Lúc ấy Lạc Dương đã thâu Di Lạc Thần Công lại đứng ở bên tường để xem đối phương có viện binh hay định đào tẩu gì không? Môn hạ của Cái Bang người nào người ấy đều thần dũng vô cùng trái lại bên phi đảng lại bị thương liên tiếp kêu rú luôn mồm, có những tên gãy chân gãy tay máu chảy lai láng thành vũng.

Lại Triều Nguyên ngênh chiến, y cảm thấy sức trấn áp ở bên ngoài đã biến mất trong lòng hơi yên, y liền nhất tâm nhất trí đối địch với Tiền Ninh, y nhanh nhẹn nhảy ra phía trước tấn công luôn bảy chương, chương lan tràn đi tứ phía, tiếp theo đó y lại giờ một pho kỳ môn chương thức ra, chỉ thấy đầu đầu cũng thấy bóng chương của y, nên trong giây lát y đã vây chặt Tiền Ninh, tuy vậy y vẫn nom nớp không yên vì y vẫn chưa thấy người đã ngấm ngấm phá hoại hành động của mình đêm nay.

Triều Nguyên cũng biết ngày hôm nay hao binh tổn tướng nên sợ vô công mà trở về, tất nhiên thể nào cũng bị cấp trên hành hình nặng nề, huống hồ Tiền Ninh đã biết rõ lai lịch của mình, y rất ngạc nhiên về điểm này, không hiểu vì sao Tiền Ninh lại biết rõ lai lịch của mình như vậy? Nhưng năm đó ở bờ bên kia sông Hạ Khẩu mình với Mộc Long Tử các người ngẫu nhiên kết oán với Tạ Văn Nhạc và Lôi Tiểu Thiên, lúc ấy Tiền Ninh bị thương nặng tuy được Văn Nhạc cứu chữa cho, nhưng vẫn nằm yên trong khoang thuyền không sao cử động được. Theo lý ra thì y còn nhận ra mình sao được, nhất là tối hôm nay hình dáng của mình đã thay đổi, y có biết đâu lúc bấy giờ Tiền Ninh tuy nằm ở trong khoang thuyền thật nhưng đầu óc đã tỉnh táo ngó qua cửa sổ thấy rõ mặt của y và hình ảnh đó đã được in sâu vào tận óc.

Tiền Ninh có trí nhớ hơn người hẳn y đã trông thấy ai một lần là suốt đời cũng không thể quên được hình dáng của người đó.

Tiền Ninh võ công đã cao siêu tính tình lại trầm tĩnh và thân pháp cũng nhanh khôn tả nên tha hồ Triều Nguyên tấn công như vũ bão y vẫn lặng yên như thường, không sợ hãi chút nào y liền giờ pho Tam Tài Chương Pháp ra đối địch nhất thời hai bên ngang tài nhau không ai hơn được ai.

Đột nhiên có một đạo hồng quang bốc lên một cách bất ngờ khiến mọi người đều hoa mắt hết, Triều Nguyên đưa mắt liếc nhìn thấy một quái nhân có bộ mặt lạnh lùng tay cầm một đôi trường kiếm tia những luồng điện đỏ đang từ tiến tới trước mặt mình, y kinh hoàng vô cùng mặt biến sắc, y lại nghe quái nhân ấy quát lớn:

- Lại Triều Nguyên không thất thủ chịu trôi đi, còn không biết tự lượng sức mình chống cự thể làm chi.

Hai tên phi đồ thấy Lạc Dương hiện thân biết ngay nguy tai song tung mình nhảy lên cao muốn đào tẩu, nhưng Lạc Dương đã cười nhạt một tiếng, bỗng tung mình nhảy lên đuổi theo hai tên phi đồ.

Trong đêm khuya ánh sáng kiếm đỏ như điện chớp màu hồng và có hơi lạnh tỏa ra nữa, mọi người vừa thấy ánh kiếm đỏ vừa bốc sáng một cái đã thấy hai tên giặc kia kêu rú hai tiếng, xác của chúng đều bị chém làm đôi rớt xuống đất tức thì.

Lạc Dương hạ thân xuống nhẹ như tàu lá rồi cười nhạt một tiếng và nói:

- Ai còn muốn đào tẩu nữa hai tên kia sẽ làm gương của kẻ đó.

Tiếng nói của chàng không lớn lắm nhưng ai nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hoàng, bọn phi đồ cũng phải hoảng sợ đứng yên một chỗ môn hạ của Cái Bang cũng ngừng tay không tấn công nữa.

Lạc Dương từ từ tiến lên hai bước, nhìn thẳng vào mặt Triều Nguyên cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Lại Triều Nguyên mới oán hận ở bên bờ sông bên kia của Hạ Khẩu năm xưa đáng nhẽ ngươi phải tâm bình khí hòa coi chuyện đó như đã rồi, có phải là xong không, ngờ đâu ngươi với Mộc Long Tử lại hợp lực đến thế việc không quên mối thù ngày trước hãy còn chuyện nhỏ. Nhưng còn việc tày đình của ngươi là ngươi dám nổi giận cho giặc dám gây thù gây oán với Cái Bang, ngươi có tâm tánh như ngươi còn chen chân ở trong võ lâm sao đáng, vậy ngươi còn có lời gì biện bạch nữa không? Triều Nguyên nghe nói toát mồ hôi lạnh ra nghĩ thầm: "Tại sao người này lại biết rõ được sự bí mật của bốn môn như thế?" Tiền Ninh cũng ngạc nhiên vô cùng vì y thấy người này có võ công cao siêu thật, thái độ và thần thái giống hệt Tử Trường lão Tạ Văn Nhạc, y liền ngấm ngấm nhìn Lạc Dương lại tưởng Tử Trường lão đã tới, nếu không phải công lực của Lạc Dương không phải kém hóa hầu một chút, giọng nói hơi khác thì y đã buột miệng gọi chàng là Tử Trường lão rồi. Nhưng y cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao Lạc Dương lại biết chuyện ở bờ sông đối diện ở Hạ Khẩu năm xưa như thế.

Trong lúc Tiền Ninh đang thắc mắc thì Lạc Dương mỉm cười nói:

- Tiền đường chủ Lâu trưởng lão của quý bang vô có mất tích, Đường chủ muốn biết tung tích của mấy vị ấy ở đâu cứ việc hỏi tên họ Lạc này sẽ ra liền. Đường chủ còn đợi chờ gì nữa.

Tiền Ninh mới như người nằm mơ thức tỉnh liền đáp:

- Xin cung cần tiếp lãnh chỉ giáo! Bỗng nhiên Triệu Nguyên la lớn một tiếng rồi ngã ngựa về phía sau.

Tiền Ninh kinh ngạc vô cùng chạy lại xem thấy mồm, mũi, tai, mắt của kẻ địch đều rỉ máu bầm, mới hay tên này đã uống thuốc độc bộc phát ngã lăn ra chết.

Tiếp theo đó những tên giặc kia cũng lần lượt kêu rú như vậy và cũng chết một cách thảm khốc như Triệu Nguyên. Tiền Ninh ngẩn người ra hỏi tiếp:

- Đại hiệp làm sao bây giờ đây, không biết được khẩu cung thì làm sao dò biết được tung tích của Lâu Ung trưởng lão của mấy người.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Không sao, Lâu Ung trưởng lão và các người bị giam giữ trên chùa Phúc Thọ trên núi Nội Phưong. Mộc Long Tử là thủ lĩnh của bọn giặc, nhưng hung thủ thật sự lại là hai lão tặc sói đầu ở trên Kim Đỉnh của phái Nga Mi. Tiền đường chủ hãy mau mau liên lạc ngầm với các tay cao thủ của quý bang ở khắp nơi, hoặc báo mau cho Bang chủ biết mau đi cứu Lâu Ung trưởng lão ngay... Sự thật Hồng trưởng lão của quý bang quá ư cẩn thận, phi đồ tuy lợi hại và nhiều âm mưu quỷ kế thật, nhưng đệ tử của quý bang ban bố khắp thiên hạ cũng phát động cùng một lúc, thì phi đồ làm sao quán xuyến hết mọi nơi như vậy. Trái lại quý Bang chủ lại ra lệnh không cho môn hạ được lộ diện ra giang hồ chính sách hèn nhất đó không những để cho thiên hạ chê cười mà còn tự làm mất đi danh vọng của bản thân.

Tiền Ninh chấp tay chào đáp:

- Lòi vàng ngọc của đại hiệp, tại hạ đâu dám không tuân theo, nhưng vì tệt Bang chủ sợ phi đồ lấy tính mạng Lâu trưởng lão ra uy hiếp nên mới bắt đắ đi làm như thế. Sự thật bề ngoài người của bỗ bang làm ra vẻ sợ sệt như vậy nhưng bên trong vẫn tiếp tục đi tìm kiếm Lâu Ung trưởng lão và các người và thủ lĩnh của giặc là ai, chủ trại của chúng ở đâu rồi mới định cách đối phó với chúng sau. Bây giờ được đại hiệp cho hay chân tướng như vậy, tất nhiên tệt bang phải thay đổi chính sách tức thì Tiền mỗ sẽ phi báo cho Tổng đàn ở Yên Kinh để tập hợp các tay cao thủ lại đi cứu Lâu Ung trưởng lão và các người.

Lạc Dương lắc đầu nói:

- Tiền đường chủ làm như vậy rất đại dột, chưa biết chừng làm như vậy còn nguy hiểm đến tính mạng của Lâu Ung trưởng lão cũng nên.

- Tiền mỗ ngu muội xin đại hiệp cho biết nên làm như thế nào.

- Tục ngữ có câu: "Rắn không đầu không sao bò được" Mộc Long Tử là người đa mưu kế, thể nào y chẳng phái rất nhiều tay cao thủ lén lút ở Yên Kinh để dò xét hành động của quý bang, chưa biết chừng ngay trong quý bang có người nằm vùng, vì vậy quý bang mới bị kẻ địch kiểm chế như vậy, nếu bây giờ Tiền đường chủ phi báo lên Yên Kinh triệu tập những tay cao thủ vạn nhất bị phi đồ hay biết như vậy tính mạng của Lâu Ung trưởng lão càng bị nguy hiểm hơn.

- Đại hiệp liệu việc như thần, Hồng trưởng lão với tệt Bang chủ cũng khả nghi trong bang có phản đồ nằm vùng nhưng nhất thời chưa điều tra ra là ai thôi.

Lạc Dương đáp:

- Thủ hạ của Tiền đường chủ không ít, theo ý của tại hạ thì Tiền đường chủ nên đi ngay núi Nội Phưong ra tay một cách chớp nhoáng cứu Lâu Ung trưởng lão với các người thoát nạn, bằng không cũng phải quét sạch xác của những phi đồ này đi không nên để lại một chút dấu tích gì hết, và mau rút lui ra khỏi thành Tương Dương rồi hãy nghĩ cách cứu Trưởng lão Lâu Ung và các người sau. Tiếc thay tại hạ có việc bận không thể ở lại đây lâu được chúc Tiền đường chủ chuyến đi này nã đảo thành công, thôi xin chào Đường chủ.

Nói xong chàng chấp tay chào định đi luôn.

Tiền Ninh vội gọi với:

- Đại hiệp có ơn cao thâm với tệt bang như vậy, xin cho biết quý tánh đại danh để sau này báo đáp.

Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Đây là bổn phận của tại hạ và tại hạ với quý bang vốn có quan hệ mật thiết, nên Đường chủ khỏi cần phải nói đến ân huệ như thế làm chi Nói xong chàng cười một tiếng và nói tiếp:

- Ba ngày sau thể nào tại hạ cũng đến núi Nội Phưong ra tay cứu Lâu trưởng lão thoát nguy.

Nói xong chàng tung mình nhảy lên trên cao như một con chim lượn về phía tây đi mất.

Mặt trời mới mọc trong rừng rậm ở trên núi Võ Đang, chim đang đua hót líu ríu, xen lẫn với tiếng chuông nghe rất du dương, thật không khác gì một cảnh tiên trong trần gian.

Lúc ấy Lạc Dương đã xuất hiện ở trên đường núi, chàng tiến thẳng đến chỗ ở của người chủ môn, thân hình của chàng đi nhanh vô cùng, khi chàng mới đi được đến nửa đường thì trong bụi cây bên cạnh lối đi đã có một giọng nói vọng ra.

- Vô lượng thọ phật, thí chủ quả thật là người giữ chữ tín...

Tiếng nói chưa dứt đã thấy một đạo sĩ râu tóc bạc phơ bước ra giờ tay chào Lạc Dương và mỉm cười nói tiếp:

- Giờ tỵ ba khắc, người chủ môn đã bắt đầu khai quan rồi, nghe nói thí chủ tới thăm cho nên sai bàn đạo ra đây nghênh đón, để dẫn thí chủ lên trên Quỳnh Đài.

Lạc Dương ngạc nhiên đáp:

- Tại sao đạo trưởng lại biết tại hạ thế nào cũng đi qua nơi đây.

Lão đạo sĩ mỉm cười đáp:

- Bốn môn có ba mươi sáu nham mười hai cung, hai mươi bốn đạo quan, đạo chúng có tới mấy nghìn. Nếu không phải người bốn môn hể vào đến Võ Đang này nhất cử nhất động đều không qua được mắt bốn sơn. Trước khi thí chủ chưa tới bốn sơn đã có người báo lên trên núi rồi. Chúng tôi là người đi tu không muốn gây nên sát nghiệp huống hồ chủ môn đã dặn bảo không ai được vô phép với thí chủ hết. Vì vậy thí chủ mới không bị ngăn cản mà lên tới trên này là thế.

Lạc Dương yên trí chuyển lên núi Võ Đang thế nào cũng có một trận kịch chiến, bây giờ chàng thấy lão đạo sĩ này nói như vậy thì ngạc nhiên vô cùng và chàng không hiểu người chủ môn làm như thế là có ý định gì, cho nên chàng thắc mắc vô cùng và nghĩ thầm: "Bất cứ đối phương có âm mưu quỷ kế gì hay không, nếu không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con, quý hồ ta cứ đề phòng cẩn thận là được rồi." Nghĩ đoạn chàng liền mỉm cười đáp:

- Nếu vậy phiền đạo trưởng dẫn đường cho.

Lão đạo sĩ mỉm cười, đột nhiên y trông thấy sau lưng của Lạc Dương đeo song kiếm liền tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Thí chủ chưa biết lệ luật của bốn sơn bất cứ ai đem khí giới lên trên núi, tới Giải Kiếm Trì đều phải cõi kiếm ra ngay...

Lạc Dương vội đáp:

- Nếu không cõi song kiếm thì hậu quả sẽ ra sao? Lão đạo sĩ cương quyết đáp:

- Tất cả mọi người tức giận.

- Việc này thật hơi phiền quá, tại hạ vô ý xúc phạm phải luật lệ quý sơn, nhưng quả thật song kiếm của tại hạ không thể nào cõi ra được, chi bằng đạo trưởng vào mời quý chủ môn ra đây tương kiến như vậy tại hạ đỡ phải đi thêm.

Lão đạo sĩ tỏ vẻ chán chừ giây lát rồi mới trả lời rằng:

- Hay là thế này đi để bàn đạo dẫn thí chủ đi vòng qua Giải Kiếm Trì như vậy có ai hỏi đến thì còn lý do trả lời lại được.

- Cảm ơn đạo trưởng, vậy xin đạo trưởng dẫn đường cho.

Lão đạo sĩ liền quay người đi luôn. Lạc Dương như bóng theo hình theo sát bên đạo sĩ đó.

Một lát sau hai người đã tới trên đỉnh núi, nơi đây gió lạnh thổi đến mức mát cả tâm can. Hai người đã tới trước mặt một đạo quan rất huy hoàng cạnh đó có mấy cây cổ thụ to bằng hai người ôm. Hoa của những cây đó đẹp tựa đào hạnh và mùi thơm thanh thoát vô cùng. Lạc Dương liền khen ngợi:

- Thưa đạo trưởng hoa này là hoa gì mà thơm tho đến thế? Lão đạo sĩ dừng chân lại vuốt râu vừa cười vừa đáp:

- Đây là mấy cây Lan Mai Tiên Thực thuộc về loại tiên phẩm chỉ có bốn sơn mới có mà thôi. Lan và mai vốn là hai loài cây khác nhau theo lời truyền lại của vị lão tiên bối thì Vô Nguyên cấm cảnh Mai và cây Lan mới thành thử cây dị chủng này.

- Xin hỏi đạo trưởng, những trái cây Lan Mai này có công dụng gì? Lão đạo sĩ đưa mắt nhìn Lạc Dương một cái rồi nghĩ thầm: "Chẳng lẽ y mượn cớ đến thăm thù là định lấy trộm trái cây Lan Mai này chăng, thật ra y sắp chết đến nơi rồi có ma vẫn còn vọng tưởng như thế..." Tuy y nghĩ vậy nhưng mặt vẫn thản nhiên đáp:

- Cây này không có vỏ và thân cây mọc thẳng trần trụi như đã dùng bảo bào qua vậy, hoa của nó tựa như hoa đào hạnh, trái cây của nó rất bổ chân nguyên và lại còn khử độc sinh cơ. Những trái cây này thật thuộc vật cấm, mỗi năm người chủ môn chỉ có quyền hái mười hai trái xuống, hợp với nước suối linh thiên của bốn sơn để chế thuốc rồi chia cho các đạo sĩ uống...

Đột nhiên trên đỉnh núi có ba đạo sĩ phi thân xuống chấp tay chào và nói:

- Người chủ môn chờ đợi thí chủ đã lâu, đặc biệt sai anh em bàn đạo xuống đây tiếp dẫn.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Nếu vậy mời ba vị dẫn đường.

Ba vị đạo sĩ vái chào một cái rồi đáp:

- Xin tuân lệnh.

Nói xong cả ba đi luôn, Lạc Dương với lão đạo sĩ vợ với theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tồi Như Ban Đêm Lòng Tựa Lang Sói

Trước thềm một lầu các đồ sộ lộng lẫy có một đạo sĩ râu đen vẻ mặt nghiêm nghị đang đứng đợi chờ, hai bên có mười sáu đạo đồng tay cầm kiếm đứng hầu Lạc Dương cùng bốn đạo sĩ nọ phi thân lên tới trên đỉnh núi vừa đến trước Quỳnh Đài đã trông thấy đạo sĩ râu đen nên ngạc nhiên. Khi gia đình chàng có tai biến, tuy lúc đó chàng hãy còn nhỏ nhưng nhớ kỹ hình dung của Vạn Đăng Long cho tới giờ vẫn không sao quên được. Chàng thấy đạo sĩ râu đen này không giống kẻ thù của mình tí nào. Lúc ấy đạo sĩ râu đen tủm tỉm cười và hỏi:

- Bần đạo bế quan lâu ngày không ngờ môn hạ và thí chủ hiểu lầm nên mới thất lễ, nay nghe môn hạ thưa lại cho bần đạo hay, thí chủ đến đây là muốn tìm kiếm Tĩnh Minh sư huynh, nhưng không hiểu thí chủ và Tĩnh Minh sư huynh có ân oán gì với nhau, xin thí chủ cho bần đạo hay.

Nói xong, đạo sĩ đó liền giơ tay ra mời Lạc Dương và nói tiếp:

- Mời thí chủ vào trong quan dùng nước để bần đạo được tẩy nhĩ cung kính nghe, sau khi biết rõ thị phi rồi bần đạo quyết không bênh vực người làm bậy đâu Lạc Dương vội đáp lễ và trả lời:

- Nếu vậy tại hạ xin thất lễ trước.

Nói xong, chàng nghênh ngang đi thẳng vào trong đạo quan đó, rồi hai người cùng ngồi xuống, đạo đồng bưng một cái khay gỗ trong có hai chén trà ra để lên trên tràng kỷ rồi lại rút lui ngay. Lúc ra đến bên ngoài y đưa mắt nhìn Lạc Dương một cái.

Người chủ môn của phái Võ Đang tay trái cầm bát nước lên uống rồi dùng ba ngón tay phải cầm nắp bát. Khi y vừa mở nắp bát nước lên đã có một mùi thơm rất thanh tỏa ra liền, rồi mỉm cười nói:

- Mời thí chủ dùng nước, trà này hái bằng trái cây Lan Mai Tiên người luyện võ uống nó rất bổ ích.

Lạc Dương cảm ơn một tiếng rồi cầm bát trà lên. Lúc này chàng mới phát giác các đạo sĩ lẫn đạo đồng đều không có mặt ở trong đạo quan này, chỉ có chàng với chủ môn thôi, chàng lại tưởng người chủ môn có chuyện bí mật gì muốn bàn với mình, nên không cho đạo đồng với các đạo sĩ kia ở lại là thể. Vì vậy chàng cũng không để ý cho lắm. Nhưng tới khi chàng vừa nâng cái nắp bát lên đã liếc mắt thấy người chủ môn mỉm cười một cách rất âm độc, chàng liền ngạc nhiên biết ngay thể nào bên trong cũng có âm mưu gì đây, vì chàng thấy tên tiểu đồng bưng nước trà lên lúc quay trở ra liếc nhìn chàng một cách khác lạ, cho nên chàng nghĩ thầm: "Chẳng lẽ tiểu đạo đồng ám thị cho ta hay trong nước có thuốc độc, đừng uống hay sao?" Nghĩ tới đó, chàng chỉ giả bộ để tách nước kẻ mỗi một cái lại để xuống ly chèn ngay rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ với Tĩnh Minh chân nhân của quý phái trước kia có mối oán thù nhỏ nhỏ, thù oán này chỉ gặp nhau nói đôi ba lời là có thể hóa giải được liền. Nhưng mục đích của tại hạ tới đây không phải việc đó mà tìm kiếm một kẻ đại thù hiện giờ đang nương thân trong quý phái.

Người chủ môn của phái Võ Đang ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Chẳng hay kẻ đại thù của thí chủ là ai thế? Tên họ là gì? Thí chủ có biết đạo hiệu và vai vế của y ở trong bốn môn như thế nào không. Xin cho biết để bần đạo gọi y ra đây tương kiến.

- Người đó họ Vạn tên là Đăng Long, năm xưa là một tên tướng cướp ở Mẫn Giang.

Tĩnh rất hung ác, giết người vô kể, tiền phụ mẫu cũng là nạn nhân bị y giết hại, hiện giờ y đang nương thân ở trên quý sơn, đạo hiệu với vai vế của y như thế nào thì tại hạ không được rõ. Xin người chủ môn lượng thứ cho.

Người chủ môn của phái Võ Đang chần chừ trong giây lát rồi mới trả lời:

- Bần đạo chưa hề nghe thấy cái tên Vạn Đăng Long này bao giờ hoặc giả bần đạo đã được nghe nhưng quên rồi cũng nên, vì đạo chúng bốn đời của bốn môn có hàng nghìn. Khi họ lên tới bốn sơn là không dùng danh tính của tục gia nữa. Như vậy bần đạo làm sao mà nhớ hết được. Hay là thế này vậy,

để bàn đạo đưa thí chủ xuống dưới mặt đất ở dưới hầm kia xem xét cuốn danh sách của các môn hạ bốn đời đó, thì thí chủ sẽ kiếm ra được Vạn Đăng Long ngay. Vì cuốn sổ đó có ghi tên họ tục gia bao nhiêu tuổi, hình dáng như thế nào, đạo tính ra sao...

Lạc Dương cảm động vô cùng, vội đứng dậy cảm ơn và đáp:

- Được chưởng môn hậu đãi như vậy tại hạ rất cảm ơn.

- Danh dự của bốn phái cũng quan trọng lắm, bàn đạo quyết không để cho những quân gian phi dung thân ở trên núi này. Sở dĩ bàn đạo mời thí chủ xuống đọc cuốn sổ danh sách đó là muốn duy trì oai vọng của bốn phái trên hết...

Nói tới đó, người chưởng môn của phái Võ Đang đi vào trong hậu viện, bên trong lâu đài điện các trùng trùng điệp điệp. Quy mô hùng vĩ, lịch sự và lộng lẫy khôn tả. Hai bên hành lang lại trồng những hoa thom cỏ lạ, giữa sân những cây thông, cây bách cổ thụ cao chọc trời trông khí phái như thật. Sau cùng đi tới một tòa điện xây ở trên sườn núi, điện này xây sâu vào trong lòng núi và có bậc thang đá đi xuống, hai bên vách đều có thấp những ngọn đèn dầu. Những điện nhỏ ở hai bên lối đi có thờ những thần tượng của Tam Thánh Đạo Giáo, thỉnh thoảng lại gặp một vài lão đạo sĩ đang quỳ lạy tụng kinh và coi hai người đi qua như không trông thấy gì vậy.

Lạc Dương càng đi sâu xuống càng thấy bên trong có rất nhiều học đá chằng chịt như mạng lưới nhện, học nào cũng tối om trông rất rùng rợn khiến chàng cũng nơm nớp không yên.

Một lát sau đã đi tới trước một thạch thất, người chưởng môn liền quay đầu lại nói:

- Đã tới rồi, trong thạch thất này tồn trữ những sổ sách của bốn sơn, xin thí chủ theo bàn đạo đi vào bên trong.

Nói xong, đạo sĩ đó đi trước vừa bước vào trong cửa đã không thấy liền. Lạc Dương bước theo vào thấy trong đó tối om như mực vội kêu gọi:

- Người chưởng môn...

Chàng thấy đôi phương không trả lời mà nghe có tiếng vang vọng trở lại, biết ngay trong thạch thất này bỏ trống nên mới có tiếng vang như thế. Biết điềm chẳng lành, chàng vội quay người trở lại thì cửa vào đã đóng kín, chàng rờ tay xem chỗ cửa vừa đi vào phẳng lì như một vách đá chứ không có khe hở gì hết, chàng vội nhảy lùi trở lại, hai tay vội rút đôi kiếm Hồng Vân Liệt Hỏa ra khỏi bao, ánh sáng của hai thanh kiếm đó tỏa ra như hai ngọn đèn màu đỏ chiếu sáng cả thạch thất đó. Quả nhiên chàng thấy thạch thất ấy trống không, giăng đầy mạng nhện và không có một cửa sổ hay lỗ hồng nào để thông hơi hết. Chàng tức giận khôn tả, chỉ muốn túm được người chưởng môn của phái Võ Đang này chém ra làm muôn mảnh mới hả dạ. Nhưng tức giận có ích lợi gì đâu, biết vậy chàng cố nén giận để cho đầu óc được tỉnh táo và nghĩ cách ra khỏi thạch thất đó chàng dùng ngón tay gõ thử bốn bên vách chỉ có một bên là có tiếng vang vọng ra thôi, còn ba mặt kia thì chỉ nghe thấy tiếng kêu bình bình. Phía có tiếng oang oang ra tức là phía vách tường mỏng nhất lại không phải là phía mà chàng vừa vào. Nên chàng rất thắc mắc và nghĩ thầm: "Đôi bảo kiếm này chém sắt đá như chém đậu hủ, chỉ bằng ta thử dùng nó phá vách đá này xem sao?" Nghĩ đoạn, chàng liền dồn hết công lực vào hai cánh tay mà đâm luôn song kiếm vào vách đá đó, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng thật lớn, đom đóm lửa bắn tung tóe, hai cổ tay của chàng bị rung động đến tê tái và đau nhức. Chàng cả kinh dùng tay sờ mó vách đá thử xem, chỉ thấy có hai lỗ thủng nhỏ bằng hạt me thôi. Chàng không ngờ vách đá này lại cứng như gang thép vậy. Tuy vậy chàng vẫn không nản chí, chàng lại múa kiếm đâm thử một bên vách đá nữa xem sao? Lần này mũi kiếm của chàng đâm sâu vào được một phân cũng có đom đóm lửa bắn tung tóe, chàng giở toàn lực mới đâm vào có một phân, như vậy muốn phá thủng vách đá để ra khỏi thạch thất này thật là còn khó hơn lên trời, chàng nản chí vô cùng, uể oải ngồi xuống dưới đất nghĩ thầm: "Chẳng lẽ ta lại bị chết ở trên núi Võ Đang này chăng?" Nghĩ tới đó chàng ứa nước mắt ra, không phải chàng sợ chết vì ơn của sư phụ chưa hề báo đáp, thù của cha mẹ cũng chưa trả được, dòng dõi nhà họ Lạc lại chỉ trông mong có một mình thôi, nếu chết ở nơi đó quả thật chàng chết không nhắm mắt. Vì vậy chàng mới ứa nước mắt ra, lòng đau như dao cắt. Nghĩ lại chuyện xưa, tất cả những việc chàng đã khinh địch đều hiện lên ngay ra trước mắt.

Chàng ngồi suy nghĩ như thế một thời gian khá lâu, chàng thờ dãi một tiếng đứng dậy, bỗng nghĩ ra được một kế liền nghĩ thầm: "Ân sư vẫn thường nói trời không bao giờ bịt hết lối đi của người đời, dù hoàn cảnh nguy nan đến đâu cũng không sợ, quý hồ mình khéo vận dụng mưu trí là sẽ tìm ra được lối thoát ngay." Chàng ngẫm nghĩ lời nói đó hồi lâu rồi lại nhìn vào đôi bảo kiếm một lát mới lâm bẫm tự nói: "Có lẽ ta thoát hiểm là phải nhờ ở đôi bảo kiếm này." Vì chàng nhận định đôi kiếm này đã lấy tên là Liệt Hỏa, nếu biết cách dùng nó sẽ liệt hỏa ra tức khắc. Hỏa có thể khắc Kim, như vậy một bờ tường bằng gang ngăn cách ta sao nổi. Ngờ đâu chàng nghĩ vớ nghĩ vẩn như vậy tìm ra được lối thoát. Chàng liền ngồi xếp bằng tròn lấy tam muội chân hóa của bốn thân mình dồn vào song kiếm. Một lát sau hai thanh kiếm đó đã đỏ hồng như than, nóng vô cùng, nhưng ánh sáng kiếm lại lu di dần dần chàng đã thấy mũi kiếm đâm được vào trong vách một cách dễ dàng. Chàng cả mừng cứ thế mà đâm sâu vào nữa. Tồn công hơn hai tiếng đồng hồ chàng đã khoét thủng vách gang đó, lỗ hồng vừa lọt một người ra vào, chàng đặt song kiếm xuống đất để nghỉ ngơi, thấy chân tay mình mỏi rồi rã như là mới ốm khỏi vậy, chàng cũng biết đó là do mình dùng sức quá độ mà nên, vội lấy viên thuốc Trường Xuân Đơn của sư phụ tặng cho ra uống nốt rồi nhắm mắt điểm công vận thức một hồi.

Lúc ấy đôi bảo kiếm đã nguội lại có ánh sáng đỏ tỏa ra như trước, nửa giờ sau chàng thấy hơi sức phục nguyên, mở mắt ra nhìn thân kiếm vào bao rồi đứng dậy dồn sức vào hai bàn tay đẩy mạnh vách gang một cái, chỗ vách bị chàng dùng kiếm khoét liền lõm vào bên trong. Tiếp theo đó có một luồng gió lạnh thổi ngay vào trong thạch thất. Chàng dùng tay áo đo xem vách gang đó dày bao nhiêu, mới hay dày hơn thước (chừng hai mươi phân tây) chàng cũng phải kinh hoàng thè lưỡi ra hồi lâu và nghĩ thầm: "Nếu hôm nay ta không có đôi bảo kiếm này thì làm sao mà khoét nổi cái vách gang dày như thế." Chàng chui qua lỗ hồng đó thoát ra bên ngoài mới hay bên ngoài là rừng rậm chứ không phải là chỗ cung điện mà hồi nãy người chưởng môn đã đưa mình vào.

Đường lối của rừng rậm đó quanh co khúc khuỷu nhưng chàng cứ tiến thẳng về một phương hướng, không bao lâu đã đi sâu vào lòng núi, chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, đột nhiên có tiếng ca hát vọng tới nhưng nhỏ như tiếng muỗi kêu, chàng ngạc nhiên vô cùng. Bỗng thấy bên trái có một vách núi lấp vào phía trong trông tựa như là một cái cánh cửa, chàng dùng tay đẩy thử xem nhưng thấy nặng lắm không sao đẩy nổi. Chàng thử vận Di Lạc Thần Công ra đẩy xem, quả nhiên vách đá đó là một cánh cửa thật, nhờ có ánh sáng kiếm chàng mới trông thấy rõ tình hình bên trong.

Thì ra trong đó là một căn phòng rất lớn rộng có mười mấy người hoặc nằm hoặc ngồi ở dưới đất, lưng tựa vào vách, râu tóc bạc phơ, mặc quần áo lam lũ. Không thấy một người nào cử động gì cả. Nhưng chàng nhìn kỹ thấy trong tóc có đôi người lông lánh, nếu không trông thấy đôi mắt của họ thì chàng đã tưởng những người này bị chết ở trong thạch thất này từ lâu rồi. Khi chàng đi tới gần họ cúi đầu nhìn kỹ chàng bỗng giật mình thất kinh thì ra mười mấy người này đều bị xiềng xích cả. Và mười mấy người cùng bị xích bởi một sợi dây xích to bằng ngón tay cái, xương tỳ bà của họ cũng bị xuyên qua nên không ai cử động được là thế.

Bỗng trong bọn họ có một người quát hỏi:

- Đứng yên, có phải ngươi thừa lệnh đạo sĩ già kia đến giết hại lão phu và các người phải không? Tiếng nói của người đó kêu như tiếng chuông làm rung động cả căn thạch thất đó.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, ngừng bước lắc đầu và đáp:

- Tại hạ cũng là người bị giam giữ vừa rồi mới may mắn thoát hiểm đang tìm đường lối để tẩu thoát, tình cờ vào tới nơi đây, không biết quý vị tại sao lại bị giam giữ như vậy.

Ông già cười ha hả đáp:

- Ngươi dám chế giễu lão phu phải không? Hừ, chắc ngươi cũng không sao ra khỏi được lòng núi này đâu, thế nào cũng bị chết dưới loạn kiếm phân thân.

Đột nhiên có một ông già khác lên tiếng thở dài xen lời nói:

- Lương thí chủ đến giờ vẫn còn có tính nóng nảy như vậy.

Ông già nọ lại cười và nói tiếp:

- Ai bảo tính nết của lão phu không thay đổi! Nói xong, ông ta lại quay đầu nhìn Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Tại sao ngươi lại bị giam giữ vào tới đây? Lạc Dương vội đáp:

- Lão tiên bối hãy đừng hỏi tiểu bối vội, để tiểu bối thử dùng hai thanh kiếm này xem có chặt đứt xiềng xích của quý vị không.

Ông già cười nhặt đáp:

- Kiếm của ngươi tuy sắc bén dù có chặt đứt được xiềng xích ở chân tay lão nhưng còn ba trăm hai mươi bốn yếu huyết ở trên người lão đều bị ác đạo sĩ dùng kim độc đóng sâu vào, không những công lực bị kiếm chế hết và những mũi kim đó ra xong, chất độc ở trong người lâm nguy liền, lão sẽ toi mạng tức thì.

Ông già lên tiếng nói sau lại thở dài đỡ lời:

- Lương thí chủ hà tất phải nói những lời nản chí ấy như thế làm cho tiểu thí chủ có hảo ý như vậy thử để tiểu thí chủ chặt xiềng xích cho chúng ta đã.

Ông già họ Lương lớn tiếng nói:

- Những lời nói của lão vừa rồi đều là thật cả.

- Tính nết của Lương thí chủ vẫn không thay đổi, bản đạo không sao trợ giúp được.

Ông già đó nói xong, quay đầu nói với Lạc Dương tiếp:

- Tiểu thí chủ hãy cho bản đạo biết tại sao lại vào tới lòng núi Thiên Trụ Phong này trước đã.

Lạc Dương đáp:

- Tiểu bối bị người chương môn của phái Võ Đang dụ vào đây, giam ở trong ngục thất, may nhờ có bảo kiếm mới phá nổi thạch thất đó mà ra, nhưng vì không biết đường nên mới đi lầm tới đây.

Ông già ấy nghe thấy Lạc Dương nói như vậy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Có phải người chương môn của phái Võ Đang không? Tên phản đồ ấy tại sao không giết thí chủ mà lại giam cầm ở trong thạch thất như vậy? Bản đạo biết y nhiều lắm, y không giết hại thí chủ chắc bên trong thể nào cũng có sự bí mật gì đây.

Nghe lời nói của ông già đó Lạc Dương đoán chắc ông ta cũng là người của phái Võ Đang cho nên chàng rất ngạc nhiên và hỏi tiếp:

- Nghe lời của lão tiên bối thì hình như lão tiên bối cũng là người bề trên của phái Võ Đang phải không? Ông già họ Lương cười nhặt và đỡ lời:

- Vị này chính là Lam Tinh Vũ Sĩ người Chương môn chính thức của phái Võ Đang đấy.

Lạc Dương nghe nói cả kinh thất sắc.

Lam Tinh Vũ Sĩ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Chuyện của bản đạo đề lát nữa bản đạo nói cho tiểu thí chủ hay. Tiểu thí chủ hãy cho bản đạo biết người Chương môn phái Võ Đang dụ thí chủ vào trong thạch thất đó hình dáng như thế nào? Lạc Dương bèn tả hình dáng của đạo sĩ râu đen dài tới bụng cho mọi người nghe.

Lam Tinh Vũ Sĩ lại nói tiếp:

- Tiểu thí chủ mắc hờm rồi, người ấy không phải là phản đồ, hình dáng khác hẳn tiểu thí chủ vừa kể.

Lạc Dương như bị một roi thật mạnh vào mặt vậy, chẳng cứ đứng ngẩn người ra. Lam Tinh Vũ Sĩ lại hỏi tiếp:

- Không hiểu Tinh Phò tại sao lại giả mạo phản đồ như thế? Chẳng hay tiểu thí chủ đến núi Võ Đang làm gì?

- Tại hạ đến tìm Vạn Đăng Long, kẻ thù đã giết hại cha mẹ của tại hạ.

Lam Tinh Vũ Sĩ lớn tiếng nói:

- Thế thì phải rồi, Vạn Đăng Long tức là phản đồ, tại sao y tránh mặt tiểu thí chủ và sai Tinh Phò giả mạo chương môn như thế? Bản đạo thắc mắc vô cùng.

Lạc Dương kinh hãi vô cùng, không ngờ Vạn Đăng Long lại là kẻ đã chiếm đoạt được ngôi báu chương môn và cũng là phản đồ của phái Võ Đang, nên chẳng đứng ngẩn người ra.

Một lát sau chàng mới sực nghĩ bữa nọ Mạn Nhân sư thái có cho mình hay người chương môn mới nhậm chức cũng họ Vạn, đáng lẽ ta phải nhớ kỹ đến khi gặp kẻ mạo nhận, ta phải tay rất nhanh kiếm chế lấy y thì không còn bị trúng kế mà bị giam giữ như thế này nữa.

Bỗng nghe thấy Lam Tinh Vũ Sĩ khẽ quát bảo mọi người rằng:

- Có người tới đây, tiểu thí chủ mau bỏ kiếm vào bao, núp ở trong đạo bào của bản đạo đi.

Lạc Dương nghe nói cả kinh trong lòng không muốn nhưng sợ vì mình mà Lam Tinh Vũ Sĩ các người bị chết lây. Nên chàng đành phải thâu kiếm vào bao, vội chạy lại vén đạo bào của Vũ Sĩ lên án núp ở bên trong nhìn qua khe áo ngó xem bên ngoài. Chàng thấy ngoài phòng có một chút ánh sáng xuất hiện, dưới ánh sáng đèn đỏ có một đạo sĩ mặt dài người gầy, mũi kết, môi mỏng, đôi ngươi lông lánh có thần, nhưng chỉ trông thấy bề ngoài của y rất kinh khủng. Đạo sĩ đó tay cầm một ngọn đèn dài, tay kia xách hai cái ấm đồng lớn với bộ mặt lạnh lùng liếc mọi người một cái rồi cười nhạt hỏi:

- Có ai vào đây không? Tại sao cánh cửa này lại mở ra như thế? Ông già họ Lương cũng cười nhạt đáp:

- Chắc đầu lâu của ngươi không mọc ở trên cổ mà mọc ở dưới đũng quần cũng nên, lần trước ngươi đi ra quên đóng cửa mà lại cứ nghi thần nghi quỷ như vậy.

Đạo sĩ gầy gò mặt dài ấy nghe nói cả giận đề đèn và ám xuống đất tung mình nhảy lại giơ tay lên tát ông già họ Lương một cái mồm thì mắng chửi:

- Có phải ngươi chán đời rồi phải không? Nếu còn lên tiếng nữa ta sẽ cho nếm thêm mùi khổ liên.

Ông già họ Lương bị đánh đến máu tươi rỉ ra ở hai bên mép mà chỉ tức giận nhìn đối phương thôi chứ không dám nói tiếp nữa. Đạo nhân ấy thấy vậy cười nhạt và nói tiếp:

- Nếu người chương môn mới quên tình thầy trò mà mỗi ngày không đem cháo, nước ba bữa vào cho các ngươi ăn thì không biết giờ xương của các ngươi đã mủn ra rồi cũng nên.

Lạc Dương tức giận vô cùng chỉ muốn nhảy ra đâm chết lão đạo sĩ gầy gò mặt dài này ngay tại chỗ. Nhưng sau chàng nghĩ lại nếu không nhẫn nại thì sẽ hỏng hết đại sự, nên chàng phải cố nén lửa giận.

Đạo sĩ gầy gò mặt dài ấy cười khinh mấy tiếng rồi cầm hai cái ấm đồng kia lên quát tiếp:

- Người nào người nấy mở mồm ra, mỗi người chỉ được ba ngụm cháo và uống ba ngụm nước thôi.

Những người bị giam giữ ở trong phòng đều há mồm để cho đạo sĩ ấy rót ba lần cháo nóng hổi và ba lần nước lạnh cho. Khi cho mọi người ăn uống xong đạo sĩ ấy lại cười giọng đều đặn mấy tiếng rồi mới cầm đèn đi ra, cửa phòng lại từ từ đóng lại.

Ông già họ Lương liền lớn tiếng mắng chửi đạo sĩ Lam Tinh cứ bắt lão phu chịu nhục như thế này mãi lão phu chịu đựng không nổi đâu.

Lạc Dương chui ra, Lam Tinh Vũ Sĩ mỉm cười đỡ lời:

- Đã thấy ánh nắng xuất hiện, chúng ta đã sắp thoát khỏi tù tội này đến nơi, đến giờ phút này mà Lương thí chủ còn không chịu đựng được thêm chút lát hay sao? Ông già họ Lương ngạc nhiên hỏi:

- Đạo sĩ nói gì thế? Đạo sĩ đang nằm mơ hay sao? Lam Tinh Vũ Sĩ nhìn Lạc Dương và nói tiếp;

- Chính tiểu thí chủ này là người sẽ giúp chúng ta thoát khỏi nơi đây.

Ông già họ Lương cười nhạt nói tiếp:

- Nằm mơ! Lam Tinh Vũ Sĩ không trả lời y nữa, liền nhìn Lạc Dương và nói:

- Tiểu thí chủ có thể thoát khỏi lao tù như vậy chắc thế nào cũng là môn hạ của danh túc trong võ lâm. Vừa rồi bản đạo đã nhận kỹ rồi, với sức của một mình thí chủ chắc khó mà thành được đại sự, nhưng tiểu thí chủ ra khỏi núi này triệu tập các tay cao thủ trong võ lâm đến đây cứu bản đạo với mọi người ra khỏi chốn nguy hiểm thì thế nào cũng thành công.

Nhưng ba trăm hai mươi bốn nơi yếu huyệt của bản đạo và các người bị chúng dùng đinh độc đóng như vậy, chưa chắc đã có người có đủ tài rút những đinh đó cho bản đạo với các vị đây, nhưng cứ biết ra khỏi nơi đây đã hãy tính nước cờ sau.

Lạc Dương đáp:

- Có phải lão tiền bối với quý vị bị Vạn Đăng Long bắt giữ như vậy là vì lúc đầu không ngờ tên phản đồ ấy lại có dã tâm cướp đoạt ngôi chương môn đây không? Lam Tinh Vũ Sĩ râu rĩ cười một tiếng rồi đáp:

- Phải, những người bị giam giữ ở trong thạch thất này, chỉ có một mình Ngọc Sơn Vân Từ Lương Hằng Phó thí chủ là người ngoài thôi, còn đều là những bề trên của bốn sơn Võ Đang Tam Lão và sư đệ của bản đạo là Hoàng Tinh Vũ Sĩ nữa.

Lạc Dương nghe nói giật mình nghĩ thầm: "Lão tặc Vạn Đăng Long lại ác độc và lợi hại đến như có thể bắt được hết các yếu nhân của phái Võ Đang như vậy, lại có thể một tay che lấp tai mắt của thiên hạ nữa. Đủ thấy y khôn ngoan xảo trá thế nào." Bỗng có một giọng khàn khàn lên tiếng nói:

- Vừa rồi bản đạo thấy thân pháp của tiểu thí chủ rất tinh xảo thật hiếm thấy trong võ lâm, dám hỏi quý tính danh của tiểu thí chủ là gì? Lại lịch ra sao có thể cho bản đạo và các người biết hay không? Lạc Dương cung kính đáp:

- Không dám, tiểu bối là Lạc Dương, gia sư là Tà Vân Nhạc.

Chàng chưa nói dứt, thì mọi người đều đồng thanh kêu ủa một tiếng rồi cùng trở mắt lên nhìn thẳng vào mặt chàng.

Lão đạo sĩ có giọng khàn khàn lại nói tiếp:

- Thảo nào Lam Tinh sư diệt đoán không sai, chúng ta sẽ có hy vọng ra khỏi được nơi đây là nhờ ở Lạc thiếu hiệp này. Năm xưa Bắc Minh Tam Ma đến bốn sơn quấy rối, nếu không được Tà đại hiệp ra tay trợ giúp cho thì bốn sơn đã bị ba tên ma ấy phá hủy rồi, on đức đó bốn phái vẫn chưa có dịp để cảm ơn Tà đại hiệp, cho nên đến giờ bản đạo và các người hãy còn áy náy trong lòng.

Nghe giọng nói biết ông già đó là một trong Võ Đang Tam Lão rồi. Lạc Dương vội tiến tới vái lạy và gọi:

- Lão tiền bối.

Ông già ấy vội đáp:

- Mời tiểu thí chủ đứng dậy, hiền sư đồ đều là đại ân của phái Võ Đang này sao lại còn dùng đại lễ mà chào bản đạo như thế? Bản đạo đâu dám nhận.

Lạc Dương đứng dậy lớn tiếng nói:"

- Tiểu bối tự tin có đủ tài cứu các vị tiền bối ra khỏi nơi đây vì tiểu bối nhận thấy có đủ tài rút được những đinh độc đó cho quý vị. Quý vị cứ để cho tiểu bối thử xem.

Lam Tinh Vũ Sĩ đáp:

- Bản đạo nghe nói lệnh sư tài hoa cái thế từ lâu, không những võ công cao siêu khôn lường mà cả y lý cũng tinh thâm. Như vậy bản đạo đâu không dám tin Lạc thiếu hiệp là không đủ tài rút những mũi đinh đó ra cho bản đạo và các người. Nhưng bản đạo và các người bị giam giữ đã ba năm rồi, nguyên khí đã hao tổn rất nhiều, dù tiểu thí chủ có rút được những đinh độc đó ra, chúng tôi cũng phải nằm nghỉ năm bữa nữa tháng mới có thể đi lại được. Như vậy có phải là lòng nhân đức tiểu hiệp sẽ mất công toi không? Tên phản đồ đưa nước cháo hôi này sắp trở lại. Thiếu hiệp thừa thế lên ra ngoài phòng đợi chờ y đi ra, thiếu hiệp rón rén đi theo sau thì sẽ ra khỏi được chốn nguy hiểm này liền, nhưng có một việc này cần nhất là thiếu hiệp chớ nên nói cho ai hay đã gặp bản đạo và các người.

Lạc Dương đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Lam Tinh Vũ Sĩ lại nói tiếp:

- Bây giờ thì hãy còn nhiều thì giờ lắm, chi bằng thiếu hiệp ngồi đây chuyện trò một hồi đã, bản đạo vẫn không nghĩ ra nguyên nhân tại sao mà phản đồ Vạn Đăng Long lại không chịu gặp thiếu hiệp, hay là y đi vắng mới ra lệnh cho Tinh Phổ dụ bắt thiếu hiệp giam giữ ở đó để đợi y về sẽ xử trí sau. Hoặc là y biết lai lịch và sự phụ của thiếu hiệp nên y hoảng sợ mới không dám làm gì thiếu hiệp cũng nên. Thiếu hiệp hãy cho bản đạo biết tình hình của Võ Đang gần đây như thế nào? Lạc Dương ngồi xếp bằng tròn ngẫm nghĩ giây lát rồi kể hết mọi sự cho những người đó nghe.

-oOo-

Ở trên bờ sông Trường Giang vào chỗ giáp giới nam bắc thường có sóng gió luôn luôn rất là hiểm nghèo và bãi đất trống ở trên bờ sông nơi đó ngày nào cũng có thấy xác của các nhân vật giang hồ vớt nổi ngang. Xác nào cũng bị băm nhừ nát trông rất thảm khốc, tin này đã làm cho võ lâm cả nam lẫn bắc đều kinh hoàng hết sức.

Thân Phùng Xuân đang đứng suy nghĩ ở trên sân trong một căn nhà lớn tại thị trấn Hà Khẩu, y nhìn lên trời một hồi lâu, mặt mày cau có hình như đang suy nghĩ một vấn đề gì nan giải vậy.

Bỗng có một thiếu nữ ở trong nhà bước ra đang đi ở trên hành lang. Phùng Xuân thấy thiếu nữ đó ra vội gọi:

- Mai Nhi.

Mai Nhi ngừng bước lại hỏi:

- Thân đại thúc muốn dặn bảo điều gì thế? Phùng Xuân ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Lan cô nương đã bớt nóng lòng sốt ruột chưa?

- Bớt sao được, vì đã hay tung tích của Lạc công tử đâu, hai ngày hôm nay cô ta lại càng cau có thêm là khác. Cũng vì vậy mà các nhân vật của Tam Nguyên Bang mới bị cô nương đánh chết luôn luôn và thủ đoạn của cô nương ác độc lắm. Tỳ nữ chỉ lo cứ thế này mãi không biết sẽ ra sao?

- Mai Nhi, con vào khuyên Lan cô nương bảo Lạc thiếu hiệp thế nào cũng về tới, vì tướng của thiếu hiệp phúc đức như thế không khi nào lại chết non chết yếu đâu. Sao Lan cô nương lại không nghĩ tới điểm đó.

- Cô ấy khó tính lắm, Thân đại hiệp không phải là không biết, đến Quan lão gia còn chẳng khuyên được huống hồ chúng con. Bây giờ chỉ có Lạc công tử về tới thì mới khuyên nổi thôi.

Phùng Xuân thở dài một tiếng thì bỗng trong nhà có tiếng nói thô thể vọng ra:

- Mai Nhi, sao mi lại nói tới ta như thế? Mai Nhi hoảng sợ đến biến sắc mặt vội đáp:

- Thị nữ đâu dám.

Nói xong nàng nháy mắt ra hiệu cho Phùng Xuân. Hiểu ý ngay, Phùng Xuân liền ho một tiếng rồi vừa cười vừa nói:

- Lan cô nương lo sầu như vậy rất hại đến sức khỏe, nếu cô vui lòng để lão vào kể chuyện cổ tích cho cô nghe.

Thấy trong nhà không có tiếng trả lời nữa, Phùng Xuân nhìn Mai Nhi mỉm cười tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lúc ấy đột nhiên bên ngoài có tiếng chân người đi nhộn nhịp tiếp theo đó Trần Bách Thành đã vội vã đi vào, vừa đi vừa nói:

- Thân lão sư có tin tức Lạc thiếu hiệp rồi.

Phùng Xuân và Mai Nhi nghe nói mừng rỡ vô cùng, đồng thanh hỏi:

- Có thật không? Tổ Lan nhanh như điện chớp chạy ra, hai mắt hãy còn sưng húp hiển nhiên nàng vừa mới khóc xong nhưng lúc này vẻ mặt của nàng đã tươi như hoa nở. Bách Thành vào đến trong sân, Tổ Lan đã vội lên hỏi:

- Trần đại hiệp, tin ấy thật hay là dối? Bách Thành lớn tiếng cười và đáp:

- Có bằng cớ hửn Hôi, giả dối sao được.

Tổ Lan lại hỏi tiếp:

- Thế hiện giờ y ở đâu? Bách Thành giả bộ không hiểu vội hỏi lại:

- Lan cô nương hỏi ai thế? Tổ Lan mặt đỏ bừng nũng nịu nói tiếp:

- Trần đại hiệp chỉ được cái...

Bách Thành cười ha hả nói tiếp:

- Vừa rồi Trần mỗ với mình đệ ba người đã tìm thấy một cái xác chết, đó chính là Lại Đăng Khôi người của Tuyết Liên Giáo.

Tổ Lan nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ:

- Đúng chàng ta giết chết Lại Đăng Khôi chứ không sai. Vì tên ấy là kẻ đại thù của chàng, chàng hỏi y xong rồi giết luôn để diệt tích phải không? Bách Thành gật đầu đáp:

- Trần mỗ cũng đoán như vậy.

- Nhưng còn Dương đệ của đại hiệp hiện giờ ở đâu?

- Sao Lan cô nương nóng nảy thế? Hãy nghe Trần mỗ nói nốt đã, sau khi phát giác được xác Lại Đăng Khôi rồi Trần mỗ với ba người mình đệ liền vào một ngôi tiểu miếu ở bên cạnh bờ sông nghỉ ngơi, nhân lúc đó Trần mỗ mới nghĩ đến Lạc thiếu hiệp để xem Lạc thiếu hiệp đi đâu. Trần mỗ cũng đoán chắc thiếu hiệp hỏi Lại Đăng Khôi hay biết tung tích của kẻ thù xong, nóng lòng như thiêu liền đi kiếm kẻ thù ngay, quên cả trở về nói cho Lan cô nương hay nữa. Trần mỗ với ba người mình đệ thương lượng xong liền nghĩ cách để đi tìm tung tích của thiếu hiệp. Trong lúc đang đàm luận thì bỗng có một đôi nam thiếu niên anh tuấn lạ thường ở trong bóng tối xuất hiện, họ tự nhận là Đông Phương Ngọc Côn với Hồng Phong Nương Tử của phái Nga Mĩ. Hai người đó là một đôi vợ chồng, Ngọc Côn hỏi chúng tôi đang đàm luận Lạc Dương đó có phải là cao túc của Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc không? Y còn nói y là bạn thân của thiếu hiệp bảo chúng tôi đừng nghi ngờ gì hết. Trần mỗ liền trả lời cho y hay thiếu hiệp chính là cao túc của Tạ đại hiệp thực. Đông Phương Ngọc Côn liền nói tiếp: "Hôm qua Lạc Dương đang ở trên núi Võ Đang dò thăm tung tích của kẻ thù, hai bên chỉ vì một lời nói không hợp ý nhau mà xung đột nhau ngay, lúc ấy sư phụ của y là Mạn Nhân sư thái vừa có mặt đó liền đứng ra khuyên giải và có hẹn với Lạc thiếu hiệp ba ngày sau sẽ tới Võ Đang vì lúc ấy người chương môn mới tọa quan xong. Ngọc Côn còn nói thiếu hiệp thế nào cũng y hẹn lên núi Võ Đang, như Mạn Nhân sư thái người Chương môn của phái Võ Đang đa mưu túc trí và giáo hoạt lắm, khuyên thiếu hiệp phải cẩn trọng mới được nhưng lúc ấy bà ta thế nào cũng ngấm ngầm trợ giúp." Y thấy chúng tôi đàm luận chuyện của thiếu hiệp nên y mới hiện thân ra cho chúng tôi hay tin đó. Vậy bây giờ chúng ta muốn kiếm thiếu hiệp thì phải đi ngay mới được.

Sợ Lạc Dương bị nguy hiểm Tổ Lan thúc giục mọi người lên đường đi Võ Đang ngay.

-oOo-

Mặt trời đã bắt đầu lặn, gió núi càng thổi càng lạnh, trên núi Võ Đang tiếng chuông ở trong La cung điện kêu nhộn nhịp. Một ông già cao lớn đi cùng với Tổ Lan mấy người đứng đối diện với mấy chục đạo sĩ, ông già giận dữ quát bảo bọn đạo sĩ rằng:

- Nếu các ngươi không giao thiếu niên bái sơn ra đây thì dù có xuất động hết đạo chúng của phái Võ Đang cũng chỉ dấn thân vào chỗ chết thôi chứ không cản trở nổi chúng ta đâu.

Tổ Lan dùng một cái khăn sa trắng che mặt nhưng vẫn còn trông thấy mặt nàng lộ sát khí.

Một người đạo sĩ trung niên tay cầm kiếm cười nhạt đáp:

- Quả thật bản đạo không hay biết gì hết, dù có biết chuyện đi chăng nữa thí chủ cứ dùng thái độ này bắt ép thì phái Võ Đang không bao giờ để cho những kẻ nông cuồng như thế lên trên núi đâu...

Quan Bàng Cách không chờ đạo sĩ nọ nói dứt đã quát lớn một tiếng giong hữu chương lên tấn công luôn. Đạo sĩ trung niên cũng múa kiếm chống đỡ liền.

Đạo sĩ ấy thấy Bàng Cách ra tay rất tầm thường liền tỏ vẻ khinh địch. Ngờ đâu chương của lão hiệp trông rất tầm thường nhưng thật sự bên trong rất tinh kỳ, thế võ vừa tấn công ra tuy chậm chạp nhưng càng ngày càng nhanh thêm, chỉ thấy Bàng Cách bông xoay tay một cái chộp luôn thân kiếm, kiếm của đối phương bị gãy làm mấy mảnh liền.

Bàng Cách cười một tiếng thật lớn bàn tay phải đã đi vào ngực của đạo sĩ kia, những sắt vụn của thanh kiếm gãy đó đều đâm cả vào trong người của đạo sĩ ấy mặt biến sắc mồm rú lên một tiếng thảm khóc, máu tươi phun ra như mưa ngã ngửa người về phía sau chết tức.

Các đạo sĩ khác thấy vậy cả giận liền cùng nhau sấn sổ xông lại, Tổ Lan thấy thế cười nhạt một tiếng giong tay lên tung một cái, mười mấy đạo sĩ chỉ kêu được một tiếng hự thôi đều ngã lăn ra đất, các đạo sĩ ở phía sau thấy vậy đều hoảng sợ liền rủ nhau quay mình chạy về phía Thiên Trụ Phong.

Bách Thành thấy vậy liền nói:

- Phía chúng đang đào tẩu chính là nơi trọng địa của người chương môn tu luyện đấy, chém giết nhiều như vậy vô ích, chi bằng chúng ta nên tới đó gặp hân người chương môn nói chuyện thì hơn.

Lời nói của Bách Thành đã tỏ ra bất mãn sự giết chóc bừa bãi của Tổ Lan như thế.

Tổ Lan là người rất thông minh sao lại không hiểu, liền nói giọng khàn khàn rằng:

- Trần lão sư nhân đức quá, lão sư không giết chúng, chúng cũng không buông tha đâu.

Phải biết phái Võ Đang bây giờ có phải là phái Võ Đang ngày xưa đâu, kẻ gian nhiều hơn người ngay.

Bách Thành ngạc nhiên nghĩ thầm: "Cô nương này nói cũng có lý, năm xưa Tà đại hiệp có ơn với phái Võ Đang đáng nhẽ phái này phải trả ơn môn đồ của Tà đại hiệp mới phải."

Nhưng nghe lời nói của Đông Phương Ngọc Côn thì hình như phái Võ Đang đang bị tai biến rất lớn? Chẳng lẽ người chủ môn mới của Võ Đang đây lại là một tên tướng cướp giả bộ xin nhập môn phái này rồi thừa cơ chiếm chức chủ môn chăng?" Ý vốn là người thông minh nghĩ như vậy tự tin sự ước đoán của mình không sai vội đáp:

- Lời nói của cô nương rất có lý, chúng ta không nên chậm trễ nữa mau đuổi theo lên Quỳnh Đài quan đi.

Mười mấy người nhanh như điện chớp nhảy thẳng lên trên đỉnh núi cao chót vót, khi mọi người lên tới bãi đất trống quanh Quỳnh Đài đã thấy các đạo sĩ bày thành một chiến trận đông như kiến cỏ. Bỗng Cách quay đầu lại cười ha hả nói:

- Thật là may mắn cho lão phu xưa nay nghe nói Tam Nguyên Kiếm Trận của phái Võ Đang lợi hại lắm. Ngày hôm nay lão phu có duyên được đích thân thử thách thật là khoái chí vô cùng.

Các đạo sĩ của Võ Đang không nói năng gì cả liền xông lại bao vây mấy người vào giữa, mũi kiếm của họ đều chĩa vào ngang ngực của mọi người trông như muôn bông hoa bạc lấp lánh và sáng quắc thật là đẹp mắt.

Tổ Lan, Mai Nhi, Bình Nhi, Phụng Nhi. Bốn nàng đột nhiên quát lớn một tiếng tám chiếc tay liền giơ lên trên mặt một cái, các đạo sĩ của phái Võ Đang đã có mấy chục người té lăn ra đất, nên họ loạn xạ kêu la om sòm liền.

Dưới ánh sáng trắng, những xác chết của các đạo sĩ nằm ở trên mặt đất đỏ chỉ trong chốc lát đã hóa thành một đồng nước vàng liền. Trong bọn đạo sĩ còn sống sót bỗng có một người lên tiếng:

- Vô Lượng Thọ Phật, ám khí độc thật, nhưng độc đến đâu cũng có lúc sử dụng hết.

Kiểm trận của bản đạo phát động một cái thì các người tan xương nát thịt ngay.

Bách Thành lớn tiếng đáp:

- Nếu quý phái trao trả thiếu niên lên bái sơn ngày nọ thì chúng tôi ngừng tay ngay.

Trong bọn đạo sĩ có một đạo sĩ bước ra cười nhạt hỏi:

- Thế còn bao nhiêu môn đồ của bốn sơn chết như vậy thì tính sao? Bách Thành trả lời tiếp:

- Quý phái cứ hãy thả thiếu niên kia ra trước rồi chúng ta nói chuyện về vấn đề này sau cũng không muộn.

- Ngày nọ thiếu niên ấy có tới đây định xông lên trên núi nhưng không xông lên được, từ hôm đó đến giờ y có quay trở lại nữa đâu? Sao các người lại vu oan giá họa như thế? Phái Võ Đang này có sợ gì ai đâu mà không dám nhận?

- Chẳng lẽ chúng tôi cũng là người nhát gan hay sao? Tại sao Chủ môn của quý phái không ra đây nói chuyện. Như vậy đủ thấy quý phái có giữ thiếu niên đó thật nên chủ môn của quý phái mới gượng mặt mà không dám ra tiếp chuyện như thế.

Phía bên trái ở trên một mỏm núi nhô ra bỗng có một tiếng cười nhạt, sau tiếng cười ấy liền có mười mấy cái bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất.

Bách Thành đưa mắt nhìn về phía đó thấy một đạo nhân ăn mặc rất lịch sự. Mất hồ mũi sư tử râu dài tới rốn, đôi ngươi lông lánh có thần trông rất oai nghi. Theo sau đạo sĩ đó có một ni cô và một hòa thượng. Bách Thành biết hai người đó là Mạn Nhân sư thái, sư phụ của Đông Phương Ngọc Côn với Tỳ Trúc đại sư. Trong bọn đạo sĩ bỗng có một đạo sĩ tiến tới trước mặt đạo sĩ mất hồ mũi sư tử kia thưa một hồi. Đạo sĩ đó liền cau mày lại giận dữ nói:

- Bốn tọa từ khi tiếp nhiệm Chủ môn của phái Võ Đang đến giờ nghiêm cấm môn hạ ở trên núi thanh tu không được xuống núi can dự thị phi của giang hồ và cũng không vô cớ kết thù kết oán với ai hết. Các người vô cớ đến đây định xông vào trong núi và còn giết bấy nhiêu đệ tử của bốn phái như vậy là nghĩa lý gì? Bách Thành mỉm cười đáp:

- Chúng tôi chỉ yêu cầu quý phái buông tha thiếu niên kia ra thôi chứ không có lý do gì khác nữa.

Người Chủ môn của phái Võ Đang ngăn người rồi đáp:

- Bốn ngày trước bốn tọa đang tọa quan quả có một thiếu niên lên núi tầm thù thật, y cứ đòi gặp Tĩnh Minh sư huynh...

Nói tới đó y đưa mắt nhìn Mạn Nhân sư thái với Tỳ Trúc đại sư rồi nói tiếp:

- Sau nhờ có Mạn Nhân thân ni với Tỳ Trúc cao tăng của phái Nga Mi khuyên giải.

Thiếu niên nọ đã tuyên bố ba ngày sau thế nào cũng trở lại để gặp bốn tọa. Khi bốn tọa khai quan hay tin đó liền bảo các môn hạ đợi thiếu niên kia quay trở lại là tiếp rước một cách lễ phép ngay. Nhưng tiếc thay ngày hôm đó tới nay chưa thấy thiếu niên đó giáng lâm nữa. Xin quý vị thí chủ đừng nghe lời đồn đại hão nên mới tưởng lầm bốn sơn đã giam giữ thiếu niên đó cho nên mới nổi giận phải không? Bách Thành cười nhạt một tiếng trả lời tiếp:

- Biết đâu người chương môn lại chả thoái thác như vậy? Lão đệ đó của mõ không bao giờ sai lời hứa hết và đã hứa với quý bang thì chàng ta thể nào cũng quay trở lại.

Người Chương môn của phái Võ Đang nghiêm nét mặt trả lời:

- Khi khai quan song bản đạo suốt ngày tiếp Mạn Nhân thần ni với Tỷ Trúc cao tăng, chúng tôi ba người không rời nhau nửa bước, nếu thiếu niên nọ quả có lên đây thật sao bản đạo không thấy môn hạ truyền báo. Bồn tọa có phải là nhứt nhất đâu. Nếu các bạn không tin thì cứ hỏi Mạn Nhân thần ni với Tỷ Trúc cao tăng thì sẽ biết lời của bản đạo có đúng sự thực không.

Mạn Nhân thần ni cũng đang hoài nghi tại sao không thấy Lạc Dương quay trở lại, chắc đã gặp phải việc gì rắc rối nên chưa lên tới nơi, bây giờ Thần Ni lại nghe tiếng thấy người chương môn của phái Võ Đang nói như vậy liền chấp tay lại chào và trả lời cho Bách Thành hay rằng:

- Người Chương môn của phái Võ Đang không nói dối đâu, lão ni xin làm chứng mong vị thí chủ này tin lời nói đó đi.

Bách Thành ngạc nhiên, Tổ Lan và mấy nàng kia cũng đều ngẩn người ra nhìn nhau.

Bỗng có một cái bóng đen ở trên cao phi thân xuống. Mọi người định thần nhìn kỹ mới hay người đó chính là Lạc Dương.

Lạc Dương vừa xuất hiện đã chỉ tay vào mặt người Chương môn giận dữ quát mắng:

- Lão tặc, mi sai người giả mạo chương môn dụ thiếu gia vào trong lòng núi giam giữ ở trong thạch thất bốn bên vách núi đều làm gang thép nhưng trời bất dung gian tiểu gia vẫn ra đây được.

Nói tới đó chàng sầm nét mặt lại lớn tiếng quát mắng tiếp:

- Vạn Đăng Long, mi trả tính mạng của cha mẹ ta lại đây.

Nói xong chàng múa chương như vũ bão tấn công luôn. Người chương môn của phái Võ Đang cũng biến sắc mặt cũng giơ song chương lên chống đỡ. Chương lực của hai người va chạm nhau rất mạnh. Đăng Long thừa thế nhảy luôn lên trên cao mồm thì quát lớn:

- Thần ni, cao tăng quý phái đã kết liên với bốn sơn thì mau ra tay chống cự kẻo địch diệt trừ bọn cuồng đồ này đi.

Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư liền múa chương xông lại tấn công Lạc Dương ngay.

Lạc Dương thấy Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư xăm xăm tấn công tới liền ngăn người ra nghĩ thầm: "Tại sao hai người này lại giúp kẻ ác tặc Vạn Đăng Long như thế?" Nghĩ đoạn chàng liền múa song chương tấn công sang hai bên, thấy cánh tay hơi rung động. Mạn Nhân sư thái liền cười nhạt một tiếng múa chương tấn công các yếu huyệt của Lạc Dương mồm thì nói:

- Tỷ Trúc sư huynh chỉ một mình sư muội cũng đủ đối phó rồi. Sư huynh nên sang giúp đỡ các đạo chúng của phái Võ Đang đi.

Đại sư hiểu ý ngay liền quay mình trông lại phái bọn Bách Thành các người.

Lạc Dương thấy Mạn Nhân sư thái như vậy múa chương tấn công luôn, bỗng nghe thấy sư thái khẽ nói:

- Hiền đệ, không nên nóng lòng trả thù vội nếu lão ni không ra tay đối phó với các người thì sẽ mang tội phản môn, vì vậy không muốn vì tư oán mà làm hỏng hết đại cuộc của võ lâm đi.

Nói xong bà ta lại ra tay tấn công vừa nhanh vừa mạnh.

Lạc Dương nghe thấy sư thái nói như vậy vội phi thân đến phía sau Tổ Lan.

Bọn đạo sĩ của phái Võ Đang sợ ám khí độc của Tổ Lan với bốn nàng kia, nên chúng thấy Tổ Lan tiến tới tên nào tên nấy múa kiếm để phòng vệ.

Tỷ Trúc đại sư phi thân tới trước mặt Tổ Lan, Bách Thành và các người liền vái chào và nói:

- Các vị thí chủ nên rút lui ngay đi, bằng không bản tăng sẽ phải khai sát giới đây.

Tổ Lan cười nhạt đáp:

- Đại sư là người trong cửa Phật đã ra ngoài tam giới không ở trong ngũ hành nữa, tại sao đại sư lại còn nóng nảy như vậy và định ra tay giúp sức cho bọn giặc như thế? Tỷ Trúc đại sư trầm giọng đáp:

- Nữ thí chủ giết chóc những kẻ vô tội như vậy bắt buộc bản tăng phải dùng sát mà ngăn cản sát.

Tổ Lan liền múa chương xông lại tấn công thì bỗng nghe thấy Lạc Dương quát bảo:

- Chị Lan ngừng tay lại.

Tổ Lan vội thân bay về phía sau Lạc Dương tới gần khe bảo:

- Chị Lan hôm nay tiểu đệ may mắn không bị thương gì hết, kẻ quân tử thù ba năm trả cũng không muộn, chúng ta hãy mau mau rút xuống núi trước.

Mọi người nghe thấy có tiếng kêu ầm thật lớn vội quay đầu lại nhìn thì thấy Bằng Cách đã đấu chưởng với Vạn Đăng Long cả hai người đều bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Lạc Dương vội chạy lại múa chưởng tấn công Đăng Long không ngờ sư thái với Tỷ Trúc đại sư đã song song nhảy tới tấn công mồm thì đồng thanh nói:

- Tiểu thí chủ nếu có dịp tha thứ thì nên buông tay tha thứ cho người đi.

Hai người vừa nói dứt thì chưởng lực của cả hai đã vừa kịp đỡ chưởng lực của Lạc Dương.

Lạc Dương thấy vậy vội lùi về phía sau hai bước quay mình về phía sau nói:

- Quan lão gia, chúng ta đi thôi! Bằng Cách đáp:

- Cũng được! Mười mấy người liền xuống khỏi Thiên Trụ Phong và chạy vào trong sơn cốc âm thầm mất dạng.

Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư chờ Lạc Dương đi khỏi trong lòng than thầm.

Vạn Đăng Long đứng yên một chỗ mặt lộ vẻ oán độc.

Gió trời thổi lồng lộng trên núi Võ Đang trở lại bình tĩnh như trước. Mặt trăng cũng từ từ thẳng lên dưới ánh sáng mờ mờ tiếng chuông ở trong quan lại vang động liên tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đầy Giường Thơm Tho Núi Non Xanh Rì

Hãy nói nơi Tam Thanh Điện ở Quỳnh Đài Quan, Vạn Đăng Long mời Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư ngồi xuống xong, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao vừa rồi hai vị lại để cho chúng yên ổn rồi khỏi trại mà đi như thế? Mạn Nhân sư thái đáp:

- Nếu bản ni không làm như thế thì quý sơn không khỏi mang tiếng với đời không sao rửa sạch được.

Đăng Long nghe nói ngạc nhiên hỏi lại:

- Bản đạo không hiểu thần ni nói gì? Mạn Nhân sư thái trả lời tiếp:

- Vì Chương môn là người trong cuộc nên không trông thấy rõ. Thiếu niên nọ đột nhiên hiện thân bảo có người giả mạo Chương môn tiếp rước y và dụ y vào hậu sơn giam giữ y ở trong thạch thất, may y thoát lưới, nếu y đem chuyện đó đồn ra bên ngoài, bảo quý sơn không phải là chỗ thanh tu, giới luật không nghiêm, Chương môn thử nghĩ xem, có bao giờ môn hạ lại dám giả mạo Chương môn như thế, huống hồ chuyện này lại xảy ra trong quý sơn, như vậy chả bị võ lâm chê cười là gì và thử hỏi Chương môn tiếng xấu ấy liệu có thể rửa được không? Vạn Đăng Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Thần ni nói rất phải, nhưng tha cho chúng đi như vậy chúng sẽ không nói nữa hay sao? Mạn Nhân sư thái trả lời tiếp:

- Chương môn chỉ biết một mặt thôi chứ không biết hai mặt, họ bình yên rồi khỏi đây dù họ có nói xấu quý sơn đi chăng nữa cũng không ai tin vì khi họ đã bị giam giữ ở trong thạch thất thì làm sao họ có thể thoát thân được dễ dàng như thế? Như vậy có phải là người trong võ lâm không tin lời nói của họ hay không? Vạn Đăng Long nhận thấy lời nói của thần ni rất có lý, liền kêu ủa một tiếng rồi nói tiếp:

- Cao kiến của thần ni, bản đạo rất kính phục. Nhưng bản đạo không tin môn hạ nào lại táo gan giả mạo chương môn như vậy, bốn môn từ Tổ sư gia khai môn lập phái tới giờ xưa nay giới luật nghiêm cẩn lắm..

Mạn Nhân sư thái không đợi cho Đăng Long nói tiếp đã cướp lời:

- Bản ni cũng không tin chuyện đó.

Tỷ Trúc đại sư bỗng xen lời nói:

- Thiếu niên đó cứ luôn mồm nói, bảo đòi Chương môn phải trả lại tính mạng của cha mẹ y, chẳng lẽ Chương môn lại không biết lai lịch của y hay sao?

Đằng Long mặt hơi biến sắc nhưng bỗng trấn tĩnh ngay vội lắc đầu đáp:

- Trong đời bản đạo chưa hề giết chóc qua một tính mạng nào hết cho nên bản đạo muốn gác chuyện ấy sang một bên, không hỏi tới chuyện ấy nữa. Bây giờ hai vị đã lên tiếng bảo vệ cho chúng rồi khỏi bồn son thì bản đạo cũng không tiện giữ chúng lại làm chi, nếu thiếu niên ấy không đặt điều vu khống thì thế nào cũng còn có dịp lên Võ Đang lần thứ ba.

Tới lúc đó bản đạo thể nào cũng hỏi y cho ra manh mối mới được.

Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư đã hiểu rõ hết chuyện Vạn Đăng Long bàn với hai người ở trên Huyền Võ Điện về việc kết minh với nhau là một hành động giả dối và việc y ngấm ngấm sai bảo chưong môn đệ dụ Lạc Dương vào trong thạch thất giam giữ mới là sự thật. Lạc Dương với y có thù bất cộng đái thiên với nhau cũng là sự thật nhưng hai người không tiện nói toạc sự bí mật đó ra, vì sợ nói như thế sẽ có hại chứ không có lợi. Mạn Nhân sư thái liền đưa mắt ra hiệu cho Tỷ Trúc đại sư rồi cả hai vội đứng dậy chấp tay chào cáo từ:

- Việc kết minh của quý phái với tệt phái bản ni và bản tăng sẽ tuân theo lời dặn bảo của quý chưong môn về núi thừa cùng chưong môn của tệt môn hay. Sư huynh muội chúng tôi ở đây quá nhiều quý sơn bấy nhiêu ngày, chúng tôi rất lấy làm cảm ơn quý sơn.

Nói xong hai người ra khỏi Quỳnh Đài Quan. Vạn Đăng Long tiễn đưa ra tới cửa Nhị Tiên mới dừng lại.

Vạn Đăng Long chờ hai người khuất bóng mà vẫn còn đứng yên ở đó, ngờ ngác như người mất hết hồn vía vậy.

Trải qua vụ quấy nhiễu của Tổ Lan, môn hạ của phái Võ Đang bị giết chết và bị thương khá nhiều, sau lại thấy Lạc Dương hiện thân, Đằng Long mới kinh hãi thẫm, lúc nào cũng ăn ngủ không yên, y đứng ngăn người ra đó nghĩ thẫm: "Năm xưa ta làm giặc ở Mẫn Giang, người bị ta giết chết đêm không xuể, không hiểu người thiếu niên nọ là ai, nhất là thiếu nữ bị mất lại càng thẫm bí thêm, chúng đều là những người khó đối phó chứ không phải là những tay tầm thường đâu." Bệnh cũ năm xưa của y lại nổi lên tựa như có một tảng đá nặng đè lên ngực khiến y thấy khó thở vô cùng, đúng lúc đó y đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người kêu gọi:

- Người Chưong môn! Y giật mình kinh hãi, vội quay người lại nhìn.

Y chỉ thấy Tĩnh Phổ đạo nhân vẻ mặt rầu rĩ đứng ở trước mặt, y liền hỏi:

- Tĩnh Phổ sư huynh sao sơ ý thế? Sao lại để cho tiểu tặc biết rõ sư huynh là giả mạo như vậy? Sao lại để cho y tẩu thoát một cách dễ dàng như thế? Tĩnh Phổ đạo nhân liền đáp:

- Người Ch ng môn chưa rõ chuyện, trước hai tiểu tặc bị giam giữ ở dưới hầm vẫn không rõ ngu huynh là người giả mạo Chưong môn, nếu ngu huynh đoán không sai có lẽ là Tĩnh Sơn sư đệ tiết lộ...

Đằng Long biến sắc mặt cả giận hỏi:

- Y ở đâu? Gọi y lên Quỳnh Đài Quan này để bốn tọa hỏi tội! Tĩnh Phổ đạo nhân ngập ngừng đáp:

- Tĩnh Sơn sư đệ đã chết rồi, bị tiểu tặc ấy đâm hai kiếm vào bụng, phanh da xẻ thịt ra mà chết một cách thẫm thảm rồi...

Đằng Long nghe nói rùng mình một cái, hai mắt nhìn vào mặt của người sư huynh đó.

Tĩnh Phổ đạo nhân nói tiếp:

- Sở dĩ tên tiểu tặc tẩu thoát được là y nhờ ở thanh kiếm, tường sắt dày hai thước như thế mà bị y khoét thủng một lỗ, tiểu tặc ra khỏi thạch thất rồi, đáng nhẽ những đường hầm ở bên dưới chẳng chịt như lưới nhện như thế người trong bồn môn cũng chưa chắc biết đường mà ra hưởng hồ y. Lúc ấy vừa gặp Tĩnh Sơn sư đệ đem nước cháo vào trong hầm nên y mới bị tiểu tặc điểm huyết và bắt phải cung khai đường lối cho y...

Y chưa nói dứt, Đằng Long đã biến sắc mặt, vội vàng cướp lời:

- Sư huynh, chúng ta hãy mau chui xuống dưới đường hầm xem xét ngay! Thế rồi hai người cùng rời khỏi Quỳnh Đài Quan đi xuống bên dưới, chúng vừa đi xuống tới bên dưới đã trông thấy Tĩnh Sơn phơi xác ở giữa đường hầm, ruột gan đều vãi ra bên ngoài, máu đã đông băng, mùi tanh hôi xông lên, khiến hai người phải nín và gượng lắm mới khỏi nôn ọe và trông rất thẫm khốc.

Đằng Long giậm chân một cái, giận dữ chạy vào bên trong, chỗ giam giữ Võ Đang Tam Lão.

Chúng vừa mở cửa hầm vào tới bên trong liền đưa mắt ngắm nhìn mọi người ngay. Võ Đang Tam Lão các người vừa thấy Đằng Long vào, ai nấy đều nhắm nghiền mắt lại, không thèm nhìn đến mặt của y nữa, và mọi người cũng thừa biết là Lạc Dương đã tẩu thoát, nên trong lòng mừng thẫm.

Đằng Long thấy những người bị giam giữ đầy đủ hết, trong lòng mới khoan tâm vì y sợ Lạc Dương ngấm ngấm theo dõi Tĩnh Sơn tới đây mà tháo cũi sổ lồng cho Tam Lão nên y mới phải vào tới đây để xem xét như vậy.

Vạn Đăng Long với Tĩnh Phổ vội quay mình đi ra luôn, Tĩnh Phổ khẽ hỏi:

- Chưong môn có biết lai lịch của tiểu tặc không? Đằng Long lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Bồn tọa cũng không biết nhưng tiểu tặc ấy một ngày không chết, bồn sơn không thể nào yên thân được! Nhưng bồn tọa đoán chắc một ngày gần đây thể nào y cũng sẽ trở lên bồn sơn một lần nữa. Sư huynh mau triệu tập tám vị thủ tọa chân nhân tới thương lượng việc cần và bàn cả việc kết minh với phái Nga Mĩ nữa.

Tình Phổ đạo nhân vâng lời đi ngay, Đằng Long quay trở lên Quỳnh Đài Quan ngồi xuống suy nghĩ.

-oOo-

Lạc Dương, Tổ Lan ra khỏi núi Võ Đang rồi, vừa đi Tổ Lan vừa oán trách Lạc Dương không cho mình hay biết gì hết mà bỏ đi như vậy, mặt nàng ra vẻ hờn giận.

Mai Nhi đi bên cạnh cũng phụ họa và nói rằng:

- Nếu không điều tra ra được tung tích của thiếu hiệp thì phen này Lan cô nương thể nào cũng đau nặng. Mấy ngày hôm nay cô nương đã không ăn cơm, không uống nước và còn mất ngủ nữa, thế nào? Lạc Dương liếc mắt nhìn trộm, quả thấy Tổ Lan gầy hơn trước nhiều, chàng ăn năn vô cùng rồi rí tai nàng xin lỗi.

Chàng nói mãi, Tổ Lan mới nguôi cơn giận, nàng cười khi.

Lúc này Lạc Dương đầu óc bối rối khôn tả, vì chàng đang lo nghĩ đến các người của Cái Bang bị bắt ở Nội Phụng Sơn, chàng chỉ muốn đi tới đó cứu họ thoát nạn, nhưng lúc này chàng không tiện nói ra, vì việc này liên quan đến sự vinh nhục của Cái Bang nên chàng không tiện lên tiếng nhờ Tổ Lan giúp sức. Ngoài ra chàng lại nghĩ đến việc nhờ vả của Lam Tĩnh đạo trưởng người Chương môn của phái Võ Đang. Đáng lẽ bọn Tổ Lan các người chính là những người giúp sức rất đắc lực cho chàng, nhưng không hiểu tại sao chàng cứ cho bọn Thân Phùng Xuân không phải là người hiệp nghĩa cho nên chàng muốn nói, lại thôi.

Việc gì cũng vậy, không lo thì thôi, đã lo thì đầu óc rối loạn, ai cũng thế hết. Lạc Dương cũng vậy, vẻ mặt của chàng hiện lo âu ra ngay và cứ đưa mắt nhìn Trần Bách Thành ở phía sau luôn. Chàng biết Trí Hồ là người rất tài hoa, thương lượng với lão hiệp ấy, thế nào cũng có mưu kế ngay, nhưng tay chàng bị Tổ Lan nắm chặt, không sao thoát ra được, đột nhiên Tổ Lan vừa cười vừa nói:

- Dương đệ, hai thanh bảo kiếm này của Dương đệ lượm được ở đâu thế? Hình như tôi đã được trông thấy nó ở đâu rồi thì phải? Lạc Dương bỗng nghĩ đến Gia Hằng, vội đáp:

- Chị Lan, đôi kiếm này là của Gia Hằng, Gia Hằng phân lệnh tôn, cầu kết với Tam Nguyên Bang, đệ ngẫu nhiên bắt gặp nên đã bắt trộm y lại..

Tổ Lan liền biến sắc mặt lớn tiếng hỏi:

- Gia Hằng hiện giờ ở đâu? Các người cùng đi nghe thấy tiếng của nàng đều ngừng bước lại, Lạc Dương vội đáp:

- Hiện giờ đệ tạm giam Gia Hằng ở chỗ nhà của một người bạn mà đệ mới làm quen, vì tiểu đệ phải đi Võ Đang đem y đi theo không tiện, Gia Hằng đã bị tiểu đệ điểm huyết chước y không thể nào đào tẩu được đâu! Tổ Lan nghe nói, mặt lộ vẻ rầu rĩ rồi hỏi tiếp:

- Thế Gia Hằng có nói hết sự thật cho hiền đệ nghe không? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ vì vội đi Võ Đang nên chưa kịp tra hỏi y.

Tổ Lan hơi khoan tâm nhưng vẫn không tin Gia Hằng bị điểm huyết mà không chịu nói rõ sự thật nên nàng lại hỏi tiếp:

- Sao hiền đệ lại gặp được Gia Hằng? Lạc Dương bèn kể qua loa chuyện giúp Khấu Hán Tường gặp Gia Hằng tới kiếm Thừa Bưu nên mới bị mình bắt giữ như thế nào, nhưng chuyện này chàng giấu không cho Trường Duyệt đại sư hay.

Bằng Cách nghe Lạc Dương kể xong vội kéo Tổ Lan sang bên khẽ hỏi:

- Gia Hằng bị Lạc thiếu hiệp bắt giữ, y chưa nói cho thiếu hiệp biết rõ nội tình đấy chứ? Tổ Lan đáp:

- Con nghe thấy Dương đệ nói Gia Hằng chưa nói gì cả, nhưng con không tin.

- Lạc thiếu hiệp biết cũng không sao, chỉ sợ y tiết lộ những sự bí ẩn của Khang Lư cho Tam Nguyên Bang hay thôi, như vậy sau này con sẽ bị tai họa vô cùng..

Nhân lúc đó Lạc Dương liền tiến tới trước mặt Bách Thành và kéo sang một bên rồi kể rõ mọi chuyện cho người bạn đó hay.

Phần vì có lòng muốn trả ơn cho Tạ Văn Nhạc và phần vì thấy Lạc Dương coi mình như người bạn chí thân, Bách Thành liền hiến kế cho Lạc Dương hay, nhưng khi hai người đang chuyện trò thì Tổ Lan trông thấy, trong lòng càng lo âu thêm vội cùng Bằng Cách, Mai Nhi và Bình Nhi các người thương lượng, nàng chỉ sợ Lạc Dương biết rõ bí ẩn của cha mình rồi giờ mặt bỏ đi vì lúc này nàng đã yêu Lạc Dương hết sức nên nàng mới sợ như vậy.

Bằng Cách cũng biết tâm sự của nàng nên suy nghĩ giây lát rồi rí tai khẽ nói vài lời.

Tổ Lan vừa nghe vừa hổ thẹn đến hai má đỏ bừng rồi cúi đầu xuống khẽ hỏi tiếp:

- Làm như thế không được, con không muốn làm cái trò lén lút như vậy, chẳng lẽ ngoài kẻ đó ra không còn kẻ nào khác hay sao? Bằng Cách thở dài một tiếng mới đáp:

- Lan nhi, ta tuy là cha nuôi nhưng còn thương con hơn là cha đẻ của con, con nên biết nam nhi chí tứ phương, nếu con muốn Lạc thiếu hiệp lúc nào cũng ở cạnh con như vậy thì làm sao được, huống hồ chàng ta còn có một mối thù lớn đang cần trả cho được, bắt đắc dĩ thiếu hiệp mới phải dẹp tình nhi nữ sang bên, không phải là cha nói thiếu hiệp là người bạc tình đâu, con nên hiểu người thông thái đối với việc gì cũng đều cân nhắc kỹ lưỡng, con cũng là người thông minh chắc con đã biết thiếu hiệp có phải là con người thích mới nói cũ hay không, vì ngoài cách đó ra không còn có cách gì có thể làm cho con kết hôn ngay với thiếu hiệp được, nếu cứ chần chờ mãi để cho người khác đi trước một bước, chiếm mất thiếu hiệp thì con nghĩ sao? Tổ Lan nghe thấy cha nuôi nói như vậy giật mình kinh hãi, liền trả lời rằng:

- Vâng! Dương đệ quả thật là người thiếu niên anh tuấn, thiếu nữ nào thấy Dương đệ mà chả đem lòng yêu dấu. Như là sau khi chia tay ở Ngọc Chung Sơn một thời gian rất ngắn người đã có ngay Vệ Ánh Hà chen chân vào, như gần đây mới cách biệt có hai ba ngày, Dương đệ đã gặp Khấu Văn Cầm rồi, nhờ...

Nói tới đó nàng rồi trí vô cùng, không sao ngẩng đầu lên được, Bằng Cách lại nói tiếp:

- Lan nhi, con đã nghĩ kỹ chưa? Cha nuôi không muốn cưỡng ép con đâu.

Tổ Lan trong lòng rất muốn thật nhưng khi nào dám nói ra mồm nên chỉ làm thinh không trả lời.

Bằng Cách là người giàu kinh nghiệm, thấy vậy liền hiểu ngay, mỉm cười nói tiếp:

- Thôi cứ thế nhé, việc này để nghĩa phụ phụ trách cho.

Bên kia Lạc Dương đang bàn với Bách Thành làm thế nào để cứu được các nhân vật của Cái Bang thoát nạn.

Bách Thành thở dài một tiếng rồi nói:

- Việc làm của thiếu hiệp rất chính đại nhưng nóng này quá sợ hỏng việc thôi. Thiếu hiệp bảo Tiền Ninh dẫn các môn hạ đi Nội Phụng Sơn để cứu mấy người kia không khác gì làm cho họ chóng chết.

Lạc Dương cả kinh hỏi lại:

- Sao vậy?

- Muốn thôn tính người trước hết phải xem việc làm của mình có bị tiết lộ không đã và cũng phải để lại bước lùi cho đối phương, như vậy đối phương mới khỏi giữ thủ đoạn ác độc ra, phen này Tiền Ninh đi thế nào cũng gặp phải nguy hiểm chứ không sai.

Lạc Dương xưa nay vẫn phục Bách Thành, bây giờ nghe thấy cổ vấn của mình nói vậy chàng cuống cả lên không biết phải làm thế nào cho phải, vẻ mặt lo âu và nói tiếp:

- Vâng, tại hạ thất sách thật, nhưng như vậy tiền bối với tại hạ phải đi ngay mới được.

Bách Thành lắc đầu đáp:

- Trên đời có những việc muốn cho nhanh lại hóa chậm chạp, việc này liên quan đến việc hưng thịnh của Cái Bang, hơn nữa chúng ta cũng phải cứu cả Võ Đang Tam Lão ra nữa mới được, đặt nước cờ phải cân nhắc kỹ lưỡng nên đặt con nào trước con nào sau, nếu sai một nước là ván cờ đó bị thua liền, để Trần mỗ nghĩ kỹ lưỡng đã rồi hãy quyết định sau.

- Việc này hoàn toàn nhờ Trần đại hiệp suy tính hộ.

Lúc ấy Tổ Lan đã bước tới thùng thăng hỏi:

- Dương đệ, hiện giờ Gia Hằng đang bị giam giữ ở đâu? Lạc Dương đáp:

- Cách đây không xa, chỉ đi nửa ngày đường là tới liền, để tiểu đệ dẫn chị Lan đi tới đó nhé.

Bằng Cách cũng đi tới nghe nói liền cười ha hả và đỡ lời:

- Lan nhi, hà tất phải vội vã như thế! Chúng ta từ Hạ Khẩu đến Võ Đang, suốt dọc đường không nghỉ ngơi, không ngủ, một giọt nước chưa được uống, bây giờ cũng phải nên tìm một chỗ nào để nghỉ ngơi trước, hay là chúng ta vào thành Tương Dương ăn một bữa no say rồi đến khách sạn mở phòng ngủ một đêm lấy lại sức khỏe rồi ngày mai muốn đi đâu thì đi.

Tổ Lan bồng hai má đồ bưng hồ thẹn vô cùng, cúi đầu xuống vừa cười vừa đáp:

- Nghĩa phụ bảo sao con cũng xin nghe theo ngay.

Bằng Cách lại cười ha ha, giờ tay phải ra nắm chặt lấy cánh tay của Lạc Dương và nói tiếp:

- Hiền đệ lại đây đi chung với lão nào! Chúng ta vừa đi vừa chuyện trò tới Tương Dương, vì tới đó, hiền đệ bị Lan nhi chiếm hết, lão không còn dịp nào mà chuyện trò với hiền đệ nữa.

Lạc Dương hồ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng vội đáp:

- Quan đại thúc cứ hay nói đùa tiểu đệ! Rồi chàng vừa cười vừa chạy luôn về phía trước nhanh như sao sa vậy.

Trong thành Tương Dương, phố lớn phố nhỏ đều náo nhiệt vô cùng, người đi lại đông đúc, xe cộ chạy rầm rộ.

Bọn Lạc Dương các người liền vào khách sạn Đại Lợi, một khách sạn lớn nhất để nghỉ ngơi.

Khách sạn này không những rộng rãi mát mẻ và có bán cả cơm rượu, món ăn của tiệm này còn nổi tiếng là ngon nhất của thành Tương Dương.

Mọi người để hành lý vào phòng xong liền ra ngoài tửu lầu đặt ba mâm rượu dùng bình phong ngăn cách với những khách ăn khác để người ngoài khỏi dòm ngó và để ý tới.

Mọi người ăn uống vui vẻ cho đến lúc mặt trăng mọc và mọi nơi thấp sáng đèn rồi mới mãn tiệc, sau đó ai nấy trở về phòng nghỉ ngơi. Phòng của Tổ Lan với mấy nữ tỳ ở rất tao nhã và rộng rãi, hôm nay Tổ Lan uống có mấy chén rượu mà mặt đã đỏ bừng. Bằng Cách cũng say sưa bước vào ngắm nhìn căn phòng một hồi rồi nói với Tổ Lan rằng:

- Căn phòng này cũng thích hợp cho con ở đấy.

Tổ Lan đáp:

- Chúng con chỉ ở có một đêm thôi, dù phòng này có chật hẹp và thiếu tiện nghi một chút cũng không sao.

Thấy Lạc Dương bước vào, Bằng Cách liền nói với chàng rằng:

- Hiền đệ, hãy còn sớm, ở đây nói chuyện với Lan nhi xong vào phòng của lão, lão có chuyện muốn bàn với hiền đệ đấy.

Lạc Dương không biết mình say hay xấu hổ mà hai má cũng đỏ bừng, chàng chỉ thốt lời dạ một tiếng mà thôi.

Bằng Cách quay ra cùng Bách Thành các người trở về phòng dành cho mình mà nghỉ ngơi, vừa đi Bằng Cách vừa cao hứng ngẫu nhiên hát luôn mồm.

Lắng tai nghe câu hát của Bằng Cách, Tổ Lan biết người cha nuôi dặn bảo ngầm mình nên hành động ngay đi, nàng càng hồ thẹn thêm, đưa mắt liếc nhìn Lạc Dương một cái rồi khẽ cười và lên tiếng nói:

- Dương đệ...

Lạc Dương đã say rượu, chân nam đá chân chiêu, loạng choạng tới bên cạnh Tổ Lan vừa cười vừa hỏi:

- Chị Lan, mấy ngày không gặp nhau mà hình như chị đã có vẻ xa lạ thì phải? Chị muốn hỏi gì thế? Cứ nói đi! Chàng vừa nói vừa đi vào phòng trong tức là phòng của Tổ Lan ngủ, chàng thấy phòng này bày biện rất lịch sự, ở chỗ cửa sổ và cửa ra vào cách cửa phòng có để những chậu Mộc Lan và Thủy Tiên nên chàng vừa bước chân vào trong phòng đã ngửi thấy mùi thơm, chàng liền cảm thấy tinh táo vô cùng, luôn miệng khen hoài. Tổ Lan nũng nịu nói:

- Hiền đệ hãy ngồi xuống đây, cứ khen suông như vậy mãi thì có ăn thua gì đâu, nơi đây lại không phải nhà riêng của tôi mà hiền đệ khen ngợi...

- Vâng, vâng, đệ xin ngồi.

Nói xong chàng ngồi xuống một cái ghế gỗ tỷ đàn, rồi chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Tiểu đệ một thân một mình như là bèo trôi trên mặt nước, đi đến đâu là làm nhà ở nơi đó.

Tổ Lan ngồi đối diện Lạc Dương, sáu nữ tỳ đứng ở hai bên.

Lúc Lạc Dương nói chuyện ngẩng đầu lên nhìn thấy Bình Nhi và Phụng Nhi cứ liếc nhìn mình hoài chàng bỗng nghĩ tới chuyện cứu thương trong lòng lại xao xuyến, hai má đỏ bừng vội quay nhìn sang phía bên Tổ Lan.

Tổ Lan liếc nhìn chàng mỉm cười nói tiếp:

- Phải, đại trượng phu thì phải yên gia lập nghiệp, đệ đã có ý như vậy sao không sớm lập gia đình ngay đi? Việc gì mà cứ phải tự than thân trách phận như thế?

- Thù lớn chưa trả, lập gia đình sao được hở chị? Mai Nhi bỗng xen lời nói:

- Để em đi pha hai ấm nước trà thơm và công tử hãy ngồi chơi, uống chén nước trà cho giải rượu... Công tử cứ chuyện trò với cô nương, đừng có làm

cho cô nương giận đấy nhé.

Lạc Dương hồ thẹn đáp:

- Chuyện này tiểu đệ đã biết rồi, khỏi cần chị Mai dặn dò nữa! Mai Nhi vừa cười ra ngoài phòng luôn. Nàng thừa lệnh của Bằng Cách mà đi pha nước như vậy, chính Tổ Lan cũng không hay biết câu chuyện.

Lúc ấy Tổ Lan tuy miễn cưỡng nhận lời dặn bảo của Bằng Cách nhưng nàng là người rất tự trọng, dù sao nàng cũng không chịu lấy sắc đẹp mà quyến rũ Lạc Dương như vậy cho nên nàng hoảng sợ, trống ngực đập rất mạnh và bàng hoàng không biết xử sự với người yêu cách nào cho phải? Lạc Dương bỗng thấy sắc mặt của Tổ Lan khác lạ liền ngạc nhiên vô cùng và hỏi:

- Chị Lan làm sao thế? Có phải chị say rượu không? Hà...

Tổ Lan lờm chàng một cái giả bộ hồn giận đáp:

- Bậy nào. Có khi nào chị Lan lại say rượu, chỉ có một mình hiền đệ say mới đúng! Năm thị tỳ nghe hai người nói đều cười khanh khách.

Tổ Lan gượng cười làm ra vẻ trấn tĩnh và đem chuyện của mình sau khi Lạc Dương đi khỏi như thế nào kể hết cho chàng hay, và nàng còn oán trách Lạc Dương không chịu từ biệt mình mà bỏ đi như vậy, làm cho ai nấy đều bàng hoàng.

Lạc Dương vội xin lỗi.

Tổ Lan là một thiếu nữ rất thông minh, biết lai lịch của Lạc Dương hơi kỳ một chút, thật chưa biết chừng chàng ta còn là kẻ địch của mình nữa, điều mà khiến nàng lo âu nhất là sau khi Lạc Dương rời khỏi mình, vô công lại đột nhiên tiến bộ vượt mức, hai lần chàng xuất hiện ở La Phù, Quế Lâm đều làm cho bên mình bất lợi.

Nếu Lạc Dương là người khác việc gì cũng không chiều chuộng nàng thì nàng đã sớm hạ độc thủ, giết chàng diệt tích rồi, nhưng không hiểu tại sao, nàng lại yêu chàng đến thế? Và cũng vì vậy mà nàng không dám hỏi rõ lai lịch của chàng, vì sợ nhờ chàng là người của đối phương thì mình không dám gần gũi chàng nữa, như vậy có khác gì tự cắt đứt mối tình này không? Nàng biết hiện giờ chàng ta chiếm mất linh hồn của mình rồi, nếu mất chàng ta thì mình chỉ có chết mất thôi chứ không còn đường lối thứ hai nữa.

Lạc Dương đối với Tổ Lan vừa kính nể vừa yêu, nhưng nghĩ đến thù cha, chàng không dám nghĩ đến chuyện thành lập gia thất mà phải cố đè nén dục vọng của mình xuống.

Đang lúc ấy Mai Nhi bưng hai chén nước vào để lên trên kỷ chè, tùm tùm cười và nói:

- Đây là chè Phở Ni của Vân Nam, uống vào sẽ giải rượu liền, mời hai vị xoi chén nước này đi! Đó là quý khách, không những Lạc Dương không hay mà cả Tổ Lan cũng không biết nốt.

Lạc Dương cảm ơn đỡ lấy chén chè, Mai Nhi liền đưa mắt ra hiệu cho năm nữ tỳ kia rồi cùng nhau lẳng lặng rút lui ra khỏi phòng, và khép cửa phòng lại.

Tổ Lan thấy Lạc Dương cầm chén nước lên uống, mình cũng cầm lên uống theo, liền có một mùi thơm xông lên mũi, nàng khen liền:

- Chè này ngon thật.

Hai người uống cạn chén nước đó. Lạc Dương cũng nhận thấy chén nước ấy ngon vô cùng và cũng khen ngợi rằng:

- Chè này ngon thật! Uống vào thấy mát rượi, như là có một luồng gió mát đang chạy quanh người vậy! Tổ Lan lờm chàng một cái và đỡ lời:

- Hiền đệ lại nịnh chị rồi! Nói xong, nàng cười một cách rất tinh tú. Lạc Dương bỗng thấy trong bụng nóng hổi, chân tay bòn chòn, lửa dục tình cũng bốc lên đùng đùng, hai mắt đỏ ngầu, chàng thấy Tổ Lan như là người khao khát muốn uống nước vậy...

Tổ Lan cũng thế, cũng thấy trong người nôn nao, chân tay bủn rủn, khi nàng trông thấy hai mắt của Lạc Dương đỏ như lửa, bỗng hoảng sợ vô cùng, trái tim của nàng đập rất mạnh, lúc này nàng biết mình đã mắc hố Mai Nhi rồi, nhưng...

Lạc Dương bỗng như một con hổ nhảy lại vào con cừu ôm chặt lấy Tổ Lan.

Tổ Lan kinh hoàng vội kêu la, nhưng không dám to tiếng:

- Dương... đệ... làm... gì...

Lúc ấy Lạc Dương đã mất hết lý trí, ôm chặt nàng đến nỗi nàng nghẹt thở, rồi chàng ta hôn lấy hôn để vào má nàng hoài.

Tổ Lan không còn hơi sức nào mà kháng cự, mặc cho Lạc Dương dày vò cấu xé, nàng chỉ nhắm mắt lại nhưng trong lòng rất thích được dày vò cấu xé, nàng nằm im không nhúc nhích.

Chàng cắt đứt nữ tỳ ở ngoài phòng bố trí canh gác, không để cho người khác đột nhập.

Lạc Dương đem Tổ Lan đến trước giường đặt nàng nằm xuống. Cởi lột hết cả áo ngoài và áo trong của nàng ra, trông thấy bộ ngực tròn đầy và cứng chắc của nàng, chàng vội cúi đầu hôn chặt lấy, lúc ấy chàng không thể ngừng tay được nữa, vội cởi nốt áo quần nàng ra.

Tổ Lan nức nở khóc, còn Lạc Dương dĩ nhiên là say đắm lên trên hai cái vú tròn trắng của nàng và gối đầu trên cánh tay nàng.

Tổ Lan vội kéo cái chăn trùm cả mình với Lạc Dương lại, thấy mặt chàng đỏ bừng và đẹp kỳ lạ, tự mến thương, lo âu rồi hôn luôn...

Tại sao Tổ Lan khóc, vì nàng không hiểu tấn kịch này là bi kịch hay hài kịch? Nhưng bây giờ mình đã làm vợ của Lạc Dương rồi thì phải tam tòng tứ đức, nhưng chỉ sợ Lạc Dương thức tỉnh phát giác vụ này do ta đã xếp đặt trước thì lúc ấy biết làm sao? Nàng nghĩ như vậy không dám ngủ nữa, chỉ sợ chàng ta thức tỉnh rồi lẳng lặng bỏ đi thôi...

Gà đã gáy nhưng trời chưa sáng tỏ, Lạc Dương bỗng thức tỉnh, thấy hơi khác lạ, vội mở mắt ra nhìn, chàng thấy mình đang ôm chặt lấy chị Lan mà nàng ta thì đang ứa mắt khóc, chàng cả kinh chỉ muốn đứng dậy.

Tổ Lan ôm chặt lấy Lạc Dương vừa nức nở vừa khóc vừa nói:

- Dương đệ, hiền đệ làm hại tôi thế này...

Lạc Dương ngăn người ra giây lát rồi đáp:

- Chị Lan, tiểu đệ thật đáng chết thật! Sao lại làm ra những trò hồ đồ như thế này? Chàng cảm thấy Tổ Lan rất nhu mì và một mùi thơm ở người nàng bốc sang không sao kiềm chế lại được lại đòi hỏi lần nữa.

Tổ Lan mặt đỏ bừng khẽ kêu ư một tiếng rồi xoay mình một cái với giọng nũng nịu nói:

- Hiền đệ lại còn... không được...

Lạc Dương coi Tổ Lan như người bẽ trên, chỉ sợ nàng giận thật nên vội đáp:

- Chị Lan, tiểu đệ nghi ngờ trong chén nước của Mai Nhi thế nào cũng có thuốc gì đó nên tiểu đệ mới...

- Đúng thế, tôi cũng trúng phải quỷ kế của nó, con nhãi ấy đáng chết thật.

- Sao Mai Nhi lại làm như vậy?

- Nó sợ hiền đệ lại không báo trước mà bỏ đi làm cho tôi đau lòng, hơn nữa chúng nó cũng ích kỷ lắm.

- Sao mấy người ấy lại có lòng ích kỷ như vậy?

- Hiền đệ không biết hay sao? Mai Nhi cũng yêu hiền đệ, hướng hồ con Bình Nhi đã bị hiền đệ trông thấy hết cả thân thể của nó rồi cho nên chúng nó đã thề với nhau đời này chỉ có làm thiếp cho hiền đệ thôi, chứ không chịu lấy ai nữa, hiền đệ biết rồi còn giả vờ...

- Làm sao được? Tiểu đệ nhất định phản đối.

- Hiền đệ dám? Lạc Dương thờ dài một tiếng, bụng bảo dạ rằng: "Ván đã đóng thành thuyền, mình cự tuyệt làm sao nổi." Nhưng chàng nghĩ đến chuyện của ân sư cũng vì quá nể mà yêu thêm Uyên Lan cùng Dao Hồng mới gây nên cuộc ly hận ân oán kia, cho nên chàng không muốn bắt chước sư phụ mình, vì vậy chàng mới cương quyết trả lời Tổ Lan rằng:

- Chị Lan muốn đệ nhận lời cũng được, trừ phi...

- Trừ phi cái gì? Lạc Dương rí tai nàng khẽ nói mấy câu. Tổ Lan vừa xấu hổ hờn giận đáp:

- Hư thân mất nét thật! Tôi không chịu đâu.

Lạc Dương vội giơ tay lên nhắm cây nến ở trên kỷ, cách không đánh một chuông, ngọn nến đó tắt ngóm liền...

Tổ Lan vội chui vào trong chăn, chàng cũng chui vào theo, người ta chỉ thấy hai người ở trong chăn rung động một cách nhịp nhàng...

Trời đã sáng tỏ, ngoài cửa sổ bỗng có tiếng cười rất lớn của Bằng Cách, Lạc Dương với Tổ Lan vội dậy mặc quần áo vào rồi ra mở cửa phòng.

Vừa bước chân vào, Bằng Cách đã lớn tiếng cười và nói:

- Mừng cho hai vị nhé! Hai người hồ thẹn mặt đỏ bừng, Tổ Lan hờn giận đáp:

- Nhũ phụ, chỉ tại nhũ phụ mà nên hết...

- Lan nhi, con lại còn trách ta, đáng lẽ con phải cảm ơn ông mai này mới phải, thôi được, đã thế từ giờ lão phu không lý đến việc của các người nữa.

Tổ Lan vội kéo tay áo Bằng Cách lại làm nũng, Bằng Cách cười ha hả hoài.

Lúc ấy Bách Thành cũng bước chân vào trong phòng, chấp tay chào Lạc Dương và mừng rằng:

- Chúc mừng thiếu hiệp.

Bằng Cách tròn xoe đôi mắt kinh ngạc hỏi:

- Trần lão sư, sao lão sư lại biết chuyện chóng như vậy, lão định lát nữa mới nói cho lão sư hay, xem như vậy thì bất cứ việc gì cũng khó mà thoát khỏi đôi mắt của lão sư, lão sư quả thật là kẻ trí vô song.

Tuy mồm ông ta khen ngợi Bách Thành như vậy nhưng trong lòng hơi hãi sợ.

Tổ Lan hồ thẹn mặt đỏ bừng liền cầm đầu chạy thẳng luôn vào trong phòng ẩn núp.

Bách Thành mỉm cười đỡ lời:

- Sự thật tối hôm qua lão anh hùng kéo tại hạ đi vào bên trong nói chuyện, tại hạ thấy lão anh hùng toàn nói những chuyện không đâu vào đâu nên tại hạ mới biết rõ sự định tâm của lão anh hùng ra sao ngay, sự thật tiểu hiệp với Hách cô nương quả thật là một đôi trai tài gái sắc, tại hạ cũng muốn trở thành ông mai của cuộc hôn nhân này không ngờ việc làm của tại hạ lại chậm một chút, chỉ tự trách tại hạ không có duyên.

Bằng Cách cười lớn bước đi vào trong phòng của Tổ Lan.

Lạc Dương vội kéo tay Bách Thành khẽ hỏi:

- Trần lão sư có gì dạy bảo tại hạ không? Bách Thành vừa cười vừa đáp:

- Tiểu hiệp gặp một người vợ đẹp như hoa xuân nở thế này và được một người nội trợ đắc lực như thế thì còn gì hơn nữa? Nói xong, lão hiệp đưa mắt ra hiệu bảo chàng đừng nên nói nhiều.

Đột nhiên có một đại hán mày rậm mắt phượng mặt đen ở bên ngoài lớn bước đi vào bên trong lớn tiếng kêu gọi:

- Quan lão gia...

Bằng Cách vội chạy ra trầm giọng hỏi:

- Thôi Dương Kiệt, có gì thế? Dương Kiệt cúi đầu đáp:

- Kim Ty Nhân Vệ Phi Long, Giáo chủ của Tuyệt Liên Giáo cùng con gái với mười mấy tên môn đồ ở ngoài cửa khách sạn đòi gặp Quan lão gia.

Bằng Cách nghe nói ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Sao y lại biết lão phu ở đây? Nói xong, lão hiệp liền giận dữ nói tiếp:

- Vệ Phi Long đã bội ước cầu kết với Khương Huân Tổ, chuyên làm những việc tai ách, những quân vô si tiểu nhân như thế còn tới đây tìm kiếm lão làm chi? Thôi được, phen này lão cho chúng một bài học mới được! Nói xong, ông ta liền lớn bước đi ra bên ngoài, Lạc Dương nghe nói Vệ Ánh Hà cũng tới, liền biến sắc mặt.

Bách Thành hiểu ý ngay liền rí tai chàng khẽ nói:

- Lão đệ mau đeo mặt nạ vào, thay một cái áo dài đen lớn rộng, rồi ra bên ngoài ngấm ngầm trợ giúp cho lão anh hùng đi.

Lạc Dương gật đầu, vội lấy mặt nạ ra đeo thì Tổ Lan đã vội lên tiếng kêu gọi:

- Dương đệ vào đây! Tôi có việc muốn nói với hiền đệ.

Bách Thành mỉm cười, vội quay mình đi ra bên ngoài luôn.

Lạc Dương định thần giây lát mới đi vào trong căn phòng, thì trông thấy Tổ Lan đang ngồi trên ghế, tay chống cằm tùm tùm cười nhìn chàng và nói:

- Dương đệ, Hà muội của hiền đệ đã tới đấy, có muốn ra ngoài ấy mà gặp mặt không? Lạc Dương mặt đỏ bừng, liền gượng cười đáp:

- Chị Lan! Chị lại nói bông tiểu đệ như vậy? Tổ Lan nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Tôi không muốn hiền đệ làm người phụ bạc, nếu hiền đệ nắm vững được Ánh Hà thì đối với bên nào cũng có lợi hết, thôi, hiền đệ cứ đi đi! Lạc Dương không ngờ Tổ Lan lại đại lượng như thế, trong lòng mừng thầm, và hỏi lại rằng:

- Chị Lan không ra bên ngoài hay sao? Tổ Lan hai má đỏ bừng hờn giận đáp:

- Tôi đi ra ngoài đó sao được? Lạc Dương thắc mắc vô cùng nhưng không kịp nghĩ ngợi, vội đeo mặt nạ vào, kiểm một cái áo đen mặc vào rồi đi thẳng ra bên ngoài.

Chàng ra tới nơi, vừa gặp Bằng Cách các người cũng ra tới cửa khách sạn, mọi người cũng nhận thấy ở ngay chính giữa đường có mười mấy người đang đứng đợi chờ tại đó.

Lạc Dương vừa ra tới nơi đã trông thấy Vệ Ánh Hà liền. Nàng vẫn mặc cái áo đỏ, da trắng như tuyết, nhưng phải vẽ mặt hơi râu rĩ một chút.

Chàng lại đưa mắt nhìn những người khác, thấy có Vạn Minh Viễn, Sơn chủ của Vân Vụ Sơn cũng có mặt ở trong đám người đó nữa, y mặc cái áo dài trắng đứng ở trước gió, trông không khác gì một con quỷ nhập tràng vậy.

Người đứng sát cánh Ánh Hà là một tú sĩ mặc áo xanh, tuổi trạc tứ tuần, mặt trắng trẻo, ngũ quan đoan chính, đôi ngươi rất sắc, để râu ba chòm, da tay hơi vàng. Lạc Dương biết ngay người này là Kim Ty Nhân Vệ Phi Long, Giáo chủ của Tuyết Liên Giáo. Ánh Hà thấy Bằng Cách các người đã ra rồi, nàng muốn xem có Lạc Dương đứng trong đó không, nhưng nàng nhìn mãi vẫn không thấy nên liền thất vọng vô cùng.

Bằng Cách tủm tỉm cười, nhìn Vệ Phi Long chấp tay chào và hỏi:

- Vệ giáo chủ danh chấn Thiên Nam, lão ngưỡng mộ đã lâu, không biết giáo chủ tới đây có điều gì thể? Phi Long mỉm cười đáp:

- Trước hết là đến bái vọng lão sư, sau là có việc muốn thỉnh giáo lão sư, nơi đây là trong thành phố ồn ào vô cùng, lại thêm có nhiều người ngoài quần xem chúng ta nên dù muốn nói chuyện hay làm gì cũng không tiện, cho nên tại hạ muốn mời lão sư ra ngoài rừng tảo ở ngoại ô miền nam để chuyện trò chẳng hay lão sư có nhận lời hay không? Bằng Cách cười ha hả một hồi rồi đáp:

- Lão xin tuân lệnh, xin mời Giáo chủ cứ đi trước.

Phi Long mỉm cười giơ tay ra hiệu một cái, mọi người đều theo bước của Giáo chủ mà đi luôn.

Bằng Cách cùng quần hùng theo sau, chỉ có Bách Thành khẽ kéo Lạc Dương lại và dặn rằng:

- Vệ Phi Long biết chúng ta ở trọ nơi đây, rõ ràng y đi rồi thì phái Võ Đang sẽ hay tin, theo dõi tới đây mà tìm kiếm, theo ý của tại hạ chuyển đi này của chúng mục đích trước tiên là làm thế nào tìm cho ra thiếu hiệp với Hách cô nương để hỏi cho ra Quảng Thành nhị bá, bây giờ y hẹn Quan anh hùng ra bên ngoài rừng tảo, tại hạ chỉ sợ có quỷ kế gì bên trong chứ chẳng không! Chưa biết chừng y dùng kế điệu hổ ly sơn, ngấm ngấm sai người vào trong khách sạn, bắt cóc thiếu hiệp với Hách cô nương, thiếu hiệp mau quay trở vào trong khách sạn, cùng Hách cô nương lên tới rừng tảo để ngấm ngấm trợ giúp cho Quan lão hiệp.

Nói xong, lão hiệp vội rào cẳng đi luôn.

Lạc Dương vội vào trong khách sạn nói cho Tổ Lan hay câu chuyện của Bách Thành vừa cho mình biết. Tổ Lan bỗng rí tai chàng nói vài lời, chàng tủm tỉm cười lấy một viên Trường Xuân Đơn ra và nói tiếp:

- Chị Lan hãy uống viên thuốc này, tiểu đệ đỡ chị đi nhé! Tổ Lan uống viên thuốc đó xong, liền khẽ nắm chàng một cái và nũng nịu nói:

- Hiền đệ cười cái gì? Chỉ tại hiền đệ đấy.

Nói xong, nàng gọi Mai Nhi sáu người ở phòng kế bên sang. Sáu chị em Mai Nhi sang tới nơi, trông thấy Lạc Dương, mọi người chỉ cúi đầu cười khúc khích, Tổ Lan càng hồ thẹn thêm, liền quát bảo:

- Chúng ta đi thôi! Lạc Dương vội đeo song kiếm lên lưng và nhảy qua bờ tường đi ra bên ngoài chứ không đi theo cửa trước. Mấy thiếu nữ theo sau chàng nhảy qua bờ tường đi nốt.

Mấy người ra được bên ngoài rồi liền đứng sát vào vách tường để nghe xem bên trong có động tĩnh gì không? Quả nhiên không bao lâu đã nghe thấy có người kinh ngạc kêu ủa một tiếng và nói:

- Tại sao không thấy con tiện tì họ Hách ở đây, chẳng lẽ nó đã đi trước lão tặc họ Quan rồi khỏi thành Tương Dương này rồi chăng? Lại có tiếng của một người khác nói:

- Chúng ta hãy mau đi thưa cùng Giáo chủ hay ngay, bằng không sẽ lỡ hết công chuyện mất! Tổ Lan lấy bốn thanh kiếm nhỏ có tẩm độc, đưa cho Lạc Dương, ra hiệu bảo chàng hãy diệt trừ đôi phương đi.

Mọi người liền thấy bốn cái bóng người nhảy lên trên mái nhà đi mất.

Lạc Dương còn nhanh hơn chúng, cũng nhảy lên trên mái nhà mà tiến tới trước mặt chúng ngăn cản rồi múa chưởng tấn công luôn.

Bốn người nọ chỉ thấy có một cái bóng đen phi tới, chưa kịp nhìn kỹ đã thấy ngực lạnh buốt và lần lượt rú lên mấy tiếng thảm khóc rồi cùng ngã lăn trên mái nhà mà chết tốt hết.

Tổ Lan và sáu thiếu nữ đã phi thân tới. Nhân bốn cái xác chưa kịp lăn xuống dưới đất, mấy nàng đã lẹ tay rút bốn thanh kiếm tẩm thuốc độc ra đưa cả

cho Tô Lan bỏ vào trong túi da, xong đầu đầy Lạc Dương cùng bảy nàng đi luôn...

-oOo-

Ngoài cửa nam thành Tương Dương, cách cửa thành chừng năm dặm có một cái rừng táo rất lớn rộng, cây cối rậm rạp vô cùng.

Trong rừng táo đó vì cây cối rậm rạp nên u ám chứ không được sáng như ở bên ngoài, có hai nhóm người đang đứng đối lập nhau.

Vệ Phi Long lên tiếng nói trước:

- Quan lão sư, nghe nói vật kỳ báu của võ lâm là Quảng Thành nhị báu đã lọt vào tay của quý phái, chẳng hay tin này thực hư ra sao? Bằng Cách mỉm cười đáp:

- Lời đồn đại của giang hồ ít khi đúng với sự thật, lão cũng đang để tâm điều tra vụ này, nhưng theo chỗ lão hay biết thì hình như La Thái đã lấy được và nghe nói La Thái hiện nay đang gia nhập Tam Nguyên Bang. Vệ giáo chủ hiện đang kết minh với Tam Nguyên Bang sao không hỏi Tam Nguyên Bang mà lại đến đây hỏi lão phu làm chi? Phi Long hơi ngạc nhiên và nói tiếp:

- Nhưng La Thái đã bị đối phương bắt rồi, cả thiếu nữ họ Hà của quý sư cũng mất tích nốt, nay Quan lão sư bảo là không biết là nghĩa thế nào? Bằng Cách nổi giận trầm giọng đáp:

- Hà Phụng Nhi bị Khương Huân Tổ bắt đi, nhất định không chịu trao trả cho Quan mỗ mà lại bảo là mất tích, hừ hừ... lão với Huân Tổ thì không đội trời chung.

Nói xong, mặt lão sư lộ đầy vẻ sát khí, y giả bộ rất khéo khiến Phi Long không dám ngờ vực liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Huân Tổ nói dối đánh lừa ta chăng?" Nghĩ như vậy vị giáo chủ này hơi do dự.

Sự thật thì Quảng Thành nhị báu hiện giờ ở đâu, Bằng Cách không hay biết gì cả cho nên lúc này mới nói mạnh như thế.

Lạc Dương với Tô Lan và các thiếu nữ đã tới rừng táo và hiện đang ẩn núp ở trên cây, nghe thấy Bằng Cách nói như vậy liền cười thầm. Tô Lan liền rí tai Lạc Dương và nói:

- Nhũ phụ cũng biết nói dóc lăm đấy nhỉ? Hà Phụng Nhi xen lời nói:

- Quan lão gia đã nói như vậy, bắt buộc tiện ty phải ra mặt mới được! Lạc Dương vội lấy một cái mặt nạ da người đưa cho Phụng Nhi và khẽ dặn rằng:

- Chị Phụng Nhi cứ đeo cái này vào đi! Không có việc gì đâu! Phụng Nhi mặt đỏ bừng không dám nhìn thẳng chỉ giờ tay ra mà đỡ lấy cái mặt nạ da người ấy thôi.

Lúc ấy Phi Long đang chán chừ không biết nói năng thế nào cho phải thì Vạn Minh Viễn cười nhạt một tiếng và xen lời nói:

- Chúng ta hãy tạm gác việc này sang bên đã! Phen này Vạn mỗ tới đây là muốn trả mối thù của quần hùng bị lửa thiêu đốt, thử hỏi các vị đó có tội tình gì đâu mà bị tai kiếp như vậy nên Vạn mỗ nói, người còn sống một ngày thì trong võ lâm không được yên ổn một giờ một phút nào hết.

Bằng Cách nghe thấy Minh Viễn nói như vậy bèn quát hỏi:

- Người là ai mà dám can thiệp đến công việc của lão phu? Minh Viễn vẫn cười một cách âm trầm và trả lời rằng:

- Họ Quan kia! Người có biết ngày này sang năm tức là ngày kỵ đầu của người đấy, người còn làm bộ làm phách làm chi nữa, lão phu là Vân Vụ Sơn Chủ Vạn Minh Viễn đây!...

Bằng Cách đã nổi giận, liền cười lên như điên như khùng và nói:

- Có giỏi thì người cứ việc ra tay thử xem, lão phu này có sợ ai bao giờ đâu? Minh Viễn nổi giận liền giở thế Hoành Sơn Đoạn Vân (ngang núi ngắt mây) đánh chéo sang, sức mạnh, thế nặng và còn có tiếng kêu veo veo nữa.

Bằng Cách liền giở hữu chưởng lên đỡ luôn.

Mọi người nghe bùng một tiếng thật lớn, tiếp theo đó cả hai người cùng lùi về phía sau ba bước.

Kim Ty Nhân Vệ Phi Long liền nhảy tới giữa hai người mỉm cười nói:

- Vạn huynh hãy khoan đã! Y lại quay sang nói với Bằng Cách:

- Mong lão sư nghe lời khuyên của Vệ mỗ, cùng Vệ mỗ đi Hạ Khẩu một chuyến để đối chất với Huân Tổ về việc Quảng Thành nhị báu, như vậy lão sư sẽ tránh khỏi tai ách liền.

Bằng Cách cười ha hả, tiếng cười chỉ kêu như tiếng chuông ai nghe thấy cũng kinh hồn.

Phi Long biến sắc mặt nói tiếp:

- Quan lão sư, có phải lão sư muốn bắt ép Vệ mỗ phải dùng võ lực để đối phó đây không? Bằng Cách ngắt tiếng cười liền sầm nét mặt lại đáp:
- Tuy Vệ Phi Long có đôi chút tên tuổi ở trên giang hồ thật, nhưng chưa xứng chỉ bảo được lão phu.

Phi Long cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Lúc này không phải là lúc cãi vã, nếu Vệ mỗ không tự tin thì Vệ mỗ cũng không dám lên tiếng nói như vậy. Nếu ngài không thêm đấu với Vệ mỗ thì trong rừng tảo này đệ đã xếp đặt thiên la địa võng, nếu ngài thông thả đi ra được thì Vệ mỗ quyết không ra tay ngăn cản.

Y vừa nói xong, những bụi cây ở bốn phía xung quanh đã có tiếng người xì xào...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Châu Liên Bích Hợp Lời Nặng Lòng Dài

Bằng Cách nghe thấy tiếng xì xào đó, đã biết bốn xung quanh có người bao vây ngầm rồi nên lão hiệp cũng hơi hoảng sợ, Trí Hò và Trần Bách Thành vẫn trấn tĩnh như thường, hai người đưa mắt nhìn bốn xung quanh để nhận xét tình hình.

Lạc Dương cùng Tổ Lan với sáu nữ tỳ kia, ẩn núp ở trên một cành cây cổ thụ cành lá rậm rạp đã trông thấy bốn xung quanh có bóng người ló nhỏ, mọi người thoáng đêm qua một cái, thấy chúng có chừng bảy tám chục người. Những người đó đều là những tay cao thủ nên thân pháp của họ lẹ làng vô cùng, đủ thấy Vệ Phi Long đã định tâm bắt giữ hết mọi người không để cho ai thoát nạn.

Bằng Cách lại lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Vệ Phi Long, chỉ sợ hôm nay không phải lão phu bị tai kiếp mà chính lại là các ngươi lâm nguy thì đúng hơn, nói suông vô ích, lão phu lãnh giáo võ học của Vệ giáo chủ trước? Phi Long gật đầu đáp:
- Quan lão sư hào khí hơn người, Vệ mỗ rất kính phục Nói xong, y lấy thế đứng và đợi chờ thế tấn công của lão sư.

Đột nhiên Bách Thành bỗng lớn tiếng quát bảo:

- Hãy khoan! Rồi lão hiệp tiến ra giữa sân. Vệ Phi Long liền lên tiếng hỏi.
- Ngươi muốn nói gì? Bách Thành ung dung đáp:
- Xin hỏi Giáo chủ, trận đấu này là hỗn chiến hay là một mình Giáo chủ đấu với lão sư.

Phi Long không biết ý nghĩa lời nói của lão hiệp, liền ngăn người ra hỏi lại:

- Ngươi nói như thế để làm chi?
- Nếu là hỗn chiến thì đôi bên đấu đến còn một binh một tốt cũng phải đấu cho cùng, như vậy binh hung chiến nguy, Giáo chủ chưa chắc đã được phần thắng, theo sự nhận xét của tại hạ thì hôm nay Giáo chủ đã trúng kế mượn dao giết người của Khương Huân Tổ rồi.

Nếu Giáo chủ thắng thì y được ngồi mát ăn bát vàng, còn nếu như Giáo chủ thua thì đã diệt trừ được một tâm phúc đại hoạn.

Phi Long nghe thấy Bách Thành nói như vậy liền rung mình một cái hoảng sợ vô cùng, nghĩ thầm "Phải, một núi không thể dung nạp được hai con hổ, lời nói của người này cũng có lý." Y nghĩ như vậy nhưng mặt vẫn thản nhiên cười một cách kiêu ngạo và lên tiếng hỏi tiếp:

- Một đấu với một thì ngươi có lời lẽ gì nữa không.

Bách Thành đáp:

- Nếu Quan lão sư địch không nổi Giáo chủ thì chúng tôi tự nguyện sẽ thúc thủ để cho giáo chủ trối lại, ngược bằng Giáo chủ thua.
- Ngươi muốn Vệ mỗ tha cho các ngươi phải không? Ngươi phải biết Vệ mỗ bình sinh hành sự ra tay nếu không chắc chắn nắm phần thắng thì không bao giờ ra tay thử thách đâu, ngươi đừng có hòng dọa nạt nữa!
- Quan lão sư cũng vậy, xưa nay những bại tướng dưới tay ông ta không một người nào thoát chết hết.

- Múa múa làm chi cho nó tốn hơi, lão phu hãy giết ngươi trước.

- Huyền Âm Quỷ Quân, ngươi đừng tưởng ta không biết lai lịch của ngươi, ngươi đã ẩn thân ở trên Lê Điền Lĩnh tu luyện Huyền Âm Hàn Cương Chưởng đã lâu năm mà ba nơi yếu huyệt của ngươi là Tinh Xúc, Khí Hải và Đới Mạch vẫn không sao phong bế được, như vậy ngươi lại còn muốn ra mặt xưng hùng xưng bá với đời, như vậy thì có khác gì ngươi tự dẫn thân vào chỗ chết không.

Huyền Âm Quỷ Quân giật mình kinh hãi và nghĩ thầm: "Người này là ai, sao y lại biết ta chưa luyện đến nơi đến chốn như vậy." Y càng nghĩ càng hoảng sợ đưa mắt nhìn Bách Thành một hồi, nhưng y đã nghĩ được đối phương là ai liền.

Bằng Cách thấy Bách Thành có tài như vậy cũng phải kinh hoàng thâm và đã biết Bách Thành chỉ rõ cho mình biết ba nơi yếu huyệt của Huyền Âm Quỷ Quân chưa luyện thành công, vậy cứ tấn công ba chỗ yếu huyệt đó thì thế nào cũng giành chiến thắng. Nên lão hiệp liền nhảy tới trước mặt Bách Thành giật dữ quát bảo:

- Không việc gì đến ngươi, có mau lui xuống không? Bằng Cách giả bộ quát bảo Bách Thành như vậy, Trí Hồ vội vàng lùi lùi về phía sau ngay.

Bằng Cách liền mỉm cười nói với Huyền Âm Quỷ Quân rằng:

- Lão xin lãnh giáo võ công của bạn.

Nói xong ông ta đã xông lên tấn công ngay Khí Hải huyệt của đối phương ngay.

Huyền Âm Quỷ Quân thấy đối thủ nhắm chỗ yếu huyệt của mình mà tấn công, trong lòng đã kinh hoàng và nghĩ thầm: "Lão quỷ này khôn ngoan lắm chứ chẳng phải là tay tầm thường gì đâu. "! Nghĩ đoạn y liền giờ chưởng lên đỡ luôn thế công của Bằng Cách và tay trái lại tấn công luôn năm thế một lúc.

Thế chưởng nào của Huyền Âm Quỷ Quân cũng có hơi lạnh buốt xương kèm theo và mạnh khôn tả.

Bằng Cách vừa múa chưởng tấn công vừa giờ thân pháp kỳ ảo ra tránh né hơi lạnh buốt xương đó.

Nhưng thế công nào của lão hiệp cũng chỉ nhằm vào ba yếu huyệt: Tinh Xúc, Khí Hải, và Đới Mạch của đối phương mà đánh xuống thôi.

Huyền Âm Quỷ Quân bị đẩy lui liên tiếp khiến y không có cơ hội nào mà phản công lại được nên y tức giận khôn tả, hai hàm răng nghiến chặt lại kêu cồm cộp. Y vừa phải tránh né những thế công như vũ bão của Bằng Cách vừa phải bảo vệ ba nơi yếu huyệt nên chỉ sử dụng được năm thành công lực ra phản công lại mà thôi, đồng thời y nhờ thân pháp rất linh hoạt để tránh né, mới chưa bị đánh bại ngay.

Phi Long đứng cạnh nó cứ chăm chú nhìn xem võ công của Bằng Cách có chỗ nào khuyết điểm không.

Bách Thành đứng ở đó cứ nhìn vào cha con của Phi Long.

Ánh Hà bỗng hỏi Phi Long rằng:

- Cha xem võ công của Quan Bằng Cách ra sao?

- Võ công của người này rất trác tuyệt, hiện giờ y đối địch với Huyền Âm Thần Quân, chưa giờ hết tài ba ra đâu, nên bây giờ chưa thấy được võ công của y cao thâm đến mức nào...

Nói tới đó Vệ giáo chủ mỉm cười và nói tiếp:

- Nhưng cha có thể thắng nổi y một cách dễ dàng.

- Có phải cha giờ môn tuyệt học Khoán Tuyệt và Kim Ty Hóa Độc ra đối địch phải không? Vệ Phi Long gật đầu nhưng đột nhiên biến sắc mặt và khẽ nói tiếp:

- Vừa rồi cha rủ y tới rừng táo này, y không do dự gì cả mà nhận lời tới ngay, chắc thế nào y cũng có âm mưu quỷ kế gì để đối phó với chúng ta, nên y mới dám tới một cách mạnh bạo như thế, Hà nhi nhân lúc chúng không chú ý đến, con mau ra dẫn bảo các anh em ẩn núp trong bụi cây, để thấy tên nào cướp đường đào tẩu thì cứ việc bắn nỏ luôn không để cho một tên nào thoát lưới cá. Còn bốn tên mà cha sai tới khách sạn khám xét sao mãi đến giờ vẫn chưa thấy chúng về? Con thử xem chúng đã về chưa? Ách Hà gật đầu, ngờ đâu lúc ấy trận đấu của hai người đã biến hóa, chỉ thấy Bằng Cách rú lên một tiếng, song chưởng hóa thành mười ngón tay kỳ ảo vô cùng bỗng trên bỗng dưới khiến cho đối phương cũng không hiểu ý ra tay như thế nào mà chống đỡ.

Phi Long thấy vậy kinh hãi thâm và nhận thấy sự ước đoán của mình không sai, đối phương đã giấu ngón giấu tài, bây giờ mới giờ ngón võ công kỳ tài ra. Thì ra võ công của Bằng Cách đang thi thố đó chính là Phong Vân Bát Trảo, huy động võ công này liền có tiếng gió kêu vù vù và hai tay múa động như là những đám mây làm hoa mắt đối phương lợi hại đến nỗi có thể nói là quý khốc thần sầu được! Tất cả mọi người thấy Bằng Cách giờ môn tuyệt học kỳ diệu ra đều trở mắt lên xem.

Huyền Âm Quỷ Quân bị bao vây trong pho Trảo kỳ lạ đó, trong lòng kinh hoàng, y liền nghĩ ra được một kế, định đánh thí thân có chết cả hai chết cùng một lúc nên y không hãi sợ mà còn dồn hết Huyền Âm Cương Phong vào hai bàn tay cứ tấn công tới tấp chứ không tránh né và chống đỡ như vừa rồi nữa.

Bằng Cách thấy vậy cười nhạt một tiếng, khẽ né mình sang bên tránh thế chưởng của đối phương rồi đột nhiên xoay tay phải một cái và gió chỉ ra đâm luôn.

Huyền Âm Quỷ Quân, không tránh được chỉ của đối phương trong lòng vừa kinh hoảng thì Khí Hải huyết bị đâm trúng, mọi người chỉ nghe thấy y rú lên một tiếng rất thảm khốc và mồm học máu tươi, ngã ngửa ra sau lăn lộn mấy vòng, các khớp xương ở khắp mình mẩy kêu lộp cộp một hồi, công lực của y đã tàn mất hết.

Bách Thành vội chạy tới bên cạnh Bằng Cách và khẽ nói:

- Phen này thế nào Phi Long cũng ra tay đấu, lão anh hùng chó nên để cho tay của y đụng đến mình mẩy của mình.

Nói xong, Trí Hồ lại lùi luôn về phía sau.

Quả nhiên Phi Long biến sắc mặt lộ vẻ sát khí, đưa mắt ra hiệu cho Ánh Hà một cái rồi từ từ tiến tới trước mặt Bằng Cách.

Ánh Hà vội giờ khinh công ra chạy vào trong các bụi cây tức thì.

Bách Thành thấy vậy rất ngạc nhiên, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa và đoán chắc nếu đuổi theo vào trong đó thế nào cũng ngộ hiểm nên y tỏ vẻ lo âu vô cùng.

Chỉ trong thoáng cái Bách Thành đã tươi cười ngay được vì y đoán chắc Lạc Dương thế nào cũng đón Ánh Hà, như vậy hoàn cảnh ở đây có thể chuyển nguy thành yên nên mới khỏi lo âu như vừa rồi và cứ lùi từ từ về phía sau tới gần một cây táo lớn.

Hãy nói Phi Long đã tới gần Bằng Cách, trong lòng đã định sẵn một độc kế. Y đoán chắc nếu mình tới gần Bằng Cách thế nào cũng giờ pho Chảo kỳ lạ hồi này ra nắm cổ tay phải của mình.

Nếu Bằng Cách quả thật nắm cổ tay của Phi Long như vậy thì thế nào cũng toi mạng ngay, nhưng Bằng Cách đã quát lớn một tiếng, múa song chưởng tấn công luôn.

Chưởng phong của lão hiệp như bài sơn đảo hải, lấn át tới.

Phi Long ngạc nhiên vô cùng không dám chống đỡ vội tránh sang bên ba bước, nhân dịp đó Bằng Cách liền giờ một pho chưởng kỳ lạ ra chỉ thấy chưởng phong của lão hiệp mạnh như vũ bão và áp đảo tới tấp.

Vệ Phi Long đành phải giờ chưởng lên chống đỡ. Hai người đứng cách nhau bảy tám thước mà dùng chưởng phong tấn công nhau thôi. Chưởng lực của hai người ngang nhau nên đầu luôn mây chục hiệp mà vẫn không phân thắng bại.

Ở trên cây cổ thụ nọ, Tổ Lan bỗng nhìn Lạc Dương cười và hỏi:

- Dương đệ lòng cứng như sắt thật, lại nhẫn tâm không thèm gặp Vệ cô nương nữa phải không? Lạc Dương hồ thẹn mặt đỏ bừng gượng cười đáp:

- Đến giờ phút này mà chị Lan còn nói đùa tôi..

Tổ Lan nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Dương đệ, Vệ cô nương có lòng yêu đệ thật, hiền đệ không nên phụ lòng cô ta, tôi không phải là người hẹp lượng, hơi tí là ghen tuông dẫu, quý hồ đệ đừng có phụ bạc tôi.

Lạc Dương đang phân vân khó xử, Tổ Lan lại nói tiếp:

- Trong rừng thiết lập mai phục như vậy, chắc Vệ Phi Long thế nào cũng có âm mưu ác độc muốn bắt trọn ở nghĩa phụ tôi với các người, bây giờ chỉ có một mình hiền đệ có thể hòa giải được khiến đôi bên khỏi bị tổn thất.

Nói xong, nàng ra hiệu cho sáu nữ tỳ xuống quét sạch bọn giặc mai phục đó.

Sáu nữ tỳ vâng lời đi liền.

Chỉ trong chớp mắt bọn giặc mai phục quanh đó hai mươi trượng đều bị giết chết hết.

Sáu nàng lại quay trở lại. Tổ Lan liền thúc giục Lạc Dương đi gặp Ánh Hà ngay.

Lạc Dương thở dài một tiếng, bắt đầu đi liền nhảy xuống đất, chàng vừa gặp Ánh Hà vào tới bụi cây này, chàng vội bỏ mặt nạ ra tiến lên nghênh đón ngay.

Ánh sáng trong rừng tối om, thân hình của Lạc Dương nhanh như điện chớp, Ánh Hà chỉ thấy một luồng gió mạnh lấn át tới nàng đang kinh ngạc thì đã thấy một cái bóng người hiện ra trước mặt, hai cổ tay của mình đã bị người đó nắm chặt, đồng thời nàng nghe thấy một giọng quen thuộc kêu gọi:

- Vệ cô nương! Nàng mừng rỡ vô cùng vì đã nhận ra người đó chính là người mình đã nhớ nhung và cũng đang muốn gặp gỡ, hớn hờ la lớn:

- Lạc đại ca đấy à? Nàng vừa nói một câu nước mắt đã ứa ra. Lạc Dương đáp:

- Chính là tại hạ, tại hạ cũng biết lệnh tôn với cô nương đây muốn bắt tại hạ lắm.

Ánh Hà lắc đầu với giọng u oán trả lời:

- Chẳng lẽ đại ca còn chưa biết lòng của tiểu muội hay sao! Khi nào tiểu muội lại có lòng định ám hại đại ca như thế?

- Nhưng lệnh tôn nhất định không buông tha cho tại hạ.

Lạc Dương nói vậy xong, không thấy Ánh Hà trả lời gì cả thì nói tiếp:

- Hiện giờ đôi bên như nước với lửa, không thể nào dung hòa được, cô nương nên nghe theo lời khuyên của tại hạ mà sớm rút lui đi, bằng không sẽ bị họa lây liền!

- Đại ca không thắng nổi cha tôi đâu! Đại ca đấu với cha tôi chỉ gặp nguy hiểm thôi.

Đại ca rút lui ngay đi thì hơn không? Hạng thất phu vô tội, chỉ vì mang theo vật báu trong người mới có tội thôi. Đại ca hà tất phải giữ Quảng Thành nhị báu làm chi để đến nỗi phải mang họa vào thân như vậy?

- Cô nương cũng cho tôi đã lấy được Quảng Thành nhị báu ư?

- Chả lẽ đó là tin thất thiệt hay sao?

- Phải, tôi không ngờ cô nương lại tin được lời đồn hão huyền ấy!

- Nếu vậy đại ca cùng tôi ra gặp cha tôi để giải thích cho ông ta khỏi hiểu lầm, như vậy đôi bên sẽ không còn oán hận nhau nữa.

- Khỏi cần phải giải thích gì hết, quý hồ cô nương ra lệnh cho những người mai phục này rút lui hết, tại hạ sẽ có cách hòa giải ngay! Ở Quế Lâm, Ánh Hà vì thừa lệnh cha đi làm một việc, ngờ đâu lúc về tới mới hay Lạc Dương đã bỏ đi rồi, nàng đau lòng vô cùng, hỏi phổ ký khách sạn mới biết chuyện lão đạo sĩ với La Thái cùng Tam Hưng, hiển nhiên việc này thế nào cũng có Lạc Dương nhúng tay vào nên mới đuổi theo bọn người kia. Nàng hậm hực rời khỏi lâu Hội Tiên trở về Tuyết Liên tổng đàn ở Thương Ngô.

Không bao lâu, nàng lại nghe tin đồn Quảng Thành nhị báu đã bị một thiếu niên anh tuấn và một lão đạo sĩ cướp được, rồi lại nghe đồn thiếu niên anh tuấn ấy đang ở chung với Hách Tổ Lan không cần phải nói rõ ràng cũng thừa biết ngay thiếu niên anh tuấn ấy chính là Lạc Dương rồi.

Từ đó trở đi nàng cứ rầu rĩ hoài, cha nàng mới quyết định không kết minh với Tổ Lan mà bắt tay với Tam Nguyên Bang, nhất ý lên miền bắc để cướp Quảng Thành nhị báu.

Như vậy, Ánh Hà có thể toại nguyện nên nàng hớn hờ vô cùng, nhưng bây giờ nàng gặp lại Lạc Dương lại muốn tỏ bày hết tâm sự.

Lúc này Lạc Dương bảo nàng là trái ngược mệnh lệnh của cha, rút lui hết bọn mai phục, nhưng nàng không sao cự tuyệt chàng đành phải tủm tủm cười và đáp:

- Nếu vậy, đại ca ở đây đợi chờ tiểu muội.

- Cô nương đi mau đi, tại hạ xin ở đây chờ cô nương Ánh Hà cười một cách lài rồi nhanh chóng bước đi luôn.

Bách Thành ở trong bóng tối thấy vậy liền thở dài một tiếng rồi nói:

- Chữ tình khiếp thật!...

Lão hiệp nói xong, liền hiện thân ra và nói với Lạc Dương rằng:

- Thiếu hiệp! Võ công của Vệ Phi Long trác tuyệt. Quan lão anh hùng địch không lại y đâu, thiếu hiệp mau ra đỡ hộ đi, đừng để cho Phi Long va đụng vào người của thiếu hiệp còn việc ở đây để mỗ phụ trách cho! Lạc Dương ngạc nhiên trả lời:

- Tại hạ còn ở đây chờ Vệ cô nương..

- Việc ở đây có lão lo xong hết và cam đoan với thiếu hiệp, thế nào lão cũng xin trả Vệ cô nương cho thiếu hiệp là được rồi.

Lạc Dương đỏ bừng vội lấy mặt ra đeo vào rồi đi luôn.

Bách Thành nhảy lên ngọn cây, rỉ tai nói với Mai Nhi mấy lời, Mai Nhi gật đầu đi luôn.

Hãy nói Ánh Hà chạy vào trong rừng, bỗng có một đại hán nhảy ra, nàng vội hỏi:

- Tứ Diên đã về chưa? Miêu trại chủ và Giáo chủ có lệnh, tất cả những người có nhiệm vụ mai phục phải rút lui hết và trở về Tương Dương đợi lệnh.

Đại hán họ Miêu có vẻ không tin, tỏ vẻ hoài nghi. Ánh Hà cười nhạt nói tiếp:

- Bỏn cô nương đã truyền rồi, nếu người không nghe có hỏng việc thì cô nương này xin không biết đến đấy nhé! Đại hán họ vội đáp:

- Thuộc hạ đâu dám, nhưng chưa thấy Tứ Diên trở về, chỉ sợ có việc gì biến hóa chăng?

- Vì vậy Giáo chủ mới phải dùng kế muốn bắt giả bộ thả để lão tặc họ Quan đào tẩu mới có thể tìm ra được Quảng Thành nhị bá.

Đại hán họ Miêu giờ tay ra vỗ vào đầu mình một cái lớn tiếng cười và nói:

- Thuộc hạ hồ đồ thật, sao mà không nghĩ tới điều đó! Nói xong, y vội quay vào trong rừng, tiếp theo đó có mấy tiếng còi vọng ra liền! Ánh Hà thấy tên họ đã vắng lời đi rồi liền nghĩ thầm: "Nếu cha ta nổi giận bảo ta làm trái lệnh thì không biết ta sẽ bị tội gì đây?" Nghĩ đoạn, nàng u oán thở dài một tiếng, nàng bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng cười khanh khách và có tiếng nói rằng:

- Vệ cô nương vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Ánh Hà giật mình kinh hãi, vội giơ song chường lên bảo vệ lấy trước ngực, quay mình quay lại thì thấy Mai Nhi đang nhìn mình mỉm cười.

Và Mai Nhi đã lên tiếng nói tiếp:

- Cô nương chớ có hiểu lầm, Lạc thiếu hiệp vẫn chưa quên mối tình của cô nương đâu, từ khi chia tay ở Quê Lâm tới giờ, thiếu hiệp vẫn nhớ tới cô nương hoài. Lan cô nương tới rất rộng lượng muốn cô với cô nương cùng thờ một chồng nhưng không biết ý định của cô nương ra sao? Cho nên mới sai tỷ nữ ra đây mời cô nương đề hồi chuyện.

Mấy lời nói đó, chữ nào cũng rung động đến trái tim của Ánh Hà, nàng vừa cảm động vừa bằng lòng nhưng lại sợ Mai Nhi nói dối nên nàng vẫn còn do dự và đôi má nàng đỏ bừng.

Mai Nhi nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Xin cô nương cứ tin lời của cháu đi, cháu nói không sai một tí nào đâu, nếu cháu mà nói láo thì cho sau này bị trời đánh thánh phạt!...

Ánh Hà thấy Mai Nhi thề nặng như vậy liền thẹn thùng khẽ đáp:

- Phiền chị dẫn đường! Mai Nhi tủm tỉm cười, rồi cùng Ánh Hà song song đi luôn.

-oOo-

Hãy nói, Vệ Phi Long với Quan Bằng Cách đang đấu chí từ với nhau, chỉ trong nháy mắt hai người đã đấu hơn trăm hiệp Phi Long thấy đấu mãi không thắng nổi đối phương, trong lòng tức giận vô cùng, định xoay thế võ khác để tấn công tiếp.

Quyết định như vậy liền giờ luôn một pho chuông rất huyền diệu ra, Bằng Cách thấy thân pháp và chiêu pháp của đối phương huyền ảo vô cùng liền giờ Phong Vân Bát Trảo ra chống đỡ.

Phi Long chăm chú xem Phong Vân Bát Trảo của đối phương ra sao để tìm chỗ sơ hở mà tấn công vào chỗ đó.

Ngờ đâu hai người đều là cao thủ thượng thặng trong võ lâm, trong một thời gian ngắn không người nào có thể hạ nổi người nào cả.

Lúc ấy Lạc Dương đã hiện thân, đột nhiên ở trên ngọn cây có hai mươi người như hai mươi mấy con chim bay xuống người đi đầu quát to:

- Vệ Phi Long, ta tưởng ngươi rút đầu cỏ ở Thương Ngô không ra. Bây giờ trời đã cướp mất hồn phách của ngươi cho nên chúng ta mới có dịp đòi lại món nợ cũ.

Thì ra người đó là Thất Tinh Sứ Giả Diên Thu Giả trong đó có cả Thương Nam Triệu Chấn Xuân nữa, hai mươi mấy người đi như bay tới.

Ngoài ra lại còn có một thiếu niên có một bộ mặt rất lạnh lùng nữa.

Phi Long với Bằng Cách liền ngừng tay lại không tấn công nhau nữa, Phi Long vừa cười vừa lên tiếng nói:

- Lão tướng là ai, hóa ra là du hồn đã thoát chết trước kia.

Thương Giả cười ha hả nói tiếp:

- Vệ Phi Long, ngươi mới là kẻ sắp chết đến nơi.

Phi Long cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Ngươi chớ có khoe khoang vội, hãy chờ xem ai thắng ai bại rồi hãy nói khoác như vậy sau.

Tuy y nói như thế nhưng trong lòng hơi kinh hoàng và nghĩ thầm: "Sao mãi không thấy Hà nhi quay trở lại, tại sao bọn Thu Giả lại xông vào được trong rừng tảo này? Chẳng lẽ bọn thủ hạ của ta đã bị bọn chúng giết hại cả rồi hay sao?" Nghĩ đoạn, y liền xông lại tấn công luôn.

Thu Giả giờ chường lên chống đỡ một chường và nhảy lùi về phía sau bảy thước, mồm thì quát lớn:

- Hãy khoan! Phi Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa? Đột nhiên thiếu niên mặt lạnh lùng giờ tay lên như mười cái móc xông lên nhắm người của Phi Long mà tấn công luôn.

Liền có hai luồng gió lạnh trấn áp tới, Phi Long thấy vậy cười nhạt một tiếng xoay người vòng tròn một vòng tránh sang bên một cách khéo léo và tung mình nhảy ra ngoài xa hơn ba trượng rồi mới lớn tiếng nói:

- Ngươi là ai? Thiếu niên nọ thấy mình tấn công không trúng, ra vẻ tức giận vô cùng lớn tiếng nói:

- Thiếu gia là Mạnh Kim Hùng, nghịch tặc, ngày hôm nay nơi rừng cây tảo này là chỗ chôn thân vùi xác của ngươi đấy, ngươi có biết không? Phi Long thấy Kim Hùng mặt lạnh lùng đầy sát khí.

Lạc Dương khẽ kéo tay Bằng Cách và rỉ tai nói rằng:

- Lúc này không đào tẩu còn đợi chờ đến bao giờ nữa.

Bằng Cách liền giờ tay lên phát một cái. Mười mấy người liền tung mình chạy vào trong rừng mất dạng.

Khi một người vào tới trong rừng đã thấy Tổ Lan cùng mười mấy nữ tỳ và Bách Thành đang đứng đợi chờ ở đó, đồng thời Lạc Dương cũng thấy Mai Nhi đang ẩm Ánh Hà, nàng đang mê man bất tỉnh, nên chàng cả kinh vội hỏi:

- Chị Mai! Vệ cô nương làm sao thế? Mai Nhi tìm tìm cười đáp:

- Tướng công khỏi phải lo âu như thế cô ta chỉ chết giấc thôi, một lát nữa sẽ tỉnh lại liền.

Tổ Lan vừa cười vừa xen lời nói:

- Dương đệ mau kiếm Gia Hăng đi! Lạc Dương đưa mắt nhìn Bách Thành, thấy ông ta không nói năng gì, thờ dài một tiếng liền dẫn mọi người rời khỏi rừng tảo.

Trong khi đi đường chàng ngấm ngấm hỏi Bách Thành tại sao Ánh Hà lại mê man bất tỉnh như thế? Nhưng Bách Thành thoái thác không chịu trả lời.

Lạc Dương tức giận không hỏi nữa, cứ hậm hực lầm lũi mà đi thôi.

Chiều ngày hôm đó, mọi người đã đi tới cạnh sông Hán Thủy, nơi đó vắng tanh và cũng không thấy một chiếc thuyền đánh cá nào, Bằng Cách lên tiếng hỏi:

- Hiền đệ đã đến chưa? Lạc Dương ngăn người ra đáp:

- Ở đây đi thuyền lên chừng năm dặm đến chỗ giao điểm của mấy con sông và cũng là chỗ ở của Khẩu Hán Tường, sao ngày hôm nay không thấy một con thuyền đánh cá nào hết về phía đằng kia cũng không khói bốc lên như vậy lạ lùng thật! Tổ Lan xen lời nói:

- Dương đệ nhận kỹ lại xem, có đúng là chỗ này không? Lạc Dương đáp:

- Tiểu đệ nhớ kỹ rồi, trước khi đi, Hán Tường còn dặn là thế nào cũng cho thuyền đánh cá ở đây đợi chờ, tuy rời khỏi chỗ ở của y, tiểu đệ không đi theo con đường này, nhưng lúc tới thì đệ đi với y đi qua đây.

Nói xong, chàng tỏ vẻ không yên, bỗng trong bụi lao có một chiếc thuyền nhỏ bơi ra, người lái đò chính là Tôn vũ sư, người theo hầu Hán Tường lâu năm.

Thuyền vừa đậu vào bờ, Tôn vũ sư đã nhảy vào bờ, mặt tỏ vẻ u oán nói:

- Lạc thiếu hiệp nếu không nghe giọng nói của thiếu hiệp thì đệ không dám ra đây rồi.

Thiếu hiệp, chủ nhân đã bị người ta bắt cóc đi rồi! Lạc Dương nghe nói biến sắc mặt vội hỏi lại:

- Tôn vũ sư có biết người đó là ai không? Tôn vũ sư lắc đầu đáp:

- Tại hạ đi Tương Dương để mua những đồ cần dùng không ngờ khi về tới Triều Châu thì thấy nhà trống không và mười mấy gia đình thuyền ở quanh đó cũng mất tích.

- Tại sao vũ sư lại biết quý chủ nhân bị người bắt cóc?

- Trên đảo còn lại một ông lão bộc, ẩn núp trong bụi lao không bị bọn giặc bắt đi.

Bách Thành vội xen lời nói:

- Thôi, đừng nói nữa, chúng ta mau tới đó xem bọn giặc có để lại vết tích gì không và như vậy mới biết được lai lịch của kẻ địch.

Mười mấy người đều bước xuống thuyền nhỏ đó đi luôn, một tiếng đồng hồ sau đã tới chỗ giao điểm của những dòng nước. Thấy cù lao ở giữa dòng nước tối om không có một ngọn lửa nào hết. Khi thuyền đậu vào bờ, Lạc Dương đã vội vàng tiến thẳng vào nhà của Hán Tường, đánh lửa châm đuốc lên xem.

Chàng thấy đồ đạc trong nhà y nguyên, không có một vết tích gì chứng tỏ có sự xô xát ở nơi đây.

Bách Thành đưa mắt nhìn xung quanh một vòng lại bước sang phòng kế bên khám xét vẫn không tìm thấy một vết tích gì khả nghi cả, đột nhiên ông ta ngẩng mặt lên ngửi rồi bỗng lớn tiếng nói:

- Có rồi! Bằng Cách lên tiếng hỏi:

- Trần lão sư tìm ra manh mối rồi ư?

- Khẩu Hán Tường các người bị bọn giặc dùng mê hồn hương làm cho mê man rồi mới bắt cóc đem đi nên đồ đạc trong nhà vẫn y nguyên.

Lạc Dương vẫn còn lo âu lại lên tiếng hỏi:

- Trần lão sư có biết lai lịch của bọn giặc này không? Và sao đại hiệp lại biết Hán Tường các người trúng phải mê hồn hương? Bách Thành đáp:

- Vì trong phòng này còn có chút mùi thơm, kẻ giặc dùng nhiều hương quá nên đến giờ vẫn còn một chút mùi, nếu Trần mỗ không đoán sai thì bọn giặc này ắt phải là dư đảng của Lưu Thừa Bưu, bằng không thì cũng là thù hạ của bọn giặc ở núi Nội Phụng.

- Theo sự nhận xét của tôi thì chắc là thù hạ của Lưu Thừa Bưu chứ không sai vì y chỉ có thù oán với Hán Tường nên nhất cử nhất động của Hán Tường y đều biết rõ hết, vì ngoài Thừa Bưu ra không ai biết chỗ ở bí ẩn của Hán Tường cả.

- Thiếu hiệp nói rất có lý! Nhưng chưa chắc là hẳn như thế, Thiếu hiệp nên biết phi đồ của Tam Nguyên Bang thấy Thừa Bưu chưa đi Hạ Khẩu, chúng biết Thừa Bưu thế nào cũng ngộ hiểm rồi cho nên mới quay trở lại khám nhà của Hán Tường, chúng thấy trong nhà không có người nên chúng đoán chắc Thừa Bưu thế nào cũng ngộ hiểm rồi. Thừa Bưu không phải là một nhân vật của Tam Nguyên Bang nên y có ý hay không, Tam Nguyên Bang cũng không cần nhưng chúng biết Thừa Bưu có thù riêng với Hán Tường, hiện giờ Tam Nguyên Bang sắp tan rã đến nơi, cần nhắc sự lợi hại chưa chắc chúng vì mình Thừa Bưu mà lại gây thù kết oán thêm!

- Nếu vậy Trần lão sư bảo bọn giặc này là bọn nào?

- Theo sự nhận xét của mỗ thì tên giặc sói đầu Trường Duyệt khả nghi lắm, vì người y mang theo rất nhiều cơ mật, không khi nào Mộc Long Tử lại để cho y tiết lộ. Thiếu hiệp nên biết Mộc Long Tử xưa nay vẫn nghe theo lệnh của phái Nga Mĩ, tất nhiên y phải hợp tác với Tam Nguyên Bang bằng không tên giặc sói đầu Trường Duyệt làm sao mà liên lạc với Thừa Bưu được?...

Tổ Lan nghe tới đó vẫn còn nghi ngờ, cau mày lại nhìn Lạc Dương rồi hỏi:

- Mộc Long Tử là ai và giặc sói đầu Trường Duyệt là ai thế hở Dương đệ? Lạc Dương với Bách Thành ngẩn người ra nhìn nhau biết mình đã lỡ lời buột miệng nói ra hai cái tên nhưng Trần Bách Thành đã vừa cười vừa đỡ lời:

- Lan cô nương chớ có nóng lòng sốt ruột như vậy, lát nữa thiếu hiệp sẽ nói rõ cho cô nương hay liền, trời tối rồi, các vị cứ ở trong nhà này nghỉ ngơi một đêm, để Trần mỗ với thiếu hiệp ra ngoài kia khám xét một hồi thử xem! Tổ Lan nũng nịu hỏi tiếp:

- Cho tôi đi với được không? Bách Thành bỗng nhảy tới cạnh Tổ Lan rí tai nàng khẽ nói một hồi, nàng hỏ thẹn mặt đỏ bừng cúi đầu xuống cười khúc khích.

Bách Thành liền kéo tay Lạc Dương đi luôn, ra tới ngoài bờ sông hai người ngồi dưới gốc cây liễu, Bách Thành khẽ nói:

- Tình thế lúc này khẩn cấp lắm, bây giờ cần nhất là chúng ta phải đi núi Nội Phụng để giải cứu các nhân vật Cái Bang chuyển đi này thiếu hiệp thế nào cũng đem Lan cô nương và các người đi theo, như vậy không cần phải nói rõ người ta cũng biết lai lịch của thiếu hiệp liền.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Các người đi với tại hạ thì có liên can gì đâu? Hơn nữa tại hạ cũng không muốn để cho ai biết lai lịch của mình.

- Lão thiết nghĩ có liên quan lắm chứ!

- Thế là nghĩa lý gì?

- Khi Huyền Âm Quý Quân đấu với Bằng Cách, những thế võ của y sử dụng là Phong Vân Bát Trảo, tuyệt học của Ngọc Chung Đảo, như vậy không cần phải nói rõ chúng ta cũng biết Bằng Cách xuất thân ở Ngọc Chung rồi. Chủ nhân của ông ta chắc là Hách Liên Yến Hâu mà thiếu hiệp gặp ở Yến Thạch Sơn tại quan ngoại. Còn một điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là phu nhân của thiếu hiệp không phải là họ Hách mà là họ Hách Liên họ kép.

Lạc Dương nghe nói như xét đánh ngang tai, mặt đỏ sẫm, mồ hôi toát ra như mưa, chẳng không ngờ mình lại kết hôn với con gái của kẻ đại thù của sư phụ, sau này ân sư biết được thì biết nói năng ra sao, nên cứ đứng đờ người ra như tượng gỗ vậy.

Bách Thành trông sắc mặt đã biết ngay tâm sự của chàng vội an ủi rằng:

- Thiếu hiệp đừng lo! Kẻ thù của lệnh sư là Lương Khẩu đảo chủ chứ có phải là cha con Hách Liên Yến Hâu đâu! Mà sự thật cũng không phải Lương Khẩu đảo chủ đã giết hại các vị lệnh sư nương, mà đó là do núi phun lửa rồi cù lao chìm xuống, vì vậy Trần mỗ cũng mừng họ thiếu hiệp và mong thiếu hiệp đừng có lo âu nữa!

- Xin Trần lão sư nói rõ cho tại hạ biết để cho tại hạ đỡ lo âu!

- Hách Liên Yến Hâu chỉ có một cô con gái này mà thôi, yêu quý hết sức, thiếu hiệp là con rể của ông ta tất nhiên ông ta phải coi trọng thiếu hiệp. Sau này ông ta muốn xưng hùng xưng bá trong võ lâm là phải nhờ ở người như thiếu hiệp khuyên ngăn cản trở, việc này nói ra thì dễ nhưng làm thì lại rất khó. Võ công của ông ta rất cao kỳ, tất nhiên lòng hiếu thắng cũng thế, nhưng với thông minh trí tuệ của thiếu hiệp cùng Lan cô nương kiếm chế một cách khéo léo thì Trần mỗ đoán chắc cũng không khó khăn gì đâu!

- Có phải Trần lão sư muốn tại hạ nói rõ lai lịch của mình cho Lan cô nương hay để nàng cùng tại hạ đồng tâm nhất trí giải mối tai họa cho võ lâm phải không? Nhưng tại hạ sợ nói rõ ra như vậy, chưa biết chừng vì thế mà vợ chồng gây gỗ cũng nên!

- Nếu thiếu hiệp không chịu tỏ lộ lai lịch của mình cho cô ta hay, sau này làm sao mà cùng đi núi Nội Phụng được? Nếu thiếu hiệp lại ngấm ngầm không từ biệt mà bỏ đi thì thế nào Lan cô nương cũng nổi giận hờn rồi thay tâm đổi tính đi theo đường tà, lúc ấy kẻ gây nên tai họa cho võ lâm lại là thiếu hiệp...

Nói tới đó, ông ta rí tai Lạc Dương khẽ nói một hồi.

Lạc Dương hồ thẹn mặt đỏ bừng từ từ lên tiếng nói:

- Ý kiến của Trần lão sư rất hay nhưng khổ nỗi hơi chậm chạp một chút. Lão sư nên nhớ hiện giờ tính mạng của Tiền Ninh các người đang nguy hiểm như vậy làm sao mà hoãn trì được?

- Thiếu hiệp nói rất phải, nhưng cô nhân đã dạy: "Dục tốc bất đạt", thiếu hiệp là người gánh vác trọng trách như vậy nhất cử nhất động phải cẩn thận lắm mới được.

Lạc Dương nghe thấy Bách Thành nói như vậy rung mình kinh hoàng nhưng không nói năng gì nữa. Bách Thành lại nói tiếp:

- Còn Vệ Ảnh Hà cô nương cũng mong thiếu hiệp đừng có phụ lòng cô ta, theo chỗ lão biết thì Lan cô nương đã bằng lòng hai người lấy một chồng rồi.

- Việc gì chứ việc này tại hạ đành phải từ chối vì trước khi Tàn Tú chết có nhờ vả tại hạ phải diệt trừ cho được Vệ Phi Long tại hạ đã hăng hái nhận lời rồi như vậy làm sao mà lấy con gái lại giết cha của nàng đi cho được? Nên tại hạ không sao tuân theo ý kiến của đại hiệp được.

Bách Thành nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Thiếu hiệp nên nghe theo lời của mỗ mà làm đi. Mỗ có kẻ lưỡng toàn, không để cho thiếu hiệp khó xử đâu, bằng không mỗ đành rút lui đi xa, từ nay không thêm can thiệp đến chuyện thị phi của võ lâm nữa.

Lạc Dương thấy Bách Thành nói cả quyết như vậy và còn dùng sự bỏ đi để uy hiếp mình như thế ngạc nhiên vô cùng, nhất thời không biết xử trí như thế nào cả, mặt tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Bách Thành thở dài một tiếng nói tiếp:

- Trên đời có Bá Lạc mới có Thiên Lý Mã. Trần mỗ tự phụ có tài trí hơn người nhưng võ công lại rất kém, lúc mới bước chân vào giang hồ đã định tâm phò tá một người có võ công trác tuyệt để gây nên bá nghiệp võ lâm, nhưng sau đó dần dần mỗ nản chí vô cùng vì thấy lòng người nham hiểm khôn tả, sau mỗ gia nhập bọn người trên núi Dã Nhân cũng là sự bất đắc dĩ...

Nói tới đó lão hiệp bỗng rầu rĩ nói tiếp:

- Năm xưa mỗ được lệnh sư cứu thoát chết, lúc nào cũng định trả ơn được một phần nào, tuy sau đó đã biết hiệp danh của lệnh sư nhưng chưa biết tính nết của lệnh sư ra sao, chờ đến khi mỗ biết được lệnh sư quả thật là một người hào khí can vãn, hiệp nghĩa hơn người, ngờ đâu đồng thời cũng hay tin không lành đó, khiến mỗ than tiếc vô cùng. Bây giờ thiếu hiệp là môn hạ của lệnh sư nên mỗ muốn tận hết năng lực của mình giúp thiếu hiệp thành công, vừa để trả ơn lệnh sư vừa để cứu chúng sinh...

Lạc Dương càng nghe càng cảm động ứa nước mắt ra, vội vài chào và đáp:

- Tại hạ biết tội rồi, xin cung kính lãnh giáo.

Đang lúc đó hai người thấy Tô Lan lớn tiếng kêu gọi:

- Dương đệ! Dương đệ!...

Bách Thành vội nói:

- Thiếu hiệp mau vào gặp cô ta đi! Mối còn phải ở đây nói chuyện với Quan lão anh hùng.

Lạc Dương chấp tay vái chào rồi quay mình đi luôn.

Trong căn phòng ngang ở bên phía tây, một cây nến đỏ đang chiếu sáng, một đôi tài tử giai nhân ở trong mừng, hai người đó là Lạc Dương với Tô Lan. Đang lúc vui vầy cá nước, Lạc Dương bỗng thở dài và nói:

- Chị Lan này! Thấy sắc mặt của chàng có vẻ nghiêm nghị, Tô Lan ngạc nhiên hỏi:

- Dương đệ muốn nói gì thế?

- Tiểu đệ chỉ e nói xong câu chuyện này chị Lan lại bỏ tiểu đệ ra đi nên tiểu đệ lo âu vô cùng.

- Ngốc tử! Thuyền theo lái, gái theo chồng, khi nào tôi lại bỏ Dương đệ đi được, dù gặp việc tày trời, chúng ta cũng phải sát cánh gánh vác.

Lạc Dương thở dài một tiếng mới kể rõ lai lịch của mình cho Tô Lan hay.

Thoạt tiên nàng còn kinh hãi, một lát sau nàng liền cười khúc khích vội hỏi lại:

- Sự thật Dương đệ không nói thì tôi cũng đoán biết được một nửa rồi, vì mặt nạ da người của Dương đệ nói rõ cho tôi biết lai lịch của Dương đệ rồi! Nhưng còn lai lịch của tôi, Dương đệ có biết hay không? Lạc Dương đáp:

- Có! Họ của chị không phải là Hách mà là Hách Liên?

- Dương đệ biết thì được rồi, cha tôi không phải là kẻ thù của lệnh sư, năm xưa Lương Khẩu đảo chủ với cha tôi chỉ lạnh với nhau bề ngoài mà thôi, sở dĩ những nhân vật Trung Nguyên bị giam giữ ở đó không bị giết chết cũng là nhờ cha tôi che chở cho, trước ngày đảo Ngọc Chung chìm không biết vì việc gì mà cha tôi cãi nhau với Ngọc Chung đảo chủ, suýt tý nữa thì hai người giờ mặt đối mặt với nhau, cha tôi nổi giận đem chúng tôi đi sang đảo khác, cha tôi rất tự phụ tài ba của mình, phen này vào Trung Nguyên hùng tâm của cha tôi như thế nào không cần phải nói rõ Dương đệ cũng biết rõ rồi, chỉ sợ cha tôi không bằng lòng hôn sự của chúng ta.

- Lệnh tôn thương chị hơn cả tính mạng, biết đâu chà vì chúng ta mà ông ta sẽ thay tâm đổi tính.

- Chỉ mong được như thế...

Đêm hôm đó cuộc ân ái của hai người thiết tha hơn những tối khác nên không bao lâu trống lầu thành đã điểm canh tư, ngoài cửa sổ đã có chân người đi rất khẽ, nhờ thỉnh tai Lạc Dương hay biết liền, kinh hãi thầm và khẽ bảo với Tô Lan rằng:

- Nguy tai, ngoài cửa sổ có người.

Nói xong, chàng vội xuống giường mang theo đôi kiếm Hồng Vân Liệt Diễm. Lúc ấy, Bằng Cách ở bên ngoài cũng quát lớn:

- Tiểu tử kia ngươi không thích lên thiên đường mà lại thích vào địa ngục như thế này, khôn hồn thì thúc thủ chịu trời đi.

Nói tới đó, ông ta cười ha hả một hồi rồi nói tiếp:

- Tiểu tặc vô tri ngươi là cái gì mà cũng đi ra tay chống đỡ...

Lạc Dương ngạc nhiên vội đẩy cửa sổ nhảy ra bên ngoài, đã thấy quần hùng đang bao vây một thiếu niên anh tuấn. Lão anh hùng Bằng Cách giờ Phong Vân Bát Trảo ra tấn công thanh niên đó tới tấp.

Thiếu niên ấy sử dụng một thanh kiếm rất lợi hại và thân hình bộ pháp lại bao hàm tiên thiên kỳ môn nên thế công của Bằng Cách như vũ bão mà không làm gì nổi y.

Bằng Cách đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, vỗ đùi một cái rồi tung mình nhảy lên trên cao rồi đâm bổ xuống vận dụng song chưởng nhắm đầu địch thủ đánh úp xuống.

Thiếu niên ấy cảm thấy chưởng lực của đối thủ như một tảng đá nặng hàng vạn cân đè xuống, khiến khí huyết trong người y rạo rực không sao chịu đựng nổi, bụng bảo dạ rằng: "Phen này ta chết mất." Mọi người bỗng nghe thấy Lạc Dương quát lớn:

- Hãy khoan! Chàng múa chưởng sử dụng bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công đẩy mạnh ra một cái, đồng thời nhanh như điện chớp giờ một tay ra chụp lấy người thiếu niên nọ lôi trở lại.

Bằng Cách đang ở trên không bị trường lực của Lạc Dương đẩy ra ngoài xa ba thước mới rút xuống. Y thấy Lạc Dương đỡ thiếu niên ấy và hỏi:

- Chu huynh sao lại tới đây? Người đó chính là Chu Luân đồ đệ cung của Ngô Giang Ngư Tử Đình Nhất Bình, chàng ta vừa hoàn hồn xong định thần nhìn kỹ mới hay người cứu mình thoát chết là Lạc Dương, liền mừng rỡ hỏi:

- Lạc hiền đệ đây à? Bằng Cách tới gần xen lời nói:

- Thế ra vị thiếu hiệp này là bạn tri giao của Lạc hiền đệ, lão lại tưởng là phi đồ của Mộc Long Tử phái tới, nên lão mới xúc phạm như vậy mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

Chu Luân vội chấp tay vái chào và đáp:

- Không dám tiểu bối Chu Luân xin hỏi lão tiền bối quý tính đại danh là gì? Bằng Cách cười ha hả trả lời:

- Lão Quan Bằng Cách, chắc hai người cách biệt đã lâu, có việc gì muốn nói mời vào trong khách sảnh ngồi chơi chuyện trò sau.

Chu Luân tỏ vẻ do dự, Bách Thành xen lời nói:

- Quan lão anh hùng, chúng ta đừng quấy nhiễu hai người, để họ nói chuyện riêng với nhau, chúng ta vào trong nhà đi.

Bằng Cách mới biết Chu Luân có chuyện riêng muốn nói vội phẩy tay ra hiệu một cái rồi ông ta đi luôn vào trong nhà, quần hùng lần lượt theo sau vào nốt.

Chu Luân thấy Bách Thành biết ý nghĩ của mình như vậy trong lòng kính hãi thăm.

Lạc Dương mỉm cười nói:

- Trần lão sư là bạn cũ của gia sư, người rất thông minh lại đa mưu nhiều kế. Có phải Chu huynh hải sợ vì ông ta biết tâm sự của huynh phải không? Chu Luân bây giờ mới yên tâm hồ thẹn gật đầu đáp:

- Chính thế, nếu là bạn của lệnh sư thì không sao, hiền đệ, ông già áo đen mà chúng ta gặp gỡ ở trên núi Vân Vụ là lệnh sư, hiền đệ có biết không?

- Có, không ngờ gia sư vì buồn rầu câu chuyện dĩ vãng mà ân tích đến như thế. Mỗi lần đệ nhớ đến ân sư không sao cảm được lệ.

- Ngu huynh đi Ngô Giang chúc thọ ân sư ngày đầu chiều ngày hôm sau lệnh sư bỗng giáng lâm, hai vị hợp chuyện với nhau lắm. Trước khi đi lệnh sư lại còn giao ngầm cho ngu huynh một cái hộp sắt, bảo ngu huynh có tái xuất giang hồ thế nào cũng phải trao cái hộp sắt ấy cho hiền đệ. Ông ta còn nói sắp sửa đi xa ra ngoài ít nhất cũng phải năm mười tháng hay một năm mới về Trung Nguyên được, chưa biết chừng không trở về cũng nên, bảo hiền đệ cứ theo lời dạy bảo ở trong cái hộp sắt đó mà hành sự. Nghe giảng hồ đồn đại hiền đệ đã lượm được Quảng Thành nhị bá, tên tuổi của hiền đệ lúc này như mặt trời mọc ở trên cao, ngu huynh tìm kiếm mãi cũng không biết hiền đệ ở đâu, không ngờ giữa đường ngu huynh cứu giúp một nữ đồng bệnh nặng thoát nạn. Theo lời nói của nữ đồng ấy thì nó bị một bọn giặc áo đen bịt mặt bắt trời đem đi, không riêng gì một mình nó, còn nhiều người nữa nhưng vì nó đau yếu người lại bé nhỏ, bọn giặc không để phòng nó thừa cơ đào tẩu thoát, nhưng vì nó bệnh quá nặng cầm cự không nổi mới té lăn ra đất chết, may gặp được ngu huynh, nó bảo nhà nó ở cù lao này, nó còn một người ông đi bắt cá chưa về. Nên ngu huynh mới cõng nó tới đây, không ngờ lại gặp hiền đệ.

Nói xong chàng ta móc túi lấy một cái hộp sắt đẹp ra đưa cho Lạc Dương.

Lạc Dương không mở hộp sắt đó ra xem vội, chỉ mừng rỡ hỏi:

- Chu huynh cứu con nhỏ ấy ở đâu thế.

- Ở ngoại ô huyện Kinh Môn.

Lạc Dương bỗng quay mặt vào trong nhà gọi Bách Thành ra, kể lại câu chuyện của Chu Luân cho hay và nói tiếp:

- Việc này đúng là Mộc Long Tử ở núi Nội Phương ra tay.

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Trần mỗ đoán không sai, nhưng cần phải bàn tán kỹ lưỡng đã, mời hai vị vào trong khách sảnh.

Lạc Dương, Chu Luân đi vào trong sảnh quần hùng đang đợi chờ ở trong Lạc Dương giới thiệu Chu Luân cho mọi người xong, vội vào trong phòng kín mở hộp sắt ra xem, thấy trong đó có hai cuốn sách có nét vẽ do tay Vân Nhạc phác họa, một là Di Lạc Thần Công, một là Hiến Viên Thập Bát Giải và còn dặn rằng: "Việc gì cũng phải nghĩ đến sự tạo phúc cho vô lâm và chúng sinh, đừng có thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng có thấy việc ác mà nhúng tay vào, khiêm tốn nhường nhịn được phúc, kiêu ngạo làm bộ và ác độc sẽ dẫn thân xuống vực thẳm..." Chi vòn vẹn có mấy lời thôi, thư đó cũng đủ làm cho Lạc Dương cảm động hết sức.

Đọc xong lá thư, Lạc Dương nước mắt nhỏ dòng làm ướt đầm cả tờ giấy đó khiến những chữ trong thư cũng bị nhòa mất chỗ.

Chương 25: Trách Nhiệm Nặng Như Núi Đuối Địch Trong Sương Mù

Lạc Dương đọc xong lá thư đó, nước mắt giàn giụa, bỗng nghe thấy Tổ Lan ở ngoài cửa kêu gọi:

- Dương đệ...

Chàng vội lấy áo chui nước mắt, Tổ Lan nhanh nhẹn bước vào, thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Dương đệ, tại sao lại khóc thế? Không thể nào giấu giếm được nữa, Lạc Dương đưa lá thư của sư phụ cho nàng xem, tỏ vẻ hồ thẹn, gượng cười và nói:

- Tiểu đệ có khóc đâu? Đó là tiểu đệ cảm động quá mà ứa nước mắt ra đấy chứ.

Tổ Lan giờ tay đỡ lấy lá thư, thấy có nhiều chữ bị nước mắt làm nhòe nhưng vẫn còn nhận ra được. Xem xong nàng thở dài một tiếng và hỏi:

- Lệnh sư không những anh minh trời phú mà tâm địa lại hiệp nghĩa nhân đức nữa.

Thảo nào ông ta ra đời chỉ có một, hai năm mà tên tuổi đã lừng khắp thiên hạ, khiến người trong võ lâm đều phải kính ngưỡng, không hiểu lệnh sư bây giờ ở đâu? Lạc Dương rầu rĩ, gượng cười, đáp:

- Sư phụ đệ đã đi tới một hòn đảo ở gần Ngọc Chung Đảo để tìm kiếm sư mẫu và mấy vị tiền bối rồi.

Tổ Lan nghe nói ngẩn người ra giây lát, hỏi tiếp:

- Ông ta đi rồi ư? Thấy Lạc Dương gật đầu, nàng lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Trời bẻ mệnh mông, những hòn đảo ở gần đó, hòn nổi, hòn chìm lệnh sư làm sao mà tìm kiếm được. Chỉ có tôi với mấy người nữa mới biết lối đi thôi.

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Đệ chắc trời không phụ người có lòng đâu. Thế nào gia sư cũng tìm thấy.

- Tôi cũng mong như vậy.

Lạc Dương thở dài một tiếng, cất cái hộp sắt vào trong lòng, nắm tay Tổ Lan vừa cười vừa nói:

- Chị Lan, chúng ta ra ngoài khách sảnh đi, trước hết là để hỏi chuyện Chu Luân huynh, sau là bàn cách để đến núi Nội Phương để cứu bọn Cái Bang.

Hai người dắt tay nhau đi ra ngoài phòng đèn ở đại sảnh sáng như ban ngày quần hùng đang ngồi đông đảo tại đó lớn tiếng đàm luận. Chu Luân vừa trông thấy hai người ra vội đứng dậy để nghênh đón.

Chu Luân vội nói:

- Lệnh sư còn có một vật nữa trao cho đệ quên mất trả cho sư huynh.

Nói xong, y lấy một túi vải màu lam nhỏ nhỏ ra đưa cho Lạc Dương. Vội giờ tay ra đỡ lấy cái túi, Lạc Dương mở túi đó lấy một vật gò đen nhánh trên có khắc hình ba con rồng, sư, hổ, điêu khắc rất tinh tế và hình dáng cũng cổ kính nữa, chàng nhìn kỹ mới hay đó là cái thẻ đồng và biết thẻ này là tín vật của Cái Bang như vậy sư phụ chẳng đã giao trách nhiệm nặng nề hưng lại Cái Bang, chàng bỏ cái thẻ vào túi và nói tiếp:

- Cảm ơn Chu sư huynh.

Chàng lại nhìn Bách Thành và hỏi:

- Tại hạ định đi Nội Phương Sơn một phen, chẳng hay Trần lão sư nghĩ sao? Bách Thành mỉm cười đáp:

- Hiện giờ có lẽ khó đi lắm, đề chờ họ về báo cáo ra sao đã...

Lạc Dương tỏ vẻ lo âu nói tiếp:

- Tại hạ chỉ sợ cá bị quây ở trong cạn khó mà đợi đến lúc nước thủy triều lên.

Bách Thành vội đỡ lời:

- Lời nói của thiếu hiệp có lý thật, có phải là Trần mỗ không biết đâu, nhưng hiện giờ tai kiếp của võ lâm đã bắt đầu bùng nổ, công việc càng quét bọn tà ác thiếu hiệp phải gánh lấy, nên phải thận trọng phân biệt xem việc nào nên làm trước việc nào nên làm sau.

Nói tới đó, lão hiệp ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Lệnh sư đã trao bí kíp tuyệt học cho thiếu hiệp rồi, mong thiếu hiệp tu luyện võ công huyền ảo đó ngay, trong một thời gian ngắn để càng quét bọn yêu ma, hơn nữa thiếu hiệp còn một việc này phải làm ngay...

Lạc Dương vội hỏi:

- Việc gì thế? Bách Thành ri tai chàng nói một hồi, Lạc Dương hồ thẹn mặt đỏ bừng đáp:

- Việc gì mà phải vội thế? Bằng Cách cả cười xen lời nói:

- Cười xin hân Hối như vậy, lão mới không hồ thẹn với bạn tốt của lão.

Tổ Lan biết mọi người có chuyện về mình rồi, hồ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng vội chạy ngay vào trong phòng. Bách Thành lại nói tiếp:

- Trần mỗ nói hiện giờ chúng ta không thể rời khỏi nơi đây được, nguyên nhân ra sao, lát nữa sẽ biết liền...

Lão hiệp chưa nói dứt đã nghe thấy trên không có mấy tiếng rú thật dài theo gió vọng tới, ông ta lại nói tiếp:

- Quả nhiên Trần mỗ đoán không sai, bọn giặc của Tam Nguyên Bang đã tới, chúng nhiều người lắm và tên nào tên ấy võ công rất cao siêu đấy.

Lạc Dương nghe nói mặt biến sắc vội hỏi:

- Bình tới đã có tướng cản, nước tới đã có đất lấp, sao chúng ta không đón đánh mà đợi chúng đến đây? Bách Thành mỉm cười đáp:

- Vừa rồi chúng ta đã bàn tính rồi, sở dĩ không ra nghênh đón chúng là vì lấy mình nhân hạ, chúng một nhọc, hơn nữa đường thủy nơi đây rất phức tạp, người ngoài khó mà xâm nhập được, nỗ đảm chắc trong bảy ngày trời quân địch không thể nào vào tới đây được thiếu hiệp khỏi phải lo âu, trước hết luyện tập võ công trong bí kíp và làm lễ thành hôn đi.

Trong bảy ngày đó do Trần mỗ điều khiển mọi việc thiếu hiệp cứ ở trong phòng luyện tập lấy, không cần phải hỏi đến việc khác.

Lạc Dương ngần người ra giây lát rồi đáp:

- Như vậy trăm sự là nhờ ở Trần lão sư cả, tại hạ cảm ơn lão sư vô cùng.

Nói xong, chàng chấp tay chào quần hùng một lượt rồi lui về phòng ở hàng hiên phía đoang.

Bách Thành dặn bảo quần hùng một lượt. Ai nấy vội vàng tuân lệnh đi luôn.

Lúc ấy, Bách Thành ngồi thờ trên cái ghế thái sư đang nhắm mắt ngẫm nghĩ rồi đột nhiên đi về phía tây hiên...

Trên một căn phòng ở trong tây hiên, có một thiếu nữ xinh đẹp đang mê man nằm ở trên giường, thiếu nữ đó là Vệ Ánh Hà liền thấy mặt lạnh buốt, nàng liền mở mắt ra nhìn mới hay là mình đang nằm trong phòng sạch sẽ, trên bàn có thấp một ngọn nến đỏ chiếu sáng như ban ngày, cạnh bàn có một ông già mặc áo xanh, trông mặt mũi rất thanh tú, đang cau mày suy nghĩ, bên cạnh có một thiếu nữ áo xanh đứng hầu, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Ánh Hà nghĩ lại chuyện trước đã biết ông già và thiếu nữ áo xanh này là ai rồi, tức giận vô cùng, liền ngồi dậy hỏi:

- Tại sao các người lại trói cô nương mang về đây.

Nàng không ngờ vừa hỏi được một câu đã thấy đầu óc choáng váng, chân tay mệt mỏi không có một chút hơi sức nào hết, mới biết mình đang bị đối phương điểm huyệt, lo âu vô cùng, vẻ mặt tức giận hết sức. Lúc ấy ông già áo xanh mới từ từ đứng dậy nói:

- Mai cô nương hãy tạm lánh ra khỏi nơi này chốc lát.

Thiếu nữ áo xanh tủm tỉm cười thủng thẳng đi ra bên ngoài luôn.

Ông già áo xanh nhìn Ánh Hà cười và hỏi:

- Vệ cô nương không nên nổi giận như thế, xin hãy nghe lão phân trần vài câu đã.

Ánh Hà hỏi lại:

- Ông là ai?

- Lão là Trần Bách Thành, bạn vong niên của Lạc thiếu hiệp.

Ánh Hà đã nhận ra là bạn của Lạc Dương, mới nguôi cơn giận và nói tiếp:

- Hiện giờ Lạc thiếu hiệp ở đâu?

- Hiện ở phòng kế bên! Ánh Hà nghe nói ngăn người ra nghĩ thầm: "Chẳng lẽ chàng với Tố Lan âu yếm với nhau, coi ta như rắn rít..." Nghĩ tới đó, nàng không sao nhịn được, nước mắt trào ra liền.

Bách Thành thấy vậy mỉm cười nói tiếp:

- Vệ cô nương không nên nghĩ vớ vẩn như vậy hiện giờ Lạc thiếu hiệp hiện đang ở một mình nghiên cứu võ công để đối phó với một tai kiếp võ lâm sắp bùng nổ. Lạc thiếu hiệp tuy rất mến Vệ cô nương, nhưng vì hiện giờ phải đối phó với một tai kiếp rất lớn, trong đó lại liên can cả cô nương nữa, cho nên thiếu hiệp mới phải luyện tập thêm võ công như vậy.

Ánh Hà nghe nói hoài nghi vô cùng, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Bách Thành.

Bách Thành lại nói tiếp:

- Vệ Phi Long tác oai tác quái, nhiều tội lỗi lắm, Lạc thiếu hiệp được người giao trách nhiệm diệt trừ Vệ Phi Long mới được, nhưng vì yêu con gái nên không thể giết cha nàng được, cho nên Lạc thiếu hiệp mới khó xử.

Ánh Hà nghe xong, giận dữ đáp:

- Cha tôi có hành vi gì độc ác đâu mà các người lại vu khống.

- Vệ cô nương có biết ông già cụt tay ở làng Dương Sóc Thạch là ai không?

- Tôi không cần biết ông đó là ai, tôi chỉ biết ông là kẻ thù cũ của cha tôi.

- Ông ta là ân sư thụ nghệ của lệnh tôn đấy.

Lời nói đó của Bách Thành làm cho Ánh Hà giật mình kinh hãi, mặt biến sắc ngay.

Bách Thành lại cười nhạt nói tiếp:

- Ông ta nhất tâm nhất trí, chỉ mong đồ đệ của mình trở nên tuần kiệt đương thời hay là kỳ tài của võ lâm. Không ngờ một cánh tay của ông ta đã bị công lực âm độc của đồ đệ chặt gãy, không những thế, cả tính mạng của ông ta cũng bị hy sinh ở Thạch Thôn. Ngoài chuyện ấy ra, Phi Long còn ám sát anh cướp ngôi, hai tội tày đình ấy, người trong võ lâm dung thứ y sao được...

- Bất cứ người trong võ lâm nói thế nào, nhưng dù sao ông ta cũng là cha tôi.

- Tiếc thay cô nương không phải con gái ruột thịt của Vệ Phi Long, lão mời cô nương đến đây chỉ vì câu chuyện đó thôi, để cô nương khỏi phải nhận giặc làm cha và để Lạc thiếu hiệp khỏi phải khó xử.

Ánh Hà nghe tới đó sắc mặt nhợt nhạt quát mắng:

- Lão tiền bối nói bậy nói bạ để chia rẽ tôi, nhưng bốn cô nương này có phải là dễ lừa dối đâu.

- Không những Phi Long không phải cha ruột cô nương, mà giữa cô nương với y lại còn có một huyết hải thâm thù nữa. Cô nương không nên bảo lão phu nói bậy, cô nương có biết mẹ đẻ của cô nương là ai không? Ánh Hà nghĩ thầm: "Xem như vậy lời nói của ông ta không phải là vô lý đâu, theo lời của cha nói thì mẹ đẻ ta xong, vì quá suy nhược mất máu quá nhiều, nên mới rời khỏi trần, nhưng đến những thủ hạ đắc lực của cha ta cũng không biết mẹ ta là ai, người nào cũng bảo chưa thấy qua, tất nhiên là bên trong thế nào cũng có bí ẩn gì?..." Nghĩ tới đó, nàng bán tín bán nghi, vội hỏi tiếp:

- Chẳng hay Trần lão sư có thể cho biết nhân quả của mối huyết thù đó không?

- Sau này khi cô nương gặp lại Phi Long, thử hỏi y xem năm xưa vào lúc cuối năm ở trên làng Tô Gia tại huyện Nhật Tiều của tỉnh Sơn Đông, trong lúc trời đang mưa tuyết, có một người, một tay giết chết tám mạng, cô nương hỏi xong xem y trả lời ra sao, chứ bây giờ dù lão có khéo nói tới đâu cô nương cũng không tin.

Nói tới đó, ông ta cười một tiếng và nói tiếp:

- Đã lâu cô nương chưa ăn uống gì, chắc là đói lắm, để lão phu sai người đem thức ăn cho cô nương dùng. Sáng mai, cô nương có thể gặp mặt Lạc thiếu hiệp rồi.

Nói xong, ông ta đi luôn.

Trên bờ sông, gió lạnh thổi ào ào càng làm cho cảnh vật tiêu điều và rầu rĩ thêm. Đột nhiên có hai tiếng rú, hai cái bóng đen nhanh như sao phi tới, trên bờ sông đó, đứng sát nhau, rồi đưa mắt nhìn tả hữu một hồi. Bỗng nghe Vệ Phi Long nóng lòng sốt ruột nói:

- Đặng đường chủ, lời nói của Tam Nguyên Bang có thể tin cậy được không? Tiểu nữ bị lão tặc họ Quan bắt cóc vào trong cù lao Cô Độc ở gần đây thật hay hư? Đặng Tinh Hải ngầm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Thế lực của Tam Nguyên Bang rất mạnh, tai mắt lại nhiều, tất nhiên có người trông thấy Hà cô nương bị bắt cóc, bằng không Khương Huân Tổ đâu dám nói một cách quả quyết như vậy.

Phi Long lại hỏi tiếp:

- Thế sao Tam Nguyên Bang không tìm được vị trí của cù lao Cô Độc đó, như vậy là chúng nó nói dối rồi.

- mấy ngày hôm trước do những người thuyền chài trên cù lao dẫn đường, bây giờ những người thuyền chài đó đã biến đâu mất và chỗ đó nhiều sông ngách lăm, bụi lao lại cao tận đầu người, trong lúc đêm khuya như thế này làm sao mà tìm ra được, theo ý tiểu nhân, thì chúng ta nên đợi ngày mai mặt trời mọc, chúng ta sẽ tìm kiếm.

- Tối hôm nay Hắc Kỳ Hội, Nga Mi cùng Tam Nguyên Bang và Tuyệt Liên Giáo của ta có tất cả hơn trăm người tới đây, chẳng lẽ không tìm ra được cù lao ở đâu hay sao.

Bỗng trong bụi lao cách chỗ đó mười mấy trượng có tiếng kêu rú thảm thiết vọng tới.

Hai người cả kinh liền theo tiếng thét đó mà nhảy xô tới, nhưng chân xuống tới mặt đất đã nghe thấy gần đó có một tiếng kêu rú rất thảm thiết khác vọng lên. Phi Long với Tinh Hải hai người đều giật mình kinh hãi, đưa mắt tìm kiếm, thấy trên mặt nước như ẩn như hiện có hai xác đang trôi lênh bênh. Tinh Hải vội hỏi:

- Nguy tai, bạn của phe chúng ta đã bị ám hại rồi để thuộc hạ rú lên một tiếng gọi chúng lại đây tụ hội như vậy mới không bị đối phương giết dần giết mòn.

Phi Long đang nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm xem người đánh lén đó ẩn núp ở đâu.

Tinh Hải lại nói tiếp:

- Giáo chủ đừng có hòng tìm ra được người đó, vì địch ở bóng tối ta ở chỗ sáng chúng tránh mạnh hà hiếp yếu. Nghe nói lão già họ Quan nhiều quý kế lắm, hóa thiêu Tam Nguyên Bang lần đó người chết hơn hai trăm, chỉ có một số ít người là thoát chết, còn thì toàn quân tiêu diệt hết. Khương Huân Tổ tuy hận lão quý họ Quan không thể tưởng tượng được nhưng vì hãi sợ nên không dám gần vì sợ một lần thất bại như trước, vậy Giáo chủ nên cẩn thận thì hơn.

Phi Long lạnh lùng cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Khương Huân Tổ bị rắn cắn một lần đến cái dây dưới giếng ba năm sau cũng tưởng là rắn nót...

Y chưa nói xong, bỗng trước ngực có một luồng gió mạnh lăm át tới, y biết có kẻ địch dùng ám khí đánh lén mình, vội nhảy sang bên dùng chưởng gạt luôn.

Y vừa tấn công một chưởng mà vẫn không sao ngăn cản được sức mạnh của ám khí đó trong lòng kinh hoàng, vì ám khí đó đụng vào bàn tay y đau nhức kỷ lạ cho nên y mới hãi sợ như thế.

Đột nhiên phía đằng xa có tiếng cười nhạt chọc tai và nghe rất âm thầm tiếp theo đó ở ngoài xa hơn trượng phi lên trên cao và quát lớn:

- Vệ Phi Long ngươi bị ám khí độc đáo của ta ném trúng gang bàn tay, nó sẽ theo khí huyết mà lên tận tim, nếu ngươi không kịp vận công bế huyệt đẩy ra bên ngoài, nhưng có lẽ từ nay trở đi võ công ngươi sẽ bị phế hết..

Người đó mới nói tới đây đã đi xa và biến mất.

Người nọ vừa quát xong, Tinh Hải đã định tung mình nhảy về phía người đó, nhưng lại cố nhịn mà đưa mắt nhìn Phi Long trông rất khó coi, vì y đã cảm thấy bàn tay ngứa ngáy và tê tái thật, liền kinh hãi và nghĩ thầm: "Ám khí ai mà phá nổi cương khí hộ thân của ta như vậy?" Tinh Hải khẽ hỏi y rằng:

- Giáo chủ có bị thương không.

Phi Long chưa kịp trả lời đã có tiếng rất âm thầm theo gió vọng tới rằng:

- Vệ Phi Long ta biết ngươi tới đây để tìm con gái, nhưng con của bạn không có ở đây đâu, nàng đã kết bạn đi xuống miền nam rồi, nếu ngươi về tổng đàn ngay thì may ra cha con còn gặp mặt.

Tinh Hải trầm giọng quát hỏi:

- Lời nói của ngài có thật không?

- Lời của ta chỉ có bấy nhiêu thời, tin hay không tùy các ngươi, nếu các ngươi hợp tác với Tam Nguyên Bang thì cường làm bấy, chỉ sợ các ngươi không có chỗ mà chôn.

Nói xong, người đó cười ha hả và tiếng cười ngày càng xa.

Phi Long với Tinh Hải hai người cứ đứng ngẩn người ra. Phi Long là người đa nghi, tuy y thấy hai bàn tay càng ngày càng ngứa ngáy và càng tê tái, trong lòng tuy hãi sợ, nhưng y vẫn không nói nửa lời, chỉ lẳng lặng vận khí hành công đẩy những chất độc đó ra ngoài người.

Đột nhiên có ba tiếng rú rất dài vọng tới, và bỗng thấy ba cái bóng đen phi nhanh như điện chớp phi tới nơi. Một người với giọng khàn khàn lên tiếng:

- Vệ huynh... Vệ giáo chủ...

Phi Long đã nhận ra đó là tiếng nói của Khương Huân Tổ bang chủ của Tam Nguyên Bang, vội lên tiếng trả lời ngay:

- Tiểu đệ ở đây.

Ba cái bóng đen đó như chim cắt phi tới gần. Lúc ấy, Phi Long mới nhận ra ngoài Khương Huân Tổ còn Báo Chương Đồng Cẩm Quang và Du Quế Thìn một cao thủ của phái Nga Mi.

Vừa tới nơi Khương Huân Tổ đã nhìn vào mặt Phi Long và nói:

- Có phải Vệ huynh bị kẻ địch tấn công lên đây không? Tuy ở trong bóng tối mà đã trông thấy sắc mặt của Phi Long khác lạ, nên y mới lên tiếng hỏi như thế.

Phi Long kinh hãi thầm và đáp:

- Tiểu đệ không sao, nhưng riêng có thủ hạ hai người của quý bang là bị kẻ địch hạ độc thủ thôi.

Nói xong y chỉ tay vào hai cái xác đang trôi lềnh bềnh trên mặt nước.

Huân Tổ chỉ đưa mắt liếc nhìn một cái, rồi thờ dài một tiếng, mới đáp:

- Thật Khương mỗ không ngờ lão già họ Quan lại nhiều quỷ kế đến thế, thị món ám khí ác độc hóa huyết của y, đêm khuya dùng ám khí đó tấn công chúng ta khó mà phòng bị được. Người của chúng ta bị giết không riêng gì hai tên này, ngay môn hạ của quý giáo bị chết và bị thương cũng không ít...

- Hiện giờ Khương mỗ lo nhất là Vệ huynh hình như đã trúng phải ám khí gì rồi, với võ học trác tuyệt của Vệ huynh mà cũng không chống đỡ nổi, đủ thấy ám khí đó ác độc và lợi hại như thế nào rồi.

Phi Long nghe nói giật mình kinh hãi, rồi gượng cười kể lại chuyện vừa xảy ra cho Huân Tổ nghe.

Thoạt tiên, Huân Tổ ngẩn người ra nghe sau cùng y cười khì một tiếng và nói:

- Vệ huynh đưa tay cho đệ xem? Phi Long chìa hai tay ra, Cẩm Quang vội bật lửa châm một bó đuốc nhỏ lên chiếu sáng, lúc ấy mọi người mới thấy hai bàn tay của Phi Long đã đỏ hồng và sưng to.

Huân Tổ mỉm cười nói tiếp:

- Quả nhiên, Khương mỗ đoán không sai, huynh đã mắc lừa rồi, ở Vân Mộng Trạch có một thứ cỏ độc đáo tên là Thủy Hồ Phong, tính chất của nó có thể đi được ngược gió, chắc lúc ấy Vệ huynh đã giờ Phách Không Chương ra chống đỡ. Thủy Hồ Phong gặp gió càng mạnh bao nhiêu nó càng bay chống đỡ bấy nhiêu nên nó mới đâm huynh như vậy, chất độc của Thủy Hồ Phong này không mạnh lắm, chỉ trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau, không cần bồi thuốc, nó cũng tự động khỏi liền... Mỗ tưởng Vệ huynh có thần công Kim Ty xưa nay, vẫn có thể lấy độc khắc độc được, như vậy còn có ám khí độc nào mà hại được huynh nữa.

Phi Long nghe thấy Huân Tổ nói vậy tức giận đến mặt tái mét, chỉ muốn bắt được kẻ đùa giỡn mình xé xác ra làm trăm mảnh mới hả giận. Y bỗng nghĩ ra một việc gì, liền hỏi Huân Tổ tiếp:

- Một đôi tay đồng của tiểu đệ quả thật muốn độc cũng không sao xâm phạm được, nhưng chất độc của Thủy Hồ Phong rất nhẹ, sao lại xâm phạm được vào tay của đệ?

- Cho nên tục ngữ mới có câu: "Biết người biết ta bách chiến bách thắng", có lẽ người núp trong bóng tối đùa giỡn này đã biết rõ lai lịch của huynh và y tính ra tay trước, tay của huynh không thể nào khắc chế được nọc độc của Thủy Hồ Phong, nên y mới dùng nó.

Phi Long càng nghe càng tức giận, càng thắc mắc, hai mắt như nổ lửa nhìn quanh một vòng Huân Tổ lại nói tiếp:

- Trời sắp sáng rồi, Khương mỗ đã sai hạ thủ phục mười mặt, chỉ chờ trời sáng tỏ là tìm ra được vị trí của cù lao Cô Độc kia ngay. Vệ huynh, hai vị tạm ngồi giãn, theo Khương mỗ đi tới tổng đàn tạm thời uống một vài chung rượu cho đỡ bức mình đã.

Phi Long đang nóng lòng cứu con gái cũng là Ánh Hà, đồng thời y cũng không muốn bỏ dịp may cướp Quảng Thành nhị bá, nên y hơi suy nghĩ một chút, liền hăng hái nhận lời, rồi cùng Tinh Hải và ba người đi luôn.

Năm người vừa đi khỏi, bỗng trong bụi lao ở trên bờ sông có hai người nhảy ra, một người cười nhạt nói:

- Chúng không dám lục soát trong đêm tối, như vậy có thì giờ cho Trần lão sư bố trí trận pháp rồi, ta phải mau báo cho Trần lão sư mới được.

Nói xong, hai cái bóng người đó đi luôn, chỉ thoáng mắt dạng liền.

-oOo-

Ánh sáng mặt trời vừa bốc, nhưng sương mù của dòng sông vẫn dày đặc che lấp cảnh sắc bốn bên, người vào trong đó chỉ thấy cảnh vật trước mặt chừng hai thước thôi.

Trong đám sương mù ở trên bờ cù lao bỗng có tiếng cười rất hào phóng của Bằng Cách nổi lên, tiếp theo đó lão hiệp lên tiếng nói:

- Trần đại hiệp thật là tài ba và đã tính ra sáng nay trời có sương mù như thế này.

Bách Thành ở đâu tới đã vội đỡ lời:

- Tại hạ có tài ba gì đâu, đó chỉ là nhờ ở nơi sách dạy bói toán đầy thôi, tối hôm qua tại hạ xem thiên văn biết thế nào cũng có sương mù trong bảy ngày và những tầng mây trên trời rất dày, ánh sáng mặt trời khó lọt qua được cho nên sương mù này đến chiều tối mới có thể tan ra, tình hình này chỉ ở quanh đây bốn mươi dặm mới có ánh nắng, bọn giặc Tam Nguyên Bang không tới thì thôi, nếu có tới tôi chắc không một tên nào có thể thoát chết được.

Nói tới đó lão hiệp hơi ngưng giây lát, mới nói tiếp:

- Nhưng người tính không bằng trời tính, việc trong thiên hạ, có nhiều khi kết quả không tương tượng được. Có khi mình chỉ sơ suất một chút mà để bọn chúng chạy thoát hết cũng chưa chừng.

Bằng Cách đáp:

- Đại hiệp nói đúng, "Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên", chúng ta chỉ biết việc làm của chúng ta không trái với lương tâm được rồi, lão đã sai gọi bọn Thân Phùng Xuân hai mươi tám người tới giúp, nếu chúng đi nhanh, chỉ trong một canh giờ nữa là chúng đến rồi.

- Hành binh bố trận tuy huyền ảo khôn lường, nhưng có lúc trăm cái kim cũng có một cái hờ. Nơi đây chính là một sơ hở lớn, đối phương có rất nhiều tài trí, ba ngày sau chúng thế nào cũng tấn công vào nơi đây, nhưng chúng ta cứ tận hết tài ba ra mà chịu đựng được bảy ngày, như vậy đối phương sẽ bị chết chóc và bị thương già nửa, hơn nữa Lạc thiếu hiệp sẽ học thành võ công tuyệt kỹ rồi, thì dù đối phương có mạnh đến đâu cũng bị hạ hết.

Chỗ cách hai người đứng chừng ba dặm trong sương mù có bóng người ló nhỏ như ẩn như hiện, đột nhiên có hai tiếng kêu rất thảm khốc nổi lên, một đôi phi đồ đã song song nhảy ra lần hai vòng, rồi chết tốt.

Bọn giặc nghe tiếng kêu ấy cả kinh, đều chạy lại xem hai cái xác nằm chết trên mặt đất, chúng thấy hai cái xác ấy nhỏ dần, một lát sau biến mất chỉ còn lại hai đồng nước thôi.

Tên nào tên nấy đều hoảng sợ đến biến sắc mặt, vội nhảy lùi về phía sau.

Trong đám sương mù bỗng có một tiếng rú thật lạnh lốt vọng tới. Một lát sau mọi người đã thấy một đại hán to lớn vạm vỡ, tay cầm một thanh đao quát lớn:

- Khương bang chủ truyền lệnh bảo các bạn hãy dừng mạo hiểm, chờ Thiếu bang chủ với mấy vị cao nhân tới bàn cách tấn công sau vậy.

Một người trong bọn giặc lên tiếng hỏi:

- Lý trại chủ, Khương bang chủ, không bắt tiện ty họ Hách có được không? Tên đại hán mỉm cười đáp:

- Triệu lão sư, bề ngoài thì Khương bang chủ muốn bắt tiện ty họ Hách, nhưng sự thật mục đích của ông ta là Quảng Thành nhị bá, nên cầm cự được thêm ngày nào là chỉ sợ tiện ty đó mở hộp báu ra xem, học hỏi được võ công bên trong, nếu để tiện ty ấy cướp được nhị bá thì chúng ta chết không có chỗ mà chôn đấy. Nói xong, y cúi mình vái chào một cái quay mình đi mất.

Có người thở dài một tiếng, và xen lời nói:

- Mấy ngày hôm nay chúng ta đã bị thương và chết hai ba chục người rồi mà chưa hề thấy một tên địch nào, cứ thế này mãi thì thật là lo ngại vô cùng.

Đột nhiên có tiếng cười đinh tai vọng tới. Tiếng cười đó vừa dứt thì người đó lớn tiếng nói:

- Chỉ tại các ngươi mù quáng đầy thôi, chứ chúng ta chả đây là gì.

Gìong nói đó nổi lên một cách quá đột ngột làm cho bọn giặc hoảng sợ hết sức, đồng thời chúng cũng chạy toán loạn nữa, hai cái xác vừa chết mà biến thành hai đồng nước làm cho chúng sợ đến mất hết hồn vía rồi...

Bọn giặc chạy tán loạn, nhưng chỉ chạy được hơn trăm trượng xa thôi thì mười mấy tay cao thủ của phái Nga Mi và Tam Nguyên Bang đã phi thân tới.

Bọn người đó trông thấy các tay phi đồ chạy tán loạn như vậy vội hỏi nguyên nhân tại sao, thì một tên phi đồ đã lạnh lùng đáp:

- Khương bang chủ cẩn thận quá, tại hạ Mong Thiên Kỳ không tin con tiện tỳ họ Hách lợi hại như vậy, chúng chỉ biết lén lút ám hại thôi, chớ có tài ba gì đâu, thế mà cũng gọi là hành vi anh hùng hay sao? Y vừa nói xong, thì phía đằng xa đã có tiếng cười nhạt, và có lời nói vọng tới:

- Bàn Đà Nhất Quái người chỉ xưng hùng xưng bá một xó tường thôi nơi đây không đáng nói chuyện đâu, dù có ngoài sáng đấu với nhau, người cũng không ăn thua gì đâu.

Mong Thiên Kỳ nghe thấy tiếng nói đó tức giận vô cùng, nhìn theo về hướng có tiếng nói quát hỏi:

- Ngài là ai sao không dám hiện thân gặp gỡ thế? Lúc ấy sương mù đã mỏng hơn trước, có thể trông xa được bốn trượng, chỉ thấy trong sương mù có bóng người thấp thoáng. Trong nháy mắt đó có chín người vừa gầy vừa cao đứng sát cánh, người nào người ấy tay cầm trường kiếm sáng quắc.

Một người trong bọn, hai mắt sâu hoắm, mắt lông lảnh trông rất kinh hoàng trầm giọng quát hỏi:

- Mong Thiên Kỳ nổi giáo cho giặc, sau này khi thú dữ hết, chủ nhân sẽ đến ăn thịt chó săn, chẳng lẽ người không biết điều đó hay sao? Thiên Kỳ giận dữ đang định hỏi lại lịch người đó, thì người đó nói tiếp:

- Tại hạ chỉ là võ lâm mật học, dù có nói tên họ ra chắc người cũng chẳng biết đâu, chỉ bằng chúng ta cứ đấu thử với nhau một phen lại còn hơn.

Nói tới đó, y múa kiếm, một vòng ánh sáng kiếm đã làm lóa mắt mọi người, dù thấy kiếm thuật người đó cao siêu như thế nào.

Thiên Kỳ cười như điên như khùng rồi hỏi lại:

- Quảng Thành nhị bá chủ là vật kỳ báu võ lâm, thiên hạ ai lại chả thèm thưởng chứ có riêng gì Mong Thiên Kỳ này đâu, các bạn cứ ần núp một chỗ chống cự lại, như vậy không khác gì trứng chọi với đá, rồi các người thế nào cũng tan vỡ hết, các người biết điều thì nộp mạng đi.

Y vừa dứt lời đã múa đôi phán quan bút xông lại tấn công ba yếu huyệt của đối phương ngay, thế công của y vừa nhanh vừa lợi hại vô cùng.

Đại hán gầy gò mặc áo bào đen, chỉ khẽ nhún chân một cái đã nhảy lên trên cao hai trượng, mũi chân của y nhắm cổ tay phải của Thiên Kỳ đá luôn, tiếp theo đó y còn múa kiếm đâm vào cổ họng của đối thủ nữa.

Thiên Kỳ đã nhanh người đó thân pháp lại thần kỳ hơn.

Lúc ấy Thiên Kỳ thấy đối phương ra tay vừa nhanh vừa đúng, chỉ trong nháy mắt bóng kiếm và bóng chân đã nhanh nhẹn tấn công tới một lúc, nên y hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra. Y vội ngồi xổm xuống xoay người múa hai cây bút nhắm Tương Môn huyệt của đối thủ điểm luôn.

Thế đó của Thiên Kỳ là trong cái bại thủ thắng, vừa nhanh lại vừa diệu tuyệt. Thoạt tiên bọn giặc thấy Thiên Kỳ bị nguy hiểm như vậy, đều toát mồ hôi lạnh lo âu hộ y, nhưng sau chúng thấy Thiên Kỳ không những thoát hiểm mà còn phản công lại, liền vỗ tay khen ngợi.

Ngồi đầu thân hình của đối phương chưa xuống tới mặt đất, mà hình như y đã biết trước Thiên Kỳ sẽ giữ thế này, nên trường kiếm của y, đã vội xoay thế nhắm đầu óc của Thiên Kỳ đâm xuống nhanh như điện chớp.

Thiên Kỳ không ngờ võ công của đối phương lại trác tuyệt như thế, không kịp trở tay kiếm và bút đã va chạm nhau kêu đánh cong một tiếng, y liền cảm thấy hồ khẩu tay tê tái, không sao nắm vững được nữa để cho cây bút phán quan văng ra ngoài và rơi xuống đất.

Lúc này, y lại cảm thấy một luồng chưởng phong rất mạnh, nhắm đầu óc chặn xuống, y liền thất thanh la lớn.

Một người trong bọn giặc thấy vậy quát lớn một tiếng, nhảy xổ ra tấn công một chưởng. Liền có một luồng kinh lực mạnh khôn tả, nhằm tả chưởng của đại hán gầy cao kia nghênh đỡ luôn.

Đại hán gầy gò và cao ngửa người quay về phía sau hơn một trượng và hỏi:

- Thế ra người là một tên vô loại của phái Nga Mi đấy à? Nói xong, chỉ thấy y múa tit thanh kiếm một cái, mọi người đã nghe thấy Thiên Kỳ rú lên một tiếng thảm khốc, cánh tay phải của y đã bị đại hán gầy và cao kia chém rớt xuống đất, máu tươi chảy lai láng.

Bốn người cao lớn gầy gò quát lớn:

- Lui...

Chín người đó lại lui vào trong đám mây mù mất dạng.

Ông già béo lùn tuổi chừng năm mươi đứng cạnh ra tay giúp sức, thấy vậy cũng phải cả kinh, muốn cứu viện cũng không kịp nữa, liền thờ dài một tiếng

giậm chân xuống đất một cái, nghiêng người vội đỡ Thiên Kỳ dậy rồi y điểm vào mấy yếu huyệt cho máu khởi chảy rồi y hậm hực đi luôn.

Trong cù lao vui vẻ vô cùng, Lạc Dương đã thành hôn với các thiếu nữ nhưng chàng vẫn chuyên tâm luyện tập võ công do sự phụ truyền cho chứ không thiết gì chuyện động phòng với vợ mới cưới.

Gân cốt của chàng rất tốt, người lại thông minh, nên ba ngày sau võ công của chàng đã tiến bộ lạ thường. Riêng có Âm Dương Nhị Khí hóa nguyên quy mất rồi nhưng chưa đạt được tới mức vô cực mà thôi.

Tổ Lan suốt ngày đêm ở bên cạnh chàng hầu hạ chứ không dám rời nửa bước, để đề phòng bọn giặc xâm nhập phá bình khiến chàng phải tẩu hỏa nhập ma.

Ba ngày đó, sương mù vẫn chưa tan chút nào nên bọn giặc chưa dám tấn công.

Trưa ngày hôm thứ ba, một chiếc thuyền lớn hai buồm đậu ở cạnh bụi lau có mười mấy người ngồi trong khoang uống rượu, người nào cũng râu rĩ. Những người đó là Khương Huân Tổ, Đồng Cẩm Quang và Vệ Phi Long cùng những bộ hạ đắc lực.

Mười mấy người đó là người của mấy môn phái nhập lại, nhưng đều là người đồng chiến tuyến nhưng người nào người ấy đều ghét thâm nhau.

Lúc ấy Phi Long uống xong một hớp rượu, nhìn thẳng vào mặt Huân Tổ hỏi:

- Chúng ta cứ suốt ngày ngồi trong khoang thuyền buồn bức thế này và cũng không biết bao giờ lệnh lang mới tới đây? Như vậy là tốn công vô ích, chỉ bằng sớm rút lui hay là do chúng ta đơn phương hành động còn hơn.

Huân Tổ vuốt râu mỉm cười đáp:

- Ngày hôm nay khuyển tử thế nào cũng tới nhưng thế nào cũng cần phải có sức của đệ huynh giúp đỡ, cho đến ngày hôm nay sự tranh chấp giữa hắc bạch hai đạo đã rõ rệt rồi, chúng ta hợp sức thì cùng thắng lợi mà chia rẽ thì cùng thất bại, không thể nào để Quảng Thành nhị bá vào tay con tiện tỳ họ Hách được.

Tuy mồm y nói vậy nhưng trong lòng nghĩ khác, lại y chỉ muốn chiếm lại được Quảng Thành nhị bá là giết Phi Long tức thì.

Phi Long cũng là người đa mưu túc kế, lòng ác độc hơn giặc mình kinh hãi và biết đối phương không từ tế gì rồi giả bộ gượng cười đáp:

- Lúc này tiểu đệ cũng không thêm thù oán Quảng Thành nhị bá nữa, hiện giờ tiểu đệ chỉ lo âu Ánh Hà con gái của tiểu đệ thôi vì không biết hiện giờ nó bị giam giữ ở đâu và bị ai bắt cóc? Cẩm Quang xen lời nói:

- Vệ huynh cứ yên tâm người lành gặp hiền, chắc lệnh ái không việc gì đâu...

Hắc Kỳ hội chủ đột nhiên xen lời nói:

- Vạn nhất tiện tỳ họ Hách đã mở hộp báu lấy hai vật báu Cửu Thiên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu ra, là vật quý báu của tiên tổ như vậy, chúng ta có khác gì dân thân vào chỗ chết không? Các người nghe thấy y nói như vậy đều kinh sợ biến sắc, Khương Tổ vội nói tiếp:

- Mồ xem tiện tỳ họ Hách không có công lực như thế đâu...

Đột nhiên ngoài khoang có tiếng rất lớn báo tin vào:

- Thiếu bang chủ tới.

Huân Tổ nghe thấy tiếng báo trên thì phấn chấn vô cùng, tiếp theo đó ngoài khoang đã có sáu người đi vào già có trẻ có, người đi đầu là người thiếu niên dong dong cao mặt rất gian hùng.

Trong đó có người tóc dài phủ vai, râu bạc dài đến tận ngực, mắt điều hâu, mặt rất lạnh lùng kiêu hãnh.

Năm tên cao thủ của phái Nga Mi đã xuống ngồi ở trong khoang vừa thấy người đó vào đã đứng dậy chào, do đó những người khác cũng tự động đứng dậy chào theo. Khương Thiệu Nghiệp, Thiếu bang chủ nói với Huân Tổ rằng:

- Con đã mời được Tam Tài Cát Chủ ở hậu sơn giá lâm.

Huân Tổ chạy nắm tay ông già nọ hàn huyên:

- Năm trước tại hạ đã được bá kiến người Chương môn cử tri vô song quả thật là một anh tài của phái Nga Mi nhưng tiếc thay Cát Chủ lại chán ghét giang hồ ẩn dật ở hậu sơn không chịu xuống núi, tại hạ ngưỡng mộ Cát Chủ hoài mà không được gặp, bây giờ được Cát chủ xuống núi trợ giúp thật là hân hạnh cho tại hạ nói riêng, cho vô lâm nói chung vô cùng.

Tam Tài Cát Chủ mặt vẫn lạnh lùng chỉ hơi cười một tiếng và trả lời một câu ngắn gọn:

- Không dám.

Thiệu Nghiệp lại giới thiệu mấy người kia cho cha, những người đó là:

- Ngũ Đài Thông Thiên Thần Kiếm Lão Vô Cực, Hoa Sơn Hòa Kỳ Luân Chữ Hiên, Đồ Long Đảo Lý Thiếu Hoài, Đỉnh Thương Phái La Long cùng La Phục và Biên Xuân Toàn, người mà Lạc Dương đã trông thấy đi cùng Thiệu Nghiệp ở Sa Sơn bữa nọ.

Huân Tổ ra lệnh cho dưới bếp mau làm thêm một mâm cơm khác dọn lên để khoản đãi mấy người mới tới.

Trong lúc nhậu nhẹt Tam Tài Cát Chủ lên tiếng hỏi:

- Khương bang chủ mấy ngày hôm nay bận tiện tỳ họ Hách có đột vây không? Huân Tổ gật đầu đáp:

- Không! Tam Tài Cát Chủ đột nhiên biến sắc mặt, nghiêm nghị nói tiếp:

- Chỗ chúng ở làm gì có chỗ hiểm trở để chống giữ, vậy tại sao chúng lại không đột vây? Điều này đáng nghi thật.

Du Quế Thìn xen lời nói:

- Có lẽ y thị muốn mở hộp báu, hai ngày hôm nay chúng đang mãi nghĩ cách mở hộp ấy cũng chưa chừng, nhờ có sương mù trời giúp chúng lại thêm lão quỷ Quan Bằng Cách đa mưu lắm kế, chúng ở trong bóng tối kế hoạch ma mánh của chúng rất khó đề phòng khiến chúng ta cũng khó có thể tìm ra phương hướng cù lao ấy để tấn công vì vậy mới tiến thoái lưỡng nan.

Tam Tài Cát Chủ trầm giọng hỏi tiếp:

- Có thật tiện tỳ họ Hách đã kiếm được Quảng Thành nhị báu không? Quế Thìn ngắt người ra giấy lát rồi đáp:

- Tin đồn đó có chứng cứ hẳn Hối không thể sai được, chẳng lẽ sư huynh đã nghe được tin khác hay sao? Tam Tài Cát Chủ mỉm cười rồi đáp:

- Mất trông thấy vẫn còn là giả, huống hồ tai nghe mà các người cho là thật.

Giọng nói của y đã bắt đầu ôn hòa, y lại nói tiếp:

- Nhưng chúng ta đành tin là có chứ không nên cho là không để lại tiện tỳ họ Hách không diệt nó ngay, sớm muộn ta cũng bị họa, việc gì cũng phải làm cho thật nhanh chóng, chỉ bằng nhân lúc này, chúng ta đi dò la xem phương hướng của cù lao ở đâu.

Huân Tổ bỗng đứng dậy đáp:

- Tại hạ xin dẫn đường cho.

Mọi người đều đứng dậy lần lượt đi ra ngoài khoang và bước đi lên trên đê ven bờ sông. Huân Tổ nói với Tam Tài Cát Chủ rằng:

- Tại hạ đã kiếm được một người dân làng trước kia vẫn buôn chung với bọn người đánh cá ở trên đảo cù lao nhiều lần, và chính y đã đi qua cù lao hai lần rồi chỉ vì mấy ngày hôm nay trời sương mà đường thủy rất phức tạp nên khó tìm ra phương hướng lắm vì thế mà người đó không sao tìm ra được lối đi.

Tam Tài Cát Chủ liền nói:

- Nếu vậy Bang chủ sai người kiếm y tới, có y đưa đường còn hơn là không.

Huân Tổ bèn sai một người dẫn người dân quê tuổi trạc trung niên tới, y vội vàng hỏi vài câu rồi bảo người đó dẫn đường.

Lúc ấy sương mù vẫn mù mịt khiến mọi người chỉ có thể trông thấy những cảnh vật ở cách mình vài thước thôi, người dân quê ấy dẫn các người đi tới một nơi cũng ở bờ sông rồi người ấy nói:

- Ở đây, bờ đi thẳng về phía đông nam chừng ba dặm tới một bãi cỏ lau rậm rạp trong bụi lau đó có một cái ngòi nhưng sương mù đặc như thế này tiểu nhân chắc khó mà tìm ra cái ngòi ấy.

Tam Tài Cát Chủ lạnh lùng đáp:

- Không sao.

Nói tới đó y quay lại nói với Huân Tổ tiếp:

- Vừa rồi mới thấy cạnh thuyền của Bang chủ có cột ba chiếc thuyền nhỏ, Bang chủ sai người kéo ba chiếc thuyền nhỏ ấy tới đây.

Huân Tổ vội sai thủ hạ lợi theo ven bờ sông trở về chỗ chiếc thuyền lớn.

Các người đứng đợi chờ giây lát đã thấy các hạ thủ của Huân Tổ kéo ba chiếc thuyền nhỏ tới nơi rồi. Mọi người chia nhau ra ngồi lên trên ba chiếc và từ

từ cho đi luôn.

Không đầy một tiếng đồng hồ, chiếc thuyền nhỏ đã đi vào trong bụi lau, Tam Tài Cát Chủ bỗng thò tay vào túi móc một vật gì ra và dùng ngón tay búng một cái. Chỉ nghe thấy có mấy tiếng bốp ánh sáng đỏ hiện ra lên những cù lao quanh đó đều cháy, sương mù bị đẩy lui ba bốn trượng.

Khương Huân Tổ các người kinh ngạc vô cùng. Tam Tài Cát Chủ thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Lần này đệ đi đến Trương Dương liền thấy trên sông đầy những sương mù liền mua thuốc chế thứ đạn này, đệ biết ở chốn đầm lầy này hơi nước thế nào cũng nặng để có sương mù. Đạn này phải dùng tam vị chân hỏa của bản thân búng ra, thuốc toàn những vị thuần dương để khắc chế thuần âm, cho nên mới đẩy được sương mù ra được, nhưng không có hại người đâu mà các bạn sợ.

Nói xong, y thúc giục người chèo thuyền chèo nhanh lên.

Tam Tài Cát Chủ dùng đạn đó luôn nhờ vậy người làng họ mới tìm được những con sông lẩn khuất chỉ cho thuyền đi.

Thuyền đi được nửa đường đột nhiên trong sương mù có những tiếng kêu rú luôn luôn.

Thiệu Nghiệp thấy vậy vừa kinh ngạc vừa hoài nghi vội lên tiếng hỏi:

- Có phải họ đã phát hiện chúng ta xâm nhập vào trong đây không? Tam Tài Cát Chủ đáp:

- Khởi cần nói.

Mọi người nghe nói rùng mình đều chăm chú nhìn về phía trước và hai bên để phòng bị, thuyền càng đi càng chậm, lại đi được thêm một tiếng đồng hồ nữa, thuyền đã mắc cạn, nên dưới đáy thuyền có tiếng kêu sè sè, nên người dân làng ấy liền nói:

- Chính nơi đây rồi.

Tam Tài Cát Chủ phất tay áo liền, xuyên không nhảy ra như một con chim bay lên trên cao, và búng luôn chín viên đạn một lúc.

Bọn giặc cũng lần lượt nhảy lên trên bờ theo, chỉ thấy ánh sáng lửa thấp thoáng đẩy lui sương mù sang hai bên nhưng chỉ đẩy được một thước, nó tụ lại ngay và ánh sáng lửa tắt ngấm liền.

Tam Tài Cát Chủ thấy vậy biến sắc mặt nói:

- Trong đó các người giỏi lắm, trong đó đã bố trí sinh khắc kỳ môn, xin các người theo sau mở tìm cửa sinh tấn công vào.

Nói xong, y đi theo ven bờ cù lao. Mọi người dần dần ẩn vào trong đám sương mù...

Ngoài cửa sinh, có gỗ đá cản trở, trong trận Bằng Cách đã cùng sáu cao thủ lẳng lặng ẩn núp để đợi chờ. Đột nhiên ngoài trận có tiếng chân người đi. Tiếng chân đó vừa nổi lên, đảng này nhón nhíp mấy bước bỗng biến mất, lại nổi lên đảng kia cũng nhón nhíp mấy bước cũng biến mất luôn, rồi cứ thế tiếng chân nổi lên từ phía.

Bằng Cách trợn ngược đôi lông mày lên khế nói:

- Chúng đã tới rồi, Trần đại hiệp đoán không sai. Chú Thế Tuấn, người mau đi mời Trần đại hiệp ra đây? Một người vâng lệnh đi như bay, đi gọi Bách Thành luôn. Bằng Cách với mấy người họ cứ nắm phục một chỗ để đợi chờ.

Lúc ấy Tam Tài Cát Chủ các người đã đứng ngoài trận rồi do Cát Chủ móc túi lấy một hạt minh châu to bằng trái long nhãn ra. Chỉ trong nháy mắt ánh sáng chiếu tỏ, bốn chung quanh đều sáng tỏ, cả những sương mù cũng bị đẩy lui năm trượng, cây cỏ quanh đó đều trông thấy rõ hết. Đột nhiên trong trận có một luồng tiềm lực mạnh không thể tưởng tượng đẩy ra và đụng vào tay phải đang cầm hạt minh châu của Tam Tài Cát Chủ.

Tam Tài Cát Chủ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng gợn tay áo bên phải phát mạnh một cái, Du Quế Thìn, ngoại gia danh túc của phái Nga Mi đứng cạnh cũng gợn song chưởng lên dùng thế Nam Sơn Điền Hải (Núi Nam lấp biển) đẩy mạnh ra. Hợp sức hai người, sức mạnh thật là kinh người, như bài sơn đảo hải vậy.

Ngờ đâu tiềm lực trong trận phát ra một cái lại thâm hồi ngay và biến mất liền. Hai người liền cảm thấy sức mạnh của mình bị giảm mất đi gần nửa, và lại những cây cỏ quanh đó không hề rung động chút nào. Quế Thìn kinh hoàng đến rùng mình một cái. Tam Tài Cát Chủ mặt lạnh như tiền hai mắt nhìn thẳng vào trong trận, hồi lâu không nói nửa lời.

Trong trận lại có tiếng cười chuyển động cả trời đất. Tiếng cười đó mạnh đến nỗi khiến ai cũng phải hết hồn vía. Tiếng cười đó kéo dài trên mười phút mới ngớt mà vẫn còn dư âm vang vọng hoài.

Tam Tài Cát Chủ thấy vậy cười nhạt một tiếng và nói:

- Đây là Thiên Tiên Bát Trận Đồ nhưng chưa được hoàn toàn, người tưởng dùng trận pháp này mà có thể cản trở được lão phu hay sao? Trong trận lại có tiếng cười rất lớn và có tiếng người trả lời rằng:

- Các hạ sắc sảo hơn người thật và tài hoa cũng hơn người nổi đã nhận ra Thiên Tiên Trận Đồ của đệ chưa được hoàn toàn nhưng các hạ cứ việc xâm nhập sẽ bị tổn thất giả nửa cho mà xem. Đệ với các hạ không thù không oán hà tất các hạ phải xuất sư vô danh thế.

- Lão tôi đây là muốn bắt sống tiện tỳ họ Hách, các hạ cứ việc kêu con tiện tỳ họ Hách ra đây, lão cam đoan không làm suy suyền một cây cỏ trên cù lao này.

- Hách cô nương với các hạ có thù oán gì? Tam Tài Cát Chủ ngăn người ra giấy lát, rồi mới trầm giọng trả lời rằng:

- Có phải Quảng Thành nhị bá đang ở trong tay tiện tỳ họ Hách không?

- Các hạ nghe người nói hay là trông thấy Quảng Thành nhị bá đó lọt vào tay Hách cô nương? Tam Tài Cát Chủ nghe hỏi ngăn người ra không biết trả lời sao cho phải.

Trong trận lại có tiếng nói:

- Quảng Thành nhị bá, ai chả tìm La Thái lấy đi, ngấm ngầm hiến cho Huân Tổ. Huân Tổ muốn lập công độc chiếm, ngấm ngầm giết bọn La Thái ba người, rồi vu oan giá họa cho Hách cô nương, định che mắt của tất cả anh hùng trên thiên hạ. Các hạ là người tài trí như thế mà cũng bị Huân Tổ đánh lừa, đáng tiếc thật.

Huân Tổ nghe thấy lời nói đó tức giận đến mặt đỏ bừng, lớn tiếng quát:

- Nói bậy, ngươi là ai? Sao không dám ra đây gặp mặt, cứ giấu giếm diện mạo ẩn núp trong xó tối như thế mà cũng đòi là anh hùng hay sao?

- Khương Huân Tổ, đã tâm của ngươi mà ai chả biết, sở dĩ ngươi dùng kế mượn dao giết người ấy là muốn diệt trừ những gai góc sau này đủ thấy lòng ngươi ác độc vô cùng và ác hiểm khôn tả.

Mấy lời nói đó tuy ngắn ngủi có vài câu thôi, nhưng rất là sâu sắc khiến Huân Tổ tức giận đến mắt tròn tròn mồm há hốc mà không làm gì được.

Tam Tài Cát Chủ suy nghĩ giây lát, rồi bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ Khương Huân Tổ có như thế thật chăng?" Y liền đem lòng nghi ngờ Huân Tổ tức thì.

Thiếu Nghiệp đưa mắt cho Biên Xuân Toàn, Xuân Toàn múa kiếm xông ngay vào trong trận.

Tam Tài Cát Chủ cả kinh, muốn can cũng không kịp nữa, liền nghe thấy trong trận có tiếng kêu vù vù, và tiếng khí giới va chạm nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nghệ Chấn Quân Hùng Oai Kinh Võ Lâm

Thiếu Nghiệp cũng muốn múa kiếm xông vào, liền bị Tam Tài Cát Chủ cản ngay:

- Không nên! Y vừa nói dứt, mọi người đã thấy Xuân Toàn la lớn một tiếng, chạy ra ngoài trận, người dính đầy máu, đầu tóc rối bù, trông như một người máu vậy.

Trong trận lại có tiếng người nói vọng ra:

- Đệ không muốn sát sinh, nên mới để cho quý thuộc hạ thoát chết, nếu còn chấp nê, đệ không thể nào cản trở được thuộc hạ nữa.

Thiếu Nghiệp vội chạy lại đỡ Xuân Toàn khẽ nói:

- Hiền đệ có việc gì không? Y thấy người Xuân Toàn đầy những thương tích, hàng trăm nghìn vết thương đó rỉ máu tươi ra, trong lòng rất kinh hãi.

Xuân Toàn cười giọng đau đớn và nói:

- Không phải tài lực của tiểu đệ còn kém, nhưng vừa vào trong trận đã thấy vô số khí giới ở bên đối phương tấn công tới, nhưng không trông thấy rõ người vì vậy mới bị chúng đánh lên như thế, đệ còn sống sót ở trên đời thể nào cũng phải trả cho được mối thù này mới hả dạ.

Thiếu Nghiệp an ủi y vài câu, rồi đỡ ngồi xuống uống thuốc của bốn môn. Tam Tài Cát Chủ mặt vẫn lạnh lùng như trước, trông rất dễ sợ. Y không nói năng gì hết, dẫn bốn cao thủ của phái Nga Mi đi lại ngoài trận, muốn nhờ ánh sáng của hạt minh châu để tìm ngõ vào trận.

Quý vị nên rõ võ công với tài trí của Tam Tài Cát Chủ đều thượng thừa và y lại rất tự phụ, ngày thường y không những không lai vãng với người ngoài mà ngay người trong bốn môn, y cũng không thích nói chuyện nót.

Y ở trong Thần Nam Cốc tại phía hậu sơn, dùng đá bày thành một trận pháp để các đồng môn khỏi đến quấy nhiễu.

Lần này, y nhận được lệnh phù của người Chương môn Kim Đình thượng nhân đòi gọi, bắt buộc y phải lên gặp. Kim Đình thượng nhân khuyên bảo y vài câu và bảo y vì duy trì thanh danh của bốn môn, bắt buộc y phải xuống núi một phen để làm rạng rỡ cho bốn môn.

Ngờ đâu lần đầu y hạ sơn gặp ngay một cường địch là Trần Bách Thành, ai ai cũng có lòng hiếu thắng, nhất là người trong võ lâm lại có lòng hiếu thắng hơn ai hết.

Tam Tài Cát Chủ ngắm nhìn trận thế một hồi để nghĩ cách xông vào phá trận. Đột nhiên y ngừng chân giờ tay trái lên vẫy Huân Tổ các người đến gần.

Huân Tổ các người vội chạy lại. Tam Tài Cát Chủ vội dùng nội công truyền âm pháp dặn bảo các người: "Các vị chia ra làm năm tốp, khi xông vào bên trong hai tầng đá lớn kia rồi, liền theo ngũ hành cương vị mà tấn công vào, hễ gặp người của đối phương là cứ việc giết sạch." Nói xong, y giờ tay chỉ hai tầng đá mọc đầy rêu, cao hơn hai trượng. Hai tầng đá gần nhau, bên giữa chỉ có một cái khe đi lọt một người thôi lại như một cánh cửa nhỏ vậy.

Bọn Huân Tổ mấy chục người chia làm năm tốp chưa kịp vào thì trong trận đã có tiếng người cười và tiếng nói vọng ra:

- Tam Tài Cát Chủ phán đoán không sai chút nào, Tiên Thiên Bát Trận Đồ theo mười hai giờ biến hóa, nơi đây không phải là cửa Sinh mà là cửa Thương, nếu không tin, xin cứ vào thử xem, đệ khuyên Cát Chủ, nên sớm rút lui thì hơn, đừng bảo đệ không nói trước.

Tam Tài Cát Chủ biến sắc mặt chửi thầm: "Xưa nay ta ít bước chân vào trong giang hồ, người trong võ lâm ít biết ta. Người này là ai, sao nhận ra ta thế?" Nghĩ đoạn y giật dứ nhìn vào trong trận hỏi:

- Ngài là ai thế?

- Cát Chủ khỏi cần hỏi tôi là ai, sớm muộn gì chúng ta cũng có dịp gặp nhau. Cát Chủ đã biết cái tên Tiên Thiên Bát Trận Đồ này, tất nhiên cũng biết sự biến ảo của nó.

Huân Tổ khẽ hỏi:

- Chúng ta có nên theo nguyên kế hoạch mà tiến hành không? Tam Tài ngắm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Trước hết sai năm người theo năm vị ngũ hành phương vị thử xem.

Liền có năm người nhanh như điện chớp xông vào trong khe của hai tầng đá nọ.

Các người ở ngoài trận hồi hộp hết sức.

Năm người vào trong trận rồi, chỉ nghe thấy trong đó có tiếng quát tháo và tiếng gió kêu vù vù vọng ra, và tiếp theo đó có tiếng kêu hự luôn mồm vọng ra.

Một lát sau, đã có năm cái bóng người bắn ra, rớt xuống đất kêu lộp bộp, y như Xuân Toàn vậy. Tên nào tên ấy cũng thành người máu hết, đầu bù tóc rối trông rất kinh khủng.

Trong trận lại có tiếng cười và tiếng nói vọng ra tiếp:

- Đệ nói có sai đâu, Tiên Thiên Bát Trận Đồ này tuy không hoàn toàn thực, nhưng oai lực vẫn kinh hồn, biến ảo khôn lường thật.

Tam Tài Cát Chủ tức giận vô cùng liền quát lớn:

- Nếu lão phá không nổi Tiên Thiên Bát Trận thì không về núi.

- Cát Chủ đã quyết tâm như vậy, đệ xin đại giá giáng lâm.

Nói xong, bên trong lại yên lặng liền.

Tam Tài Cát Chủ dẫn bọn gác tấn công luôn luôn nhưng không ăn thua gì cả. Lần nào cũng vậy, khi rút lui ra có nhiều người bị thương mà cũng không sao phá nổi trận đó.

Thấm thoát lại qua được hai ngày, Tam Tài Cát Chủ ở trong trận, người đã hết lương và nước đem theo cũng hết, nên đói khát vô cùng.

-oOo-

Sáng sớm ngày hôm thứ sáu, sương mù vẫn bao phủ như thường, nhưng bỗng đâu đã có một chút ánh sáng chiếu xuống. Bách Thành, Bằng Cách đứng cạnh cây liễu. Một lát sau, bỗng thấy mặt của Bách Thành trầm trọng vô cùng và nói:

- Thật là người tính không bằng trời tính, chúng ta không mong vào đám sương mù nữa.

Nếu tại hạ đoán không sai, thì một tiếng đồng hồ nữa sương mù sẽ tan, mặt trời sẽ lộ ra liền.

Lúc ấy, chúng ta phải đấu một phen thí mạng. Để tại hạ đi xem Lạc thiếu hiệp đã thành công chưa? Xin mời Quan lão anh hùng đứng ở giữa điều khiển, vận nhất đối phương xâm nhập, cứ dùng toàn lực mà ngăn cản được giờ nào hay giờ ấy.

Bằng Cách mỉm cười đáp:

- Trần lão sư cứ yên tâm. Thân Phùng Xuân đã đem hơn trăm tay cao thủ đến. Nói về nhân lực thì chúng ta đã hơn chúng, nhất thời chúng không làm gì nổi chúng ta đâu.

Bách Thành từ biệt đi luôn. Bằng Cách tiến ra phía đông tức thì.

Một tiếng đồng hồ sau, quả đúng như lời Bách Thành nói, sương mù tan dần, ánh nắng đã chiếu xuống.

Bên phía chính nam trong bụi cây, đột nhiên có bốn người xuất hiện. Bốn người đó là Tam Tài Cát Chủ với Khương Huân Tổ các người. Chúng nhanh nhẹn xâm nhập vào trong cù lao.

Trong bụi cỏ cách đó không xa, đột nhiên có tiếng cười vọng lên, tiếng cười đó cùng với một số người nhô ra cản trở. Bốn người đó cũng có đến năm sáu chục người, thân pháp người nào cũng nhanh nhẹn vô cùng, chứ không phải tầm thường.

Người đi giữa là một ông già áo đen cao lớn, râu tóc trắng bạc, mặt rất oai vệ, hai mắt như điện, nhìn thẳng vào mắt bốn Huân Tổ các người rồi lớn tiếng và nói:

- Khương Huân Tổ, đám lửa ở bờ sông ngày nọ đốt cho ngươi toi bởi như vậy mà ngươi vẫn còn chưa hoảng sợ hay sao? Huân Tổ mặt đỏ bừng giận dữ lớn tiếng đáp:

- Ngày hôm nay Huân Tổ ta tới đây là để đòi lại món nợ máu cho mấy trăm tính mạng bữa nọ, ngươi biết điều thì thúc thủ đi.

Bằng Cách cười nhạt một tiếng đáp:

- Mồm cứng mà lòng sợ, con người không biết si nhục kia. Ai chả biết lần này người đến đây chỉ vì lòng ích kỷ muốn độc chiếm nhị bát, và xua đuổi những kẻ vô tri hy sinh tính mạng một cách vô ích, mục đích của ngươi làm như thế là muốn nhờ hết đình gai sau này.

Huân Tổ mặt đỏ như máu quát lớn:

- Con ta đâu, mau mau dùng loạn kiếm phân thân lão tặc đi! Bằng Cách giờ chường lên hát ngang một cái quát lớn:

- Hãy khoan đã! Huân Tổ ngừng tay lại ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi còn muốn nói năng gì nữa?

- Ngày hôm nay không thể dùng lời lẽ mà giải quyết câu chuyện này được, luật bất di bất dịch của võ lâm là kẻ mạnh còn kẻ yếu sẽ bị tiêu diệt, hôm nay ta với ngươi chỉ có một mất một còn thôi.

Ông ta đang nói bỗng trầm giọng nói tiếp:

- Chẳng hay các vị là tôn trưởng của môn phái nào, hay là danh túc của võ lâm? Cuộc gặp mặt hôm nay các vị định dùng công lực cá nhân đấu chí chết mới thôi hay là xông cả lên đánh một lúc, hoặc dùng quý kẻ đề đốc thắng? Nếu không nói rõ sau này đôn đại ra giang hồ, và lão sẽ mang tiếng là người nhiều bất nạt ít, dùng âm mưu quỷ kế và ám khí để hạ quý vị.

Huân Tổ chỉ sợ ám khí ác độc, người bị ám khí bắn phải chết hóa ra đông nước máu nên y mới nghe Bằng Cách nói như vậy rất hợp ý muốn của y, liền cười đáp:

- Khương mỗ bình sinh quang minh lỗi lạc. Các người lỗi lạc đây đều là người danh môn chính phái, tất nhiên phải tán thành phương pháp thứ nhất là một đấu một cho chí chết thì thôi.

Tam Tài Cát Chủ mặt lạnh như băng, cả giọng nói cũng lạnh lùng nốt cất giọng hỏi:

- Ngươi là Quan Bằng Cách phải không? Con tiện tỳ họ Hách đâu? Bằng Cách cười nhạt đáp:

- Nếu các ngươi thắng nổi lão sẽ gặp Hách cô nương ngay.

Tam Tài Cát Chủ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, giờ hữu chường lên đang định tấn công. Thiệu Nghiệp vội nhảy ra lớn tiếng nói:

- Giết gà chẳng phải dùng đến dao mổ bò.

Y vừa nói vừa lướt tới, giờ hữu chường lên nhắm hông của Bằng Cách tấn công luôn.

Đại hán áo lam đứng cạnh Bằng Cách cười nhạt một tiếng phi thân ra múa thanh kiếm hóa thành ba điểm sao lạnh nhảm ba nơi yếu huyệt ở dưới hông và

cánh tay trái của Thiệu Nghiệp đâm luôn.

Thiệu Nghiệp là môn đệ của phái Nga Mi được Thế Vân thiền sư với Kim Định thượng nhân người Chương môn của phái ấy thân hành truyền thụ võ công cho nên võ công của y rất trác tuyệt, y chỉ xoay người một cái đã tránh được thế công của đại hán nọ đồng thời y còn chia năm ngón tay ra như năm cái móc gang phản công lại chỗ yếu huyệt của đối phương.

Đại hán áo lam giật mình kinh hãi vội thân kiếm lại nhảy sang bên xoay lưng kiếm chém ngay vào cổ tay Thiệu Nghiệp.

Thiệu Nghiệp lật ngửa bàn tay nắm lấy trường kiếm của đối phương vận mạnh một cái mồm thì quát lớn:

- Buông tay.

Đồng thời y dùng tay trái nhắm ngực của địch thủ tấn công luôn.

Chàng áo lam thấy hồ khẩu tay đau như bị nứt nẻ, trường kiếm rời khỏi tay bay ngay đi, y đau quá chỉ kêu được nửa tiếng, ngực đã bị tay trái của địch đánh trúng, y liền phun ngay một khẩu máu tươi ra như một mũi tên máu vậy, và y lui ngay về phía sau ba bốn bước ngã ngửa và chết tốt tại chỗ.

Quan Bằng Cách thấy vậy mặt hơi biến sắc. Thiệu Nghiệp càng kêu ngạo thêm miệng cứ cười khinh hoài. Huân Tổ thấy con mình giỏi như vậy đắc chí cười khi và vuốt râu hoài.

Tam Tài Cát Chủ ngấm ngầm và bụng bảo dạ rằng: "Không ngờ tài nghệ bí truyền không chịu truyền thụ cho ai, Thế Vân sư thúc cũng dạy cả cho y." Thiệu Nghiệp cười khi nói tiếp:

- Còn ai không tự lượng sức ra đây chịu chết.

Y vừa nói dứt đã có tiếng người nói lớn đáp:

- Tại hạ là người không tự lượng sức bằng lòng ra lĩnh cái chết đây.

Thiệu Nghiệp nghe nói ngẩn người ra đưa mắt nhìn về phía có tiếng nói mới hay một thiếu niên tuổi như mình trông rất anh tuấn tay cầm trường kiếm từ từ bước ra.

Thiếu niên ấy không nói năng gì cả vừa ra tới nơi đã múa kiếm nhắm yếu huyệt của Thiệu Nghiệp đâm luôn.

Thiệu Nghiệp cười nhạt một tiếng tuy y thấy kiếm thuật của thiếu niên rất quái dị nhưng y tự thị công lực tuyệt luân, giờ hữu chương lên vòng nửa vòng chia năm ngón tay ra chộp kiếm của đối phương, y tưởng cũng như lần này thế nào cũng chộp được, ngờ đầu tay của y gần đụng vào lưỡi kiếm của đối phương thì lưỡi kiếm đó lại có một luồng tiềm lực vô hình và mạnh khôn tả hất tay của y trở lại.

Thiệu Nghiệp cả kinh, lúc này y mới biết đối phương không phải là tay thường, y lại nhấn tay thêm năm thành nội lực phản công lại, nhưng khi y xoay tay thiếu hiệp nọ đã biến thế, thân hình chạy nhanh như bay, lưỡi kiếm như hình cái quạt xòe ra, ánh sáng kiếm lóe mắt đã bao vây Thiệu Nghiệp vào giữa liền.

Tam Tài Cát Chủ các người kinh ngạc hết sức nhất là Khương Huân Tổ lại càng kinh hãi thêm, y cứ chăm chú nhìn vào kiếm thế của thiếu niên nọ để đoán xem lai lịch của đối phương ra sao.

Nhưng thiếu niên nọ đã giờ kiếm thế ra rồi, bóng kiếm của chàng ta nhanh như điện chớp, thế kiếm nào cũng huyền ảo khôn lường. Còn một điểm lạ nữa: kiếm của chàng ta múa nhanh bao nhiêu thì lại càng không có tiếng động nào. Tam Tài Cát Chủ thấy thế cau mày và bụng bảo dạ rằng: "Nếu đối phương người nào cũng lợi hại như thế này, bao giờ mới kết thúc?" Trong lúc y nghĩ ngợi thì kiếm thế của thiếu niên nọ càng yém thế càng kỳ ảo khiến Thiệu Nghiệp không sao thoát ra được lưỡi kiếm đó dù y giờ mọi thế lợi hại của phái Nga Mi ra rồi.

Vì mới ra tay, Thiệu Nghiệp khinh địch sau khi đã cảnh giác nhưng đã muộn rồi, muốn phản công lại để khỏi bị dồn vào thế thủ nhưng tha hồ y giờ tuyệt học kỳ ảo ra cùng không sao vẫn hồi được.

Thiếu niên đó chính là Chu Luân. Chàng đã được Tạ Văn Nhạc truyền thụ cho ba mươi hai thế Thái Cực Ảo Ảnh nên kiếm pháp của chàng mới kỳ ảo mạnh mẽ đến thế.

Tam Tài Cát Chủ cau mặt lại, mặt lạnh như băng, đảo ngược một vòng liền phát một cái đã có năm người nhanh như bay nhảy ra.

Bên Bằng Cách cũng có năm người xông ra đấu với các người đó.

Bên kia Huân Tổ, Đồng Cẩm Quang, Phi Long, Hắc Kỳ Chủ, Du Quế Thôn các người nhảy cả ra.

Bằng Cách liền lớn tiếng mắng chửi:

- Vô sỉ! Ông ta liền tiến ra đến đánh Huân Tổ, còn mười mấy tay cao thủ đứng cạnh ông ta cũng nhảy cả ra đánh bọn người kia, chỉ trong nháy mắt cuộc đấu đã trở thành cuộc hỗn chiến.

Tam Tài Cát Chủ tung mình lên cao vượt qua bảy tám trượng vào cù lao nhanh như bay, nhưng y mới đi được vài bước thì phía đằng trước đã có một

người quát lớn:

- Đứng yên! Đằng sau cây cỏ thụ cành lá rất rậm rạp có một ông già mặt rất thanh tao thung thình bước ra, phía sau ông ta còn một quái khách mặt rất quái dị tay cầm quạt bước theo ra.

Tam Tài Cát Chủ vội ngừng chân lại nhìn hai người, rồi lạnh lùng hỏi:

- Chết đến nơi mà hai người còn can lỗi đi.

Y vừa nói chỉ tay về phía trận đấu và nói tiếp:

- Chỉ trong chớp mắt chúng sẽ chết sạch, hai người không ra lệnh cho chúng rút lui.

Y chưa nói dứt, trong trận đấu đã có những tiếng kêu lớn.

Thì ra thủ hạ của Bằng Cách tuy toàn là cao thủ nhưng đối phương đều là võ lâm danh túc nên đấu có vài hiệp người của Bằng Cách đã có mấy tên bị thương nặng liền.

Đột nhiên quái nhân mặt lạnh lùng dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và giơ quạt ra kêu đến soạt một tiếng, rồi dùng quạt đó tấn công Tam Tài Cát Chủ, một thế tấn công mà có bốn thức liền.

Với công lực cao thâm như thế mà Tam Tài Cát Chủ không sao biết được thế quạt của đối phương tấn công vào bộ phận nào của mình nên y hoảng sợ vô cùng, y dùng tay phải giơ chưởng đập mạnh vào cái quạt của đối phương nhưng tay y vừa đụng vào quạt đã thấy Khúc Trì huyết tê tái, y càng hoảng sợ thêm vội xoay người lui về phía sau tức thì.

Thiếu niên có bộ mặt lạnh lùng ấy chỉ bước nhẹ một cái đã đi xa ba bốn trượng nên không thèm đuổi theo Tam Tài Cát Chủ mà chỉ tiến thẳng về phía trước tấn công Vệ Phi Long thôi.

Lúc ấy Phi Long chuyển vận hai cánh tay như bay, chỉ trong chốc lát y đã điểm ngã năm sáu người rồi, y bỗng thấy mắt hoa một cái đã có một thiếu niên có bộ mặt lạnh lùng hiện ra trước mặt và trầm giọng quát hỏi:

- Vệ Phi Long chẳng lẽ ngươi không muốn cứu con Vệ Ánh Hà hay sao? Phi Long nghe thiếu niên ấy nói như thế thì cả kinh vội lui về phía sau ba bước.

Thiếu niên mặt lạnh lùng lại nói tiếp:

- Ngươi có mau chữa ngay những người bị đá thương và lại đây nói chuyện với ta, hay không? Nói xong, chàng ta xông vào tấn công Du Quế Thìn ngay.

Quế Thìn vừa múa chưởng tấn công một đại hán áo đen, chưởng lực của y như vũ như bão, nhằm vai của đại hán kia tấn công xuống, nếu chưởng đó đánh trúng đại hán áo đen thế nào cũng chết ngay tại chỗ chứ không sai, may thay trong lúc nguy hiểm may may đó, thiếu niên quái dị đã ở trên trời giáng xuống, nắm ngón tay trái của chàng kỳ ảo khôn lường, chỉ thấy chàng ngửa tay móc một cái.

Quế Thìn liền cảm thấy yếu huyết ở cổ tay như bị nắm cái móc sắt móc chặt cả đối phương chưa thấy rõ là ai, mà đã bị đau đớn kêu la. Quái thiếu niên ấy quay người đi một vòng và hát mạnh một cái, người y như con diều đứt dây bắn thẳng ra ngoài xa, rớt xuống đất người đã chết liền. Thiếu niên ấy ra tay một cái đã làm cho quần hung kinh hoàng ngay, ai nấy đều ngừng tay lại không dám tấn công nữa, riêng có Thiệu Nghiệp đang tử chiến với Chu Luân muốn ngừng tay cũng không sao ngừng được.

Quái thiếu niên cười nhạt, nói tiếp:

- Các ngươi đều là những quân bại hoại của võ lâm, không thể nào làm nên việc lớn được, vô sự sinh phi, tác oai tác quái, ngươi tưởng trong võ lâm không ai dám ra tay đối phó với các ngươi hay sao? Nói xong chàng ta nhìn thẳng vào mặt của Huân Tổ, rồi từ từ nhìn trận đấu của Chu Luân với Thiệu Nghiệp.

Dù sao tài ba của Thiệu Nghiệp vẫn cao hơn một mức tuy bị kiểm pháp kỳ dị của Chu Luân bao vây rất chặt, nhưng dù sao đầu óc của y cũng bình tĩnh hơn cho nên thấy khuyết điểm của Chu Luân rồi cả cười một tiếng thật dài, biến thủ thành công và chỉ trong nháy mắt y đã phản công luôn chín thế. Trong chín thế đã có bên thế khắc phục nơi Thái Cực Áo Hình Kiểm Pháp của Chu Luân, thế là lưới kiểm kín đáo của Chu Luân bị phá thủng được một lỗ, nhờ vậy Thiệu Nghiệp mới nhảy ra ngoài được.

Chu Luân thấu kiếm thế nhảy ra đằng sau lưng quái thiếu niên, mặt mồ hôi ướt đầm, hiển nhiên chàng đấu với Thiệu Nghiệp cũng đã tốn hơi sức rất nhiều.

Lúc ấy Huân Tổ giận dữ không sao chịu nhịn được, liền quát lớn:

- Chuyến này Khương mỗ tới đây đã nói rõ rồi, là để đòi lại món nợ máu cho các đệ tử của bọn bang...

Thiếu niên quái dị nghe nói, quát lớn:

- Câm mồm! Huân Tổ còn định nói tiếp thì thiếu niên đó đã lớn tiếng quát tháo:

- Đệ tử của bang phái các ngươi chết là do ngươi đưa họ vào chỗ chết, chỉ tại ngươi vô có tâm thù, khiêu động thị phi, như vậy khi nào ta chịu nhịn nổi,

cho nên ta mới phải trừng phạt và cảnh giới luôn luôn, không ngờ người không biết sửa lỗi lầm, trái lại càng ngày càng hung hăng, xúi giục đồng đạo đến đây tầm thù, ngày hôm nay ta không giết chết ngươi, trên giang hồ không bao giờ được yên ổn cả.

Thiệu Nghiệp thấy thiếu niên ấy mắng chửi cha mình như vậy, tức giận vô cùng liền nhảy xổ lại quát mắng:

- Người có tài ba gì dám ở trước mặt bấy nhiêu võ lâm cao nhân ăn nói ngông cuồng và vô lễ đến thế.
- Ngươi là ai? Thiếu niên mặt lạnh lùng tỏ vẻ khinh thị quát hỏi lại Thiệu Nghiệp như vậy.

Thiệu Nghiệp nghiêng răng mím môi lớn tiếng trả lời:

- Thiếu gia là Khương Thiệu Nghiệp, Thiếu bang chủ của Tam Nguyên Bang xuất thân từ phái Nga Mi.

Thiếu niên quái dị cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Ta tưởng ngươi là ai, ra là một thằng nhỏ chưa hết hơi sữa, không biết trời cao đất rộng gì hết.

Thiệu Nghiệp nghe nói càng tức giận thêm, hai mắt hầu như đỏ lửa, những khớp xương trong người y kêu răng rắc và vận kinh lực vào hai chưởng định tấn công.

Đồng Cẩm Quang thấy vậy, tiến lại nói:

- Xin Thiếu bang chủ hãy tạm lui.

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt thiếu niên quái dị, và trầm giọng hỏi rằng:

- Thị phi của võ lâm rất khó phân biệt, buổi gặp gỡ ngày hôm nay, dù sao cũng phải phân cao thấp mới xong, ngươi hà tất phải học đàn bà trẻ con chửi nhau ngoài phố vậy, như thế chỉ mất hết thể diện thôi, chớ không có ích lợi gì đâu.

Quái thiếu niên đáp:

- Có thật phải đấu một phen mới xong không? Nói xong, chàng giơ tay trái ra nhanh như điện chớp chớp ngay vào mặt Cẩm Quang.

Cẩm Quang không ngờ đối phương nói đánh là đánh ngay và nhanh tuyệt luân. Coi bài học của Quế Thìn hồi nãy, y cũng phải giật mình kinh hãi. Hai người đứng cách nhau không xa không cho phép y giơ tay ra chống đỡ nữa bắt buộc y phải nhảy sang bên tránh né.

Ngờ đâu, dù y tránh nhanh thế nào cũng không sao thoát khỏi bàn tay của đối phương, nên y đánh liều không tránh né nữa, giơ song chưởng ra phản công lại, định liều mạng một phen.

Mọi người chỉ thấy hai người vừa xáp lại gần một cái đã rời nhau ngay. Cẩm Quang rú lên một tiếng, người bắn lui về phía sau, rớt ngay xuống đất, mãi mãi cũng không sao ngồi lên được.

Huân Tổ các người thấy vậy cả kinh, đưa mắt nhìn về phía đó, thấy hai bàn tay của Cẩm Quang đã gãy, đốt ngón tay nào cũng lòi xương ra, mặt nhợt nhạt, hai mắt thất thần.

Thiếu niên quái dị lại phi thân tới trước mặt Thiệu Nghiệp lạnh lùng hỏi:

- Thế nào người còn muốn ra tay nữa không? Thiệu Nghiệp mặt biến sắc nhảy ra ngoài xa ba thước, rút luôn một thanh tiểu kiếm dài không đầy hai thước ra, múa động như muốn điểm sao sa. Hơi lạnh của thanh kiếm đó bao trùm cả một khoảng đất rộng hơn trượng và nhắm thiếu niên quái dị tấn công luôn, mồm thì quát lớn:
- Ngày hôm nay ta với ngươi, hai người thể nào cũng có một mất một còn.

Quái thiếu niên đó chính là Lạc Dương, chàng luyện trong năm ngày trời, nhờ có thông minh tuyệt vời mà đã học được hết Hiên Viên Thập Bát Giải và mười bốn thức Di Lạc Thần Công, lúc này chàng với trước khác hẳn nhau.

Chàng với Bách Thành đã nghĩ ra được cách đối phó với kẻ địch, nên mới ung dung bước ra. Chàng không muốn để lộ tuyệt học, sợ Thế Vân thiền sư với Kim Đình Thượng Nhân của phái Nga Mi biết mà chuẩn bị trước, như vậy sau này muốn diệt trừ chúng hơi khó một chút. Cho nên chàng hạ Quế Thìn với Cẩm Quang hai người cũng chỉ dùng Chế Long Thập Nhị Thủ với bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công thôi, như vậy thì dù người nhanh mắt đến đâu cũng không sao biết được chàng vừa sử dụng môn võ công gì.

Lúc này chàng thấy Thiệu Nghiệp giơ pho kiếm đó ra, liền lớn tiếng cười rồi dùng bộ pháp kỳ ảo tránh sang bên khiến những thế kiếm đó trật hết.

Pho kiếm đó của Thiệu Nghiệp là do Thế Vân thiền sư nghiên cứu mấy chục năm mới sáng tác ra, tên là Thập Xảo Chu Ma Kiếm Pháp, thế thức nào cũng tinh kỳ tuyệt luân và không ra tay thì thôi, đã ra tay thì đối thủ không chết cũng bị thương nặng chứ không sai, nhưng lần này y thấy tấn công như vũ như bão vậy mà không làm gì nổi Lạc Dương. Nên không những là y kinh hãi vô cùng mà cả các tay cao thủ khác bên y cũng phải kinh hãi nốt.

Thiệu Nghiệp nghiêng răng mím môi bụng bảo dạ rằng: "Nếu ngày hôm nay ta không thắng mị, thì ta không còn mặt mũi nào về Nga Mi gặp các sư trưởng

nữa." Nghĩ đoạn, y múa kiếm càng nhanh hơn trước, xông lại tấn công tiếp. Lần này kiếm pháp của y thật là chặt chẽ kín đáo khôn tả.

Lạc Dương thấy bảo kiếm của đối phương có thể chặt ngọc chém vàng nên không dám ra tay bắt, chỉ khẽ quát lớn một tiếng, giờ chiếc quạt nan đen ra, múa tít lên, nhằm các nơi yếu huyệt của Thiệu Nghiệp phản công luôn. Thế quạt đó rất kinh người lại có tiếng gió veo veo kèm theo.

Đột nhiên Khương Huân Tổ, Bang chủ của Tam Nguyên Bang kinh hãi la lớn một tiếng và cả Tam Tài Cát Chủ cũng biến sắc mặt nốt.

Thì ra Lạc Dương múa quạt phản công lại, coi kiếm của đối phương như là không có vậy. Thế quạt đó của chàng quả thật là kỳ ảo khôn lường không ai ngờ tới, chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng quạt đó đã vào mu tay đang cầm kiếm của Thiệu Nghiệp. Bị đánh trúng thế quạt đó, Thiệu Nghiệp cảm thấy như nghìn vạn con dao đâm phải đau nhức tận xương, nên bắt buộc y phải buông tay một cái, thanh bảo kiếm của y rớt ngay xuống đất.

Lạc Dương giờ tay trái ra chụp một cái, thanh bảo kiếm đã vào trong tay chàng rồi.

Chàng múa quạt một vòng, đã điểm trúng luôn chín nơi huyệt của Thiệu Nghiệp tức thì.

Những sự xảy ra đó chỉ trong chớp nhoáng thôi. Tam Tài Cát Chủ muốn ra tay cứu viện, nhưng đã muộn rồi.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, mắt nhìn Thiệu Nghiệp và nói:

- Nga Mi tự dẫn thân vào hổ trụ lạc, thông đồng với bọn đạo tặc của giang hồ, làm nhơ bẩn cái tên danh môn chính phái đi. Sở dĩ ta không muốn lấy ngay tính mạng của ngươi, là muốn tha cho ngươi về để mượn mồm ngươi báo cho tên giặc sói đầu Kim Đỉnh hay, nếu y còn có hành vi trái ngược như thế nữa thì thế nào cũng bị lửa thiêu thân, từ nay trở đi y phải mau mau quân thú các thuộc hạ không cho chúng làm bậy. Nếu sau này ta còn thấy môn hạ của phái Nga Mi bắt tay với các nhân vật hắc đạo tác oai tác quái, ta thế nào cũng lên tận trên Thiên Đỉnh kiếm tên giặc sói đầu Kim Đỉnh lý luận cho mà xem.

Lúc ấy Thiệu Nghiệp thấy máu trong người chạy ngược khắp mình mẩy như bị kiến cắn, không sao chịu nổi, mặt biến sắc, muốn trả lời mà không còn hơi sức.

Huân Tổ thấy vậy, lòng đau như cắt, đôi mắt càng oán độc thêm, nhưng y lại sợ Lạc Dương, nên không dám lên tiếng nói nữa.

Tam Tài Cát Chủ đột nhiên ngẩng mặt lên trời lớn tiếng cả cười. Trong tiếng cười của y chứa đầy phần nộ đau đớn. Một lát lâu mới dứt, y nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi:

- Lão suốt đời ngông cuồng tự phụ, không ngờ ngày hôm nay lại thấy các hạ lại còn ngông cuồng tự phụ hơn lão. Tuy tài ba của các hạ kinh người thật, nhưng đã chắc đâu địch nổi lão mà bạn lại dám đại ngôn như thế? Lạc Dương nghe nói mỉm cười đáp:

- Tại hạ xưa nay vẫn nhân hậu không muốn dùng lời lẽ làm tổn thương tôn nghiêm của ai hết. Nhưng tình thế ngày hôm nay khác hẳn bắt buộc tại hạ phải làm như vậy. Nếu Cát Chủ mà coi việc đời thường như xưa kia, chân không bước ra khỏi Nga Mi được tất cả người trong võ lâm tôn ngưỡng. Bây giờ Cát Chủ không biết thị phi ra sao, lại đi theo bọn gian ác như vậy, tất nhiên tại hạ phải khinh rẻ và cho nhưng tiếng tăm năm xưa kia của Cát Chủ để lừa gạt người đời thôi.

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát, rồi lại nói tiếp:

- Các hạ tự nhận công lực hơn tại hạ, có lẽ đó là sự thật cũng chưa chừng, nhưng muốn biết ai hơn ai kém thì phải ấn chứng võ công mới biết ai hơn ai kém được. Bây giờ có một cách không cần phải ấn chứng võ công cũng đủ biết ai hơn ai kém liền. Nếu Cát Chủ giải được huyệt cho Thiệu bang chủ thì tại hạ xin chịu phục ngay.

Tam Tài Cát Chủ nghe nói mặt biến sắc luôn luôn, không biết y hồ thẹn hay tức giận, nghe thấy Lạc Dương bảo y giải các huyệt đạo cho Thiệu Nghiệp, y cũng phải giật mình kinh hãi nghĩ thầm: "Y đã dám khoe khoang như vậy, chắc thủ pháp điểm huyệt của y phải có độc đáo như thế nào, mình nghiên cứu võ công suốt đời, cách điểm huyệt của các môn phái đều biết hết, thủ pháp của y dù có quái dị đến đâu cũng ở trong phạm vi của các thủ pháp ta biết thôi, như vậy, có khó gì đâu mà ta giải không nổi." Tuy y nghĩ như vậy, nhưng vẫn sợ giải không được huyệt thì mất hết sĩ diện, vì vậy không dám tiến lên giải huyệt cho Thiệu Nghiệp, mà còn định lên tiếng nói, thì hình như Lạc Dương đã biết rõ tâm lý của y, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào mặt của y và nói tiếp:

- Thế nào liệu Cát Chủ giải nổi huyệt cho Khương thiếu bang chủ hay không? Lúc ấy, Thiệu Nghiệp đã uể oải nằm lăn ra đất, mặt tỏ vẻ đau đớn, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, trông sắc mặt như sắp chết đến nơi vậy.

Tam Tài Cát Chủ thấy vậy thương tiếc vô cùng, liền tiến tới gần giờ tay ra nhanh như điện chớp điểm luôn vào người Thiệu Nghiệp mấy cái.

Ngờ đâu, y điểm xong, không những giải không được, mà còn làm cho thiếu niên đó đau đớn thêm, kêu rú thảm khốc vô cùng, lăn đi lộn lại mấy vòng.

Tam Tài Cát Chủ thấy vậy đứng đờ người ra như tượng gỗ, rầu rĩ, thở dài một tiếng và nói:

- Biết trước như vậy, ta hà tất phải đương đầu với y làm chi, chuyện si nhục này có lẽ suốt đời lão không sao quên được.

Nói xong, y cấp Thiệu Nghiệp lên và quát bảo các môn hạ phái Nga Mi rằng:

- Về núp! Rồi y không thèm nhìn Lạc Dương gì hết, vội dẫn môn hạ của Nga Mi rào bước đi luôn.

Huân Tổ quay mình định đi theo thì chỉ thấy hoa mắt một cái, đã thấy quái thiếu niên đứng sừng sững trước mặt rồi, y hoảng sợ vô cùng.

Quái thiếu niên lạnh lùng nói:

- Khương Huân Tổ, ngươi muốn đào tẩu ta cũng không cản trở làm chi nhưng ngươi phải để lại một chút dấu hiệu để ta truyền bá trong giang hồ và từ nay trở đi, ngươi phải giải tán Tam Nguyên Bang ngay.

Nói xong, chàng lại nhìn vào mặt Hắc Kỳ Hội Chủ cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Ngươi cũng thế.

Lời nói của chàng ta không khác gì hai con dao bén nhọn đâm thẳng vào ngực Huân Tổ và Hắc Kỳ Hội Chủ, nên sắc mặt hai người trông khó coi vô cùng. Chúng đều là anh hùng của giang hồ, trước kia dù gặp sự nguy hiểm đến đâu, chúng vẫn có thể trấn tĩnh tự chế được, nhưng hoàn cảnh ngày hôm nay khác hẳn, nên chúng chỉ có một cách là đứng nguyên tại chỗ sắc mặt đỏ lừ lừ thôi.

Lạc Dương cứ lớn tiếng cười hoài, tiếng cười của chàng đi rất xa, mạnh không thể tưởng tượng, chấn động làm cho những cây cối gần đó rụng lá luôn.

Đồng thời, tiếng cười của chàng lọt vào tay Huân Tổ với Điem Ngao không khác gì sấm sét, khiến chúng càng hoảng sợ đến mặt tái mét, chân tay run lẩy bẩy...

Lạc Dương cũng biết chúng khó chịu lắm, nhưng hoàn cảnh bắt buộc chàng, không sao thương hại chúng được.

Huân Tổ đột nhiên ngẩng mặt lên quát lớn:

- Ngươi đừng có ngông cuồng như vậy, hãy đỡ thể võ này của ta.

Y vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Điem Ngao định bảo tên nọ cùng liên tay với mình tấn công Lạc Dương một lúc. Nếu không địch nổi thì cả hai cùng đào tẩu.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, múa thanh đoản kiếm ở bên tay trái lên, chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh chớp nhoáng, và Huân Tổ la lớn một tiếng, cánh tay phải của y bị chặt đứt liền.

Lạc Dương nhanh nhẹn thật đã thuận thế kiếm đó chém chèn một nhát nữa.

Hắc Kỳ Hội Chủ Hồng Điem Ngao chưa kịp thấy rõ Lạc Dương ra tay như thế nào mà Huân Tổ đã kêu la thảm khóc ngay, y hoảng sợ vô cùng. Đồng thời y thấy ánh sáng xanh chớp nhoáng một cái biết là nguy tai, vội nhảy sang bên trái tránh né, nhưng tránh sao kịp.

Mọi người chỉ nghe thấy y rú lên một tiếng và dưới mặt đất đã có một cánh tay nữa lăn long lóc đến bên cạnh cánh tay của Huân Tổ liền.

Lúc ấy Huân Tổ và Điem Ngao máu tươi dính đầy người và còn lại lảng xuống đất, sắc mặt của chúng nhợt nhạt như người chết vậy.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Hai vị không tự lượng để lại dấu hiệu bắt buộc tại hạ phải ra tay. Thôi mời hai vị đi thôi, tại hạ không tiến nữa đâu. Quả đất tròn sau này, chúng ta sẽ tái ngộ.

Hai câu sau cùng của chàng đáng lẽ phải do mồm của Huân Tổ và Điem Ngao nói mới phải, nhưng chàng định tâm làm nhục chúng để chúng sau này không còn bước chân vào giang hồ nữa.

Lạc Dương chờ hai người đi khỏi mới thở dài một tiếng và nói:

- Việc làm của ta hơi quá trớn một chút.

Lúc ấy chỉ còn lại Vệ Phi Long và Đặng Tinh Hải hai người thôi.

Trước tình cảnh ấy, Vệ Phi Long ngày thường tuy độc ác gian xảo giết người như giết gà mà lúc này trông thấy tình cảnh rừng rợn như thế cũng phải kinh hoàng. Lạc Dương lạnh lùng liếc nhìn Phi Long một cái rồi nói với Băng Cách rằng:

- Quan lão gia, hiền lão gia đưa Vệ giáo chủ đi gặp Vệ cô nương còn người khác thì có thể cho dời khỏi nơi đây mau.

Tinh Hải nghe nói biết Lạc Dương nói mình, vội khẽ nói với Phi Long rằng:

- Thưa Giáo chủ, thuộc hạ ra bờ sông ở phía bên kia đợi chờ Giáo chủ, mong Giáo chủ được bình yên. Chào Giáo chủ.

Nói xong, y quay mình đi thẳng.

Băng Cách mặt lạnh lùng tiến đến gần nói với Phi Long rằng:

- Vệ giáo chủ, xin theo lão đi ngay.

Phi Long chấp tay chào và đáp:

- Cảm phiền lão hiệp.

Nói xong y theo Bằng Cách đi như bay chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

-oOo-

Trong một tỉnh thất ở trong tây hiền, người ta thấy Vệ Ánh Hà đang cau mày lại, mặt mũi rầu rĩ khôn tả, không hiểu nàng đang lo âu việc gì. Nàng rất yêu Lạc Dương và đã làm lễ thành hôn với chàng rồi nhưng chỉ lễ trôi dạt với nhau xong, hai người nói chuyện với nhau đôi ba lời thì Lạc Dương bỏ đi ngay chứ không hiệp cần với nàng, và từ đó tới nay không thấy chàng ta đâu nữa. Đồng thời, nàng lại thấy Tổ Lan với tám thị nữ như ẩn như hiện coi chừng mình nên nàng không tiện ra ngoài phòng tìm kiếm người chồng mới cưới ấy.

Quả thật nàng không biết tại sao Lạc Dương lại không quay trở lại gặp nàng mà nàng chỉ nghe thấy mọi người nói Lạc Dương đang bận luyện tập võ công nhưng nàng tin sao được.

Nàng có hỏi Tổ Lan, ngờ đâu Tổ Lan lại mỉm cười chứ không cho nàng hay.

Điều làm cho nàng phân vân nhất là thấy Bách Thành nói:

- Nàng không phải con của Phi Long, trái lại Phi Long còn là kẻ thù của mình.

Sau cùng nàng quyết định gặp lại Lạc Dương, lúc ấy sẽ hỏi lại Lạc Dương đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Vì vậy nàng càng đau lòng và buồn rầu thêm, không sao nhịn được liền thở dài một tiếng.

Lúc ấy bỗng có tiếng chân người đi và đến trước cửa phòng thì ngừng lại, tiếp theo đó nàng thấy cửa phòng mở toang và có hai người bước vào, nàng đã nhận ra người đi sau là Vệ Phi Long mừng rỡ vô cùng, nàng vội đứng dậy mồm định gọi y là cha nhưng không hiểu tại sao không gọi được.

Phi Long thấy Ánh Hà trở mặt nhìn mình và hình như đang suy nghĩ gì vậy, y ngạc nhiên vô cùng hỏi:

- Hà nhi, con không nhận ra cha ư? Ánh Hà tỏ vẻ u oán tủm tỉm cười một cái rồi hỏi lại:

- Sao lại không nhận được, nhưng tôi muốn hỏi cha một việc năm xưa.

Phi Long lại tưởng con gái mình bị người ta ám hại nên thần trí mới ngẩn ngơ như thế, y lo âu vô cùng sau nghe thấy Ánh Hà lên tiếng nói và có vẻ thiếu lễ độ nên kinh hãi vội lùi về phía sau một bước và hỏi lại:

- Hà nhi, con muốn hỏi gì thế? Ánh Hà thở dài một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Năm xưa một đêm tháng chạp vào lúc gần tết, trời u ám, tuyết xuống rất lớn, cha có ra tay giết hại tám người ở trong làng họ Tô tại huyện Nhật Chiêu tỉnh Sơn Đông không? Phi Long nghe thấy nàng ta hỏi như vậy, mặt biến sắc, vội nhảy lui ngay ra ngoài phòng. Ánh Hà không sao nhịn được vội gọi một tiếng:

- Cha.

Phi Long đã bước chân ra ngoài phòng rồi bỗng nghe thấy Phi Hà gọi như vậy, rùng mình một cái, gượng cười đáp:

- Năm xưa cha đã lỡ tay giết lầm, đến giờ lúc nào cũng ăn năn trong lòng hối hận vô cùng, bây giờ con muốn coi ta là người có ơn hay là kẻ thù thì tùy ở nơi con.

Nói xong, y đi mất dạng ngay.

Ánh Hà khóc òa ra, nước mắt trào ra như mưa.

Bằng Cách đứng cạnh đó khuyên bảo rằng:

- Cô nương khỏi đau lòng như vậy, lão phu cũng không rõ việc này đâu. Cô nương muốn biết rõ chuyện, hỏi Trần đại hiệp sẽ biết hết, rồi lúc ấy nghĩ cách đối phó sau.

Ngoài cửa sổ có bóng người thấp thoáng một cái Lạc Dương đã hiện thân ở trong phòng liền. Chàng ngấm nhìn hai người một hồi rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Vệ Phi Long đâu? Bằng Cách đáp:

- Y đã rời khỏi đây rồi nhưng chưa đi xa đâu.

Lạc Dương nói tiếp:

- Không thể để cho y bỏ đi một cách dễ dàng như vậy được, để tôi đuổi theo bắt y ngay.

Ánh Hà vội xen lời nói:

- Dương đệ để cho y đi thôi, vì ân oán còn chưa phân minh. Hơn nữa, dù sao y cũng có ơn nuôi tôi từ hồi nhỏ đến giờ.

Lạc Dương thờ dãi một tiếng, yên lặng không nói năng gì nhưng chàng ân hận là không làm xong việc này cô phụ lòng Tàn Tử, bây giờ đành chỉ có để chờ sau này đợi cơ hội khác vậy chứ biết làm sao bây giờ...

Bách Thành bước vào nói:

- Người mà chúng ta phải đi núi Nội Phụng đã về, theo y nói Tiền Ninh đã nhận lệnh của thiếu hiệp rồi. Trần mỗ đã táo gan ra lệnh thay. Chúng chịu ăn núp không xuất động vội, chờ thiếu hiệp tới chúng mới dám thi hành.

Lạc Dương cười về rất thành thật lên tiếng hỏi:

- Tại hạ trẻ người non dạ, tất cả mọi việc xin Trần lão sư làm chủ cho, hà tất lão sư phải nói hai chữ táo gan làm chi. Mong từ giờ trở đi, Trần lão sư đừng có khách khứa như thế nữa. Chẳng hay bọn chúng đã điều tra ra những hành động của Mộc Long chủ trương? Bách Thành mỉm cười đáp:

- Môn hạ chúng phải đi đối phó phân đường của Cái Bang ở Tương Dương đã bị tiêu diệt hết, như vậy Mộc Long Tử không biết chuyện sao được. Chúng ta đi phen này, nếu không phải đấu một trận kịch liệt thì chúng ta sẽ không thấy hình bóng của chúng ở đâu.

- Lão sư nói có thể Mộc Long Tử dọn cả sào huyệt đi nơi khác hay sao?

- Trần mỗ đoán như vậy thôi chứ chưa dám chắc, nên tốt hơn hết chúng ta phải đi ngay Nội Phụng Sơn.

Nhưng nhân số trên cao đó rất đông đảo. Đi toàn đội đông đảo như vậy thể nào cũng bị người ngoài chú ý nên mới chia ra hai ba người một tổ, như vậy mới đỡ chú ý, và không ai để ý tới.

Trải qua trận đó, thủ lĩnh của Tam Nguyên, Hắc Kỳ hai bang đều bị chặt đứt một cánh tay. Tin đó làm náo động cả giang hồ, kinh chấn võ lâm.

-oOo-

Núi Nội Phụng rộng hằng mấy trăm dặm, ngọn núi cao chọc trời, cây cối um tùm, nhưng rất ít người lui tới.

Chùa Phúc Thọ xây ở trên núi, chung quanh không có một nhà cửa hay chùa chiền nào hết. Trước chùa là một vực thẳm sâu hơn trượng, còn ba mặt đều là vách núi cao hơn trăm trượng. Chung quanh chùa trồng rất nhiều cây cao, nếu không nhìn kỹ thì khó mà biết được trong bụi cây đó có chùa như vậy.

Một con đường từ dưới chân núi lên tới sân chùa, vừa nhỏ vừa khúc khuỷu, không khác gì ruột dê, đứng ở trên đỉnh núi nhìn xuống bên dưới không sao trông thấy chân núi cả, như vậy hề lỗ chân té xuống, là tan xương nát thịt ngay, đủ thấy núi đó hiểm nghèo biết bao.

Sáng ngày thứ ba, sương bao trùm kín cả núi Nội Phụng, trông núi đó như không có và cũng tựa như bay lơ lửng ở trên đám mây vậy.

Trong rừng rậm, người ta thấy có nhiều bóng người như ẩn như hiện phi thân lên trên núi. Tất cả những người đó đều tiến cả lên chùa Phúc Thọ. Khi họ đi vào đường ruột dê và ở trên tuyệt vách thì khuất bóng không sao trông thấy người nào nữa.

Khi mọi người đi vào trong rừng rậm thấy những cây cổ thụ ngàn năm mọc chẳng chặt, thì Lạc Dương đã lên tiếng khẽ nói:

- Chùa Phúc Thọ ở nơi thiên hiểm, một người canh gác, muôn người không sao qua được, chúng ta tất cả cùng mạo hiểm lên núi như thế này, lỡ nửa đường gặp mai phục thế nào cũng bị thương và chết chóc. Chi bằng để mình tại hạ lên trước như vậy đỡ phải lo âu.

Chờ tới khi tại hạ lên tới trước chùa sẽ rú lên một tiếng thật dài, truyền xuống bên dưới. Lúc ấy quý vị hãy lên sau.

Bách Thành đáp:

- Thiếu hiệp nên cẩn thận, chúng tôi xin đợi chờ nơi đây.

Nói xong, ông ta lại thấy Tiền Ninh xen lời nói:

- Thuộc hạ có ý muốn theo hầu Trưởng lão, có thêm người tiếp ứng, như vậy có lẽ tốt hơn.

Vì Tạ Văn Nhạc đã trao Thần Long Đur Hồ Tỳ Đổng Lệnh của Cái Bang cho Lạc Dương rồi, vì thế các đệ tử cũ Cái Bang đều tôn chàng làm Trưởng lão.

Lạc Dương đáp:

- Không sao.

Nói xong, chàng đã rào bước đi luôn.

Chàng vai mang một đôi Hồng Vân Liệt Diệm Kiếm cướp của Gia Hưởng, chỉ thấy người chàng khom khom và nhảy nhót mấy cái, đã lên được trên cao mấy chục trượng liền.

Vừa lên tới trên thêm đá, chàng định nhún chân nhảy lên tiếp. Bỗng nghe trên đầu có tiếng cười nhạt vọng xuống, tiếng cười đó nghe rất rùng rợn.

Lạc Dương khôn ngoan vô cùng, biết sau tiếng cười đó thể nào đối phương cũng ném ám khí. Quả nhiên chàng nghe thấy có tiếng gió động kêu veo veo tiếp theo. Chàng bỗng thấy trên huyết vách có một cây con ở khe đá nhô ra, chàng không suy nghĩ gì hết vội nhún chân nhảy chéo sang bên.

Cây nhỏ đó cách Lạc Dương ít nhất cũng mười mấy trượng, nhưng thân pháp của chàng khéo léo và huyền diệu khôn tả. Chàng nhảy tới lưng chừng, người như con chim ưng lượn sang bên, hai chân đạp vào nhau lại bắn sang ngang một chút, tay phải đã vội gơ ra vấu lấy thân cây nọ liền, thuận thể chàng du ngay lên, vắt chân vào gốc cây đó.

Đồng thời một tảng đá lớn đã ở bên trên rớt xuống chỗ mà chàng đứng hồi nãy, kêu lên ùm một tiếng, cả sơn cốc cũng phải chuyển động. Tảng đá đó vỡ làm muôn mảnh lăn xuống chân núi tức thì.

Thời gian chỉ cách nhau có tích tắc thôi, nếu Lạc Dương nhảy chậm một chút, chàng đã bị tảng đá đó rớt trúng, dù chàng có là xương đồng da sắt thì cũng không sao chịu nổi một tảng đá nặng hàng nghìn cân đè xuống như thế. Dù không chết cũng tan xương nát thịt, thật là nguy hiểm khôn tả.

Lạc Dương ở trên thân cây nọ, liếc mắt nhìn đường núi, thấy một ông già, mặt rất hung ác, như ẩn như hiện đang ló đầu trong khe đá ngo ngoé xuống. Ông già ấy không biết chàng đã thoát hiểm đang ló đầu nhìn. Chỉ sơ suất một chút đã mang tai họa vào người ngay.

Lạc Dương đã kêu hừ một tiếng, vội gơ hữu chưởng ra, dùng bí quyết chữ Á trong Di Lạc Thần Công ra, đẩy mạnh một cái. Một luồng sức như bài sơn đảo hải nhằm phía ông già đó lần ất tới.

Ông già nọ đang ngo ngoé nhìn xem Lạc Dương chết chưa, chưa kịp thụt đầu trở lại, đã thấy một luồng gió mạnh lần ất tới, y rùng mình kinh hãi, không biết ở đâu tới mà lại mạnh đến thế, nên y vội quay đầu lại xem.

Bị ngay kinh lực của Lạc Dương đánh trúng đầu. Chỉ nghe thấy y rú lên một tiếng rất thảm khốc. Đầu của ông già nát thành bùn, máu và óc bay tứ tung, người rớt từ trên cao xuống khe núi mấy chục trượng sâu.

Lạc Dương khom lưng đạp mạnh một cái, người đã nhảy tới thêm đá ở bên trên chỗ xác ông già nọ bị chết hồi nãy rồi chàng lẹ chân phi thẳng lên phía trên ngay.

Đường núi khúc khuỷu, chàng đi được vài chục trượng, thì đột nhiên chỗ đường quẹo có một ông già áo xanh, mặt đỏ, mái tóc bạc phơ, thân hình vạm vỡ, xuất hiện trước mặt Lạc Dương, quát mắt nhìn chàng quát bảo:

- Ai lên đó hãy dừng bước.

Tiếng nói của ông ta rất lớn, khiến ai nghe thấy cũng phải đình tai nhức óc. Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, ngừng chân lại.

- Thập Lục Danh Sát của thiên hạ để cho người ta chiêm ngưỡng, tại sao các hạ lại ngăn cản không cho tại hạ lên như vậy?

- Sao thiếu niên ăn nói không thành thật như vậy, rõ ràng người tới đây là có mục đích riêng, mà lại dám bảo là chiêm ngưỡng chùa Phật. Lão năm nay đã ngoài bảy mươi, chứ có phải là đứa lên ba đâu mà người có thể lừa dối được.

- Khỏi cần biết tại hạ lên đây có mục đích gì hay không. Nhưng xin hỏi lão trượng, núi này có phải là tư thổ của lão trượng không? Nói xong, chàng lại nhanh chân leo lên năm bậc. Ông già nọ biến sắc mặt, múa kiếm phi thân xuống, vừa tấn công vừa quát bảo:

- Đứng lại! Lưỡi kiếm của ông ta đã nhắm mặt Lạc Dương đâm tới. Lạc Dương thấy kiếm thuật của ông già rất trác tuyệt, liền lớn tiếng hỏi:

- Tại hạ vào núi báo thù, khi nào lại chịu trở về tay không. Lão trượng, sao lão trượng lại vô lý đến thế...

- Muốn lên núi không khó, nếu tiếp được bảy kiếm của lão phu, thì tha hồ bạn lên núi, lão phu quyết không làm khó dễ.

- Lão trượng nói như vậy là bắt buộc tại hạ phải ra tay đấu phải không?

- Phải! Ông già trả lời một cách rất gọn, không khác gì chém đinh chặt sắt vậy. Và trông ông ta oai vệ như một vị thiên thần vậy.

Lạc Dương thấy thế, thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nếu vậy tại hạ đành phải miễn cưỡng ra tay, chứ biết làm sao bây giờ đây! Ông già lạnh lùng nói tiếp:

- Lão phu đã không bước chân vào giang hồ từ lâu, ẩn dật trên núi sâu, lần này có người nhờ, lão phu cả nể đành phải hạ san giúp một phen, làm việc

cho người thì phải làm cho đến nơi đến chốn, chứ không phải lão phu có ý định cản trở bạn nhỏ đâu. Xem bạn nhỏ là người cả nhân phẩm lẫn căn bản cùng xương cốt đều đặc biệt hơn người, quả thật là một nhân tài luyện võ rất tốt. Nếu để bạn nhỏ bị kiếm của lão phu đã thương thì thật đáng tiếc, chỉ bằng bạn nhỏ mau rút lui hạ san ngay thì hơn. Phải biết thần kiếm của lão phu không giờ ra thì thôi, đã dùng tới nó thì thế nào cũng phải đã thương người mới tra vào bao được.

- Chưa chắc.

Nói xong, Lạc Dương ngắm nhìn hình thể ở bốn xung quanh một hồi, chàng thấy chỗ ông già đứng là chỗ rẽ của đường núi rộng chừng năm thước, nếu tấn công thì phải xông lên trên đó cướp được địa lợi trước mới có thể ra tay được.

Ông già nọ trở mặt nhìn chàng để ý từng cử động của chàng, ông ta cũng biết chàng không phải là tay tầm thường, vì vậy ông ta cũng hết sức phòng bị. Nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, ông ta trầm giọng nói tiếp:

- Không ngờ bạn nhỏ lại ngông cuồng đến như thế.

Lạc Dương biện bạch:

- Trước tình thế này bắt buộc tại hạ phải làm như vậy, khi nào tại hạ lại để mất uy danh của sư môn. Lão trượng hà tất phải nổi giận cho giấc như thế làm chi.

Vừa nói dứt, chàng đã rút thanh Hùng Kiếm ra, có tiếng kêu xoẹt tựa như rỗng ngậm vậy. Tiếp theo đó một đạo hồng quang vụt ra làm lóa mắt đối phương.

Ông già thấy vậy cũng phải thất thanh kêu ủa một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngụy Phong Hiểm Trở Hết Đường Đào Tẩu

Ông già nọ thấy Lạc Dương rút Hồng Diễm Liệt Hỏa Hùng Kiếm ra, ánh sáng đỏ làm lóa mắt và hơi lạnh làm cho ông ta lạnh đau như nứt nẻ, ông ta cũng biết lai lịch của thanh bảo kiếm này, nên thất kinh kêu ủa một tiếng và hai mắt tựa như hai ngọn đèn lơ nhìn thẳng vào kiếm ở trong tay chàng.

Lạc Dương thấy thái độ của ông già nọ, liền hỏi:

- Có phải lão trượng biết được lai lịch của thanh kiếm này? Ông già bỗng sầm nét mặt đáp:

- Kiếm này tên là Hồng Diễm Liệt Hỏa Kiếm có hai thanh tất cả. Một thanh Hùng và một thanh Thụ. Chủ nhân của nó là vợ chồng Yên Ba Điều Đồ Lâm Hân Văn ở Tây Thiên Mục, là bạn thân của lão. Có lẽ bị người lấy trộm phải không?

- Các hạ cao niên, sao lại ăn nói hàm hồ như thế. Tại hạ có phải là những kẻ ăn cắp đâu? Phải, kiếm này là vật sở hữu của Lâm Hân Văn thật, nhưng bị Viên Công Kiếm Gia Hăng lấy trộm. Gia Hăng tự mang thân vào chỗ trụ lạc, thông đồng với Mộc Long Tử, tác ác tác quái, hà hiếp lương dân. Mấy hôm trước đây y đã bị tại hạ giết chết.

Ông già nọ ngăn người ra giây lát rồi nói:

- Dù lời nói của người là thật đi chăng nữa, lão phu cũng khỏi cần hỏi đến việc đó. Lão chỉ biết năm xưa thụ ơn của Mộc Long, phen này lại do ân nhân mời lão tới. Người ta đã nhờ vả tới, lão phu đã nhận lời thì phải trung thành với người, nên không thể nào để cho lão đệ lên núi được.

- Nếu tại hạ chống đỡ được bảy thế kiếm của lão trượng thì sao? Ông già nọ nghe nói ngăn người ra và nghĩ thầm: "Thằng nhỏ này có vẻ tự thị và không thấy nó sợ hãi chút nào, tuổi trẻ như thế, mà hăng hái thế. Tuy người trẻ tuổi nào cũng có hiện tượng đó, nhưng người trong võ lâm chống nổi bảy thế kiếm của lão cũng rất hiếm, huống hồ y chỉ là đứa nhỏ. Nếu lão phu không để cho y kiến thức Đoạt Mệnh Liên Hoàn Tam Kiếm..." Ông ta vừa nghĩ tới đó đã cười nhạt một tiếng và nói:

- Người đừng có tự phụ như vậy. Hãy chống xong bảy kiếm của lão phu đã xem người có vô sự không đã rồi hãy nói chuyện sau.

- Đó là lão trượng nói đẩy chứ, không phải tại hạ nói đẩy nhé.

Lạc Dương nói xong đã múa kiếm lên.

Ông già nọ đã quát lớn:

- Lui! Ông ta dùng thế Nhất Trụ Kinh Thiên, đưa thanh kiếm từ dưới hất lên, nhanh như điện chớp. Thế kiếm ấy của ông ta trông rất tầm thường, nhưng

khi tấn công tới mới biết là lợi hại. Lạc Dương liền cảm thấy một tiềm lực vô hình đẩy cho thân hình của mình suýt phải lùi bước, nhưng chàng cũng bị lao đảo người mấy cái, suýt tí nữa thì trượt chân lăn xuống núi.

Lúc này chàng mới thấy kinh hãi vội giờ bí quyết chữ Xá trong Di Lạc Thần Công ra giờ tay trái lên, khẽ đưa ngang một cái. Chàng đã làm giảm mất cương khí của thế kiếm ấy hóa thành vô hình, nhờ vậy chàng mới đứng yên được.

Ông già thấy vậy, liền biến sắc, bụng bảo dạ rằng: "Thảo nào thằng nhỏ này tự phụ như thế? Thì ra nó cũng có một hai miếng võ đấy?" Nghĩ đoạn ông ta lại giờ thế thứ hai ra, trầm giọng quát lớn:

- Bạn nhỏ đỡ thêm kiếm này của lão phu thử xem..

Thế kiếm đó lại càng huyền ảo và lợi hại thêm. Chỉ thấy thanh kiếm của ông ta tựa như biến thành năm thanh, như đoạn như tục, dồn dập tấn công tới oai thế rất kinh người.

Ông già lại quát tiếp:

- Cậu bé kia có mau lui xuống dưới sườn núi này không? Nếu cậu tự động rút lui lão phu không đuổi đánh đâu. Nhưng cậu cứ đòi xông lên, thì đừng có trách lão phu ác độc.

Lạc Dương đã biết võ công của ông già này trác tuyệt nên chàng nhất tâm muốn chống đỡ bảy thế kiếm đã, rồi hãy dùng lời lẽ khuyên ngăn ông ta. Nói cho ông ta không có mặt mũi nào nổi giáo cho giặc, mà phải rút lui ngay. Chàng quyết định như vậy rồi liền mỉm cười đáp:

- Chỉ e lão trượng không được toại nguyện thôi.

Chàng vừa nói vừa giờ thế Thiên Hoàn Địa Cơ trong Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp ra chống đỡ. Chỉ trong thoáng chốc thanh bảo kiếm của chàng đã tía ra muôn ngàn ngôi sao phản công lại thế kiếm của ông già. Đồng thời chàng dùng chưởng ngắm ngắm theo kiếm thức mà đề kiếm của ông già xuống.

Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp là một pho kiếm siêu tuyệt vô lâm. Từ khi Vân Nhạc học thành công pho kiếm này rồi tới nay chưa hề dùng qua. Ngày nay Lạc Dương đem ra sử dụng lần đầu.

Hai luồng cương khí của hai thanh kiếm vừa va đụng nhau ông già nọ đã thấy cánh tay bị rung động rất mạnh, khí huyết trong người rạo rực, thân hình bị một tiềm lực rất mạnh đè xuống. Khiến ông ta phải loạng choạng lui về phía sau và va đụng mạnh vào sườn núi một cái. Tuy vậy, ông đã vội giờ thế thứ ba, muốn tấn công chớp nhoáng, để Lạc Dương không kịp trở tay, mà bị đẩy rớt xuống dưới núi.

Ông già nhắm đúng thì giờ không sai một ly một tí nào, nhân lúc chưởng lực của Lạc Dương đã đuối sức, và chàng sắp xoay sang thế chưởng khác thì ông ta đã tấn công tới như vũ như bão và nhanh như điện chớp để đối thủ không kịp chống đỡ nữa.

Lạc Dương không ngờ ông già lại khôn khéo đến như thế, chàng thấy chỗ mình đứng khó mà xoay người lui bước, tránh né trước rồi mới trả đũa lại, hoặc giờ tay lên chống đỡ cũng không sao kịp vì thế kiếm của địch đã như một đợt sóng dồn dập đẩy tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rất kinh hãi:

- Ôi chà! Thân hình của Lạc Dương đã bị đẩy ngược về phía sau, từ trên không rớt xuống dưới sườn núi, không khác gì con điều đứt dây vậy.

Lạc Dương bị rớt xuống, nhưng chàng không hoảng sợ chút nào vội hít hơi đổi sức, định vận dụng Thất Cầm Thân Pháp. Đang lúc ấy, chàng bỗng cảm thấy thân mình của mình rung động một cái, bị một vật gì mềm nhũn ôm chặt lấy. Chàng ngẩng đầu nhìn lên, mới hay là Hà Phụng Nhi đã đỡ lấy mình.

Vì những người ở dưới chân núi đều lo một mình chàng tiến lên vậy sợ lỡ sơ suất thì cứu viện không kịp, nhất là các nàng lại càng lo cho chàng thêm. Vì lỡ chàng mệnh hệ nào, các nàng ấy có phải thành góa phụ hết không? Vì thế, sau khi Lạc Dương đi rồi, người nào người ấy đều lo âu khôn tả, chỉ thấy thân hình của chàng như ẩn như hiện, nên ai nấy đều toát mồ hôi lạnh ra và trống ngực đập rất mạnh.

Vừa rồi tảng đá lớn rớt xuống, Tổ Lan cả kinh buột miệng la lớn một tiếng, trống ngực của nàng vẫn đập mạnh hoai. Nàng vội hỏi với Bách Thành rằng:

- Lên chùa Phúc Thọ chỉ có một con đường này hay sao? Nàng hỏi như thế là có ý muốn biết có đường khác lên hay không để nàng với các người lên theo lối đó, chứ không muốn một mình Lạc Dương mạo hiểm như vậy.

Bách Thành cau mày lại lắc đầu đáp:

- Theo sự ước đoán của Trần mỗ thì không có đường lối nào khác cả, vì thế bọn giặc ở trên mới tự thị và không hãi sợ như thế. Lan cô nương cứ yên tâm, Lạc thiếu hiệp là người dày phúc đức, dù có sao, cũng chỉ bị kinh hãi chứ không nguy hiểm gì cả. Trần mỗ xin cam đoan với cô nương Lạc thiếu hiệp lúc nào cũng khỏe mạnh và hoạt bát như vậy.

Tổ Lan nghe nói mặt đỏ bừng, lườm lão hiệp một cái, rồi bụng bảo dạ rằng: "Không ngờ ông già này cũng lắm điều đến thế!" Đang lúc ấy bỗng có tiếng la rất thảm khốc vọng xuống, Tổ Lan các người hoảng sợ đến mặt tái mét chân tay giá lạnh và cùng nhìn cả lên phía trên. Thấy một cái thân hình rớt xuống, khi xuống tới mặt đất kêu đến bộp một tiếng.

Một người vội chạy lại xem, thấy một cái xác đầu óc đã vỡ nát, máu dính đầy người nhưng nhìn kỹ lại, mới biết không phải là Lạc Dương, ai nấy mới yên

tâm

Sau các người lại nghe tiếng cười với tiếng nói của Lạc Dương rất rõ ràng vọng xuống, Tổ Lan đoán biết Lạc Dương thế nào cũng phải kịch chiến với địch thủ nên mấy nàng đều chia nhau ra đứng mỗi người một nơi để đề phòng khi Lạc Dương thất thế. Quả nhiên mọi người đã nghe thấy chàng kêu ối chà và thân hình rớt xuống bên dưới. Phụng Nhi đứng gần hơn mọi người vội nhảy ra đỡ luôn.

Phụng Nhi mặt đỏ bừng từ từ đặt chàng xuống, khẽ hỏi:

- Tướng công có bị thương không? Tổ Lan các người cũng vội vàng chạy đến hỏi han. Lạc Dương lắc đầu cười lúc ấy thanh kiếm của chàng đã rời khỏi tay rớt cách đó mười trượng. Chàng đã vội nhảy ra nhặt thanh kiếm đó lại tung mình phi thân lên trên sườn núi tiếp.

Ông già ở trên sườn núi tưởng Lạc Dương rớt xuống tan xương nát thịt rồi đang ngồi điều hơi vận sức để lấy lại hơi sức. Ngờ đâu y lại thấy Lạc Dương nhảy lên lần nữa, trong lòng hoảng sợ vô cùng, y thấy Lạc Dương lớn tiếng cười và nói:

- Lão trượng, vừa rồi tại hạ đã chống đỡ năm thế rồi, vì không may trượt chân rớt xuống bên dưới chứ không phải tại hạ thua đâu, vậy xin lão trượng chỉ giáo nốt hai thế nữa đi.

Ông già ngấm nhìn Lạc Dương một hồi, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tre tàn măng mọc có khác, lão đã già rồi, dù hai kiếm sau này của lão có thắng được bạn nhỏ đi chăng nữa cũng không vẻ vang chút nào.

Nói xong, ông ta liền quay người phi thân lên trên đỉnh núi mất dạng.

Lạc Dương thấy vậy, vội lớn tiếng kêu gọi:

- Xin lão trượng hãy ngừng bước! Chàng vừa kêu gọi, vừa phi thân đuổi theo luôn.

Nhưng ông già đi rất nhanh, đã khuất bóng rồi.

Lạc Dương biết hai thế kiếm cuối cùng của đối phương chưa biết chừng thắng nổi mình, sợ dĩ ông ta không giờ nốt là vì mánh chèo tòi ba của chàng, nên nắm thế kiếm tấn công hồi nãy, cũng không giờ toàn lực ra. Nếu nói chân tài thực học, công lực và hòa hâu, thì Lạc Dương còn kém xa vì thế chàng cũng biết lắm, chớ không phải là không hiểu đâu. Chàng đứng ngăn người ra suy nghĩ giây lát, rồi vội theo đường núi đó tiến lên, không hề bị cản trở gì nữa.

Chàng đang lên, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người gọi:

- Dương đệ! Chàng quay đầu lại nhìn xuống bên dưới. Thấy Tổ Lan đã đuổi theo lên, chàng liền mỉm cười hỏi:

- Chị Lan cũng theo lên đây à? Tổ Lan tủm tỉm cười đáp:

- Phải, tôi không yên tâm, Dương đệ...

Nói tới đó, nàng bỗng lờm chàng một cái hờn giận hỏi tiếp:

- Chả lẽ tôi lên theo, hiền đệ không bằng lòng hay sao? Lạc Dương vội xin lỗi, rồi hai người cùng dắt tay nhau lên phía trên tiếp.

Khi hai người lên tới trên đỉnh núi, thấy cây cối um tùm và cao chọc trời, thấy trong bụi cây có bờ tường đỏ và ngôi xanh hiện ra. Đồng thời lại có tiếng tụng kinh vọng ra nữa.

Tổ Lan thấy vậy cười nhạt nói:

- Không ngờ một thiền lâm thanh tịnh như vậy lại là chỗ để bọn giặc dùng để ẩn núp.

Đột nhiên có một ông sư gầy gò bước ra. Nhưng trông thân hình và bộ pháp ông ta thì hình như không biết võ công gì cả.

Lão hòa thượng ấy tuổi chừng tám mươi, râu tóc bạc phơ, tay phải cầm một chuỗi hạt châu, bỗng đi về phía hai người chấp tay hỏi:

- Có phải hai vị lên đây kiếm Mộc Long Tử không? Lạc Dương vội đáp lễ và trả lời:

- Vâng, chính thế đấy...

Lão hòa thượng lại nói tiếp:

- Bản tăng là Quảng Tuệ, Phương trượng của bốn chùa, mấy năm gần đây bốn chùa bị bọn Mộc Long Tử chiếm cứ chuyên làm những việc bất lương, khiến ai nghe thấy cũng phải nổi giận vô cùng. Nhưng khôn nổi bản tăng các người không biết võ công đành phải ngậm hờn chịu nhịn, hôm nay được vị thí chủ lên đây giải cứu cho ân đức này rất lớn, bản tăng không biết cảm tạ như thế nào cho phải. Hiện giờ Mộc Long Tử các người đã đào tẩu rồi...

Lạc Dương nghe nói cả kinh vội hỏi tiếp:

- Mộc Long Tử đào tẩu rồi ư? Chả lẽ núi này lại có đường khác thông xuống bên dưới sao? Quảng Tuệ lắc đầu đáp:

- Quả thật không có con đường thứ hai nào lên được trên này cả, vừa rồi ông lão áo xanh quay trở lên thúc giục Mộc Long Tử đào tẩu. Mộc Long Tử có đặt mai phục ở chùa này, nhưng sau nghe lời của ông già áo xanh, y thay đổi tâm ý mà leo xuống tuyệt vách phía sau chùa đào tẩu luôn.

Tổ Lan nghe nói, vội xen lời hỏi:

- Xin hỏi phương trượng, những người bị Mộc Long Tử giam giữ còn trong chùa không? Quảng Tuệ đáp:

- Vì việc đó mà bản tăng phải ra đây, hiện giờ những người bị chúng bắt tuy còn sống, nhưng người nào người nấy đã bị chúng giày vò, khổn khổ bây giờ chỉ còn tHồi thóp thối, cách cái chết không bao xa đâu.

Lạc Dương nghe nói biến sắc mặt vội đỡ lời:

- Nếu vậy phiền Phương trượng dẫn chúng tôi vào xem.

Lão hòa thượng Quảng Tuệ vội chấp tay vái và đáp:

- Xin mời hai vị thí chủ theo bản tăng vào trong này.

Chùa Phúc Thọ rất đồ sộ, điện vũ nguy nga, các thiền phòng đều u tĩnh thật trông rất thoát tục. Hai người không có tâm trí gì ngắm cảnh của chùa ấy, chỉ vội vàng theo người Phương trượng đi qua hai điện. Đi tới một hầm mà nhà chùa dùng để trữ lương thực. Trong hầm đó chia làm năm gian chỉ để một căn vẫn dùng làm nơi trữ lương thực thôi, còn bốn gian kia thì dùng làm đề lao.

Trong đó tối om như mực, không khí rất nặng nề và hôi thối khôn tả, vì trong hầm bé nhỏ như thế mà giam giữ hơn hai trăm người, nhiều người bị hình phạt hay bị đói khát đã tHồi thóp chết, người nào người ấy trông không còn nhận ra hình người nữa.

Lạc Dương xem xét từng người một duy không thấy nhị vị trưởng lão của Cái Bang là Thiên Hà Điều Tú Lâu Ung. Chàng giật mình kinh hãi quay đầu hỏi Quảng Tuệ.

- Lão trượng có thấy Lâu Ung trưởng lão của Cái Bang không? Hỏi xong, chàng mô tả hình dáng của Lâu Ung cho lão hòa thượng hay.

Quảng Tuệ ngẫm nghĩ hồi lâu mới trả lời:

- Hình như bản tăng có được trông thấy một vị như thế, nhưng đã lâu rồi, vì bọn chúng không cho bản tăng dự hay dòm ngó bọn chúng, vì thế bản tăng chỉ được trông thấy Lâu thí chủ một lần thôi, sau không thấy nữa và bản tăng cũng không dám hỏi.

Lúc ấy Lạc Dương bàng hoàng vô cùng, vì chuyến đi này của chàng chỉ mong cứu được Lâu Ung thoát hiểm. Nhưng bây giờ Lâu Ung sống chết ra sao vẫn chưa hay, nếu quả thật Lâu Ung bị Mộc Long Tử giết chết thì chàng ân hận vô cùng. Vì thế chàng cứ đứng ngẩn người ra không biết nói năng như thế nào cho phải.

Tổ Lan thấy vậy vội an ủi:

- Dương đệ chớ có lo âu như thế vội, những người bị giam trong này có khá nhiều người của Cái Bang chúng ta cứ hỏi họ, may ra họ biết rõ cũng nên. Bề không chờ Trần lão sư lên tính sau cũng không muộn, hà tất Dương đệ rầu rĩ như thế.

Lạc Dương thấy nàng nhắc nhở như vậy mới gượng cười đáp:

- Chị Lan hãy tạm ở đây, để tiểu đệ vào trong hầm mời các người ra đây.

Nói xong, chàng vội đi luôn.

Một lát sau, chàng đã dẫn Bằng Cách, Thân Phùng Xuân, Bách Thành, Tiền Ninh các người tới.

Khẩu Hán Tường với hai người con và mấy người thuyền chài bị giam giữ ở một phòng riêng, nhưng người nào người ấy đều mỗi một, đói khát và mặt lờ đờ như muốn ngủ vậy. Tổ Lan vội lay họ tỉnh và cho họ uống thuốc.

Lúc ấy, Lạc Dương buồn bực vô cùng, chỉ khẽ bàn tính với Bách Thành thôi.

Còn Tiền Ninh thì hỏi han các đệ tử của Cái Bang về tin của Lâu Ung. Còn Bằng Cách với Thân Phùng Xuân dẫn theo mười mấy người đi về phía sau núi để xem đường lối đào tẩu của bọn Mộc Long Tử.

Bách Thành ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Theo sự ước đoán của lão phu, thì Mộc Long Tử cấu kết với phái Nga Mĩ, chúng vẫn không chịu buông tha đâu, nên trong khi bỏ đi, vì quá hấp tấp chúng chỉ đem theo một mình Lâu trưởng lão để đào tẩu thôi.

Lạc Dương tỏ vẻ lo âu hỏi:

- Biết đâu trước khi đào tẩu Mộc Long Tử đã giết hại Lâu trưởng lão để diệt tích.

Bách Thành đáp:

- Trên đời này không ai lại đại đột như thế, muốn câu được Kim Ngao không khi nào chúng lại vút mồi đi như vậy, huống hồ ông già áo xanh đấu với thiếu hiệp hành vi chính trực như vậy, chắc thế nào ông ta cũng cản trở không cho họ giết Lâu trưởng lão đâu.

- Nếu vậy tại hạ phải đi Nga Mi đòi mới được.

- Thiếu hiệp đi như thế rất lỗ mãng, hiện giờ phái Nga Mi ẩn vào trong bóng tối để giật dây, ý định của chúng chưa rõ, nếu thiếu hiệp lên trên Nga Mi gây sự như thế, không những vô ích mà lại còn để cho phái Nga Mi có cớ đồ lỗi cho chúng ta. Thiếu hiệp nghĩ xem hậu quả ấy sẽ ảnh hưởng lớn biết bao, cũng như một tờ giấy đã dính mực rồi, thì suốt đời không sao rửa được. Việc gì cũng vậy, muốn ngay không bao giờ thành công đâu, xin thiếu hiệp cứ bình tĩnh đợi chờ, chúng ta thông thả bàn luận với nhau vào đầu vào đấy đã, rồi hãy tiến hành sau cũng được.

Lúc ấy Tiền Ninh đã quay trở lại cho Lạc Dương hay là bọn môn hạ của Cái Bang bị giam giữ ở đó cũng không biết tin tức của Lâu Ung và Lâu Ung cũng không bị giam cùng với chúng.

Bách Thành bỗng tươi tỉnh nói:

- Bây giờ chỉ còn một manh mối này có thể điều tra ra thôi, nhưng..

Lạc Dương xen lời hỏi:

- Manh mối gì thế? Bách Thành nghiêm nét mặt lại đáp:

- Nói ra thì dễ, mà khi thì hành rất khó. Manh mối này là ở ông già áo xanh đã đấu với thiếu hiệp, nhưng lão chưa biết lai lịch và tên họ của ông ta như thế nào, vì thế vẫn khó hiểu lắm Lạc Dương lại nói tiếp:

- Trần lão sư nói vậy cũng là không, ông ta đã theo Mộc Long Tử đi, nếu bảo kiếm ông ta thì thà kiếm Mộc Long Tử có hơn không?

- Trần mỗ cũng nghĩ như thế, nhưng người này cũng đã nói chuyện với thiếu hiệp rồi, và y đã bảo chỉ do người nhờ vả, bắt buộc phải trung thành thôi. Nhưng y được Mộc Long Tử giao phó công việc cản trở thiếu hiệp lên núi, việc đó không thành, y còn mặt mũi nào ở lại với bọn chúng nữa, vì vậy Trần mỗ mới đoán chắc y thế nào cũng về nơi ẩn cư. Lão đệ nên biết người đó là một chính nhân quân tử khi nào chịu nổi giáo cho giặc như thế.

- Sao lão sư lại biết được người đó là một chính nhân quân tử quang minh lỗi lạc như vậy?

- Tuy Trần mỗ chưa được mục kích, nhưng theo lão đệ mô tả như thế thì cũng đoán được tám chín thành. Tuy mỗ chưa đoán trúng trăm phần trăm. Năm xưa ông ta chịu ân của Mộc Long Tử nên mới nhận lời đền ơn như thế. Nhưng tới khi ông ta biết hành vi của Mộc Long Tử bất chính ông ta thế nào cũng ăn năn hối lỗi, vì trót nhận lời từ trước nên ông ta mới phải ở lại canh giữ lối đi hộ ân nhân. Nhưng đến khi y không cản trở nổi thiếu hiệp ngay và xúi Mộc Long Tử phải mau bỏ chùa Phúc Thọ này mà đi. Chờ ra khỏi nơi đây, ông ta thế nào cũng cao chạy xa bay, đó ông ta chả là người quang minh lỗi lạc là gì? Nói tới đó, lão hiệp bỗng hỏi Quảng Tuệ người chủ trì của chùa Phúc Thọ rằng:

- Xin hỏi lão phương trượng có nhớ ra được lời xưng hô của Mộc Long Tử gọi ông già áo xanh là gì không? Quảng Tuệ nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp:

- Hình như bản tăng nghe Mộc Long Tử gọi ông ta là Cốc lão tiền bối thì phải, xin thứ lỗi bản tăng biết có bấy nhiêu thôi, còn việc khác quả thật bản tăng không biết gì cả.

Bách Thành nghe nói cau mày lại từ từ liếc nhìn mọi người một vòng rồi hỏi tiếp:

- Quý vị có nhớ ra được trong võ lâm này có người nào họ Cốc không? Đệ đoán chắc ông ta võ công tuy trác tuyệt như vậy, nhưng vì không thích danh lợi nên rất ít xuất hiện trên giang hồ, vì thế mà không có tên tuổi gì hết.

Mọi người đều cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên Bằng Cách lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ là y chẳng? Mọi người đều ngơ ngác nhìn thẳng vào mặt Bằng Cách, chỉ thấy ông ta lại cau mày suy nghĩ tiếp. Lạc Dương thấy vậy lên tiếng hỏi:

- Người đó là ai? Bằng Cách đáp:

- Tại hạ cũng không biết có đúng hay không. Hồi cách đây năm mươi năm lúc ấy tại hạ còn ít tuổi. Theo tiên sư đi qua núi Cửu Nghi, trong lúc đêm mưa to, nước thác đổ xuống như nước lũ, ngập hết cả lối đi, khiến tiên sư với tại hạ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, sau bắt đắc dĩ mới phải đi vòng quanh sườn núi để tìm kiếm lối khác. Thế rồi bị lạc lối cũng không hay. Hai thầy trò đều bị ướt như chuột lột. Tại hạ lại thấy nóng lạnh không thể nào tiếp tục được nữa, nên tiên sư mới định kiếm một hang động để nghỉ tạm, chờ trời sáng tỏ hầu tiếp tục lên đường, bỗng thấy sườn núi phía trước mặt có ánh sáng đèn thấp thoáng, nhưng ánh sáng đèn đó chỉ lộ ra một chút lại tắt ngóm ngay. Tiên sư nhanh mắt nhận ra sườn núi trước mặt có người ở, nên công tị tại hạ leo qua khe núi và thác nước vắt vả lắm mới sang tới sườn núi bên đó.

Đột nhiên trong nhà lá có tiếng người quát hỏi:

- Ai đó? Tiên sư liền trả lời với y vì trời mưa to nước lũ đổ xuống tràn ngập cả lối đi, rồi bị lạc lối, hơn nữa lại vì đồ đệ đau ốm, nên vừa trông thấy nơi đây có ánh sáng đã vội tìm tới để xin được ở trọ một đêm sang mai trời vừa sáng tỏ sẽ lên đường ngay tức thì.

Tiên sư công tị hạ vào trong đại sảnh rồi, dưới ánh sáng đèn tại hạ thấy người đó mặt vuông vắn người rất hiền ngang, tuổi hãy còn trẻ, nhưng mới thoáng trông cũng đủ biết chàng ta đang lo âu việc gì rất quan trọng, chàng tự nhận là Cốc Hàm Thanh, trong nhà ấy còn có sư phụ và sư muội của y nữa, sư phụ y hiện đang đau trên giường, sư muội thì đang hầu hạ, vừa rồi vì gió to thổi tung màn cửa lên, cho nên ánh đèn mới lộ ra ngoài như thế, nên tiên sư trông thấy đã như thế.

Hàm Thanh thông hiểu y lý, đỡ tại hạ nằm xuống thăm mạch và cho thuốc uống. Rồi y chuyện trò với tiên sư suốt đêm. Sáng hôm sau Hàm Thanh mời hai thầy trò tại hạ ăn một bữa cơm. Ăn xong, tiên sư bèn đứng dậy cáo lui. Hàm Thanh tiễn ra ngoài chứ không giữ thầy trò tại hạ ở lại.

Về núi rồi gia sư vẫn thường nói, học vấn của Hàm Thanh rất thâm bác và võ công của y cũng cao siêu lắm, nhất là kiếm thuật lại càng tinh xảo vô cùng, tuy chưa được trông thấy tài ba thật sự của y, nhưng nghe lời đó cũng đủ đoán ra được, nhưng không hiểu ông già áo xanh đó có phải là Cốc Hàm Thanh mà tại hạ gặp gỡ hồi đó không? Bách Thành nghe thấy Bằng Cách nói như vậy ngẩng mặt lên trời ngẫm nghĩ hồi lâu.

Một lát sau, ông ta mới vui vẻ nói:

- Có lẽ là y đấy, người đó võ công rất trác tuyệt, nhưng không có tên tuổi gì cả là do hai nguyên nhân sau đây... Hãy tạm giấu không nói rõ hai nguyên nhân đó ra vội để sau này mỗi chứng minh xem có đúng không.

Ông ta quay mặt lại nhìn Bằng Cách mỉm cười nói tiếp:

- Nghe người ta đồn có hai núi Cửu Nghi tất cả, một ở Hồ Nam, một ở Linh Linh, không biết là núi Cửu Nghi nào thế? Tiểu đệ nhớ núi đó ở Linh Linh là đúng hơn.

Bách Thành gật đầu nói tiếp:

- Ở đây tới đó không xa mấy, vậy cũng không phải là khó kiếm.

Lúc ấy Quảng Tuệ phương trượng cũng xen lời nói:

- Bản tăng đã sửa soạn mấy mâm chay để khoản đãi quý vị thí chủ để gọi là chút tạ ơn quý vị cứu tỳ chùa.

Bách Thành cảm ơn, nhưng thấy Quảng Tuệ thành khẩn như vậy không tiện từ chối.

Mọi người liền theo Quảng Tuệ ra khỏi cái hẻm đó.

Bằng Cách, Phùng Xuân các người đã quay trở về bảo bọn Mộc Long Tử xuống núi bằng cách leo những sợi mây ở phía sau núi, nhưng vách núi đó cao lắm bên dưới cây cối um tùm không hiểu chúng đi về đâu cả.

Bách Thành vừa cười và đỡ lời:

- Thật là lưới trời lồng lộng, thế nào cũng có ngày Mộc Long Tử bị chặt đầu, dù y chạy xa ngàn dặm cũng không sao chạy thoát được.

Cơm chay của chùa Phúc Thọ rất ngon, khiến các vị ăn một bữa ngon lành và no.

Lạc Dương có ý làm mai Chu Luân và Khấu Văn Cầm, cho nên xếp đặt cho hai người ngồi cạnh nhau. Trong khi ăn uống Lạc Dương hỏi Bách Thành rằng Hàm Thanh võ công trác tuyệt mà không có tên tuổi trong võ lâm, thế là nghĩa lý gì, mong Trần lão sư cho hay? Bách Thành nhìn Lạc Dương và Tổ Lan, rồi đáp:

- Trời tặng cho trí tuệ của hai vị không kém gì Trần mỗ nhưng chỉ tiếc thay hai vị không biết tận dụng trí tuệ đó, cho nên đối với người hay đối với vật không quan sát kỹ lưỡng thì thành ra không hay biết gì cả, nếu hai vị chịu khó quan sát thì sẽ tìm thấy nguyên nhân đó liền.

Nói tới đó ông ta gấp một miếng rau ăn, rồi nói tiếp:

- Quan hiền đệ theo sư phụ tránh mưa và lối đường ngẫu nhiên gặp Cốc Hàm Thanh.

Trong khi sư phụ của Quan hiền đệ chuyện trò suốt đêm mà không thấy y nhắc đến sư phụ và sư muội, đủ thấy sư phụ của y đau nặng nằm liệt giường và sư muội cạnh giường hầu hạ thật. Nhưng người trong võ lâm xưa nay vẫn khỏe mạnh, dù có bị đau ốm cũng không bao nhân nhó còn sư phụ của Hàm Thanh nằm trên giường rên rĩ như thế, tất phải bị kẻ dùng võ công ác độc gì đã thương. Vì thế mà Hàm Thanh về mặt lúc nào cũng lo âu, đó là một nguyên nhân...

Quan hùng nghe lời Bách Thành phân tích như vậy đều gật đầu khen ngợi.

Bách Thành lại nói tiếp:

- Điều thứ hai Hàm Thanh đã nói với Lạc thiếu hiệp bảo năm xưa y đã thụ ơn của Mộc Long Tử, người trong võ lâm trọng nghĩa hơn ai hết hẳn có ơn là phải trả cho được, xem sự nhận xét của mỗ thì Hàm Thanh thụ ơn của Long Tử cũng không ngoài việc này, một là y đã được Mộc Long Tử cho biết kẻ thù ở đâu, nhờ vậy, y mới tiêu diệt được kẻ thù ấy, hai là Hàm Thanh đi tìm thuốc chữa cho sư phụ, ngẫu nhiên thấy Mộc Long Tử có linh dược đó, rồi xin Mộc Long Tử môn thuốc đó về chữa cho sư phụ, vì thế đến giờ Hàm Thanh vẫn mang ơn Mộc Long Tử... Hàm Thanh cùng sư muội gần gũi nhau như vậy, tất phải yêu nhau và được sư phụ cho phép và kết hợp hai người làm nhà cạnh ngôi mộ sư phụ, suốt đời không ra giang hồ vì thế mà tên tuổi của y không ai hay.

Lời ước đoán rất hợp lý của Bách Thành khiến quần hùng ai ai cũng phải khen ngợi và kính phục.

Bách Thành lại nói tiếp:

- Việc Lam Tinh Vũ Sĩ của phái Võ Đang nhờ vả khi nào thiếu hiệp lại quên được, huống hồ mối huyết thù của thiếu hiệp lại ở Võ Đang. Bây giờ việc cần nhất là phải nên làm gì trước, điều này xin thiếu hiệp tự định đoạt lấy, còn việc giải cứu Lão trưởng lão thì hãy tạm hoãn một thời gian cũng không sao.

Lạc Dương cúi đầu suy nghĩ: "Lời nói của Trần lão sư rất có lý, ta không khi nào để cho lão tặc Vạn Đăng Long xuống một cách ung dung như thế được." Nghĩ đoạn chàng tiếp tục ăn uống chứ không nói năng gì nữa. Ăn xong liền gọi Tiền Ninh sang bên bảo y mau đi tổng đàn ở Yên Kinh xếp đặt mấy việc.

Tiền Ninh thừa lệnh dẫn mấy đệ tử của mình cáo từ đi luôn.

Ba ngày hôm sau, bọn người bị Mộc Long Tử giam giữ đã được Lạc Dương các người cứu chữa cho lành mạnh cả, Lạc Dương dặn bảo chúng vài lời rồi bảo chúng xuống núi, mỗi người đi một ngã.

Lúc ấy trên núi Võ Đang ngoài mấy tiếng chuông kêu kinh cong ra, thì không còn một tiếng động nào khác. Đột nhiên chuông toàn núi bỗng kêu nhộn nhịp làm cho chim chóc đang ở trên cây cũng phải chạy tán loạn, nên người nào nghe thấy tiếng chuông cũng biết núi Võ Đang thế nào cũng có chuyện gì xảy ra. Vạn Đăng Long ở trong Tỷ Tiêu Cung dẫn mười hai tay cao thủ vội vàng đi ra bên ngoài.

Về mặt của y rất nghiêm nghị đôi mắt cú sáng như hai ngọn đèn ló, nhìn trước nhìn sau hoài.

Bỗng có một đạo sĩ trung niên, lưng đeo kiếm ở trong bụi cây chạy ra, tiến tới trước Đăng Long mà thưa rằng:

- Thưa Chương môn, ngẫu nhiên phát hiện có rất nhiều người bị mất ở khắp các đường tiến lên tấn công bốn sơn. Hành tung của chúng rất thần bí, chúng không tấn công thẳng phía trước mặt mà cứ xuất hiện trong những bụi cây hai đường hẻm, xông ra tấn công hai bên hông, đệ tử của bốn sơn đã có nhiều người bị thương.

Đăng Long mặt lộ sát khí quay lại nhìn mười hai tay cao thủ, trầm giọng quát bảo:

- Các người chia làm bốn tổ đi tiếp ứng và truyền lệnh các người phải nghiêm phòng, không được để bọn giặc xâm phạm vào vùng đất cấm. Nếu ai trái lệnh sẽ bị trị tội rất nặng.

Bốn tọa theo sau tới liền.

Mười hai tên cao thủ của Võ Đang vâng lệnh đi luôn, thân pháp của chúng nhanh như bay vậy.

Đăng Long đảo tròn đôi ngươi một vòng, rồi quay người phi thân lên thẳng trên Kim Đỉnh của Võ Đang.

Lúc ấy, phía nam Thiên Trụ Phong, bỗng có bốn bóng người xuất hiện nhanh như điện chớp. Bốn người đó chính là Lạc Dương, Tô Lan, Mai Nhi và Ánh Hà. Ba nàng cái nam trang ăn mặc nho phục màu xanh, nhưng người nào người ấy đều đeo mặt nạ hết.

Bốn người toàn đi trên những sườn núi cao chót vót và không có bóng người lui tới bao giờ, vì thế Vạn Đăng Long mới không ngờ.

Bốn người đi đến một thung lũng hai bên vách núi cao chọc trời cây cối um tùm, quanh năm ngày tháng không trông thấy ánh nắng và nước suối chảy kêu như sấm động, thật khó đi hết sức. Lạc Dương thấy vậy, liền nói:

- Chúng ta đã đi đến Hương Lư Phong rồi, vượt qua Hương Lư Phong này là qua tới Thiên Trụ liền chỉ mong tránh khỏi được những chòi canh giữa đường như vậy chúng ta mới lên tới được Tỷ Tiêu Cung mới mong cứu được Võ Đang Tam Lão các người.

Tô Lan xen lời nói:

- Việc đời ít khi được thành công như mình tưởng tượng nếu chúng ta không có bản đồ của Trần lão sư vẽ cho, thì làm sao mà vào tới đây được.

Ánh Hà vừa cười vừa đỡ lời:

- Trần lão sư tài giỏi thật, và ông ta cũng rất kín đáo, tuy cộng sự với Dã Nhân Sơn Chủ Thái Phúc lâu năm như vậy, nhưng ông ta không coi Thái Phúc là người tri kỷ. Ông ta tài như vậy, mà không sao có dịp đem ra thi thố, bây giờ ông ta gặp Dương đệ như cá gặp nước, hai người rất tri kỷ với nhau, nên ông ta mới công hiến nhiều ý kiến quý báu cho Dương đệ như vậy.

Mai Nhi cũng lên tiếng nói:

- Đúng thế, cứ như Lan cô nương chẳng hạn, đẹp như đào lý, lạnh như băng tuyết, nổi tiếng ác độc, hẳn gặp người thanh niên trẻ tuổi nào...

Tổ Lan khẽ quát mắng:

- Mai Nhi ai khiến em lấm mồm như thế.

Mai Nhi liếc nhìn Ánh Hà làm bộ mặt xấu cười khúc khích.

Mọi người đang đi bỗng dưng trước có tiếng người vọng tới

- A di đà Phật.

Lạc Dương ngạc nhiên, vội ngừng bước và ngược mắt nhìn về phía trước, liền thấy một lão hòa thượng đứng trong bóng tối cách mình chừng trăm trượng.

Mắt của chàng có thể trông thấy người và vật trong đêm tối nên chàng thấy rõ lão hòa thượng đó là ai rồi. Chàng liền kêu một tiếng rồi vội tiến lên chào, và hỏi:

- Khổ Chúc lão tiên bối, thưa lệnh ra đây ngăn cản người hay sao? Khổ Chúc đại sư nghe nói ngăn người ra giây lát, hai mắt nhìn thẳng vào Lạc Dương, khẽ đáp:

- Ra là thiếu hiệp đấy. Tuy lão thừa lệnh ra đây ngăn cản nhưng bản tăng không muốn nói giáo cho giặc, để làm hủy mất thanh danh đã gây dựng mấy chục năm của mình. Hề thiếu hiệp có gặp ai thì đừng cho họ biết là đã gặp lão tăng nhé.

Lạc Dương vâng lời:

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Khổ Chúc đại sư lại nói tiếp:

- Từ đây đi trở lên, thiếu hiệp thế nào cũng gặp rất nhiều sự cản trở, nhưng thiếu hiệp đừng e ngại điều: "Bứt dây động rừng" mà dung thứ cho chúng, thiếu hiệp đừng có tha một tên nào hết. Gặp môn hạ của phái Nga Mi cũng vậy. Nhưng thiếu hiệp đừng có giết chúng chỉ nên đánh cho chúng bị thương nặng thôi.

- Có phải lão tiên bối dặn hẳn gặp phái Võ Đang cứ việc thẳng tay diệt trừ phải không? Như vậy có phải là đánh cho chúng không còn một tên nào sống sót ư? Nhưng theo tiểu bối biết thì bọn chúng có một số người vì môn quy bắt buộc mà phải theo tên ác tặc đấy thôi.

Khổ Chúc đại sư thở dài nghĩ ngợi và nói tiếp:

- Một lòng từ thiện của thiếu hiệp có thể nào cũng được trời xanh phù hộ, bản tăng là người tu hành có khi nào lại bảo thiếu hiệp làm điều phi nghĩa như vậy. Nhưng việc này liên can đến võ lâm mà thiếu hiệp sẽ dùng tàn sát ngăn ngừa tàn sát như vậy họa chẳng mới ngăn cản nổi mối tai hại tàn sát võ lâm của Kim Đinh sau này. Huống hồ, môn hạ đứng đắn và môn hạ của phái Võ Đang đều bị Đẳng Long đuổi đi nơi khác hoặc không dùng. Bây giờ còn lại những người trên núi này đều là tay chân của y cho nên lão tăng mới xui thiếu hiệp không nên nương tay là thế. Thôi, các người đi đi, bản tăng chúc cho các người thành công.

Lạc Dương chấp tay vái chào và đáp:

- Tạ ơn lão tiên bối đã chỉ giáo cho tại hạ như vậy.

Khổ Chúc đại sư phất tay áo một cái rồi đi luôn.

Lạc Dương vốn người biết từ đây lên đến đỉnh núi thế nào cũng phải khổ chiến nhiều lần nữa, nên cả bốn đều chuẩn bị hơi sức đề phòng đối địch với bọn môn hạ của phái Võ Đang. Thế rồi bốn người tiếp tục đi lên khi tới cạnh rừng rậm thì bỗng nghe có tiếng cười nhặt từ cụm cây vọng ra. Tiếp theo đó có tám đạo sĩ nhảy ra tấn công.

Lạc Dương tiến lên trước, múa tít song kiếm, bóng kiếm của chàng đỏ lóe làm chói mắt kẻ địch. Chỉ nghe thấy ba tiếng kêu rú thảm thiết nổi lên, đã có ba cái xác bị chém làm sáu mảnh rớt xuống đất máu tươi bắn tung tóe. Chàng lại nhanh tay múa kiếm chém hai đạo sĩ nữa.

Còn ba nàng cũng ra tay rất nhanh Tổ Lan và Mai Nhi mỗi người đâm chết một đạo sĩ.

Vì kiếm của hai nàng có tẩm độc nên hai đạo sĩ nọ chỉ kêu được hai tiếng hự chúng đã ngã ngửa ra chết tốt, chỉ trong nháy mắt hai xác đó đã biến thành hai đồng nước vàng ngay.

Còn Ánh Hà, ra tay nhanh như điện chớp chớp luôn cổ tay phải của một tên đạo sĩ cầm kiếm vịn ngược một cái. Cánh tay của đạo sĩ ấy đã kêu lách cách mấy cái và đã bị nàng bẻ gãy rồi khỏi vai tức thì. Chỉ nghe thấy y rú lên một tiếng rất thảm khốc, tay trái của Ánh Hà đã tấn công vào ngực y liền. Tâm mạch của đạo sĩ ấy đều bị đứt hết, y ngã ngửa về phía sau chết tốt, máu ở mồm mũi tai mắt của y phun ra như suối trông rất thảm khốc.

Lúc ấy Lạc Dương đã giết hết hai tên đạo sĩ nữa, thấy võ công đạo pháp của Ánh Hà tinh kỳ như vậy, cũng phải khen ngợi.

- Không ngờ võ công của chị Hà lại tinh thông như vậy tiểu đệ xin bái phục.

Mai Nhi vừa cười vừa xen lời nói:

- Tướng công đừng có nịnh nữa, chúng ta đi thôi.

Lạc Dương hồ thẹn mặt đỏ bừng liền rào bước đi trước. Bóng người lại tiếp bỗng nghe thấy phía đằng trước có tiếng quát lớn:

- Thiên đường có lối đi mà các ngươi không chịu đi lại cứ đâm đầu vào địa ngục này.

Đại gia các người ở đây đợi chờ các người từ lâu rồi.

Bốn người đã thấy sau những tảng đá ở phía bên phải nhảy ra. Người đi đầu là một đại hán to lớn, tay cầm hai bánh xe Nhật Nguyệt. Phía sau y là bốn hòa thượng, mỗi tên cầm một chiếc gậy sắt.

Lạc Dương lạnh lùng đáp:

- Chắc ngươi là đệ tử tục gia đời thứ ba của phái Võ Đang, thật ngươi không đáng đối địch với ta.

Nói xong chàng thấy tên đại hán cầm hai bánh xe đó vừa cười vừa đáp:

- Hãy coi hai bánh xe ở trong tay của đại gia ngươi sẽ biết đại danh của ta...

Y chưa nói dứt thì Lạc Dương đã tiến lên cướp hai bánh xe ở trong tay của y.

Đại hán họ thấy vậy, giật mình kinh hãi, vội xoay tay để tránh né nhưng tay của Lạc Dương cứ đuổi theo hoài. Đại hán họ chỉ thấy hai tay mình rung động mạnh một cái, hai bánh xe đã bị Lạc Dương cướp mất, đồng thời y chưa kịp kinh hãi thất thanh la lớn thì đôi bánh xe ở trong tay Lạc Dương đã tấn công xuống rồi. Lưỡi bánh xe sắc bén vô cùng, nhắm ngay cổ họng của y cứa luôn. Chỉ nghe thấy tiếng kêu xẹt một cái đầu lâu của đại hán này đã khỏi người tung lên cao năm sáu thước, máu phun ra như suối.

Bốn hòa thượng thấy Lạc Dương hạ đại hán này nhanh như chớp, nên chúng kinh hãi vô cùng, vội lùi về phía sau mặt tái xanh như gà cắt tiết.

Lạc Dương nhìn bốn hòa thượng hỏi:

- Các ngươi là sư của chùa nào? Người tu hành phải ở trong chùa lo tụng kinh niệm Phật chứ sao lại ra đây nổi giáo cho giặc và dây dưa vào việc võ lâm như thế? Một hòa thượng nghiêm nghị đáp:

- Sao thí chủ ra tay độc ác như thế, coi mạng người như gà vậy? Chắc thí chủ đã vào ma đạo rồi. Trừ ma đạo là việc của nhà Phật, sao thí chủ lại bảo nổi giáo cho giặc? Nói xong, y múa trường tấn công luôn, ba hòa thượng kia cũng tấn công theo, thế công của họ như vũ như bão...

Lạc Dương thấy vậy cười nhạt một tiếng, xuyên qua những bóng cây trượng, và múa song kiếm chém những cây trượng đó mấy thế. Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu lạch cạch, bốn chiếc gậy sắt của bốn hòa thượng kia đã gãy làm tám khúc.

Bốn hòa thượng đã thấy khí giới của mình đã bị gãy, cả bốn đều hoảng sợ vô cùng.

Chúng chưa kịp suy nghĩ, đã bị Lạc Dương điểm trúng yếu huyệt chúng đã ngã lăn ra đất.

Lúc này Lạc Dương đã biến thành Tạ Văn Nhạc sư phụ của chàng năm xưa, tuy võ công của chàng còn kém sư phụ xa nhưng ra tay nhanh chóng và khôn ngoan thì không kém mấy.

Ba người thấy võ công của chàng lợi hại như thế đều tắc lưỡi khen ngợi hoài.

Lạc Dương cầm kiếm vào bao liền thấy trên con đường nhỏ ở dưới sườn núi có mấy bóng người lẹ làng tiến nhanh tới. Chỉ thoáng cái chúng đã tới nơi rồi.

Người đi trước là một người to lớn râu tóc trắng như bạc, phía sau ông ta là Đông Phương Ngọc Côn và Hồng Phong Nương Tử, sau nữa là một ông già và một bà cụ già tay cầm quạt trượng bằng gang.

Lão hòa thượng trông thấy xác các hòa thượng nằm liệt liền trầm giọng nói:

- Nghiệp chướng ác độc thật, lão tăng tuy là người tu hành nhưng không thể nào dung thứ cho các ngươi được.

Lạc Dương đáp:

- Tại hạ cũng không thể nào dung thứ cho những người tu hành không chịu ở chùa mà đến đây nổi giáo cho giặc.

Lão hòa thượng nghe nói càng tức giận thêm:

- Ngã Phật từ bi, lão tăng xin thứ lỗi lão tăng phải khai sát giới đây.

Nói xong y từ từ giờ một chuông lên. Đông Phương Ngọc Côn thấy vậy vội đến lớn tiếng nói:

- Xin sư bá hãy nguôi cơn giận. Sư diệt còn có lời muốn nói.

Nói xong y nhìn Lạc Dương nói tiếp:

- Chắc ngài đã nghe người ta nói đến đại danh của đại thiên sư ở Nga Mi, ngài định đối địch với sư bá của tại hạ có khác gì trùng chọi với đá không? Ngài nên nghe lời khuyên của tại hạ, bốn vị cùng thúc thủ quy hàng như vậy còn có thể bảo toàn tính mạng.

Y nói xong đưa mắt ra hiệu. Ngồi đầu Lạc Dương lại làm thinh như không trông thấy cử chỉ báo hiệu của Ngọc Côn mà chỉ cười nhạt đáp:

- Khỏi cần, nếu quý sư bá quả thực là đắc đạo cao tăng thì không bao giờ lại cản trở tại hạ đi trả thù cho cha mình như vậy. Tại hạ chắc quý sư bá với Vạn Đăng Long chỉ là cá mè một lứa thôi, chứ có thanh danh oai vọng gì đâu, hơn nữa tại hạ lại chưa sinh sự với phái Nga Mi. Các hạ năm người hiện thân ra cản trở có phải là hơi vô lý một chút không? Đại Thừa thiên sư ngăn người ra rồi hỏi lại:

- Người nào là thù của các hạ trên núi Võ Đang này? Lạc Dương đáp:

- Người Chương môn bây giờ tục danh là Vạn Đăng Long.

Đại Thừa thiên sư bồng tỏ vẻ khó xử chần chờ một lúc, mới đáp:

- Tất nhiên lão tăng không ngăn cản thí chủ phục thù huyết hận, nhưng thí chủ chỉ nên kiếm một mình Vạn Đăng Long để đòi lại món nợ máu đó, chứ tại sao thí chủ lại đem nhiều người lên định quét sạch núi Võ Đang hay sao? Lạc Dương ngăn người ra giấy lát mới đáp:

- Tại hạ có bốn người thôi, tại sao đại sư lại bảo đem nhiều người lên như vậy? Đại Thừa thiên sư không biết nói năng như thế nào cho phải nhưng trong lòng rất khó xử, sau y bỗng trông thấy bốn hòa thượng Nga Mi nằm ngổn ngang trên mặt đất, y liền cau mày lại nói tiếp:

- Ngày hôm nay lão tăng không hỏi đến việc thù oán của thí chủ, chỉ hỏi tại sao thí chủ lại ra tay đã thương bốn hòa thượng của phái Nga Mi ta như vậy?

- Mấy vị ấy giữa đường ra ngăn cản, can thiệp đến việc tư của người nên bắt buộc tại hạ phải ra tay trừng giới như thế. Tại hạ tự nhận không có bao giờ ra tay đánh người mà không nói rõ nguyên nhân trước, cho nên mới không hổ thẹn với lương tâm chút nào.

- Sao thí chủ lại bảo mấy vị ấy can thiệp việc tư của người, cứ nói thủ đoạn của thí chủ độc như vậy, thì bất cứ là người nào trong võ lâm đồng đạo thấy thế cũng không sao để yên cho thí chủ được.

- Nơi đây không phải là núi Nga Mi, mấy vị ấy ra tay cản trở tức là can thiệp việc tư của tại hạ rồi. Đại sư là người tu hành, sao cũng ra tay cản trở người một cách không có nghĩa lý như vậy, nhất là đại sư ăn nói như thế, thật không sợ mất thân phận và địa vị của mình hay sao? Nếu đại sư không hỏi đến tư oán của tại hạ thì xin mời đại sư sớm rút lui ra khỏi nơi này. Tại hạ thân mang huyết hải thâm thù lòng oán như thế không thể trể chút nào, mong đại sư hiểu cho.

Bây giờ chàng đã hiểu và biết ý nghĩa lời nói của Đông Phương Ngọc Côn đã nói hồi nãy, chàng biết chàng ta bảo Đại Thừa thiên sư này là một nhân vật rất khó đối phó. Tất nhiên, Ngọc Côn cũng biết Lạc Dương là người như thế nào nên đã ra hiệu ngầm cho Lạc Dương hay là bảo Lạc Dương chỉ cần đánh bại Đại Thừa thiên sư thì không còn sợ nguy hiểm gì nữa Lạc Dương thông minh vô cùng, chỉ xem sắc mặt đã biết Đại Thừa thiên sư không có ý định rút lui, chỉ bằng dùng lời khích bác, rồi ra tay đấu, khiến cho đại sư không còn mặt mũi nào để rút lui ngay. Quả nhiên Đại Thừa thiên sư bị chàng khích, liền quát:

- Có phải thí chủ muốn ép lão tăng ra tay phải không? Thí chủ có tài ba gì mà đòi khích bác lão tăng? Liệu có chịu nổi ba chuông của lão tăng không?

- Đừng nói đến ba chuông, đến ba mươi chuông tại hạ cũng thừa sức.

- Nếu vậy thí chủ thử tiếp một chuông của lão tăng xem sao.

Nhưng hai ông, bà già nọ đã song song nhảy ra, và ông già cướp lời nói ngay:

- Thiên sư để nhường cho vợ chồng lão phu thử trận này cho.

Lạc Dương đưa mắt nhìn Tổ Lan, Mai Nhi một cái.

Tổ Lan, Mai Nhi vội tiến lên đứng trước mặt ông già vẻ mặt lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng, chỉ giờ kiếm lên phòng bị thôi.

Lúc ấy Ngọc Côn đã lên về phía sau Hồng Phong Nương Tử ra tay hiệu cho Lạc Dương, bảo Lạc Dương ra hiệu để Tổ Lan hai người mau ra tay trước để diệt trừ hai ông già này ngay.

Lạc Dương hiểu ý ngay, liền nói:

- Hai vị huynh trưởng trừ ác thì phải diệt tận gốc, ra tay nhanh bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Chàng vừa nói dứt Tố Lan, Mai Nhi đã song song xông lại tấn công luôn.

Đầu mũi kiếm của hai nàng đã biến thành một cái luồng ánh sáng màu xanh và có những điểm sao vàng, nhắm những yếu điểm của đối phương tấn công tới, thật là kỳ ảo khôn lường.

Đôi ông, bà già kia không ngờ đối phương lại ra tay một cách quá nhanh như vậy làm cho hai người chân tay cuống quýt không biết đâu mà chống đỡ.

Kiểm thể của hai nàng rất phức tạp, khiến đối phương không hiểu hai nàng tấn công vào bộ vị nào, nhất là hai nàng lại chiếm được lợi thế trước, nên kiếm thể càng ác độc thêm, thân hình nhanh như một luồng gió, dồn ông bà già nọ cứ quay tít thôi, mà không sao trả đũa được...

Đại Thừa thiền sư thấy vậy đã nhận ra kiếm thể của hai nàng rất phức tạp và trong đó lại có xen cả những sở trường của chính tà hai phái.

Lạc Dương trợn mắt lên hỏi:

- Đại sư còn đợi gì nữa, có phải chờ người đến cứu viện phải không? Nếu đại sư hãi sợ thì xin rời ngay Võ Đàng như vậy mới may ra bảo tồn được danh dự.

Đại sư nghe nói tức giận vô cùng quát lớn:

- Thăng nhỏ này ngưng cuồng thật, ngay hôm nay lão tăng nhất định phải khai sát giới mới được.

Nói xong, lão hòa thượng múa song chưởng tấn công luôn chưởng lực của y như bài sơn đảo hải quá thật kinh khủng vô cùng.

Lạc Dương đã chuẩn bị từ trước thấy Đại Thừa thiền sư ra tay tấn công liền giờ bí quyết chữ Xá của Di Lạc Thần Công ra đẩy mạnh một cái chưởng lực của hai người vừa va đụng nhau đã có tiếng kêu ồm ồm thật lớn, như trời long đất lở và luồng gió phát ra mạnh không thể tưởng tượng được.

Lạc Dương thấy hai cánh tay tê tái vội nhảy chéo sang bên hai bước, còn Đại Thừa thiền sư thì người lão đảo hoài, hai chân giẫm xuống mặt đất hai ba bước, trong lòng cả kinh, bụng bảo dạ rằng: "Nếu lão tăng không giờ Kim Cương Bất Động Thân Pháp ra, có lẽ đã bại vì y rồi." Đại Thừa thiền sư tu luyện mấy chục năm công lực thâm hậu, còn Lạc Dương hòa hậu cũng còn non nớt, nhưng chàng nhờ có ra tay nhanh và kỳ lạ, Đại Thừa thiền sư chưa đứng yên, chàng lại ra tay giờ luôn hai thế cuối cùng của Di Lạc Thần Công ra tấn công tiếp.

Chưởng phong của chàng kêu như tiếng sấm và mạnh không thể tưởng tượng được. Đại Thừa thiền sư thấy vậy hoảng sợ vô cùng..

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ngày Cùng Đường Tận Mạc Lộ Kiêu Hùng

Đại Thừa thiền sư bụng bảo dạ rằng: "Nguy tai! Người này võ công cao siêu đến như vậy, ngày hôm nay ta giữ làm sao không bị đánh bại đã là hân hạnh lắm rồi." Nghĩ đoạn, y vội giờ song chưởng lên chống đỡ luôn.

Có lẽ lúc này y đã giờ toàn lực ra đối phó rồi nên hai tay áo của y cứ bay tung lên, như bị gió thổi.

Quý vị nên biết Di Lạc Thần Công là của Vô Vi Thượng Nhân tốn công cả một đời mới sáng chế ra, tuy trước sau chỉ có hai thức thôi, nhưng tiềm lực của nó mạnh vô cùng và càng ngày càng nặng, lại thêm Lạc Dương sử dụng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp, người nhanh như gió khiến Đại Thừa thiền sư cứ tưởng chàng ở bốn phương tấn công tới một lúc, nặng như núi đè xuống vậy.

Thân hình của Đại Thừa thiền sư càng ngày càng chậm chạp, mặt y toát mồ hôi lạnh ra như mưa, hai mắt thì tỏ vẻ kinh hãi và oán độc. Đang lúc ấy bỗng có hai tiếng kêu la thảm khóc vọng tới, y vội đưa mắt nhìn, mới hay ông bà già người của bên y đã bị hai nàng nọ đâm thủng ngực, ngã lảo ra chết.

Đại Thừa thiền sư thấy vậy kinh hoảng vô cùng, tay hơi chậm một chút đã bị Lạc Dương thừa cơ nắm lấy. Đại Thừa thiền sư đau quá chịu không nổi rú lên một tiếng ối chà. Y cảm thấy chân khí tán mát, mình mẩy chân tay đau nhức, cánh tay như có kiến bò, người y run lẩy bẩy. Mặt nhợt nhạt như kẻ chết đuối, mồ hôi toát ra như mưa...

Lạc Dương thấy vậy vội buông tay y ra và lạnh lùng nói:

- Người có tài hay có trí cũng vậy không cứ gì lớn tuổi, đại sư bấy nhiêu tuổi đầu rồi mà không chịu ở trong chùa tụng kinh niệm Phật, lại động lòng tham tự mang cái nhục vào người, như vậy đại sư không thể oán trách được tại hạ vô lễ nữa.

Ngọc Côn, Hồng Phong Nương Tử thấy vậy vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội xông ra định rút kiếm để tấn công, Đại Thừa thiền sư thấy vậy, vội thở dài

một tiếng và nói:

- Hai người không được ra tay đầu nữa, mau theo sư bá về Nga Mi đi.

Đại Thừa thiên sư ngẩng mặt nhìn Lạc Dương rầu rĩ nói tiếp:

- Quả đất tròn chỉ mong sau này còn gặp được thí chủ.

Nói xong, y quay mình đi khắp khiêng ra khỏi nơi đó. Vợ chồng Ngọc Côn theo sau, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Lạc Dương quay đầu lại nói với ba nàng rằng:

- Võ công phái Nga Mi cao siêu như vậy, chúng ta không nên coi thường, lần này đắc thắng một cách khó khăn, Đại Thừa thiên sư mà còn có võ công lợi hại như vậy, thì Kim Đinh thượng nhân với Thế Vân thiên sư tất lợi hại hơn, vì vậy mà tại hạ rất lo âu.

Tổ Lan vừa cười vừa nói:

- Việc thiên hạ không nên lo âu trước vội, tới đâu hay tới đó và cần thiết là phải biết cách đối phó, như vậy dù võ công có kém hơn một chút cũng có thể thắng nổi đối phương, hiện đệ không thấy Trần lão sư ư, ông ta việc gì chẳng thành công. Thôi chúng ta mau lên Tỳ Tiêu Nham đi, để Trần đại hiệp khỏi chờ lâu, nhờ có chuyện gì biến đổi thì phiền lắm.

Lạc Dương không nói năng gì cả dẫn bốn nàng tiến thẳng lên phía trên. Nhờ có sự cẩn thận của chàng mà cả đoàn đã đi qua được mấy chòi canh ngầm.

Bốn người đã lên tới phía sau Thiên Trụ Phong, thấy những cây cối ở đây cao chọc trời và cành lá rất rậm rạp. Lạc Dương khẽ nói:

- Bụi cây này che lấp chúng ta nên chúng không trông thấy, phía sau bụi cây là Tỳ Tiêu Nham đấy. Chi bằng chúng ta nhảy lên trên cây, đi trên những ngọn cây, vừa an toàn, vừa trông thấy hết những người bên dưới.

Ba nàng gạt đầu tán thành, cũng leo cả lên trên cây rồi từ ngọn cây phi thân sang những ngọn cây khác mà đi.

Tỳ Tiêu Nham còn một tên nữa là Nam Nham và cũng là Nham sau cùng nhất của ba mươi sáu nham núi Võ Đang. Sau Nham Thiên Môn tức là Tỳ Tiêu Cung chính điện, tường xây bao vây Tỳ Tiêu Cung rất cao người bên ngoài muốn nhảy vào trong cũng không phải là chuyện dễ.

Lạc Dương khẽ dặn nàng rằng:

- Võ Đang Tam Lão các người bị giam giữ trong hầm giữa lòng núi này, chúng ta phải cứu các người trước, nếu ba chị gặp cường địch cứ việc giở toàn lực ra đối phó, chứ đừng có nhân từ gì với chúng hết.

Mai Nhi khẽ cười và hỏi lại:

- Chị Lan của tướng công có tiếng là Ngọc Diện La Sát ra tay rất ác độc, khỏi cần tướng công dặn bảo nữa.

Tổ Lan hờn giận nói:

- Mai Nhi, lại nói bậy rồi. Đi mau! Bốn người nhanh như chim cắt tiến thẳng về phía Tiêu Cung. Bốn người vừa vào tới trong cung đã thấy bốn người tay cầm kiếm đứng chặn phía trước, tất nhiên trong cung còn mai phục rất nhiều cao thủ của phái Võ Đang, nhưng họ chống đỡ không nổi thế công như vũ bão của bốn người, nên bốn người vừa ra tay một thế, bọn chúng đã có hai tên bị chém làm đôi liền...

Xác người trong Tỳ Tiêu Cung chồng chất như núi, máu chảy thành sông, trông kinh khủng vô cùng.

Chỉ trong nháy mắt, các đạo sĩ trong Tỳ Tiêu Cung cũng bảy tám đạo sĩ thối. Lạc Dương thấy Tình Phổ đạo nhân mà bữa nọ giả mạo Chương môn nhân cũng có trong đó, chàng tức giận vô cùng, liền nhảy xổ tới chop luôn.

Chế Long Thủ Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải của chàng kỳ ảo vô cùng, gạt ngay kiếm pháp của Tình Phổ đạo nhân sang bên và thuận tay túm luôn cổ tay của đạo sĩ ấy.

Tình Phổ đạo nhân thấy cánh tay phải tê tái, trường kiếm rớt ngay xuống đất, mặt nhợt nhạt như gà cắt tiết, mồ hôi toát ra như mưa.

Các đạo sĩ khác thấy không còn hy vọng nào cứu vãn được nữa đều ư té chạy, bỗng ngoài điện có tiếng người cười nhạt và tiếng nói vọng vào:

- Các người đạo sĩ nghe ta nói đây, chúng ta đã chặn thiên la địa võng rồi, các người làm sao mà đào tẩu được.

Tiếng nói đó vừa dứt ngoài viện đã có mười mấy bóng người xông vào hợp cùng với ba nàng, kẻ đâm trước, người tấn công sau, chỉ trong chớp lát đã giết chết sạch bọn đạo sĩ ấy.

Bọn người đó chính là Thôi Tiễn, Linh Phi, Miêu Tích Thọ với mười mấy tay cao thủ của Cái Bang vừa tới.

Lạc Dương mừng rỡ vô cùng vội hỏi:

- Sao hai vị sư bá lại biết tiểu diệt ở đây? Con chim thần tự đậu ở trên vai Thôi Tiễn bỗng vỗ cánh bay tới và đậu trên vai Lạc Dương, đậu một lát tỏ vẻ âu yếm xong nó lại bay trở về vai của Thôi Tiễn.

Linh Phi liền lên tiếng:

- Nơi đây không phải là chỗ chúng ta nói chuyện, hiền diệt mau đi giải cứu Võ Đang Tam Lão các người đi, xong đâu đấy rồi hãy nói chuyện sau. Chúng tôi ra ngoài điện bố trí mai phục trước, chỉ sợ Quan lão anh hùng các người ở ngoài núi quá nhiều không thành công, tăng chúng của Võ Đang quay trở về thì phiền lắm.

Lạc Dương vâng lời đáp:

- Tiểu diệt xin tuân lệnh.

Nói xong chàng đi vào mấy nơi yếu huyệt của Tĩnh Phổ đạo nhân rồi cười nhạt hỏi:

- Người biết điều thì mau dẫn ta đi cứu Lam Tĩnh chương môn ra, bằng không tâm hỏa ở trong người của người sẽ thiêu cho gân cốt của người cháy xém dần. Lúc ấy người mới biết đau khổ như thế nào.

Lúc này Tĩnh Phổ đạo nhân đã cảm thấy trong người như có kiến bò khó chịu hơn trước nhiều, sắc mặt của y nhợt nhạt như người chết đuối mới vớt lên vậy, lúc này dù y là xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi, nên y vội đáp:

- Bản đạo xin dẫn đại hiệp đi ngay.

Nói xong y đưa Lạc Dương vào phía sau điện. Tổ Lan các người theo sau ngay, còn Thôi Tiễn các người ra bố trí ở căn phòng ngoài liền.

Khi đi xuống hết cầu thang đá dưới hầm, Tĩnh Phổ đạo nhân rầu rĩ quay lại hỏi Lạc Dương rằng:

- Có một việc này bản đạo vẫn chưa được rõ, không biết đại hiệp có chịu cho hay không? Lạc Dương ngăn người ra giây lát rồi đáp:

- Nếu việc gì tại hạ biết, xin trả lời ngay.

Tĩnh Phổ đạo nhân lại hỏi:

- Võ Đang Tam Lão với Lam Tĩnh chương môn bị giam giữ dưới hầm này là một việc rất bí mật, ngay trong bốn môn cũng chỉ có một hai người biết thôi, tại sao đại hiệp lại biết rõ như thế? Lạc Dương biết mình đeo mặt nạ nên Tĩnh Phổ đạo nhân không nhận ra mình là ai, chàng liền cười lớn và đáp:

- Đạo trưởng xem tạo hạ là ai thì sẽ biết ngay tại sao lại biết.

Nói xong chàng bỏ mặt nạ ra. Tĩnh Phổ đạo nhân biết là Lạc Dương mới giật mình kinh hãi, mới hay chàng là thanh niên bị mình ngày nọ đánh lừa rồi đem giam hãm, nên y nản chí vô cùng, mãi mãi không nói nửa lời.

Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Tại hạ không trách hành động bữa nọ của đạo trưởng đâu. Đó là đạo trưởng thừa lệnh hành sự, tuy cũng đáng ghét thật, nhưng dù sao cũng còn lượng thứ được. Quý hồ đạo trưởng biết hối cải, chờ cứu Võ Đang Tam Lão ra rồi, tại hạ sẽ giải huyệt và cho đạo trưởng dời khỏi núi này ngay.

Tĩnh Phổ đạo nhân nghe nói, mừng rỡ vô cùng vội đáp:

- Thiếu hiệp khoan hồng như vậy, bản đạo không bao giờ dám quên ơn.

Nói xong y bấm chốt hầm, vách đá từ từ nâng lên để lộ ra một đường hầm. Tĩnh Phổ đạo nhân quay đầu lại nói với Lạc Dương rằng:

- Sau khi thiếu hiệp thoát khỏi nơi đây, Vạn Đăng Long đặt thêm ba cơ quan máy móc rất lợi hại, dù võ công của thiếu hiệp có trác tuyệt đến đâu cũng khó mà tránh thoát được.

Để bản đạo hủy hết ám khí của mấy cơ quan đó mới được, như vậy chúng ta mới bình yên vào được bên trong.

Y vừa nói đến đó, đã thấy một luồng gió thổi qua thấy trong người hết đau đớn, mới hay Lạc Dương đã ngấm ngầm giải huyệt cho mình, y phấn chấn vô cùng nói tiếp:

- Bản đạo rất cảm ơn đại đức của thiếu hiệp.

Đi được mười mấy trượng nữa, thấy lối đi càng chật như mạng nhện, tuy Lạc Dương đã tới một lần, mà vẫn không sao nhận ra đường lối. Chàng thấy Tĩnh Phổ đạo nhân đi đến vách, bấm tay vào cái chốt ngầm, liền có tiếng kêu ầm ầm rất khẽ. Tiếp theo đó vách đá tự động mở ra bên trong lại còn một tấm vách kép nữa, trong đó có đề hơn hai mươi cái hộp sắt.

Tĩnh Phổ lấy con dao găm ở trong túi ra, phá hủy hết những hộp sắt trên vách kép.

Dưới hầm có tiếng kêu ùm ùm như sấm động hồi lâu mới ngớt.

Tinh Phở bỏ dao vào túi quay đầu lại nói:

- Bây giờ không còn sợ sệt gì nữa, bốn vị cứ theo bản đạo xuống dưới hầm đi.

Lạc Dương liền châm bó đuốc đi theo Tinh Phở. Một lát sau đã tới chỗ phòng của Võ Đang Tam Lão bị giam. Bỗng nghe thấy bên trong có tiếng ngâm nga vọng ra. Lạc Dương vừa cười vừa nói:

- Lương đại hiệp bị giữ lâu rồi mà vẫn còn hào phóng như vậy thật là đáng phục...

Ngọc Sơn Vân Tú Lương Hằng Phở vẫn còn cao hứng ngâm nga tiếp. Y bỗng nghe có người lớn tiếng cười và nói:

- Lương thí chủ nhớ lại những chuyện phong lưu năm xưa chẳng hay thí chủ có vui lòng kể lại chuyện đó cho mọi người nghe để giải buồn không? Hằng Phở bèn mắng chửi:

- Những chuyện ấy nói cho người đạo sĩ nghe sao được, nếu đạo sĩ động lòng phá giới vứt mũ quần áo bào rồi đi vào chốn bình khang thì Lương mỡ gánh vác sao tội ấy.

Không thể nói được, không thể nói được.

Lạc Dương đi tới trước cửa, cửa đá đã mở toang. Chàng quay đầu lại dặn Tinh Phở đại sư rằng:

- Phiền đạo trưởng ở ngoài đợi chút nhé.

Tinh Phở đạo nhân chấp tay vái chào rồi đáp:

- Bản đạo xin tuân lệnh.

Lạc Dương bước vào trong phòng. Mọi người ở bên trong đã nghe thấy tiếng chàng nói ở bên ngoài, nên người nào người nấy đều ngoảnh nhìn ra ngoài cửa phòng. Hằng Phở trông thấy Lạc Dương bước vào liền lớn tiếng cười và hỏi:

- Lão đệ quả thật là người có tín nghĩa, chắc Vạn Đăng Long đã bị giết rồi phải không? Mừng lão đệ trả được đại thù...

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Thưa, đạo chúng của Võ Đang hiện bị các bằng hữu của tại hạ cầm chân và đang kịch chiến ở ngoài núi.

Thái Huyền đạo trưởng trong đám Võ Đang Tam Lão nghe thấy Lạc Dương nói như vậy liền thở dài một tiếng rồi xen lời:

- Lạc thiếu hiệp cứu người trước, trả thù sau mà vô đây cứu bản đạo các người như vậy, nhân đức hiệp phong thiếu hiệp thật không hổ thẹn cao tước của đại hiệp. Nhưng bản đạo các người muốn đi lại được như thường thì ít ra phải vài tháng.

Lạc Dương vừa cười vừa đỡ lời:

- Điều đó không sao. Trước khi tới đây tại hạ đã nghĩ cách cứu quý vị rồi, xin lão tiên bối cứ an tâm.

Lúc ấy ba nàng mỗi người cầm một cái túi da báo như nhau tiến tới.

Lạc Dương sử ra một thủ pháp rất cao thâm trong Hiến Viên Thập Bát Giải, tay chàng như bay điểm vào mấy nơi yếu huyệt của các người, dồn chất độc ở ba trăm hai mươi bốn huyệt vào một nơi huyệt đạo. Rồi chàng lại dùng bảo kiếm chặt đứt xiềng xích cho mấy người.

Trước khi tới đây, Lạc Dương đã chế sẵn một thứ linh đơn tên là Hồi Xuân Hoàn Nguyên linh đơn, nên chàng thò tay vào túi da của ba nàng lấy thuốc cho mấy người uống.

Hãy nói chuyện ở ngoài núi Võ Đang. Trần Bách Thành đến quấy nhiễu Võ Đang kỳ này ắt đã giờ hết tài ba ra. Ông ta dùng cách đánh trộm, tránh hẳn cách tấn công chính diện và hành tung cực kỳ lén lút. Tuy đạo sĩ của phái Võ Đang bị thương và chết rất nhiều, nhưng chưa hề thấy mặt một kẻ địch nào cả.

Vạn Đăng Long cứ chạy ngược chạy xuôi, chạy ngang chạy dọc, đến mệt cả người, chỉ nghe thấy tiếng chuông báo động nổi liên hồi, bộ hạ và đệ tử chết rất nhiều mà chưa hề trông thấy một kẻ địch nào hết, như vậy y không nổi con lối đỉnh sao được? Mặt trời đã sắp lặn, Vạn Đăng Long cùng với tám người thủ tọa đứng ở trên mỏm đá của Tiên Quy Nham, người nào người nấy mặt xám xanh trông rất kinh khủng.

Y đã gặp rất nhiều kẻ địch bị mặt, nhưng chỉ ra tay đấu một thế kẻ địch đã rút lui ngay, khi đi đối phương còn mắng chửi, khiến y không đuổi không được nhưng đuổi mãi cũng không được. Lúc này y tức giận đến nghiêng răng mím môi không sao chịu nhịn được.

Một đệ tử thủ tọa của y nghiêm nghị cung kính thưa:

- Thừa Chương môn nhân, kẻ địch tránh chính thức đối địch như vậy đáng nghi lắm, như vậy chỉ bằng xin mời Chương môn nhân hãy về tọa chấn điện Chi Tiên để đề từ các người...

Y chưa nói dứt câu thì trên một cây thông cách đó hơn mười trượng đã có tiếng cười nhạt nói vọng xuống:

- Vạn Đăng Long, ngươi đã đi tới chỗ cùng rồi, sắp chết đến nơi. Cả núi Võ Đang này cũng sắp bị thiêu sạch. Ngươi có gan dám đấu với lão phu ba trăm hiệp không? Bằng không ngươi mau đào tẩu đi để lát nữa khỏi bị giam vào đề lao, lúc ấy ngươi có muốn khóc cũng không có nước mắt được nữa.

Vạn Đăng Long mặt biến sắc, giơ hai tay lên ném một cái đá có hai chuỗi ám khí hình cái thòì và như một chùm ánh màu lam nhằm lên cành cây chỗ có tiếng người vừa nói phi tới.

Tiếp theo đó y tung mình nhảy xổ tới chỗ vừa ném ám khí.

Ám khí hình cái thòì, ném trúng vào lá thông, liền có tiếng nổ lộp bộp, sao lửa bắn tứ tung, cháy lan sang các cành cây khác. Chỉ trong nháy mắt bụi cây ấy đã biến thành bể lửa.

Đăng Long nhảy tới gần, bỗng nghe thấy trên cây chỗ đăng xa có tiếng cười thật lớn và nói:

- Vạn Đăng Long, tai mắt của ngươi kém quá, lão phu ở đây mà ngươi lại ném ám khí qua bên đó.

Đăng Long nhảy tới phía có tiếng nói, thân pháp của y nhanh không thể tưởng. Tám đệ tử thủ tọa của y đang tiếp ứng cho Chương môn nhân thì bỗng thấy trước mặt thoáng cái đã có mấy người mặc áo đen bịt mặt nhảy tới múa khí giới tấn công tới tấp. Hai bên đấu nhau rất kịch liệt.

Đăng Long vừa tung mình lên trên cao, bỗng thấy một lực mạnh vô cùng nhắm đầu y đánh thẳng xuống, trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội hạ thân xuống bên dưới ngay.

Chân y vừa đụng xuống đất, trong rừng đã có bóng người múa song kiếm xông tới tấn công luôn. Đăng Long quát lớn tiếng lên múa song chưởng ra chống đỡ.

Ngồi đầu chưởng phong của y mà cũng không sao đẩy được kiếm thế của đối phương sang bên, trái lại bóng kiếm của địch cứ tấn công mình tới tấp. Đồng thời y lại thấy trên đầu có một luồng cường phong rất mạnh đè xuống. Y cả kinh vội chạy về chỗ cũ để đứng. Y chỉ thấy xác của ba tên thủ hạ nằm trên đất còn năm tên nữa biến đi đâu mất không hay.

Lúc ấy ngọn lửa đã cháy lan mười mấy trượng, lại thêm gió núi thổi mạnh, chỉ thoáng cái đã thành bể lửa. Lúc này muốn dập tắt cũng không thể được nữa rồi y liền chạy ngay lên Bắc Thiên Môn.

Mới chạy tới chỗ sườn núi, bên trên đã có người cười nhạt nói:

- Vạn Đăng Long, lão phu đợi ngươi ở đây đã lâu rồi. Lão phu đã biết trước ngươi thế nào cũng chết ở dưới chưởng của lão phu. Hà, hà quả không sai chút nào.

Lúc ấy Đăng Long đã mất hết hồn vía, vội nhảy xuống khe núi đào tẩu luôn. Y rất thuộc đường lối nên chạy nhanh như bay. Khi y chạy tới dưới Đích Thủy Nham, liền thấy đằng trước có mấy đạo sĩ hốt hoảng chạy tới.

Đạo sĩ đi đầu thấy y là Chương môn, thưa rằng:

- Thừa Chương môn nhân, Tỷ Tiêu Cung đã bị bọn giặc chiếm mất rồi, hiện đệ tử của bổn sơn với đạo sĩ Nga Mi đều ở trên Thiên Trụ Kim Đỉnh cầm cự với giặc. Mời chương môn nhân lên trên đó chủ trì cho.

Đăng Long nghe nói Tỷ Tiêu Cung bị mất đứng ngẩn người ra, mặt nhợt nhạt thở dài một tiếng, rồi y phát tay ra hiệu một cái và cùng bọn đạo sĩ ấy đi luôn.

Một lát sau, trời càng u ám, gió núi càng thổi mạnh, dưới Đích Thủy Nham bỗng có sáu bảy nhân ảnh chạy tới, chỉ nghe thấy Thân Phùng Xuân lên tiếng nói:

- Nếu chúng ta không mau dập tắt ngọn lửa, thì đâu có để Vạn Đăng Long tẩu thoát được.

Nói xong y có vẻ tức tối hoài.

Khấu Hán Tường vội hỏi:

- Chắc Đăng Long không chịu bỏ cơ nghiệp Võ Đang này đâu. Chắc y chạy không xa, chúng ta cứ tiếp tục lục soát xem. Một mặt chúng ta đi hỏi kẻ của Trần lão coi ý lão thế nào.

Phùng Xuân thở dài một tiếng rồi đáp:

- Nếu Đăng Long đào tẩu mất thì chúng ta còn mặt mũi nào trông thấy mặt Lạc thiếu hiệp nữa.

Nói xong y giậm chân một cái rồi đi như bay luôn.

-oOo-

Hơn trăm người tề tựu ngoài Huyền Võ Kim Điện ở trên núi Thiên Trụ Kim Đỉnh, lổ nhỏ như những bóng ma vậy.

Lúc ấy Đằng Long như kẻ mất hồn, không biết xử trí sao cho phải.

Mạn Nhân sư thái bỗng lên tiếng:

- Bần ni khuyên Chương môn nhân của Võ Đang, chớ giữ ở trên đây chỉ là tạm thời thôi chứ lâu thì thế nào cũng bị kẻ địch tấn công lên ngay. Lúc ấy không còn đường lối tẩu thoát nữa, chỉ bằng quý vị hãy theo bần tăng các người trở về Nga Mi trước, rồi nghĩ cách đối phó kẻ địch sau.

Đằng Long đáp:

- Hào ý của sư thái, bần đạo rất cảm ơn. Nhưng lần này bần son bị tai biến lớn như vậy, không phải là sức của bần đạo địch không nổi chúng. Chỉ vì chúng xảo quyết tấn công lên khiến bần đạo không sao đề phòng kịp. Bây giờ chúng ta trấn thủ trên Thiên Trụ này, nếu quân giặc có tới thì chúng không sao ần nấp vào đâu được nữa.

Y vừa nói tới đó bỗng có một giọng nói theo gió vọng tới:

- Vô Lượng Thọ Phật! Nghiệp chương! Có mau quỳ xuống nhận tội không? Tiếng nói đó như kim châm vào lỗ tai, tiếp đó trên Kim Đỉnh có bóng người nhanh nhẹn xuất hiện. Khi mọi người nhìn kỹ thì mới hay đó là một đạo sĩ tóc bạc phơ, tiếp theo đó có mấy bóng người nữa cũng nhảy xuống chỗ bãi đất trống.

Đằng Long vừa trông thấy lão đạo sĩ đó, sắc mặt đại biến, đột nhiên nhảy xuống vực sâu ngàn trượng. Quần đạo của phái Võ Đang đều lần lượt quỳ xuống không dám nói nửa lời.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến các cao thủ của Nga Mi phái cũng đều kinh hãi đứng ngẩn người ra, Tỷ Trúc đại sư vội tiến lên một bước, vái chào và nói:

- Thái Huyền đạo trưởng vẫn mạnh giỏi chứ? Tuy y hỏi như vậy nhưng trong lòng kinh ngạc và thắc mắc vô cùng.

Thái Huyền đạo trưởng dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đáp:

- Đạo sĩ già này không tốt, chứ chết rồi lại được đầu thai làm người khác, có phải tốt hơn bây giờ không? Mạn Nhân sư thái trông thấy những người tới nào là Thái Thanh, Thái Không hai vị đạo trưởng, người trong nhóm Võ Đang Tam Lão và Lam Tinh Vũ Sĩ, người Chương môn cũ với các tay môn hạ đệ tử của ông ta nên bà ta kêu ủa một tiếng và lâm bầm tự hỏi: "Họ chẳng chết thật rồi hay sao?" Lam Tinh Vũ Sĩ rất thính tai, đã nghe thấy tiếng của bà ta liền lạnh lùng trả lời:

- Người đời ai cũng biết anh em bần đạo đã chết rồi. Nhưng đây là một vụ lừa dối rất lớn của võ lâm và trong đó còn một âm mưu kinh người định làm khuynh đảo võ lâm nữa.

Không ngờ sư thái cũng bị mắc lừa, lại câu kết với bọn phản đồ!...

Mạn Nhân sư thái nghe nói vậy hồ thẹn vô cùng nghĩ thầm: "Ai biết các người bị hãm hại, bọn phản đồ một tay che trời đảo lộn thị phi của đời, không riêng gì một mình ta bị trăm mê như vậy! Ngay cả Đằng Long, chính việc làm của y cũng là do người ta sai bảo chứ không phải do y tự chủ, nhưng dù sao y cũng phải hổ thẹn với lương tâm." Đang lúc ấy, bà ta bỗng nghĩ đến chuyện bốn năm trước, Chương môn nhân của phái Nga Mi ở trên Thiên Phật Đỉnh tiếp kiến một vị cao thủ của phái Võ Đang, họ thương lượng kín ba ngày liền rồi cao thủ của phái Võ Đang lẳng lặng bỏ đi, Kim Đỉnh thượng nhân tuyệt nhiên không nhắc nhở đến chuyện đó và chúng ta các người cũng không để ý đến, rồi lâu ngày quên bẵng đi. Chẳng lẽ lần đó Vạn Đằng Long chương môn lên thương lượng độc kế để lật đổ Chương môn nhân của phái Võ Đang chăng? Bà ta càng nghĩ càng thấy có lý, nhưng lúc này không tiện nói rõ bằng không sẽ mang tai họa vào người ngay.

Lúc ấy Lạc Dương đã dẫn các người lên tới Kim Điện, chàng vừa bước tới cửa đã quát lớn:

- Vạn Đằng Long đâu? Lam Tinh Vũ Sĩ thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Dù sao bần đạo cũng phải nhận lỗi này, phản đồ sợ tội đã nhảy xuống vực sâu muôn trượng, có lẽ lúc này y đã tan xương nát thịt rồi, khiến thiếu hiệp không được đích tay giết y trả thù, bần đạo thật áy náy vô cùng.

Lạc Dương như bị sét đánh ngang tai, nước mắt trào ra, vừa khóc vừa hỏi:

- Y nhảy xuống nơi nào? Thái Huyền đạo trưởng chỉ tay chỗ Đằng Long vừa nhảy xuống xen lời:

- Bần đạo không ngờ phản đồ sợ tội lại tự tử nên không kịp ngăn lại...

Y chưa nói dứt, Lạc Dương đã biến sắc mặt, quay mình chạy về phía đó, mấy nàng hoảng sợ vô cùng vội chạy theo sau. Cao thủ của phái Nga Mi

không còn mặt mũi nào ở lại nữa, do vậy Tỷ Trúc đại sư chấp tay chào và nói:

- Bản tăng không biết quý phái có sự nguy hiểm như vậy, cũng may đạo trưởng được an toàn vô sự, đây là việc riêng của quý phái, người khác không tiện tham dự vào, xin cho phép anh em bản tăng cáo lui.

Lam Tĩnh Vũ Sĩ đáp:

- Xin đại sư cứ tự tiện, thứ lỗi cho bản đạo không tiễn.

Tỷ Trúc đại sư nói tiếp:

- Không dám, khi nào đạo trưởng tuyên bố với võ lâm chính danh phục vụ, anh em bản đạo sẽ đến mừng.

Nói xong y dẫn các cao thủ của Nga Mi phái đi luôn.

Võ Đang Tam Lão rầu rĩ vô cùng. Thái Thanh đạo trưởng liền thở dài một tiếng và nói:

- Đòi người như một giấc mộng, thoáng cái đã qua trăm năm, không ngờ chúng ta còn được trông thấy ánh nắng mặt trời, chiêm yết Nguyên đệ.

Nói tới đó, y quay lại nói với Lam Tĩnh Vũ Sĩ rằng:

- Chương môn nhân còn không mau kiếm Lạc thiếu hiệp trở lại để cảm ơn thiếu hiệp đã cứu phái Võ Đang mình, rồi hãy quét sạch nội bộ sau cũng chưa muộn.

Lam Tĩnh Vũ Sĩ cúi mình vái chào đáp:

- Đệ tử xin tuân mệnh.

Một lát sau, dưới Thiên Trụ Phong, trong những khe núi xác ngổn ngang máu me đầm đìa, có mấy người đang chạy đi chạy lại tìm kiếm vật gì.

Nhưng tìm mãi không thấy xác của Đằng Long đâu hết, không biết y sống chết thế nào.

Lạc Dương đứng ngăn người ra, khóc sụt sùi, mấy người vợ đứng cạnh cứ khuyên bảo mãi.

Tổ Lan với một giọng dịu dàng nói:

- Lòng hiếu thảo của Dương huynh làm cho ông trời cũng động lòng thương sẽ không phụ người khổ tâm, thế nào cũng có ngày lão tặc sa lưới.

Lạc Dương nhìn Bách Thành nước nở nói:

- Lão tặc mất tích khiến tại hạ không biết xử trí như thế nào cho phải? Vạn nhất lão tặc hối cải, ẩn núp một nơi, tại hạ biết kiếm y ở đâu đây? Như vậy có phải ôm hận suốt đời không? Bách Thành thấy Lạc Dương đau lòng như vậy cũng phải thương hại. Nếu không phải vì mấy người dưới hầm chưa mạnh, không làm mất thì giờ của Lạc Dương thì lão tặc Vạn Đằng Long đâu có dịp nào đào tẩu như vậy. Lão hiệp ngẫm nghĩ giây lát mới đáp:

- Mỗ đoán chắc Vạn Đằng Long, nếu còn sống ở trên đời thế nào cũng không ẩn núp một nơi để tu hành đâu. Y là người độc ác nhất, không khi nào chịu ở yên một nơi như vậy.

Trong một năm trời, thế nào y cũng lại xuất đầu lộ diện để tác oai tác quái, rồi những tên ma quỷ đã lâu không ra đời sẽ dụ y đi. Thiếu hiệp cứ yên tâm, trước sau thế nào y cũng sẽ chết ở trong tay thiếu hiệp.

Lúc ấy các tay cao thủ của Võ Đang và Cái Bang đều tới. Lạc Dương đành phải gạt lệ làm ra vẻ tươi cười. Lam Tĩnh Vũ Sĩ rất cung kính mời Lạc Dương các người lên Tỷ Tiêu Cung rồi Tĩnh Phổ đạo nhân nói cho mọi người biết một vụ bí mật rất lớn.

Thì ra bốn năm trước đây Vạn Đằng Long lập tâm chiếm cứ núi Võ Đang là do Kim Đỉnh thượng nhân đặt mưu kế và sai y làm. Có một lần Đằng Long ngẫu nhiên tiết lộ bảo trong các đại môn phái đều có người cấu kết mật với Kim Đỉnh thượng nhân là tằm ăn dâu, cứ từ từ mà tiến hành nếu độc kế đó thành công thì ba năm sau, võ lâm sẽ thay đổi hẳn.

Bách Thành nghe xong cả kinh thất sắc thở dài và nói:

- Mỗ đã biết trước việc này rồi, nhưng vì chưa có bằng cứ nên chưa dám cá quyết, cứ tằm tức mãi trong lòng mấy năm nay. Bây giờ nghe lời nói của Tĩnh Phổ đạo trưởng, mỗ mới biết tai kiếp của võ lâm không sao tránh khỏi được.

Lam Tĩnh Vũ Sĩ vội hỏi:

- Xin hỏi thí chủ cuộc thế võ lâm sẽ biến chuyển ra sao? Bách Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Hiện giờ phán đoán thì hãy còn hơi sớm, việc trong võ lâm thiên biến vạn hóa trí tuệ của tại hạ có hạn, nhiều khi cũng đoán lầm. Nếu vì tình anh của võ lâm, vì lời nói của tại hạ mà tại hạ gánh vác sao nổi tội lỗi lớn lao ấy...

Nói tới đó, lão nghiêm nghị nói tiếp:

- Nhưng hiện giờ có ba chuyện có thể nói được, một là quý phái nên giả bộ không biết Kim Đình thượng nhân đã sai Vạn Đăng Long tách phân như vậy mà cứ tiếp tục giao hảo với Nga Mi để Kim Đình thượng nhân khỏi ngờ, lần này quý phái hao tổn nguyên khí rất lớn cần phải bồi bổ trước đã.

Lam Tinh Vũ Sĩ đáp:

- Bản đạo xin lĩnh giáo.

Bách Thành lại nói tiếp:

- Kim Đình thượng nhân hay tin Vạn Đăng Long thất thủ, thế nào cũng ngầm ngầm báo cho các tay tâm phúc của y ẩn núp trong các đại môn phái biết, lúc này hãy tạm thời ngưng hành động. Chúng ta cần phải điều tra ra ngay những tâm phúc của y ẩn núp trong các đại môn phái đó là những ai? Những người ấy ắt phải là những cao thủ của phái đó bề ngoài rất coi thường danh lợi, nhưng việc này khó làm lắm vì chúng ta không thể nói rõ chuyện này cho các Chưởng môn nhân của các đại phái, vì Chưởng môn của phái đó không biết người ấy là ai, hễ sơ suất để sơ hở một chút thế nào cũng bị lây họa diệt thân ngay chưa biết chừng chính là Chưởng môn nhân của phái ấy. Vì vậy chúng ta phải xếp đặt một cách cẩn thận mới có thể đánh cho chúng tan rã được và sau này mới khỏi còn tai họa nữa.

Người ở trong điện mà được nghe chuyện đó có hơn hai mươi người ai nấy đều tỏ vẻ lo âu.

Bách Thành nhìn Độc Ty, Phong Vân Cái, Miêu Tích Thọ và Tổ Lan rồi nói:

- Còn có một việc Trần mỗ phải kiểm một chỗ bí ẩn để tĩnh tâm xem cuộc thế của võ lâm sau này mới có thể đặt mưu kế chu đáo cứu vãn võ lâm, nhưng thiên hạ rộng lớn như vậy mà Trần mỗ chưa sao nghĩ ra được ba thước đất nào là yên ổn cả.

Bằng Cách nghe nói ngạc nhiên hỏi:

- Sao Trần lão sư lại nói như vậy? Bách Thành mỉm cười không nói năng gì cả. Phong Vân Cái liền xen lời nói:

- Kẻ ăn mày này có một chỗ rất kín đáo và bí mật, không biết có hợp dùng cho Trần lão sư ẩn thân không, mà chỗ đó chỉ có một mình kẻ ăn mày này biết thôi.

Bách Thành nghe nói và mừng rỡ vô cùng và đỡ lời:

- Nếu có chỗ ấy thì chúng ta phải đi ngay mới được.

Võ Đang Tam Lão, Lam Tinh chưởng môn các người khấn khoản giữ quần hùng ở lại thêm một ngày nữa.

Bách Thành vừa cười vừa đáp:

- Quả đất tròn, sau này thế nào chúng ta cũng còn gặp nhau, không phải tại hạ các người không muốn ở lại thêm một ngày nhưng lúc này là lúc rời khỏi nơi đây tốt nhất vì tin đồn vẫn còn chưa truyền đi khắp nơi, tên phản đồ vẫn còn hoảng sợ, như vậy chúng tôi mới có thể bình yên đi được. Nếu trì hoãn thêm, ắt phải có người theo dõi, như vậy tại hạ bị nguy hiểm liền. Không riêng gì thế...

Võ Đang các người biết lời nói của Bách Thành rất phải, nên không dám giữ nữa, liền tiễn các người ra khỏi núi.

Lương Hằng Phô với Lạc Dương vừa trông thấy nhau đã thành tri kỷ ngay, nhất định đòi theo đi để giúp sức. Lạc Dương cũng có thêm một người trợ giúp cho nên cũng cho ông ta đi cùng.

-oOo-

Lưu Toàn Cốc ở núi Thiên Môn là một chốn đảo nguyên của nhân gian không có một bóng người lai vãng, vì bốn mặt toàn là núi cao chót vót vực thẳm sâu muôn trượng, cây cối lại um tùm và có rất nhiều thú dữ nên không ai dám lui tới là thế.

Trên một con đường mòn ở Lưu Toàn Cốc, Phong Vân Cái, Lạc Dương, Bách Thành các người đang nhẹ nhàng đi. Đường lối ở đây phức tạp vô cùng, người không biết đường đi quanh đi quẩn một hồi lại trở về chỗ cũ liền.

Trong sơn cốc là một cánh đồng rất rộng, cây hoa cỏ lạ mọc um tùm, gió mát đưa những mùi hoa thơm tho tới khiến ai ngửi thấy cũng phải tỉnh táo vô cùng.

Đi hết rừng hoa đó liền tới một căn nhà nhỏ, mái lợp bằng vỏ cây, tường bằng đá đỏ, xây trên sườn núi cao chót vót, nguy hiểm khôn tả.

Bách Thành thấy vậy khen ngợi, tặc lưỡi thờ dài và hỏi:

- Sơn cốc này, tình thế bí ẩn thiên nhiên như vậy, không hiểu Miêu lão sư làm thế nào lại kiếm được nơi đây và căn nhà nhỏ kia có phải đã có từ trước không? Miêu Tích Thọ vừa cười vừa đáp:

- Xưa kia tính của ăn mày già này rất buồn bực không thích đi lại với giang hồ, tuy thuộc Cái Bang nhưng vì khác tính người, nên dù có làm người ở trong bang thật nhưng ít khi tiếp xúc với bang, chỉ thấy thích đi lại một mình và làm việc cũng vậy. Lão ăn mày tự biết tính như thế tất nhiên người khác thế nào cũng không ưa mình, cho nên chuyên đi tìm những chỗ bí ẩn, không có ai lui tới để ở. Vì thế mười mấy năm trước ăn mày già này ngẫu nhiên đi qua Lư Toàn Cốc, nhận thấy nơi này rất hợp ý cho nên mới định nơi đây dùng làm chỗ sau này vùi chôn thân xác của mình.

Bách Thành nghe nói và đỡ lời:

- Nơi đây là địa linh nhân kiệt, Miêu lão sư quả có đôi mắt khác người, chốn này là nơi chôn xương của mình, nhưng trăm năm sau biết đâu nơi đây lại có chủ nhân khác tới thay.

Tích Thọ nghe nói ngăn người ra nhưng y đã thấy Bách Thành phát tay áo một cái, chạy xuống thung lũng tức thì.

Một lát sau mọi người đã đi đến gần tới căn nhà nhỏ mới hay nơi đó có những bảy tám căn, trước cửa trồng đầy thông và liễu trông rất ngoạn mục.

Mọi người bước chân vào trong cửa thấy bên trong quét vôi trắng nhưng đồ đạc bày biện trong đó toàn bằng gỗ Lê của Tích Thọ tự chế trông rất đặc sắc. Trên vách còn treo tám bức tranh và câu đối. Ngoài ra lại có một bức mai vẽ bằng mực thời Bắc Tống, đó là một bức tranh cổ rất quý báu.

Bách Thành thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Người trước trồng cây, người sau ăn quả, nhất ẩm nhất trác giai do tiền định. Chắc Miêu lão sư không ngờ lại cho chúng tôi đến đây hưởng phúc thanh nhàn như vậy, xem thế này chắc lão sư phải kiếm nơi khác để chôn thì mới được.

Quần hùng nghe nói liền ôm bụng cười, Tích Thọ cũng cười theo.

Tích Thọ đã có lương thực tích trữ sẵn, đủ cho quần hùng ăn dùng nửa tháng.

Đêm hôm đó Thôi Tiến, Linh Phi với Lạc Dương các người nằm trò chuyện nói đến Vân Nhạc đi thuyền ra bể tìm kiếm các người bị giam giữ trên mấy hòn đảo vô danh kia nhưng đại hiệp đi ngót năm rồi mà chưa thấy về.

Lạc Dương nói:

- Theo hai vị sư bá nói như vậy chắc đã được gặp mặt gia sư rồi phải không? Linh Phi lắc đầu đáp:

- Chưa.

Lạc Dương ngạc nhiên đáp:

- Thế sao hai vị sư bá lại biết.

Linh Phi đáp:

- Ngụ bá các người lên miền bắc, giữa đường gặp Tang Lộc.

Y liền kể chuyện Tang Lộc gặp Vân Nhạc ra sao và nói tiếp:

- Ba ngày sau gặp lại Tề Hồng. Ông ta đã đưa những vật mà thiếu hiệp nhờ vả trao cho lệnh sư rồi. Tề Hồng gặp lệnh sư cũng là một sự rất may mắn, chỉ chậm một khắc đồng hồ thôi lệnh sư đã đi ra ngoài bể rồi.

- Thế còn Tề sư bá đâu?

- Y với Tang quân chủ đều có sứ mạng phải đi làm gấp mấy việc rất quan trọng, đủ thấy lệnh sư vẫn chưa quên chính nghĩa của võ lâm, nhưng một người làm sao mà xê làm đôi được nên mới giao trọng trách cho thiếu hiệp.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Tại sao sư bá lại biết gia sư giao trọng trách này cho thiếu hiệp? Linh Phi mỉm cười đáp:

- Chu Luân đã nói nhỏ cho mỡ rồi, hiền đệ không cần phải hoảng sợ như thế. Có người tài trí như Trần lão sư giúp đỡ, lại có Tề Hồng, Tang Lộc và Từ Sách Bình trưởng bối chạy việc cho nữa, liên lạc các bạn cũ của lệnh sư như vậy hiền đệ còn sợ gì công việc đó lại không thành công.

Bách Thành đứng cạnh lắng tai nghe không nói nửa lời nhưng đầu óc đang suy nghĩ và mỡ xê những vấn đề nguy nan, tới lúc này ông ta mới xen lời nói:

- Bữa nọ ở Võ Đang, tại hạ có ba điều có thể muốn nói nhưng trước sau vẫn chưa tỏ ra là vì không dám quả quyết, bây giờ nghe hai vị đàm luận, tại hạ mới khỏi thắc mắc.

Nói xong lão hiệp đưa mắt nhìn Tố Lan rồi nói tiếp:

- Lan cô nương, võ công của lệnh tôn tuy tuyệt luân và hùng tâm cao vạn trượng thật nhưng khổ nỗi thủ hạ của lệnh tôn đều là những người thiếu sót

sáng, chưa biết chừng trong những người đó thể nào chẳng có nội gián của phái Nga Mi tiềm phục...

Tổ Lan nghe nói lo âu vô cùng, vội đỡ lời:

- Nếu vậy tôi phải về ngay Lư Sơn báo ngay cho gia phụ quét sạch những mối tai họa ấy...

Bằng Cách giận dữ vô cùng vội xen lời:

- Đề nghị phụ đi với con? Bách Thành lắc đầu mỉm cười nói tiếp:

- Lan cô nương không nên đi đâu cả, cô mà đi ngay lúc này, chưa biết chừng còn gây họa lớn. Bọn Kiều Kỳ có lòng phản trắc thật nhưng lúc nào chúng cũng sợ lệnh tôn hay biết nên chúng chỉ theo gió bẻ măng thôi chứ vẫn chưa dám làm gì đâu. Rồi trước sau thế nào lệnh tôn cũng phải đấu với phái Ngay My một phen, nếu lệnh tôn chiến bại thì bọn Kiều Kỳ thế nào cũng đầu hàng Nga Mi ngay, bằng không chúng vẫn chưa dám cho ai biết là chúng có lòng phản bội đâu.

Nói xong lão hiệp nhắm mắt nhắm nghĩ giây lát, rồi mở mắt ra nói tiếp:

- Cứ để cho tai kiếp của võ lâm tràn đầy như thế này, chi bằng ta kêu gọi lên trước, để cho cò trai mổ nhau, chúng ta ngư ông ở giữa thu lợi có hơn không? Tổ Lan tỏ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Có phải lão sư nói khiêu khích cho cha tôi đấu với phái Nga Mi không.

Bách Thành nghiêm nghị đáp:

- Phải.

Tổ Lan lại hỏi tiếp:

- Nhỡ đôi bên đều bại cả, chẳng lẽ lão sư lại nhắm mắt làm ngơ, nhắm tâm nhìn cha tôi chết dưới bàn tay của phái Nga Mi hay sao? Bách Thành mỉm cười nói:

- Thế Hà và Kim Đình của phái Nga Mi tuy lợi hại thật nhưng lệnh tôn cũng không phải là tay tầm thường. Nếu Lan cô nương tin được Trần mỗ, mỗ sẽ lập mưu kế cho, như vậy cam đoan lệnh tôn không việc gì hết. Lan cô nương phải biết lệnh tôn vượt qua bể tới miền Đông hùng tâm tráng trí đại lược chứ không phải tầm thường, nếu lệnh tôn không bị vấp ngã luôn luôn thì không bao giờ ông ta tính ngộ cả. Lan cô nương có phải khuyên lệnh tôn bớt chút kiêu ngạo, đừng có đi quá trớn như thế, chẳng hay lệnh tôn có chịu nghe lời cô khuyên ngăn hay không. Tính nết của lệnh tôn như thế nào chắc cô nương biết rõ.

Tổ Lan lắng lặng cúi đầu nghĩ thầm: "Thật đấy, cha ta là người bướng bỉnh cố chấp cái gì cũng cho là mình phải hơn hết thảy." Lạc Dương lại hỏi:

- Mưu kế như thế nào? Bách Thành vừa cười vừa đáp:

- Phép không truyền vào sau tai. Trong thời gian ba mươi ngày, Trần mỗ không thể nào bố trí được mấy chỗ cơ quan nhưng tạm thời xin thiếu hiệp đừng hỏi tới vội. Tất cả những người trong sơn cốc này nếu không được lệnh của Trần mỗ, đều không được rời khỏi nơi đây nửa bước. Lạc thiếu hiệp với Quan hiền đệ mau đi núi Cửu Nghi kiếm Cốc Hàm Thanh ngay.

Trên đường cái quan bên cạnh sông Tương, bỗng có hai người cưỡi ngựa ở đằng xa phi tới, hai người đó chính là Lạc Dương và Quan Đức Luân. Trong lúc đang thúc ngựa chạy, Lạc Dương bỗng lên tiếng hỏi:

- Quan lão sư, còn bao nhiêu dặm đường nữa mới tới? Đức Luân vừa cười vừa đáp:

- Còn hơn năm trăm dặm nữa mới tới, tôi không tới đó đã bốn mươi năm rồi, không biết có còn nhớ đường nữa không?

- Nếu vậy chúng ta phải thúc ngựa đi mau mới được, hai con ngựa này chạy mau lắm có lẽ chiều tối nay có thể đến Lư Linh được.

- Thiếu hiệp nói rất phải, tới đó chúng ta sẽ vào quán trọ nghỉ ngơi, sáng mai dậy vào núi luôn. Đi ban ngày sẽ dễ tìm đường lối hơn.

Bỗng có ba bóng đen lướt nhanh qua cạnh hai người. Lạc Dương, Đức Luân đều kinh ngạc vội ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy ba bóng đen ấy đi xa mười mấy trượng rồi. Một trong ba người đó lúc lướt qua hai người bỗng quắc mắt nhìn trông rất hung ác.

Lạc Dương nói:

- Sau vụ Võ Đang, tại hạ đã là cái đích cho mọi người nhắm bắn, có lẽ ba người này theo dõi tại hạ cũng nên.

Đức Luân liền biến sắc mặt:

- Xưa nay Trần lão sư rất ít nói nhưng hễ ông ta lên tiếng nói là phải trúng. Chưa chắc ba người đó đã biết thiếu hiệp. Nhưng chúng ta quay đường đi Nam Ngục, qua cạnh thành Vinh Châu rồi vào lại Cửu Nghi sau.

Lạc Dương gạt đầu tán thành. Hai người thúc ngựa đi tiếp quả nhiên ba cái bóng đen nọ đã quay trở lại ngăn cản lối đi.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng phi thân xuống dưới đất đứng ở trước mặt ba người nọ.

Ba người đó đều ăn vận võ trang màu đen với vẻ mặt lạnh lùng nhưng chúng thấy Lạc Dương đeo mặt nạ da người có vẻ mặt lạnh lùng hơn, Lạc Dương trầm giọng hỏi:

- Ba vị ngăn cản lối đi của tại hạ làm chi? Người đứng giữa lạnh lùng hỏi:
- Xin hỏi ngài có phải ở Thiên Môn không? Lạc Dương nghe nói hơi ngạc nhiên nhưng cũng lạnh lùng hỏi:
- Tại hạ ở Thiên Môn tới hay không có liên quan gì đến ba vị hay không? Người nọ mặt lộ vẻ sát khí cười khinh hỏi:
- Ngài khỏi phải giả bộ ngây ngô ngốc nghếch thế nữa. Hai vị từ Võ Đang vào Thiên Môn, rồi lại từ Thiên Môn ra đi, đi tới đâu đều có người theo dõi hết mà hai vị không hay biết gì cả.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng hỏi lại:

- Lời nói của ngài tại hạ không hiểu chút nào, vậy có phải người theo dõi tại hạ hai người có phải là hai vị đó không? Đừng nói là tại hạ hai người không biết. Mà dù có phải đi chẳng nữa sao hai vị đề tới giờ. Chẳng hay ba vị theo dõi tới đây đã bỏ đi rồi sao còn quay lại làm chi? Người nọ mặt đỏ bừng cười khi đáp:
- Ngài bảo nỗ không dám ra mặt đối phó với ngài phải không? Chẳng qua là ta thấy ngài là một kẻ vô danh tiểu tốt mới không ra tay đây thôi...

Y chưa dứt lời Lạc Dương đã cướp lời nói khích:

- Nếu vậy bằng hữu phải hà tất cản đường như thế này? Người áo đen đứng bên trái quát lớn:
- Đánh giết làm chứ không tha làm...

Nói xong y ra tay ném luôn một chùm ám khí vào người Lạc Dương, ám khí của y vừa nhanh vừa mạnh có tiếng kêu veo veo lợi hại vô cùng.

Người áo đen ấy đã ném một chùm ám khí ra một lúc, và còn ném bằng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (đầy trời mưa hoa) nên trong vòng năm trượng đầu đầu cũng có ám khí của y ném tới.

Chỉ nghe thấy có tiếng kêu la thảm khóc vọng ra nên khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Sét Đánh Ngang Tai Nguy Hiểm Khôn Tả

Trong tiếng kêu rú thảm khóc đó Lạc Dương đã nắm tay Đức Luân phi thân vào một cái lãng tửm lớn ở cạnh đường tức thì.

Thì ra người áo đen ấy vừa ném chùm ám khí tấn công xông lên liền thấy một luồng gió mạnh đẩy những ám khí đó bắn ngược trở lại. Một người trong bọn chúng không kịp đề phòng bị trúng ngay mười mấy mũi ám khí đó. Ám khí ấy có tẩm thuốc độc rất mạnh, nên tên nọ chỉ rú lên được một tiếng đã ngã ngửa ra chết liền. Hai người nọ thấy vậy cả kinh cùng quát lớn một tiếng vội đuổi theo Lạc Dương và Đức Luân.

Đức Luân bị Lạc Dương lôi kéo chạy chân không đụng mặt đất, nhưng chạy lâu thì y cảm thấy nghẹt thở ngay.

Cũng may địa hình ở gần Hăng Sơn thay đổi luôn luôn và có rất nhiều đá lồi chồm nên hai người chỉ chạy trong chốc lát đã bỏ rơi được hai người kia ngay.

Lúc ấy Đức Luân mặt đỏ tai tía, thở hổn hển một hồi mới lại sức được, rồi y mới nhìn Lạc Dương hỏi:

- Sao thiếu hiệp không giết chết nốt hai tên kia có rảnh tay không? Lạc Dương lắc đầu mỉm cười đáp:
- Đối phương nghiêm mật chú ý người ra vào Lư Toàn Cốc rồi khi chúng ta vừa ra khỏi nơi đó đã có người báo tin cho người ở bên ngoài theo dõi ngay. Nhưng đối phương không biết tại hạ là ai cũng không biết chúng ta đi đâu và đi để làm gì, cho nên chúng không ra tay tấn công chúng ta ngay là thế. Nếu tại hạ đoán không sai thì bọn chúng không riêng gì ba người ấy và ba người ấy võ công trác tuyệt chứ không phải hạng người tầm thường. Người mà bị tại hạ giết chết là bị trúng ám khí của bọn chúng mà chết, chứ không phải tại hạ đánh chết, như vậy chúng không thể đổ lỗi cho tại hạ. Nếu tại hạ giết chết cả ba thì thế nào cũng biết thân phận của mình ngay, như vậy có phải bị chúng đề ý mà chúng ta càng khó đi thêm không. Vì vậy mà tại hạ phải lánh ngay mặt chúng là thế.

Đức Luân thấy chàng nói như vậy kính phục vô cùng và khen ngợi chàng:

- Trò nào thầy ấy có khác, thế nào trong võ lâm hơn trăm năm nay mới lại có hai người như thiếu hiệp và lệnh sư, nếu thiếu hiệp không tài ba như vậy thì khi nào Trí Hồ Trần Bách Thành lại chịu giờ hết tài ra giúp thiếu hiệp như vậy.

- Tại hạ tài thiên đức bạc, chứ có được như lão sư vừa nói đâu? Sở dĩ Trần lão sư giúp tại hạ như vậy là nể mặt ân sư đầy thôi, nhưng nói cho cùng phen này tại hạ được Trần lão sư giúp sức thật là may mắn vô cùng.

Đức Luân thấy Lạc Dương thành thật và khiêm tốn không có tí gì là kiêu ngạo cả liền thở dài và nói tiếp:

- Thiếu hiệp quá tự khiêm đầy thôi. Hiền sư đồ sẽ được người trong võ lâm truyền tụng.

Hai người đi nhanh như bay tiến thẳng về phía Nam Ngục.

Hai người đi tới Nam Ngục không đi đường chính mà cứ xuyên qua các rừng rậm để đi thôi. Hai người đang đi Đức Luân bỗng thấy một xác chết ở cách mình mấy trượng, trên người ấy có bảy lỗ kiếm gần vết thương có máu bầm đã khô, hiển nhiên người đó chết đã lâu.

Lạc Dương ngừng chân rồi mặt tỏ vẻ hoài nghi.

Đức Luân chìa tay ra chỉ và nói:

- Thiếu hiệp, người này ăn mặc áo đạo bào chắc là người của phái Hằng Sơn, nhưng y chết ở ngay bốn sơn lâu như vậy mà phái Hằng Sơn không hay biết gì thì cũng đáng nghi thật.

Lạc Dương không nói năng gì cả vội chạy đến cạnh cái xác ngắm nhìn một hồi. Chàng thấy thanh trường kiếm của y rớt cách đấy mấy thước, bao kiếm vẫn còn đeo ở trên thân nạn nhân. Chàng đoán chắc trước khi chết nạn nhân đã đấu với kẻ địch, không địch nổi rồi bị đối phương giết chết.

Chàng bỗng thấy trên tà áo của xác ấy có một thẻ đồng, trên khắc tám chữ như sau: "Đạo cơ kỳ xuong, Hằng Sơn vĩnh cố." Chàng lăm lăm đọc mấy chữ xong và nói tiếp:

- Người này quả thật là môn hạ của Hằng Sơn nhưng môn quy của phái Hằng Sơn rất nghiêm, xưa nay cấm ngặt không được kết oán với người giang hồ. Sao trong bốn sơn của họ lại xảy ra chuyện chém giết như thế này? Quan lão sư chúng ta không thể bỏ qua chuyện này được, phải báo cho người Chương môn của phái Hằng Sơn biết để ông ta điều tra xem người này sao lại bị giết chết như thế.

Đức Luân ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đáp:

- Hiện giờ cảnh tượng loạn lạc của võ lâm đã rõ, chắc cũng có liên can với chúng chứ chúng ta đừng cho những chuyện đó xảy ra một cách ngẫu nhiên đâu.

Lạc Dương nghe tới đó bỗng rung mình một cái và nói tiếp:

- Chúng ta phải mau lên yết kiến Chương môn của phái Hằng Sơn đi? Hai người liền giờ hết tốc lực của khinh công ra tiến thẳng lên trên đỉnh núi để vào Huyền Đô Quan. Trong khi hai người đang đi bỗng đằng sau có mười mấy đạo sĩ đang lần lượt đi lên trên núi, hình như đang có việc gì khẩn cấp. Khi đi qua cạnh hai người họ không thèm để ý tới, cứ thế mà cắm đầu chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

Lạc Dương thấy vậy càng nghi ngờ thêm vội tiến lên hỏi một lão đạo sĩ gầy gò lưng đeo kiếm rằng:

- Xin hỏi đạo trưởng và người Chương môn của quý phái hiện giờ ở đâu? Lão đạo sĩ gầy gò có vẻ ngạc nhiên nhưng đạo sĩ khác đi cùng thấy vậy đều nổi giận.

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Tại hạ không có ác ý gì đâu, muốn được yết kiến Chương môn của quý phái để báo cáo việc này, xin đạo trưởng cho biết đi.

Lão đạo sĩ ấy ngẫm chàng một hồi, nhưng không biết chàng đeo mặt nạ da người, chỉ thấy mặt chàng đeo mặt nạ da người lạnh lùng một cách đáng ghét thôi, liền trả lời:

- Bốn sơn hiện đang có việc khẩn cấp, dù bản đạo có nói cho thí chủ biết, hai vị cũng chưa chắc gặp được người Chương môn của bốn phái, chi bằng để ngày khác hãy mời hai vị trở lại vậy.

Lạc Dương suy nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Vừa rồi tại hạ phát giác trong rừng có một cái xác của môn hạ quý phái, vì đạo nghĩa của võ lâm, tại hạ không thể nào bỏ qua mà không lên thưa cho quý Chương môn hay.

Lão đạo sĩ nghe tới đó mặt bỗng biết sắc vội hỏi lại:

- Thế ra hai vị đã biết rồi, bốn sơn đang có việc cần là vì chuyện ấy, xin thứ lỗi bốn đạo không thể chậm trễ được và việc này hai vị cũng không sao giúp nổi bốn sơn đâu, cho phép bốn đạo đi ngay, hai vị có lòng như vậy, bốn đạo rất cảm ơn.

Đức Luân đưa mắt ra hiệu cho Lạc Dương. Lạc Dương hiểu ý, rồi hai người để cho bốn đạo sĩ đó đi, chứ không hỏi han nữa.

Hai người thăng thẳng lên trên đỉnh núi tiếp, càng lên cao gió càng lạnh.

Vượt qua chùa Thiên Phật lên tới Nam Thiên Môn, hai người đi cách bốn đạo sĩ họ Chử chừng ba bốn trượng, nên bốn đạo sĩ ấy không biết phía sau có người đi theo.

Sau cùng lên chỗ không có cây cối và đá lởm chởm bốn đạo sĩ mới biết hai người đang theo sau, họ liền tỏ vẻ lo âu và ngạc nhiên vô cùng nhưng họ vẫn tiếp tục đi lên khi tới chỗ một khối đá lớn ngăn cản, trông như một cái bình phong vậy thì bỗng sau tảng đá đó có một tiếng quát lớn:

- Ngừng chân lại! Bốn đạo sĩ đi trước đều ngừng chân ngay. Tiếp theo đó phía sau tảng đá có năm đại hán, mình mặc võ trang, nhanh như điện chớp phi thân ra cản lối đi. Một người lùn tuổi trạc tứ tuần với một hòa thượng cao lớn vạm vỡ mặt đỏ, mắt to, mày rậm, tay cầm thiền trượng sắt.

Y không để ý bốn đạo sĩ mà chỉ ngắm nhìn bốn Lạc Dương với Đức Luân hai người thôi rồi y mới để ý bốn đạo sĩ và trầm giọng hỏi:

- Hai người tục gia kia có phải là người của các người mới tới không? Lão đạo sĩ gầy gò đáp:

- Hai vị thí chủ này không quen biết bốn đạo các người nhưng hai vị này cứ đòi bái sơn để yết kiến người Chương môn của tệ phái.

Hòa thượng họ lại hỏi tiếp:

- Họ định yết kiến Chương môn để làm gì?

- Không biết! Bốn đạo đã khuyên ngăn rồi nhưng hai vị ấy không nghe bốn đạo biết làm sao bây giờ.

Tăng nhân họ nghe thấy đạo sĩ ấy nói như vậy cười nhạt một tiếng rồi quát bảo người đứng cạnh rằng:

- Bắt lấy hai tên kia! Liền thấy hai người phi thân nhảy tới, chân chưa xuống tới mặt đất, bốn cánh tay đã nhanh như điện chớp nhắm Lạc Dương và Đức Luân hai người chớp luôn.

Đức Luân vội đưa chương lên chống đỡ, chương phong của hai người kia mạnh vô cùng mà cũng bị chương lực của y gạt sang bên. Hai người họ thấy vậy cười khinh một tiếng, chân vừa đụng mặt đất chúng đã nhanh tay tấn công tiếp.

Lần này Đức Luân cũng giơ chương lên chống đỡ nhưng y bị đẩy lùi về phía sau hai bước, hai cánh tay đau nhức như bị dao cắt.

Hai người của đối phương lại thừa thế xông lại ra tay chớp Đức Luân. Thủ pháp của chúng kỳ lạ khôn lường, còn Lạc Dương thì đã lui ra xa hơn trượng khoanh tay đứng xem.

Không phải là chàng định tâm đứng xem như thế đâu, sự thật là chàng sợ mình giờ võ công ra thì đối phương biết lai lịch của mình ngay. Đức Luân cũng không phải là tay tầm thường, chàng chắc đủ tài thắng nổi đối phương trừ phi khi nào y địch không nổi thì chàng mới ra tay cứu giúp.

Đức Luân xoay người một cái, tránh thoát thế công của hai người kia rồi giơ một pho chương pháp tinh kỳ ra đối địch với hai người kia.

Hai người họ ra tay bắt hụt hai lần tức giận vô cùng liền tấn công như vũ như bão.

Lúc ấy ba người đứng cạnh hòa thượng cũng nhảy xổ ra tiến tới trước mặt Lạc Dương quát bảo:

- Tiểu tử kia, hãy đón thế công của chúng ta.

Lạc Dương thấy một người nhảy xổ lại tấn công, chàng cười nhạt một tiếng giơ tay ra chớp lấy cổ tay y vặn một cái rồi đẩy hẳn về phía hai người họ.

Thế là cả ba tên ấy va chạm nhau đều kêu hự một tiếng rồi cùng rớt xuống vực thẳm sâu trăm trượng.

Lạc Dương ra tay kỳ ảo vô cùng, bốn đạo sĩ họ thấy vậy cả kinh vì hồi nãy chúng quá khinh thường hai người.

Tăng nhân họ mặt biết sắc hoảng sợ vô cùng.

Lạc Dương đánh té ba người xuống vực thẳm vội nhảy lại túm lấy sau lưng một tên đang tấn công Đức Luân rồi giơ người đó lên coi y như là khí giới để sử dụng mà quật vào người thứ hai.

Người kia vừa kinh hoàng một cái thì đã bị chương của Đức Luân đánh trúng hông bên trái như bị cái búa nặng nghìn cân đánh trúng và người y rớt xuống vực sâu, Lạc Dương cũng thuận tay vớt cả người họ xuống theo.

Hòa thượng mặt đỏ thấy võ công của Lạc Dương kỳ lạ như vậy kinh hoàng hết sức, vội múa cây thiền trượng định xông lại nhưng y chỉ thấy hoa mắt một cái đã thấy Lạc Dương nhảy tới trước mặt rồi, y ngăn người ra giây lát rồi cười nhạt một tiếng, trầm giọng hỏi:

- Thí chủ đường đột lên núi như vậy đã phạm điều đại kỵ rồi, nay lại ra tay ác độc giết chết luôn năm người một lúc, không hiểu món nợ này sẽ thanh toán ra sao? Lạc Dương lớn tiếng cười đáp:

- Người bảo ta đường đột lên núi thật không sợ thiên hạ anh hùng chê cười cho? Chẳng lẽ người lại là môn hạ của Hằng Sơn này sao? Hòa thượng mặt đỏ càng tức giận thêm quát tiếp:

- Cuồng đồ đừng có múa mép nữa, hãy tiếp một trượng của lão gia này.

Nói xong y múa gậy mạnh khon tả nhắm đầu Lạc Dương tấn công tới.

Lạc Dương vội lấy cái quạt nan đem ra múa động. Một đằng khí giới ngắn, một đằng khí giới dài, với nhà võ như thế là tối kỵ trừ phi phải có võ công đặc biệt mới dám dùng môn khí giới ngắn đối địch với khí giới dài của địch như thế. Đức Luân rất tin tưởng Lạc Dương nên cứ đứng đằng xa không cử động gì hết. Còn bọn đạo sĩ Hằng Sơn ngạc nhiên vô cùng, cứ đứng trân trối nhìn và bụng bảo dạ rằng: "Người này võ công tuy cao siêu như vậy nhưng y mạo hiểm như vậy, chưa chắc đã thắng nổi hòa thượng kia." Hòa thượng mặt đỏ thấy khí huyết rạo rực, mặt đỏ tai tía, các đường gân đều nổi lên, y cảm thấy trượng của y như bị một khoảng núi đè lên vậy, y gắng sức mãi không sao hất nổi quạt của địch thủ, sau cùng y liền ngồi phịch xuống đất, mồm học máu tươi, hai mắt tỏ vẻ oán hận.

Lạc Dương cười nhạt và hỏi:

- Người là tăng nhân của chùa nào, thưa...

Nói tới đó, chàng bỗng thấy khác lạ, vội rờ tay vào mũi hòa thượng đó, thì đã thấy y tắt thở, sắc mặt tím bầm. Lúc ấy chàng mới biết y đã uống thuốc độc chết. Đức Luân nhảy lại gần hỏi:

- Y chết ư? Lạc Dương gật đầu, từ từ quay lại nhìn lão đạo sĩ gầy gò. Lão đạo sĩ tỏ vẻ thành kính chấp tay chào và nói cảm ơn rằng:

- Tài nghệ của thí chủ quả thật là kinh người, vừa rồi bản đạo thất kính, xin thí chủ lượng thứ cho. Tại sao tệ sơn xảy ra những chuyện khẩn cấp nguy nan thế này, chính bản đạo cũng không sao hiểu rõ, nếu hai vị trượng nghĩa giải nguy cho thì xin mời theo bản đạo cấp tốc lên Phò Quan Điện ngay.

Lạc Dương muốn biết rõ câu chuyện ra sao, liền nhận lời:

- Được đạo trưởng cho phép, anh em tại hạ xin tuân lệnh.

Lão đạo sĩ nọ thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nếu vậy xin thứ lỗi anh em bản đạo thất lễ đi trước dẫn đường.

Nói xong y liền dẫn các đạo sĩ kia đi trước ngay.

Lạc Dương cùng Đức Luân liền đi theo bọn đạo sĩ ấy lên trên điện Phò Quan, chưa tới chùa chàng đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, liền khen rằng:

- Thơm thật! Một đạo sĩ đi trước nghe thấy chàng khen như vậy liền quay lại nhìn chàng và cười, nhưng tiếng cười của y bao hàm cả vẻ chua chát có ý là không biết phái Hằng Sơn có còn bảo tồn được thứ mùi thơm của loài hoa kỳ lạ này mãi mãi được không? Vừa vào tới cửa chùa đã thấy một đám đông hòa thượng và đạo sĩ đứng lố nhố ở trước điện. Trên thềm đá có sáu người mặc quần áo nho phục màu vàng đứng hàng ngang, người nào người ấy đều bịt khăn che mặt nên không biết rõ họ già trẻ ra sao, lại còn mấy chục tên đại hán võ trang tay cầm khí giới trông rất ngang tàng chia nhau ra đứng ở những chỗ gần bờ nương, hình như chúng là thủ hạ của mấy người mặc áo vàng kia đem theo để canh gác các môn hạ của Hằng Sơn.

Người áo vàng đứng ở hàng thứ ba đưa mắt liếc nhìn những người mới vào, sau cũng nhìn đến Lạc Dương và Đức Luân rồi lạnh lùng hỏi:

- Huyền Dương Tử, hai người ăn mặc tục trang kia có phải là môn hạ của Hằng Sơn người không? Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tỏ vẻ kinh ngạc. Lạc Dương liền đi tới trước thềm từ từ nói:

- Những kẻ giấu đầu đù đuôi không dám trông thấy người kia, dám lên đây giết hại các người của phái Hằng Sơn như vậy, thì ra các người cũng táo gan thật.

Người đứng ở phía bên trái và cũng có lẽ là người đứng đầu của bọn áo vàng đó liền nhảy xổ ra giơ năm ngón tay định chộp Lạc Dương luôn. Thủ pháp của y kỳ dị vô cùng, không sao biết được y định chộp vào bộ phận nào và nhanh như điện chớp.

Lạc Dương thấy người đó ra tay quái dị và lợi hại như vậy biết là kinh địch liền cụp cái quạt lại lẹ làng điểm ngay luôn vào gan bàn tay của đối phương.

Người áo vàng ấy thủ pháp rất nhanh nhưng thế phản công của Lạc Dương là một thế trong Hiến Viên Thập Bát Giải lại càng kỳ ảo hơn. Đầu quạt chàng như bóng theo hình, cứ theo rết gan bàn tay của địch mà điểm.

Người áo vàng ấy hoảng sợ vô cùng, vội đổi thế khác tấn công luôn chín thức một lúc nhưng vẫn không sao thoát khỏi được chiếc quạt của Lạc Dương. Y hoảng sợ liền tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, nhờ vậy mới miễn cưỡng tránh né được nhưng người y đã toát mồ hôi lạnh ra rồi.

Ngờ đâu Lạc Dương không khi nào chịu để cho y rảnh tay nghỉ ngơi đã đuổi theo tấn công tiếp.

Người áo vàng ấy vội rút mạnh đoản kiếm có ánh sáng lạnh giờ lên chống đỡ.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, giờ tay trái ra tấn công hờ một thế rồi tay phải nhanh nhẹn chộp luôn cổ tay phải của địch. Thế võ này của chàng rất kỳ tuyệt và tinh ảo vô cùng, không những ra tay rất nhanh rất trúng mà lại còn xuyên qua bóng kiếm rất kín đáo của địch nữa, chỉ sơ suất một chút là cánh tay của chàng có thể bị phế ngay tại chỗ liền.

Người áo vàng bị chàng nắm chặt cổ tay rồi thấy cánh tay đau nhức tê tái, thanh đoản kiếm liền rút xuống đất kêu coong một tiếng. Năm người áo vàng đứng ở trên điện thấy vậy đã có một người nhảy xuống chộp ngực Huyền Dương Tử, Chương môn của phái Hằng Sơn mà quát hỏi:

- Huyền Dương Tử người táo gan thật, không coi mấy trăm tính mạng của Hằng Sơn vào đâu mà lại mời người đến giúp sức như vậy.

Huyền Dương Tử gương cười đáp:

- Quả thật bản đạo không quen biết người này nhưng thí chủ đem mấy trăm tính mạng của Hằng Sơn ra uy hiếp bản đạo thì thật là vô si. Thí chủ đã có tuyệt nghệ vô song như vậy, sao không diệt người kia đi cho tuyệt hậu họa.

Trong lúc hai người đang nói với nhau thì Lạc Dương đã lật miếng vải đen che mặt của người áo vàng đó rồi. Mới hay người đó là một hòa thượng trung niên, vẻ mặt đau đớn chịu không nổi. Lúc này chàng đã hiểu rõ hết sự thể rồi nhưng không nói toạc ra vội, chỉ cười nhạt một tiếng điểm vào bảy nơi yếu huyệt của tên hòa thượng này để cho y không cử động được, rồi chàng đi tới trước người áo vàng đang nói chuyện với Huyền Dương Tử. Không hiểu chàng ra tay bằng cách nào, tay chàng đã điểm tới trước yết hầu của tên đó chỉ còn có cách mấy phân nữa là trúng liền. Tên nọ kinh hoàng vô cùng đang mở mồm định kêu la thì ngón tay của Lạc Dương đã điểm trúng yếu huyệt ở đầu lưỡi của y, chỉ nghe thấy y kêu được nửa tiếng ả đã ngã ngửa người ra liền. Còn bốn người áo vàng nhìn thấy vậy cả kinh, đồng thanh quát lớn một tiếng xông lại vây đánh Lạc Dương luôn. Thủ hạ của chúng đứng sát vách tường cũng ra tay áp đảo luôn.

Tiếp theo đó lại có ba cái pháo thăng thiên bay lên trên trời.

Các môn hạ của Hằng Sơn liền ra tay đấu với bọn thủ hạ của mấy người áo vàng kia.

Chỉ có Huyền Dương Tử, người Chương môn cùng ba đạo sĩ lớn tuổi và năm hòa thượng đứng yên tại đó, mặt tỏ vẻ vừa lo âu vừa mừng rỡ thôi.

Đức Luân vội đi tới trước mặt Huyền Dương Tử hỏi:

- Sao Chương môn không ra tay diệt địch? Huyền Dương Tử cười đáp:

- Bản đạo các người bị kim độc vào các yếu huyệt nên không sao dùng sức được.

Đức Luân nghe nói lo âu vô cùng hỏi tiếp:

- Vậy xin người Chương môn ra lệnh cho các môn hạ hết sức đối địch, không nên để cho một tên phi đồ nào lọt lưới cả. Tại hạ tuy chưa biết rõ sự thể bên trong ra sao nhưng đây là tai kiếp của võ lâm đã bắt đầu, nếu để cho một tên nào thoát thì hậu họa khó lường.

Huyền Dương Tử gật đầu đáp:

- Dưới tà áo của bản đạo có một lá cờ lệnh phù, phiền thí chủ lấy ra truyền lệnh hộ.

Đức Luân nghe lời, lấy lá cờ ở trong người của Huyền Dương Tử ra, liền lớn tiếng truyền lệnh cho tất cả môn hạ của Hằng Sơn phải dùng toàn lực ra đối phó địch và lục soát toàn núi xem có còn một tên địch nào không.

Lúc ấy Lạc Dương đã giờ hết tuyệt thế thần công của mình ra đấu với bốn người áo vàng. Chàng nghe Đức Luân nói thế càng ra tay tấn công mạnh hơn, kinh lực của chàng mạnh như long trời lở đất khiến ngôi điện ấy long chuyển như sắp đổ vậy. Chàng tay phải dùng Hiên Viên Thập Bát Giải, tay trái dùng Di Lạc Thần Công, hai môn tuyệt học cùng giờ ra một lúc, oai thế của chàng càng mạnh hơn nhưng bốn kẻ địch rất khôn ngoan, kẻ tiến người lui, tấn công liên tiếp không để cho chàng có dịp nghỉ tay khiến chàng phải biến thế võ luôn luôn nên chỉ giờ ra được có bốn thành công lực mà thôi.

Thấy đối phương khôn ngoan như vậy, Lạc Dương nghĩ thầm: "Vì không muốn để cho kẻ địch biết ta là ai nên ta đã bảo chị Lan giữ đôi bảo kiếm Hồng Diệm ấy, bằng không có nó ở đây thì ra tay giết tên này như trở bàn tay." Nghĩ tới đó trong đầu óc chàng bỗng nảy ra một ý kiến mạo hiểm thừa hư tấn công như vậy thế nào cũng đắc thắng.

Chàng quyết định như vậy liền nhắm người áo vàng tấn công còn ba người kia chàng không thèm để ý tới, rồi chàng quát lên một tiếng múa chương xông vào chộp người áo vàng đó lên.

Ba người áo vàng nọ không ngờ chàng táo bạo đến thế, chúng nghĩ chàng không coi chương lực chúng vào đâu cả, chắc chàng đã có thị cái gì nên mới táo bạo như thế. Vì sự thất vọng đó mà chúng ngăn người ra ngăn một chút, tay cũng giờ ra không tấn công vội.

Nhân lúc đó Lạc Dương đã chộp được ngực của người nọ làm cái mộc đối phó với ba người nọ và thế công của chàng cũng mạnh hơn trước.

Ba người áo vàng biết không còn hy vọng thắng chàng nữa và bao nhiêu công phu tổ chức âm mưu này sắp thành công đến nơi, ngờ đâu có kẻ địch này tới làm hỏng hết, nếu chúng ta còn ở lại đấu tiếp thế nào cũng bị toi mạng chứ không sai. Chúng nghĩ như vậy liền cùng nhún chân nhảy lên cao định đào

tàu nhưng khi nào Lạc Dương để cho chúng tàu thoát, liền giờ tay búng mấy cái.

Ba người áo vàng đang ở trên không bỗng cảm thấy như bị ong chích liền rống lên mấy tiếng và ngã lăn xuống đất.

Lạc Dương cũng lao đảo mấy bước, sau phải tựa thân cây mới khỏi té ngã, chàng đứng thờ hồng hộc mới lại sức.

Thì ra vừa rồi chàng giờ thể Hoa Khai Tiến Phật trong Thập Bát Giải, thể võ này rất hao tổn chân nguyên, ngay cả sư phụ Tạ Văn Nhạc cũng chưa hề dùng qua bao giờ nhưng đã sử dụng tới, đối phương không thể sống sót được.

Lạc Dương nghĩ nếu để cho ba người áo vàng tàu thoát thể nào cũng bị tai họa vô cùng cho nên bắt đắc dĩ chàng phải dùng đến thể Hoa Khai Tiến Phật như vậy.

Huyền Dương Tử là Chương môn của một môn phái kinh nghiệm rất phong phú, kiến thức sâu rộng, hiểu biết được tất cả các môn bí truyền của các môn phái khác duy có tuyệt học của Lạc Dương vừa giờ ra là ông ta không hiểu chỉ cả, trong lòng ngạc nhiên vô cùng.

Nhất là thể Hoa Khai Tiến Phật của Lạc Dương đã làm cho ông ta rất ngạc nhiên và kinh hãi nên ông ta bụng bảo dạ rằng: "Người này là ai mà võ công lại cao siêu đến mức hiếm có như thế?" Nghĩ đoạn ông ta nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương cau mày suy nghĩ xem lại lịch của Lạc Dương, sau ông ta thấy Lạc Dương hao tổn chân lực và mặt nhợt nhạt như vậy, vừa lo âu vừa cảm động nhưng vì đang bị độc kim không chế các yếu huyệt khiến ông ta không thể tiến lên hỏi thăm được.

Đức Luân vội nhảy lại gần Lạc Dương khẽ hỏi:

- Thiếu hiệp thấy sao? Nói xong y tỏ vẻ lo âu vô cùng, Lạc Dương thấy sức của mình lại dần dần liền mỉm cười đáp:

- Không sao, cảm phiền lão sư hỏi khẩu cung bốn tên áo vàng kia trước.

Nói xong chàng lấy ra được viên thuốc ở trong túi ra nuốt.

Lúc ấy bọn phi đảng đã bị môn hạ của Hằng Sơn giết chết. Môn hạ của Hằng Sơn cũng bị thương và chết rất nhiều, xác nằm ngổn ngang trông dễ sợ.

Một số đông môn hạ của phái Hằng Sơn nghe lệnh của Đức Luân vội đi ra ngoài chùa lục soát bọn phi đồ xem chúng còn ẩn nấp ở đâu không.

Đức Luân nghe lời Lạc Dương đến hỏi cung bốn tên áo vàng kia, y ngắm nhìn bốn người đó một hồi cũng phải ngăn người ra giấy lát. Thì ra bốn người áo vàng đó đã tắt thở từ lâu rồi. Y lật miếng khăn đen che mặt của chúng ra xem thất mặt tên nào cũng tím bầm, nghiêng răng mím môi, mũi rỉ máu đen, mắt lồi ra trông rất thảm khốc.

Đức Luân nản chí quay về chỗ Lạc Dương và hỏi:

- Chúng biết không sao tránh khỏi độc hình nên đã tự tử rồi.

Lạc Dương nghe nói ngăn người ra giấy lát, nhưng bỗng mỉm cười ngay và đỡ lời:

- Sự thật đã rành rành ra đây khỏi phải suy nghĩ gì hết, tại hạ đã hiểu rõ cả rồi. Bây giờ chỉ phiền người Chương môn của Hằng Sơn truyền lệnh cho tất cả mọi người phải giữ kín câu chuyện ngày hôm nay, không được tiết lộ nửa lời ra bên ngoài nếu ai trái lệnh sẽ bị xử tử. Hơn nữa từ nay trở đi tai họa vẫn còn reo rắc cho phái Hằng Sơn luôn luôn, tất liên quan đến đại cục của võ lâm nên tại hạ xin khuyên phái Hằng Sơn phải cẩn thận đối phó, chớ có quá nóng nảy hay cáu kỉnh, phải lấy thái độ bất biến mà ứng phó với vạn biến.

Nói xong chàng lại nhắm mắt điều hơi vận sức tiếp.

Nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, Huyền Dương Tử cảm động vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Người này tài ba phi thường thật. Lời nói của y rất sâu sắc và câu nào cũng quan trọng hết sức. Chẳng lẽ y là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc mà người ta đồn làm bị chết rồi chăng?" Lúc ấy Đức Luân đã thay mặt người Chương môn của phái Hoa Sơn truyền lệnh cho tất cả môn hạ của phái ấy phải giữ kín câu chuyện ngày hôm nay.

Huyền Dương Tử nhìn Đức Luân nói:

- Ngày hôm nay bốn phái được hai vị cứu giúp mới khỏi bị diệt vong, on đức này thật nặng như núi bễ, không biết lấy gì báo đền mới xứng. Bàn đạo chỉ có một là còn sống ngày nào xin Tam Thanh tổ sư ban phúc cho hai vị ngày ấy thôi chứ không còn biết phải làm thế nào được hơn nữa.

Nói tới y ngừng giấy lát lại nói tiếp:

- Võ công của vị thí chủ kia cao siêu vô cùng, trong đời bàn đạo chưa hề mục kích người nào tài ba bằng. Nếu bàn đạo đoán không sai thì thí chủ ấy chắc là Tạ đại hiệp danh chấn thiên hạ phải không? Lạc Dương lớn tiếng cười ha hả hai tiếng, rồi phi thân lại gần và xen lời nói:

- Tạ đại hiệp như trăng sáng trên trời, tại hạ chỉ là con đom đóm ở trong bóng tối thôi, bì với Tạ đại hiệp sao được? Bây giờ tại hạ phải chữa ngay cho quý vị đã, bằng không kim độc cắm mãi trong yếu huyệt như vậy nguy hiểm lắm. Còn chuyện của tại hạ dài dòng lắm, xin cho phép tại hạ chữa bệnh cứu thương trước đã.

Nói xong chàng vẫy tay gọi lão đạo sĩ gầy gò đưa đường hồi này tới. Lão đạo sĩ tới gần chấp tay vái chào:

- Nếu đại hiệp muốn sai gì xin cứ sai bảo.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tại hạ không dám nhận hai tiếng đó.

Tiếp theo đó chàng hạ giọng xuống dặn lão đạo sĩ nọ vài câu. Lão đạo sĩ ấy vâng vâng, dạ dạ luôn mồm rồi đi luôn.

Lạc Dương nhanh tay điểm vào các yếu huyệt của người Chương môn và năm đạo sĩ cùng hòa thượng để cản trở máu độc trong người khỏi chạy quanh. Xong chàng liền bảo môn hạ của phái Hằng Sơn mau đỡ mấy người đó vào trong điện.

Một lát sau, môn hạ của phái Hằng Sơn đã quét dọn sạch các xác chết và rửa sạch các vũng máu nên không ai còn biết trong điện vừa có trận đấu rất kịch liệt xảy ra.

Chiều tối hôm đó bỗng có một tiếng rú rất lớn, xa vọng tới và chỉ trong nháy mắt đã tới gần ngay. Tiếng rú ấy chưa dứt người ta đã thấy mười mấy cái bóng đứng xuất hiện ở ngoài điện của chùa Phổ Quang.

Một người trong bọn ấy trầm giọng hỏi:

- Huyền Dương Tử, người Chương môn của Hằng Sơn có ở đây không? Một lão đạo sĩ vâng lời chạy ra chấp tay chào mười mấy người đó và đáp:

- Bản đạo Giác Tuệ, các vị thí chủ muốn gặp Tuệ chương môn phải không? Tuệ trưởng môn còn đang nhập định, một lát nữa mới có thể ra được. Mời quý vị hãy vào điện ngang xoi nước đã.

Người nọ trầm giọng nói tiếp:

- Chúng tôi có việc cần muốn gặp Chương môn ngay. Đạo trưởng hãy vào xem quý Chương môn đã nhập định xong chưa?

- Bản đạo xin tuân lệnh, dám hỏi các vị thí chủ đại danh là gì để khỏi thất lễ.

- Còn hỏi lời thôi như thế làm chi, đi mau lên đi.

Đạo nhân ấy không nói nữa lời, cung kính vái chào một cái rồi quay mình đi vào trong điện ngay.

Một người trong bọn cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đạo sĩ này nhu nhược như vậy, thảo nào phái Hằng Sơn mấy chục năm nay không len chân vào các việc thị phi ân oán của giang hồ. Nếu không thể thì...

- Đừng nói đùa nữa. Mỗ rất ngạc nhiên tại sao chúng còn chưa tới núi Hằng Sơn như vậy. Theo sự tính toán của mỗ thì phái Hằng Sơn này đã sớm lọt vào tay của chúng ta rồi.

Trong điện đột nhiên có một tiếng cụng gậy đột nhiên vọng ra:

- Cao nhân nơi nào giá lâm tề chùa, xin thứ lỗi bản đạo không biết đề ra nghênh đón.

Tiếng nói đó vừa dứt, Huyền Dương Tử đầu tóc bạc phơ tiến ra.

Vì sương mù nên đối phương mắt sắc bén mà cũng không sao trông thấy rõ mặt của Huyền Dương Tử. Chúng chỉ trông thấy người trưởng môn tay cầm phát trần trắng phơ.

Huyền Dương Tử vừa ra tới nơi liếc nhìn mọi người một cái có vẻ ngờ ngác hỏi:

- Đã lâu năm bản đạo chưa hề ra khỏi núi Hằng Sơn này nữa bước nên đối với các vị cao nhân trong võ lâm rất bờ ngỡ, chắc quý vị thí chủ không phải là những người tầm thường. Nghe tiêu đồ bẩm báo thì quý vị không cho biết tên họ và giầu cả lý lịch nữa, bản đạo không dám miễn cưỡng hỏi lại quý vị, chỉ hiềm mình thất kính thôi. Xin hỏi các vị giá lâm tề chùa chỉ giáo gì thế.

Một đại hán mặt lạnh lùng mặc võ trang vải đen cười nhạt một tiếng rồi cười đáp:

- Tại hạ đến đây cần yết kiến không việc gì khác cả. Xin hỏi Huyền Dương chương môn hôm nay có thấy một đôi nhân vật giang hồ? Nói xong y mô tả hình dáng của Lạc Dương và Đức Luân cho lão đạo sĩ hay.

Huyền Dương Tử lắc đầu vừa cười vừa trả lời:

- Bản đạo chưa hề thấy hai người. Xưa nay tiểu sơn ít giao dịch với các nhân vật giang hồ, nhất là mấy năm gần đây, đến bạn chí thân cũng không đến thăm bản đạo nổi.

Đại hán áo đen cười khinh một tiếng rồi nói tiếp:

- Rõ ràng tại hạ trông thấy hai người lên núi Hằng Sơn này và đi vào phía sau thần miếu và tiến lên cầu rồng rồi mới mất dạng. Như vậy tại sao Chương môn lại bảo không thấy hai người ấy.

Huyền Dương Tử mỉm cười đáp:

- Bản đạo là người đi tu, lại làm tôn trưởng của một môn phái bình sinh chưa hề bước ra điện Phổ Quang này nửa bước, quả thật không hề trông thấy hai người ấy bao giờ. Thiết tưởng núi Hằng Sơn này có bảy mươi hai ngọn núi dài và rộng hằng mấy mươi dặm và nhiều rừng thì hai người ấy ẩn núp ở đâu chẳng được. Họ ẩn núp ở trong dãy núi Hằng Sơn này có khác gì một hạt cát rớt xuống dưới bể cả không? Thí chủ đã theo dõi họ mà còn không theo dõi kịp thì bản đạo làm sao mà biết được hai người ấy ở đâu.

Một ông già áo xanh bồng chấp tay tiến lên chào và nói:

- Hai người đó là cường thù đại địch của anh em mõ và cũng là hai tên độc ác trứ danh.

Nếu để cho chúng đào tẩu trong võ lâm sẽ có không biết bao nhiêu người chết trong tay chúng, cảm phiền Chương môn cho môn hạ đi lục soát núi này và bắt trói được chúng không những anh em mõ cảm ơn mà cả võ lâm nữa.

Huyền Dương Tử giả bộ kinh ngạc hỏi lại:

- Hằng Sơn xưa nay chưa hề xen vào chuyện thị phi của võ lâm nên không dám nghe lệnh thí chủ.

Người áo đen thấy Huyền Dương Tử nói như vậy, cau mày và quát lớn:

- Hiển nhiên ngươi đã có ý giấu hai người đó và cố làm khó dễ chúng ta có phải không? Dương Tử có vẻ không vui vội cãi lại:

- Thí chủ chớ có vu khống như vậy, xin hỏi hai người ấy là ai? Đại hán áo đen không biết lai lịch và tên họ của Lạc Dương và Đức Luân nên y nghe thấy người Chương môn hỏi lại như vậy không biết trả lời thế nào, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng.

Huyền Dương Tử sầm nét mặt lại và nói tiếp:

- Như vậy có khác gì quý vị tới đây định gây chuyện thị phi. Phái Hằng Sơn tuy rất thận trọng không bao giờ kết thù ân oán với ai nhưng khi nào chịu để cho ai đến đây quấy nhiễu một cách vô lý cả.

Đại hán nọ đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng và nói tiếp:

- Nếu Chương môn bảo anh em mõ đến đây quấy nhiễu thật là khó nói quá, nếu vậy anh em mõ gạt chuyện ấy sang bên không nói vội, chẳng lẽ anh em mõ vào trong mỏ vàng lại chịu về tay không hay sao? Nên mõ muốn nhân lúc này lãnh giáo tuyệt nghệ của phái Hằng Sơn, như vậy mới khỏi uổng chuyến đi này.

Nói xong y xông lại điểm hai yết huyệt của Huyền Dương Tử.

Hai thế võ tuy cùng một thức nhưng một nhu một cương khác nhau đủ thấy võ công của y huyền ảo biết bao.

Huyền Dương Tử giờ phút tràn lên phát một cái rất tầm thường nhưng thực ra đã đối phó được với hai thế võ của đối phương.

Đại hán áo đen ấy giật mình kinh hãi vội giật tay lại rồi định tấn công tiếp.

Nhưng Huyền Dương Tử không để cho đối phương kịp trở tay nên đã tiến lên giờ phút tràn tấn công trước.

Đại hán nọ chỉ la lớn một tiếng đã lui về phía sau ngã ngựa ngay. Mặt y đã bị những sợi phát tràn phát trúng mặt thùng hàng trăm nghìn lỗ, máu tươi rỉ ra không ngớt khiến y cú ôm đầu lăn lộn kêu rú mãi.

Các đồng đảng của y thấy vậy sợ đến xanh mặt.

Huyền Dương Tử lại nói tiếp:

- Đối địch với nhau không sao tránh khỏi chết chóc và bị thương, xin thứ lỗi bản đạo đã lỡ tay.

Ông già áo xanh thấy vậy sầm nét mặt lại và đáp:

- Không ngờ phái Hằng Sơn lại khéo giấu tài đến thế. Hôm nay lão mới hân hạnh được trông thấy, người em kết nghĩa của lão chỉ vì tài ba kém như thế nên mới bị như thế chứ đâu có trách trưởng lão được, bây giờ lão cũng muốn lãnh giáo Chương môn.

Nói xong y cỡi cây roi bạch cốt nhuyển tiên ra nhằm đầu Huyền Dương Tử tấn công luôn.

Thấy ông già ấy sử dụng cây nhuyển tiên như một cây sắt mới biết y là một tay cao thủ rất lợi hại nên lão đạo sĩ cũng phải kinh hãi thán, đồng thời ông ta

nhảy sang bên tránh né luôn.

Ông già áo xanh thấy vậy cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Hai mươi năm nay lão chưa sử dụng tới chiếc roi bạch cốt huyền tiên này, ngày hôm nay vì lãnh giáo tuyệt nghệ của phái Hằng Sơn bắt buộc lão phải sử dụng tới nó.

Huyền Dương Tử giơ tay trái lên phất một cái rồi trầm giọng đáp:

- Hãy khoan đã, bản đạo có lời này muốn nói rõ. Ngày hôm nay nếu bản đạo đã khai sát giới ra tay không nể nang nữa đâu, mong quý vị nên nghĩ kỹ đi thì hơn, lúc này quý vị muốn ngừng tay cũng được.

Ông già áo xanh lại nói tiếp:

- Đạo trưởng khỏi nói nhiều, ai thắng người ấy là tài, có khi nào anh em lão chịu thua mà rút lui đâu.

Đột nhiên trong điện có ba tiếng khánh vọng ra. Tiếng khánh ấy rất trầm nhưng bao hàm đầy ý nghĩa sát phạt.

Ông già áo xanh và những người nọ nghe rồi đều giật mình đưa mắt nhìn tứ phía chỉ thấy trong sương mù ánh sáng thấp thoáng một cái, bỗng thấy có nhiều bóng người đứng ở chung quanh chùa, nơi cạnh tường hiển nhiên là đối phương đã bố trí thiên la địa võng.

Huyền Dương Tử cười nhạt nói tiếp:

- Các người đến chết cũng không biết tình ngộ, như vậy đừng có trách bản đạo ác độc đấy nhé! Ông già áo xanh quát lớn một tiếng, mình bỗng ngửa về phía sau rồi nhảy luôn ra bên ngoài, chưa hạ chân xuống đất đã xoay người một vòng, tay múa chiếc roi quất vào các môn hạ của phái Hằng Sơn luôn.

Lúc ấy y đã cảnh giác và biết lúc này không phải là lúc mình thi tài được, bằng không thế nào cả bọn cũng bị vùi thân ở núi Hằng Sơn này chứ không sai. Huyền Dương Tử võ công trác tuyệt, rất khó đối phó vậy thắng hay bại chỉ có một nửa hy vọng thôi, huống hồ chín người ít địch sao nổi phái Hằng Sơn nhiều người như vậy. Y suy nghĩ như thế liền nhảy xổ ra bên ngoài tấn công các môn hạ của phái Hằng Sơn để tranh đấu với Huyền Dương Tử cùng những cao thủ môn hạ của y.

Thấy y phát động như vậy, các đồng đảng của y cũng phát động theo ngay.

Môn hạ của phái Hằng Sơn đã phòng bị rất nghiêm ngặt bọn giặc chưa tới nơi gần họ đã phát động lên tiến chặn, đồng thời lại có những tên nô bản ra như mưa nữa.

Ông già áo xanh múa tit cây roi oai lực quả thật kinh người. Y chỉ tấn công một thế đã gạt được mười mấy thanh trường kiếm của đối thủ liền nhưng y chống đỡ làm sao nổi những mũi nỏ như mưa bắn tới, nên chỉ trong nháy mắt y đã bị ba mũi nỏ bắn trúng vào cánh tay và đùi rồi. Y nghiêng rặng mím môi kêu hừ một tiếng, vội nhảy ra ngoài xa mấy trượng, tai của y bỗng nghe thấy tiếng cười nhạt của Huyền Dương Tử, y hoảng sợ đến mất hồn mất vía vội quật chéo một thế rồi người cũng nhảy lên trên cao năm sáu trượng.

Ứng biến rất nhanh và nguy hiểm khôn tả.

Phát trần của Huyền Dương Tử vừa chạm đúng vào vai của ông già áo xanh ấy. Ngờ đâu ông già đã nhanh hơn một chút nhảy được lên trên cao rồi. Thế roi mạnh khôn tả bắt buộc người Chứng môn phải tránh sang bên một chút, nhân dịp may ấy ông già áo xanh lộn một vòng nhảy ra ngoài chùa đào tẩu. Huyền Dương Tử thấy thế kinh hoàng thối thờ dài một tiếng, vội đuổi theo ra ngoài chùa nhưng không thấy hình bóng của ông già áo xanh ấy nữa, chỉ thấy sương mù bao phủ khắp nơi.

Những người theo ông già áo xanh tới đều là những cao thủ trên giang hồ, võ công rất cao cường nhưng hai quyền địch sao nổi bốn tay, nhất là những mũi nỏ bắn xuống như mưa vậy nên chúng lần lượt kiệt sức mà chết, môn hạ của Hằng Sơn cũng bị diệt vong và bị thương nặng không ít.

Thân hình của Huyền Dương Tử vừa quay vào trong chùa Phổ Quan thì thấy bên trong xác chồng chất như núi, máu me đầm đìa, ông ta tỏ vẻ thương tiếc, vội ra lệnh cho quét dọn những xác chết và băng bó cho những người bị thương.

Lúc ấy Đức Luân bỗng ở trong điện bước ra vừa cười vừa hỏi:

- Thiếu hiệp, những bọn giặc đã bị tiêu diệt hết chưa? Thì ra Huyền Dương Tử là Lạc Dương giả dạng, nghe thấy Đức Luân hỏi như vậy, mặt lộ vẻ lo âu đáp:

- Vẫn bị chúng chạy thoát mất một tên, xem như vậy đại nạn của Hằng Sơn vẫn chưa hết, hai bọn giặc này rõ ràng là của phái Nga Mi sai tới, theo sự ước đoán của tại hạ thì phái Nga Mi không những đối phó với một mình phái Hằng Sơn này mà còn đối phó với những phái khác nữa, cũng may bọn chúng tới đây không phải là những tay cao thủ thượng thặng cái thế mà đâu nên tại hạ đánh bại được bọn chúng.

Nói tới đó chàng cười khi một tiếng và hỏi lại:

- Vết thương của Chứng môn hiện giờ ra sao? Đức Luân đáp:

- Chân khí đã có thể tự vận hành lấy được rồi, chắc không còn nguy hiểm nữa đâu.

Lạc Dương với Đức Luân đi vào một tịnh thất ở điện ngang.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cự Tuyệt Người Ở Xa Tới Đường Núi Khúc Khuỷu Quanh Co

Trong rừng rậm ở trên núi Cửu Nghi có tiếng ca rất êm tai vọng ra. Bỗng trên đường núi khúc khuỷu có hai người xuất hiện ra đi nhanh như bay.

Hai người đó là Lạc Dương và Đức Luân... Nghe thấy tiếng ca ấy, Lạc Dương gật đầu nói:

- Người này ắt là cao nhân ngoài đời đã chán nản trần tục vào trong rừng núi này để ở, cảm thấy dễ chịu khoan khoái, nên mới vui vẻ ca những bài ca có ý nghĩa cao xa như vậy.

Tại hạ so sánh với người đó thật là một trời một vực, thật còn kém xa hết sức.

Đức Luân nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, liền mỉm cười đỡ lời:

- Thiếu hiệp xả thân để cứu chúng sinh như vậy, không khác gì một thánh hiền, chứ có phải là những người tầm thường ngu xuẩn tranh danh đoạt lợi mà so sánh được với thiếu hiệp đâu.

Nói tới đó, y lại cau mày nói tiếp:

- Thời giờ trôi chảy rất nhanh, chóng thoáng cái đã được bốn mươi năm liền, cuộc đời cũng thay đổi nốt. Nghe thấy tiếng ca của người này, chắc người này phải là cao nhân đã ẩn dật trong núi này lâu năm rồi, chưa biết chừng y cũng biết chỗ ở của Cốc Hàm Thanh cũng nên.

Lạc Dương gật đầu nói tiếp:

- Phải, nên hỏi thử lắm, chúng ta cứ việc vào thăm người này...

Chàng vừa nói tới đó, tiếng ca lại nổi lên. Hai người vội giờ khinh công tuyệt mức ra theo tiếng ca đó mà lần mò vào bên trong. Nhưng khu rừng đó rậm rạp lắm, lại có nhiều khe núi đá lởm chởm ngăn cản, hai người đi được một quãng lại cảm thấy tiếng ca bỗng xa bỗng gần, như có như không hình như có ý dụ mình vậy, nên cả hai ngạc nhiên vô cùng. Hai người đã tự: khôngkhongvào tới trong một khu rừng rậm rạp, cây cối chọc trời, bên trong tối om như ban đêm, thì tiếng ca vừa dứt. Đột nhiên có một tiếng cười thốt ra từ một gốc cây cách đó không xa.

Đức Luân thấy vậy trầm giọng quát hỏi:

- Bạn nào thế, sao không hiện thân ra gặp, lại lén lút như thế làm chi? Một tiếng cười ha hả rất lớn vọng tới. Tiếp theo đó có hai cái thân hình đã hiện ra. Lạc Dương quay đầu lại nhìn thấy hai người đó tuổi đều ngót năm mươi, một người mặt tròn mắt to và đẹp, râu dưới cằm lưa thưa thoi nhưng vẻ mặt rất tươi tỉnh. Còn người kia thì mặt vuông vắn, mũi mắt mồm đều đặn, mày ngài, râu ba chòm, mặt lạnh lùng, lưng đeo một thanh trường kiếm, thân pháp nhanh nhẹn vô cùng.

Người mặt tròn tiến tới mặt Lạc Dương và Đức Luân hai người, miệng cười hi hi và nói:

- Hai vị biết điều thì mau rút lui ra khỏi núi Cửu Nghi này, bằng không đao thương không có mắt đâu.

Y vừa dứt lời, Đức Luân đã vội chấp tay vái chào vừa cười vừa đỡ lời:

- Bạn hiểu lầm rồi, chúng tôi đến đây là muốn kiếm một người, chứ chưa hề xúc phạm đến hai vị, sao hai vị lại nặng lời như thế.

Người mặt tròn ngạc nhiên. Người nọ với bộ mặt lạnh lùng xen lời nói:

- Khéo nói thật, hai vị hiển nhiên không phải là hành vi của một anh hùng, ai chả biết hai vị tới đây để làm chi, mắt của anh em mõ có phải mù quáng đâu, tới đây mà không hay.

Hai người nọ trông thấy mặt Lạc Dương lăm lè nhọt nhọt như kẻ chết đuối đã chán ghét rồi, nên mới đoán hai người không phải là kẻ lương thiện là thế.

Lạc Dương với Đức Luân thắc mắc vô cùng, ngăn người ra nhìn nhau một hồi rồi Lạc Dương hỏi lại:

- Bạn đã biết chúng tôi lên đây làm chi, xin nói rõ thử xem.

Người mặt vuông mắt lộ sát khí thò tay về phía sau rút thanh kiếm ra, nhưng người mặt tròn vẫn cười hì hì, và hỏi lại Lạc Dương với Đức Luân rằng:

- Hãy khoan, hai vị vừa nói bảo tìm kiếm một người, nhưng không hiểu người đó là ai? Đức Luân đáp:
- Tại hạ tới đây tìm kiếm một vị tiền bối cao nhân họ Cốc.

Người mặt vuông nghe nói liền biến sắc mặt, đã múa kiếm xông lại tấn công ba thế liền, nhằm nơi yếu huyệt của Lạc Dương và Đức Luân đâm tới, vừa nhanh vừa ác độc vô cùng. Lạc Dương biết đối phương hiểu lầm, vội cầm tay Đức Luân nhảy ra ngoài rừng, nhưng hai người nọ vẫn đuổi theo riết. Bất buộc chàng phải rút cái quạt đen ra, dùng thế Tây Phong Chuyên Liên đưa ngược trở lại chống đỡ ba thế kiếm đó mồm thì khẽ quát hỏi:

- Tại sao hai vị không hỏi nết tề gì hết, chưa chi đã ra tay tấn công như vậy? Hai người nọ không trả lời. Lúc ấy cả người mặt tròn cũng rút kiếm ra nốt, hai thanh kiếm tấn công tới tấp. Lạc Dương với Đức Luân biết không ra tay không được, đành nén lửa giận, kẻ dùng quạt người sử dụng kiếm chống đỡ lại ngay nhưng thủ nhiều hơn công. Và hai người cùng biết đối phương không phải là những kẻ tà ác cho nên một mặt vừa chống đỡ, một mặt vừa nghĩ cách phân giải.

Trong rừng bỗng có tiếng nói thánh thót, kêu như tiếng chuông bạc vọng ra:

- Hai vị thúc thúc cho phép diệt nữ diệt trừ hai tên phi đồ này nhé.

Tiếng nói đó vừa dứt, thì đã có một thiếu nữ đẹp áo xanh, tuyết nhanh như một con chim én phi tới. Nàng cầm một thanh trường kiếm, vừa tới nơi đã đứng yên để đợi chờ hai người nọ cho phép là xông vào tấn công hai người khách lạ liền.

Người mặt tròn thấy vậy giật mình kinh hãi, vội nhảy lại cau mày nói:

- Cô nương sao táo tợn thế, không chịu nghe lời dặn bảo của lệnh tôn, nhờ có sự gì sơ suất thì ngu thúc biết nói năng làm sao với cha cháu được.

Thiếu nữ nọ tay trái vuốt tóc, nũng nịu đáp:

- Ly thúc phụ khinh thường cháu lắm, có phải là đưa trẻ lên bốn bốn đâu...

Nàng vừa nói vừa múa kiếm xông lên, và nói tiếp:

- Khẩu thúc thúc cho cháu đấu một trận đi.

Nàng vừa nói vừa xông lại tấn công Lạc Dương và Đức Luân liền. Kiếm thế của nàng rất huyền ảo và kinh lực rất mạnh. Lạc Dương và Đức Luân hai người vội vàng nhảy sang bên tránh né.

Lạc Dương càng kinh ngạc thêm, không ngờ một người thiếu nữ ít tuổi như vậy mà có võ công tuyệt học đến như thế, vội nói với Đức Luân rằng:

- Quan lão sư hãy lùi về phía sau lượt trận, để tại hạ một mình đối phó cũng được rồi.

Nói xong, chàng dùng bí quyết chữ Xá trong Di Lạc Thần Công ra và sử dụng thế Hà Anh Ảnh Thiên từ từ phản công luôn. Đức Luân vội nhảy về phía sau qua hơn trượng, người mặt vuông đã lùi về một bên để xem trận đấu.

Lần đầu Lạc Dương đã biết rõ tính nết của các thiếu nữ, vì vậy thắng cũng không được mà bại cũng không nên, tốt hơn hết là để cho nàng ta thấy khó dễ mà rút lui thì hơn, chàng liền xòe cái quạt nan đen ra hóa giải kiếm thế của nàng nọ một cách vô hình ngay. Thiếu nữ nọ trợn ngược đôi lông mày quát lớn một tiếng, trường kiếm trong tay nàng rung động như lò xo, rồi nàng múa tít thanh kiếm đó tựa như một lưới kiếm xông lại tấn công Lạc Dương tới tấp. Thế kiếm của nàng rất kỳ ảo tựa như ở bốn mặt dồn dập tấn công tới bất buộc Lạc Dương phải gỡ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra tránh né. Chỉ thấy người chàng quay tít một vòng, tha hồ kiếm của đối phương lợi hại đến đâu cũng không sao đâm trúng người chàng.

Thiếu nữ thấy Lạc Dương tránh khỏi được thế kiếm rất lợi hại của mình liền thét lớn một tiếng:

- Có giỏi đỡ thêm thế kiếm này của ta thử xem.

Nàng lại gỡ thêm một thế kiếm mau và lợi hại hơn thế kiếm trước mà tấn công Lạc Dương tiếp. Lạc Dương ung dung tránh tiếp. Chi thoảng cái chàng lại được ra khỏi vòng kiếm của nàng ta liền. Nàng nọ đang tức giận, thì bỗng đằng xa có một tiếng rú thật dài vọng tới.

Thiếu nữ nghe thấy tiếng rú, vội thu kiếm nhảy khỏi vòng đấu ngay và bảo hai người nọ rằng:

- Hai vị thúc thúc, chúng ta đi thôi! Thế rồi cả ba vội phi thân vào trong rừng đi mất. Lạc Dương thấy vậy, đứng ngăn người và ngẫm ngùi suy nghĩ.

Đức Luân thấy vậy đi tới gần hỏi:

- Đây là một sự hiểu lầm, thiếu nữ tuổi trẻ như vậy mà kiếm pháp kỳ ảo tuyệt luân, các cao thủ trong võ lâm chắc cũng chưa thắng nổi được nàng, thật là lần này là lần đầu tiên mới được sáng mắt, mới cũng phải hổ thẹn mình đã luyện võ mấy chục năm, tuổi đã già như thế này rồi mà võ công của mình chưa học tới chỗ tuyệt mức của nó, từ nay trở đi mới không dám nói đến hai chữ võ công với ai nữa.

Y đứng tự than một hồi, nhưng Lạc Dương vẫn đứng thừ ra suy nghĩ.

Một lát sau, Lạc Dương mới kêu ủa một tiếng, rồi nói:

- Có phải Quan lão sư đang nói chuyện với tại hạ đây không? Vừa rồi tại hạ đang nghĩ đến những thế kiếm tuyệt luân của nàng kia nên mới ngăn người ra như thế, mong lão sư thứ lỗi cho.

Đức Luân mỉm cười đáp:

- Không dám, kiếm của thiếu nữ ấy tuy tinh bát, nhưng cũng là nhờ ở thiếu hiệp nương tay cho nàng ta mới đấu được lâu như vậy, chứ sự thật nàng đấu sao lại thiếu hiệp.

- Đến bây giờ vẫn chưa biết bọn người thiếu nữ đó chính hay là tà, nếu họ là người cùng bọn với Nga Mi thì sau này đại cục của võ lâm lại càng nguy hiểm khó khăn thêm...

Đức Luân bỗng tỏ vẻ kinh hãi và đỡ lời:

- Chưa biết chừng người đó là cường thù đại địch của Cốc Hàm Thanh cũng nên, hiển nhiên là Mộc Long Tử thừa lệnh của phái Nga Mi đến đây để đề phòng Hàm Thanh tiết lộ bí mật và chưa biết chừng chúng còn ra tay lộ diện trừ Hàm Thanh để cho khỏi gai mắt cũng nên. Chúng ta phải mau đi cứu viện.

Lạc Dương nhận thấy sự xét đoán của Đức Luân rất đúng. Thế rồi hai người liền đi sâu vào trong rừng đuổi theo ba người nọ liền. Hai người đi ở trong núi được ngót tiếng đồng hồ, nhưng không thấy hình bóng người nào cả, đang thắc mắc vô cùng.

Đức Luân đưa mắt nhìn bốn phương chung quanh một hồi, rồi lẩm bẩm tự nói:

- Có lẽ là đây rồi.

Lạc Dương vội hỏi:

- Cái gì thế?

- Bốn mươi năm trước trong lúc đêm khuya tuy không trông thấy rõ lắm, nhưng núi non vẫn còn, cảnh vật cũng không thay đổi lắm, chỉ cây cột to lớn và rậm rạp hơn trước thôi, để còn nhớ cách đây không xa có một cái cầu đá thiên nhiên bắc qua một khe núi. Năm xưa nước lũ đổ xuống tràn ngập cầu đá, nhưng khi đệ ở nhà Hàm Thanh về thì nước lũ đã rút rồi, để đệ thử đi về phía trước tìm kiếm cầu đá đó xem sao.

Nói xong, y vội đi luôn. Quả nhiên cách đó năm sáu trượng có một cái khe núi, hai bên bờ đầy những mây và gai, nếu không biết trước thì không sao biết được phía bên dưới có một cái cầu đá che lấp. Hai người đi qua cầu đá, Đức Luân vừa đi vừa nghĩ lại cảnh vật cũ. Một lát sau đã đến một sơn cốc vừa hẹp vừa dài, vách núi hai bên có cao mấy chục trượng. Đức Luân ngừng chân ở trước sơn cốc ngắm nhìn một hồi, rồi quay đầu lại nói với Lạc Dương rằng:

- Nếu ta nhớ không sai, thì cứ đi theo vách sơn cốc ở bên trái mà lên trên đỉnh núi là tới nhà của Hàm Thanh ngay.

Lạc Dương đáp:

- Xin mời Quan lão sư dẫn đường cho.

Hai người liền leo lên trên vách núi. Vách ấy cao mấy chục trượng, nhưng vì đá mọc lởm chởm và đường khúc khuỷu khó đi, nên đi mãi mới lên tới trên. Khi đi hết con đường mòn, hai người đã trông thấy góc nhà liền. Đức Luân vội đi trước tiến tới trước cửa của căn nhà đó. Lạc Dương trông thấy căn nhà ấy không lớn lắm, nhưng nóc nhà làm bằng da cây, vách bằng nan và quét vôi trắng. Nhưng vì lâu năm không quét vôi lại, nên vôi đã tróc rất nhiều và có nhiều chỗ lồi nan tróc ở bên trong ra. Căn nhà ấy xây ở trên sườn núi, địa thế rất bí ẩn, trước nhà có trồng mấy cây thực được hoa trắng hoa đỏ đang đua nở, nhưng trong nhà vắng tanh hình như không có người ở thì phải. Cửa khách sảnh khép hờ, Đức Luân định tiến lên giơ tay đẩy, thì bỗng thấy Khúc Trì huyết tê tái, cánh tay buông xuôi xuống.

Đột nhiên Lạc Dương ở phía sau tiến lên, rí tai khẽ nói:

- Lão sư không nên lỗ mãng như thế, nên đề phòng người mai phục bên trong.

Nói xong, chàng giơ năm ngón tay búng ra một cái, cánh cửa từ từ mở ra ngay. Quả nhiên bên trong có tiếng cười nhạt vọng ra. Hai người đều kinh ngạc, đồng thời lại nghe thấy phía sau có tiếng gió động, cả hai vội nhảy sang hai bên tránh né và quay đầu lại nhìn. Mối hay phía sau có một ông già cao lớn, mắt ung, mũi kết đôi người lông lánh có thần, đang nhìn vào mặt hai người. Lúc ấy trong sảnh cũng có ba người áo đen phi thân ra trấn thủ luôn lối đi, về mặt âm thầm.

Ông già cao lớn cười khi một tiếng rồi nói:

- Thiên đường có lối các ngươi không đi, địa ngục không ngõ các ngươi lại cứ thích đâm vào. Hai người có thể nói là tự đâm vào, có mau thức thủ chịu trời không? Lạc Dương đưa mắt liếc nhìn ông ấy một cái, rồi hỏi:

- Các hạ nói như vậy khiến tại hạ thất mã vô cùng, anh em tại hạ ở xa tới đây là muốn thăm nom chủ nhân của nhà này, tại hạ đã xúc phạm các hạ bao giờ đâu mà các hạ lại nói như vậy?

- Lão phu không tin các ngươi là được chủ nhân của nhà này mời đến giúp sức, đi từ chân trời góc biển xa xôi tới đây mà lại bảo là thăm bạn, thì ai mà tin được.

Lời nói đó đã tỏ rõ cho Lạc Dương với Đức Luân hay, y là đối thủ của Hàm Thanh. Lạc Dương cũng biết có cái cũng vô ích thôi, nên chàng cười nhạt hỏi tiếp:

- Nếu các hạ cứ đồ riết như vậy, tại hạ có cái cũng vô ích, chẳng hay chủ nhân của nhà này đâu?

- Không biết tại sao y lại hay tin trước nên khi lão phu các người tới đây thì cả nhà của y đã dọn đi Sơn Đông ẩn núp rồi. Lão phu đã chăng lưới khắp nơi, dù chúng có cánh cũng không sao bay thoát được, không bao lâu thế nào chúng cũng phải thúc thủ chịu trời liền.

- Võ công của chủ nhân căn nhà này rất trác tuyệt, đánh chết chứ không khi nào lại chịu cúi đầu, khi nào ông ta lại sợ các hạ. Có lẽ là vì việc khác mà dọn khỏi nơi đây. Các hạ tự kiêu tự đại suy đoán một cách ngông cuồng vô lý như thế thật là vô sỉ, huống hồ các hạ không phải là chủ nhân của nhóm người đến đây.

Ông già cao lớn thấy chàng nói như vậy mặt đỏ bừng càng tức giận thêm, quát lớn:

- Lão phu đã ba mươi năm chưa hề bước chân ra giang hồ, dưới chướng của lão không có người nào sống sót cả, người dám nhục mạ lão phu như vậy, hừ hừ, có phải ngươi không muốn sống nữa đấy không? Nói xong, y ra tay nhanh như điện chớp, nhắm người Lạc Dương chộp luôn. Y ra tay rất lẹ không hề có một tiếng động nào hết. Lạc Dương giật mình kinh hãi, vội giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra, thân hình của chàng lẹ làng vô cùng. Chỉ thoáng cái chàng đã thoát khỏi thế chộp của đối phương ngay. Nhưng cánh tay của ông già to cao ấy hình như có mắt vậy, cứ theo dõi hoài và chỉ thấy cánh tay và cổ tay của y uốn éo mấy cái, tựa như mấy chục bàn tay nhắm ngực Lạc Dương chộp tới. Thế là Lạc Dương đã bị lép vế không sao trả đũa được, chỉ có cách là tránh né thôi. Ông già cao lớn thấy tay của mình chộp được đối phương thì lại bị đối phương tránh khỏi. Y kêu ủa một tiếng, kinh ngạc vô cùng.

Lúc ấy bên phía đông trên trời bỗng có một chiếc pháo bông nổi lên và nổ lộp bộp mấy tiếng. Ông già cao lớn đột nhiên quay người lại cùng ba người áo đen đi luôn nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt đã mất tích liền.

Lạc Dương mở lời khẽ nhạt tỏ vẻ hỏi hân:

- Chỉ sai có một nước cờ mà bị bọn chúng tấn công cho phải bó chân bó tay. Bây giờ tại hạ mới tin lời nói của ân sư thật không sai chút nào. Ân sư vẫn thường căn dặn tại hạ, sự thắng bại chỉ căn cứ ở sự cướp được thế công trước hay không và sự sống chết cũng chỉ quyết định trong nháy mắt.

Đức Luân gật đầu đáp:

- Năm xưa lệnh sư danh chấn thiên hạ tiếng tăm lừng lẫy, nghe đồn bấy giờ lệnh sư chỉ ra tay tấn công có ba thế thôi là đã quyết định thắng bại ngay, dù thấy võ học của lệnh sư đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa rồi, chỉ vì nhất thời sơ xuất để cho đối phương hơn tay một chút như vậy có nghĩa lý gì đâu mà thiếu hiệp phải hổ thẹn và hối hận đến thế...

Lạc Dương gượng cười nói tiếp:

- Vẫn biết là thế nhưng tại hạ chỉ lo cho võ lâm sau này, vì vừa rồi thấy võ công của ông già cao lớn kia cao siêu vô cùng, đủ thấy những kỳ tài dị sĩ ẩn danh tích và các kẻ ác độc hung hiểm đã tái xuất rất nhiều.

- Vẫn biết sự thành bại là do ở trời định nhưng còn chúng ta cứ biết tận hết năng lực mà, mong thiếu hiệp đừng nản chí.

Lạc Dương thấy Đức Luân nói như vậy, thì thở dài một tiếng và nhìn thẳng lên trời, đột nhiên tinh thần phấn chấn và cười lớn nói tiếp:

- Lúc này tại hạ không khác gì mũi tên đang giương ở trên không trung, không bắn ra không được, và lại mệnh lệnh của sư phụ không thể tránh được và thù lớn cũng đang đợi tại hạ đi trả...

Chàng vừa nói tới đó đã tung mình nhảy lên cao tiến về phía ông già cao lớn mà đi luôn. Đức Luân cũng vội theo ngay, một trước một sau đi nhanh như điện chớp.

-oOo-

Mặt trời đã ngả xuống phía tây, chim chóc đang bay về tổ, trên một sườn núi vừa cao vừa nguy hiểm đang có một trận đấu rất kịch liệt, khe núi và sơn cốc cạnh đó đã có mấy chục cái xác chết nằm ngón ngang, máu chảy thành suối trông rất thảm khốc.

Lạc Dương với Đức Luân hai người ẩn núp ở trên cây nhìn xuống. Hai người thấy thiếu nữ mặc áo xanh vừa đẹp vừa lạnh lùng mà đã gặp hồi nãy, đang đứng cạnh một ông già áo vàng dài, râu tóc bạc phơ, hình dáng kỳ lạ. Còn những người đứng đối diện với hai người thì có mười mấy người tất cả, người nào người nấy đều là những ông già ngót sáu mươi. Trong đó có cả ông già cao lớn vạm vỡ hồi nãy.

Một ông già mặt như mặt khi, đôi mắt đỏ như lửa, cười khinh và nói:

- Con nhỏ kia, con gái gì mà lại ác độc đến thế, lão phu không sao chịu nhịn được nữa, mi hãy rút kiếm ra đi, lão phu không bao giờ ra tay đánh một người đàn bà trước đây.

Thiếu nữ nọ chỉ sầm nét mặt lại thôi chứ không trả lời và tay vẫn cầm kiếm nhưng không cử động.

Đức Luân rỉ tai Lạc Dương khẽ nói:

- Bây giờ lão phu mới biết thiếu nữ nọ không phải là người tà ác, sao nàng ta cứ đứng yên không ra tay vậy? Lạc Dương gật đầu khen ngợi và trả lời:

- Thiếu nữ này trầm tĩnh lắm, biết rõ đối phương người nào người nấy đều là những tay cao thủ thượng thặng cho nên nàng rất cẩn thận đề phòng đối thủ tấn công lên, như thế thật là cao minh, chỉ xem tay nàng cầm kiếm như vậy đủ thấy kiếm thuật của nàng cao siêu khôn tả.

Ông già mặc áo vàng dài đứng cạnh thiếu nữ cười nhạt nói:

- Chỉ trách các ngươi vô cớ gây hấn trước, chứ oán con nhỏ này là tay ác độc. Lão phu khuyên các ngươi đừng có tổn công như thế nữa, mau rời khỏi nơi đây thì hơn.

Ông già mặt khi quát hỏi tiếp:

- Ngươi là ai?

- Lão phu là Ngôn Cơ.

Ông già mặt khi cười giọng rất quái dị mấy tiếng, mặt tỏ vẻ khinh thị và nói tiếp:

- Thế ra ngươi là Ngôn lão quỷ mà tự xưng là Điền Trì Điều Tú phải không? Lạc Dương nghe nói, cảm động vô cùng, chàng lại nghe thấy Điền Trì Điều Tú nói tiếp:

- Phải, Điền Trì Điều Tú chính là lão phu đây, chắc huynh đài thể nào cũng là một nhân vật có tên tuổi. Chẳng hay huynh đài có thể cho lão phu biết tên họ không? Ông già mặt khi vừa cười vừa đáp:

- Ngươi thật là cóc ở đáy giếng có khác, tất cả những người ở đây đều là những nhân vật danh chấn thiên hạ. Nếu lão phu nói ra, có lẽ ngươi sợ đến mất sắc và chết giấc ngay.

Điền Trì Điều Tú cười khinh một tiếng rồi nói tiếp:

- Huynh đài cứ nói đi xem tên tuổi của các lão ấy có làm lão phu mất vía không? Ông già mặt khi cười nhạt một tiếng rồi lần lượt kể các tên họ của những người nọ như sau: Võ Di Hóa Linh Chân Kinh Đức, Cửu Lý Độc Long Môn Tử Quái Hoa Nhân Phục, Cửu U La Sát Mông Kỳ, Nam Hải Song Tinh Tà Kỳ và Lã Bá.

Nói xong y chỉ ông già cao lớn giới thiệu tiếp:

- Vị này là Lê Phong Sơn Toàn Phong Thủ Trà Đôn.

Điền Trì Điều Tú hỏi tiếp:

- Phải các người đều là những quái vật đã ẩn tích lâu năm, thế còn lão huynh là ai? Ông già mặt khi đáp:

- Lão phu là Tiên Thủ Thần Di Vu Phục.

Điền Trì Điều Tú bỗng cười như điên như khùng đỡ lời:

- Đến một con nhỏ cũng không hoảng sợ chút nào hướng hồ là lão phu. Lão phu nói thật đấy, võ công của quý vị tuy cao siêu tuyệt luân thật, nhưng các vị lại sợ thanh kiếm sắc bén và võ học của con nhỏ này.

Thiên Thủ Thần Di tưởng lầm Điền Trì Điều Tú chọc tức mình, liền cười nhạt đáp:

- Ai bảo lão phu sợ thanh kiếm sắc bén của con nhỏ kia nào?

- Lão huynh chỉ được cái quát tháo suông thôi, đủ biết lão huynh trong lòng đã sợ hãi run lên rồi. Nếu quý vị quang minh chính đại, một đấu với một con nhỏ này, lão phu dám nói không một người nào địch nổi nó mười hiệp. Nếu vị nào không nhờ mưu mô xảo quyết mà thắng nổi con nhỏ này, lão sẽ dẫn quý vị đến nhà của Cốc Hàm Thanh ngay và lão phu còn xin hiến cả Ca Diệp Kiếm Phổ nữa.

Lạc Dương khẽ rỉ tai Đức Luân nói:

- Điền Trì Điều Tú là bạn thân của ân sư nhưng không hiểu thiếu nữ này là ai? Quan lão sư có nghe ai nói đến Ca Diệp Kiếm Phổ không? Đức Luân nghe nói ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Đề kiến ý thức non nớt chưa hề nghe thấy ai nói Ca Diệp Kiếm Phổ bao giờ, hình như thiếu nữ này rất có liên quan đến Hàm Thanh. Lại thật, sao không thấy Hàm Thanh lộ mặt, chắc bên trong thế nào cũng có sự bí ẩn gì.

- Tại hạ muốn học lõm mấy thế kiếm của thiếu nữ này...

Lúc ấy hai bên đã sắp sửa ra tay đấu với nhau nên Lạc Dương vội ngắt lời để chăm chú xem trận đấu. Lúc ấy Vu Phục đã rút cây Tiên nhân chưởng ở sau lưng ra, trầm giọng quát lớn:

- Quân tử nhất ngôn, con nhỏ kia đề phòng lão phu tấn công đây.

Y vừa nói vừa nhắm yếu huyệt ở cánh tay phải của thiếu nữ tấn công nhanh như điện chớp. Tiên nhân chưởng của địch thủ chưa tấn công tới, thiếu nữ đã múa trường kiếm dùng thế Liên Hoa Thiên Thủy ra nhắm đầu Vu Phục tấn công luôn. Kiếm khí của nàng ta có hơi lạnh tỏa ra sắc bén như dao cắt, Vu Phục giật mình kinh hãi và bụng bảo dạ rằng: "Con nhỏ này đã học được hết Ca Diệp Kiếm Pháp rồi, ta không nên khinh thường y thị." Trong lúc suy nghĩ, y đã vội giờ hết khinh công tuyệt mức ra mới tránh được ba thế kiếm rất ác độc của nàng họ. Thiếu nữ ra tay tấn công một thế xong, lại liên tiếp tấn công luôn hai thế khiến kẻ địch cũng không sao hiểu được nàng ra tay như thế nào. Chỉ thấy những thế kiếm của nàng rất huyền ảo rất lợi hại và bao trùm cả Vu Phục, chỉ nghe thấy có tiếng kêu coong, Vu Phục đã kêu hừ một tiếng và nhảy ra ngoài vòng kiếm.

Lúc ấy cây Tiên nhân chưởng ở trong tay của y chỉ còn lại có cái cán, áo của y trước sau đều bị rách nhiều miếng và có cả máu rỉ ra nữa. Sắc mặt của y nhợt nhạt như kẻ chết đuối mới vớt lên. Tất cả bọn quần tà có mặt tại đó thấy vậy đều biến sắc mặt, vội xông lại vây đánh thiếu nữ.

Điền Trì Diệu Tú thấy vậy cả kinh, vội quát lớn:

- Bọn vô si yêu tà kia, dám thị người vây đánh một thiếu nữ như vậy phải không? Nhưng thiếu nữ kia không hoảng sợ chút nào, kiếm trong tay nàng vẫn tiếp tục giờ những thế kỳ lạ, rồi chỉ thấy thân và kiếm của nàng hóa thành một, tựa như sấm sét. Quần tà tên nào tên ấy vô công rất trác tuyệt, chúng liên tay đầu phối hợp rất chặt chẽ và chưởng thế mạnh khôn tả, khiến những cây cỏ quanh đó đều bị đổ gãy và bay tứ tung. Thế kiếm của thiếu nữ tuy ác độc hơn thế của Vu Phục và biến ảo khôn lường oai lực mạnh vô cùng, nhưng đầu sao nàng vẫn kém hóa hầu và quần tà lại đều là những tay lão thủ có mấy chục năm hóa hầu, nên đấu lâu một chút đã thấy nàng lép vế dần, thế thủ nhiều hơn công. Điền Trì Diệu Tú cũng xông vào múa chưởng tấn công bọn quần tà.

Lạc Dương liền nhảy xuống dưới đất, đi tới cạnh một cái xác rút một cây trường kiếm của xác ấy, rồi lẹ làng xông lại tấn công phía sau lưng ông già cao lớn kia. Ông già cao lớn nghe thấy có tiếng gió, biết có người tấn công lên, y không cần quay lại nhìn, vội cúi mình nhảy sang bên năm thước tránh né rồi mới quay lại cười nhạt nói:

- Tưởng là ai, ra là người.

Lạc Dương đáp:

- Phải, các người tự nhận là những nhân vật có tên tuổi mà hợp nhau vây đánh một thiếu nữ trẻ tuổi như thế. Hồi nãy ta bảo người vô si thật không sai chút nào.

Nói xong, chàng giờ chưởng lên tấn công bọn quần tà trong trận đấu. Quần tà chỉ cảm thấy một tiềm lực rất mạnh lần át tới, tên nào tên ấy hoảng sợ vô cùng, vội nhảy ra ngoài xa để tránh né. Thiếu nữ bỗng thấy quần tà lần lượt nhảy ra bên ngoài, nhờ vậy nàng mới rảnh tay đứng thờ. Nhưng mồ hôi của nàng đã ướt đầm áo và mồm cứ thờ hồng hộc. Nàng đã nhận ra người ra tay giúp mình chính là người đã gặp mình hồi nãy, trông rất đáng ghét.

Điền Trì Diệu Tú nói với thiếu nữ rằng:

- Cô nương có nhận ra người này là ai không? Thiếu nữ chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đáp:

- Ai biết được, chắc y không phải là người tử tế đâu.

Điền Trì Diệu Tú lắc đầu nói tiếp:

- Cô nương chớ có thấy mặt người ta như vậy mà tưởng lầm người ta tồi bại, trên đời này có rất nhiều người hiểm ác mà mặt lại trông rất lương thiện.

Lúc ấy Toàn Phong Thủ Trà Đôn ngắm nhìn Lạc Dương hai cái và hỏi rằng:

- Người cũng dám nhúng tay vào việc thị phi của lão phu phải không? Lạc Dương đáp:

- Sao lại không dám, các người chỉ là những kẻ trộm danh lừa đời chứ có phải là những người đứng đắn gì đâu.

Trà Đôn khích động vô cùng, gượng cười mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Người biết gì nào, lão phu các người đến đây kiếm Hàm Thanh có việc muốn thương lượng. Con nhỏ này lại là con gái của Hàm Thanh vì thế chúng ta mới nói tay nhường nhịn không giết chết y thị.

Lạc Dương mỉm cười đỡ lời:

- Người ta không muốn gặp, các vị nên rút lui đi mới phải. Thôi đừng có nói nhiều vô ích tại hạ không thích cái trò thị người nhiều hà hiếp ít như vậy, có

giới thì các người cứ việc ra tay đấu đi...

Chàng vừa nói vừa xông lại giờ tả chưởng lên tấn công luôn ba thế liền. Ba thế công đó của chàng rất tầm thường. Sự thật ba thế công đó của chàng ngấm ngấm bao hàm vô cùng xảo diệu biến hóa, thế nào ra ray cũng rất đúng khớp và những thế đó là chàng cốt dụ cho Trà Đôn khinh thường mình để rồi nhân sự kiêu ngạo của đối phương mà chiếm lấy phần thắng.

Quả nhiên Trà Đôn thấy Lạc Dương tấn công ba thế rất tầm thường liền cười nhạt một tiếng, giờ song chưởng lên trước ngực rồi đưa thẳng ra mà phong bế thế công của đối thủ.

Không ngờ chi và chưởng phong của Lạc Dương như điện chớp, chỉ thấy tay chân của chàng thì đã có những thế võ kỳ lạ đưa ra. Chi phong của chàng đã quét trúng ngang hông của đối phương khiến Trà Đôn cảm thấy như vị dao cắt hoảng sợ vô cùng. Thủ pháp biến hóa xảo diệu của Lạc Dương khiến tất cả những người có mặt tại đây cứ tưởng lầm chàng là một người rất tầm thường mà không tự lượng sức. Còn Trà Đôn lúc này mới biết đã gặp kinh địch, y vội xoay mình nhảy sang bên tránh né.

Lạc Dương như bóng theo hình cứ nhắm ba nơi yếu huyệt của Trà Đôn mà tấn công, bộ pháp và chi pháp của chàng kỳ lạ vô cùng. Trà Đôn thấy chi phong của đối thủ lúc nào cũng theo sát mình, y hoảng sợ vô cùng. Y là một tên gian trá khét tiếng trong võ lâm, công lực siêu tuyệt, tuy bị lép vế nhưng vẫn trầm tĩnh như thường, vội giờ chưởng lên mặt quét ngang một cái, nếu Lạc Dương không thu tay kịp thì cánh tay trái của chàng cũng bị phé liền. Lạc Dương cười nhạt một tiếng, trầm tay phải xuống, đột nhiên xoay đầu kiếm ra, mũi kiếm mới lưng chừng, chàng lại rung mạnh một cái, chỉ thấy bóng kiếm bao trùm khắp người Trà Đôn và có tiếng gió kêu veo veo, hơi lạnh kinh người oai lực mạnh khôn tả.

Thế kiếm đó của chàng giống hệt thế kiếm của thiếu nữ sử dụng hồi nãy. Sự thật Lạc Dương đã học lõm được thế kiếm đó và chàng phối hợp thêm kiếm pháp của chàng vào nên lại càng lợi hại hơn thế kiếm của thiếu nữ. Chàng học lõm được thế kiếm kỳ ảo của thiếu nữ, nghiên cứu một hồi nhận thấy bốn thân thế kiếm đó tinh kỳ, nhưng phải cái hơi loạn xạ và khi biến hóa có rất nhiều sơ hở chứ không thể che trước đỡ sau một cách chặt chẽ được, vì vậy quần tã mới thừa cơ phản công lại và còn đoán chắc thiếu nữ này cũng học hồi rất ít thời gian, sau đó nhớ vì vậy thế kiếm mới có nhiều sơ hở như vậy.

Thấy chàng sử dụng thế kiếm đó, thiếu nữ nọ kinh hãi thất thanh la lớn một tiếng, đưa mắt nhìn Điền Trì Điều Tú, mặt có vẻ kinh ngạc. Trà Đôn bị thế kiếm như vũ bão của Lạc Dương bao trùm, y vội vận cương phong vào hai bàn tay, chỉ nghe thấy kêu ồm một tiếng.

Nhờ vậy y đã đẩy ra một khe hở và chui qua khe đó nhảy ra ngoài ba trượng. Mọi người thấy tay áo của Trà Đôn đã bị rách thành muôn mảnh, râu tóc bù rối, mặt mũi bơ phờ trông rất toi bời.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Với một chút võ công hèn mọn như vậy mà ngươi cũng ngông cuồng làm bộ làm phách dám tự khoe rằng dưới chưởng của ngươi không ai có thể sống sót được. Bây giờ ngươi còn nói năng gì được nữa không? Trà Đôn tức giận vô cùng, chỉ muốn nuốt chửng ngay Lạc Dương mới hả dạ nhưng y thấy khí huyết trong người rạo rực nên y không dám ra tay tấn công nữa. Đột nhiên trong bọn quần tã có một cái bóng người màu trắng phi ra, hạ chân xuống chỗ trước mặt Lạc Dương cười khinh và hỏi:

- May mắn đắc thắng một vài thế kiếm mà cũng tự phụ. Lão phu xin hỏi các hạ có phải là bạn của Hàm Thanh không hay là định ra tay để gây tiếng tăm.

Lạc Dương đáp:

- Tại hạ đi qua thấy sự bất bình ra tay đây thôi.

Người nọ gật đầu nói tiếp:

- Lão phu là Cửu U La Sát Mông Kỳ, theo luật lệ của võ lâm thì các hạ đã nhúng tay can thiệp vào cuộc đấu, lão phu hãy gạt chuyện của Cốc Hàm Thanh sang bên không nói vội, chẳng hay các hạ muốn giải quyết ngay tại chỗ hay là đổi thời gian và địa điểm rồi hãy tính sau? Vì y đã trông thấy thân sắc của Trà Đôn hơi khác lạ nên như đã bị Lạc Dương đánh trúng đòn ngầm cho nên mặt mới nhợt nhạt như thế và có vẻ chịu không nổi. Đồng thời y lại thấy võ công của Lạc Dương rất cao siêu không khinh thường được cho nên khi Trà Đôn đấu với Lạc Dương, y đã thương lượng với quần tã rồi, chúng đều kinh hoàng võ công thiếu nữ và Lạc Dương rất tinh kỳ, đồng thời chúng lại sợ vợ chồng Hàm Thanh chưa lộ mặt, sợ bên trong có mưu mô gì, nhờ bị trúng kế thất thổ thì tiếng tăm của cả một đời đều tan rã hết.

Chúng suy đi tính lại và thà lấy thoái làm tiến thì hơn.

Lạc Dương nghe thấy Mông Kỳ nói như vậy, ngăn người ra giấy lát, nhất thời chàng không biết trả lời đối phương thế nào cho phải. Thiếu nữ nọ đã rón rén đi tới cạnh hai người, với bộ mặt lạnh lùng như vậy mà bỗng cười được, nàng vừa đến gần cất giọng thánh thót như tiếng chuông bạc, xen lời nói:

- Tôi với bạn cứ việc nhận đấu với họ đi...

Hiển nhiên lời nói đó của nàng là nói với Lạc Dương rồi. Lạc Dương càng ngạc nhiên thêm, sau chàng lại nghe thấy thiếu nữ nói với Mông Kỳ rằng:

- Dầu ở đâu và giờ nào tùy ngươi quyết định, cô nương sẽ làm chứng cho.

Mông Kỳ trợn mắt nhìn thiếu nữ một cái, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói:

- Ngay bốn thân ngươi cũng chưa giữ nổi, mà cũng đòi đảm bảo cho người...

Thiếu nữ nghe nói cười khanh khách, nhưng lại đột nhiên sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Đàng nào các người cũng đã coi y như là kẻ thù rồi, chẳng lẽ bọn cô nương còn sợ người hay sao. Chỉ sợ các người sẽ thành ma không đầu dưới lưỡi kiếm của bọn cô nương thì mối oan thù này các người phải chờ đến đời sau mới trả được.

Lời nói của nàng châm biếm hết sức, quần tà tuy là người lớn tuổi giàu kinh nghiệm nhưng cũng không sao nhịn nổi, liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng. Cửu U La Sát thấy Lạc Dương không nói năng gì hết, liền quay lại nói với thiếu nữ rằng:

- Cô nương đã đứng ra làm chủ cho người này thì canh hai đêm mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đình Thập Lý tại ngoại ô phía tây huyện thành Ninh Viễn, không gặp nhau không giải tán.

Sự thật Lạc Dương đang đứng suy nghĩ tại sao Mông Kỳ bỗng thay đổi ý kiến nhanh chóng đến thế, chẳng lẽ bọn gian tà này có độc kế gì định sắp đặt để đối phó mình chăng? Vì vậy chàng thấy thiếu nữ nhận lời, định lên tiếng khuyên bảo, nhưng lại ngượng mồm không tiện nói.

Thiếu nữ bỗng hờn giận hỏi tiếp:

- Sao người không nói năng gì.

Lạc Dương lạnh lùng đáp:

- Cô nương đã nhận lời rồi, còn hỏi tôi làm chi nữa.

Thiếu nữ trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

- Thế người có đồng ý không? Lạc Dương dùng giọng mũi khẽ kêu hừ một tiếng chứ không trả lời.

Mông Kỳ lại nói:

- Đúng tối mai, chúng ta sẽ đợi chờ các người ở Thập Lý trường đình ở ngoại ô thành.

Nói xong, y cùng quần tà đỡ Trà Đôn với Vu Phục đi luôn.

Thiếu nữ lườm Lạc Dương một cái, rồi hỏi:

- Người cũng không phải là người tử tế gì, cũng như bọn chúng vậy, chỉ khác là không cùng đường với nhau thôi, người tưởng cô nương không biết hay sao? Đức Luân đột nhiên ở trong rừng chạy ra. Thiếu nữ với Diên Trì Điều Tú liền phòng bị đối phương tấn công. Ngờ đâu họ thấy Đức Luân đi tới trước mặt Lạc Dương chứ không phải nhảy ra tấn công họ.

Lạc Dương nghe thấy thiếu nữ nói như vậy, không trả lời chỉ mỉm cười thôi, rồi chàng quay lại nói với Đức Luân rằng:

- Quần tà lúc tới hung hãn như thế mà lúc lui lại nhanh như vậy, chắc bên trong thế nào cũng có âm mưu gì nếu vừa rồi chúng hợp tay lại tấn công thì tại hạ không mong thắng nổi chúng.

Đức Luân chưa kịp trả lời thì thiếu nữ đã xen lời hỏi:

- Việc gì mà phải phỏng đoán hão huyền như thế, cô nương nói cho người biết này, họ thấy cha mẹ ta chưa lộ mặt nên họ hoảng sợ rồi chúng lại thấy bọn cô nương một mình cự địch, chúng lại càng tin rằng cha mẹ ta đã xếp đặt một mưu kế gì định cho chúng vào tròng, chúng nghi thần quỷ như vậy mới bàn tán với nhau và bỏ đi ngay, chứ có phải là chúng sợ gì người đâu.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Tôi có bảo chúng sợ tôi đâu, chẳng hay lệnh tôn lệnh đường đâu? Thiếu nữ thấy Lạc Dương lên tiếng cười mà da mặt không rung động gì cả, trông xấu xí càng đáng ghét thêm. Nàng cau mày lại đáp:

- Không việc gì đến người, người hỏi làm chi? Cô nương xin hỏi người thế kiếm vừa rồi người học ở đâu ra, sao lại giống thế kiếm của cô nương như vậy.

Lạc Dương lạnh lùng đáp:

- Thế kiếm đó là của tại hạ tự sáng chế ra, nói về võ công thì uyên bác lạ thường, tuy chia ra làm nhiều môn nhiều pho võ công thật, nhưng sự thật đều xuất xứ một nguồn gốc hết, sao cô nương lại bảo giống của cô nương thế.

Thiếu nữ cười nhạt nói tiếp:

- Tôi không tin thế kiếm đó của người tự sáng chế ra.

- Cô nương không tin, tại hạ biết nói làm sao!

- Nếu vậy, chúng ta thử dẫn chứng vài thế xem sao? Nói xong, nàng rút trường kiếm ra định đấu luôn.

Điền Trì Diệu Tú cứ đứng yên ở đó không nói năng gì hết, bây giờ thấy vậy mới lên tiếng nói:

- Ngài không nên cố chấp Cốc cô nương, dù sao cũng được ngài ra tay cứu giúp, lão rất cảm ơn. Nghe nói ngài đến đây định tìm kiếm một người, chẳng hay người đó là ai? Thiếu nữ cháu mới hậm hực lui về phía sau hai bước.

Lạc Dương chất tay đáp lễ và trả lời:

- Ngôn lão tiên bối đã hỏi tới, tại hạ không dám giấu giếm, tại hạ đến đây là để thăm Hàm đại hiệp đấy.

Điền Trì Diệu Tú nghe nói ngẩn người ra giây lát rồi hỏi:

- Tại sao ngài biết lão họ Ngôn?

- Vừa rồi lão tiên bối nói chuyện với quần tà chẳng tự nhận họ Ngôn tên là Cơ là gì.

Điền Trì Diệu Tú có vẻ hơi hồ thẹn, vừa cười vừa hỏi lại:

- Lão quên đấy, mong ngài đừng chấp nhé. Ngài quen biết Cốc Hàm Thanh từ lâu phải không?

- Tại hạ chỉ được gặp Cốc đại hiệp có một lần thôi.

- Ngài định kiếm y có việc gì... Có thể nói cho lão biết được không? Lạc Dương nghĩ giây lát, muốn nói lại thôi. Điền Trì Diệu Tú thấy vậy, có vẻ không vui nói tiếp:

- Hàm Thanh tính rất lạ lùng, y ẩn dật trên núi Cửu Nghi đã lâu không bao giờ tiếp những khách lạ cả, lão còn có việc bận không tiện ở đây lâu, on đức đêm nay, lão thế nào cũng đền bù, thứ lỗi, lão phải cáo từ ngay.

Đức Luân vội đỡ lời:

- Ngôn lão anh hùng..

Rồi y một tay chỉ vào Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Ngôn đại hiệp có biết là ai không? Điền Trì Diệu Tú ngẩn người ra, rồi bỗng tươi cười hỏi lại:

- Lão quá thất lễ, chưa thỉnh giáo đại danh của hai vị.

Lạc Dương đáp:

- Tục danh của tại hạ tạm không thể thừa cùng đại hiệp hay được, nhưng chuyện này tại hạ tới đây thế nào cũng phải gặp Cốc đại hiệp mới được. Mong lão anh hùng chỉ dẫn cho, tại hạ rất lấy làm cảm ơn! Thiếu nữ nọ đột nhiên xen lời quát lớn:

- Người muốn gặp cha ta, thì phải thắng nổi cô nương này đã.

Nói xong nàng múa kiếm xông lại tấn công luôn. Chỉ thấy Lạc Dương khẽ nhún chân một cái, cũng giờ thẳng trường kiếm ra rồi nhanh như điện chớp xuyên qua lưỡi kiếm của đôi phương liên.

Điền Trì Diệu Tú thấy vậy cũng phải ngẩn người ra nghĩ thầm: "Thế kiếm này của y là thế kiếm gì thế? Nhất Tri Bình Thiên là một thế kiếm rất tầm thường mà y dám dùng hóa giải kiếm pháp kỳ học của Ca Diệp Kiếm Phổ, kể ra y cũng khinh địch dữ..." Y chưa nghĩ xong, đã nghe thấy tiếng khí giới va chạm nhau kêu leng keng mấy tiếng, bóng kiếm đã thâm ngay và thấy mũi kiếm của Lạc Dương đang điểm ở trên thân kiếm của thiếu nữ. Thiếu nữ nọ cảm thấy kiếm của mình bị hút chặt khiến nàng không sao rút được kiếm ra, hoảng sợ đến mặt biến sắc và giẫm chân lia lịa. Lúc ấy Điền Trì Diệu Tú cả kinh mới hay kiếm thuật của Lạc Dương quá kinh người...

Thiếu nữ thò tay trái vào túi...

Điền Trì Diệu Tú thấy vậy biến sắc mặt vội lớn tiếng kêu gọi:

- Cô nương chớ nên! Ông ta nói xong, lại nói với Lạc Dương tiếp:

- Tuyệt học của ngài thực là kinh người, nhưng người có thắng cô ta cũng không vẻ vang gì, chưa biết chừng vì thế mà ngài gây hấn với vợ chồng Hàm Thanh.

Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát rồi lại nói tiếp:

- Không phải lão không muốn dẫn hai vị đi gặp Cốc đại hiệp đâu. Vì tính nết của y lạ lùng và cố chấp lắm. Y đã bảo không tiếp người lạ mặt, mà lão còn đưa hai vị lên thế nào y cũng trở mặt ra tay đánh giã luôn. Vì thế lão mới không dám đưa hai vị lên gặp y. Mong hai vị lượng thứ cho. Hai vị không tin và

mạo hiểm lên kiếm y, sẽ nguy hiểm và thiệt đến thân ngay.

Lạc Dương thâu chân lực và kiếm lại. Thiếu nữ nọ nghiêng răng mím môi mắng chửi:

- Thẻ nào cũng có ngày cô nương dùng kiếm chặt đầu nguoi cho mà xem.

Điền Trì Diệu Tú cau mày nhìn thiếu nữ mà trách rằng:

- Cốc cô nương bệnh cũ của lệnh tổ chức phát chưa biết sống chết lúc nào. Hiện giờ lệnh tôn và lệnh đường đang hết sức cứu chữa bận tít tít. Lúc này cô lại còn gây thù gây oán với cường địch, như vậy lão biết nói năng với lệnh tôn và lệnh đường ra sao.

Thiếu nữ thấy vậy không nói năng gì hết, Điền Trì Diệu Tú vội cầm lấy tay nàng và nói tiếp:

- Lão xin cáo từ hai vị.

Nói xong, ông ta vội kéo nàng nọ đi luôn.

Đức Luân bỗng lớn tiếng nói tiếp:

- Ngón lão anh hùng, rồi đây lão anh hùng sẽ hối không kịp.

Điền Trì Diệu Tú vừa đi được ba trượng thấy Đức Luân nói như vậy quay đầu lại cười và đáp:

- Lão bình sinh hành sự rồi thì không bao giờ hối hận cả.

Đức Luân cũng cười nhạt và nói tiếp:

- Sư môn của vị đồng bọn này của tại hạ, năm xưa có ơn với lão anh hùng. Phải biết người trong võ lâm trọng nhất là ân oán, có ơn phải báo, có thù phải trả, hành vi của lão anh hùng như vậy thật đáng chê trách.

Điền Trì Diệu Tú nghe nói, ngăn người ra.

Lạc Dương cười đáp:

- Quan lão sư hà tất phải nói năng như thế làm chi, dù núi trước mặt kia là địa ngục, cũng không làm khó dễ được tại hạ.

Điền Trì Diệu Tú nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Xưa nay lão vẫn ở Điền Trì, rất ít đi lại với người trên giang hồ, người nào có ơn và có oán, lão đều thanh toán hết rồi...

Đức Luân lắc đầu nói tiếp:

- Thật là người cao quý, chóng quên có khác.

Điền Trì Diệu Tú nổi giận đáp:

- Mong ngài đừng có nói ảm ố như vậy nữa, xin ngài nói ngay đi cho, bằng không dù lời nói của ngài có thật đi chăng nữa thì lão cũng cho là ngài định dùng mỗi ơn ấy mà bắt ép, như vậy lão quyết không...

- Thôi được, chúng ta không nói chuyện ấy nữa, lệnh tôn của Cốc đại hiệp đang đau nặng, bây giờ có một vị thần y ở đây không mời, lại đuổi người ta đi thật là bất trí.

Điền Trì Diệu Tú nghe nói về mặt mới bớt căng thẳng, thiếu nữ nọ cũng cười khi trông rất xinh đẹp và hỏi:

- Lời nói của người có thật không? Điền Trì Diệu Tú bỗng sầm nét mặt lại nói:

- Lời dối trá ấy lừa sao được lão.

Đức Luân cũng lạnh lùng đỡ lời:

- Nếu lão anh hùng không tin, xin cứ việc trở về đi, còn chúng tôi có gặp Cốc đại hiệp hay không cũng không liên quan gì.

Điền Trì Diệu Tú nhìn Đức Luân giây lát rồi đáp:

- Lão phu đành tin là có và không dám tin là không nữa, xin thứ lỗi. Lão vừa trót nặng lời như vậy, nhưng ngài hãy cho lão biết rõ mỗi ơn mà năm xưa lão đã chịu của sư môn quý bạn ra sao đã.

Đức Luân đang định nói thì Lạc Dương đã quay lại nhìn tằng đá cách bốn người không xa, quát bảo:

- Kê tiểu nhân lên lút kia có mau bước ra đây không? Nói xong chàng đã nhanh như điện chớp nhảy tung mình tới tầng đá đó. Mọi người bỗng thấy một cái bóng đen ở sau tầng đá phi thân lên cười khanh khách rất quái dị. Lạc Dương cũng đang múa chưởng và kiếm ở trên tầng đá ấy, thể công của chàng mạnh như vũ bão nhằm bóng đen ấy tấn công xuống tới tập lợi hại vô cùng. Hình như bóng đen ấy không ngờ Lạc Dương tới nhanh như thế, kiếm thế lợi hại như vậy, y định nhảy xuống tránh né nhưng đã muộn rồi. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng rú, bóng đen ấy đã đứt làm sáu khúc, chết ngay tại chỗ.

Lạc Dương vừa hạ thân xuống xem xét cái xác ấy, bỗng nhiên ở cách xa đó chừng mười trượng lại có một cái bóng đen nữa tung mình nhảy lên phóng mắt, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng. Lạc Dương nhanh chân chạy quanh đó tìm kiếm xem có còn tên dư đảng ẩn núp không. Chàng đi ngang dọc năm mười trượng tìm kiếm hoài nhưng không thấy một hình bóng của tên tà đảng thứ ba nữa.

Điền Trì Diệu Tú lên tiếng khuyên bảo:

- Thôi ngài đừng lục soát làm chi nữa, quần tà có quay lại lần nữa sẽ cho chúng biết tay. Những quân tiểu nhân ấy nghe lệnh trên mà thi hành đây, có giết chết cũng thể thời, kẻ chúng cũng tội nghiệp thật.

Lạc Dương nghe nói mới quay đầu lại đỡ lời:

- Lão tiền bối từ bi và nhân đức lắm, quần tà xảo quyệt như thế chỉ sợ sau này lão tiền bối các người khó mà nằm yên thôi.

- Nhân vật võ lâm ít người được chết một cách tuơng tất cho nên bất cứ đối với việc gì dù phải hay trái cũng vậy. Quý hồ ta không thấy trái với lương tâm thì thôi, còn như sống hay chết thì tùy ở trời định vậy.

Đức Luân lại nhắc nhở câu chuyện hồi nãy và khẽ nói:

- Lão tiền bối còn nhớ năm xưa ở Dương Gia Tập phía bắc tỉnh Sơn Tây. Hai lệnh cao thúc mang Hà Thủ Ô nghìn năm ở trong người, nên mới bị rất nhiều bọn yêu tà nhòm ngó.

Nếu không được một cao nhân hóa giải cho...

Y chưa nói dứt thì Điền Trì Diệu Tú kêu ồ một tiếng và đỡ lời:

- Lão đáng chết thật, sao lại quên bằng chuyện ấy đi. Phong thanh Tà đại hiệp không may bị ngộ nạn ở ngoài hải ngoại, khiến lão thương tiếc hoài..

Nói xong ông ta nhìn Lạc Dương và nói tiếp:

- Có phải quý bạn có liên quan mật thiết với Tà đại hiệp không? Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Ông ta là ân sư của tại hạ.

Ông già nọ kinh hãi đứng ngẩn người ra ngắm nhìn Lạc Dương hồi lâu, thấy chàng mặt lạnh lùng để ba chòm râu. Tuổi ít ra cũng ngoài tứ tuần, nên lắc đầu đáp:

- Lão đã hân hạnh được gặp Tà đại hiệp và còn được ông ta chữa bệnh cho, lúc ấy Tà đại hiệp chưa đầy hai mươi tuổi trông rất anh tuấn, năm nay tuổi ông ta nhiều lắm là hăm lăm hăm sáu, làm gì có...

Ông ta nói tới đó không tiện nói tiếp, vì ông ta nghi ngờ sự phụ trẻ như vậy làm gì có đồ đệ lớn như thế? Lạc Dương rất thông minh, biết ngay vội cúi cái mặt nạ ở mặt ra để cho đối phương trông rõ mặt thật của mình. Điền Trì Diệu Tú thấy chàng đẹp trai như vậy mới biết mình mắt kém không trông rõ mặt nạ nên ông ta hồ thẹn mặt đến đỏ bừng. Thiếu nữ nọ thấy chàng anh tuấn như vậy, bộ mặt đang lạnh lùng bỗng tươi như hoa nở, khiến chàng phải quay mặt đi không dám nhìn nàng ta nữa.

Đột nhiên trên đỉnh núi ở phía đằng trước có một tiếng rú theo gió vọng xuống. Lạc Dương ngẩng đầu lên nhìn thấy một cái bóng người ở bên trên nhảy xuống. Chàng đã nhận ra người đó chính là ông già áo bào xanh mà chàng đã gặp ở chùa Phúc Thọ.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thập Phương Diêm La Lấy Giả Làm Thực

Ông già áo xanh ở trên đỉnh núi nhảy xuống đưa mắt nhìn Lạc Dương ngay.

Lạc Dương bước lên một bước cung kính vái chào:

- Cốc lão tiền bối, tiểu bối đường đột lên núi thăm lão tiền bối như vậy, mong lão tiền bối thứ lỗi cho.

Hàm Thanh lớn tiếng cả cười đáp:

- Thiếu hiệp khéo nói thật, có việc tới kiếm lão, lại bảo là đường đột tới thăm. Người trẻ tuổi sao ăn nói không thật thà như thế? Nếu lão không trông rõ là thiếu hiệp không khi nào lại xuống đây gặp gỡ.

Thiếu nữ đứng cạnh bỗng lên tiếng:

- Thưa cha, không hiểu người này học lõm được Ca Diệp Kiếm Pháp ở đâu, cha thử hỏi y xem.

Hàm Thanh ngăn người ra giây lát, nhưng lại cười ngay và quát bảo con gái rằng:

- Bậy nào! Thiếu nữ vội cái:

- Thật đấy, không tin ta thử hỏi Ngôn bá bá xem.

Điền Trì Diệu Tú nhìn nàng một cái, rồi xen lời nói:

- Cốc huynh, bệnh của lệnh tôn đã lành mạnh chưa, thiếu hiệp này là môn hạ của Tà đại hiệp, y đạo thông thần, võ công lừng danh bốn bể năm xưa đấy.

Hàm Thanh mừng rỡ vô cùng, gật đầu đáp:

- Có lẽ số hên của nhà ta đã tới, gia phụ bị kẻ thù ám hại lâu năm, các y sĩ đành thúc thủ không sao chữa được. Gia phụ đã định tự tử để cho khỏi đau khổ, sau lão khuyên mãi, gia phụ mới chịu sống sót đến giờ, lão đã tìm hết linh dược ở khắp mọi nơi nhưng chỉ có thể cứu chữa được ngoại thương thì thôi, chứ không chữa dứt căn bệnh. Năm năm trước phong thanh lệnh sư y đạo thông thần, nhưng lão vì có tính nết quái dị nên không chịu đi thỉnh cầu lệnh sư. Sau nghe thấy tin lệnh sư qua đời, lão hối hận vô cùng. Bình sinh lão không chịu nhận một chút ân huệ nào của ai hết nếu trót nhận là phải đền cho được, nhưng lão tuyệt nhiên không bao giờ làm một việc gì thương thiên hại lý cả, vì thế khi ở chùa Phúc Thọ lão không giờ hết toàn lực ra đối phó, vì thế thiếu hiệp mới được bình yên lên trên đỉnh núi...

Thiếu nữ đứng cạnh vội xen lời hỏi:

- Những chuyện quá khứ cha còn nói làm chi, cha chỉ vì tính nết khác người nên mới làm lỡ mất bao nhiêu việc lớn. Bây giờ cha lại còn định làm lỡ cả tính mạng của ông hay sao, cha không sợ phải ân hận suốt đời hay sao? Hàm Thanh nghe nói đứng ngăn người ra, mồm mấp máy muốn nói nhưng lại thôi. Điền Trì Diệu Tú thấy vậy vội nói:

- Cốc huynh có việc gì hãy xếp sang một bên, chờ cứu chữa cho lệnh tôn đại nhân đã.

Hàm Thanh thở dài một tiếng rồi nói:

- Xin mời thiếu hiệp theo lão lên núi.

Thế rồi năm người lần lượt đi lên trên ngọn núi rất hiểm trở kia, mới đi được mấy chục trượng đã thấy một cái hang động chơ vơ ở chỗ vách núi lơ lửng. Một nơi kỳ hiểm như thế quả thật Lạc Dương chưa hề thấy qua bao giờ. Năm người phải leo cành nảy như năm con vượn mới lên được trên đó.

Trước cửa động đã có một người đàn bà mặt rất đẹp tuổi trạc trung niên, tay cầm thanh kiếm đứng đợi chờ ở đó rồi.

Bà ta vừa trông thấy Hàm Thanh lên, liền hỏi:

- Tướng công đã đánh lui bọn yêu tà kia.

Hàm Thanh đáp:

- Tạm thời đã dẹp xong, hoàn toàn ở vị thiếu hiệp này đây.

Nói xong, y quay mặt lại nhìn Lạc Dương một cái.

Người đàn bà trung niên kia, thấy Lạc Dương anh tuấn như vậy, trong lòng cũng mừng rỡ. Thiếu nữ kia vội chạy lên rỉ tai người đàn bà ấy vài câu, rồi cứ cười khúc khích hoài.

Hàm Thanh cũng cười ha hả nói:

- Tiểu nữ Ngọc Trân mắt dạy quá, chỉ tại vợ chồng lão phu quá nuông chiều nó, thiếu hiệp đừng có trách cứ, đây là son thê Trương Nhân Chân.

Lạc Dương vội vái chào và nói:

- Tiểu bối Lạc Dương tham kiến Trương tiên bối.

Trương Nhân Chân ngấm nhìn chàng một hồi, vừa cười vừa đáp:

- Thiếu hiệp miễn lễ, nghe tiểu nữ nói thiếu hiệp rất giỏi về y thuật, vậy mong thiếu hiệp ra tay giúp cho, vợ chồng lão nhân thế nào cũng nhớ ơn. Hàm Thanh đại ca đưa thiếu hiệp vào trong đi.

Hàm Thanh liền đưa Lạc Dương đi vào trong động.

Nhân Chân hỏi tên họ Đức Luân xong, rồi tỏ vẻ lo âu và nói:

- Gia ông (bố chồng) đau nặng từ lâu, tựa như ngọn đèn sắp cạn dầu, quái chứng ấy thật là hiếm có, lần này lại càng nặng thêm, vợ chồng lão nhân biết chỉ không sớm thì chết, gia ông khi nào thoát khỏi tai ách được.

Điền Trì Diệu Tú cũng lên tiếng:

- Đại tẩu không nên lo âu như vậy, chưa biết chừng lần này có kỳ tích cũng nên.

Nhân Chân râu rĩ gượng cười đáp:

- Chỉ mong được đúng như lời của Ngôn đại hiệp.

Bốn người lần lượt đi vào trong cùng hang động. Liền thấy một ông già gầy gò bé nhỏ, nằm trên cái sập đá, người đắp một cái chăn mỏng, chỉ lộ đầu mặt ra thôi, hai mắt lơ đãng không có thần, tiếng rên rĩ cũng khê lăm.

Lạc Dương ngồi lên một nhà đá ở cạnh sập, cầm tay ông già thăm mạch.

Hàm Thanh đứng cạnh sắc mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn Lạc Dương.

Lạc Dương xem mạch ông già xong, lại xem lưỡi, rồi ngẫm nghĩ giây lát, mới nói với Hàm Thanh rằng:

- Tôn ông của lão tiền bối, trong hai ba ngày nay, bệnh chưa đến nỗi biến chuyển nguy hiểm đâu, vậy bây giờ lão tiền bối hãy cho tiểu bối biết rõ nguyên nhân bệnh của tôn ông ra sao, thì tiểu bối mới nghĩ cách cứu chữa được.

Hàm Thanh thờ dãi một tiếng rồi nói:

- Năm xưa gia phụ với một thanh niên hành đạo giang hồ, vì võ công trác tuyệt nên coi kẻ ác như kẻ thù, mỗi lần ra tay đối phó những kẻ gian tà không bao giờ tha chết cho chúng, vì vậy mới bị bọn yêu tà của võ lâm ghét hận. Nhưng chúng lại địch không nổi gia phụ cho nên chúng mới lập kế để hãm hại, kẻ hạ thủ đó chính là Thập Phương Diêm La Phúc Tinh Bình, sư phụ của Trà Đôn mà thiếu hiệp vừa đánh bại hồi nãy. Y đối với gia phụ rất cung kính bề ngoài làm như thật nhân nghĩa, nhưng trong lòng y hiểm độc khôn tả. Gia phụ tưởng y là người tử tế thật nên mới lỡ uống nhầm chén rượu độc của y. Uống xong, gia phụ thấy trong người hơi khác, cũng may công lực hãy còn nên vội rút kiếm ra bảo vệ lấy thân cố chạy về đến nhà, rồi cố vận chân khí dồn chất độc ấy vào một nơi. Chúng tôi đã dọn chỗ ở chín lần tìm đủ lương y mà không sao chữa khỏi được. Từ đó trở đi mỗi một khớp xương lại có một mẩu xương mềm nhũn đau nhức chịu không nổi, cho nên các y sĩ đều bó tay. Từ đó đến nay đã được mười năm rồi.

Lạc Dương làm bầm nói:

- Thập Phương Diêm La Khúc Tinh Bình, sao tại hạ không nghe ai nói qua nhỉ? Hàm Thanh lại nói tiếp:

- Đã mấy chục năm nay, y không còn lộ mặt trên giang hồ rồi, cho nên người trong võ lâm không biết tên tuổi của y, nhưng sợ gia phụ không chết sẽ kiếm y trả thù, một mặt y lại còn thêm thuốc cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ nữa, cho nên năm mười năm nay y vẫn theo dõi và tìm kiếm gia phụ hoài. Nói đến Khúc Tinh Bình, không những y có liên quan đến tai kiếp võ lâm hiện thời mà y còn liên quan rất lớn với thiếu hiệp nữa.

Lạc Dương nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Xin lão tiền bối cho biết nguyên nhân câu chuyện? Điền Trì Diệu Tú xen lời nói:

- Việc này xin để sau hãy nói, bây giờ mời thiếu hiệp tĩnh tâm chữa bệnh cho Cốc lão bá đã.

Lạc Dương kêu ồ một tiếng rồi đáp:

- Tiểu bối đáng chết thật, mãi nói chuyện quên cả chữa bệnh.

Nói xong, chàng nhìn Hàm Thanh và hỏi tiếp:

- Lão tiền bối, bệnh của lệnh tôn lúc mới phát nguyên rất dễ chữa, nhưng lệnh tôn đã lỡ dồn nó vào trong một không huyết, sao lại không dùng tam muội chân hỏa đốt chất độc đó đi. Lâu ngày khí huyết trong người bị tắc trở nên mới có những hiện tượng xương cốt mềm nhũn như vậy, ngực đau thức như búa bổ đó không phải là chất độc làm nguy đâu, mà lại là thất tình lục dục dẫn động tâm hỏa mà nên, đàm kết ở phổi, huyết động ở trong vì thế ngực mới đau nhức như búa bổ. Nếu tiểu bối đoán không sai, mấy chục năm nay lão tiền bối nóng lòng muốn xua đuổi chất độc đó ra mà quên mất nội cảm, phổi bị thương, cho nên nên cứ chữa mặt kia mà để chỗ phổi càng ngày càng đau nặng thêm. Bây giờ phải chữa ngoại bệnh trước, rồi mới chữa nội bệnh được.

Hàm Thanh kinh ngạc vô cùng, thờ dài một tiếng, rồi đỡ lời:

- Lão thật u mê năm mươi năm liền, bây giờ thiếu hiệp nói như vậy lão mới hiểu rõ y đạo còn uyên bác hơn võ công nhiều.

Lạc Dương lấy bút ra viết một cái Hồng Hoa Dương Quý Thanh, môn thuốc nào cũng kê nặng gấp đôi, rồi nhìn Điền Trì vừa cười vừa nói tiếp:

- Ngôn lão tiền bối, có còn lại chút Thiên Niên Hà Thủ Ô nào không? Điền Trì Điều Tú đáp:

- Lão chỉ còn một mẩu to bằng ngón tay cái, không biết có đủ không hà thiếu hiệp? Lạc Dương vội đáp:

- Đủ rồi, đủ rồi, một nửa như thế cũng có thể đủ dẫn động sức thuốc lại.

Rồi chàng lại viết tiếp dùng Hà Thủ Ô làm thuốc dẫn và dùng năm bát nước vô cân thủy sắc lấy một bát.

Nhân Chân cầm lấy toa thuốc nói:

- Tôi đi huyện thành hốt thuốc đợi hai tiếng đồng hồ có thể về đến nơi. Ngọc Trân vào phía sau sửa soạn cơm nước cho thiếu hiệp và Quan lão sư ăn uống.

Ngọc Trân vâng lời, vội chạy vào trong hậu động ngay.

Nhân Chân đi rồi Lạc Dương liền nhắm mắt hành công cho tới khi Nhân Chân hốt thuốc về, sắc thuốc xong, vào cho ông cụ uống rồi, chàng mở mắt, thò tay vào túi lấy một cái hộp sắt nhỏ nhỏ ra mở nắp lên. Mọi người thấy trong đó có đựng ba mươi sáu mũi kim dài ngắn khác nhau. Chàng hơi run vì chàng chưa bao giờ cứu chữa một bệnh nhân quan trọng như thế này, không biết tài ba của mình có bằng được ân sư không nên chàng mới hoảng sợ như thế. Vì thế mà chàng chần chừ không dám đâm chích ngay vội.

Hàm Thanh, Đức Luân, Điền Trì Điều Tú, sáu con mắt đều chăm chú nhìn chàng đều không nói nửa lời.

Chàng thấy mọi người nhìn mình như vậy, đành đánh liều lật chân và vạch áo của ông già lên xem, thấy người ông ta chỉ gầy gò vì còn da bọc xương thôi, khiến chàng kinh hãi nhất là mỗi một khớp xương của ông ta đều dài hơn lúc thường hai tấc và có màu thâm tím.

Chàng lật ông ta nằm sấp. Ông già đau nhức rên rĩ hoài.

Chàng từ từ giờ hữu chưởng ra đi vào mệnh môn huyết của ông già, rồi dùng tam muội chân hỏa của mình xua đuổi cùng thiêu đốt những chất độc cùng các trọc khí, khiến khí huyết của ông ta không tuần hoàn được. Một lát sau, chất độc và trọc khí trong người ông già đã bị tam muội chân hỏa của chàng thiêu đốt khá nhiều rồi, nên mọi người nghe tiếng rên của ông già lớn hơn trước và đầu đã lắc lư được rồi.

Lạc Dương toát mồ hôi đầu ra như mưa, trên đỉnh đầu có khói trắng bốc lên, bộ mặt hồng hào cũng biến thành nhợt nhạt, chàng lại giờ hai ngón tay bên trái ra điểm vào các yếu huyết của ông già luôn luôn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã điểm xong, ba mươi sáu yếu huyết của ông già rồi, lại lấy ba mươi sáu mũi kim vàng cắm sâu vào ba mươi sáu nơi yếu huyết đó, nhưng từ trước đến sau, lúc nào tay phải của chàng cũng dí chặt vào mệnh môn huyết của ông.

Một tiếng đồng hồ sau, chàng mới tháo tay lại nhắm mắt ngồi điều hơi vận tức, sắc mặt của chàng hồng hào dần.

Hàm Thanh thấy vậy cảm động vô cùng, không sao nhịn được ứa nước mắt ra.

Một lát sau, Lạc Dương mới mở mắt ra nhìn và nói:

- Cốc lão tiền bối làm ơn cho tôi một nắm bông gòn và ba nén hương.

Hàm Thanh vào trong động lấy bông gòn và ba nén hương ra.

Lúc ấy, những đốt xương mềm trên các khớp xương của ông già đã sưng húp và thâm tím hơn trước, hiển nhiên máu độc đã bị dồn ra những nơi đó.

Lạc Dương vội dùng bông gòn xe thành những sợi bông cột vào đầu những mẩu xương mềm, vì cột quá chắc ông già đau nhức kêu la thảm khốc, rồi chàng châm ba nén hương dí vào những nơi đó đốt.

Vừa dí đầu hương vào một cái, ông đã kêu rú như heo bị chọc tiết khiến ai cũng không nhẫn tâm nghe.

Lạc Dương vội ngừng tay nói:

- Xin lão tiền bối cố nhịn một chút. Bằng không tiểu bối không sao hạ thủ được.

Ông già đáp:

- Cậu bé cứ việc ra tay đi, làm như không nghe thấy có phải là được không?

- Nếu vậy xin thứ lỗi tiểu bối.

Tội nghiệp ông già nghiêng rặng mím môi chịu đựng, cổ không kêu la nửa tiếng.

Lạc Dương đốt cho tới khi mấy mẫu xương mềm đỏ cháy thành than và rơi ra khỏi người ông già, những vết thương đó đều đen nhánh như là một cục than bị lửa thiêu vậy.

Cho đến giữa trưa, Lạc Dương mới đốt xong mấy mẫu xương mềm kia, ông già uống hai thanh Hồng Hoa Đường Qui Thang rồi đã thấy tinh thần tráng kiện, nhưng vẫn nằm yên ở trên sập đá và nói với Lạc Dương rằng:

- Cảm ơn cậu bé nhé, thật không ngờ lão sắp chết đến nơi, ngày nay lại được phục sinh, thật không khác gì một giấc mơ, nói ra ai cũng không tin là sự thật.

Vợ chồng Hàm Thanh cảm động đến cùng mức nở khóc và nắm chắc hai tay Lạc Dương cảm tạ bằng cách không nói được nửa lời.

Lạc Dương cũng khích động vô cùng nhìn ông già mím cười nói:

- Thuốc chữa không khỏi bệnh, số lão tiền bối không dám cướp công của trời. Bây giờ lão tiền bối chỉ cần tịnh dưỡng năm ba ngày là lành mạnh ngay.

Ngọc Trân ở phía sau động ra, chau mày nói:

- Cha, rượu đã nguội rồi thức ăn cũng nguội nốt, con đã hấp đi hấp lại ba lần mà các người không chịu vào ăn.

Hàm Thanh liền cười ha hả rồi mới Lạc Dương và Đức Luân vào trong hậu động.

Trong khi ăn nhậu mọi người nói đến Khúc Tĩnh Bình bị Thế Vân thiền sư thuyết phục, nên y đã ra ngoài giang hồ, giúp bọn Nga Mĩ, trước khi y vẫn ẩn cư trên đỉnh núi Đại Lương.

Lạc Dương lên tiếng hỏi:

- Xin lão tiền bối cho biết Khúc Tĩnh Bình có liên can gì với tiền bối? Điền Trì Điều Tú đáp:

- Thiếu hiệp còn nhớ Độc Tỷ Thần Ma Trà Khôn không? Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Có, tiểu bối nghe sư mẫu nói khi gia sư đi lấy Hạc Diên Thảo bị Trà Khôn tấn công lên rút xuống vực thẳm, may mắn gia sư không chết, lên tận sào huyệt của y nhưng rút cục y vẫn tẩu thoát.

Điền Trì Điều Tú gật đầu nói tiếp:

- Trà Khôn là đồ đệ của Khúc Tĩnh Bình, còn bọn tà ma hôm qua thiếu hiệp gặp đó đều là môn hạ của Khúc Tĩnh Bình. Còn Trà Đôn là anh em cùng cha khác mẹ với Trà Khôn.

Lúc này Lạc Dương mới rõ chuyện, chàng không cần hỏi cũng biết Mộc Long Tử cũng là môn hạ của Tĩnh Bình nốt. Lúc đầu Hàm Thanh chưa biết rõ lai lịch của Mộc Long Tử nên mới ra tay giúp y, sau Hàm Thanh mới rõ chuyện thì đã muộn rồi. Nếu không nhờ có chàng xông lên núi Nội Phương thì Hàm Thanh không thể nào trở về được nơi đây, vì vậy chàng lại nói tiếp:

- Tiểu bối vì nóng lòng cứu Lâu Ung trưởng lão, xin lão tiền bối cho biết địa chỉ chính xác của Khúc Tĩnh Bình ở đâu? Hàm Thanh mím cười đáp:

- Thiếu hiệp khỏi nóng nảy như vậy, chỉ có gia phụ mới biết chỗ ở thật của y thôi. Núi Đại Lương với núi Nga Mĩ tuy gần nhau nhưng cả hai đều dài rộng bằng nghìn dặm. Nếu thiếu hiệp cứ đi tìm kiếm một cách mù quáng như vậy không khác gì đi mò kim dưới đáy bể, mong thiếu hiệp cẩn thận tính toán kỹ lưỡng đã rồi hãy đi thì hơn...

Điền Trì Điều Tú xen lời hỏi:

- Cuộc hẹn ước canh hai đêm nay, thiếu hiệp có đi phó ước hay không? Lạc Dương đáp:

- Tiểu bối đoán chắc bọn yêu tà đó thế nào cũng có xảo kế gì để dụ tiểu bối đi phó ước, rồi chúng sẽ dùng một người quần chân tiểu bối, như vậy chúng có thể kéo cả bọn lên đây tấn công. Không biết chúng định giờ thủ đoạn ác độc gì nhưng tối hôm nay thế nào tình hình cũng nguy hiểm lắm chứ không phải là tầm thường đâu.

Hàm Thanh cười nhạt đỡ lời:

- Lão đã bắt đầu đỡ sát giới rồi, chúng không tới thì hèn cho chúng, bằng không chúng sẽ chết không chỗ mà chôn.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Yêu tà quỷ quyết khó mà phòng bị lắm, lão tiền bối cứ nên phòng thủ chặt động phủ, không ra thì hơn, để tiểu bối giờ một kế nhỏ, khiến chúng tự đâm đầu vào trong lưới.

Nếu tiền bối không đi phó ước chắc chúng không tới đây đâu...

Nói tới đó chàng quay về phía Đức Luân, nói tiếp:

- Quan lão sư chúng ta thay đổi mặt nạ đi, tại hạ đoán chắc dưới chân núi vẫn còn bọn thủ hạ của chúng ẩn núp để dò xét hành động của chúng ta. Lão sư với Cốc cô nương giả bộ đi dạo chơi rong vừa chuyện trò băng quơ để cho chúng khỏi nghi ngờ và tại hạ mới có thể rời khỏi được nơi đây.

Mặt trời đã lặn về phía tây, người ta thấy Ngọc Trân và Đức Luân hai người đang thung thủng đi lại trên cái rừng nhỏ trên sườn núi. Lúc ấy trong rừng đã có mười mấy đôi mắt lẳng lẳng theo dõi hành động của hai người.

Những người đó nghe thấy Ngọc Trân lên tiếng hỏi:

- Lão tiền bối canh hai đêm nay có đi phó ước không? Đức Luân mỉm cười đáp:

- Chỉ tại cô tình nghịch nhận lời hộ lão phu, sao lão phu lại không đi, nhưng không phải là canh hai đâu.

Ngọc Trân hỏi tiếp:

- Lão tiền bối đưa tiểu bối đi cùng nhé.

Đức Luân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Đưa cô đi, chỉ có làm vương chân vương tay lão thôi, và lại đối phó với những bọn tiểu bối vô danh đó có cần gì phải tốn nhiều hơi sức như vậy đâu.

Trên một cây cổ thụ ở chỗ cách hai người chừng ba bốn trượng có một ông già cụt tay nghe thấy hai người nói như vậy, mắt liền lộ sát khí. Y thò tay vào túi lấy một nắm phi châm tuyệt độc ra định ném...

Y đột nhiên thấy sau lưng tê tái, chân tay ứa oai không còn một hơi sức nào nữa, cổ không sao thót lên tiếng được, lúc ấy y mới biết là đã bị người ta đánh lén, hoảng sợ đến mất cả hồn vía, rồi y cảm thấy bị người ta xách cổ đưa thẳng lên trên đỉnh cây.

Thì ra trong lúc bọn phi đồ ẩn núp trong rừng không chú ý, Lạc Dương giờ Thất Cầm Thân Pháp của chàng nhanh kỳ tuyệt, phần lại vì trời nhá nhem tối, nên bọn phi đồ không sao hay biết được, chàng định điểm huyết hết bọn chúng, vì vậy chàng mới rón rén điểm chết hết bọn phi đồ đó, riêng giữ lại những người đó sống sót để dò hỏi tung tích của Trà Đôn các người.

Cách thành Ninh Viễn chừng sáu bảy dặm trong một khu rừng rậm trên núi có một đạo quan, trong đạo quan đó đang có bọn Trà Đôn mười mấy người quây quần chuyện trò.

Một lát sau Cừu U La Sát Mông Kỳ bỗng cười khi một tiếng và nói:

- Xem sắc trời sắp đến canh hai rồi, chúng ta lên đường lúc này cũng vừa rồi đây. Nếu lão quỷ vô danh ấy tới, do Trà huynh đối phó, còn chúng tôi đi ngay đến chỗ ở của lão già họ Cốc, thế nào phen này chúng ta cướp được Ca Diệp Kiếm Phổ mới thôi...

Chưa nói dứt thì đã có ba người trong bọn kêu hự một tiếng, mặt ngả ngửa về phía sau ngay.

Quần tà thấy vậy cả kinh, vì chúng chưa hề nghe thấy tiếng động gì cả thì sao ba người trong bọn lại bị ám hại như thế. Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột như vậy, chúng vội chạy lại đỡ ba người lên xem xét...

Trà Đôn bỗng quát tháo một tiếng kêu như sấm động và giờ chường lên tấn công về phía ngoài cửa quan một thế.

Liền có một luồng gió lạnh dòn dập dẫy ra bên ngoài, dù y ứng biến rất nhanh, nhưng vẫn chậm một bước, vì lúc ấy lại có mấy người nữa kêu hự hự liên tiếp và lần lượt ngã lăn về phía sau như ba người vừa rồi. Người nào người ấy tựa như bị ong đốt thấy người tê tái và xốn nhức, nọc độc theo huyết quản chạy dần vào trong nội phủ, nên cả bọn hoảng sợ vô cùng, vội phong bế huyết đạo.

Mông Kỳ cũng hay biết có người tấn công lén, y nhanh như một mũi tên phi ra ngoài đạo quan, những tên yêu tà chưa bị thương cũng lần lượt nhảy ra theo và ngơ ngác nhìn nhau.

Trà Đôn buông xuống cánh tay trái mặt nhợt nhạt, mắt lộ vẻ lo âu và nói:

- Âm khí này khả nghi lắm hiển nhiên là Độc Tri Tâm một môn ám khí độc đáo của Đường Tang, nhưng lúc này Đường Tang ở trong núi Cừu Nghi.

Mông Kỳ nghe Trà Đôn trả lời tới đó giật mình kinh hãi lớn tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ Đường Tang bị giết hại ngầm, nên ám khí độc đáo của y mới bị lão quỷ vô danh lấy được đem đến đây đối phó ta chăng? Trà Đôn ngăn người ra hỏi lại:

- Bạn nói vậy hơi quả quyết chút, tuy võ công của Đường Tang không cao siêu lắm nhưng y thì có môn ám khí độc đáo của nhà họ Đường, đã mấy ai dễ mà gần gũi được y. Hơn nữa sao lão quỷ vô danh kia lại biết chúng ta ở đây được.

Mông Kỳ đáp:

- Đệ đoán chắc Đường Tang đã bị bắt giữ, chịu không nổi hình phạt nên mới khai chúng ta ở nơi đây.

Trà Đôn lắc đầu nói tiếp:

- Dù Đường Tang có thổ lộ đi chăng nữa, đối phương cũng khó mà tới đây được, nếu lời nói của huynh không may đúng với sự thật thì chắc Đường Tang thế nào cũng bị lão quỷ vô danh diu dắt tới đây, nhưng lão quỷ vô danh võ học cao siêu lắm, y đã tới nơi tất phải hiện thân đấu với chúng ta chứ việc gì y phải đánh lén như thế? Mông Kỳ nghe nói tỏ vẻ hoài nghi, nhìn Trà Đôn một cái và nói tiếp:

- Nếu vậy chúng ta phải mau đi Thập Lý Trường Đình để xem lão quỷ vô danh y hẹn ước không, đệ chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đây, nhưng chúng ta cứ xem sắc mặt và hành động của y là biết liền.

Trong quan bỗng có một tiếng rú thảm khóc vọng ra.

Mông Kỳ mặt biến sắc vội chạy ngay vào trong đạo quan.

Y vừa vào đến nơi đã kinh hoàng vô cùng. Thì ra y thấy trong điện chỉ còn lại bảy bộ áo với bảy bộ râu tóc mà thôi, còn bảy người anh em kia đã mất tích và dưới đất chỉ có bảy đồng nước vàng. Lúc ấy y mới biết nọc độc của phi trâm khiến cho bảy người kia chết mà không còn xác.

Trà Đôn các người theo sau vào thấy vậy cũng ngăn người ra không nói nửa lời.

Mông Kỳ mặt tái mét nói:

- Không ngờ phi trâm độc lại lợi hại đến như vậy làm tiêu tan được xương cốt của người đủ thấy ám khí nhà họ Đường厉害 danh như thế nào và bá đạo ác độc vô cùng.

Trà Đôn nghe Mông Kỳ nói như thế càng hãi sợ thêm, sắc mặt nhợt nhạt và thấy cánh tay trái vừa sưng húp lên và bên trong lại nóng như lửa thiêu. Mấy tên yêu tà còn lại là Hỏa Linh Chân Quân, Hoa Nhân Phụng, Tà Kỳ, Lã Bá, và Vu Phục, tên nào tên nấy đều hoảng sợ đều biến sắc mặt cả.

Tà Kỳ bỗng cười nhạt xen lời nói:

- Độc phi trâm này tuy lợi hại thật, nhưng làm sao làm đã thương nổi chúng ta, vì những người chết đây không kịp thời vận cương khí bảo vệ lấy thân thể. Trà huynh cũng vậy chỉ vì nhất thời sợ ý mà nên thôi.

Hỏa Linh Chân Quân lại đỡ lời:

- Tà huynh nói rất đúng, ám khí của Đường môn tuy độc, nhưng sớm đề phòng một chút, thì ám khí đó không làm gì nổi chúng ta đâu, như bây giờ cánh tay của Trà huynh đáng ngại lắm. Tuy tại hạ chưa nghe thấy ám khí độc của Đường môn có thể hóa xác tiêu cốt như vậy, nhưng theo ý đệ thì chỉ bằng Trà huynh sớm chặt đứt cánh tay ấy đi để khỏi mang họa thì hơn.

Trà Đôn không nỡ chặt đứt cánh tay, khi nào tuyệt vọng lắm không thể cứu chữa được y mới chịu. Vì thế khi y nghe thấy Hỏa Linh Chân Quân nói y chỉ mỉm cười và lắc đầu.

Mông Kỳ lại lên tiếng:

- Bây giờ đã canh hai rồi, chúng ta không thể nào không đi phó ước được, đệ xem lão quỷ vô danh tấn công lên anh em chúng ta thì chúng ta liền tay hợp sức tấn công, với anh em chúng ta thì thế nào cũng diệt trừ được y.

Quần tà thấy Mông Kỳ nói rất phải, vội vàng đi luôn, chỉ trong chớp lát là mất dạng liền...

Thập Lý Trường Đình xây ở bên trái con đường dịch đạo, vắng tanh không có bóng người nào cả. Nhưng đứng ở trên đỉnh đó, nhìn về phía huyện thành Ninh Viễn xa xa còn trông thấy vài ba ngọn lửa thấp thoáng.

Đột nhiên phía xa có một tiếng rú rất thánh thót vọng tới phá tan bầu không khí rất trầm tĩnh ở nơi ấy đi.

Trong đêm tối người ta thấy mấy cái thân hình như sao sa, chỉ trong nháy mắt đã phi thân tới Trường Đình ngay. Bọn người ấy đã vừa tới nơi thì thấy trong đình đã có một tiếng cười rất lớn và một bóng người bước ra lớn tiếng hỏi:

- Sao các hạ đến chậm như thế, lão ở đây đợi đã lâu rồi.

Mông Kỳ tròn xoe mắt lên nhìn người nọ và hỏi lại:

- Bạn kia, chúng ta không thù không oán với nhau, sao bỗng dưng bạn lại xen tay vào cuộc thị phi của anh em chúng ta làm chi.

Lạc Dương đáp:

- Giữa đường thấy sự bất bình ra tay trợ giúp đó là sự rất thường hướng hồ các vị đều là những vị cao thủ lừng danh trong võ lâm thị nhiều hà hiệp yếu như vậy, đối phương chỉ là một nữ lưu thôi, ngay như lão đây không có tên tuổi gì hết cũng không bao giờ đối phó với một người thiếu nữ trẻ tuổi như vậy. Quý vị không tự khiến trách mình, trái lại còn trách cứ lão phu can thiệp việc người. Sao các hạ lại không hiểu đạo lý đến như thế.

Mông Kỳ cười khinh một tiếng nói tiếp:

- Thị phi của võ lâm chỉ có kẻ thắng mới là người có lẽ phải thôi, khỏi cần phải nói nhiều làm chi, muốn đấu như thế nào bạn cứ vạch rõ trước đi.

Lạc Dương cười nhạt, đáp:

- Quý vị nhất định đòi ra tay đấu, lão vui lòng tiếp tay ngay, nhưng sự sống chết chỉ cách nhau có mây may thôi, quý vị nên nghĩ kỹ đi bằng không hối bất cập đấy.

Hỏa Linh Chân Quân tiến lên một bước quát lớn:

- Ăn nói ngông cuồng thật, sao huynh đài không tự tỏ lai lịch ra cho anh em mổ hay? Lạc Dương đáp:

- Khỏi cần phải nói lai lịch gì hết.

Hỏa Linh Chân Quân quát lớn một tiếng, múa chưởng tấn công luôn.

Trong chưởng phong của y còn kèm theo chín viên đạn màu đỏ nhanh như điện chớp nhắm mặt Lạc Dương phóng tới.

Mông Kỳ cũng ném luôn mười ba mũi Đoạt Hồn Đinh, y ra tay vừa nhanh ám khí của y tựa như một trận mưa rào nhắm người Lạc Dương phi tới.

Nam Hải Song Tinh Tà Kỳ và Lã Bá với Hoa Nhân Phụng kẻ múa chưởng người giở võ khí ra xông lại tấn công tới tấp. Thế công liên tay của chúng quả thật kinh người, cát bụi bay tứ tung, những cây cỏ quanh đó đều đổ hết, riêng có Trà Đôn buông xuôi cánh tay trái đứng ở phía đằng xa mặt tỏ vẻ đau khổ.

Sau mấy tiếng kêu ồm ồm cát bụi đã dịu dần, mọi người nhìn kỹ không thấy thân hình Lạc Dương đâu hết mà chưởng lực và ám khí của chúng đều nhắm Trà Đôn bắn tới. Quần tà thấy vậy đều giật mình kinh hoàng vội nhảy lui về phía sau.

Trà Đôn không ngờ có sự tai biến như vậy, y bị trúng ngay ba mũi Đoạt Hồn Đinh, y chưa kịp kêu rú lại bị luôn năm viên đạn màu đỏ của Hỏa Linh Chân Quân bắn trúng luôn.

Chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng, người của y đã bốc cháy luôn, thân hình của Trà Đôn không khác gì một bó đuốc đang bốc cháy. Đồng thời y còn bị chưởng lực của Nam Hải Song Tinh với Hỏa Nhân Phụng đánh bắn ra ngoài xa hai trượng nữa. Quần tà thấy vậy không sao cứu chữa kịp, chỉ trong nháy mắt Trà Đôn bị cháy thành một cây than còn tung tích của Lạc Dương thì đã biến mất.

Mông Kỳ trong Trà Đôn bị kết quả một cách thảm khốc như vậy, liền thờ dài một tiếng và nói:

- Võ công của lão quỷ vô danh kia cao siêu không thể tưởng tượng được, quả thật trong đời lão chưa hề thấy ai có võ công bằng được y, chuyến đi này ta thật là tổn công vô ích, nếu y ra tay đối phó chúng ta nữa, lão chắc anh em chúng mình sẽ bị chết hết, theo ý lão chỉ bằng chúng ta trở về Đại Lương thừa với sư tôn thì hơn.

Vu Phục gượng cười đỡ lời:

- Hao binh tổn tướng như vậy, tội này lớn lắm chi bằng chúng ta cứ thử đi lên hang động của Cốc Hàm Thanh thử số mạng lần nữa xem sao? Nhờ chúng ta lấy được cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ đem về như vậy mới khỏi bị sư tôn quở mắng.

Mông Kỳ thờ dài một tiếng rồi hỏi:

- Lão quỷ vô danh thấy chúng ta không chịu rút lui đột nhiên ra tay tấn công, chúng ta sẽ đối phó bằng cách nào? Quần tà nghe nói đều hoảng sợ không ai nói được nửa lời, Vu Phục thấy vậy liền lên tiếng:

- Sư phụ coi trọng Ca Diệp Kiếm Phổ như vậy là vì Đại A Tu La Trần Pháp của ông ta mới nghiên cứu xong, oai lực vô biên, riêng chỉ có Ma Ca Kiếm Pháp là khác chế trận pháp ấy thôi, nếu phen này chúng ta về tay không, đệ chỉ sợ thế nào sư phụ cũng nổi trận lôi đình.

Mông Kỳ thờ dài một tiếng đáp:

- Hiền đệ nói rất phải, thôi được chúng ta cứ đi thêm một phen nữa nhưng phải tùy cơ ứng biến thì hơn.

Phen ấy quần tà bị đá kích rất lớn cho nên chúng có quyết tâm đi thử thách thật, nhưng tên nào tên ấy đều nom nớp sợ.

Tại sao Lạc Dương bỗng mất tích như thế? Thì ra chàng thấy quần tà liên tay, vội giở bí quyết chữ Chấn và chữ Di của Di Lạc Thần Công ra, chàng biết sức mạnh của chúng liên tay không thể tầm thường nên chàng đã giở hết mười hai thành chân lực ra, chưởng lực của chàng vừa va chạm vào chưởng lực của đối phương đã thấy hai cánh tay tê tái, chàng hoảng sợ đến biến sắc mặt mượn sức phản chấn ấy mà lướt ra ngoài xa mấy chục trượng tìm một chỗ kín đáo để điều hơi vận sức, cũng may chàng thấu chưởng nhanh, chỉ hơi bị chút nội thương thôi, chỉ vận công đôi lát chàng đã bình thường, chàng thấy

quần tà còn đứng nơi đó bàn tán, liền lên tới gần nghe lỏm. Biết chúng vẫn còn ham muốn cướp được Ca Diệp Kiếm Phổ, liền giờ khinh công ra chạy thẳng về núi Cửu Nghi.

Về tới nơi chàng vội kể chuyện quần tà sắp đến cướp Ca Diệp Kiếm Phổ như thế nào cho mọi người nghe. Trương Nhân Chân giận dữ vô cùng hậm hực nói:

- Bọn giặc giỏi thật, phen này ta phải thí mạng với các người mới được.

Ông già đang nằm trên sập đá bỗng lên tiếng nói:

- Các người khỏi phải lo âu, Thanh nhi mau sao một cuốn giả để ở tầng dưới trong hộp rồi tha hồ cho chúng lấy đi, đùa giỡn Khúc Tĩnh Bình một phen cũng hay.

Hàm Thanh nghe nói ngăn người ra giấy lát rồi đáp:

- Lão quỷ Khúc Tĩnh Bình khôn ngoan lắm, thế nào y chẳng nhận ra là sách giả? Ông cụ mỉm cười nói tiếp:

- Chuyện này cha nghĩ tới đã lâu rồi, vì thế cha đã làm sẵn một cuốn giả màu giấy và vẽ hình giống hệt cuốn thật, trong đó mỗi trang chỉ sửa đổi vài ba chữ, dù y có sành đến đâu cũng không thể nào biết được. Nếu y cứ theo kiếm phổ mà tu luyện, đến hai ba chục năm cũng không sao thành công được, tới khi y phát giác thì đã muộn.

Nói tới đó ông ta cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

- Cha biết Khúc Tĩnh Bình muốn dùng trận pháp A Tu La do y nghiên cứu ra định đánh bại quần hùng của võ lâm. Khắc tinh duy nhất của trận pháp đó là Ca Diệp Đăng Ma Kiếm Pháp của nhà ta. Nếu Ca Diệp Kiếm Phổ bị y lấy được đem về nghiên cứu khi biết rõ huyền ảo của kiếm pháp rồi, y sẽ tu bỏ lại trận pháp A Tu La của y. Trận pháp của y đã hết khuyết điểm y sẽ trở nên bá chủ của thiên hạ võ lâm.

Lạc Dương bỗng xen lời hỏi:

- Lão tiền bối, chẳng lẽ ngoài Ca Diệp Đăng Ma ra, thì không ai phá nổi trận pháp của y hay sao? Ông già đáp:

- Đạo sinh khắc nghìn năm như một, không bao giờ thay đổi, trời sinh một vật thì lại sinh ra một vật khác để tương khắc, nhưng mấy chục năm nay lão chưa hề bước chân ra ngoài giang hồ nên lão chỉ biết có hạn thôi. Tất nhiên phải có tuyệt học khác phá nổi trận pháp A Tu La của y. Cuốn kiếm phổ Ca Diệp này thâm ảo lắm và viết toàn bằng chữ Phạn, nên mấy chục năm nay lão vẫn chưa hiểu thấu được hết ý nghĩa sâu xa của nó. Lão biết Ca Diệp Kiếm Pháp tuy có thể khắc được uy lực của trận pháp ấy nhưng chưa chắc đã phá nổi.

Lạc Dương nhìn Hàm Thanh và hỏi tiếp:

- Cốc lão anh hùng có cách gì làm cho bọn giặc cướp được cuốn kiếm phổ giả mà không sinh nghi không? Hàm Thanh ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi mới ngừng đầu đáp:

- Việc này cũng hơi khó đấy.

Lạc Dương vội đỡ lời:

- Tại hạ có một cách, nhưng chỉ sợ lão anh hùng không chịu thôi.

Hàm Thanh vội hỏi lại:

- Thiếu hiệp có diệu sách gì xin cứ nói.

Lạc Dương đưa mắt nhìn Ngọc Trân một cái rồi nói tiếp:

- Kế thuật của tiểu bối là để Cốc cô nương đi lại dưới chân núi làm như đang bắt mẫn một việc gì. Bọn giặc thế nào cũng ra tay bắt giữ, chúng sẽ thừa cơ uy hiếp lão anh hùng phải hiến kiếm phổ ra thì chúng mới thả Cốc cô nương về.

Ngọc Trân nghe nói dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi vội đáp:

- Tường diệu kế gì, chứ mưu tâm thường ấy ăn thua gì, tôi không chịu làm như thế đâu.

Lạc Dương mỉm cười an ủi rằng:

- Tại hạ có cách làm cho cô nương không bị kinh hoàng.

Ngọc Trân bỗng cười khi một tiếng và hỏi:

- Có thật không? Thiếu hiệp thử nói kế hoạch đó ra xem nào? Nụ cười của nàng đẹp tuyệt khiến ai thấy cũng phải ngây ngất. Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Tại hạ ẩn núp ở gần đó, nếu bọn gian tà định ra tay giết hại cô nương là chúng tự mang cái chết vào người.

Ngọc Trân đáp:

- Được, tôi bằng lòng đi, nói là phải làm ngay, nếu chậm sẽ không kịp đấy.

Nói, xong nàng kéo Lạc Dương đi luôn.

Ngoài động Lý Thiếu Lăng vội hấp tấp chạy vào thưa với Điền Tri Điều Tú rằng:

- Khấu sư đệ truyền tin bằng bồ câu, báo cáo đã phát hiện quần tà đang quay trở lại.

Điền Tri Điều Tú đáp:

- Biết rồi, người trở về chỗ cũ mà canh gác đi, nhưng cấm không được ra tay đánh với bọn giặc.

Lý Thiếu Lăng cung kính đáp:

- Đệ tử tuân lệnh.

Hàm Thanh nhìn Nhân Chân và nói:

- Chúng ta cũng ra ngoài đó đi.

Thế rồi hai người đi ra ngoài cửa động. Có Đức Luân và Điều Tú ở trong động canh gác cửa động không cho bọn giặc xâm nhập.

Ngọc Trân vừa đi vừa ca hát, có lẽ oán trách cha mẹ cứ bắt mình ở trong rừng để lỡ mất tuổi xuân.

Đang lúc ấy ngoài mười trượng bỗng có một bóng người lén lút đi tới, nhẹ nhàng như một cái bóng ma vậy.

Ngọc Trân vẫn ngẩng mặt lên nhìn trời không hay biết gì hết. Bỗng nhiên một cái tay ở phía sau chĩa tới điểm ngay vào yếu huyệt tê. Nàng giật mình kinh hãi vội kêu la:

- Cha...

Thì ra người đó là Mông Kỳ, y kiểm chế được Ngọc Trân xong, liền khẽ cười giọng quái dị mới nói:

- Con nhỏ này, lão phu đang muốn mi gọi cha mẹ mi ra đây.

Ngọc Trân nghiêng răng mím môi giận dữ mắng chửi:

- Lão tặc, thế mà ngươi cũng tự xưng là cao thủ võ lâm mà tấn công thâm lén như thế này thực là vô sỉ. Người có giỏi buông cô nương ra đấu chí mạng một phen xem nào.

- Con nhỏ kia, mi đừng có nói khích, lão phu đã bắt được mi rồi thì khi nào còn tha mi ra nữa.

Ngọc Trân vừa bị điểm huyệt xong, Lã Bá, Tả Kỳ, Hoa Nhân Phụng, với Vu Phục các người lập tức xuất hiện ra ngay.

Trên sườn núi, cũng có hai cái bóng nhanh như điện chớp phi thân tới, Hàm Thanh đã quát lớn:

- Vô sỉ thất phu có mau buông cô nương ra không? Lão vừa nói vừa múa kiếm xông tới tấn công tới tấp.

Nhân Chân mẹ của Ngọc Trân cũng múa kiếm xông lại tấn công quần tà một lúc, lợi hại vô cùng.

Tả Kỳ, Lã Bá vội tiến lên nghênh địch với vợ chồng Hàm Thanh. Nhưng chúng chống đỡ sao nổi những thế kiếm như vũ như bão của vợ chồng lão hiệp.

Mông Kỳ thấy vậy quát lớn:

- Lão già họ Cốc kia có muốn con gái khỏi chết không? Ngọc Trân với giọng run run kinh hãi la lớn:

- Cha...

Ngọc Trân tỏ vẻ đau đớn, mình mẩy run lẩy bẩy, hai mắt ứa lệ, hiển nhiên là Mông Kỳ đang nhấn mạnh sức vào năm ngón tay để bóp tay nàng.

Vợ chồng Hàm Thanh thấy vậy lòng đau như dao cắt. Lão hiệp hậm hực quát bảo Mông Kỳ rằng:

- Mông Kỳ ngươi muốn gì? Mông Kỳ hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, cười nhạt đáp:

- Nếu người bằng lòng hiến Ca Diệp Kiếm Pháp với đầu của lệnh tôn ra, thì sẽ tha lệnh ái ngay, bằng không đừng có hòng lệnh ái được sống sót.

Hàm Thanh với Trương Nhân đưa mắt nhìn nhau một cái, Trương Nhân tỏ vẻ rầu rĩ đỡ lời:

- Cần phải cứu con gái trước, Ca Diệp Kiếm Phổ để cũng vô ích còn việc kia không thể nào chiều ý đối phương được.

Hàm Thanh gật đầu nhìn Mông Kỳ và đáp:

- Nếu lấy Ca Diệp kiếm phổ đổi tiểu nữ thì khổ bằng lòng rồi, chớ còn thân phụ hôm qua đã qua đời rồi, làm con khi nào chịu nhìn thấy di hài của cha bị sứt mẻ...

Bỗng trên sườn núi có người phi thân xuống. Quần tà thấy tưởng là Lạc Dương hiện thân ai nấy đều hoảng sợ vô cùng, nhưng khi chúng nhìn kỹ mới hay đó là Điền Trì Điều Tú, trong lòng mới hết hãi sợ.

Điền Trì Điều Tú thấy Ngọc Trân bị Mông Kỳ kiềm chế, vợ chồng Hàm Thanh đứng yên tại đó ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi vợ chồng Hàm Thanh nguyên nhân tại sao? Hàm Thanh bèn đem chuyện quần tà uy hiếp bắt mình phải hiến Ca Diệp Kiếm Phổ ra, kể cho Điền Trì Điều Tú nghe.

Điền Trì Điều Tú khẽ nói:

- Cốc huynh cứ việc kéo dài thời gian chắc Mông Kỳ không dám giết lệnh ái đâu, lão tiền bối kia thể nào cũng quay trở lại ngay, sợ gì chúng

Lời nói y tuy nhỏ, nhưng quần tà đã nghe thấy rõ hết, mấy chữ lão tiền bối ấy, chúng đã biết là ai rồi nên tên nào tên ấy đều hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Tả Kỳ vội nói với Mông Kỳ rằng:

- Mông lão sư người đã chết rồi, chúng ta còn nhắc đến làm chi, chắc lệnh sư không có chấp tìm kiếm đâu, chỉ bằng chúng ta nhân lúc này ban ơn luôn cho Cốc lão sư một phen, để Cốc lão sư về lấy Ca Diệp Kiếm Phổ ngay.

Mông Kỳ là người rất nhiều mưu kế, nghe thấy Tả Kỳ nói như vậy sao lại không hiểu, giả bộ nghĩ ngợi giây lát, rồi mới khẳng khái đáp:

- Mông mỗ với Cốc lão sư xưa nay không có thù oán gì cả, nhân đây mỗ cũng nể mặt của lão sư mà nhận lời, để sau này chúng ta có gặp nhau còn có thể chào hỏi nhau một câu.

Hàm Thanh nghe thấy đối phương nói như vậy, cười thầm trong lòng nhưng vẫn quát lớn:

- Mông lão sư đã nói như vậy...

Mông Kỳ vội đỡ lời:

- Phải, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Hàm Thanh đưa mắt liếc nhìn mọi người một lượt, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Được, một ngày kia lão thể nào cũng thân chinh đến đòi Khúc Tĩnh Bình lấy cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ này.

Nói xong, lão hiệp quay mình đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trên sườn núi cao ngay.

Ngọc Trân ngẩng mặt lên nói với Mông Kỳ rằng:

- Bây giờ người có thể buông tay được chứ? Hừ, hành vi của các người như thế này mà có thể gọi là cao thủ của võ lâm hay sao? Mông Kỳ mặt đỏ bừng buông tay ra không nói năng gì hết.

Y tự biết nếu có cãi với Ngọc Trân cũng vô ích, vì mình là bề trên cãi thì làm sao coi được với một con nhỏ bé cấp dưới, nên y chỉ mong làm thế nào sớm lấy được cuốn kiếm phổ là đi ngay.

Một lát sau, trên sườn núi đã có bóng người xuất hiện.

Chỉ trong nháy mắt đã tới nơi, người đó chính là Hàm Thanh tay đang cầm một cái hộp gỗ.

Khi xuống tới nơi Hàm Thanh nói với quần tà rằng:

- Mông lão sư, bây giờ lão sư đã chịu buông tha cho tiểu nữ chưa? Mông Kỳ trầm giọng đáp:

- Mông mỗ làm sao biết được cuốn kiếm phổ trong hộp của lão sư thật hay là giả.

Hàm Thanh cười nhạt nói tiếp:

- Sao Khúc Tĩnh Bình lại sai những phé vật tới như thế này, nếu lão sư không biết kiếm phổ thực hư ra sao...

Tà Kỳ vội tiến lên, vừa cười vừa đỡ lời:

- Cốc lão sư là người rất thẳng thắn, chắc kiếm phổ ở trong hộp không phải là giả đâu, xin Mông lão sư chớ có hiểu lầm như thế...

Nói xong y đưa mắt ra hiệu bảo Vu Phục đỡ lấy cái hộp gỗ của Hàm Thanh.

Vu Phục hiểu ý vội tiến lên, định giơ tay ra đỡ thì Hàm Thanh đã quát:

- Hãy khoan.

Vu Phục ngơ ngác ngừng chân vội hỏi:

- Chẳng lẽ Cốc lão sư đã hỏi hận hay sao? Hàm Thanh mặt lạnh như tiền nói tiếp:

- Chưa tha tiểu nữ, khi nào mới chịu đưa kiếm phổ cho các người.

Vu Phục đảo tròn đôi ngươi một vòng, rồi đáp:

- Nếu vậy, xin Cốc lão sư đưa hộp kiếm phổ cho Mông Kỳ và một tay thì kéo lệnh ái, như vậy có phải là công bằng không? Hàm Thanh gật đầu đáp:

- Như vậy cũng được.

Nói xong, lão hiệp từ từ tiến tới trước mặt Mông Kỳ, nhưng lão hiệp chưa tới nơi thì Mông Kỳ đã cười nhạt lên tiếng luôn:

- Cốc lão sư để hộp gỗ xuống đất, Mông mỗ quyết không đã thương lệnh ái đâu.

Hàm Thanh lớn tiếng cả cười để hộp gỗ xuống đất và lui luôn ra ngoài hai trượng.

Mông Kỳ dắt Ngọc Trân đi tới cúi xuống nhặt cái hộp đồng thời buông tay thả Ngọc Trân ngay.

Ngọc Trân đã được thoát nạn, vội chạy tới cạnh mẹ, hậm hực nói:

- Mẹ khi nào con chịu để cho lão tặc đi một cách dễ dãi như thế.

Nhân Chân an ủi con gái rằng:

- Con cứ nhẫn nại đi thể nào chả có ngày trả thù này.

Mông Kỳ tha Ngọc Trân rồi, trong lòng hơi hối hận, vì y sợ nhờ trong hộp trống không, không có kiếm phổ thì có phải là bị lão già họ Cốc đánh lừa và người trong võ lâm chê cười không? Nên y vội mở cái hộp gỗ ra xem, quả thấy bên trong có một cuốn sách, giấy đã vàng khè cũ kỹ vô cùng, trên có đề bốn chữ "Ca Diệp Kiếm Phổ" y vội giở từng trang một ra xem, thấy những chữ viết ở bên trong cũng cổ kính như màu giấy, nhưng toàn là chữ Phạn, tuy y không biết đọc nhưng cũng đoán chắc cuốn sách này chính là kiếm phổ thật đấy.

Quần tà vội chạy lại xem xét một hồi, Vu Phục khẽ nói:

- Chắc là kiếm phổ thật đấy.

Bỗng từ xa có một tiếng rú rất thánh thót vọng tới làm chuyển động cả sơn cốc. Vợ chồng Hàm Thanh, Điền Trì Diệu Tú và Ngọc Trân nghe tiếng rú ấy đều mừng rỡ vô cùng trái lại quần tà hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Mông Kỳ vội cắt cái hộp gỗ vào trong túi rồi quát bảo:

- Đi! Quần tà vội lần lượt rút lui.

Trong khi quần tà đi mất dạng thì Lạc Dương đã như bay phi tới.

Hàm Thanh ôm bụng cả cười nói:

- Mưu kế của thiếu hiệp quả thật cao minh vô cùng.

Ngọc Trân trông thấy Lạc Dương liền hờn giận nói:

- Thiếu hiệp rời khỏi tôi lúc nào thế, nhờ Mông Kỳ giở độc thủ ra, có phải tôi bị lụy vì thiếu hiệp không? Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tại hạ ẩn núp trên đỉnh cây gần đây, không rời khỏi cô nương một giây phút nào cả.

Cho tới khi Mông Kỳ buông tay cô nương rồi, tại hạ mới chạy vào thung lũng đằng kia kêu rú để dọa nạt quần tà, xin cô nương chớ hiểu lầm.

Ngọc Trân lườm chàng một cái, nũng nịu và hờn giận nói tiếp

- Tôi bị móng tay quý của Mông Kỳ bóp đến thâm tím, thiếu hiệp thương tôi cái gì nào? Lạc Dương nghe nói lớn tiếng cả cười, rồi cùng vợ chồng Hàm Thanh, Điền Trì Điều Tú đi thẳng lên trên núi. Ngọc Trân thấy vậy bực mình vô cùng phùng mồm trợn mép mà theo sau các người đi lên...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thần Vật Quyển Rũ Dụ Chàng Vào Tròng

Khi về tới động phủ, Đức Luân với ông cụ đang ngồi chuyện trò với nhau, trông thấy Hàm Thanh các người bước vào ông cụ liền vừa cười vừa hỏi:

- Thanh nhi, bọn ma quỷ đã trúng kế ta rồi khỏi nơi đây chưa? Giọng nói của ông già rất thanh, hiển nhiên là bệnh đã khỏi hơn một nửa rồi.

Hàm Thanh thấy vậy mừng rỡ vô cùng, vội đáp:

- Tuy chúng đã trúng kế đi rồi, nhưng chi sợ Khúc Tinh Bình biết đó là cuốn kiếm phổ giả thôi.

Ông già cả cười nói tiếp:

- Mười tên Khúc Tinh Bình cũng không sao biết được thực hư, như vậy thù lớn của cha đã trả được mà không tổn một chút hơi sức nào.

Hàm Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Cha nói như vậy là nghĩa lý gì, xin thứ lỗi con không hiểu gì hết.

Ông già vừa cười vừa đáp:

- Tất nhiên là con không hiểu, những chữ ghi ở trong cuốn kiếm phổ đó rất thâm ảo, cha đã tốn mấy chục năm công lực mà không hiểu được hết, mới chỉ học được có một nửa mà đã xưng hùng xưng bá trong võ lâm rồi. Còn nửa cuốn sau, cha đã sửa đổi năm chỗ cốt yếu nhất, đáng lẽ phải, cha viết sang trái, đáng lẽ trên, cha viết xuống dưới. Tất cả năm nơi đó đều đảo ngược như vậy thì Tinh Bình biết sao được, y chỉ thấy nửa cuốn trên oai lực của kiếm pháp quả thật vô biên. Như vậy y làm sao biết được nửa cuốn sau đã bị sửa đổi, phải khi nào y đấu với các tay cao thủ của võ lâm, lúc đấu đến kịch liệt thì khí huyết của y sẽ chạy ngược vào tạng phủ rồi mồm phun máu bầm ra mà chết, tới lúc y sắp chết rồi mới biết kiếm phổ kia là giả thì đã muộn rồi.

Hàm Thanh đỡ lời:

- Chỉ mong đúng như lời của cha vừa nói.

Ông già lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Sau này Tinh Bình thế nào cũng bị như vậy, các người cứ mở mắt ra mà xem.

Ngọc Trân bỗng tiến lên nắm tay Lạc Dương và hỏi:

- Thiếu hiệp đã nói rồi lại nuốt lời phải không? Lạc Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại hạ đã nói gì với cô nương?

- Thiếu hiệp bảo cam đoan với tôi là không bị thương, bây giờ tay tôi có dấu năm ngón tay của tên Mông Kỳ, thiếu hiệp nói năng ra sao đây?

- Bây giờ cô nương muốn gì?

- Thiếu hiệp phải dạy tôi mấy thế kiếm thì tôi mới chịu.

Vợ chồng Hàm Thanh thấy con gái mình như vậy, biết đã có lòng yêu Lạc Dương rồi, nên hai vợ chồng cùng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi ngấm ngầm thờ dài một tiếng. Khi Lạc Dương cứu chữa cho người cha, hai vợ chồng Hàm Thanh đã nói chuyện với Đức Luân rồi và biết Lạc Dương là người đã có thân thể nên hai vợ chồng đều rầu rĩ vô cùng.

Lúc ấy Lạc Dương lớn tiếng cười và đáp:

- Ca Diếp Kiếm Pháp của lệnh tổ với lệnh tôn, lệnh đường có thể nói là thiên hạ vô song, tài ba của tại hạ y như ngọn lửa của con đom đóm so sánh sao được với ánh sáng của mặt trăng, cô nương không học hỏi kiếm pháp vô địch mà lại học hỏi tài ba hèn mọn của tại hạ như vậy làm chi? Ngọc Trân nhất

định không nghe lời cứ bắt Lạc Dương phải truyền thụ.

Ông già nằm trên giường thấy vậy mỉm cười nói:

- Cậu em kia, vừa rồi lão nghe kiểm học của cậu em tinh ảo khôn lường thì cậu cứ truyền thụ cho Trân nhi một thể nửa thức? Bằng không Trân nhi không chịu để yên cho cậu em đâu.

Bất đắc dĩ Lạc Dương phải đáp:

- Kiểm thuật của tại hạ quả thật không dám biểu diễn trước mặt các vị cao minh. Thôi thế này vậy, để tại hạ truyền thụ cho cô nương một thể tay không cướp khí giới nhé.

Ngọc Trân vỗ tay vừa cười vừa đáp:

- Hay lắm! Hay lắm.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Cô nương cứ lấy môn khí giới thường tấn công tại hạ, chứ đừng lấy bảo kiếm của lệnh tôn, bằng không tại hạ không dám thử thách đâu.

Thấy trong động khá lớn rộng có thể thi thố được võ công, Ngọc Trân liền hỏi mẹ mượn cây trường kiếm, cây kiếm ấy mũi tròn chứ không nhọn, rồi nàng nói với Lạc Dương rằng:

- Bây giờ tôi ra tay tấn công nhé.

Nói xong nàng múa kiếm xông lại tấn công Lạc Dương luôn. Lạc Dương hơi quay người nửa vòng rồi giờ nắm ngón tay ra chộp luôn kiếm của nàng nhanh như điện chớp và huyền ảo vô cùng. Mọi người chỉ nghe thấy Ngọc Trân thất kinh la lớn một tiếng và lùi ngay về phía sau hai bước, mặt tỏ vẻ sợ hãi vô cùng. Đồng thời mọi người thấy thanh trường kiếm của nàng đã lọt vào tay của Lạc Dương rồi và chàng ta đang tủm tỉm cười trông vẻ rất ung dung, ai nấy đều kính phục tài ba của chàng vô cùng.

Chờ Ngọc Trân bình tĩnh rồi Lạc Dương mới lên tiếng nói:

- Tay không cướp khí giới là cần phải mắt nhanh tay nhanh và phải nhắm cho thật đúng, như vậy mới không thất thủ, nhưng có lẽ cô nương phải tốn mất năm mười bữa mới có thể học thành công.

Rồi chàng giảng giải một cách kỹ lưỡng cho Ngọc Trân hay, ra tay như thế nào mới bắt trúng được khí giới của đối phương. Ngọc Trân là người rất thông minh, chàng chỉ giảng giải qua loa một cái là nàng đã hiểu thấu ngay. Xong chàng vội yêu cầu Hàm Thanh đưa mình đi cứu Lâu Ung.

Hàm Thanh thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tai kiếp của võ lâm sắp tới rồi, lão đành phải đem hết hơi sức của mình ra giúp thiếu hiệp một phen, nhưng chỗ ở của Khúc Tĩnh Bình bí ẩn và khó kiếm lắm, không những lão không biết, ngay đến gia phụ cũng chưa chắc biết rõ, nhưng bây giờ Khúc Tĩnh Bình đã liên kết với phái Nga Mi, có lẽ y đã bắt đầu bày trận pháp A Tu La rồi. Nơi bày trận pháp đó không phải núi Nga Mi thì núi Đại Lương chỗ ở của y. Khi thời cơ tốt, việc gì cũng dễ giải quyết cả. Xin thiếu hiệp hãy trở về Lư Toàn Cốc trước, mười ngày sau thế nào lão cũng tới.

Lạc Dương nghe nói ân hận vô cùng và nói tiếp:

- Biết thế vừa rồi tại hạ ra tay kiếm chế Mông Kỳ và bắt y đưa tại hạ đi có phải là hơn không.

Ông già ở trên giường vội đỡ lời:

- Cậu bé kia, tuy có võ công tuyệt học thật nhưng Khúc Tĩnh Bình võ công cũng cao siêu vô cùng, có thể nói y là người có hạng trong võ lâm. Huống hồ chỗ ở của y lại bố trí rất nhiều cơ quan máy móc, vào tới đó đâu đâu cũng đều nguy hiểm hết, không nên thị tài mà mạo hiểm như vậy, việc gì cũng nên cẩn thận thì hơn. Bằng không lão không biết sai Hàm Thanh đi trả thù cho mình mà lại chịu nhẫn nại bấy nhiêu lâu làm chi? Lạc Dương cũng biết không nhẫn nại thế nào cũng gây tai họa vào người cho nên chàng thở dài một tiếng và đáp:

- Nếu vậy tiểu bối xin trở về Lư Toàn Cốc đợi chờ lão tiền bối tới vậy.

Nói xong chàng để lại ba viên Trường Xuân Đơn và mấy toa thuốc rồi cùng Đức Luân từ biệt đi luôn. Hai người đi lối khác chứ không đi lối cũ, tiến thẳng về Hằng Sơn. Chiều tối hôm đó hai người đã trông thấy Hằng Sơn và xa xa thấy những đèn lửa của các gia đình thấp thoáng rồi.

Đức Luân bỗng nói:

- Trước khi từ biệt Huyền Dương Tử, người Chương môn của phái Hằng Sơn, thiếu hiệp đoán trước thế nào bọn tà địch cũng trở lại Hằng Sơn để trả thù, chúng ta không phải là những người thiếu lương tâm lúc đi qua Hằng Sơn này, mỗ đệ nghị chúng ta thử vào chùa Phổ Quang một phen. Chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao? Lạc Dương gật đầu đồng ý, cả hai đi tới núi Hằng Sơn liền quay vào chùa Phổ Quang ngay. Chưa tới gần chùa, hai người đã vắng vẳng nghe tiếng la hét ở trong chùa vọng ra, ở ngoài chùa còn hơn mười tên phi đồ mặc áo đen tay cầm khí giới sáng loáng. Chúng vừa trông thấy Đức Luân, Lạc Dương hai người đã quát tháo ngay, rồi có bốn tên phi đồ xông lên liền. Lạc Dương vội giơ tay vươn ra tấn công chớp nhoáng, hai tên phi đồ

đi đầu liền kêu hừ một tiếng, chúng đã bị chàng đâm vào yếu huyệt, vút ngay khí giới xuống. Còn hai tên nữa cũng bị Đức Luân đánh chết ngay tại chỗ. Còn lại mười mấy tên phi đồ thấy vậy cả kinh bỏ chạy. Lạc Dương nhanh như điện chớp phi thân lên, chân đá tay đâm đã đánh ngã hết mười mấy tên phi đồ đó.

Hai người phi thân vào trong chùa ngay và thấy ông già áo xanh lọt lưới lần trước đang múa tit roi đầu với mười mấy đạo sĩ đang bao vây xung quanh. Dưới đất đã có mấy cái xác chết của mấy tên phi đồ và môn hạ của phái Hằng Sơn. Mười mấy đạo sĩ tuy vây đánh ông già áo xanh kia nhưng người nào người nấy đều mang thương tích và có vẻ núng thế.

Trái lại ông già càng đánh càng hăng và càng ra tay ác độc. Ông già thấy Lạc Dương và Đức Luân hiện thân thì tỏ vẻ kinh sợ ngăn người ra và liền nhảy ra xa ba thước và múa roi tấn công ngay Lạc Dương.

Lạc Dương thấy vậy kêu hừ một tiếng, xoay mình tránh né, rồi giơ tay phải ra chop luôn đầu roi của đối phương và giật mạnh một cái. Ông già áo xanh đã bị lôi đâm bỏ về phía trước loạng choạng ba bước. Lạc Dương dùng tay trái chop ngay sau lưng y nhưng ông già áo xanh đã giật mạnh một cái, đã thoát được tay của Lạc Dương và rú lên một tiếng thật dài rồi tung mình nhảy lên đảo tẩu luôn.

Lạc Dương giậm chân một cái rồi lắc đầu thở dài nói:

- Lại để cho y đào tẩu lần nữa.

Một đạo sĩ trung niên tiến lên vái chào và nói:

- Lại được đại hiệp tới cứu giúp lần nữa, tề phái không biết đền ơn đại hiệp như thế nào cho phải. Lần trước khi đại hiệp lên đường có dặn bảo người Chương môn của chúng tôi không nên lộ diện cho nên bọn phi đồ vừa rồi tới nơi cứ đợi gặp người Chương môn.

Lạc Dương vội xen lời hỏi:

- Lần trước chúng bị như thế chưa hoảng sợ hay sao? Đạo sĩ nọ đáp:

- Lần trước chúng hồ nghi là không phải người Chương môn ra tay cho nên lần này chúng quay trở lại xem xét thực hư. Bần đạo thoái thác là người Chương môn đi vắng, nhưng y không tin nên mới ra tay đầu với nhau, cũng may bọn người theo chúng võ công rất tầm thường.

Trong điện bỗng có tiếng nói vọng ra:

- Vô Lượng Thọ Phật! Chỉ thấy Huyền Dương Tử, người Chương môn của Hằng Sơn từ bên trong chạy ra như bay và nói:

- Hai vị đại hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn những xác nằm ngổn ngang trên điện thờ dài một tiếng và nói tiếp:

- Bần đạo kém tài đức không sao bảo vệ nổi các môn hạ được bình yên vô sự, bần đạo rất lấy làm hổ thẹn.

Lạc Dương đáp:

- Người Chương môn không nên nói như thế, đây là số kiếp của võ lâm chứ không phải riêng gì núi Hằng Sơn này bị như vậy. Hiện giờ người Chương môn sức đã hồi phục, qua được một kiếp ngắn ngủi và tạm thời này rồi sẽ được bình yên vô sự mãi mãi chứ không sai, tại hạ còn có việc cần phải đi ngay nhưng sau này thế nào cũng có dịp tái ngộ cùng đạo trưởng.

Huyền Dương Tử còn muốn giữ chàng ở lại nhưng chàng không nghe, ông ta định tiến ra ngoài cửa. Ông ta đứng nhìn theo cho tới khi Lạc Dương với Đức Luân khuất bóng mới thôi.

Lạc Dương và Đức Luân rời khỏi chùa Phổ Quang, khi về tới thị trấn chợ đêm ở đó vẫn chưa giải tán. Hai người cùng vào Đăng Văn Nhạc khách sạn ngủ trọ. Tên phổ ký dẫn hai người vào một căn phòng về phía đông hiên. Phòng tuy sạch sẽ nhưng phòng kê bên ồn ào khôn tả. Lời nói của những người của phòng kê bên nghe rõ ràng lắm.

Tên phổ ký thấy Đức Luân cau mày tỏ vẻ khó chịu, liền gượng cười và nói:

- Hai hôm nay, tiểu điểm đông khách lắm và các phòng khác còn ồn ào hơn phòng này nhiều, xin hai vị hãy nghỉ tạm phòng này một đêm vậy.

Lạc Dương xua tay một cái và dặn bảo tên phổ ký ấy rằng:

- Mau đi sửa soạn com nước cho hai chúng tôi ăn.

Tên phổ ký vâng vâng dạ dạ rút lui ngay.

Lúc ấy Đức Luân nghe thấy phòng bên cạnh có một người lớn tiếng nói rằng:

- Lan cô nương với Quan lão gia từ các người bỗng nhiên vô cớ mất tích trên giang hồ.

Nghe nói phái Nga Mi cầu kết với Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội gây nên, hiện giờ Sơn chủ đang nóng lòng vô cùng, đặc biệt phái Thiếu sơn chủ ra điều tra, nhưng sao đến giờ vẫn chưa thấy Thiếu sơn chủ tới.

Lạc Dương nghe thấy rõ ràng, liền nhìn Đức Luân tìm tìm cười khẽ nói:

- Nhưng không biết Thiếu sơn chủ là ai thế, tại hạ chưa hề nghe thấy chị Lan có người em như vậy.

Nói xong, chàng liền nhìn qua khe ván ngó sang phòng bên. Chàng thấy bên đó có chừng tám chín người ngồi quanh một cái bàn tròn. Trong đó có mấy người ngồi quay lưng về phía mình, nên chàng không trông thấy rõ mặt, cho nên chàng chỉ thấy những người quay mặt về phía chàng. Chàng trông thấy rõ mặt những người đó rồi, liền ngăn người ra. Thì ra mấy người đó chính là Hư Viên đại sư, Kiều Kỳ, Đông Dương chân nhân mà mình đã gặp mặt ở núi Kệ Thạch bữa nọ, chúng thừa lệnh Hách Liên Yên Hâu đi diệt trừ Triệu Tinh.

Đức Luân cũng ngó qua một khe ván khác, thấy vậy liền khẽ hỏi:

- Thiếu hiệp có biết những người này không? Lạc Dương gật đầu, nhưng bụng bảo dạ rằng: "Năm xưa ta với Phàm Nhi lạc ngay ở núi Kệ Thạch, từ đó trở đi, tin tức của Phàm Nhi ra sao ta không biết gì hết, không hiểu bây giờ y sống chết ra sao. Ta vì bận việc không sao đi tìm kiếm y được, thật là có lỗi với y quá, nếu ta và y sát cánh cùng hành hiệp giang hồ có phải là sung sướng biết bao không..." Nghĩ tới đó, cảnh tượng mưa tuyết và núi băng ở Kệ Thạch lại hiện ra trước mắt chàng ngay.

Chàng bỗng thấy Triệu Tinh đứng dậy cung kính nói:

- Thiếu sơn chủ đã tới.

Mọi người ngồi quanh đó đều cung kính đứng dậy, chàng chỉ thấy bóng người thấp thoáng, đã có một thiếu niên anh tuấn và lực lưỡng xuất hiện trong phòng rồi.

Lạc Dương nhìn kỹ mặt thiếu niên đó, kinh ngạc vô cùng, bụng bảo dạ tiếp: "Ra là y!" Thì ra người đó không phải là ai xa lạ mà chính là Phàm Nhi thất lạc cùng chàng ở núi Kệ Thạch. Lạc Dương mừng rỡ vô cùng, đang nghĩ cách làm thế nào được gặp gỡ Phàm Nhi.

Đột nhiên ngoài cửa sổ có một cái bóng người thấp thoáng xuyên qua cửa sổ nhảy vào. Lạc Dương với Đức Luân giật mình kinh hãi quay lại định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Lương Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, cả hai mừng rỡ vô cùng. Đông Bình vội để tay lên môi ra hiệu bảo đừng lên tiếng nói.

Đông Bình đi tới gần khẽ bảo hai người rằng:

- Hiện diệt, kế hoạch của hiện diệt thật là tuyệt diệu. Tin Tổ Lan mất tích đã xáo động cả giang hồ, khiến Hách Liên Yên Hâu đang định xung đột thẳng với phái Nga Mi. Phàm Nhi với hiện diệt tuy có tình rất thân nhưng hiện diệt chớ có nói cho y biết tin tức của Tổ Lan.

Lạc Dương gật đầu vâng lời. Đông Bình lại nói tiếp:

- Phòng gần đây có Tang Lộc nữa. Y thừa lệnh của lệnh sư đến đây để nằm vùng. Nếu có dịp may nào hiện diệt cứ việc liên lạc với y.

Nói xong, ông ta tả hình dáng Tang Lộc cho Lạc Dương biết và nói tiếp:

- Lão xin cảm ơn hiện diệt là có hiện diệt Hằng Sơn mới được bảo tồn.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Sao sư bá lại biết rõ như thế?

- Những kẻ lọt lưới ở Hằng Sơn đều bị lão diệt trừ hết, bọn yêu tà ấy đều là môn hạ của Khúc Tinh Bình, lão đã biết rõ sự thật. Hiện giờ lão còn phải trở về núi một chuyến, chẳng hay hiện diệt với các người ẩn núp ở đâu thế? Lạc Dương bèn kể Lư Toàn Cốc cho Đông Bình hay, nghe xong Đông Bình gật đầu nói tiếp:

- Trong một thời gian ngắn, thế nào lão cũng tới đó gặp các người, nhưng hiện diệt phải chú ý những hành động của các người kẻ bên.

Nói xong, ông ta xưng danh với Đức Luân, hàn huyên vài câu rồi nhảy qua cửa sổ đi luôn. Lạc Dương lại nhìn qua khe vách, thấy Phàm Nhi lên tiếng nói với mọi người rằng:

- Tại hạ đã biết Lan cô nương với Quan lão gia các người có qua tới Võ Đang và còn giải cứu qua nguy nan cho Võ Đang nữa, nhưng khi họ xuống khỏi núi Võ Đang thì không ai biết hết.

Quý Ảnh Từ Kiều Kỳ đáp:

- Thuộc hạ nghe nói Lan cô nương đi cùng với một thiếu niên họ Lạc, hai người yêu nhau lắm.

Phàm Nhi kêu hừ một tiếng và nói:

- Việc này tại hạ biết rồi, nhưng cả thiếu niên họ Lạc đó cũng mất tích, hiển nhiên là bị phái Nga Mi diệt, vừa rồi tại hạ phát hiện rất nhiều cao thủ tục gia của phái Nga Mi ở Hằng Sơn.

Triệu Tinh xen lời hỏi:

- Bọn tục gia của phái Nga Mi hiện giờ ở đâu? Tại sao chúng lại lộ diện ở Hằng Sơn như thế? Phẩm Nhi cười nhạt đáp:

- Chúng ta ẩn núp trên Lương Sơn đã bị chúng biết, suốt dọc đường chúng theo dõi tại hạ tới đây. Có lẽ tối hôm nay chúng thế nào cũng tới đây xâm phạm..

Đang lúc ấy, bỗng ngoài sân có tiếng chân rộn rịp, mọi người mới hay là phở kỵ đem cơm vào. Hai người vội quay trở về chỗ ngồi, tên phở kỵ đem cơm nước và bày trên bàn xong, Lạc Dương và Đức Luân ngồi đối diện nhau ăn cơm, tai thì lắng nghe tiếng nói của phòng kế bên.

Bỗng phòng bên yên lặng như tờ, và nghe thấy một người đi ra ngoài phòng tiến tới trước phòng mình, chỉ thấy cửa phòng có bóng người thấp thoáng một cái, đã thấy Triệu Tinh tùm tùm cười vừa chào vừa nói:

- Tại hạ là Triệu Tinh, đường đột vào đây yết kiến hai vị, mong hai vị lượng thứ cho, vì đêm nay anh em tại hạ trót kết thù kết oán với những người ở giang hồ, đêm nay thế nào cũng không tránh khỏi một trận đấu kịch liệt, mong hai vị nên dọn sang phòng khác mà ở để khỏi bị họa lây.

Lạc Dương đứng dậy đáp:

- Cảm ơn ngài đã cho hay như vậy, nhưng tại hạ hai người xưa nay không hề hỏi thị phi giang hồ, đến lúc đó chúng tôi quyết đóng kín cửa phòng, không ra khỏi ngoài thì thôi, chớ đừng bảo anh em tại hạ dọn sang phòng khác thì xin thứ lỗi chúng tôi không vâng lời được.

Triệu Tinh thấy Lạc Dương trả lời như vậy, liền cau nét mặt lại và nói tiếp:

- Các hạ khó tính thật, không chịu uống rượu mời mà cứ thích uống rượu phạt.

Lạc Dương có vẻ không vui, vội hỏi lại:

- Cùng ở tiểu điểm với nhau, tại sao các hạ lại cứ bắt tại hạ hai người dọn khỏi nơi đây.

Các hạ kết thù kết oán với nhân vật giang hồ thì nên tìm nơi khác mà đấu với nhau, ngài không sợ đấu ở khách điểm như thế này làm cho mọi người kinh hãi hay sao? Triệu Tinh cười nhạt nói tiếp:

- Hai vị cố chấp thành kiến như vậy, chớ sợ hãi bất cập thôi.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có Kiều Kỳ nhảy vào cười lâm lý nói:

- Hai vị chắc là đồng đảng của phái Nga Mi định ở trong phòng này nghe lỏm chuyện chúng ta phải không. Khôn hồn thì nói rõ lai lịch, bằng không đừng có trách chúng ta ác độc đấy nhé! Lạc Dương tròn trĩnh mắt lên nhìn Kiều Kỳ rồi từ từ tiến lên. Kiều Kỳ thấy vậy quát lớn một tiếng, nhảy xổ lại giơ năm ngón tay ra nhắm vai trái của Lạc Dương chộp luôn. Y ra tay nhanh khôn tả, nhưng Lạc Dương chờ tay y sắp va đụng vào các yếu huyệt, liền cười nhạt một tiếng giơ cánh tay phải lên, giờ thế Độc Xà Tầm Huyết nhắm cánh tay phải đối phương phản công luôn. Thế phản công của chàng kỳ ảo khôn lường và đã chộp được yếu huyệt ở tay Kiều Kỳ ngay. Kiều Kỳ cảm thấy cánh tay tê tái, khí huyết trong người rạo rực, liền kêu hự một tiếng, mặt biến sắc ngay. Triệu Tinh thấy Lạc Dương ra tay kỳ ảo khôn lường, mặt tỏ vẻ kinh hãi.

Đang lúc ấy, ngoài phòng có tiếng người quát lớn vọng vào:

- Các hạ khi người quá đổi.

Tiếng nói đó chưa dứt, Phẩm Nhi phi người lướt vào ngay.

Lạc Dương lạnh lùng đáp:

- Đó là tự các ngươi vào tận phòng người ta hà hiếp người chứ không phải tự chúng ta ra tay trước.

Nói xong, chàng buông tay ra, Kiều Kỳ loạng choạng lui về phía sau ba bước, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, mặt còn vẻ hậm hực. Phẩm Nhi ở ngoài cửa phòng đã trông thấy Lạc Dương ra tay rất huyền ảo chỉ trong nháy mắt đã chộp được tay của Kiều Kỳ rồi. Tiếp theo đó chàng nghe thấy giọng nói của Lạc Dương rất quen thuộc, liền ngăn người ra nhìn.

Lạc Dương quay đầu lại nhìn chàng ta mỉm cười nói:

- Chúng ta gặp gỡ nhau nơi đây, kẻ cũng có duyên phận với nhau đấy. Có chuyện gì mời các bạn cứ ngồi chơi thư thả mà nói, hà tất phải ra tay đấu với nhau như vậy.

Phẩm Nhi nghe tiếng nói của Lạc Dương rất quen thuộc, rồi ngấm nhìn mặt chàng một hồi, giơ tay phải phất lên một cái, ra hiệu cho hai người kia rút lui khỏi phòng. Triệu Tinh với Kiều Kỳ, hai người liền hậm hực rút lui luôn. Đức Luân đã biết ý định của Lạc Dương, liền lớn tiếng gọi phở kỵ đem thêm bát đĩa vào.

Lạc Dương mời Phẩm Nhi ngồi xuống trước rồi mình mới ngồi xuống sau. Hai người ngồi xuống, chàng liền lấy đĩa chằm vào rượu, viết lên trên bàn.

Chàng viết rằng: "Phẩm đại ca, từ khi cách biệt đến giờ đại ca vẫn mạnh giỏi đấy chứ, tiểu đệ là Lạc Dương đây mà." Phẩm Nhi thấy Lạc Dương viết những chữ đó mừng rỡ vô cùng, cũng cầm đũa chấm mực viết trả lời rằng: "Vừa rồi lời nói của các thủ hạ đệ đều là sự thật cả, mong hai vị nghĩ kỹ đi là hơn." Lạc Dương trả lời bằng miệng rằng:

- Lão, hai người tính rất đậm bạc, xưa nay không hay can thiệp thị phi của giang hồ, tối hôm nay, hai anh em lão nhất định đóng cửa phòng không ra bên ngoài, các hạ khỏi phải lo âu như vậy.

Phẩm Nhi lại dùng đũa viết tiếp: "Phong thanh hiền đệ đã kết duyên với Lan cô nương rồi, hiện giờ Lan cô nương ở đâu?" Lạc Dương vội viết trả lời: "Chị Lan các người đã mất tích, tiểu đệ các người đang tìm kiếm, nhưng đã dò biết được một chút manh mối..." Phẩm Nhi đáp bằng lời:

- Hai vị cô chấp như vậy, tại hạ không có cách gì mà khuyên bảo nữa, nếu có việc gì xảy ra, thì đừng có trách tại hạ sao không cho biết trước.

Lạc Dương lại viết tiếp: "Hai tên giặc sói đầu của Nga Mi là Thế Vân và Kim Đình đã cấu kết với tên Khúc Tĩnh Bình, một yêu tà của phái Đại Lượng và đã lâu nay chưa hề lộ mặt, hiện giờ chúng đang gieo gió bão, có lẽ việc mất tích của chị Lan có liên quan đến chúng." Phẩm Nhi ngẫm nghĩ giây lát mỉm cười đứng dậy nói tiếp:

- Nếu tối hôm nay qua được tai biến, sáng mai thế nào cũng gặp lại hai vị.

Nói xong, chàng cáo từ đi luôn. Lạc Dương biết Phẩm Nhi sợ thủ hạ hoài nghi, nên không tiện giữ lại liền tiễn ra ngoài cửa.

Đêm hôm đó, trăng sáng như ban ngày, trên mái nhà bỗng có mười mấy bóng đen xuất hiện, chúng lần lượt nhảy xuống sân mà không có một tiếng động nào cả. Lúc ấy các phòng đèn lửa đều tắt ngóm và không có một tiếng động nào cả. Bỗng có một ông già cao không đầy năm thước, má gỗ mắt lõm, râu xồm cười khanh khách và nói:

- Bọn họ Kiều kia, Khấu Nguyên này tìm kiếm ngươi đã lâu, có mau bước ra không? Phòng kế bên của Lạc Dương bỗng có tiếng kêu kệt một cái, cửa phòng mở toang. Kiều Kỳ bước ra và nói:

- Du hồn dưới kiếm của ta mà còn dám đến đây nộ mạng.

Khấu Nguyên quát lớn:

- Trước kia khác, bây giờ khác, ngươi đừng có đắc chí vội. Bọn họ Kiều nên nhớ ngày này sang năm tức là ngày giỗ đầu của ngươi, còn tặc đạo Đông Dương sao không ra nộ mạng một lượt đi.

Y chưa nói dứt, Đông Dương đạo nhân đã ra khỏi phòng. Phía sau Khấu Nguyên đột nhiên có một thiếu niên áo lam xông lên đón Đông Dương đạo nhân.

Đông Dương đạo nhân ngẩng nhìn thiếu niên áo lam đó một hồi, rồi ngẩng mặt lên trời lớn tiếng cười một hồi và nói:

- Ta tưởng là ai, ra là bọn chuột nhất của Nga Mi, ở ngoài Huyền Dương Cốc, ta tha chết cho ngươi là do lòng nhân từ mà nên, ngờ đâu...

Đạo sĩ chưa nói dứt thì thiếu niên áo lam đã rút kiếm ra xông lại tấn công luôn. Thiếu niên ấy ra tay nhanh khôn tả, Khấu Nguyên cũng múa đơn đao xông lại tấn công vào bụng của Kiều Kỳ luôn. Thế công của y ác độc vô cùng.

Kiều Kỳ, Đông Dương đạo nhân song song nhảy về phía sau năm thước rồi cả hai cùng rút kiếm ra nghênh đón thiếu niên và người lùn kia. Thế là bốn người đấu với nhau. Kiều Kỳ và Đông Dương đạo trưởng cầm Quy Linh và Thái A bảo kiếm sắc bén khôn tả, nên đối thủ cứ phải lui tới tấp. Đang kịch chiến, Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân đồng thanh la lớn một tiếng, song song tung mình nhảy lên trên cao ba thước. Đồng thời cả hai lao hai thanh bảo kiếm lên trên mái nhà. Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân nhảy lên trên cao ba thước liền rút xuống mặt đất kêu bộp bộp, cả hai nằm lăn ra đất không sao cử động được nữa. Phẩm Nhi ở trong phòng đã dẫn mọi người nhảy ra, vừa ra tới sân chàng đã mượn sức tung mình nhảy lên trên cao. Chàng không ngờ hai thanh bảo kiếm lại bị mất như vậy. Chàng vội tung mình nhảy lên trên cao để cướp lại hai thanh bảo kiếm đó, nhưng tới nơi thì hai thanh bảo kiếm đó đã mất tích. Chàng giật mình kinh hãi, chân vừa giẫm vào mái nhà đã cảm thấy phía sau có tiếng gió động lán tới, vội xoay người múa chưởng chống đỡ luôn. Hai bóng người ở trên mái nhà đã bị chưởng lực của chàng rút xuống, còn dưới sân một đấu với một, đâm chém nhau rất kịch liệt.

Phẩm Nhi nhảy xuống dưới đất, xem xét Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân, thấy chân của hai người đều có máu bầm chảy ra và chân đã sưng húp và cả hai đã chết giắc rồi, hiển nhiên là trúng phải ám khí rất độc. Lúc ấy lại có một tiếng kêu rú thảm khốc nổi lên, chàng đã thấy thủ hạ của mình đã có một người té ngã, chàng vội rút thanh Cự Khuyết của mình đeo trên vai ra tấn công luôn. Thì ra, Hách Liên Yến Hâu ở núi Kệ Thạch đã lấy lại được Cự Khuyết và Thanh Hồng song kiếm rồi, y giữ kiếm Thanh Hồng lại để tự sử dụng lấy, còn Cự Khuyết thì giao cho Phẩm Nhi.

Phẩm Nhi vừa múa kiếm xông tới tấn công, bên phái Nga Mi đã có ba người bị gãy tay ngã lăn xuống vũng máu tức thì. Bọn người của phái Nga Mi thấy chàng lợi hại như vậy, liền lần lượt nhảy lên trên mái nhà đào tẩu hết. Người sau cùng còn ném ra một nắm ám khí màu đen, lan rộng ra như một đám mưa rào vậy. Phẩm Nhi múa tít thanh trường kiếm phá tan hết đám mưa ám khí đen ấy. Hư Viên đại sư các người còn muốn đuổi theo, chàng đã quát bảo:

- Không nên đuổi, bọn giặc đã đào tẩu rồi, mau cứu Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân trước.

Tang Lộc ở trong sân, nhặt một mũi ám khí nhỏ như gai và màu đen lên xem, liền cả kinh thất thanh nói:

- Đây là Thấu Cốt Tam Lăng Trâm, một thứ ám khí tuyệt độc của nhà họ Đường ở Tây Xuyên, chuyên môn phá những cương khí và lãnh công hộ thân, thảo nào Kiều lão sư, hai vị chịu không nổi.

Phẩm Nhi ra tay ra rờ ngực của Kiều Kỳ với Đông Bình Dương đạo nhân, thấy ngực của hai người còn ấm, biết hai người đã phong bế tâm huyết để cho chất độc không chạy vào tạng phủ, rồi đợi chờ người cứu chữa cho sau. Chàng móc túi lấy một hòn đá nam châm đưa cho Hư Viên đại sư để vào vết thương ở chân của hai người, hút những độc châm ra. Rồi Hư Viên đại sư lại dùng nội lực của mình dồn vào người của hai người để đẩy máu độc thoát ra ngoài.

Trong khi Hư Viên đại sư và mọi người lo cứu chữa hai người, thì Phẩm Nhi đi lại trong sân ngẫm nghĩ. Chàng cảm thấy hai thanh bảo kiếm Qui Linh và Thái A mất một cách huyền bí vô cùng, không hiểu ai đã ra tay nhanh đến nỗi mà mình không trông thấy kịp, cướp hai thanh bảo kiếm ấy rồi đào tẩu.

Chàng liền tự hỏi: "Chẳng lẽ Lạc hiền đệ đã lấy được chăng. Song kiếm đó vốn là của Tà đại hiệp, do Lạc hiền đệ thấu hỏi về rất phải, nhưng chỉ sợ lọt vào tay yêu tà, thì hậu họa vô cùng." Nghĩ đoạn, chàng liền đưa mắt nhìn vào cửa phòng của Lạc Dương. Tang Lộc ngấm ngấm để ý thần sắc của chàng rồi từ từ tiến lại gần và hỏi:

- Thiếu sơn chủ, chẳng lẽ đôi bảo kiếm thần vật đó đã mất thật chăng? Phẩm Nhi gật đầu nhưng không nói năng gì, Tang Lộc lại hỏi tiếp:

- Thiếu sơn chủ có nghi ngờ hai người ở phòng kế bên cướp được không? Vì lập trường của mình không tiện bên vực Lạc Dương, Đức Luân hai người, Phẩm Nhi đành phải nói rằng:

- Hai người ấy khả nghi thật. Chúng ta đấu kịch liệt như vậy mà họ không những không mở cửa ra nhìn. Khi phi đồ của phái Nga Mi đi rồi mà phòng của họ không có tiếng động gì hết, tuy họ đã nói trước là tuyệt đối không can thiệp vào thị phi của chúng ta, nhất định đóng cửa không ra bên ngoài. Nhưng làm như thế hiển nhiên có trái với đạo nghĩa của võ lâm.

Tang Lộc ngó nhìn cửa phòng của Lạc Dương một cái, rồi khẽ nói:

- Có lẽ họ lấy được đôi bảo kiếm và đã bỏ đi rồi cũng nên, để thuộc hạ phá cửa vào xem xét...

Phẩm Nhi vội khuyên:

- Các người không nên lỗ mãng như thế.

Tang Lộc lại nói tiếp:

- Thuộc hạ đã có cách rồi.

Nói xong, y đi tới trước cửa, giơ tay ra ấn cửa phòng một cái, ngờ đầu cử phòng không cài then, chỉ khẽ đẩy một cái đã mở toang luôn. Tang Lộc ngạc nhiên vô cùng. Y bỗng thấy trong phòng có ánh sáng lửa thấp thoáng. Đức Luân đã quẹt đá lửa thấp sáng ngọn đèn để trên bàn rồi. Lạc Dương nằm trên giường đang ngó nhìn ra bên ngoài, hai mắt của chàng nhìn thẳng vào mặt Tang Lộc.

Đức Luân mỉm cười và nói:

- Mời bạn ngồi chơi.

Tang Lộc biết mình đã đoán sai, nhưng đã trót mở cửa phòng của người ta rồi, y đành đánh liều đi vào bên trong và mỉm cười nói:

- Tại hạ thừa lệnh Thiếu sơn chủ vào đây xin yết kiến hai vị.

Phẩm Nhi ở bên ngoài nghe thấy rõ ràng, ngấm ngấm khiển trách Tang Lộc đã quá đường đột, nhưng chàng biết Lạc Dương không làm khó dễ Tang Lộc đâu, nên cũng không can thiệp vào, rồi tung mình nhảy lên trên mái nhà tìm kiếm xem có vết tích gì không.

Lạc Dương ngồi dậy, và vẫn ngồi như thế mà đã phi thân ra được ngoài phòng nhanh như điện chớp, rồi chàng lại quay trở vào đóng cửa cài then luôn.

Tang Lộc thấy vậy hoảng sợ vô cùng. Lạc Dương mỉm cười nói:

- Tang đại hiệp khỏi phải kinh hoàng, tiểu bối là Lạc Dương, gia sư là Tà Vân Nhạc.

Tang Lộc nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội hỏi lại:

- Có thật là hiền đệ không? Lệnh sư nhờ lão đạo nhân hiền đệ phải nên cẩn thận. Lão đầu thân làm bộ hạ cho Hách Liên Yến Hào cũng là do lệnh sư dặn bảo...

Lạc Dương vội xen lời nói:

- Điều này tiểu bối đã biết rõ, Thiếu sơn chủ cũng là anh em kết nghĩa với tiểu bối. Xin Tang đại hiệp cứ tùy cơ mà khiêu khích Hách Liên Yến Hào kết thù với Nga Mi...

Nói tới đó, chàng khẽ dặn bảo Tang Lộc vài câu, rồi nói tiếp:

- Hiện giờ không phải là lúc chúng ta chuyện trò, xin Tang đại hiệp mau mau rời khỏi phòng này.

Tang Lộc vội cáo từ đi ra luôn thì vừa gặp Phẩm Nhi trên mái nhà nhảy xuống. Phẩm Nhi hỏi y có thấy gì không? Y gượng cười đáp:

- Hai người đó chưa hề ra khỏi cửa phòng nửa bước, phòng ấy chỉ có một lối ra vào thôi, thuộc hạ với Thiếu sơn chủ ở ngoài nói những gì đều bị họ nghe thấy hết, họ mời thuộc hạ đi khám xét, toàn phòng thuộc hạ đã khám xét rồi, không thấy hai thanh kiếm ấy, hiển nhiên không phải họ đã nhúng tay vào.

Phẩm Nhi mặt tỏ vẻ lo âu, hỏi lại Tang Lộc rằng:

- Vậy song kiếm bị ai lấy đi thế? Nếu Sơn chủ biết chuyện thế nào cũng nổi giận. Hà, chúng ta đành thoái thác là bị người của phái Nga Mi cướp mất vậy chứ biết nói năng làm sao nữa? Tuy lòng chàng đã đoán chắc là Lạc Dương thừa cơ đã lấy hai thanh kiếm ấy, nhưng chàng cũng không tin là Lạc Dương có tài ba như vậy. Tang Lộc đã biết lai lịch của Phẩm Nhi rồi, tán đồng còn không kịp chứ đâu dám phản đối.

Lạc Dương với Đức Luân ở trong phòng nhìn nhau cười, rồi chàng nói với Đức Luân rằng:

- Thế nào tại hạ cũng làm cho Hách Liên Yến Hâu phải tin tưởng hai thanh bảo kiếm ấy đã bị người của phái Nga Mi cướp mất.

Đức Luân ngăn người ra hỏi lại:

- Kế của thiếu hiệp ra sao?

- Để tại hạ bàn kế với Tang đại hiệp trước đã rồi hãy nói sau.

Nói xong, chàng đi ra ngoài phòng. Lúc ấy phòng kế bên các người còn đang bận rộn cứu chữa cho Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân.

Tang Lộc đang đứng ở cạnh cửa, Lạc Dương đi đến phía sau y khẽ ho một tiếng. Tang Lộc quay lại nhìn. Lạc Dương ri tai y nói vài lời, Tang Lộc gật đầu luôn. Không ngờ, tình hình đó bị Triệu Tinh trông thấy. Y vội chạy ra trốn mất nhìn Tang Lộc và hỏi:

- Y nói gì với Tang huynh thế? Lạc Dương cười nhạt và đỡ lời:

- Lão chỉ hỏi thăm vết thương của hai người ra sao, việc gì mà bạn phải giận dữ như thế? Y thật chỉ quen cây thần cây thế có khác.

Triệu Tinh cũng cười nhạt một tiếng, vội nhảy ra bên ngoài, giờ nắm ngón tay ra nhanh như điện chớp chớp luôn vào ngang hông của Lạc Dương. Lúc ấy Tang Lộc ri tai khẽ nói cho Phẩm Nhi hay rõ đầu đuôi câu chuyện.

Lạc Dương mặt lạnh như tiền, chỉ hơi né người một cái, tay của Triệu Tinh bắt hụt ngay.

Triệu Tinh đã tức giận. Thật sự ở trước mặt Hách Liên Yến Hâu y chỉ kém về Quan Bằng Cách, Phẩm Nhi và một vài người nữa thôi thì phải nói võ công của y cao siêu nhất, vì vậy mà y rất tự phụ. Thân pháp của y nhanh như gió, hai tay y múa tựa như trăm nghìn chiếc tay vậy, rồi bổng đập, bổng Chop, bổng đâm, bổng chia, nhanh nhẹn khôn tả, nhưng Lạc Dương chỉ giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra cũng đủ làm cho y đâm trượt hết, dần dần y đã bót không ngừng cuồng và kiêu ngạo. Không những thế, trái lại y còn kinh hoàng là khác. Lạc Dương thấy vậy cười nhạt và nói:

- Ngươi không biết điều như vậy, thì đừng có trách lão phu ra tay vô tình.

Nói xong, chàng giờ chưởng lên vỗ hờ vào ngực Triệu Tinh một cái. Triệu Tinh vội giờ tay lên gạt, ngờ đâu thế công đó của Lạc Dương là thế hư, chàng đã xoay tay Chop cổ tay của Triệu Tinh rồi rung mạnh một cái và đẩy đi luôn. Thế là Triệu Tinh không sao đứng vững được, bị Lạc Dương đẩy bắn ra ngoài sân. Nhưng Lạc Dương dùng sức khéo léo nên Triệu Tinh chỉ lộn một vòng đã đứng dậy được, không bị thương mảy may nào.

Phẩm Nhi thấy vậy, sầm nét mặt lại nói:

- Triệu Tinh, trước khi lên đường Sơn chủ đã dặn bảo gì ngươi. Bảo ngươi không được gây thù hằn với người và bảo đừng ra tay nặng đả thương người. Ngươi tưởng trên giang hồ này không còn người nào tài ba bằng ngươi nữa phải không. Thảo nào Sơn chủ vẫn thường nói với ta, bảo ngươi rất kiêu ngạo, tính lại nóng nảy không thể nào giao việc lớn cho ngươi gánh vác được.

Triệu Tinh hổ thẹn vô cùng, hoảng sợ đứng yên không nói nửa lời.

- Nếu không phải lúc này đang dùng tới ngươi thì bốn thiếu chủ đã đem quy luật của bốn sơn ra trị tội ngươi rồi, chém đứt năm ngón tay trái và phế trừ võ công của ngươi ngay.

Triệu Tinh đứng ở đó người run lấy bầy, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, sắc mặt nhợt nhạt như người chết trôi mới vớt lên vậy.

Phẩm Nhi mỉm cười nói với Lạc Dương rằng:

- Lão anh hùng có lòng hỏi thăm đến thuộc hạ bị thương, tại hạ rất lấy làm cảm ơn, Triệu Tinh vô lễ tại hạ đã khiển trách y rồi, mong lão anh hùng miễn thứ cho.

Lạc Dương đáp:

- Có gì đâu mà Thiếu sơn chủ phải xin lỗi như thế. Thương tích của quý thuộc hạ là bị trúng phải ám khí tuyệt độc của nhà họ Đường, tuy đã chữa rồi nhưng phải nghỉ ngơi hai ngày mới được. Tốt hơn hết là ngài để cho hai vị ấy ở lại đây nghỉ ngơi hai ngày, bây giờ phải Nga Mi đầu độc võ lâm, người trong thiên hạ ai ai cũng biết hết, nên quý vị có nóng lòng sốt ruột cũng không được. Theo ý tại hạ thì việc này nên chậm tiến thì hơn.

Phẩm Nhi làm như không quen biết thật, sốt sắng mời Lạc Dương vào phòng ngồi chơi.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Lão cần phải đi Yên Vân ngay, sau này có dịp may thế nào cũng tái kiến.

Nói xong, chàng chấp tay chào Phẩm Nhi một cái, rồi cùng Đức Luân rời khỏi khách điểm, liền quay về phía sau, nhảy vào trong khách điểm, leo lên đóng rạ ở trong một cái phòng nhỏ lấy hai thanh bảo kiếm Linh Qui và Thái A ra rồi đi luôn. Hai người đi rất nhanh, không đầy hai tiếng đồng hồ đã tới Hàng Dương. Lạc Dương kiếm một đệ tử của Cái Bang dẫn mình đi gặp Cái Bang đường chủ của nơi đó. Thì ra Đường chủ Cái Bang của nơi đó là một lão ăn mày chột mắt, họ Đỗ tên Huy và đóng đô ở trong một cái miếu nhỏ đổ nát, tại dưới chân thành.

Vừa gặp Đỗ Huy. Lạc Dương vội hỏi:

- Thành này có thợ rèn nào đánh khí giới rất tinh xảo không? Đỗ Huy ngẫm nghĩ giây lát mới đáp:

- Ở cửa Bắc có một nhà tên là Lý Thị Thuật, tuy không giỏi lắm, nhưng những khí giới của y làm ra rất bền bỉ.

- Đường chủ mau đi kiếm y tới đây.

Đỗ Huy vâng lệnh vội đi luôn. Lạc Dương lại bảo một tên môn hạ khác của Cái Bang lấy giấy bút ra cho mình. Chàng vẽ luôn hình của hai thanh bảo kiếm Linh Qui và Thái A.

Một lát sau, Đỗ Huy đã dẫn một ông già tuổi ngoài sáu mươi bước vào, hai bàn tay của ông ta bị chai rất dày, râu cũng đã hoa râu rồi. Lạc Dương liền chỉ vào tờ giấy vẽ hai thanh bảo kiếm và hỏi:

- Trong một ngày trời, lão trượng có thể làm được hai thanh kiếm như thế này không? Ông già ngần người ra trong giây lát, rồi hỏi lại:

- Lão hiệp muốn bảo lão một ngày đánh xong hai thanh kiếm này ư?

- Chỉ cần theo đúng kiểu mà thôi. Không cần thép già hay non và đánh cho thân kiếm thật bóng nhoáng, trong một tháng trời không bị hoen rỉ là được rồi. Đánh xong, lão sẽ tặng một số tiền rất hậu hĩ.

Nói xong, chàng đưa một nén bạc nặng năm mươi lạng cho ông già. Nghĩ ngơi giây lát, ông già mới dám đưa tay ra đỡ và trả lời chàng rằng:

- Canh ba đêm nay lão sẽ đem hai thanh kiếm đến.

Lạc Dương lại dặn bảo ông già ấy rằng:

- Việc này phải giữ kín đừng có tiết lộ cho ai, một tháng sau, lão sẽ tặng thêm một trăm lạng bạc cho lão trượng nữa.

Ông già nghe nói khoái chí vô cùng, vừa cười vừa đáp:

- Lão xin giữ kín chuyện này.

Nói xong, ông ta gấp tờ giấy của Lạc Dương trao cho, bỏ vào túi và đi ngay. Lạc Dương lại ri tai Đỗ Huy vài lời. Đỗ Huy cũng vâng lời đi luôn.

Tối hôm sau, nhà phú thương Hàn Tôn Dư ở Trường Sa bỗng có hai người dạ hành vào ăn trộm rất nhiều vật quý báu và còn đả thương mấy người võ sư hộ vệ nữa! Theo lời các võ sư nói, thì hai tên đạo tặc ấy, mỗi người cầm một thanh kiếm sáng quắc, sắc bén khôn tả, nên khí giới nào va chạm phải hai thanh kiếm ấy cũng bị gãy ngay...

Nhưng võ công của hai đạo tặc ấy không cao siêu lắm. Tin ấy đã làm chấn động cả thành phố Trường Sa, Phẩm Nhi hay tin vội dẫn người tới Trường Sa ngay...

Chiều tối ngày thứ ba, Lạc Dương với Đức Luân ẩn núp trong một khu rừng tại ngoài thành Nhạc Dương. Cả hai cùng ngồi dưới đất, mỗi người vai đeo một thanh trường kiếm rất cổ kính, trước mặt hai người còn có một cái túi vải lam dài và nặng chình chịch. Thì ra bên trong là hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu. Hai người đang ngồi ăn thịt bò khô và bánh mì thì bỗng thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp chạy vào trong rừng.

Lạc Dương liền nói:

- Đỗ Huy đã tới, chắc y thế nào cũng có tin cho chúng ta hay.

Chàng vừa nói dứt, Đỗ Huy đã tới nơi, vái chào và nói:

- Hiện giờ bọn người của phái Nga Mĩ đang ở trong một khách sạn lớn tại thành phố Nhạc Dương.

Lạc Dương bỗng đứng dậy, hỏi:

- Bên Hằng Sơn giáo có tin tức gì không? Đỗ Huy đáp:

- Họ đang đi tới Trường Sa.

- Được, Đường chủ kiểm một dịp may để gặp mặt Tang Lộc.

Nói tới đó chàng tả hình dáng của Tang Lộc cho Đỗ Huy và nói tiếp:

- Đường chủ nói kế hoạch của tại hạ cho Tang đại hiệp nghe, chắc đêm nay bọn người của phái Nga Mĩ thế nào cũng lấy trộm đôi thanh kiếm giả của tại hạ. Còn việc sau đó, y sẽ tự biết ra tay, khỏi cần phải dặn thêm.

Đỗ Huy vâng lệnh đi luôn. Lạc Dương và Đức Luân hai người vội trở về thành Nhạc Dương ngay.

Trong khách sạn Cửu Đại, đèn đuốc sáng choang. Trong khách sảnh, Khấu Nguyên và các người đang ngồi nhậu nhẹt. Chúng uống đã khá nhiều rồi mà vẫn tiếp tục nhậu như thường.

Bỗng có một thiếu niên áo trắng đi nhanh như bay, tiến vào trong sảnh, lớn tiếng kêu gọi:

- Hoa đại ca! Mọi người đang vui vẻ chuyện trò và nhậu nhẹt, thấy vậy đều ngưng chén, im hơi lặng tiếng ngắm nhìn thiếu niên áo trắng kia.

Thiếu niên mặc áo lam ngồi ở trong phòng, vội hỏi lại:

- Thọ hiền đệ muốn nói gì thế? Thiếu niên áo trắng đáp:

- Hoa đại ca, vừa rồi tiểu đệ vào đi tiểu bỗng thấy hai người mặc võ trang màu đen đi theo phố kỵ vào trong khách sạn. Chúng mặt mày lem luốc, vẻ mặt hoảng hốt. Tiểu đệ nghi ngờ đưa mắt nhìn họ. Ngờ đâu, họ thấy tiểu đệ nhìn lại càng hoảng sợ thêm. Sau tiểu đệ thấy mỗi tên đeo một thanh bảo kiếm ở trên vai trông rất cổ kính. Tiểu đệ đi tới gần xem mới hay hai thanh kiếm đó là Linh Qui và Thái A, có lẽ hai tên trộm lấy trộm vật báu ở nhà Hàn Tôn Dư, chính là chúng cũng nên.

Thiếu niên áo lam nghe nói vội đứng dậy hớn hờ hỏi:

- Thọ hiền đệ trông không lầm đấy chứ? Hai thanh bảo kiếm đó chính là vật của bốn phái cần phải cướp được. Hiện giờ hai người đó ở đâu? Thiếu niên áo trắng ngần nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Hình như họ ở cái phòng riêng biệt ở bên phía bắc thì phải.

Thiếu niên áo lam khẽ quát bảo:

- Nếu vậy, hai anh em chúng ta đi luôn.

Y cùng thiếu niên áo trắng song song ra khỏi khách sảnh ấy. Một cái phòng lơ lửng ở bắc hiên, trong phòng đèn lửa sáng choang trên giấy cửa sổ hiện ra hai bóng người đang thi thắm với nhau. Tiếng nói của họ rất khẽ, chỉ thỉnh thoảng có tiếng cười là bên ngoài có thể nghe thấy thôi, hình như hai người đang có việc gì rất đặc chí vậy.

Hai thiếu niên nhẹ nhàng nhảy lên trên mái nhà rồi đu người xuống trước cửa sổ.

Thiếu niên áo lam lấy ngón tay thấm nước bọt đục thủng giấy dán trên cửa sổ để ngó vào bên trong. Y thấy hai ông già xấu xí khôn tả đang ngồi đối diện với nhau, trên bàn có một gói châu báu, toàn những vật quý giá, một trong hai ông già vừa cười vừa nói:

- Chỗ này cũng đủ cho chúng ta dùng suốt đời rồi. Từ nay trở đi chúng ta rửa tay không phải dùng nghề trộm cướp như trước nữa.

Người thứ hai vừa cười vừa đáp:

- Có lẽ đây là số trời, sự thật với võ công của chúng ta tầm thường như thế này thì làm được trò trống gì. Nếu không có một đôi bảo kiếm giúp sức.

Nói xong, y giờ tay lên rút thanh kiếm trên vai ra. Dưới ánh sáng nến, thanh kiếm đó tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hư Hư Thật Thật Như Ân Như Cừ

Hai thanh bảo kiếm đó là Cự Khuyết và Thanh Hồng có từ hồi Xuân Thu nên hai thanh kiếm rút ra khỏi bao, căn phòng đó liền sáng tỏ như ban ngày vậy.

Bên ngoài có hai đôi mắt thèm thường cứ nhìn chòng chọc vào trong phòng không chớp, lòng ngứa ngáy chỉ muốn phá cửa vào cướp thanh kiếm đó mới hả dạ. Nhưng chúng lại sợ đôi kiếm ấy sắc bén, cho nên cố nén lửa giận, để tùy cơ lấy trộm sau.

Ông già rút kiếm ra xem, đắc chí cười ha hả, rồi lại cắm kiếm vào trong bao trịnh trọng nói tiếp:

- Sáng sớm mai, chúng ta phải mau trở về nhà để mua ruộng tạo nhà phong đao quy ẩn, từ nay trở đi, chúng ta không phải sống cuộc sống mạo hiểm như trước nữa.

Ông già thứ hai vừa cười vừa đáp:

- Đề nghị như vậy từ lâu rồi, nhưng khôn nổi làm ăn suốt đời mà không dư dật đồng nào, nếu rửa tay không đi ăn trộm nữa thì vợ con mình lấy gì mà ăn.

Hai người mừng rỡ vui vẻ, ăn nhậu. Cả hai ăn nhậu hơn tiếng đồng hồ mới xong, khiến đôi thanh niên núp bên ngoài nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Lúc ấy, Khấu Nguyên cũng tới nơi, chỉ đợi chờ hai ông già nọ say sưa và vào lấy trộm hai thanh bảo kiếm ấy thôi.

Quả nhiên giây phút sau hai ông già đó đã loạng choạng tắt đèn lên giường ngủ, chỉ giây phút sau tiếng ngáy vang động cả phòng.

Khấu Nguyên vội móc túi lấy một con tiền hạc bằng đồng ra, trong đó có mê hồn hương. Y kê mồm con hạc vào khe cửa, rồi ngậm đuôi nó từ khe thổi hơi khói vào bên trong.

Một lát sau, tiếng ngáy ở trong phòng yên dần, hiển nhiên hai người đã ngủ say như chết rồi. Thiếu niên áo trắng khẽ nói với Khấu Nguyên rằng:

- Chắc chúng ngủ say rồi, nhưng cái trò dùng mê hồn hương này không được chính đại cho lắm.

Khấu Nguyên khẽ cười và đáp:

- Đó gọi là dùng nghề của người ấy mà trị người ấy, chúng đều là trộm cướp hạ ngũ môn, bây giờ chúng ta dùng những trò hạ ngũ môn này đối phó chúng, không ai chê cười chúng ta hết, để lão phu vào lấy kiếm đó cho.

Thiếu niên áo trắng gật đầu nói tiếp:

- Nhưng Khấu lão sư đừng có giết chết họ nhé, vì giết chết họ sẽ làm to chuyện ra.

Chúng ta chỉ lấy song kiếm của họ thôi, dù họ thức tỉnh có biết mà cũng không dám kêu la.

Khấu Nguyên đáp:

- Được rồi, lão biết lắm.

Nói xong, y rút một con dao găm ra khẽ nạy cánh cửa sổ lên, rồi chui tay vào bên trong nhanh vô cùng.

Y vào tới nơi thấy hai người nằm ngửa trên giường, mồm sùi bọt mép, ngủ say như chết, hai thanh bảo kiếm để bên cạnh.

Khấu Nguyên mừng rỡ vô cùng, rón rén đi đến gần, cầm hai thanh bảo kiếm lên mà hai người nọ không hay gì cả, biết thuốc mê của y đã thấm, phải đến trời sáng tỏ, hai người đó mới tỉnh được.

Thiếu niên áo trắng ở bên ngoài nóng lòng sốt ruột vội gọi:

- Quý Ảnh Tử Kiều Kỳ các người đã xuất hiện ngoài cửa điểm rồi, Khấu lão sư mau ra đi.

Khấu Nguyên nghe gọi, vội nhảy ra cửa sổ bên ngoài, chân chưa xuống tới đất đã vội hỏi:

- Có thật không? Thiếu niên áo trắng đáp:

- Vừa rồi chòi canh ngầm của chúng ngoài điện cho hay, sao lại không thật.

Khấu Nguyên cười nhạt nói tiếp:

- Có hai thanh bảo kiếm này rồi, còn sợ gì bọn chuột nhất ấy nữa.

Nói xong, trao thanh kiếm cho thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên ấy đỡ lấy và nói tiếp:

- Đã được song kiếm này, chúng ta phải nên về núi trả lời ngay mới phải, bằng không còn ở lại đây, nhờ bị người khác cướp mất thì sao, chúng ta cũng biết người Chưởng môn nghiêm khắc lắm. Bây giờ chúng ta nhường nhịn họ một chút không phải là hèn kém, sau này sẽ có dịp bắt hết chúng. Chúng ta cứ rút lui ngay thì hơn.

Thế rồi cả ba quay trở về phòng, gọi các đồng đảng đi về Nga Mi ngay.

Lạc Dương với Đức Luân giả dạng làm hai người ăn trộm thấy chúng đã đi rồi, liền mỉm cười.

-oOo-

Hồ Động Đình ở vào giữa hai tỉnh Hồ Nam với Giang Tây là một cái hồ nước ngọt lớn nhất ở Trung Quốc, nơi đó có nhiều tôm cá, sản xuất hoa sen và củ ấu nữa.

Hàng năm cứ đến mùa nước lên, tức vào hồi tháng ba, tháng tư, hồ đó sóng gió rất lớn, càng tăng thêm vẻ đẹp.

Hãy nói Phàm Nhi dẫn Quỷ Ảnh Từ các người đuổi theo bọn Nga Mi chỉ cách nhau trước sau một dặm thôi.

Lúc ấy trong lòng Phàm Nhi rất mâu thuẫn vì chàng đã biết rõ ý muốn của Lạc Dương rồi. Tuy Hách Liên Yến Hân có ý muốn xưng hùng xưng bá trong võ lâm như vậy là không nên không phải, nhưng dù sao y cũng là người có công truyền thụ võ nghệ cho chàng, và lại còn nhận chàng làm con nuôi, nuông chiều khôn tả. Bây giờ mình lại dồn ông ta vào trống của Lạc Dương để gây oán với phái Nga Mi và Khúc Tĩnh Bình, lưỡng hồ tương tranh, thế nào cũng có một con bị thương, vạn nhất ông ta mệnh hệ nào, như vậy có phải là mình cũng có lỗi không.

Cho nên chàng càng nghĩ càng không yên là thế.

Trong khi đi đường, Tang Lộc lúc nào cũng đi cạnh chàng để ý xem cử chỉ của chàng, y thấy Phàm Nhi lẳng lặng không nói năng gì, lúc nào cũng cau mày lại, đã biết chàng ta đang nghĩ gì rồi, ông ta liền hỏi chàng rằng:

- Thiếu sơn chủ có việc nan giải phải không? Phàm Nhi ngẩn người ra, hồ nghi hết sức, rồi hỏi lại:

- Sao Tang lão sư lại biết tại hạ đang suy nghĩ một việc nan giải? Tang Lộc đáp:

- Thật không giấu giếm gì Thiếu sơn chủ, lão là bạn vong niên với Tà đại hiệp. Lần này lão đến gia nhập môn hạ của lão sơn chủ là cũng do Tà đại hiệp sai tới.

Phàm Nhi nghe nói giật mình kinh hãi, chưa kịp lên tiếng hỏi thì Tang Lộc nghiêm mặt nói tiếp:

- Thiếu sơn chủ, xin nên coi trọng chúng sinh của võ lâm, đừng vì ân oán riêng tây của mình mà trừ trừ như vậy, làm hỏng hết đại cuộc. Thiếu sơn chủ biết dụng ý của đại hiệp không ngoài vấn đề bảo tồn Hách Liên lão sơn chủ. Lão sơn chủ đi qua Lư Sơn, sợ dĩ không ra tay là vì thấy Lạc Dương với Lan cô nương đã yêu nhau như vậy và sợ Lan cô nương vì yêu mà sinh hối hận. Lão sơn chủ là người từng trải, nên cũng sợ Lạc Dương với Lan cô nương đi theo lớp bánh xe của mình...

Phàm Nhi nghe nói ngấm ngầm gật đầu. Tang Lộc lại nói tiếp:

- Lão sơn chủ võ công trác tuyệt muốn độc bá Trung Nguyên, hùng tâm tráng chí này, người luyện võ nào cũng đều có cả, chỉ sợ ông ta bị sa lầy quá sâu không thể tự rút ra được, rồi đi ngược đường biến thành một kẻ rất hung ác. Nếu không để cho ông ta bị thất bại đôi chút, thì dù ai khuyên ngăn thế nào ông ta cũng không chịu nghe đâu. Thiếu sơn chủ, lão không biết ẩn nói, có nhiều điều không nên không phải, mong Thiếu sơn chủ đừng trách cứ.

Phàm Nhi nghe nói thở dài một tiếng rồi đáp:

- Lúc này tại hạ tựa như mình ở dinh Tào Tháo mà lòng ở bên Lưu Bị, chỉ sợ làm lỡ mất tính mạng của lão sơn chủ mà thôi.

- Mưu kế của Tà đại hiệp không sai chút nào, và lại Lan cô nương khi nào lại để cho cha mình toi mạng như thế.

- Tại hạ đã quyết định rồi, xin Tang lão sư đừng có để lộ tung tích khỏi phải mang họa diệt thân, thì lúc ấy tại hạ muốn giúp cũng không sao giúp nổi.

- Việc này lão đã biết rồi.

Kiều Kỳ với Đông Dương chân nhân đi theo sau, tuy thấy Thiếu chủ chuyện trò với Tang Lộc, nhưng không nghe gì nên không nghi ngờ chút nào.

-oOo-

Hãy nói bọn môn hạ của Nga Mi cứ cầm đầu chạy thẳng, đi một ngày sắp tới huyện Thạch Môn, lúc ấy đã là giờ thân. Tiếng đồn đi rất nhanh chóng, chúng vừa đi tới đó đã nghe thấy người ta nói, bọn Nga Mi ở trọ khách sạn tại Lư Sơn Môn dùng thủ đoạn hạ ngũ môn lấy trộm được hai thanh bảo kiếm.

Lại có một tin đồn nữa, Hách Tổ Lan bị phái Nga Mi bắt giữ đem giam ở chỗ ở của Khúc Tĩnh Bình để làm con tin. Các môn phái của võ lâm đang nổi lên làm khó dễ với phái Nga Mi.

Hai thiếu niên của phái Nga Mi đã lấy trộm được hai thanh bảo kiếm đó là môn đệ của Kim Đình Thượng Nhân, võ công rất cao siêu. Thiếu niên áo trắng họ Hoa tên là Kỳ, còn thiếu niên áo lam họ Thâm tên là Thọ. Chúng nghe thấy giang hồ đồn đại như vậy, càng nghe càng tức giận, vì giang hồ võ lâm lại cho phái Nga Mi của chúng là vạn ác và cũng là cái đích của mọi người dùng để bắn tên nữa. Cho nên Hoa Kỳ có vẻ không yên nói:

- Thọ đệ, việc này biết làm sao bây giờ đây, những tin đồn đó rất bất lợi cho môn phái chúng ta.

Thâm Thọ cười nhạt đỡ lời:

- Chúng ta cứ coi những tin đồn đó thất thiệt thì thôi, việc gì mà phải lo âu, dù trời có sụp xuống, thì đã có người Chưởng môn chúng ta chống đỡ rồi.

Hoa Kỳ lại nói tiếp:

- Chuyến này về tới Nga Mi phải đi hàng ngàn dặm đường. Nhỡ giữa đường bị người ta cướp mất song kiếm thì chúng ta còn mặt mũi nào gặp người Chưởng môn nữa.

- Hồi này Hoa huynh càng ngày càng nhát thêm, với võ công của hai chúng ta, lại có thêm hai thanh bảo kiếm này, thử hỏi như thế còn ai dám động đến chúng ta nào? Hoa Kỳ biết tính của Thâm Thọ xưa nay rất kiêu ngạo và không coi trọng đại cuộc, càng nói nhiều càng làm cho chàng ta nói bướng thêm. Vì vậy, y không nói nữa.

Lúc ấy, mặt trời đã lặn, mặt trăng đang từ từ mọc lên, chỉ còn mười dặm đường nữa là Hoa Kỳ đã đi đến huyện Thạch Môn. Đó không phải là đường cái quan, toàn là đường núi, đá mọc lóm chóm, cây cối mọc um tùm.

Bỗng trong rừng tối có tiếng rú rất thánh thót vọng ra. Và tiếng rú ấy vừa lớn và dài, mãi mãi không ngớt, khiến cây cối và sơn cốc cũng bị rung động.

Hoa Kỳ các người nghe thấy tiếng rú đó biết điềm chẳng lành, ai nấy đều ngừng chân lại phòng bị. Bỗng thấy trong rừng có mười mấy cái bóng đen tựa như bóng ma nhảy ra.

Những bóng đen đó vừa tới gần thì Hoa Kỳ các người đã nhận ra là bọn Kiều Kỳ, liền giật mình kinh hãi.

Kiều Kỳ tới rất nhanh, chỉ thoáng cái đã đến nơi, liền nhìn thẳng vào mặt Hoa Kỳ cười khinh và hỏi:

- Bọn chuột nhắt Nga Mi kia, dù các người có bay lên trên trời, Kiều mỗ cũng đuổi kịp.

Khôn hồn thì mau trao song kiếm ra đây, Kiều mỗ sẽ không truy nã.

Hoa Kỳ biết việc đã như thế, dù có trả lời cũng vô ích, vội ra hiệu cho Thâm Thọ, rồi cả hai cùng rút kiếm ra khỏi bao.

Bỗng có tiếng cười ha hả thật lớn, rồi một bóng người nhảy tới đứng giữa hai bên, người đó nhìn Hoa Kỳ và nói:

- Mỗ với Kim Đình Thượng Nhân quý chưởng môn là bạn cũ. Phong thanh người đã lấy được song kiếm, sao không về Nga Mi ngay, việc nơi đây để mình mỗ đối phó cho. Đi mau! Hoa Kỳ thấy người đó mặt lạnh lùng và xấu xí khôn tả, trên trán lại có vết sẹo dài chừng ba ngón tay, hai mắt như mắt báo lông lánh có thần.

Hoa Kỳ ngăn người ra ngắm nhìn, vì chưa nghe thấy sư phụ nói tới có người bạn nào có hình dáng như vậy, đang định lên tiếng hỏi...

Người nọ đã sầm nét mặt lại quát lớn:

- Sao người không chịu nghe lời, mỗ...

Y chưa nói dứt, Kiều Kỳ đã giơ mười ngón tay ra xông lại chop luôn.

Thế công ấy ác độc khôn tả và không có một tiếng gió động nào hết.

Hình như lưng người đó có mắt thì phải, chỉ thấy y hơi né sang bên một cái, tay của Kiều Kỳ tấn công huyệt luôn. Người nọ thấy Kiều Kỳ đâm bổ về phía trước một bước, cười nhạt một tiếng, xoay tay chop cánh tay của Kiều Kỳ vụn một cái và hất lên trên cao.

Kiều Kỳ đã bị tung lên trên không, tựa như con diều đứt dây bắn ra ngoài xa bảy tám trượng mới rớt xuống.

Người nọ quát lớn:

- Hoa Kỳ, người còn không đi mau? Hoa Kỳ sợ oai vệ của người đó nên cho lời nói của người đó là sự thật, vội vẫy tay gọi các môn hạ của phái Nga Mi đi luôn.

Phẩm Nhi các người tuy kinh hãi võ công của người nọ rất kinh dị nhưng không cam tâm để cho bọn người của Nga Mi đào tẩu như vậy, vội vàng đuổi theo luôn. Ngờ đâu thân pháp của người nọ nhanh tuyệt luân, bất cứ người nào đuổi theo là bị y chân đá, tay chop vứt ra bốn bên ngay. Các thủ hạ của

Hách Liên hoảng sợ, riêng có Phẩm Nhi tức giận vô cùng liền xông lên trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai, sao lại nổi giáo cho giặc thế? Người nọ cười ha hả như điên như khùng đáp:

- Người trong võ lâm, thị phi phải trái khó mà định đoạt được. Người cũng chẳng phải là người tử tế gì cả. Người thử nghĩ xem, hai thanh bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng là của Tà đại hiệp năm xưa dùng để đánh hôn, chứ có phải là vật của Lư Sơn đâu, các người ra tay cướp một cách bất nghĩa, như vậy sao Nga Mi không có quyền cướp một cách bất nhân vậy? Phẩm Nhi cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Nghe giọng nói của các hạ hình như tôn sùng Tà đại hiệp lắm, chẳng lẽ các hạ không biết Kim Đình thượng nhân, người Chương môn của phái Nga Mi vẫn không quên mỗi sĩ nhục bị Tà đại hiệp đánh năm xưa hay sao? Y tác ác tác quái gây tai họa cho võ lâm, cử chỉ này của các hạ có khác gì nổi giáo cho giặc không?

- Phải, Tà đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa. Người trong võ lâm ai cũng đội ơn đại hiệp chứ không riêng gì mình. Còn phái Nga Mi kết thù kết oán với đại hiệp là do sự hiểu lầm mà nên, mình là người ngoài cuộc không quen biết Tà đại hiệp bao giờ nên không cho phép mình được xen lời vào câu chuyện đó. Kim Đình thượng nhân người rất hẹp lượng, gây họa cho võ lâm, sao mình lại không biết. Nhưng Thế Văn thiền sư với Kim Đình chương môn đều là những hảo thủ thượng thặng của võ lâm đương kim. Chỉ có Tà đại hiệp mới có thể chế phục được chúng thôi. Có song kiếm đó làm nguyên nhân, Tà đại hiệp mới có lý do lên trên Nga Mi dẹp hai tên đại ác ấy. Như vậy tai họa mới có thể tiêu tan được. Dụng tâm của mình xa xôi như thế, người một đứa nhỏ chưa hết hơi sữa, làm sao mà biết được.

Phẩm Nhi không sao trả lời được nhưng chàng trông thấy mặt người đó rất hung ác và xấu xí, sao lại biết thốt ra lời được những lời lẽ như thế.

Tuy biết đối phương nói rất có lý nhưng chàng là Thiếu sơn chủ của phái Lư Sơn, trước mặt bấy nhiêu thủ hạ khi nào chịu tỏ ra lép vế nên chàng trợn ngược lông mày lên cười nhạt đáp:

- Khỏi cần nói nhiều, người võ có can thiệp vào việc của chúng ta, ngày hôm nay Thiếu sơn chủ ta để cho người đi thoát có phải bị thiên hạ chê cười là phái Lư Sơn chúng ta không có nhân tài không?

- Bất cứ phái Lư Sơn có nhân tài hay không, mình không cần biết tới nhưng với tài ba của người thì địch sao nổi mình, nếu mình không vì đã rửa tay lâu năm không muốn giết người nữa thì thủ hạ của người vừa rồi, ít nhất không què chân thì gãy tay, chứ khi nào lại được bình yên như vậy.

Phẩm Nhi đưa mắt liếc nhìn các bộ hạ, quả thấy tên nào tên ấy bình yên vô sự, liền mỉm cười nói tiếp:

- Nếu vậy trận đấu của chúng ta đây tại hạ cũng chỉ đấu đến phân được hơn thua thì ngừng tay ngay.

- Người kiêu ngạo thật, nếu vậy người cứ ra tay đi.

Phẩm Nhi vẫn giữ đủ lễ phép chấp tay chào một cái, xông lên múa chương tấn công luôn, hữu chương của chàng vừa tấn công tới lưng chừng, thì chân trái xoay một vòng, đã chia cánh tay trái ra nhanh như điện chớp và tay của y tựa như mấy chục cái cùng chộp vào người đối phương một lúc.

Phẩm Nhi ra tay kỳ ảo như vậy mà người nọ không thêm tránh né gì hết. Ai cũng yên trí thế nào y cũng bị Phẩm Nhi đánh thương. Ngờ đâu chỉ thấy mắt hoa một cái, mọi người kể cả Phẩm Nhi đã không thấy hình bóng của người ấy rồi.

Phẩm Nhi rất thông minh, vừa quay mình tấn công một thế thì người đã nhảy tới phía sau lưng chàng, chương và chỉ nhanh như điện, thế công lại tinh kỳ vô cùng. Chàng biết đối phương là một tay cường địch có võ công rất cao siêu nên vừa ra tay đã giờ ngay Phi Lôi Thập Ngũ Thức và Phong Vân Bát Trảo liền. Bóng tay của chàng biến thành nghìn vạn cái một lúc. Ngờ đâu thân pháp của đối phương lại rất tinh xảo chỉ xoay người một cái đã tránh khỏi liền, cánh tay phải giờ lên hơi vo một cái nhưng không xử động nữa. Thế thức của y rất tầm thường nhưng rất khó hóa giải nên chàng nọ cũng phải kinh hoàng vô cùng.

Quái nhân nọ cứ chạy quanh thôi, chứ không ra tay tấn công thật sự.

Một hồi lâu, y mới nhảy ra ngoài vòng đấu cười ha hả nói:

- Võ công của người cũng khá cao siêu đấy, nhưng so sánh với mình hãy còn kém xa...

Phẩm Nhi đau lòng vô cùng, chàng mới hạ sơn đã gặp phải cường địch, nên chàng cứ rầu rĩ chẳng nói chẳng rằng.

Sự thật quái nhân hồi nãy cũng nguy hiểm vô cùng. Phong Vân Bát Trảo của chàng đã có mấy lần gần chộp trúng tay y, nếu y không khôn ngoan và trấn tĩnh biết rõ phương vị của Phẩm Nhi ra tay thì làm sao mà tránh khỏi được một cách hiểm nghèo như thế. Nhưng vì Phẩm Nhi không để ý tới và hơn nữa cũng vì chưa ra tay đấu đã khiếp sợ rồi.

Tang Lộc chạy lại khẽ khuyên và an ủi rằng:

- Thiếu sơn chủ đừng có đau lòng như thế nữa, về phương diện võ học cần nhất là khắc địch và biến hóa, tuy cao thủ đấu với nhau, chỉ sai một ly là đi một dặm ngay. Sự thật võ học của Thiếu sơn chủ rất cao siêu chỉ kém có hỏa hầu thôi. Lão đứng cạnh xem trông thấy rất rõ sở dĩ quái nhân ấy may mắn tránh thoát môn Phong Vân Bát Trảo của Thiếu sơn chủ là nhờ y trấn tĩnh không nghĩ vớ nghĩ vẩn, cho nên tục ngữ có câu: "Giùng càng già càng cay là thế." Phẩm Nhi thấy Tang Lộc khen mình như vậy khoái chí vô cùng, liền đáp:

- Tại hạ thừa lệnh của lão sơn chủ, từ khi xuống núi đến giờ chưa lập một công trạng nào cả, bỗng dưng lại để mất thanh kiếm đó là một vết nhơ không

sao rửa được, nhưng dù sao tại hạ cũng phải tận lực lấy lại song kiếm ấy mới thôi.

Nói xong, chàng ra lệnh cho mọi người:

- Đi! Thế rồi chàng dẫn mọi người đi luôn.

Sáng sớm ngày hôm sau, bọn người của phái Nga Mi đã xuất hiện ở trên núi Võ Đang tại biên giới Hồ Nam và Tứ Xuyên. Dãy núi đó trùng trùng điệp điệp, cây cối um tùm. Đột nhiên trên đỉnh núi cao chót vót ở phía đằng trước có tiếng rú thật dài nổi lên, khiến những ngọn núi quanh đó đều có tiếng vang trở lại văng vẳng. Cảnh lá của những cây cối cũng bị tiếng rú ấy chấn động rụng khá nhiều.

Bọn Hoa Kỳ các người đang như là lũ chim đang sợ làn cây cong nên tên nào tên ấy hãi sợ đến biến sắc mặt. Tiếp theo đó chúng thấy trên vách núi có một bóng người từ từ đi xuống, thân pháp biến ảo vô cùng, chúng chưa hề thấy một người nào có khinh công cao siêu như người ấy.

Khi sắp hạ chân xuống mặt đất, người đó còn lượn một vòng, như chim ưng bay lượn, và sau cùng mới hạ chân xuống trước mặt bọn Hoa Kỳ. Lúc ấy, Hoa Kỳ mới nhận ra người đó chính là ông già mặt sẹo đã giải cứu mình giữa đường, y mới an tâm phần nào, vội chạy lên chấp tay vái chào cảm tạ và nói:

- Giữa đường được lão tiền bối ra tay cứu giúp, on đức khôn lường, mong lão tiền bối nhận một vái của tiểu bối.

Ông già mặt sẹo xua tay một cái, rồi đáp:

- Khỏi cần phải lễ phép như thế. Hiện giờ tuy đã ra khỏi chốn nguy hiểm, nhưng từ đây tới núi Nga Mi, còn những bảy tám trăm dặm đường nữa, chỉ sợ các ngươi không đủ sức bảo vệ song kiếm, hắc bạch hai đạo thể nào cũng có rất nhiều cao thủ đón đường cướp giật.

Hoa Kỳ mặt biến sắc đáp:

- Chỉ cần vào tới Tứ Xuyên, tính đó các đồng môn của tệt phái đã trấn thủ quanh vùng, như vậy tiểu bối không còn sợ.

- Tinh anh của phái Nga Mi đã mất mát gần nửa. Tiếc thay lão còn một việc cần phải làm nốt, nên không sao đi cùng với các ngươi được.

- Xin lão tiền bối dạy bảo cho.

- Tốt hơn hết, đừng để lộ liễu thanh kiếm, dùng túi vải bọc lại, hễ gặp kẻ địch cản trở, lập tức giấu túi vải vào trong bụi cỏ và dùng lời lẽ thoái thác, đối phương không trông thấy song kiếm thể nào cũng không ra tay.

Hoa Kỳ tỏ vẻ băn khoăn đáp:

- Làm như thế sợ có tổn oai danh của bốn môn.

Ông già sầm nét mặt lại, rồi ngẩng mặt lên trời cười ha hả, khiến tai mọi người đều văng ù.

Không hiểu sao ông già lại cười như thế, bọn Hoa Kỳ cứ ngẩn người ra nhìn nhau.

Thâm Thọ lại tiến lên một bước hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối, tại sao lão tiền bối lại cười như thế? Ông già cười xong lạnh lùng đáp:

- Xưa nay ta không thích nói sau lưng người nhưng theo ý kiến của lão thì danh dự và oai vọng của quý phái không những đã kém trước, và lại còn sa sút rất nhiều. Tuy hắc bạch hai đạo không ưa nhau như thủy hỏa, nhưng môn phái nào cũng có tượng pháp và quy củ của môn phái ấy, họ phân biệt rất rõ ràng. Gần đây hành vi của quý phái làm cho hắc bạch hai đạo bất mãn, như vậy còn oai vọng gì nữa mà cũng nói...

Các tên thủ hạ của phái Nga Mi nghe thấy ông già phê bình như vậy, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng, dám giận mà không dám nói.

Ông già lại nói tiếp:

- Lão nói thẳng cho các ngươi biết, những nhân vật của hắc bạch hai đạo dựa vào vụ cướp song kiếm này đều là những tay cao thủ thượng thặng ra tay độc ác khôn lường, các ngươi không biết tự lượng mà chống đỡ họ thì chỉ mang cái chết vào người thôi. Lão cứ thật mà nói, nghe hay không thì ở nơi các ngươi.

Thâm Thọ lắc đầu lớn tiếng xen lời nói:

- Anh em tại hạ cũng không phải là những kẻ hèn kém, huống hồ song kiếm hợp bích oai lực rất mạnh.

Ông già lại trợn trừng đôi mắt lên nói tiếp:

- Người cướp kiếm khi nào để cho các ngươi song kiếm hợp bích, nhất là tên ngầm của chúng làm sao mà đề phòng nổi. Nếu ngươi không tin, bây giờ có thể thử thách ngay được, các ngươi chưa rút kiếm ra khỏi bao, đã bị già cướp ngay cho mà xem.

Thâm Thọ lắc đầu đáp:

- Tuy võ công của lão tiền bối trác tuyệt thật, nhưng khinh thị tiểu bối quá đỗi.
- Khẩu thuyết vô bằng, các người cứ thử sẽ biết liền.

Thâm Thọ không phục, đưa mắt ra hiệu cho Hoa Kỳ, rồi nói tiếp:

- Xin thứ lỗi tiểu bối thất lễ trước.

Nói xong, y nhảy sang bên đưa tay phải về phía sau, rút kiếm ra ngoài bao.

Ông già cười nhạt một tiếng, phi thân lại nhanh như gió, giơ tay trái ra chụp cánh tay của Thâm Thọ. Thâm Thọ muốn tránh né cũng không kịp, đã thấy cổ tay tê tái, thanh Thanh Hồng kiếm đã bị cướp mất rồi, y hoảng sợ đến mặt biến sắc.

Hoa Kỳ đứng cạnh đó cũng đồng thời rút kiếm ra. Y thấy ông già ra tay tấn công Thâm Thọ nhanh như vậy cũng phải ngăn người ra, ông già đã lật ngửa tay phải nhắm cổ tay của mình cách xa khe ẩn một cái.

Y liền cảm thấy có một luồng sức mạnh hút y sang bên đó. Y kinh hoàng vô cùng, chưa kịp suy nghĩ thì cổ tay đã tê tái, thanh kiếm Cự Khuyết cũng đã bị cướp luôn.

Ông già cướp được hai thanh kiếm rồi, ngẩng mặt lên trời cả cười, nhảy lui về phía sau, lại sầm mặt lại nói tiếp:

- Chưa đầy một hiệp song kiếm đã bị mất như vậy, các người còn nói cái gì song kiếm hợp bích oai lực mạnh vô cùng nữa, trên đời có Bá Lạc rồi mới có Thiên Lý Mã, các người có song kiếm không khác gì có hai thanh kiếm gì để chơi thôi.

Nói xong, ông ta mỗi tay cầm một thanh kiếm từ từ ném trả Hoa Kỳ và Thâm Thọ, mồm thì quát lớn:

- Các người nên nhớ lấy câu này "Thất phu không có tội, chỉ vì mang theo vật báu mới mang tội.", bằng không đâu đến nỗi mang họa diệt thân như thế này.

Nói xong, ông ta quay người đi luôn, nhanh như sao sa vậy, chỉ thoáng cái mất dạng ngay.

Hoa Kỳ, Thâm Thọ bắt lấy song kiếm và thấy ông già đã đi mất dạng, cả hai rầu rĩ nhìn nhau gượng cười. Rồi chúng giậm chân một cái, cùng nhau vội vàng đi luôn.

Tỉnh Tứ Xuyên có rất nhiều nơi, Hoa Kỳ các người ra khỏi núi Võ Lăng đã bước chân vào tỉnh Tứ Xuyên liền, chúng đi tới Phong Đô lại đến khu rừng núi. Khu rừng núi này, càng đi sâu vào, rừng càng rậm rạp. Chúng đang đi bỗng phía chính nam nơi sơn cốc, có bảy người đột nhiên xuất hiện, thân pháp nhanh khôn tả, chỉ trong nháy mắt đã phi thân tới ngoài rừng rồi. Sáu bảy người đó, ngoài thiếu niên anh tuấn ra, còn đều là những người già râu tóc bạc phơ, đều là lão tăng mặc áo xám, tay cầm thiền trượng.

Thiếu niên ấy chính là em vợ của Tạ Vân Nhạc, họ Phò tên là Thanh, được phái Thiếu Lâm thu làm đệ tử tục gia, chàng ta sử dụng đôi phán quan bút, đưa mắt nhìn vào trong rừng một cái và nói:

- Các vị sư thúc, căn cứ môn hạ của Cái Bang báo cáo thì bọn tiểu bối của phái Nga Mi thể nào cũng đi qua con đường này, có lẽ bây giờ chúng đang ở trong rừng, chúng ta nên đi vòng ra phía đằng trước để đón đánh có hơn không? Sáu người lão hòa thượng đó là Pháp Nhất, Pháp Năng, Pháp Vân, Pháp Tướng, Pháp Tuệ và Pháp Minh, đều là cao tăng của phái Thiếu Lâm.

Pháp Nhất gật đầu đáp:

- Sư diệt đoán không sai, dù sao chúng ta cũng nhất định không để song bào kiếm lọt vào tay bọn Nga Mi. Bằng không chúng càng hung ác và đầu độc võ lâm thêm.

Nói xong, lão tăng giơ tay áo lên phát một cái, rồi đi về phía bên phải luôn. Phó Thanh với các hòa thượng kia theo sau liền.

Bọn Hoa Kỳ các người ở trong rừng cắm đầu đi thật nhanh. Bốn bề thỉnh thoảng có tiếng vượn hú, cú kêu vọng tới, càng làm cho mọi người hoảng sợ thêm. Khấu Nguyên bỗng lên tiếng nói:

- Trong rừng có người tới đó.

Hoa Kỳ các người nghe nói giật mình kinh hãi, ngẩng đầu nhìn. Quả thấy có một bóng người hiện ra đi nhanh khôn tả. Hoa Kỳ và Thâm Thọ nhanh tay vút hai thanh bào kiếm vào dưới gốc cây cổ thụ nọ rồi tiến lên nghênh đón người nọ và quát hỏi:

- Ai thế? Người ở phía đằng trước tới nghe nói vội đáp:
- Có phải Hoa sư đệ đấy không? Ngu huynh tìm sư đệ các người hoài.

Người đó chính là Ngọc Tiêu Tú Sĩ Cảnh Trường Tu. Y vẫn tao nhã như trước, riêng về vết sẹo thâm tím trên mặt không sao tẩy sạch được.

Hoa Kỳ thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sao Cảnh sư huynh lại biết tiểu đệ đi đường này? Trường Tu đáp:

- Sau khi sư đệ các người cướp được bảo kiếm đó, tiếng tăm truyền đi rất xa, vì vậy nhất cử nhất động của các người đều bị các nhân vật của hắc bạch hai đạo hay biết hết. Mỗ cũng nghe theo lời đồn mà đi tới đây tìm kiếm sư đệ các người.

Thâm Thọ nghe nói mặt biến sắc hỏi lại:

- Sư huynh có dò biết chúng định ra tay đón cướp sư đệ các người ở đâu không? Trường Tu lắc đầu đáp:

- Làm sao mà biết được họ định đánh cướp sư đệ các người ở đâu. Quảng đường này tuy rất hiểm trở nhưng sư tôn thể nào cũng không khoanh tay ngồi yên đâu.

Nói xong, y đưa mắt nhìn Hoa Kỳ và hỏi:

- Song kiếm đâu? Hoa Kỳ quay người lại chạy đến gốc cây nhặt túi kiếm đem lại cho Trường Tu xem.

Trường Tu thấy vậy, thất sắc vô cùng, vội hỏi:

- Hoa sư đệ sao không sử dụng song kiếm mà lại giấu dưới gốc cây làm chi? Hoa Kỳ bèn đem chuyện giữa đường gặp ông già quái dị như thế nào, nhất nhất kể lại cho Trường Tu hay, và ông ta còn nói:

- Nếu không được ông ta giúp cho thì song kiếm đã mất từ lâu rồi.

Tiếp theo đó y lại nói, lão tiên bối đó còn dặn không nên để lộ song kiếm ra ngoài và còn ra tay cướp thử song kiếm cho mọi người xem nữa nên võ công của mình không bằng người thì thà giấu như thế đỡ bị mang họa vào thân.

Trường Tu nghe xong, bụng bảo dạ rằng: "Ta nghĩ mãi không nghĩ ra được ông già quái dị mặt đầy sẹo đó là ai, nhưng ông ta đã ra tay trợ giúp, cướp kiếm rồi trả lại thì ắt là bạn cũ của sư tôn năm xưa chứ không sai. Và lời dặn của ông ta cũng không phải vô lý." Nghĩ đoạn ông ta liền gật đầu nói tiếp:

- Lão tiên bối ấy nói như vậy, chúng ta nên theo lời dặn bảo của ông ta thì hơn, tiểu đệ hãy lấy song kiếm ra cho ngu huynh xem thử.

Hoa Kỳ hai tay bung song kiếm đưa tới. Trường Tu đang định đưa tay ra cầm thì bỗng trong bụi cây có tiếng cười như cú kêu, y giật mình kinh hãi và quát:

- Chúng ta đi thôi! Thế là người của bọn Nga Mi liền rào cản đi luôn.

Chúng vừa ra khỏi rừng, đã thấy phía đằng trước, có sáu hòa thượng và một tục nhân đứng chặn đường.

Trường Tu thấy vậy cả kinh nói:

- Nguy tai! Phái Thiếu Lâm cũng dự vào vụ đoạt kiếm này.

Hoa Kỳ vội trao kiếm cho người đi cùng, rồi giấu ngay vào một chỗ.

Sáu hòa thượng của Thiếu Lâm niệm một tiếng Phật hiệu thật lớn, rồi một hòa thượng lên tiếng hỏi:

- Những người trước mặt đây có phải là thí chủ của phái Nga Mi không? Trường Tu lớn tiếng đáp:

- Chính phải, chúng tôi đây, tề phái với quý môn xưa nay không có thù oán gì với nhau.

Quý vị nghe theo lời đồn thất thiệt mà tới đây định xí phần phải không? Nói xong, y tròn xoe đôi mắt nhìn sáu vị hòa thượng với Phó Thanh, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Không ngờ các vị cao tăng của Thiếu Lâm, vẫn tự phụ là thanh tu mà cũng có lòng tham như vậy.

Nói xong, y tỏ vẻ khinh thị vô cùng. Phó Thanh thấy vậy cả giận, tiến tới gần, ngắm nhìn Trường Tu một hồi, rồi cười nhạt hỏi:

- Ngươi là Cảnh Trường Tu phải không? Nếu năm xưa không phải ngươi phá khuấy một cách vô si thì đâu đến nỗi bị Tà đại hiệp trừng phạt như thế này, tướng ngươi đã biết hối cải rồi. Ngờ đâu ngươi bị Thế Vân và Kim Đình hai lão tặc định gây thù gây oán với võ lâm. Kể ra thì ngươi mới chính là kẻ đã gây nên tội ác số một, vậy bây giờ ngươi còn muốn nói gì nữa không? Trường Tu bị Phó Thanh mắng chửi hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, mặt lộ sát khí, múa cây sáo ngọc tấn công liền.

Phó Thanh nhảy sang bên tránh né, nhanh nhẹn rút đôi bút phán quan ra chống đỡ luôn.

Trường Tu bị Vân Nhạc đánh cho bị thương nặng, song y quay trở về Nga Mi cứu chữa, rồi lại học hỏi thêm tuyệt nghệ nên võ công của y giờ đã khác

xưa nhiều, hai mươi bảy thức Cửu Âm Hồng Tiêu của y bây giờ đã đến mức xuất thần nhập hóa nên khi y vừa múa động cây sáo đã có một luồng cương khí nhắm tới đối phương lần át tới.

Phó Thanh sử dụng đôi phán quan bút, chàng không những được Thần Bút Hiệp Chung Kỳ của phái Võ Đang truyền thụ cho, lại được thêm Văn Nhạc chi bảo nữa, nên võ công của chàng khác hẳn năm năm trước nhiều.

Bây giờ chàng lại được thêm tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm truyền thụ cho nên võ công của chàng càng cao siêu thêm.

Hai người đấu với nhau như vũ như bão, nhất thời khó mà phân thắng bại được.

Lúc ấy Pháp Nhất thượng nhân khẽ niệm một câu "A di đà Phật" rồi từ từ đi tới trước mặt Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ thấy vậy hoảng sợ vô cùng, xấn tay vén áo, mặt nhìn thẳng vào Pháp Nhất đạo sư, mặt gay cấn hết sức.

Pháp Nhất thượng nhân mỉm cười nói:

- Hoa thí chủ hà tất phải làm như thế để tổn thương hòa khí của hai phái đi. Thiết nghĩ hai thanh bảo kiếm đó là vật của Tả đại hiệp năm xưa. Sự diệt của bản tăng là Phó Thanh lại là nội đệ của Tả đại hiệp đáng lẽ phải do y thấu về hai thanh kiếm này mới phải. Xin thí chủ nể mặt lão tăng cho xin lại song kiếm ấy, để đôi bên khỏi đánh nhau mà mất hòa khí của đôi bên.

Hoa Kỳ chưa kịp trả lời thì Khấu Nguyên đã có ý định ác độc, nhân lúc Pháp Nhất thượng nhân chưa nói dứt, y đã ném ra luôn một nắm Cửu Từ Mãn Liên Hoàn Độc Đạn.

Một chùm độc đạn nhắm đầu của Pháp Nhất Thượng Nhân ném tới.

Pháp Nhất thượng nhân thấy vậy quát lớn:

- Nghiệt chương giới thật.

Nói xong, lão hòa thượng giơ tay áo lên phát một cái, ngò đầu những độc đạn ấy bị kinh lực va chạm một cái, một viên biến thành chín viên, nên số lượng càng nhiều hơn trước.

Chất độc hóa thành sương mù bay tới và vô sắc vô hương, khiến đối phương khó mà phòng bị nổi.

Pháp Nhất thượng nhân là một vị cao tăng của đương thời và cũng là danh túc của võ lâm biết ngay độc khí nào có thể làm cho người ta bị hại một cách không hay, liền bụng bảo dạ rằng: "A di đà Phật, bắt buộc lão tăng phải khai sát giới đây, nếu không diệt người này thì sau này sẽ đi hại vô cùng." Nghĩ đoạn ông ta vội giơ hữu chưởng nhắm Khấu Nguyên tấn công luôn.

Chưởng lực của ông ta mạnh khôn tả, Khấu Nguyên vừa giơ tay lên chống đỡ đã thấy cánh tay tê tái, hoảng sợ vô cùng liền nhảy lui về phía sau.

Pháp Nhất thượng nhân quyết giết chết đối phương thì khi nào để cho y tẩu thoát, lại tiến thêm một bước tấn công thêm một chương nữa, rồi giơ năm ngón tay y ra chop luôn cánh tay của Khấu Nguyên mồm niệm phật hiệu xong, vịn mạnh một cái.

Khấu Nguyên đã rú lên một tiếng thảm khóc, cánh tay của y đã bị thượng nhân bẻ gãy máu tuôn ra như suối, y loạng choạng mấy bước, nhưng vẫn gượng đứng cười khinh khinh và nói:

- Giặc sói đầu kia, Khấu mỗ tuy bị ngươi bẻ gãy một cánh tay, nhưng ngươi cũng không thể sống được bây giờ...

Lúc ấy phía đằng kia, Trường Tu đã rú lên một tiếng thảm khóc.

Các người của phái Nga Mi cả kinh, định thần nhìn kỹ mới hay, Trường Tu một tay ôm ngực mặt nhợt nhạt, mồ hôi toát ra như tắm. Dưới ánh sáng trắng trông mặt y càng nhợt nhạt thêm, thì ra Phó Thanh tuy bức mình Trường Tu là cái mầm tai họa, nhưng nếu y không được Thế Vân và Kim Đình nuông chiều thì đâu đến nỗi, cho nên chàng còn nhường nhịn mấy phần, thành ra lúc đầu còn hơi nương tay một chút.

Nhưng sau chàng thấy Khấu Nguyên dùng độc đạn tấn công Pháp Nhất thượng nhân, rồi lại bị Pháp Nhất thượng nhân bẻ gãy cánh tay mà mồm còn nói Pháp Nhất và các người đã bị trúng độc rất nặng, nên chàng nổi giận định giết chết Trường Tu là thế. Chàng vội múa tít đôi phán quan bút, rồi bấm vào cái chốt ở đầu hai cây bút một cái, hai mươi bốn mũi kim ở trong bút đã bắn ra. Lúc ấy, Trường Tu vừa giơ sáo lên tấn công, ngực để hở, nên không sao tránh né được, thì là ngực của y trúng ngay mười mấy mũi kim, cũng may y biết ám khí này rất ác độc đã kịp thời phong bế các yếu huyệt. Tuy vậy chất độc của kim đã chạy ra tứ chi, làm cho y giá lạnh vô cùng, phải lùi về phía sau mấy bước, mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Lúc ấy Phó Thanh cười nhạt và nói:

- Khấu Nguyên lão tặc ngươi đừng đắc ý vội, không những Trường Tu không sống được ba ngày mà ngươi cũng đừng hòng thoát chết.

Thấy chàng nói như vậy, bọn người của phái Nga Mi hoảng sợ vô cùng. Thâm Thọ và Hoa Kỳ thì thầm với nhau rằng:

- Theo y đi, chi bằng lấy song kiếm ra thí mạng với chúng một phen dù không thắng nổi, may ra cũng còn giết được vài tên, lúc ấy chết cũng không thiệt cho lắm.

Hoa Kỳ vội đáp:

- Thợ hiền đệ không nên lỗ mắng như vậy, lời nói của Khấu Nguyên không tin được đâu, công lực của Thiếu Lâm lục tăng rất tinh thâm, độc đạn của y không làm gì nổi đâu, huống hồ ta lấy song kiếm ra có khác gì ta tự khai ta cướp song kiếm không? Nói tới đó, y liền tiến lên chấp tay chào Phó Thanh và nói:

- Đây là một sự hiểu lầm, chẳng hay các hạ đón đường chúng tôi làm chi? Phó Thanh lạnh lùng cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Không dám nói giấu gì bạn, chúng tôi đến đây là chỉ vì Cự Khuyết và Thanh Hồng song kiếm mà thôi.

Hoa Kỳ thở dài, đáp:

- Thật là lời đồn đại hại người vô cùng, tại hạ có Cự Khuyết và Thanh Hồng song kiếm bao giờ đâu, xin các người đừng nghe lời đồn đại đó mà chúng mình gây gỗ với nhau để người khác được lợi. Nếu bạn không tin, xin cứ xét xem chúng tôi có đem theo song kiếm đó không? Phó Thanh ngạc nhiên, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Lẽ tất nhiên bạn không nói, mỗ cũng không khám..

Hoa Kỳ rung mình một cái, bụng bảo dạ rằng: "Chẳng lẽ y đã biết chỗ ta giấu thanh kiếm chăng?" Y lại thấy Phó Thanh nói tiếp:

- Nhưng trước hết hãy bảo Khấu Nguyên đưa thuốc giải ra đây đã, bằng không Trường Tu đừng hòng sống, các người đừng tưởng các vị sư thúc hít phải chất độc là mất hết hơi sức đâu, trong bảy ngày vẫn có thể giết sạch các người.

Hoa Kỳ nghe nói đưa mắt nhìn sáu vị hòa thượng thấy các vị đó an nhàn vô cùng, không có gì lạ hết, mới biết lời nói của Phó Thanh không ngoa và lúc này mình cũng không tiện gây với bọn cường địch mạnh như thế và y nhất tâm muốn bảo tồn được song kiếm đem về Nga Mĩ, cho nên y đành phải nhượng nhịn đôi chút mà bảo Khấu Nguyên rằng:

- Khấu lão sư...

Y chưa nói dứt thì Khấu Nguyên đã biết Hoa Kỳ bảo mình đưa thuốc giải ra, lúc ấy y đã phong bế yếu huyệt ở cánh tay gãy và đã rịt thuốc chỉ huyết rồi, cho nên y nghe Hoa Kỳ bảo, y cũng cười nhạt và bảo Phó Thanh rằng:

- Người cũng đưa thuốc giải ra.

Phó Thanh quát lớn:

- Nề mặt người mà người không biết, chả lẽ người còn muốn mặc cả hay sao.

Nói xong, chàng từ từ tiến tới trước mặt Khấu Nguyên.

Khấu Nguyên thấy vậy mặt biến sắc, lúc này y đã đánh liều, đành chết chứ không chịu thúc thủ bị nhục nên y đưa tay phải lên đỉnh đầu định bóp, nhưng Phó Thanh đã trông thấy vội đưa bút điểm vào tay y luôn.

Khấu Nguyên kêu hừ một tiếng, cánh tay đã buông xuôi xuống, máu tươi cứ nhỏ ròng ròng.

Phó Thanh quay đầu lại nhìn Hoa Kỳ trầm giọng nói:

- Có lấy thuốc giải ra hay không tùy các hạ.

Hoa Kỳ nghiêng răng mím môi nghĩ thầm: "Thế nào cũng có ngày ta xé xác mi ra làm muôn mảnh mới hả dạ." Y nghĩ như vậy không nói năng gì cả, từ từ đi tới trước mặt Khấu Nguyên, Phó Thanh vội nhảy lùi về phía sau năm thước.

Hoa Kỳ khẽ bảo Khấu Nguyên rằng:

- Khấu lão sư, thuốc giải của lão sư để đâu, mỗi thù ngày hôm nay thế nào chúng ta cũng phải trả cho được, lúc này đành phải nhẫn nại một chút vậy.

Khấu Nguyên gượng cười đáp:

- Thuốc giải của lão để trong túi, cái lọ nhỏ màu hồng uống ba viên là khỏi ngay.

Hoa Kỳ thò tay vào túi Khấu Nguyên lấy một lọ thuốc màu hồng ra, đưa cho Phó Thanh và nói:

- Uống ba viên là chất độc được giải ngay.

Phó Thanh đỡ lấy lọ thuốc đổ ra hai mươi mấy viên, chia cho sáu hòa thượng và mình uống luôn. Giây phút sau, Pháp Nhất mới ra hiệu cho Phó Thanh là chất độc đã tan hết.

Lúc ấy Phó Thanh mới tiến lại nhìn trên vai bọn Nga Mi, thấy vai tên nào cũng vậy không có đeo bảo kiếm hết, chàng bỗng nghĩ ra một cái đưa mắt tìm kiếm quanh đó hai mươi trượng ngay cả những bụi cỏ cũng để ý nốt.

Hoa Kỳ thấy vậy rung mình kinh hãi, những người của bọn chúng cũng hoảng sợ biến sắc mặt.

Chúng thấy Phó Thanh đi đến chỗ giấu kiếm rồi, tên nào tên nấy đều chuẩn bị tấn công, hễ Phó Thanh thò tay xuống nhặt kiếm là ra tay tấn công ngay.

Nhưng Phó Thanh chỉ đưa mắt nhìn qua một cái, rồi lại nhìn qua chỗ khác.

Hoa Kỳ thấy vậy thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ y không trông thấy song kiếm trong đống cỏ ư?... Không có lý cái túi đựng song kiếm lớn như thế sao lại không trông thấy... hay là y giả bộ không trông thấy, rồi tự nhận là nghe lầm lời đồn xin lỗi vài câu đợi chờ chúng ta đi khỏi, y mới ung dung lấy kiếm đi, như vậy phái Thiếu Lâm khỏi bị người ta chê cười." Nghĩ tới đó y có vẻ lo âu, vì mình không thừa nhận là có lấy được song kiếm mà lại cứ đứng yên ở đây không đi thì thật vô lý quá...

Sự kinh hoàng và lo âu của y đã bị Thiếu Lâm lục tăng trông thấy. Lục vị hòa thượng đều hoài nghi vô cùng, Pháp Tuệ đại sư vội lớn tiếng hỏi:

- Phó Thanh hiền đệ có tìm thấy song kiếm không? Phó Thanh lớn tiếng đáp:

- Không! Đáng lẽ Hoa Kỳ nghe thấy Phó Thanh trả lời như vậy an tâm mới phải, trái lại y bụng bảo dạ rằng: "Nguy tai chẳng lẽ bị người lấy trộm đi chăng?" Nghĩ tới đó y như bị muôn ngàn con dao đâm vào giữa trái tim, nếu để mất song kiếm thì y dù chết trăm ngàn lần cũng không sao chuộc hết tội lỗi này.

Pháp Nhất thượng nhân lại lớn tiếng nói tiếp:

- Lời đồn đại của giang hồ quả thật vô lý. Lần này anh em bản tăng đã hiểu lầm, mong các vị thí chủ lượng thứ cho và xin lên đường ngay đi.

Hoa Kỳ khó xử hết sức, nếu không đi thì thể nào cũng bị đối phương hoài nghi, mà đi thì bỏ song kiếm hay sao... Nhưng không đi không được, nên y đành chấp tay chào và đáp:

- Quả đất tròn, mong sau này chúng ta sẽ được tái kiến.

Nói xong, y đi nhanh như một mũi tên tiến tới trước Khấu Nguyên và nói:

- Khấu lão sư chả hay có đi được không? Khấu Nguyên cười nhạt đáp:

- Con rít đến chết còn không xứng hưởng chi là lão. Quý hồ còn có hơi thở là vẫn đi lại được như thường.

Hoa Kỳ giờ tay lên phát một cái, các bộ hạ của y liền theo y đi liền, thoáng cái mất dạng liền.

Pháp Nhất thượng nhân nhìn Phó Thanh hỏi:

- Có thật sư đệ không tìm thấy song kiếm không? Phó Thanh đáp:

- Thưa sư thúc quả thật tiểu đệ không tìm thấy.

Pháp Nhất thượng nhân ngẩn người ra nhìn năm hòa thượng nọ một cái, rồi nói tiếp:

- Việc này lạ lùng thật, rõ ràng trông thấy sắc mặt của bọn Hoa Kỳ có vẻ không yên, có vẻ là nói dối, định đánh lừa chúng ta...

Phó Thanh vội xen lời hỏi:

- Tiểu đệ cũng có cảm tưởng như vậy, nhưng tìm không thấy hai thanh kiếm ấy đâu cả, chả lẽ bên trong có sự bí ẩn gì chăng? Sáu vị lão hòa thượng với Phó Thanh lại đi tìm kiếm một hồi nữa, nhưng không thấy tung tích của song kiếm ấy đâu cả.

Pháp Nhất thượng nhân thở dài một tiếng và nói:

- Việc gì cũng vậy đều có số hết, ta muốn cưỡng cầu cũng không được, song kiếm nay mà lọt vào tay của Kim Đình thì thật là như hổ thêm cánh, võ lâm chúng sinh sẽ bị tai họa rất lớn chứ không sai.

Pháp Tuệ đại sư xen lời nói:

- Sư huynh cứ đứng than thở như thế làm chi, việc này chúng ta cứ tận lực mà làm, chi bằng hãy theo dõi chúng xem, chờ biết rõ thực hư rồi hãy tính toán sau cũng chưa muộn mà.

Pháp Nhất thượng nhân gật đầu, rồi cùng sáu người tiến thẳng về phía trước.

Một lát sau, trong rừng bỗng có hai người nhảy ra, nhanh nhẹn chạy đến chỗ giấu kiếm, đó chính là Hoa Kỳ và Thâm Thọ, chúng dẫn mọi người đi vòng ra phía sau núi, rồi quay trở lại trong rừng. Chúng thấy sáu vị hòa thượng với Phó Thanh đang tìm kiếm song kiếm. Chúng chờ bảy người đi khỏi mới

nhảy ra. Hoa Kỳ hỏi Thâm Thọ rằng:

- Có lẽ song kiếm đã mất rồi, ngu huynh không chịu nổi sự kích thích này đâu, Thọ hiền đệ hãy đi lại phía đó thử xem.

Thâm Thọ đưa mắt nhìn Hoa Kỳ một cái, cúi xuống bới đồng cỏ, quả nhiên không thấy song kiếm đâu hết. Y toát mồ hôi lạnh ra chân tay cứng đờ, đứng ngẩn người như tượng gỗ vậy. Hoa Kỳ thấy vậy cũng chân tay run lẩy bẩy, mặt mũi tối sầm.

Đột nhiên Thâm Thọ la lớn:

- Ở đây rồi.

Hoa Kỳ nghe nói mừng rỡ vô cùng vội chạy lại hỏi:

- Đâu? Thâm Thọ giơ tay chỉ vào một chỗ gần đó. Hoa Kỳ nhìn theo quả nhiên dưới gốc cây gần đó có một cái hố bị cỏ che lấp, vì Hoa Kỳ giấu kiếm ở chỗ gần hang nơi đó lại dốc xuống, nên túi kiếm mới tuột xuống dưới hố, chỉ lộ một chút túi vải lên thôi.

Vì trời nhá nhem tối, nên không để ý kiếm thì quả thật không sao thấy được.

Hoa Kỳ như trút được gánh nặng thở nhẹ một cái, chạy lại xách túi vải lên cùng Thâm Thọ đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Võ Quyết Dày Móng Tay Nhọn Ác Giả Ác Báo

Con đường từ Vô Long ở phía nam tỉnh Tứ Xuyên đến dãy núi Nga Mi suốt dọc đường có những nhân vật võ lâm xuất hiện luôn, người nào người nấy cũng vì song kiếm mà tới. Nhưng bọn Hoa Kỳ các người cứ đi đường tắt và đường rừng bí ẩn hết sức nên bọn người kia khó mà tìm thấy tung tích của chúng được. Thì ra chúng từ Hoa Lăng qua sông Trường Giang rồi lại vượt qua sông Gia Lăng mà ven theo bờ sông mà trở về núi Nga Mi.

Chúng sợ người ta biết hành tung của chúng, nên dù ban ngày cũng không dám lộ mặt ra bên ngoài. Bọn Hoa Kỳ các người vừa đi vừa nhìn trước sau, lúc nào cũng hoảng sợ. Lúc ấy chúng đang giờ khinh công tuyệt mức tiến lên trên núi, bỗng thấy dưới núi chỗ thung lũng có một điểm sáng. Thâm Thọ thấy vậy ngạc nhiên khẽ nói:

- Chắc trong thung lũng thế nào cũng có nhà người ở, bằng không làm gì có ánh lửa như thế.

Hoa Kỳ không trả lời, cứ việc lẳng lặng tiến đi. Bỗng thấy trong rừng rậm tối om có hiện ra một ngôi miếu. Chúng liền ngừng bước nhìn sau một hồi. Thâm Thọ vội nói:

- Ánh sáng lửa đó chắc là của ngôi miếu hoang lộ ra, có lửa thì thế nào cũng có sư sãi ở.

Bỗng có người kinh hãi thất thanh la lớn:

- Sao không thấy Long Hoàn Châu? Hoa Kỳ nghe nói kinh hãi đưa mắt nhìn lại, đếm các thủ hạ của mình một lượt quả thấy thiếu một người, mặt biến sắc và hỏi:

- Hoàn Châu mất tích từ hồi nào? Thâm Thọ cau mày lại đáp:

- Vừa rồi ở trên lãnh, y còn theo sau tiểu đệ, nhưng không hiểu tại sao khi xuống tới thung lũng này thì không còn thấy y nữa, như thế có lạ không.

Hoa Kỳ biến sắc mặt khẽ nói tiếp:

- Chúng ta đã bị người theo dõi rồi. Miếu cổ này cũng khá nghi lắm, dù sao chúng ta không thể để Hoàn Châu lọt vào tay người được, vạn nhất y tỏ lộ sự bí mật của chúng ta ra thì tai họa này lớn lắm.

Nói xong, y tung mình nhảy lên xuyên qua rừng chạy vào trong miếu cổ.

Mọi người sợ ý thất thố, vội theo sau tiến vào trong miếu cổ ngay.

Ngôi miếu cổ ấy không lớn lắm, tường đều xây bằng gạch đỏ. Hoa Kỳ nhảy qua bờ tường đi vào bên trong, thấy cung điện nguy nga nhưng lâu năm không sửa chữa đã đổ nát rất nhiều, cây cối và cỏ mọc um tùm. Giữa đại điện có treo một ngọn đèn dầu rất sáng. Hoa Kỳ vừa bước chân vào bên trong liền ngẩn người ra.

Thì ra trong điện không có một người nào hết, trên bàn thờ có một pho tượng Phật to bằng nửa người nhưng nhờ có ánh sáng nên trông thấy rõ hết.

Ở trên chùa Nga Mi có rất nhiều tượng Phật nhưng Hoa Kỳ chưa thấy có một tượng Phật nào điều khác như thế này. Trên đỉnh đầu có hai vết sẹo rõ ràng, tóc lại để dài nửa tấc, mặt rất hung ác, hai mắt nhắm nghiền. Đôi lông mày vừa rậm vừa xuôi xuống tận mắt, áo như người thật nên y bụng bảo dạ rằng: "Phật tượng gì mà lại lạ lùng như thế, không những ta chưa hề trông thấy qua bao giờ mà cũng chưa hề nghe thấy ai nói qua nốt." Y lại đưa mắt nhìn hai bên hành lang, thấy mười tám vị La Hán cũng khác hẳn chùa.

Không những hình dáng khác lạ và kiểu cách cũng đặc biệt tay lại cầm khí giới bóng nhoáng.

Hoa Kỳ càng xem càng thắc mắc quay đầu lại nhìn Thâm Thọ các người thì thấy các người cũng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Đột nhiên dưới bàn thờ có tiếng rên rỉ vọng ra khiến mọi người đều rùng mình rợn tóc gáy. Hoa Kỳ nghe rõ đúng là tiếng kêu của Hoàn Châu.

Y liền biến sắc mặt quát lớn:

- Rút lui.

Y vừa quát xong thì hành lang bên trái đã có tiếng cười rất quái dị vọng tới và có tiếng người lên tiếng nói:

- Sao các người thấy Phật mà không vái lễ! Mười tám vị La Hán đã cử động được và nhanh như bóng ma nhảy xuống bên dưới đứng ngăn cản của điện, đứng xếp hàng ngang ngăn cản lối đi của bọn Nga Mi các người.

Thì ra mười tám vị La Hán đó đều do người thật giả dạng, như vậy phật tượng ngồi ở giữa chắc cũng giả dạng không sai.

Bọn Nga Mi các người hoảng sợ vô cùng, muốn rút lui lại hết đường, đành phải chuẩn bị đối địch, chỉ khổ tâm cho Trường Tu và Khấu Nguyên hai người thôi. Vì lúc này Trường Tu võ công hình như đã mất hết, cả sức lực phòng thân cũng mất nốt.

Lúc ấy phật tượng ngồi trên ngai thờ từ từ đứng dậy nhảy xuống, cười nhạt một tiếng khiến ai cũng phải hoảng sợ, mất hết cả hồn vía.

Hoa Kỳ gắng can đảm hỏi:

- Người là ai? Định giữ lại tại hạ các người làm chi? Hòa thượng lông mày rậm ấy, tròn to đôi mắt, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng cười hi hi đáp:

- Phật gia là ai các ngươi không cần hỏi, mau cõ cái túi đựng song kiếm trên vai xuống, đưa cho phật gia, thì phật gia sẽ tha chết cho các ngươi.

Trong lúc Hoa Kỳ nghe đối phương nói đã ngấm ngấm cõ túi kiếm ra, chờ tới khi đối phương nói xong thì y đã rút thanh Cự Nguyệt Kiếm ra. Kiếm vừa ra khỏi bao thì ánh sáng kiếm đã sáng cả ngôi điện ấy.

Kiếm ấy tuy là vật giả nhưng cũng luyện bằng sắt Miến Điện và thép cũng tốt nên ánh sáng tỏ ra chính mà không tà, dù là võ lâm danh tú mới trông thấy cũng tưởng là bảo kiếm thật.

Hoa Kỳ cười nói:

- Bảo kiếm ở đây, chỉ cần hỏi võ công của ngươi có thể chống nổi bảo kiếm của thời Xuân Thu này không? Hòa thượng cười the the như điên như khùng một hồi, rồi đáp:

- Bây giờ ngươi đã là cá trên mặt thớt, thật ra khỏi phải tốn nhiều hơi sức làm chi.

Lúc ấy, sau tấm màn trên bàn thờ bỗng có một tiếng cười nhạt vọng ra:

- Cò mổ trai có ngờ đâu phía sau lại có ngư ông, giặc sói đầu kia, ngươi nóng lòng, ta lại còn nóng lòng hơn ngươi.

Tiếng nói đó vừa dứt đã có bóng người mặc áo trắng lướt tới nhảy xuống, lướt tới trước mặt ngai thờ.

Các hung tăng ngẩng đầu nhìn lên, mới hay người đó là một tu sĩ áo trắng, mặt rất đẹp nhưng lại lạnh như tiền và cứ nhìn thẳng vào mắt bọn hung tăng không nói nửa lời. Một tên hung tăng thấy vậy dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và quát bảo:

- Trước mặt phật gia mà ngươi cũng dám ngông cuồng như vậy, tiểu tử có lẽ ngươi đã chán đời nên mới đến đây nộp mạng phải không? Tu sĩ áo trắng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Thật ư, chưa chắc tên của Thanh Môn Thập Cửu Hung chỉ dọa nạt được người khác thôi, chứ làm sao dọa nổi ta.

Các người của phái Nga Mi nghe thấy cái tên Thanh Môn Thập Cửu Hung đã hoảng sợ vô cùng.

Hai mươi năm trước Thập Cửu Hung tung hoành giang hồ đứng đầu hắc đạo, ra tay tàn độc, nên người ta mới ban cho chúng hung danh là thế. Người trong võ lâm ai thấy chúng cũng phải lánh mặt, sau đột nhiên chúng im hơi lặng tiếng không thấy đâu hết, không ngờ bây giờ chúng lại xuất hiện nơi đây. Ngờ đâu tu sĩ áo trắng không hãi sợ chút nào lại đáp:

- Không ngờ ngươi, Phi Thiên Thần Long Cung Tuyền lại cắt tóc đi tu nhưng bộ mặt của ngươi có cháy thành than ta cũng nhận ra được.

Cung Tường giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng: "Chắc tiểu tử này không phải tay tầm thường, y đã biết oai danh của mình mà còn dám can thiệp như vậy, chắc y là môn hạ của một lão quỷ nào đã ẩn danh đây." Nghĩ đoạn, y ngẩng mặt lên trời cười ha hả một hồi, rồi đáp:

- Không ngờ mặt của tiểu tử còn tỉnh đến thế! Phải! Phật gia là Phi Thiên Thần Long Cung Tường năm xưa đây, người đã biết đại danh rồi, thì phải biết xưa nay Phật gia đã ra tay thì không ai có thể sống sót được.

Tu sĩ áo trắng cười khinh thị nói tiếp:

- Phi Thiên Thần Long chỉ bắt nạt được người thường thôi, chớ đối với môn hạ của Tuyết Sơn chúng ta thì người không nghĩa lý gì hết.

Cung Tường biến sắc mặt mà trả lời:

- Thảo nào người ngông cuồng như vậy, ra người là môn hạ của Tuyết Sơn Nhân Ma, nếu Phật gia đoán không sai, chắc người là Lý Như Uyên, môn đồ duy nhất của Tuyết Sơn Nhân Ma phải không? Lý Như Uyên cười vẻ kiêu ngạo, chớ không thêm trả lời.

Cung Tường là người rất ác độc và đa mưu lắm kế, y liền dụ nét mặt ngay, lớn tiếng cười nói tiếp:

- Nghe nói Tuyết Sơn Nhân Ma được liệt danh vào Hoàn Vũ Tam Tuyết từ lâu, võ học đã luyện tới mức thượng thừa, chắc môn hạ phải giỏi lắm mới phải nên Phật gia nể mặt mà nhường cho người ra tay trước để Phật gia được chiêm ngưỡng Tuyết Sơn tuyệt học, quý hồ người lấy được song kiếm đi Phật gia quyết không ngăn cản.

Trong đời Như Uyên chỉ bị thua Vân Nhạc có một lần thôi cho nên y rất kiêu ngạo không coi ai vào đâu hết, y liền mỉm cười đáp:

- Hay lắm! Y vừa nói xong, đã nhảy xổ lại tấn công Hoa Kỳ luôn.

Hoa Kỳ đã chuẩn bị từ trước thấy Như Uyên vừa ra tay đã vội giờ luôn Linh Thiên Trường Hồng, một trong Thiên Độn Bát Kiếm của phái Nga Mi, kiếm của y biến thành nghìn vạn mũi kiếm nhắm các nơi yếu huyệt của Như Uyên đâm tới.

Tuy Như Uyên tự thị võ công rất cao siêu nhưng đối với thanh bảo kiếm Cự Khuyết y vẫn kiêng nể cho nên vội giờ khinh công tuyệt mức ra tránh né.

Hoa Kỳ cũng tự cho kiếm pháp của mình rất huyền ảo nên không hãi sợ chút nào, thế kiếm đó chưa dứt đã giờ thế kiếm thứ hai ra tấn công tiếp.

Dù sao phái Nga Mi cũng danh môn chính phái, võ học căn cơ rất nghiêm cẩn, mỗi thế mỗi thức của Hoa Kỳ đều tinh kỳ ảo tuyệt, khiến trong điện lạnh như mùa đông vậy và tiếng gió kêu như sấm động.

Như Uyên kiêng nể thanh bảo kiếm Cự Khuyết nên chường và chỉ của y không dám đụng vào bảo kiếm, y chỉ nhảy nhót tránh né, chỉ chờ khi Hoa Kỳ đuối sức là thừa cơ tấn công thôi. Hoa Kỳ biết dụng ý của Như Uyên, nên y vẫn tấn công tới tấp để đợi chờ khi nào Như Uyên sợ y là hạ thủ ngay.

Hung tăng Phi Thiên Thần Long Cung Tường đứng ở chỗ góc điện khoanh tay xem trận đấu, y thấy đối phương ra tay rất lợi hại, đứng yên cười nhạt thôi, y cũng muốn hai người tiêu hao hết chân lực là sẽ ra tay cướp lấy thanh kiếm một cách nhẹ nhàng thôi. Đột nhiên mọi người thấy Như Uyên người ngã về phía sau như nằm ngã ra đất, chỉ dùng gót chân đỡ lấy thân hình thôi và y vừa ngã người ra một cái đã xoay ra một vòng nhanh khôn tả và chỉ nháy mắt một cái y đã lướt tới cạnh Hoa Kỳ liền.

Thân pháp của Như Uyên kỳ ảo chưa hề thấy bao giờ, Cung Tường cũng kinh hãi thán.

Chờ tới khi Như Uyên lướt tới cạnh mình Hoa Kỳ mới biết, vội xoay thế kiếm tấn công nhưng đã muộn. Đang lúc nguy cấp y bỗng nghĩ ra được một thế võ kỳ lạ, vội dùng khuỷu tay thúc ngang một cái.

Như Uyên cũng không ngờ đối phương có thể tấn công kỳ lạ như thế.

Như Uyên bị Hoa Kỳ thúc một cái, cánh tay phải tê tái, khí huyết trong người rạo rực nhưng Hoa Kỳ cũng bị ảnh hưởng đến làm tê cả ngón tay, vì vậy mà thanh Cự Khuyết ở trong tay y bị bắn rời khỏi tay văng lên trên đỉnh điện.

Hoa Kỳ đau lòng mất thanh Cự Khuyết, tay trái vội rút luôn thanh kiếm Thanh Hồng ra tấn công luôn ba thế vào đối phương.

Lúc ấy Phi Thiên Thần Long thấy vậy mừng rỡ vô cùng, vội tung mình nhảy lên, giờ tay ra chop thanh bảo kiếm Cự Khuyết.

Ngờ đâu tay của y vừa đụng vào cán kiếm thì đã thấy sau lưng đau nhức, vội kêu ối chà một tiếng, người như cái điều đứt dây rớt xuống bên dưới nhanh khôn tả, thanh kiếm Cự Khuyết cũng hết đà và quay đầu rớt xuống mặt đất.

Thanh Thành Thập Bát Hung đứng chắn ngang cửa điện thấy vậy cũng cả kinh, đồng thời cũng thấy sau lưng đau nhức kỳ lạ, võ công bị tàn mất hết, mặt nhợt nhạt người run lẩy bẩy, mồ hôi rịn ướt lưng.

Các người của phái Nga Mi cũng vậy, cũng thấy lưng đau nhức khôn tả người thấy nóng lạnh luân, chân tay không sao cử động được.

Lúc ấy, Như Uyên với Hoa Kỳ lại tiếp tục đấu với nhau, trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả. Đột nhiên hai người kêu hự một tiếng cùng lui về phía sau, thanh bảo kiếm Thanh Hồng cũng rơi xuống đất.

Cung Tường biết mình đã bị người đánh lén, nhưng không biết trúng phải ám khí ác độc gì, đồng thời y thấy tất cả mọi người trong điện đều bị như mình. Y hoảng sợ vô cùng, cố nhìn đầu mà đưa mắt nhìn bốn chung quanh y bỗng trông thấy, trên vai của Thâm Thọ có một con bò cạp khổng lồ dài tám chín tấc trông xấu xí và hung ác khôn tả, y liền rùng mình kinh hãi.

Con bò cạp khổng lồ ấy rõ ràng là do người nuôi, mỗi người trên lưng đều có một con.

Người mà điều khiển được những độc vật lợi hại như vậy ắt phải là những tay yêu tà dị năng.

Y không nghĩ ra được trong võ lâm người nào biết điều khiển được những con bò cạp độc này.

Như Uyên lẳng lặng không nói năng gì cả, y biết trên vai đang có một con độc vật đốt mình nên y ngấm ngấm vận chân khí chống cự lại chất độc của con độc vật ấy. Y muốn phong bế các huyết đạo khiến mình mảy cứng như gang thép để cho độc vật kia không sao đốt được mà phải tự động bỏ đi. Đột nhiên đằng sau điện, trong bóng tối có một tiếng cười nhạt rất chói tai vọng ra.

Tiếp theo đó có một ông già vừa gầy vừa cao, đôi mắt sâu hoắm, đôi ngươi tia ra hai luồng sáng xanh, mình mặc áo bào đen rất rộng, không gió mà cái áo ấy tự động phồng lên.

Như Uyên hai mắt lộ vẻ oán độc, hậm hực nói:

- Lão quỷ hạ lưu kia, sao ngươi lại sử dụng thủ đoạn đê hèn đối phó mọi người.

Ông già vừa gầy vừa cao lạnh lùng đáp:

- Lão phu hèn thật, nhưng không hèn bằng sư phụ bảo bối của ngươi ẩn núp trên Tuyết Sơn không dám lộ mặt ra, rồi sai ngươi ra ngoài để dò la tình thế nhưng y có biết đầu làm như thế là cái tên Hoàn Vũ Tam Tuyệt của y đã bị ảnh hưởng rồi...

Như Uyên vội hỏi:

- Ngươi là ai? Ông già nhìn y một cái, rồi lạnh lùng đáp:

- Chắc sư phụ bảo bối của ngươi phải tả hình dáng của lão phu cho ngươi hay chứ. Thế ra y không nói cho ngươi biết hay sao? Như Uyên ngăn người ra.

Ông già lại cười khi một tiếng, rồi nói tiếp:

- Hoàn Vũ Tam Tuyệt ngoài sư phụ bảo bối của ngươi với Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình ra thì còn ai? Lúc ấy Phi Thiên Thần Long mới sực nhớ tên ma đầu cái thế đã ẩn đặt lâu năm, liền cả kinh thất sắc, xen lời hỏi:

- Các hạ có phải là Thiên Khiết Cung Chúa Ô Phùng đấy không.

Ông già cười ha hả đáp:

- Không ngờ người còn nhớ được tên của lão phu...

Nói xong, y cười nhạt một tiếng, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Những con bọ cạp của lão phu, trừ khi lão phu bắt chúng trở về thì chúng mới rời khỏi, bằng không chúng sẽ hút máu cho tới khi khô khan hết chúng mới bay trở về. Thôi được, lão phu nể mặt hai thanh bảo kiếm này...

Y chưa nói dứt, bên ngoài điện đã có một giọng âm trầm nói vọng vào:

- Ngươi đừng có hung ác quá nổi mà tự phụ như thế nữa. Con gái quý và đồ đệ của ngươi đã bị lão phu chế ngự rồi.

Thiên Khiết Cung Chúa nghe nói mặt biến sắc. Thân hình của y vội lướt tới chỗ thanh bảo kiếm Cự Khuyết và giờ tay ra chớp.

Nhưng bên ngoài đã có một luồng tiềm lực dẫn vào tấn công cổ tay của Thiên Khiết Cung Chúa và một ông già áo đen bịt mặt đã phi thân vào.

Cánh tay của Thiên Khiết Cung Chúa bị tiềm lực bên ngoài đẩy chéo sang bên, vì vậy thanh bảo kiếm ấy mới lọt vào tay của ông già áo đen.

Ông già áo đen bịt mặt ấy nhanh như điện chớp lấy được thanh bảo kiếm Cự Khuyết đã nhảy tới cạnh bảo kiếm Thanh Hồng ngay. Thế là y cướp được cả hai bảo kiếm một lúc, rồi lạnh lùng nói:

- Ô Phùng chắc ngươi đau lòng lắm phải không, nếu ngươi biết điều mau triệu hồi những con bọ cạp kia thì may ra còn có cơ hội cho ngươi thương thuyết bằng không, con gái và tệt đồ ngươi không sao thoát chết được.

Ô Phùng tức giận vô cùng, vội quát lớn:

- Ra là ngươi.

Ông già bịt mắt đáp:

- Phải chính lão đây. Ngươi nên biết Khúc Tinh Bình này không ra tay thì thôi, bằng không thì còn ác độc hơn ngươi nhiều. Nên ta mới biệt hiệu là Thập Phương Diêm La là thế! Ô Phùng mặt tỏ vẻ oán độc cười nhạt hỏi tiếp:

- Ngươi vô duyên vô cớ gây thù gây oán với lão làm chi?

- Chẳng qua chỉ vì hai thanh bảo kiếm này và nói cho ngươi biết rõ thêm chút nữa, ta phải lấy hai thanh bảo kiếm này cũng chỉ vì muốn xưng hùng xưng bá trên võ lâm. Ta chắc ngươi cũng vậy thôi, võ lâm bao la như vậy, ai làm bá chủ cũng được nhưng người đó phải có đủ tài trí mới được mọi người kính phục, ngươi có mau đuổi xua những con bò cạp độc đi không? Chẳng lẽ ngươi không sợ người ta chê cười hay sao?

- Bất cứ ngươi nói gì thì nói, trước hết phải giải quyết việc trước mắt đã. Bây giờ ngươi đã cướp được song kiếm rồi ngươi còn muốn gì nữa.

- Ngươi thương đứa con gái cưng phải không? Ngươi cứ yên trí quý hồ ngươi thu hồi những con bò cạp độc này, ta sẽ tha cho con gái ngươi ngay.

- Ngươi nói lấy gì làm bằng? Biết đâu ta thu hồi những con bò cạp độc rồi mà ngươi vẫn chưa thả con gái của ta ra. Người trong võ lâm ai chả biết ngươi có tiếng là xảo trá, có ai tin được ngươi đâu.

- Đúng lắm, chỉ có ngươi mới nói ra được lời lẽ này thôi, chứ không biết nhân nghĩa gì cả.

Ô Phùng nghe nói rùng mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng: "Khúc Tinh Bình đa mưu lắm kẻ, mưu kế của y không những độc mà còn khéo léo lắm, khiến cho người ta mắc mưu cũng không hay. Chỉ bằng ta hỏi rõ dụng ý của y ra sao trước để khỏi bị mắc hãm y." Nghĩ đoạn y liền lạnh lùng hỏi:

- Khúc Tinh Bình sao ngươi không nói thẳng ý định của ngươi ra cho ta hay có hơn không?

- Ô Phùng, không ngờ ngươi lại thay đổi khác xưa như thế. Thôi được để ta nói thật cho ngươi biết, bá nghiệp của võ lâm giao biến trùng trùng, một mình Khúc mỗ cũng không thể nào chiếm cứ nổi. Sao Hoàn Vũ Tam Tuyệt chúng ta không liên tay mà mưu đồ có hơn không? Ô Phùng ngăn người ra giây lát, rồi hỏi lại Khúc Tinh Bình rằng:

- Dù Ô mỗ có miễn cưỡng nhận lời chẳng nữa, nhưng còn Tuyệt Sơn lão quý thì sao?

- Cần nhất là ngươi! Ô Phùng nghĩ thầm: "Lão quý này lợi hại thật, nếu sau này ta không giày vò cho ngươi chí chết thì ta không sao đuổi được con gái này." Nghĩ đoạn, y đưa mắt nhìn Như Uyên rồi lại nhìn Tinh Bình và nói tiếp:

- Trước hết bạn hãy thả tiểu nữ với tiểu đồ ra trước rồi hãy nói sau cũng chưa muộn. Ô Phùng ta không phải là những kẻ chịu cúi đầu cầu khẩn người như thế này bao giờ đâu.

- Thôi được ta cùng bạn đi một chuyến vậy.

Nói xong, y nhảy tới phía sau Hoa Kỳ lấy nốt hai cái bao kiếm, đưa mắt nhìn con bò cạp khổng lồ trên lưng Hoa Kỳ một cái rồi mới quay người đi ra khỏi ngoài điện luôn.

Ô Phùng theo sau Tinh Bình chỉ thoáng cái đã mất dạng liền

-oOo-

Phía đông ngôi miếu hoang trong khu rừng rậm đang có ba nam một nữ đứng ở trên sườn núi cao chót vót. Nơi đó bốn chung quanh đều có sương mù bốc lên trông rất rùng rợn.

Ba nam ấy đều là những người có tuổi ngoài ba mươi mặt lạnh lùng, duy có thiếu nữ tuổi chừng hai bốn, hai mươi lăm mặt rất xinh đẹp.

Thiếu nữ ấy thở dài một tiếng, tỏ vẻ oán thán nói:

- Có lẽ cha tôi vẫn chưa giác ngộ lại còn muốn tái xuất võ lâm tác quái tác ác. Ông ta đem theo những con bò cạp khổng lồ ấy đi chắc để hại người thôi, tội nghiệp cho mẹ tôi phải chết một cách oan uổng.

Một người đàn ông đứng cạnh đáp:

- Chỉ có một mình sư muội dám nói lời này thôi. Nếu chúng tôi mà nói như thế thì chẳng những mang tội xúc phạm sư tôn. Hình phạt của sư phụ có thể nói người sắt đá cũng không sao chịu nổi. Người ta sống ở trên đời chỉ vài chục năm là cùng, nếu không làm một việc gì oanh liệt thì thật là sống cho uổng đời.

Thiếu nữ cười nhạt nói tiếp:

- Cổ nhân có câu, quân nhân tránh sao khỏi chết trên mặt trận, người làm nhiều việc bất nghĩa thế nào cũng mang họa diệt thân, chẳng lẽ mấy vị sư huynh còn không hiểu thấu ý nghĩa của lời nói ấy hay sao.

Người nọ vừa cười vừa đỡ lời:

- Thảo nào sư phụ bảo sư muội hay nghĩ quanh nghĩ quẩn, đàn bà có lòng nhân từ như vậy khó mà làm nên đại sự được.

Thiếu nữ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi nói tiếp:

- Đại sự các ngươi là cái quái gì, chẳng qua là những trò đốt nhà giết người, để bị những người chính phái chê bai, chứ có hay hóm gì đâu.

Còn hai người kia chỉ tỏ vẻ lạnh lùng chứ không trả lời gì hết.

Người lên tiếng nói lắc đầu thờ dãi nói tiếp:

- Nếu không hợp chuyện nói nhiều cũng vô ích. Thôi đừng nói nữa, sao sư phụ đi mãi đến giờ mà chưa về, không biết sư phụ đã lấy được song kiếm chưa. Sư phụ có võ công cái thế, muốn cướp song kiếm dễ như trở bàn tay, tại sao đến giờ nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy về.

Y vừa nói tới đó một tiếng cười nhạt đằng xa vọng tới. Tiếp theo đó có một luồng gió lạnh thổi tới. Không hiểu tại sao bốn người đều bị giá lạnh đến chân tay cứng đờ. Lúc ấy, chúng mới biết là đã bị người ta đánh lén nên cả bốn đều kinh hoàng vô cùng, ngẩng đầu lên nhìn thấy một cái bóng đen từ từ đi tới, dùng khăn đen bịt mặt chỉ để lộ hai mắt mà thôi, trông không khác gì sơn tinh quỷ sứ.

Người đó đứng ở chỗ cách chừng mười trượng, cười khinh một tiếng rồi hỏi:

- Sư phụ các ngươi đã lâu không xuất hiện vô lâm, lần này xuất hiện ở Tứ Xuyên, ắt phải có nguyên nhân gì, chứ không phải vì song kiếm mà tới đây đâu, phải không? Một người trong bọn đáp:

- Chúng tôi thừa lệnh đi theo, còn không biết gì hết, lão tiền bối với chúng tôi không thù oán gì cả, sao bỗng dưng lại tấn công lên như vậy, không sợ vô lâm thiên hạ chê cười hay sao. Nếu tiền bối không sợ gia sư quay trở lại thì cứ hạ độc thủ đi.

Người bịt mặt cười khi nói tiếp:

- Năm xưa lệnh sư hai bàn tay dính đầy máu hôi, có không biết bao nhiêu cao thủ của vô lâm bị y giết chết. Lối đánh lén này cũng là do y sáng chế ra, lão phu chỉ bắt chước đó thôi. Các ngươi hãy tạm đứng ở đây một lát, để lão phu gặp lệnh sư đã rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, y ngấm thiếu nữ một hồi, rồi nói tiếp:

- Ô, thế ra cô bé này là con gái của Ô Phùng đây, hay lắm, hay lắm.

Nói xong y tung mình đi luôn nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Thiếu nữ nọ đưa mắt nhìn ba người kia, mồm mấp máy định nói nhưng lại thôi.

Nàng bỗng u oán thờ dãi một tiếng nước mắt nhỏ ra như mưa ngay.

Đại hán đứng bên trái cũng thờ dãi một tiếng và hỏi:

- Sư muội khóc làm chi, lão quý ấy thế nào cũng bị báo ứng cho mà xem.

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, nói tiếp:

- Đó là sự nghiệp oanh liệt mà các người đã nói phải không? Hừ, giờ những trò thủ đoạn ác độc ra giết hại người để cầu lấy cái tiếng hung ác nhất thời phải không? Bỗng có một cái bóng đen phi tới, nhanh như một luồng gió gió tay ra cắp thiếu nữ ấy vào ngang hông rồi đi luôn. Chỉ thoáng cái đã mất dạng trong rừng u ám kia liền.

Thiếu nữ bị người bắt cóc đi, hai tai chỉ nghe thấy tiếng gió kêu ù ù. Thoạt tiên nàng kinh hoàng, sau mới thấy mình bị người đàn ông ôm chặt vào lòng, hồ thẹn và tức giận muốn kháng cự, nhưng khốn nỗi bị người ta điểm huyết rồi. Nàng hồ thẹn quá hóa giận quát bảo:

- Có mau đặt cô nương xuống không? Ngươi muốn làm gì thế? Người đó lớn tiếng đáp:

- Cô nương khỏi lo âu, tại hạ không có ác ý gì đâu, cô nương bị Âm Phong Chế Huyết Thủ Pháp của Khúc Tĩnh Bình điểm trúng, nếu không kịp thời giải cứu ngay, sau này thế nào cũng còn dư độc di hại vô cùng.

Nói xong, chàng ta đặt thiếu nữ ngồi lên trên một tảng đá.

Lúc ấy, thiếu nữ mới thấy chàng là một thiếu niên đẹp trai. Nàng hồ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, quay mặt nhìn đi nơi khác.

Thiếu niên nọ lại nói tiếp:

- Cô nương này, vừa rồi tại hạ đã nghe rõ những lời nói của ba vị sư huynh cô nương, đủ thấy cô nương là người hiền lành lương thiện như thế nào,

không khác gì một hoa sen trồng ở đất bùn mà không dính bùn. Lát nữa Khúc Tĩnh Bình thế nào cũng lấy cô nương để uy hiếp lệnh tôn cho nên tại hạ mới cửu cô nương ra đây để Khúc Tĩnh Bình không giờ được trò uy hiếp ra nữa. Như thế lệnh tôn mới ung dung đối địch được.

Thiếu nữ u oán thờ dài một tiếng, rồi hỏi tiếp:

- Chẳng hay thiếu hiệp có biết cha tôi là ai không?
- Lệnh tôn là Thiên Khiết Cung Chúa Ô Phòng, một trong Hoàn Vũ Tam Tuyệt ai mà chả hay biết.
- Nhưng tiếc thay thiếu hiệp chưa biết cha tôi là người ác độc nham hiểm như thế nào rồi và đã giết bao nhiêu người rồi. Chỉ bằng để cho Tĩnh Bình uy hiếp ông ta, như vậy ông ta mới bớt kiêu ngạo, bằng không sau này còn không biết bao nhiêu người bị ông ta giết hại nữa.

Người trên thiên hạ ai chả có cha mẹ nhưng không hiểu sao tôi lại không ưa ông ta đến như thế?

- Cô nương nói rất có lý, nhưng cô nương có biết, nếu nhất đáng cô nương bị Tĩnh Bình kiềm chế thì sẽ bị y cướp mất trinh tiết và còn làm cho đau khổ không thể tưởng tượng được.

Thiếu nữ nghe thấy chàng ta nói như vậy, giật mình kinh hãi, vội hỏi lại gãi:

- Có thật không?
- Tại hạ nói dối cô nương làm chi.
- Chẳng hay quý tính đại danh là gì?
- Tại hạ Lạc Dương, còn cô nương?
- Tôi là Ô Ngọc Trân.

Nhân lúc Ngọc Trân nói chuyện, Lạc Dương nhanh tay đề luôn vào Bách hối huyết trên đầu Ngọc Trân.

Ngọc Trân liền cảm thấy một luồng hơi nóng từ trên đỉnh đầu dồn xuống, chạy tới Lôi Cung Tỳ Phủ và vận hành bách huyết để chịu vô cùng. Một lát sau, nàng đã thấy chân tay cử động được rồi, Lạc Dương rút bàn tay phải ra và nói tiếp:

- Cô nương bây giờ có thể đạo khí thổ nạp khiến chân khí chuyển vận tự do được rồi và cũng có thể đi lại được, một lát nữa thế nào Tĩnh Bình với lệnh tôn cũng đi khắp nơi tìm kiếm cô nương. Cô nương đừng có lên tiếng cho họ biết.

Ngọc Trân gật đầu nhắm mắt vận hơi điều thức.

Lạc Dương khoanh tay đứng nhìn lên trời, trong lòng bồn khoăn vô cùng.

Đức Luân đã cầm song kiếm đem về Lư Toàn Cốc, Lạc Dương không biết hiện giờ Tổ Lan các người ra sao, trong lòng nhớ nhưng mới buồn rất thờ dài một tiếng, nghĩ lại chuyện cũ, việc gì cũng hiện ra trước mặt như những bức tranh vậy. Chàng nhận thấy trách nhiệm của mình còn nặng nề lắm, hơn nữa thù lớn chưa trả xong nên nước mắt nhỏ ra lúc nào không hay.

Đột nhiên nghe hai tiếng rú rất đinh tai. Lạc Dương đang ngẫm nghĩ bị tiếng rú ấy làm cho giật mình. Chàng cho hai người ẩn nấp rất bí mật, trong một khe núi cây cối um tùm, không sợ song hung tìm tới.

Chàng bỗng thấy Ngọc Trân tung mình nhảy lên, vội gọi:

- Ô cô nương...

Ngọc Trân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Tôi hoàn toàn khỏi rồi. Trong hai tiếng rú vừa rồi, có một tiếng là của cha tôi nên tôi muốn ra ngoài nhòm ngó xem Khúc lão ma với cha tôi định làm gì.

Lạc Dương thờ dài một tiếng hỏi lại:

- Cô nương đi ra như vậy, có khác gì là đâm đầu vào lưới không? Ngọc Trân gượng cười đáp:
- Tôi biết nếu không có tôi ở cạnh, cha tôi sẽ làm nhiều điều tàn ác bất nhân.
- Nếu vậy cô nương có cách gì khiến lệnh tôn miễn làm những việc tàn ác ấy không?
- Tuy tôi không có cách gì hết, nhưng cha tôi rất nể tôi, có mẹ tôi ở đó ông ta làm việc xấu thế nào cũng phải giấu giếm và lén lút. Từ khi mẹ tôi chết, cha tôi như được sổ lồng, từ đó đến giờ không còn ai cai quản nữa.
- Như vậy cô nương không còn cách gì khuyên bảo lệnh tôn hay sao?

- Vẫn biết tôi không có cách làm gì cho cha tôi đừng làm những việc tàn ác ấy, nhưng có tôi ở cạnh khuyên bảo còn hơn là không?

- Cô nương muốn làm như vậy, tại hạ không dám khuyên ngăn, nhưng theo tại hạ thì cô nương hãy tạm lánh mặt để chờ tôi giờ một kẻ nhỏ nhỏ ra làm cho lệnh tôn hồi cải hướng thiện đã.

Ngọc Trân có vẻ hớn hở vội hỏi:

- Có thật không?

- Xưa nay tại hạ không bao giờ nói dối ai cả.

Tiếng rú quái dị và chọc tai kia nổi lên. Lạc Dương đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Ngọc Trân và nói tiếp:

- Tôi với cô nương đi ra ngoài đó xem sao.

Nói xong, chàng dắt Ngọc Trân đi luôn. Hai người đứng trên một tầng đá cao hàng trăm trượng nhìn xuống bên dưới. Thấy có hai cái bóng người phi tới. Hai người đó là Ô Phùng và Khúc Tĩnh Bình.

Khi tới chỗ dưới tầng đá của Ngọc Trân và Lạc Dương đứng, Ô Phùng liền cười nhạt một tiếng, mặt lộ sát khí, nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Bình và quát hỏi:

- Khúc lão quỷ, tại sao không thấy con gái của lão, rõ ràng ngươi đã giờ trò quỷ quái.

Ngươi biết Ô Phùng ta với ngươi tên tuổi ngang nhau, võ công cũng không ai hơn ai kém.

Ngày hôm nay, nếu ngươi không kiếm ra được con gái của lão thì... hừ ngươi sẽ khổ với ta.

Tĩnh Bình tìm mãi không thấy Ngọc Trân cũng kêu khổ thầm và trầm giọng:

- Rõ ràng con của bạn bị người bắt cóc đi, chứ có việc gì đến Khúc mỗ đầu.

- Nếu ngươi không điểm huyết trộm thì khi nào tiểu nữ lại chịu để yên cho người ta bắt đi như thế. Lời thoái thác của ngươi thật vô lý và cũng khi người quá nổi.

Nói xong, y xông lên tấn công Tĩnh Bình hai chưởng luôn.

Chưởng phong của y mạnh khôn tả và cũng huyền ảo vô cùng.

Tĩnh Bình đã sớm phòng bị đối phương trở mặt nên tay tra song bảo kiếm, dùng hữu chưởng đỡ chưởng thế của đối phương.

Hai người đều khét tiếng hung ác nhất thời, võ công trác tuyệt đứng đầu hắc đạo quần tà, chưởng thức của chúng cũng kỳ ảo khôn lường. Nhất là nội lực lại thâm hậu vô cùng nên càng càng đấu càng mạnh, chưởng phong càng kêu như sấm động. Cát dưới chân bay mù mịt. Dưới ánh trăng mờ mờ không sao phân biệt ra được ai Tĩnh Bình, ai là Ô Phùng hết.

Cao thủ đấu với nhau trong nháy mắt đã có thể phân biệt được thắng bại sống chết ngay. Nhưng cả hai công lực ngang nhau nên trận đấu mới kéo dài được như vậy.

Lạc Dương với Ngọc Trân đứng ở trong một bụi rậm cách trận đấu chừng hơn năm trượng dòm ngó. Tuy thế võ của hai lão tà nhanh kỳ lạ nhưng mắt của Lạc Dương rất sắc bén trông thấy rõ ràng lắm. Thế võ ảo diệu của song hung có thể nói dung hợp tất cả những thế võ công kỳ lạ của thiên hạ mà thành, càng xem càng khoái chí vì không có một thế võ nào của song hung là lọt được qua mắt chàng cả, vì vậy mà chàng càng xem càng ngẩn người ra.

Còn Ngọc Trân càng lo âu, chỉ sợ cha mình bị thua đối phương. Đột nhiên, hai người song hung, mỗi người mỗi chân nhảy sang một bên đứng cách nhau hơn trượng và thấy trên vai của Tĩnh Bình đã có một con bò cạp khổng lồ bám chắc rồi. Còn Ô Phùng thì cười lầm lì và nói:

- Khúc lão quỷ, tuy ngươi kịp thời phong bế huyết đạo và da thịt của ngươi đã vận cứng như gang thép thật nhưng ngươi nên biết nọc độc của con bò cạp của ta độc vô cùng, nó đã nằm ở trong da thịt thế nào cũng vào trong huyết mạch, hừ ngươi sợ suất một chút là nó chạy theo vào trong tim ngay, lúc đó ngươi sẽ biết nó lợi hại như thế nào.

Tĩnh Bình trầm giọng đáp:

- Lão già họ Ô kia, ngươi đừng có đắc chí vội, hai mươi bốn chiếc đoản hồn trâm của Khúc mỗ đã cắm vào hai mươi bốn huyết đạo của ngươi rồi, chất độc của những trâm ấy, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy vào nội phủ của ngươi. Nếu ngươi không tin thì cứ vận khí xem biết liền.

Ô Phùng nghe nói ngẩn người ra mặt tỏ vẻ không tin, nhưng lại không dám không tin, liền vận khí thử xem trong người có gì khác lạ không.

Đột nhiên, Ô Phùng biến sắc mặt, hai mắt lộ hung quang, nhìn thẳng vào hai mắt của Tĩnh Bình.

Tĩnh Bình thấy vậy, ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười của y làm rung động cả sơn cốc và làm cho tai mọi người hầu như bị điếc vậy.

Ô Phùng cứ sầm mặt lại chả nói chả rằng. Ngọc Trân thấy vậy càng lo âu thêm, khẽ nói:

- Nguy tai, cha tôi trúng phải trăm độc rồi, biết làm sao bây giờ đây? Lạc Dương khẽ khuyên nàng rằng:
- Cô nương chớ lo, lưỡng hùng tương tranh làm gì có chuyện bị thương dễ dàng như thế, chắc bên trong còn có bí ẩn gì đây.

Quả nhiên Tinh Bình cười một hồi rồi quát lớn:

- Lão già họ Ô kia, ngươi đã mắc hõm rồi, ngươi không vận khí thì không sao, ngươi vận khí một cái thì đoạt hồn trăm nó đã vào trong người rồi. Ngươi phải biết đoạt hồn trăm là ám khí độc đáo của Khúc mỗ lợi hại khôn tả. Người công lực càng cao siêu bao nhiêu thì bị hại càng nặng bấy nhiêu.

Y vừa nói, mặt vừa tỏ vẻ đắc chí khôn tả và hình như y không sợ hãi gì con bọ cạp đang đậu trên vai vậy.

Ô Phùng yên lặng giây lát, bỗng lạnh lùng nói tiếp:

- Khúc Tinh Bình, ngươi đừng tưởng Ô mỗ phải cầu khẩn ngươi đâu, cùng lắm cả hai đều bị thương, cùng tận diệt là cùng nhưng tiếc thay ngươi đã quên một việc tối quan trọng.

Tinh Bình thấy Ô Phùng nói như vậy, ngẩn người ra hỏi lại:

- Khúc mỗ đã quên việc gì nào? Ô Phùng cười, lăm li đáp:
- Bây giờ ngươi là một tên tã mà bị tất cả các giới trong võ lâm chú ý nhất, vì ngươi có ý muốn làm bá chủ giang hồ, không ngờ công việc của ngươi chưa hoàn thành đã bị Ô mỗ kiểm chế, thử xem ngươi còn mặt mũi nào đi gặp các đồng đạo nữa. Trái lại Ô mỗ khác hẳn ngươi, tuy chết vẫn còn vinh quang là đã được tiếng tiêu diệt một tên đại ác của thiên hạ và được đồng đạo kính ngưỡng.

Tinh Bình nghe thấy Ô Phùng nói như vậy, đầu óc bối rối khôn tả, bưng bảo dạ rằng: "Lời nói của y rất phải, công việc làm bá chủ của võ lâm chưa xong mà ta đã gây cho một kẻ địch mạnh như vậy thật không nên, nhưng khi nào Khúc mỗ lại chịu để cho con bọ cạp của y kiểm chế nổi." Nghĩ đoạn y tỏ vẻ chán chừ.

Hình như Ô Phùng đã biết rõ ý của Tinh Bình rồi liền rú lên một tiếng rất đinh tai.

Tinh Bình bỗng cảm thấy nơi mạch môn ở phía sau lưng bị đau nhức thấu tận xương tủy, bất buộc y phải khẽ rên một tiếng, mình mẩy chân tay run lẩy bẩy mấy cái.

Ô Phùng lại trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Tinh Bình, cười khinh nói tiếp:

- Ta biết ngươi không tin con bọ cạp khổng lồ của ta có thể kiểm chế được ngươi, ngươi phải biết đuôi nó có gắn một miếng sắt lạnh, rất cứng rắn và sắc bén khôn tả, nó có thể phá tất cả các cương khí hộ thân, đồng thời nọc độc của nó đã chạy vào trong thân người, thuốc gì chữa cũng không khỏi, dần dần xương thịt thối nát mà chết, chỉ có thuốc giải độc đáo của Ô mỗ mới giải được thôi.

Nói xong, ông ta ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng.

Có miếng vải che mặt, nên người ta không trông thấy sắc mặt của Tinh Bình ra sao, nhưng thấy hai chân y run lẩy bẩy, cũng đủ biết trong lòng y hoảng sợ như thế nào rồi.

Một lát sau Tinh Bình khẽ cười một tiếng và nói tiếp:

- Khúc mỗ đã sớm nói rồi, hai chúng ta hợp thì có lợi, chia rẽ nhau thế nào cũng bị thất bại cả, câu chuyện tối nay mà đồn ra bên ngoài chưa chắc bạn đã được về vang chút nào.

Ô Phùng mặt vẫn tỏ vẻ đắc chí, cười khinh đáp:

- Tinh thể bất buộc, bạn không thay tâm đổi tính không được. Thôi được Ô mỗ hiện giờ có ba điều kiện, bạn nhận hay không thì tùy nơi bạn.

Tinh Bình cau mày lại hỏi:

- Ô huynh có điều kiện gì xin nói ra để Khúc mỗ châm chước nghĩ xem? Ô Phùng cười nhạt đáp:
- Điều kiện thứ nhất, việc tiểu nữ mất tích là do bạn mà nên, vậy hạn trong ba tháng bạn phải tìm cho ra tung tích của tiểu nữ và cứu nó đem về cho Ô mỗ nhưng phải bình yên vô sự mới được, bằng không đừng trách Ô mỗ sao trở mặt.

Tuy Tinh Bình cảm thấy việc này rất khó xử nhưng y đã nghĩ ra một kế khác và ba tháng sau cũng đủ để cho y làm kinh thiên động địa, khiến cả võ lâm chấn động rồi. Lúc ấy Ô Phùng bị sa lầy rồi, muốn rút chân lên cũng không kịp nữa cho nên y nhận lời ngay. Ô Phùng lại nói tiếp:

- Việc thứ hai bất cứ việc ta hay việc nhỏ, bạn cũng phải bàn với Ô mỗ trước rồi mới được tiến hành.

Tĩnh Bình vừa cười vừa đáp:

- Việc này Khúc mỗ rất tán thành, không cần Ô huynh phải nói nhiều.

- Sau khi công việc đã thành chúng ta chia nhau ra điều khiển võ lâm, nếu việc gì không được hai chúng ta đồng ý thì lệnh đó có phát ra cũng không công hiệu.

- Việc gì mỗ cũng nghe theo hết, vậy Ô huynh còn nói gì nữa không.

Ô Phùng cười nhạt một tiếng đi tới phía sau Tĩnh Bình giờ nắm ngón tay ra nhanh như điện chớp chớp con bò cạp lên rồi cười lâm li và nói tiếp:

- Người không có ý hại hỏ, nhưng hỏ có lòng vô người, bạn với mỗ ai cũng không tin ai cả, tuy mỗ đã bắt con bò cạp lên rồi nhưng ở mạch môn huyết của bạn vẫn còn dính cái nọc con bò cạp.

Tĩnh Bình cũng biết đối phương thế nào cũng làm trò gì để đề phòng mình nên y tức hận Ô Phùng vô cùng, nhưng cố ý làm ra vẻ đàng hoàng mỉm cười đáp:

- Ô huynh chớ có quên hai mươi bốn mũi kim đoạt hồn tâm của mỗ, tại sao chúng ta không thành thật đối với nhau, như vậy thì làm thế nào gây nên đại sự được.

- Bạn được xưng là Nhất Tuyệt của Hoàn Vũ không những nội ngoại võ công đã luyện tới mức tuyệt đỉnh mà về mưu trí cùng tâm địa ác độc cũng tuyệt đỉnh hơn người, nên mới được người ta ban cho biệt hiệu như vậy, bên ngoài của bạn tuy rất đường hoàng, như trong thâm tâm của bạn, lúc nào cũng muốn giết chết Ô mỗ mới hả dạ.

- Đâu có, cái cũng vô ích, thức đêm mới biết đêm dài, phải ở với nhau lâu mới biết lòng nhau được, đến lúc đó Ô huynh mới biết Khúc mỗ đối với Ô huynh như thế nào.

- Nếu vậy thì hay lắm, bạn được hai thanh bảo kiếm, trước hết hãy chia một thanh cho đệ đã.

Tĩnh Bình không chần chờ chia ngay thanh bảo kiếm Thanh Hồng cho Ô Phùng.

Cầm lấy thanh bảo kiếm, dùng hai ngón tay bấm chốt, Ô Phùng đang định rút kiếm ra xem xét, thì ở đằng xa có tiếng người niệm Phật hiệu vọng tới.

Lường tà nghe thấy tiếng Phật hiệu đó đều ngẩn người ra nhìn lên thì thấy một tăng nhân, râu tóc bạc phơ đi tới nhanh như gió.

Chỉ trong nháy mắt lão hòa thượng đã tới chỗ cách hai người hơn trượng ngừng chân lại và chăm chú nhìn vào hai thanh bảo kiếm chấp tay vái chào và hỏi:

- Dám hỏi hai vị thí chủ hai thanh bảo kiếm ở trong tay hai vị là bảo kiếm gì thế? Ô Phùng quắc mắt trầm giọng hỏi:

- Hòa thượng tu ở chùa nào thế? Lão hòa thượng chấp tay chào đáp:

- Lão tăng là Pháp Bồn của chùa Thiếu Lâm.

Ô Phùng cười nhạt hỏi tiếp:

- Có phải hòa thượng tưởng song kiếm này của anh em mỗ là lấy trộm của chùa Thiếu Lâm hay sao? Pháp Bồn đáp:

- Lão tăng không dám nói như thế, vật nào cũng có chủ riêng của nó, chỉ mong cho biết lai lịch của hai thanh kiếm này thôi.

Ô Phùng nhìn Tĩnh Bình một cái và trả lời tiếp:

- Nghe người ta đồn, chư tăng của Thiếu Lâm hay thị tài hà hiếp người, hay can thiệp việc của thiên hạ, ngày hôm nay mỗ mới chứng thật lời đồn đại đó là phải.

Nói xong, y rút kiếm ra khỏi bao, múa kiếm tấn công luôn.

Kiểm thế của y vừa theo tay đưa ra, đã có một luồng hơi lạnh lần ất sang bên của đối phương và mũi kiếm của y chuyên nhằm những yếu huyệt quan trọng của Pháp Bồn đại sư mà tấn công, thật là lợi hại khôn tả.

Pháp Bồn đại sư không biết hai người này là Tĩnh Bình và Ô Phùng bằng không ông ta cũng không dám đường đột như thế. Bấy giờ đột nhiên thấy Ô Phùng ra tay kiếm thanh nhanh như điện, lão hòa thượng mới cả kinh một mặt niệm A di đà Phật, rồi múa song chưởng giữ Vô Tướng Kim Cương Chưởng tuyệt học của Thiếu Lâm ra.

Chưởng lực âm nhu của lão hòa thượng đẩy kiếm thế của Ô Phùng ra ngoài xa hơn thước nhưng kiếm của đối phương lại ở bốn phương tấn công tới liên miên bất tuyệt rồi.

Nội gia kiếm học của Ô Phùng đã luyện tới xuất thần nhập hóa, thân pháp lại nhanh, kiếm thế biến ảo vô cùng, thanh Thanh Hồng kiếm của y bị rung

động và bỗng một cái, lưỡi kiếm của y bỗng biến thành trăm nghìn bóng kiếm bay vây chặt lấy thân hình của Pháp Bồn đại sư.

Pháp Bồn đại sư không hổ thẹn là cao tăng của Thiếu Lâm, lão luyện và trầm tĩnh, giờ hết pho Vô Tướng Kim Cương Chưởng ra chống đỡ vừa đấu, bụng vừa nghĩ thầm: "Không hiểu lai lịch của hai quái nhân này là ai? Và hình như kiếm ở trong tay của địch đây không phải là thanh Thanh Hồng kiếm." Chỉ trong nháy mắt đôi bên đã đấu được mười mấy hiệp. Ô Phùng đột nhiên thay đổi thủ pháp, bóng kiếm biến thành muôn vạn ảo ảnh cứ lần lượt đại sư dần. Quả nhiên Pháp Bồn đại sư càng thấy áp lực của đối phương càng mạnh hơn trước, khiến chưởng pháp của mình đã chậm và tàn mác dần.

Ô Phùng nói với Tinh Bình rằng:

- Huỳnh thử xem kiếm pháp của đệ có hơn được Thất Xảo Mê Hồn và Chân Tiên Bát Kiếm của Nga Mi không? Tinh Bình đáp:
- Kiếm pháp của huynh hơn nhiều.

Ô Phùng bỗng cười khi một tiếng, kiếm pháp của y càng nhanh hơn trước mồm thì quát hỏi:

- Pháp Bồn ngươi còn không thúc thủ chịu để cho ta đâm chém hay sao? Lúc ấy đại sư đã toát mồ hôi như mưa, lẳng lặng không nói năng gì cả, chỉ dụng tâm đỡ những kiếm pháp của đối phương thôi.

Ô Phùng đang đắc chí, thấy sắp thắng đến nơi thì bỗng có một tiềm lực vô hình hút chặt lấy thân kiếm. Y kinh ngạc vô cùng, quát lớn một tiếng dồn hết chân lực vào thân kiếm để đẩy ra. Quả nhiên sức hút đó đã tiêu tán nhưng thân hình của đại sư bỗng bắn ra ngoài xa mười mấy trượng.

Thân hình của Pháp Bồn bị một sức lực đẩy đi, chứ không phải là bản thân ông ta nhảy được như thế. Hai tên hung tã thấy vậy đều ngạc nhiên vô cùng? Và chỉ thoáng cái thân hình của Pháp Bồn đã mất dạng trong bóng tối liền.

Ô Phùng thu thế kiếm lại, bỗng trên không có một tờ giấy trắng bay phát phơ xuống, tung mình nhảy lên chụp tờ giấy đó. Thấy giấy có viết chữ như sau: "Người giỏi còn có người giỏi hơn.

Kẻ ác lại có kẻ khác giỏi hơn.

Cổ nhân đã dạy: "Vô quý dầy có móng tay nhọn", không sai chút nào và khi thú dữ hết thì chủ nhân giết đến chó săn ngay." Song tà đọc xong tờ giấy ấy đều rung mình kinh hãi, toát mồ hôi lạnh ra không nói nữa lời.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Quỷ Diện Phật Tâm Phi Xa Cướp Mỹ

Tình hình này quả thật kỳ lạ và đột ngột vô cùng, suýt tý nữa làm cho Ô Phùng và Tinh Bình ngỡ ngàng không hiểu ra sao cả.

Nhưng Tinh Bình vẫn khôn ngoan hơn, y bỗng cười nhạt và nói:

- Chắc gần đây thế nào cũng có cao thủ ẩn núp, việc của chúng ta thế nào cũng bị y trông thấy hết, mau khám xét! Ô Phùng nghe thấy Tinh Bình nói như vậy biết đối thủ mình đoán không sai rồi cả hai chia đường mà lùng soát luôn.

Một lát sau Tinh Bình nhảy xổ vào chỗ Lạc Dương và Ngọc Trân đang ẩn núp, mũi y bỗng ngửi thấy mùi thơm của phấn sáp, liền ngẩn người ra bụng bảo dạ rằng: "Người ẩn núp nơi đây chắc là một người đàn bà chứ không sai?" Lúc ấy Ô Phùng cũng vừa lục soát tới nơi, thấy Tinh Bình đứng ngẩn người ra suy nghĩ bèn tiến tới cất tiếng hỏi:

- Khúc huynh đã phát hiện gì thế? Tinh Bình gật đầu đáp:
- Người này đã đi rồi, trong không khí vẫn còn vương lại một ít phấn sáp, xem như vậy chắc người đó thế nào cũng là một người đàn bà! Ô Phùng cũng ngửi thấy mùi thơm đó, mặt liền biến sắc, mồm quát lớn:
- Mùi thơm này chính là mùi phấn sáp của tiểu nữ vẫn hay sử dụng! Kẻ bắt cóc tiểu nữ cũng có mặt ở đây, chắc chúng mới rời khỏi nơi đây, chúng ta mau đuổi đi.

Tinh Bình biết không sao đuổi kịp, và lại mình lại không biết đối phương chạy về phía nào, nhưng y không nỡ trái ý Ô Phùng nên cả hai cùng nhảy tung mình lên trên không đi nhanh như điện chớp.

Trong một hang động nọ, Lạc Dương với Ngọc Trân đang ẩn núp, Ngọc Trân thì nằm trên mặt đất ngủ mê man bất tỉnh, còn Lạc Dương thì đang đốt lửa sưởi ấm cho nàng ta, ánh sáng lửa làm chiếu sáng cả lòng hang, chàng ngồi xỏm ở trước đống lửa vừa cho củi vào vừa nghĩ lại câu chuyện hồi nãy.

Thì ra trong lúc Ô Phùng đang đấu với Tinh Bình, Ngọc Trân cứ muốn nhảy ra giúp cha một tay, Lạc Dương cứ phải ngăn cản hoài nên chàng bực mình

vô cùng.

Gần đây Lạc Dương đã giàu kinh nghiệm hơn trước nhiều, chàng biết cha con thương nhau đó là thiên tính, rồi thế nào nàng cũng không thể nhịn được và thế nào cũng nhảy ra giúp cha mà đấu với Tinh Bình cho nên liền nghĩ tiếp: "Vi cứu chúng sinh của vô lâm, bắt buộc ta phải giờ tạm mưu kế xảo trá ra." Quả nhiên, trong khi hai bên tà ma vừa nhảy ra hai bên, vì một bị trúng phải ám khí độc, một bị bỏ cạp độc của đối phương cắn phải, Ngọc Trân liền nhún chân định nhảy ra giúp cha.

Lạc Dương đã đề phòng từ trước nên chàng nhanh tay điểm luôn vào yếu huyệt ở ngang thắt lưng của nàng. Ngọc Trân bỗng thấy ngang lưng vừa đau vừa nóng hổi, người vừa nhảy lên được một thước đã thấy đầu óc choáng váng và liền rớt xuống đất, té lăn ra ngay! Lạc Dương giờ tay ra đỡ đỡ nàng nằm ở trên mặt đất, còn mình thì chăm chú nhìn vào trong trận đấu của hai tên tà ma.

Sau cùng chàng thấy bọn chúng đã nhận lời hợp tác với nhau, cùng mưu đồ làm bá chủ vô lâm, chàng mừng thầm vì bên cạnh Tinh Bình lại có thêm một cái gai châm vào mắt, tất nhiên hành động của y phải bó chân bó cổ, nếu nhân dịp này mà khiêu khích thì thế nào chúng cũng phải đấu với nhau chí tử chứ không sai! Chàng lại thấy Ô Phùng lấy được thanh Linh Quy Kiếm và đang rút kiếm ra khỏi bao thì Pháp Bồn đại sư của Thiếu Lâm bỗng xông tới và ra tay đấu với Ô Phùng, chàng thấy kiếm pháp của Ô Phùng rất kỳ diệu, không kém gì Ca Diệp Kiếm Pháp và Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp của ân sư nên chàng mới kinh hãi vô cùng! Chàng lặng lẽ xem xét những thế kiếm của Ô Phùng, sau cùng chàng đã tìm ra được một kết luận, tức là một phần hóa hầu thì một phần thực học chứ không thể nào miễn cưỡng được. Ô Phùng đã có mấy chục năm hóa hầu, pho kiếm pháp của y mỗi một thế thức nhỏ nhỏ y cũng điều luyện tinh tường như một tấm thảm không có một khe hở nào hết, chàng lại thấy Pháp Bồn đại sư càng đấu càng lép vế dần, nguy hiểm liên tiếp, khi nào chàng thấy chết mà không ra tay cứu, nên chàng liền ngấm ngấm tấn công luôn hai chưởng, hữu chưởng chàng sử dụng bí quyết chữ Hấp của Di Lạc Thần Công vừa lôi vừa kéo, đòn kiếm thế lợi hại của Ô Phùng sang bên, còn tay kia chàng sử dụng bí quyết chữ Đàn đẩy vào Pháp Bồn đại sư, chàng sử dụng mười thành công lực rồi ngờ đâu tay phải của chàng vẫn không sao hút tận được kiếm thế như vũ bão của Ô Phùng.

Chàng hoảng sợ vô cùng biết thời cơ không thể trì hoãn được, chỉ lỡ tay một chút là Pháp Bồn bị giết chết ngay! Chàng vội dồn hết sức vào tả chưởng, đẩy Pháp Bồn đại sư văng bắn ra ngoài khỏi trận đấu, còn mình vội ẵm Ngọc Trân rồi khỏi nơi đó luôn, chàng vượt qua khỏi hang núi, tới đây liền phát hiện một cái hang động rất bí mật, hang động này ở sau một cái thác nước nên không một ai có thể biết được cả.

Chàng vội ẵm Ngọc Trân nhảy qua làn nước, xông thẳng vào trong động.

Chàng để Ngọc Trân nằm xuống xong, liền kiếm một ít cành cây khô đốt cháy để sưởi ấm và ngồi suy nghĩ.

Chàng nghĩ đến lời nói của Trần Bách Thành, vị Trí Hồ ấy nói: "Ở trong vô lâm có nhiều việc không phải chỉ nhờ có võ công trác tuyệt mới có thể giải quyết nổi mà phải cần có mưu trí mới có thể làm nên câu chuyện, ngay cả đến đối địch với nhau cũng vậy, không dùng mưu trí thì rất dễ thất bại." Mấy tháng nay, chàng từng trải mấy việc to nhỏ và dự mấy trận đấu nữa, chàng nhận thấy lời nói của Bách Thành quả thật không sai, ngay như việc vừa rồi chẳng hạn, hai tên tà ma trong nhóm Hoàn Vũ Tam Tuyệt, võ công đã luyện tới mức thượng thừa mà vẫn còn phải vận dụng đến mưu kế ác độc mới có thể thắng được đối phương.

Chàng lại nghĩ đến chuyện Ngọc Trân lát nữa nàng thức tỉnh biết phải dùng lời lẽ như thế nào để an ủi nàng, và phải dùng kế ly gián nào để Ô Phùng với Tinh Bình chém giết lẫn nhau. Xa chút nữa làm thế nào khiến phái Nga Mi với Tinh Bình phải nghi kỵ lẫn nhau? Không cần ra tay chiến đấu mà khuất phục kẻ địch, đó mới là việc thượng sách của binh gia.

Chàng đã biết rõ nguyên lý ấy nên chàng đã nghĩ ra được một kế để cho cò trai cắn lộn rồi bụng bảo dạ rằng: "Chi bằng ta hãy tạm trở về Lư Toàn Cốc vấn kế Trần Bách Thành đã, như vậy sẽ chắc chắn hơn!" Nghĩ đoạn chàng giải huyệt cho Ngọc Trân thức tỉnh. Ngọc Trân mở mắt ra nhìn thấy mình đang nằm ở trong một hang động, bên cạnh có một đồng lửa, nàng vội ngồi dậy, thấy Lạc Dương đang ngồi bên cạnh đồng lửa nhắm nghiền, nàng vội lên tiếng hỏi:

- Sao tôi lại ở nơi đây? Lạc Dương như người nằm mơ mới thức tỉnh, liền ngẩng đầu nhìn nàng ủa một tiếng rồi hớn hờ đáp:

- Cô nương đã tỉnh dậy rồi à? Nguy hiểm thật! Ngọc Trân hai mắt vẫn tỏ vẻ kinh dị hỏi tiếp:

- Bây giờ tôi có việc gì không? Lạc Dương đáp:

- Thoạt tiên cô nương bị Tinh Bình điểm huyệt, vết thương của cô nương chưa lành mạnh rồi cô nương đột nhiên vận chân khí định nhảy ra tấn công kẻ thù, nếu không có tại hạ nhanh tay cứu thì có lẽ cô nương đã nguy hiểm đến tính mạng rồi! Ngọc Trân nghe nói nghĩ lại chuyện hồi nãy, nàng bán tin bán nghi, liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

- Như vậy tôi phải cảm tạ công tử mới được, thế còn cha tôi đâu?

- Lệnh tôn với Tinh Bình hai người đấu với nhau rồi cả hai cùng bị thương, bây giờ đã tạm giảng hòa và mỗi người đi một ngã rồi!

- Xưa nay cha tôi làm việc gì cũng vậy, không bao giờ chịu để lỡ cả, có phải công tử định tâm lừa dối tôi hay là có dụng ý gì khác chăng? Lạc Dương thấy nàng nói như vậy, mặt đỏ bừng liền nghiêm nghị đáp:

- Sao cô nương lại nói như thế, nếu vậy tôi xin từ biệt ngay bây giờ.

Nói xong, chàng đứng dậy, quay mình định đi ra ngoài hang động.

Ngọc Trân thấy vậy vội quát bảo:

- Hãy khoan! Lạc Dương ngăn người ra quay đầu lại hỏi:

- Cô nương còn muốn nói gì thêm nữa?

- Không phải tôi nghi công tử nói dối đâu, nhưng sự thật khiến tôi phải hoài nghi, vừa rồi tôi định nhảy ra giúp cha tôi thì rõ ràng công tử không muốn tôi hiện thân và đột nhiên ra tay điểm huyết, công tử tưởng tôi không biết điều đó hay sao? Lạc Dương ngượng vô cùng rồi nghiêm nghị đáp:

- Cô nương cứ đổ diệt cho tại hạ như vậy, dù tại hạ có biện bạch đến thế nào cũng vô ích thôi! Chúng ta từ biệt ở đây, quả đất tròn, thế nào cũng có ngày còn tái ngộ nhau!

- Không! Công tử không thể đi được! Nói xong, nàng liền giơ tay ra nhắm yếu huyệt ở trên vai Lạc Dương chớp luôn.

Thủ pháp của nàng nhanh vô cùng, Lạc Dương tiến lên một bước tránh khỏi thế công của nàng rồi chàng nhanh như điện chớp nhảy ra ngoài cửa động luôn, nhưng Ngọc Trân đã như bóng theo hình đuổi theo chàng và tấn công tiếp.

Giữa đàn ông với đàn bà có một tâm tính rất huyền diệu. Ngọc Trân đối với Lạc Dương có một cảm giác không sao tả được, nàng yêu hay hận nàng cũng không hay, nàng chỉ cảm thấy cử chỉ của Lạc Dương khả nghi, lờ lờ lúc thực lúc hư, hình như bắt lợi với hai cha con nàng, nhất là thái độ của Lạc Dương đối với nàng như lạnh như nhạt càng làm cho nàng đau lòng thêm. Cảm giác ấy thiếu nữ bao giờ cũng mẫn cảm hơn đàn ông, lúc đó Lạc Dương giờ khinh công tuyệt học Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra tránh né, và không hề trả đũa tý nào, đồng thời chàng còn nghiêm nghị hỏi:

- Sao cô nương lại cứ bắt ép tại hạ như thế và không phân biệt thị phi gì cả, thế là nghĩa lý gì? Ngọc Trân sầm nét mặt lại không nói nửa lời và cứ tấn công tới tấp, thế công nào cũng nhắm yếu huyệt của chàng mà điểm tới.

Lạc Dương không sao nhìn được, liền dùng một thế Phấn Diệp Trạch Đào (rẽ lá hái đào) gạt hai tay cô nương sang hai bên rồi xông tới gần, lúc sắp đụng tới ngực nàng thì hai tay chàng trầm hẳn xuống nắm luôn cổ tay của nàng, ngón tay nắm vào yếu huyệt tê.

Ngọc Trân liền cảm thấy mình mảy tê tái, chân tay mất hết hơi sức, kêu hự một tiếng, vẻ mặt lộ vẻ oán hận và kinh hoàng. Lạc Dương nắm cổ tay Ngọc Trân xong, liền ân hận là mình đã lỗ mãng như thế, lúc này đánh rắn không chết hóa thành thù, bây giờ chàng buông nàng ta ra thì không phải mà không buông cũng không nên. Chàng nghĩ thầm: "Nếu lúc này ta buông tay nàng ra cao bay xa chạy, thiếu nữ thế nào cũng hẹp lượng mà gây ra phong ba bão táp, như vậy kế hoạch của ta sẽ tan rã hết, mà muốn cứu vẫn thì đã quá chậm rồi, nếu đem nàng về Lư Toàn Cốc, phần vì đường xá xa xôi, suốt dọc đường hầu hạ nàng không phải là chuyện dễ mà còn bị thiên hạ dị nghị nữa".

Chàng nghĩ vậy liền cương quyết và nghĩ tiếp: "Muốn thành việc lớn không nên tính toán tiểu tiết, ta hà tất cứ suy tư như thế để tự làm loạn mất kế hoạch của mình đi!" Nghĩ đoạn, chàng kéo mạnh một cái, cô nương nọ ngã ngay vào lòng, rồi chàng dùng tay trái điểm ba nơi yếu huyệt của nàng, khiến nàng không sao cử động được. Cử chỉ này khiến cho Ngọc Trân hoảng sợ đến mất hồn vía, cất giọng run run hỏi:

- Công tử... muốn làm gì thế? Lạc Dương mỉm cười, cặp cô nương vào nách rồi quay trở vào trong hang động. Chàng đặt Ngọc Trân nằm ở trên mặt đất, lại lấy cùi bô thêm vào đồng lửa cho cháy hồng.

Ngọc Trân kinh ngạc vô cùng và cũng hoảng sợ nữa, nàng thấy Lạc Dương nhìn mình cười vẻ huyền bí rồi gật đầu nói:

- Tại hạ không phải là thánh hiền, cô nương lại đẹp tuyệt trần như vậy, khiến tại hạ mê man đến mất hết hồn vía, đã nhiều lần tại hạ cứ muốn được gần gũi cô nương nhưng lại cố nén, nhưng bây giờ tại hạ đã nghĩ chín chắn rồi, người ta sống được bao lâu, phải kịp thời hành lạc, nỡ sắc ở trước mặt và trồi lại ban cho dịp này mà không biết thụ hưởng thì thật là hủ hóa vô cùng, xin cô nương thứ lỗi cho tại hạ phi lễ.

Nói xong chàng giơ tay ra định cởi áo của nàng.

Ngọc Trân thấy Lạc Dương tỏ vẻ thêm thường tham muốn như vậy trong lòng hoảng sợ, coi chàng như rắn rết, vừa kinh hãi vừa nghiêng răng máng chửi:

- Ngươi mặt người lòng thú...

Nói tới đó nàng đã ứa hai hàng lệ.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Bây giờ cô nương có máng chửi cũng vô ích! Tiếc thay cô nương với tấm thân ngọc ngà này chỉ trong nháy mắt đã bị hoen ố! Ngọc Trân khóc lóc thảm thiết, trông rất đáng thương. Lạc Dương thấy vậy ngừng tay lại nói:

- Cô nương hiềm tại hạ không xứng đáng chăng? Ngọc Trân hai má đỏ bừng máng chửi tiếp:

- Dù ta có biến thành ma quỷ cũng không thể nào tha thứ cho ngươi.

Lạc Dương cười, bỗng nghĩ ra được một kế, liền điểm huyết cho nàng mê man bất tỉnh rồi chạy thẳng đến ngôi chùa bỏ hoang. Trong chùa vắng tanh, mười chín tên bộ hạ của phái Nga Mi đã đi mất tích, chàng lại ra khỏi chùa đi như bay, đi được nửa tiếng đồng hồ đã ra khỏi dãy núi và đã ra được tới cánh đồng bằng rồi.

Chàng hỏi thăm một nông phu, thị trấn ở đâu? Nông phu chỉ cho chàng biết ở cách đó chừng ba dặm thôi. Chàng cảm ơn người nông phu ấy rồi vội vàng

đi luôn.

Một lát sau, Lạc Dương đã xuất hiện ở trong thị trấn. Chàng vào một khách sạn, phở kỵ ân cần mời chàng vào. Chàng biết những phu xe, phu thuyền hay các phu lực là những người rất dễ lợi dụng, nên chàng vui vẻ nói với tên phở kỵ ấy rằng:

- Phở kỵ, chú hòa nhã lắm! Tên phở kỵ cười nhỉnh đáp:

- Khách quan quá khen đấy thôi, chứ chúng cháu làm nghề này nếu không hòa nhã thì ma nào thèm đến ở trọ nữa? Lạc Dương lại nói tiếp:

- Chú nói rất phải, có hòa khí mới sinh tài.

Nói xong, chàng móc túi lấy một nén bạc nặng năm lượng ra đưa cho phở kỵ ấy và nói:

- Chú bảo nhà bếp làm mấy món ăn thật ngon cho tôi và xào một đĩa mì nữa, còn dư bao nhiêu thì thưởng cho chú ăn quà đấy.

Tên phở kỵ mừng rỡ vô cùng, vâng vâng dạ dạ lia lịa và rút lui đi ngay.

Không đợi chờ tên phở kỵ ấy đi vào tới trong nhà, Lạc Dương lại gọi y trở lại, cau mày lại và hỏi y rằng:

- Tôi còn một việc này muốn phiền chú không biết chú có vui lòng mà giúp tôi không? Tên phở kỵ thấy chàng nói như vậy ngạc nhiên vô cùng vội đáp:

- Quý hồ sức cháu làm nổi việc gì cháu cũng xin làm giúp khách quan ngay.

Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Ý của tôi muốn mua một ít thuốc để đem đi Kinh Châu bán nên muốn nhờ chú kiếm cho tôi một chiếc xe lừa và tôi phải mua đứt chiếc xe đó mới được.

Tên phở kỵ liền tươi cười đáp:

- Cháu tưởng việc lớn lao gì chứ mua một chiếc xe lừa là việc rất dễ dàng, quý hồ khách quan chịu mua đắt một chút.

Nói tới đó y bỗng tỏ vẻ kinh ngạc và hỏi lại:

- Thế khách quan tự lái xe ư? Lạc Dương mỉm cười gật đầu. Tên phở kỵ cúi đầu rút lui ngay.

Sáng sớm ngày hôm sau mặt trời chưa mọc, trên đường cái quan ở biên giới hai tỉnh Tứ Xuyên và Hồ Bắc có một chiếc xe lừa chạy nhanh như gió, cát bụi bay mù mịt. Lạc Dương ngồi ở trước xe, mặt đeo mặt nạ da người, đầu đội cái nón lá, mình mặc quần áo ngắn vải xanh, tay cầm chiếc roi ngựa, giống hệt một tên phu xe nhà nghề.

Người ngồi trong xe là Ngọc Trân, sắc mặt nhợt nhạt trông như ốm nặng vậy và chàng đã mặc quần áo đàn ông cho nàng rồi.

Trên biên giới tỉnh Tứ Xuyên vẫn thường có những nhân vật giang hồ xuất hiện phi ngựa như bay nên không ai nghi ngờ đến chiếc xe lừa của Lạc Dương hết.

Trên vô lâm đồn đại hai thanh bảo kiếm nọ đã bị phái Nga Mi cướp được và cả tín Tổ Lan bị phái Nga Mi bắt cóc cùng đồn ầm lên, thiên hạ còn đồn Khúc Tĩnh Bình lượm được Ca Diếp Kiếm Phổ hiện đang luyện tập để mong sau này được xưng hùng xưng bá trong vô lâm, tin tức ấy lan tràn nhanh như lửa cháy. Chỉ một thời gian rất ngắn đâu đâu cũng hay biết tin ấy.

Lạc Dương hay tin ấy trong lòng mừng thầm cứ quát ngựa phóng xe chạy, khi xe lừa đi qua Ngự Dương Quan thì bỗng thấy phía đằng trước có Hồng Đỉnh Ngao Hắc Kỳ Hội Chủ dẫn chín tay cao thủ dưới trướng đang đi nhanh như điện chớp phi tới. Chàng còn thấy trong đó có một người đang khiêng một kẻ bị thương nặng thối thóp sắp chết. Trong lúc đôi bên vừa đi ngang qua nhau thì Hồng Đỉnh Ngao quát lớn:

- Tên phu xe kia mau đứng lại! Lạc Dương làm như không nghe gì hết, vẫn múa roi quát ngựa phi đi như thường.

Chỉ trong nháy mắt, xe của chàng đã phóng đi được mấy chục dặm, bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng quát tháo vọng tới, chàng tức giận vô cùng, vội gò cương ngựa lại, chiếc xe đứng dừng lại tức thì. Chàng thấy hai người vượt qua xe mình, đứng ngăn cản ở phía đằng trước.

Hai người ấy tuổi trạc bốn mươi, mặt rất hung ác. Tên đứng bên trái, xéch ngược đôi lông mày rậm lên quát:

- Tên phu xe kia, ngươi điếc hay sao? Lạc Dương biết không sao yên với chúng được, liền cười nhợt đáp:

- Tai lão không điếc, nhưng khốn nỗi trong xe có người đang ốm nặng, phải vội đưa người ấy đi cứu chữa nên không sao trì hoãn được, lão với quý vị không có thù hằn gì cả, quý vị cản xe của lão làm chi? Hai người nọ nghe nói ngăn người ra, chúng trông thấy mặt Lạc Dương lạnh lùng, đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng mới hay chàng không phải là một tên phu xe thật sự mà lại là một nhân vật trong vô lâm, chúng kiêu ngạo quen rồi nên không coi Lạc Dương vào đâu cả.

Một tên trầm giọng hỏi:

- Ngài là người trong võ lâm thì dễ nói chuyện lắm, chắc ngài đã biết Hắc Kỳ Hội Chủ Hồng Đỉnh Ngao chứ gì? Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Lão có nghe thiên hạ nói đến tên ấy, nhưng Hồng Đỉnh Ngao có liên can gì với lão đâu? Lúc ấy Hồng Đỉnh Ngao các người vừa quay lại phi ngựa tới nơi. Y nhìn Lạc Dương một cái dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói:

- Bốn tọa là Hồng Đỉnh Ngao đây, sở dĩ bốn tọa giữ xe của người lại không phải vì việc gì cả. Chỉ vì có thủ hạ bị đau nặng, công việc không tiện cho nên muốn tạm mượn chiếc xe của lão để chở tên thủ hạ ấy, có thể thôi.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Các hạ nói dễ nghe thật, trong xe của lão cũng có một người đang đau nặng, đang vội mang đi cứu chữa, chẳng lẽ bỏ người đó ở bên đường mà lo việc của các hạ hay sao? Các hạ là chủ của một bang hội, lãnh tụ ở hắc đạo, không khác gì là tướng giặc, thảo nào bị người trong võ lâm khinh thường là phải.

Đỉnh Ngao bị Lạc Dương mắng chửi, mặt đỏ bừng, xấu hổ quá hóa tức giận, cười khinh một tiếng rồi nói tiếp:

- Ngài ăm nói không còn kiêng nể ai hết, chắc thể nào cũng có lai lịch gì đây, bốn tọa muốn kiến thức xem ngài có tài ba thực học gì? Lạc Dương cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Lão cần phải lên đường ngay không thể nào tuân lệnh được.

Nói xong chàng giơ roi lên định quất ngựa, bỗng trông thấy tên phi đồ công kẻ bị thương tới, giống hệt Tiêu Kỳ, chàng ngăn người ra.

Bỗng một đại hán vạm vỡ xông ra quất lớn roi múa đao chém luôn.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, múa tit cây roi quật vào đao của đối phương một thế.

Tên đại hán nọ kinh hãi, la lớn một tiếng, con dao của y đã bị roi của Lạc Dương lòi đi, người của y cũng bị sợi roi ngựa ấy quấn chặt lòi lên, thân hình của y vạm vỡ như thế mà bị roi của Lạc Dương lòi lên không khác gì một chiếc điều đứt dây bắn ra ngoài xa mười mấy trượng.

Bọn phi đồ không kịp ra tay cứu viện đại hán đó. Đỉnh Ngao thấy vậy kinh hãi, không cần nói rõ y cũng thừa biết Lạc Dương không phải là người thường.

Chàng thấy vậy cười ha hả nhảy xuống đất nhìn Đỉnh Ngao mà nói:

- Xưa nay lão có lệ người không phạm lão thì lão cũng không phạm người, câu chuyện trước mặt đây nếu là ngày thường lão quyết không để yên cho các người đâu, nhưng vì trong xe đang có người ốm nặng, cần phải đi kiếm thầy lang cứu chữa cho nên không thể nào trì hoãn được.

Nói xong chàng đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ một cái rồi nói tiếp:

- Thôi được, người của bạn cũng đang bị thương nặng và cũng đang chờ đợi cứu chữa thì lão làm phúc đem đi cứu chữa hộ bạn vậy. Chờ khi nào y khỏi hẳn lão sẽ bảo y quay trở lại.

Đỉnh Ngao cười nhạt nói tiếp:

- Ngài có lòng như vậy lão rất cảm ơn, nhưng lúc này lão lại không muốn như thế.

- Thấy chết không cứu, sao bạn lại nhẫn tâm như vậy được? Nói xong, chàng tung mình nhảy xuống tiến tới trước mặt tên phi đồ đang công Tiêu Kỳ, thân pháp của chàng nhanh tuyệt luân, Đỉnh Ngao thấy vậy cũng phải hoảng sợ toát mồ hôi lạnh ra. Y lại thấy Lạc Dương quay trở về chỗ cũ, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh, cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Hồng hội chủ, lão nhận thấy người bị thương hình như không phải là thủ hạ của Hội chủ.

Đỉnh Ngao mặt biến sắc quát lớn:

- Các người mau bắt lấy y cho ta.

Bọn phi đồ liền xông lại tấn công Lạc Dương.

Lạc Dương nào có coi chúng vào đâu, chàng phi thân giơ tả chưởng lên tấn công chúng một thế. Chưởng của chàng còn sắc bén hơn búa bổ củi chỉ nghe thấy cách một tiếng, một tên phi đồ đã bị chàng chặt gãy cánh tay phải máu chảy ra như suối, tên ấy rú lên một tiếng rất thảm khốc, ngã lăn ngay ra đất.

Lạc Dương vẫn tấn công tiếp, chỉ trong nháy mắt đã đánh té sáu tên trong bảy tên phi đồ một lúc, tên nào tên ấy bị thương nặng không sao dậy được.

Đỉnh Ngao thấy vậy hoảng sợ vô cùng, y chưa kịp suy nghĩ đã thấy tên cuối cùng bị Lạc Dương đánh cho vỡ ngực, hộc máu ra chết tươi.

Lạc Dương lại phi thân đến gần Đỉnh Ngao giơ thế Đồn Phụng Triều Dương ra nhắm ngực y tấn công luôn.

Y đã nhận ra thể võ của chàng là tuyệt học của phái Nga Mi, trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội nhảy ra ngoài xa năm thước để tránh né, mồm thì quát lớn:

- Hãy khoan...

Y chưa quát xong, Lạc Dương đã xoay tay biến thể giờ ra ba thức một lúc đều là tuyệt học trấn sơn của phái Nga Mi cả. Thủ pháp của chàng rất kỳ ảo và cứ nhắm ba nơi yếu huyệt của Điểm Ngao mà tấn công.

Điểm Ngao thấy chàng không ngừng tay tức giận vô cùng, cũng múa song chưởng chống đỡ, kinh phong của y kêu như sấm động, y cười nhạt nói:

- Thì ra ngài là người xuất thân ở phái Nga Mi đấy, bốn tọa với quý phái chương môn Kim Đỉnh thượng nhân giao hảo rất thân, bốn tọa thấy chúng ta có liên quan với nhau như vậy...

Đột nhiên Lạc Dương biến sắc mặt đáp:

- Hồng Điểm Ngao, mi có mắt mà không có ngươi, đã nhận lầm ta rồi.

Thủ pháp của chàng lại thay đổi, năm ngón tay hơi cong, đưa ra một thế, có lẽ lúc này chàng đã sử dụng tuyệt học Hiên Viên Thập Bát Giải.

Điểm Ngao là tay cao thủ trong võ lâm và cũng là đầu sỏ của Hắc đạo, đôi mắt rất sắc bén. Y thấy thủ pháp của Lạc Dương biến đổi, y đã nhận ra ngay chàng thể nào cũng giữ những thế võ kỳ ảo và ác độc khôn lường nên y vội xoay người sang bên để tránh né.

Dù y khôn ngoan và tránh rất nhanh nhưng tay y vẫn bị ngón tay của Lạc Dương quét trúng, y cảm thấy mình mảy tê tái liền.

Y hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra nhưng dù y tránh né nhanh nhẹn như thế nào vẫn bị chi phong của Lạc Dương theo sát nút.

Thế là y bị dồn vào thế bí, cứ chịu đòn liên tiếp. Lạc Dương không chịu để cho y có dịp xoay tay phản công. Đột nhiên chàng lại giở một thế Thiên Long Thám Trảo (Rồng trời chìa móng) ra tay kỳ ảo khôn lường, chỉ thoáng cái đã chop được Khúc Trì Huyệt của Điểm Ngao ngay, không đợi đối phương kêu hự năm ngón tay của chàng đã điểm luôn vào tử huyệt của tên Hội chủ ấy.

Thế là tên cự phách của Hắc đạo đã tắt thở chết tốt.

Tên giặc công Tiêu Kỳ thấy Hội chủ với các tay thủ hạ bị giết chết hoảng sợ đến mất hồn vía, vội đặt Tiêu Kỳ xuống ù té chạy luôn.

Nhưng y thoát sao khỏi bàn tay độc của Lạc Dương, chỉ thấy Lạc Dương cười nhạt một tiếng giơ tay ra cách xa ấn mạnh một cái, một luồng chưởng phong đã tỏa ra lần át vào sau lưng tên nọ liền. Tên giặc ấy tựa như một tảng đá nặng hàng vạn cân đập trúng, ngã lăn ra đất kêu rú mấy tiếng thảm khóc, xương sườn gãy hết, mắt, mũi, mồm chảy máu ra chết tốt.

Lạc Dương nhanh tay móc túi lấy thanh kiếm Hóa Huyết màu lam ra đâm vào chín cái xác đó mỗi cái một nhát, chỉ trong nháy mắt chín cái xác biến thành chín đồng nước vàng rồi bị đất hút đi hết, không còn lại một chút dấu vết nào. Người ta chỉ thấy trên mặt đất còn lại những khí giới và quần áo nằm ngổn ngang thôi.

Lạc Dương vội chạy lại xem vết thương của Tiêu Kỳ.

Lúc đó chàng mới hay y bị chưởng lực rất nặng đánh trúng nội tạng đã bắt đầu thối nát.

Tiêu Kỳ hé mắt ra nhìn, môi mấp máy định nói. Lạc Dương vội khuyên:

- Không nên nói chuyện.

Chàng vội thò tay vào túi lấy một cái bình thuốc nho nhỏ ra, đổ ba viên Trường Xuân Đơn vào mồm Tiêu Kỳ và nhanh tay điểm vào mười chín nơi yếu huyệt rồi ẵm Tiêu Kỳ đặt lên trên xe và quát roi cho ngựa phóng luôn.

-oOo-

Lúc ấy là tháng bảy, gió thu chưa nổi nguy, cây cối ở trên lưng núi vẫn còn tươi tốt chưa hề bị rụng lá. Trên đường lên núi Hoa Kỳ và Thâm Thọa các người đang phi thăng lên trên đỉnh. Bỗng sau núi có một lão hòa thượng râu tóc bạc phơ, miệng niệm Phật hiệu mỉm cười đón Hoa Kỳ các người.

Trông thấy lão hòa thượng ấy, bọn Hoa Kỳ vội nghiêm nghị vái chào và gọi:

- Tỷ Trúc sư thúc vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Tỷ Trúc đại sư vuốt râu và đáp:

- Lão vẫn được mạnh giỏi như thường. Phen này các người đi chắc là một nhọc lắm phải không? Nói xong, lão hòa thượng nhìn Hoa Kỳ một cái lại hỏi tiếp:

- Phong thanh các ngươi đã lấy được Linh Quy và Thái A song kiếm làm nao động cả võ lâm khiến Hắc, Bạch hai đạo cao thủ đều ra mặt ngăn cản và cướp bóc, người Chương môn không yên tâm đã phái nhiều người xuống núi để trợ giúp các người, sao các người không gặp thấy họ ư? Hoa Kỳ ngần ngừ ra giây lát rồi đáp:

- Chuyến này đệ tử vì tránh bọn chúng mà đi đường tắt mà không gặp gỡ chỉ gặp có một mình Địch sư huynh thôi, nhưng Địch sư huynh lại bị thương nặng hiện đang tịnh dưỡng ở dưới hạ viện, giữa đường đệ tử các người suýt bị toi mạng.

Tỷ Trúc Đại sư ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Chẳng hay giữa đường các người gặp những nhân vật nào mà lợi hại đến thế? Hiện giờ song kiếm đâu? Hoa Kỳ mặt đỏ bừng tỏ vẻ hổ thẹn bèn kể lễ qua loa câu chuyện đã qua cho đại sư hay, sau cùng y còn nói, bọn y gặp phải người thả bò cạp độc, suýt tỷ nữa thì toi mạng.

Tỷ Trúc đại sư cả kinh hỏi tiếp:

- Ủa, tên ma đầu ấy cũng ra đời ư? Sau rồi thế nào nữa?

- May gặp Khúc tiên bối tới kịp, đệ tử các người mới thoát chết. Nhưng Khúc lão tiên bối với Ô Phùng đã đấu với nhau rất lâu rồi cùng ra khỏi ngôi chùa ấy, hai tiếng đồng hồ sau họ mới quay trở lại, nhất nhất cứu chữa cho mọi người, còn hai thanh bảo kiếm thì Khúc lão tiên bối với Ô Phùng mỗi người cầm một thanh và hình như hai người đã giảng hòa với nhau rồi.

Tỷ Trúc đại sư nghe nói mặt tỏ vẻ lo âu, liền hỏi tiếp:

- Thế thì lạ thật, tại sao hai người đang đấu với nhau lại bỏ đi như thế? Các người có biết chúng bỏ đi đâu đấy không? Hoa Kỳ đáp:

- Vì Khúc lão tiên bối nói cho Ô Phùng hay trước khi ông ta tới chùa đã điểm huyết kiểm chế con gái cưng của Ô Phùng rồi. Sở dĩ Khúc lão tiên bối làm như thế là muốn uy hiếp Ô Phùng phải nghe theo mình. Ô Phùng hay tin ấy mặt biến sắc nhưng y nhất định đòi phải gặp mặt con gái y đã thì y mới chịu thu những con bò cạp ở trên vai của tiểu bối các người xuống, cho nên hai người mới vội vàng rời khỏi chùa đi luôn, nhưng khi hai người trở lại, tiểu bối các người không thấy con gái của Ô Phùng đi theo.

Tỷ Trúc đại sư ngẫm nghĩ giây lát rồi thở dài một tiếng nói tiếp:

- Nếu hai người ấy bắt tay nhau thì việc này phiền phức lắm, nhất là chúng mỗi người đi chiếm một thanh bảo kiếm... hà... Việc này phải thưa với người Chương môn ngay để ông ta định đoạt nhưng hiện giờ Thế Vân sư thúc với người chương môn đang tọa quan, còn hai mươi một ngày nữa mới đến ngày khai quan.

Hoa Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Người Chương môn cũng tọa quan ư?

- Hiện giờ võ lâm sắp đại loạn đến nơi nên người chương môn mới tiềm tâm tu luyện một pho tuyệt học, bằng không có cách gì ứng phó cục diện ấy...

Nói tới đó lão hòa thượng bỗng đổi giọng nói tiếp:

- Chúng ta hãy đừng nói chuyện này vội, riêng về các người bị con bò cạp độc của Ô Phùng bám qua dù đã cứu chữa rồi nhưng dư độc chưa hết đâu, lâu lâu thế nào cũng bị Ô Phùng kiểm chế thật là một tai hại suốt đời, việc này cần phải thưa rõ cho người Chương môn hay để ông ta nghĩ cách cứu chữa cho các người.

Hoa Kỳ các người nghe nói hoảng sợ đến mặt biến sắc, ngăn người ra nhìn nhau giây lát, Thâm Thọ vội hỏi:

- Sư thúc, con bò cạp trời lợi hại đến như thế ư? Tại sao sư thúc lại biết Ô Phùng chưa lấy hết nọc độc của bò cạp trời ra như vậy? Tỷ Trúc đại sư nhìn mặt Thâm Thọ một hồi không nói năng gì hết, thở dài một tiếng đi vào trong rừng ngay.

Mọi người càng kinh hoàng thêm. Hoa Kỳ khẽ nói:

- Gần đây Tỷ Trúc sư thúc bất hòa với người Chương môn ông ta không muốn dây dưa vào việc của chúng ta, như vậy là sự bất đắc dĩ vì ông ta có nỗi khổ tâm riêng, nếu ông ta can thiệp vào lại sợ người Chương môn nghi cho ông ta thông địch, nên chúng ta đừng có trách ông ta làm chi! Nói tới đó y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Bất cứ người Chương môn đã khai quan hay chưa chúng ta cũng phải lên trên Kim Đỉnh vì các vị sư trưởng khác thế nào cũng có mặt ở nơi đó. Chúng ta phải thưa ngay với các vị ấy về tình hình chuyến đi này để khỏi bị mang tội.

Thâm Thọ gật đầu phụ họa. Thế là cả bọn phi thân lên trên đỉnh núi ngay.

Một lúc sau, Tỷ Trúc Đại sư lại quay ra ngoài rừng về mặt nghiêm nghị rồi đi thẳng đến Thần Thủy Các, chỗ ở của Mạn Nhân sư thái.

Thần Thủy Các là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, Tỷ Trúc đại sư đi tới ngoài Các, đưa mắt nhìn vào bên trong thở dài một tiếng rồi lẩm bầm tự nói:

- Nga Mi này là nơi thánh địa, mấy trăm năm nay vẫn được các giới bên ngoài kính ngưỡng, không ngờ người Chương môn chỉ phải tức hận nhất thời mà chuyên làm những việc đảo ngược làm cho bốn phái bị mang tiếng, nếu không sớm nghĩ cách cứu vãn Nga Mi sẽ bị sa lầy xuống chốn Vạn Kiếp chứ không sai. Mạn Nhân sư muội là người rất thận trọng lại đa mưu túc trí, ta phải vào thương lượng với sư muội xem có cách gì cứu vãn không? Nói xong đại sư liền lớn tiếng kêu gọi:

- Mạn Nhân sư muội.

Tiếng tụng kinh và tiếng gõ mõ ở bên trong bỗng ngắt hẳn rồi có tiếng người hỏi vọng ra:

- Có phải Tỷ Trúc sư huynh đây không? Mời sư huynh cứ vào hà tất phải đa lễ như thế làm chi? Tỷ Trúc đại sư lắng lặng đi vào trong Các, thấy Mạn Nhân sư thái đang đứng ở cạnh bàn, liền vái chào một cái rồi nói:

- Làm bận rộn sư muội, thật không nên không phải, mong sư muội lượng thứ cho.

Mạn Nhân sư muội đáp:

- Đầu dám, mời sư huynh ngồi.

Hai người ngồi xuống xong, Mạn Nhân sư thái vội hỏi:

- Trông mặt sư huynh lo âu như vậy chắc thể nào cũng có nguyên nhân gì? Đại sư thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tai kiếp sắp giáng lâm đến núi Nga Mi này rồi, sư muội lại đang tâm mà ngồi yên hay sao?

- Dù trời sụp cũng vậy đã có người Chưông môn đảm đang thì việc gì đến tiểu muội nào?

- Đó là sư muội tức bực mà nói như thế thôi, chẳng lẽ chúng ta lại khoanh tay đứng yên mà nhìn phái Nga Mi này bị trầm luân hay sao? Như vậy khi chúng ta trở về Tây Phương Cực Lạc còn mặt mũi nào trông thấy người Chưông môn của đời trước với ân sư nữa? Vả lại sư muội nhẫn tâm chịu để cho công việc cứu giúp chúng sinh của Tà thiếu hiệp tan rã hay sao? Mạn Nhân sư thái nghe nói mặt tỏ ra hớn hở vội hỏi lại:

- Sư huynh đã gặp Tà thiếu hiệp đây à? Tỷ Trúc đại sư lắc đầu đáp:

- Tuy ngu huynh chưa gặp Tà đại hiệp nhưng có cao túc của ông ta cũng đủ dẹp mối tai họa này rồi.

- Sư huynh nói cao túc của Tà đại hiệp có phải là Lạc Dương mà chúng ta đã gặp ở trên núi Võ Đang không?

- Xem như vậy chắc Tà đại hiệp thế nào cũng có thể xếp đặt trước rồi sai Lạc Dương theo kế mà thi hành, bây giờ mọi việc đã rõ dần, thời cơ không cho phép chúng ta trì hoãn nữa, vậy chúng ta phải sớm nghĩ cách giúp y mới được.

- Sao sư huynh lại biết mọi việc đã rõ dần?

- Vừa rồi ngu huynh gặp bọn Hoa Kỳ các người vừa về tới...

Nói tới đó đại sư kể lại chuyện của Hoa Kỳ cho sư thái hay.

Mạn Nhân sư thái ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu Hoàn Vũ Nhị Tuyệt bắt tay nhau, mối họa của võ lâm càng trầm trọng thêm. Như vậy việc này khác hẳn việc làm sao mà...

Tỷ Trúc đại sư xua tay không để cho sư thái nói nốt và đỡ lời:

- Sư muội chớ nên như thế, sư muội cứ thử nghĩ xem những sự gặp gỡ của Hoa Kỳ thì sẽ nhận thấy bên trong có nhiều điểm đáng nghi lắm.

- Xin sư huynh đừng nên nói xa xôi như thế nữa, mong cho tiểu muội biết rõ nguyên nhân ngay.

- Việc này họ làm rất khéo léo, quả thật không để lộ một chút hần tích nào cả, bất cứ ai cũng không dám ngờ vực, nếu ngu huynh nghe xong Hoa Kỳ kể chuyện mà không lắng lặng suy nghĩ lại cũng khó mà biết rõ chân tướng... Tuy Hách Liên Yên Hạo chịu làm phó Lương Khẩu Cư Sĩ, nhưng võ công của y không kém Lương Khẩu, đồ đệ của y cũng tài ba lắm.

Hoa Kỳ đem người đến tầm thù, hai bên đấu với nhau đều có bị thương và chết chóc nhưng Thái A với Linh Quy kiếm bỗng buột tay bay lên trên mái nhà đi mất. Lập tức có người nhảy lên đuổi theo để bắt lại và phát hiện song kiếm đã mất tích.

Mạn Nhân sư thái vừa cười vừa đỡ lời:

- Vừa rồi sư huynh chỉ nói Hoa Kỳ lấy trộm được song kiếm của bọn trộm cắp Hạ Ngũ Môn rồi là gì? Chắc hai tên Hạ Ngũ Môn ấy tới đó để ăn trộm vừa gặp song kiếm bay lên, chúng thừa cơ lấy và đào tẩu ngay chứ gì?

- Hai tên trộm ấy ở trước bấy nhiêu cao thủ mà đào tẩu mất chắc tài ba của chúng phải cao minh lắm mới được! Nhưng chúng lại bị mê hồn hương của Khẩu Nguyên làm cho mê man rồi Hoa Kỳ nhảy vào lấy được, như vậy chả mâu thuẫn là gì.

- Chả lẽ hai tên trộm cắp ấy cố ý mắc hãm của bọn Hoa Kỳ ư? Như vậy đôi bảo kiếm đó không phải là Linh Quy và Thái A Kiếm thật mà lại là kiếm giả phải không?

- Đúng thế! Không những hai tên đó định tâm làm cho bọn Hoa Kỳ mắc hõm mà ngu huynh còn đoán hai tên đó thế nào cũng là Lạc Dương với một người bạn của y giả dạng.

- Sư huynh đoán không sai, thế còn gì nữa?

- Hơn nữa ông già mặt có sẹo mà Hoa Kỳ gặp gỡ võ công rất trác tuyệt, ngu huynh chắc người đó thế nào cũng là Lạc Dương giả dạng, năm xưa Truy Hồn Phán Tạ Văn chế rất nhiều mặt nạ da người, để lại cho Tạ thiếu hiệp. Chắc mặt nạ của Lạc Dương dùng đây là của Tạ thiếu hiệp tặng cho cũng nên.

- Lạc Dương nhờ có những mặt nạ đó hành động mới thuận tiện. Y còn nói với Hoa Kỳ là y là bạn cũ của Kim Đình Thượng Nhân, bên trong chắc thế nào cũng có thâm ý gì, nếu sự ước đoán của ngu huynh không sai, trong một ngày gần đây Lạc Dương thế nào cũng tới Nga Mi này.

Nói tới đó Tỷ Trúc Đại sư ngừng giấy lát rồi nói tiếp:

- Sau cùng Khúc Tinh Bình đã chế ngự được con gái cưng của Ô Phùng để uy hiếp. Ô Phùng mới miễn cưỡng nhận lời Tinh Bình mà thu lại các con bò cạp ở trên vai các người, nhưng Ô Phùng bảo phải gặp mặt con gái cưng của y đã rồi mới chịu chữa cho mọi người.

Nhưng lần thứ hai, người quay trở lại chùa Hoa Kỳ không thấy con gái của Ô Phùng đi theo mà Ô Phùng lại được chia một thanh bảo kiếm. Tất cả những nghi vấn đó thật là khó hiểu, phải chờ Lạc Dương tới đây chúng ta hỏi lại y mới biết rõ được.

- Việc ấy có liên can gì đến Lạc Dương đâu mà sư huynh bảo chờ y tới hỏi sẽ biết ngay?

- Ngu huynh đoán chắc Lạc Dương thế nào cũng ẩn thân ở tại đó.

- Sư huynh nói cũng có lý...

- Người Chương môn của chúng ta đang cần dùng hai thanh bảo kiếm ấy để cùng Thế Vân sư thúc nghiên cứu Thiên Độn Nhị Thập Tứ Kiếm, vì thế thứ mười sáu phải có hai thanh bảo kiếm ấy mới phát uy được hết uy lực của pho kiếm, không ngờ Khúc Tinh Bình lại cướp đi, dù thấy y có dã tâm như thế nào? Ngu huynh với sư muội lại ở giữa khiêu khích thì may ra mới làm cho người Chương môn cảnh tỉnh được phần nào.

- Sư huynh thông minh thật, tiểu muội còn kém sư huynh xa, nhưng sư huynh vẫn kể tiểu muội thì có khác gì hỏi đường người mù không? Nói tới đó sư thái bỗng nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Người Chương môn của chúng ta đã bị sa lầy rất sâu không sao rút chân ra khỏi được đầm lầy ấy đâu. Chúng ta có khuyên ngăn cũng vô ích thôi, bây giờ chúng ta chỉ có cách làm thế nào để cho phái Nga Mi của chúng ta khỏi bị tan rã, đây mới là việc mà chúng ta cần phải làm.

Đang lúc ấy có tiếng gió động và có người cười nhạt rồi lên tiếng nói vọng vào bên trong như sau:

- Hai người mặt mưu tạo phản như vậy phải chịu tội gì mới xứng đáng? Mạn Nhân sư thái biến sắc mặt, Tỷ Trúc đại sư vẫn ngồi yên như thường vừa cười vừa hỏi:

- Có phải Bạch Tượng sư huynh...

Đại sư chưa nói dứt thì Bạch Tượng đại sư thùng thảng bước vào, nhìn mặt Mạn Nhân sư thái nói:

- Rừng có mạch vách có tai, các người cũng sợ ý thật.

Mạn Nhân sư thái cười nhạt đáp:

- Dù Kim Đình sư huynh có nghe thấy thì đã làm gì nổi tiểu muội nào? Bạch Tượng Đại sư mỉm cười nói tiếp:

- Ngu huynh nói bông đùa thôi, sư muội đừng có trách cứ? Vừa rồi ngu huynh ở trong Tiếp Dẫn Điện nghe bọn Hoa Kỳ các người tường trình cho nhị sư huynh Hoàng Minh hay, ngu huynh cũng biết Khúc Tinh Bình là người rất có dã tâm rồi.

Mạn Nhân sư thái dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Hộ Pháp Tứ trưởng lão chỉ có nhị sư huynh là người không biết đại nghĩa thông đồng với nhị sư huynh thôi...

Tỷ Trúc Đại sư vội xen lời nói:

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, hiện giờ bốn phái tuy bề ngoài ai nấy vẫn hòa nhã với nhau, nhưng bên trong thì lục đục, mỗi người một ý kiến riêng, không ai chịu hợp tác với ai cả, bây giờ tin tức đã đồn đi khắp nơi bảo bốn phái đã cướp được hai thanh bảo kiếm ấy, ngu huynh chắc một ngày gần đây không những cao thủ của phái Lư Sơn thế nào cũng tới xâm phạm mà cả quần hùng hay yêu tà của thiên hạ thế nào cũng tới đây phá khuấy, đất Nga Mi này sẽ trở nên chốn thị phi, chúng ta phải mau mau nghĩ cách lưỡng toàn để làm thế nào tránh khỏi tai bay vạ gió ấy.

Hai lão tăng một lão ni bàn cách đối phó ở trong Thần Thủy Các...

Núi Nga Mi là một đại danh sơn của Trung Hoa, cảnh sắc đẹp tuyệt, nhất là những ngọn núi cao thấp khác nhau, mỗi một ngọn có một cảnh riêng và khí

hậu cũng khác nhau nốt.

Tháng sáu mùa hè trên những đỉnh núi của dãy núi Nga Mi đều giá lạnh y như mùa đông vậy. Sau hai tuần, Tỳ Trúc đại sư, Bạch Tượng và Mạn Nhân bàn kế hoạch. Ngày hôm đó mặt trời sắp lặn, ngoài chùa Vạn Niên bỗng có một cái bóng người đi nhanh như điện chớp, tiến thẳng vào trong rừng rậm, người đó là một thiếu niên thư sinh, mặt rất tuấn tú tay cầm một chiếc quạt nan đen, chàng đi ngoài chùa Vạn Niên đưa mắt nhìn bốn xung quanh một lượt mới đi nhanh vào trong chùa.

Lúc ấy Tỳ Trúc đại sư đang ngồi ở trong văn phòng bỗng thấy cửa sổ tự động mở rồi một người nhanh nhẹn nhảy vào. Lão hòa thượng ngạc nhiên vô cùng, ngẩng đầu lên nhìn mới hay người đó là một thiếu niên anh tuấn vội hỏi:

- Thí chủ giá lâm chùa có việc gì thế? Lạc Dương cúi mình vái chào đáp:
- Tiểu bối là Lạc Dương đây, tôi đây muốn thỉnh giáo lão tiên bối một điều này.

Tỳ Trúc Đại sư thấy thiếu niên đó là Lạc Dương mừng rỡ vô cùng, kêu ồ một tiếng liền đứng dậy hỏi:

- Lão tăng đoán chắc thí chủ thế nào cũng tới, chẳng hay suốt dọc đường có gặp ai không?
- Tiểu bối hành tung rất bí ẩn, chắc không bị ai trông thấy đâu nhưng tại sao lão bối lại đoán biết tiểu bối thế nào cũng tới đây?
- Lão tăng căn cứ vụ song kiếm giả thấy bên trong có rất nhiều xảo kế nên mới đoán chắc chỉ có thí chủ mới có thể nghĩ ra được xảo kế như vậy thôi. Những kẻ đó phải tiến hành dần mới có công hiệu, bằng không sẽ công cốc chứ không sai, vì vậy lão tăng mới biết thí chủ thế nào cũng tới.
- Lão tiên bối sáng suốt thật, tiểu bối rất lấy làm khâm phục.

Tuy vậy Lạc Dương cũng kinh hãi thâm. Tỳ Trúc đại sư mỉm cười nói tiếp:

- Thí chủ đừng sợ, nếu lão tăng không tinh tâm nghiên cứu những sự tao ngộ của Hoa Kỳ thì không sao biết được những mưu kế ấy. Mưu kế này xếp đặt rất khéo léo khiến Hoa Kỳ các người đều bị sa vào trong lưới mà không hay. Bây giờ dù chúng có biết rõ đi chăng nữa cũng đã muộn rồi.

Nói tới đó, đại sư chỉ tay vào cái phòng kín mà nói tiếp:

- Thí chủ hãy vào trong phòng kín này mà nghỉ ngơi, để lão tăng đi báo cho Bạch Tượng sư huynh cùng Mạn Nhân sư muội hay để hai người lại đây bàn kế với chúng ta.

Lạc Dương cảm ơn rồi lên vào trong phòng kín tức thì.

Đại sư đang định ra khỏi tịnh thất thì bỗng thấy một chú tiểu hoảng hốt chạy vào thưa rằng:

- Thưa sư phụ, vừa rồi Tiếp Dẫn Điện cho hay, mấy ngày nay có rất nhiều nhân vật khả nghi xuất hiện ở dưới Thiên Phật Đình, xin sư phụ lưu ý...

Đại sư không đợi chờ cho chú tiểu nói xong liền trầm giọng đáp:

- Ta biết rồi.

Chú tiểu lại nói tiếp:

- Hiện giờ ở trong Pháp Thân Điện có ba người áo đen rất thần bí hành tung khả nghi lắm.

Tỳ Trúc đại sư ngăn người ra giây lát rồi vội đi sang Pháp Thân Điện ngay.

Ba người mặc áo dài đen mặt mũi âm trầm, đứng ở dưới gốc cây cổ thụ tại trước điện vừa thấy đại sư đi tới liền quay mặt lại nhìn. Đại sư lại hỏi:

- Ba vị thí chủ giá lâm có việc gì thế? Người vừa gầy vừa cao đứng ở giữa lạnh lùng đáp:
- Ta nói thật cho Hòa thượng biết cũng không sao, chúng ta tới đây là vì hai thanh bảo kiếm Linh Quy với Thái A.

Đại sư hoảng sợ đáp:

- Lão tăng có lấy được song kiếm ấy đâu mà ba vị thí chủ...

Người đứng giữa cười nhạt nói tiếp:

- Ta biết hòa thượng không lấy được hai thanh kiếm ấy, nhưng ta chỉ phiền hòa thượng đưa chúng ta lên yết kiến quý Chương môn thôi.
- Ba vị thí chủ là người của môn phái nào?
- Lư Sơn.

- Lão tăng là người đi tu, xưa nay không nói dối ai bao giờ. Chính Thập Phương Diêm La Khúc Tinh Bình đã lấy được thanh kiếm ấy chứ không phải là bốn phái.

Lúc ấy ngoài chùa đột nhiên có mười mấy người cả tăng lẫn tục lần lượt đi tới.

Trong số đó có một ông già ăn mặc thường phục quát lớn:

- Cuồng đồ dám lên tận bốn sơn sinh sự? Y vừa nói xong đã rút song quải cắm ở trên vai xuống múa tới nhắm người đứng giữa tấn công luôn, mồm thì quát bảo tiếp:

- Lão phu là Bình Kiếm Hào, không bao giờ để cho ai lên tận cửa sinh sự như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Họa Hổ Họa Bì Nan Họa Cốt Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm

Người đứng giữa cười nhạt một tiếng, quay người sang bên trái tránh né song quải, tay trái nhanh như điện chớp chớp luôn cây thiết quải ở bên phải và còn tay phải của y thì nhắm người đối phương tấn công luôn.

Mọi người chỉ thấy kêu bộp một tiếng, vai của Kiếm Hào đã bị người đó đánh trúng, xương vai nát vụn.

Kiếm Hào đau chịu không nổi la lớn một tiếng, loạng choạng lui về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Tỷ Trúc đại sư niệm câu A di đà Phật rồi nói:

- Dù võ công của ba vị thí chủ có cái thế đi chăng nữa cũng khó mà địch nổi mấy nghìn đệ tử của tề phái vậy đánh một lúc, mong ba vị nghĩ kỹ đi thì hơn.

Người nọ cười nhạt đáp:

- Hiện giờ những người tới xâm phạm phái Nga Mi này không riêng gì người của Lư Sơn lão, mà còn rất nhiều cao thủ của hắc bạch hai đạo, hòa thượng hãy còn nằm mơ không biết gì cả. Có mau giao song kiếm ra đây không? Bằng không các người có hối cũng không kịp.

Đại sư hỏi tiếp:

- Có thật thí chủ vì chuyện song kiếm mà tới đây không? Người nọ ngẩn người ra giây lát rồi trầm giọng đáp:

- Tất nhiên không riêng gì chuyện đó...

Một hòa thượng của phái Nga Mi lớn tiếng xen lời nói:

- Tỷ Trúc sư huynh nói suông với y làm chi? Nói xong, y đưa mắt nhìn những người đi theo tới lớn tiếng quát bảo:

- Các người mau bắt tước ba tên cuồng đồ này không? Các người của phái Nga Mi vội ra tay tấn công đối phương luôn.

Ba tay cao thủ của phái Lư Sơn bị mười mấy người của phái Nga Mi vây đánh như vậy mà không sợ hãi chút nào. Ba người cùng giờ Phong Vân Bát Trảo kỳ học ra, thế võ của chúng huyền ảo khôn lường khiến bọn người đang vây đánh đều bị đẩy lui và chạy quanh như chong chóng.

Một lát sau đột nhiên trên cành cây cổ thụ ở cạnh đó bỗng có tiếng cười nhạt nổi lên.

Tiếng cười đó chưa dứt thì trong đấu trường đã thay đổi hẳn, ba người cao thủ của Lư Sơn bỗng ngã lăn ra đất hết.

Người của phái Nga Mi ngạc nhiên vô cùng và thấy ba tay cao thủ của phái Lư Sơn tên nào cũng có một con bò cạp khổng lồ trông rất quái dị đậu chặt ở trên mu bàn tay. Tiếp theo đó một ông già gầy gò và cao vô cùng, mặc một cái áo dài đen lớn rộng, lưng đeo thanh Thái A bảo kiếm, hai mắt sâu hoắm, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng xanh, ở trên ngọn cây từ từ nhảy xuống trầm giọng nói:

- Lão phu Thiên Khiết Cung Chủ Ô Phùng đã tới..

Đột nhiên ba con bò cạp khổng lồ đang đậu ở trên tay ba tên cao thủ của phái Lư Sơn tự động bay lên đốt người của phái Nga Mi mỗi người một phát, cả Tỷ Trúc đại sư cũng vậy.

Người của phái Nga Mi mặt biến sắc đều ngã ngựa về phía sau, ba con bò cạp bay lên trên không đi mất. Ô Phòng thấy vậy cả kinh vội tung mình nhảy lên đuổi theo ba con bò cạp ấy mà đi mất dạng.

Bọn chú tiểu của chùa Vạn Niên thấy vậy vội khua chiêng báo động.

Một lát sau các tay cao thủ của phái Nga Mi đã lần lượt tới nơi. Mạn Nhân sư thái với Bạch Tượng đại sư cũng vừa tới kịp, thấy vậy đều nhìn nhau ngạc nhiên không ai hiểu đã xảy ra chuyện gì? Bạch Tượng đại sư thấy Tỷ Trúc đại sư mặt cau có tỏ vẻ đau khổ hết sức nhưng hai mắt vẫn còn mở được và đang cố vận chân khí phong bế các yếu huyết để khỏi bị nọc độc của bò cạp xâm nhập.

Bạch Tượng đại sư thấy vậy vội điểm huyết giúp cho Tỷ Trúc đại sư và hỏi:

- Sư đệ bị ai hạ độc thủ thế? Tỷ Trúc đã thấy đỡ đau, liền khẽ đáp:
- Lát nữa sư huynh với Mạn Nhân sư muội hãy tạm ở lại, tiểu đệ còn nhiều chuyện muốn thưa cùng.

Nói tới đó đại sư liền lớn tiếng nói tiếp:

- Sư huynh làm ơn đỡ tiểu đệ dậy.

Bạch Tượng hai tay đỡ Tỷ Trúc dậy, thấy người sư đệ mồ hôi đã toát ra như mưa. Tỷ Trúc gượng cười một tiếng rồi kể lại chuyện đã qua cho mọi người hay rồi lại nói tiếp:

- Sư đệ vào mau đưa các người bị thương lên trên Điện Tiếp Dẫn ở trên Kim Đỉnh để Hoàng Minh sư huynh cứu chữa cho, để muộn sợ không kịp và nói rõ hộ câu chuyện vừa xảy ra. Lão tăng còn phải ở lại đây điều tức tỉnh đường.

Đại Thừa thiền sư hỏi:

- Sao Tỷ Trúc sư huynh không lên Kim Đỉnh?
- Ngụ huynh tuổi đã ngoài bảy mươi, nếu giải thoát được đã là phước, các sư đệ hãy mau hộ tống các đồng môn, kiêng những người bị thương lên Kim Đỉnh đi. Họ bị nặng hơn ngụ huynh.

Đại Thừa thiền sư thở dài một tiếng rồi dẫn các đồng môn, kiêng những người bị thương lên trên Kim Đỉnh ngay.

Bạch Tượng đại sư đưa mắt ra hiệu cho Mạn Nhân sư thái, rồi cả hai đỡ Tỷ Trúc đại sư vào trong văn phòng.

Sư thái hiểu ý ở lại không đi và khẽ hỏi Tỷ Trúc rằng:

- Có phải sư huynh có lời muốn nói với tiểu muội phải không? Bạch Tượng đại sư đáp:
- Tỷ Trúc sư đệ ngấm ngấm dặn chúng ta ở lại. Hãy vào trong thiền thất rồi hãy nói chuyện sau.

Ba người cùng vào trong văn phòng.

Mạn Nhân sư thái thuận tay khép cửa phòng lại. Bạch Tượng đỡ Tỷ Trúc ngồi tựa ở trên một cái ghế tựa và thắp sáng một ngọn đèn. Lúc ấy Tỷ Trúc mặt nhợt nhạt, mồ hôi lạnh vẫn toát ra như mưa, hơi thở hỗn hển. Mạn Nhân sư thái thấy vậy lo âu vô cùng vội hỏi:

- Sư huynh thấy sao? Thử uống linh đơn của tiểu muội chế xem sao? Tỷ Trúc đại sư bốt thờ mạnh mới đáp:
- Bò cạp của Ô Phòng độc vô cùng, cho uống đơn được chỉ chóng chết thôi, bây giờ giữ hai người ở lại đây vì Lạc Dương đang ở trong phòng trong...

Mạn Nhân sư thái mừng rỡ vô cùng, vội hỏi lại:

- Y đã tới đây à? Nói xong, sư thái liền chạy vào trong phòng kếp. Khi vào tới nơi bà ta thấy phòng trống không, không có bóng người nào cả, ngạc nhiên vô cùng vội nói vọng ra:
- Không có ai ở trong này cả! Bạch Tượng, Tỷ Trúc nghe nói đều giật mình kinh hãi.

Đột nhiên cánh cửa ngoài kêu kệt một tiếng rồi một người đẩy cửa vào. Người đó đẹp trai không tả, chả phải Lạc Dương là gì? Lạc Dương vội khép cửa phòng, cài then hắt Hối, đi tới cặp sập đưa một viên thuốc màu lam cho Tỷ Trúc đại sư và nói:

- Xin lão tiền bối hãy nuốt viên thuốc này trước, thuốc này có thể giải được nọc độc của bò cạp nhưng lão tiền bối vẫn phải giả bộ như chưa khỏi để các đồng môn đừng hoài nghi.

Tỷ Trúc đại sư uống luôn viên thuốc đó rồi hỏi:

- Chuyện vừa rồi thí chủ đã trông thấy hết phải không? Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tiểu bối không những trông thấy mà thôi. Ba con bọn cạp độc tự động bay xuống đốt các người, cả lão tiền bối nữa, đều do tiểu bối điều khiển cả. Sự bất đắc dĩ phải làm như vậy, mong lão tiền bối lượng thứ cho! Nếu không làm như thế, thế nào mọi người vẫn còn nghi ngờ.

Hai hòa thượng, một lão ni đều tỏ vẻ kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Mạn Nhân sư thái vội hỏi:

- Hiền đệ học cách sai bảo bọn cạp ở đâu thế? Lạc Dương đáp:

- Không dám giấu giếm hai vị lão tiền bối, con gái của Ô Phùng bị tiểu bối bắt cóc và chính nàng ta đã dạy cho tiểu bối cách điều khiển bọn cạp độc ấy.

Bạch Tượng đại sư mỉm cười xen lời hỏi:

- Quả thật dưới danh sư ắt phải có đồ đệ cao tay, hôm nay thí chủ tới đây lại định đặt quý kẻ gì thế? Lạc Dương đáp:

- Lên yết kiến Kim Đỉnh chuông môn, mượn cơ tiến thân để trà trộn vào trong Đại Lượng khiến chúng tự sát lẫn nhau...

Nói tới đó chàng tỏ vẻ uất hận và nói tiếp:

- Tiểu bối phong thanh nghe Vạn Đăng Long lão tặc hiện đang ẩn nấp dưới trướng của Đại Lượng, nếu tiểu bối không giết chết được lão tặc thì dù có chết cũng quyết không nhắm mắt! Mạn Nhân sư thái lại lên tiếng hỏi:

- Hiền đệ làm thế nào để cho người Chuông môn tin tưởng được? Bần ni chắc việc này không phải là dễ đâu! Lạc Dương mỉm cười lấy ra một cái mặt nạ da người ra đeo lên trên mặt.

Ba người họ thấy chàng đã biến thành một ông già mặt lạnh lùng, má có một vết sẹo dài ba tấc, bộ râu thưa và hoa râm.

Bạch Tượng đại sư nhận thấy bộ mặt này quen thuộc lắm nhưng nhất thời không nhớ được là ai, liền nói:

- Người này chắc hồi sinh tiền thế nào cũng là một nhân vật lừng danh trong võ lâm? Lạc Dương đáp:

- Vâng, lão tiền bối nhớ kỹ lắm. Ba mươi năm trước đây, y là một tên độc hành đại đạo, võ học tuyệt luân hoành hành ở Tây Bắc khá lâu.

Bạch Tượng đại sư nghe nói liền nhớ tới một người, cả kinh hỏi tiếp:

- Ô, lão đã nghĩ ra rồi! Chắc y là Ngũ Hành Phi Ưng Thủ Hạ Lạc Thiên rồi!

- Chính là y đấy!

- Năm xưa Hạ Lạc Thiên là bạn thân của Kim Đỉnh chuông môn, thí chủ giả dạng làm y làm sao mà bắt được hết lời ăn lẽ nói, thái độ, võ công,... Bần tăng chỉ sợ giấu không nổi người Chuông môn thôi! Lạc Dương đáp:

- Điểm này ba vị lão tiền bối cứ yên tâm, tiểu bối trước khi đến đây đã được một vị lão tiền bối chỉ điểm cho. Vị tiền bối ấy cộng sự với Lạc Thiên lâu năm cho nên ông ta biết rõ Lạc Thiên lắm, vì vậy tiểu bối tự tin không để bại lộ tung tích của mình đâu.

Mạn Nhân sư thái lại nói tiếp:

- Hiền đệ tự tin như vậy bần ni và mọi người mới đỡ lo, sáng mai là ngày khai quan của người Chuông môn, hiền đệ hãy tùy cơ mà hành sự.

Bốn người lại bàn tán mọi chuyện cho đến đêm khuya.

-oOo-

Trời vừa mới tang tảng sáng, trên Thiên Phật Đỉnh vẫn bị hơi sương mù và mây bao phủ, tiết trời giá lạnh khô tả, hàng trăm nghìn con khỉ vẫn nhảy nhót ở ao tẩy tượng lúc này cũng mất tích hết. Trái lại các hòa thượng và đệ tử tục gia của phái Nga Mi đứng đông nghịt ở tại đó, người nào người ấy đều nghiêm nghị không dám hé môi nói ra nửa lời.

Ba tiếng khánh nổi lên rất thánh thót, Kim Đỉnh thượng nhân đột nhiên xuất hiện trên sườn núi, chỗ đối diện với ao tẩy tượng, rồi lặng lẽ xuống cạnh bờ ao mỉm cười nói:

- Phiên các người ở đây đợi chờ như vậy! Nói tới đó y đưa mắt nhìn Hoàng Minh thiền sư nói tiếp:

- Trong thời kỳ ngu huynh bế quan được hiền đệ trông nom giúp...

Y chưa nói dứt, Hoàng Minh thiền sư đã đỡ lời:

- Tiểu đệ bất tài đã để cho xảy ra rất nhiều biến cố khiến tiểu đệ thúc thủ không có cách gì đối phó, xin Kim Đỉnh thượng nhân trị tội! Kim Đỉnh thượng

nhân mặt biến sắc vội hỏi:

- Đã xảy ra việc gì thế? Nhưng thôi, hãy về Tiếp Dẫn Viện rồi hãy nói sau.

Các tay cao thủ của phái Nga Mi theo sau Kim Đỉnh thượng nhân trở về Tiếp Dẫn Điện.

Khi về tới nơi, Hoàng Minh đại sư liền bẩm ngay:

- Người Chương môn cho phép Hoa Kỳ các người thưa rõ những chuyện đã qua.

Kim Đỉnh thượng nhân trầm giọng nói:

- Truyền Hoa Kỳ lên! Một hòa thượng vội chạy ra ngoài điện dẫn Hoa Kỳ các người vào.

Hoa Kỳ vội chào xong liền thưa lại những chuyện tao ngộ của mình như thế nào không sai một ly một chữ nào hết.

Kim Đỉnh Thượng Nhân không nói nửa lời, sắc mặt thay đổi luôn luôn.

Hoàng Minh thiền sư vội đỡ lời:

- Bỏn phái đã lấy được hai thanh Linh Quy và Thái A rồi, ngờ đâu lại bị Khúc thí chủ lấy mất cho nên mới bị rất nhiều cường địch tới bồn sơn lâm phiền, nhưng chúng còn chưa dám ra mặt khiêu khích lắm..

Kim Đỉnh thượng nhân cười nhạt một tiếng, mặt lộ sát khí.

Hoàng Minh thiền sư lại thưa chuyện tới hôm qua Ô Phùng tới phóng bò cạp ra đốt nhiều người, hiện giờ những người đó còn đang mê man bất tỉnh, đang đợi chờ cứu chữa.

Kim Đỉnh thượng nhân càng tức giận thêm, Mạn Nhân sư thái liền đưa mắt liếc Bạch Tượng đại sư một cái. Kim Đỉnh thượng nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Thảo nào không thấy Tỳ Trúc sư đệ.

Nói tới đó y ngừng lại giây lát rồi mới nói tiếp:

- Bỏn phái sáng mai đi gặp Khúc thí chủ, trước khi chưa rõ chân tướng chớ có hoài nghi bậy bạ, ngu huynh chắc bên trong thế nào cũng có sự hiểu lầm nào đó chứ không sai..

Không một ai dám xen lời nói nên trong điện đột nhiên trở nên im lặng một cách nặng nề.

Bỗng Kim Đỉnh thượng nhân nhìn Hoa Kỳ rồi nói tiếp:

- Ông già mặt có vết đao mà con gặp ở giữa đường, ông ta có cho con biết tên họ không? Hoa Kỳ đáp:

- Thưa sư phụ, không! Đệ tử có hỏi mà ông ta không chịu trả lời! Sau ông ta chỉ nói là bạn thân của người Chương môn năm xưa mà thôi! Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói mặt tỏ vẻ ngạc nhiên lắm bèn nói tiếp:

- Nếu người đó còn sống sót ở trên đời thì kẻ cũng lạ lùng thật! Nói xong y đưa mắt nhìn Bạch Tượng đại sư và hỏi:

- Bạch Tượng sư đệ còn nhớ người ấy là ai không? Bạch tượng đại sư ngẩn người ra giây lát rồi mới nói:

- Tiểu đệ hay quên lắm nên không nhớ ra! Kim Đỉnh thượng nhân nói tiếp:

- Chuyện này đã lâu rồi, hồi bốn mươi năm về trước. Trong khi ngu huynh đi với hiền đệ tới suối Rượu, ở đó được người ta khoán đãi bảy ngày...

Bạch Tượng kêu ồ một tiếng rồi đáp:

- À... đệ nhớ ra rồi, chính là Hạ Lạc Thiên thí chủ..

Kim Đỉnh thượng nhân gật đầu nói tiếp:

- Đúng là y đấy, ba mươi năm trước y đột nhiên im hơi bất tích, nghe phong thanh y đã bị giết chết rồi. Bỏn tọa đã cho người đi tra cứu việc này nhưng không ai biết y bị giết hại cả và bị giết ở đâu, lúc nào, ai đã trông thấy... Mỗi người nói một cách, không ai nói đích xác hết cho nên tới nay chuyện ấy vẫn còn là một vụ nghi án. Không ngờ y vẫn còn sống ở trên đời.

Ngoài điện bỗng có một tiếng cười nhạt rất lạnh lùng và có tiếng nói vọng vào:

- Trong sổ của vua Diêm Vương chưa có tên của tại hạ nên tại hạ vẫn chưa chết.

Tiếp theo đó có một cái bóng người đi nhanh như điện chớp thẳng vào trong điện.

Người đó đầu bù tóc rối, giữa đỉnh đầu có kết một cái búi tóc nho nhỏ, mặt có một vết sẹo thật lớn, dưới cằm có mấy sợi râu thưa trông rất lạnh lùng và âm trầm.

Kim Đình thượng nhân kêu ồ một tiếng, mặt có vẻ kinh hãi và mừng rỡ, vội đứng dậy chạy ra nghênh đón và hỏi:

- Hạ thí chủ, bấy lâu nay đi đâu thế mà sao không thấy mặt? Lạc Thiên ha hả cười rồi đáp:

- Vứt đao đồ tể đi, tu thành Phật ngay! Tại hạ chán nản đời sống của giang hồ nên mới lánh mặt ra ngoài hải ngoại, đi xa hàng vạn dặm. Bây giờ nhớ quê hương đất tổ mới trở về đây thăm bạn già.

Bạch Tượng đại sư vội tiến lên hỏi:

- Hạ thí chủ có nhớ bản tăng không? Lạc Thiên ngắm Bạch Tượng đại sư một hồi rồi hai tay nắm chặt lấy vai của đại sư lay mấy cái, lớn tiếng cười và đáp:

- Năm xưa một hòa thượng nhỏ, bây giờ đã trở nên một cao tăng đắc đạo, mỗ quên sao được? Thì ra, năm xưa Lạc Thiên thiết tiệc mời Kim Đình với Bạch Tượng ăn toàn là những món ngon lành và lạ miệng.

Bạch Tượng đại sư niệm câu A di đà Phật mà không dám ăn một món nào vì đó toàn là những vị ăn mất hết. Lạc Thiên với Kim Đình Thượng Nhân cứ cười và cho là ông ta hủ hóa hoài.

Kim Đình thấy Lạc Thiên nhớ từng ly từng tí như vậy nên không hoài nghi tí nào, người Chương môn ấy vội vái chào và cảm ơn rằng:

- Tiểu đồ Hoa Kỳ được thí chủ trợ giúp cho, bản tăng cảm ơn vô cùng! Lạc Thiên đáp:

- Lão hòa thượng đối với tại hạ sao lại cứ khách khứa như thế làm chi? Hai người đang chuyện trò, ngoài điện bỗng có một hòa thượng tuổi trạc trung niên mặc áo bào xám, bước vào trong thưa rằng:

- Thưa Chương môn, Đại Lượng Khúc thí chủ có sai người đến xin vào yết kiến! Kim Đình Thượng Nhân hỏi cau mày lại rồi đáp:

- Hãy ra mời y vào! Hòa thượng trung niên vâng lời đi ra, một lát sau dẫn một ông già mặc áo dài trắng bước vào. Lạc Thiên đã nhận ra người đó chính là Cửu U La Sát Mông Kỳ.

Kim Đình thượng nhân chấp tay chào và nói:

- Thế ra là Mông thí chủ giáng lâm, lão tăng chưa kịp ra nghênh đón, xin thứ lỗi cho! Mông Kỳ chấp tay đáp lễ và trả lời:

- Không dám! Thượng nhân là người chí tôn của một môn phái, tại hạ thừa lệnh đem thơ cùng đem mười lăm viên thuốc giải nọc độc bò cạp tới.

Nói xong, y liền lấy một lá thơ với một lọ thuốc bằng sứ nho nhỏ ra.

Kim Đình thượng nhân đỡ lấy thơ và thuốc rồi bóc thơ ra đọc, mặt lộ vẻ tươi cười nhìn các hòa thượng một lượt và nói:

- Bốn tọa biết ngay là sự hiểu lầm, hôm nọ Ô thí chủ tới đây bái sơn, vừa gặp bốn tọa bế quan chưa ra, thừa cơ ngao du thập cảnh của phái Nga Mi. Khi Ô Phùng thí chủ du ngoạn tới cảnh Bạch Thủy Thu Phong thì trời vừa tối, định vào nghỉ ở chùa Vạn Niên, vừa gặp bọn chuột nhắt đang đấu với đệ tử của bốn môn liên thủ ba con bò cạp ra. Không ngờ ba con độc vật ấy bỗng con khủng khiến đệ tử của bốn môn phải liên lụy. Bò cạp độc đốt các đệ tử của bốn môn rồi liền bay đi luôn, Ô thí chủ cá kinh vì nếu không bắt được lại mấy con độc vật ấy thì sẽ di hại vô cùng cho nên vội vàng đuổi theo bắt, không kịp cứu chữa cho các đệ tử bốn môn. Hôm nay, Khúc thí chủ sai người đem thư và thuốc đến xin lỗi hộ Ô thí chủ. Bây giờ mọi sự đã rõ ràng cả, các người có thể khỏi nghi ngờ được rồi! Mông Kỳ lại nói tiếp:

- Tại hạ còn có việc phải đi làm ngay, không tiện ở lại lâu, xin cho phép cáo từ! Nói xong y chấp tay chào rồi quay mình đi luôn.

Hoàng Minh thiền sư xen lời hỏi:

- Còn song bảo kiếm sao không thấy Khúc thí chủ nói tới? Kim Đình thượng nhân vội đỡ lời:

- Trong thơ có nói tới, Khúc thí chủ bảo bên trong có sự bí ẩn khó nói, sau này sẽ hiểu ngay! Và còn nói kế hoạch cùng mưu đồ bá nghiệp sau này nữa.

Lạc Thiên cười nhạt rồi xen lời nói:

- Bí ẩn khó nói cái quái gì? Tại hạ phong thanh Khúc Tĩnh Bình đã kiếm được cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ Thiên môn tuyệt học. Ca Diệp Kiếm Pháp trong đó oai lực vô cùng, nếu có song kiếm đó trợ giúp thì như hổ thêm cánh, y lại có thêm A Tu La hộ trận. Như vậy y có thể tung hoành thiên hạ không còn ai địch nổi.

Kim Đình thượng nhân nghe nói mặt biến sắc. Chắc quý vị cũng không lạ gì vì y là người rất hẹp lượng, liên hiệp với Khúc Tĩnh Bình là chuyện bất đắc dĩ

đẩy thôi nhưng trong lòng lúc nào cũng nghi kỵ Tinh Bình. Vì vậy y nghe nói liền giả bộ cười và hỏi lại:

- Hạ thí chủ sao lại biết rõ như thế? Lạc Thiên nghiêm nghị đáp:

- Thiên hạ võ lâm ai lại không biết quý phái liên kết với Khúc Tinh Bình, Tam Nguyên Bang, Hắc Kỳ Hội, phái Điểm Thương và phái Ngũ Đài để đối địch với các môn phái khác. Ai mà chả biết chuyện đó chứ có riêng gì tại hạ đâu. Tại hạ rời khỏi Trung Nguyên lâu năm, mới nghe thấy không những hoài nghi tại sao Thượng nhân lại thù hận với các môn phái như thế? Tại hạ liền ngấm ngầm điều tra mới biết rõ nguyên nhân, mấy tháng nay đi trên giang hồ mới nhận thấy có rất nhiều việc rất bất lợi cho quý phái...

Kim Đình thượng nhân ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại bất lợi cho tề phái?

- Khúc Tinh Bình đều căng lăm. Hiện giờ Tam Nguyên Bang, Hắc Kỳ Hội, phái Điểm Thương và phái Ngũ Đài đều quy phục y cả. Thượng nhân liên minh với Tinh Bình có khác gì là đi nối giáo cho giặc không.

Kim Đình thượng nhân vẫn biết song hùng không thể nào cùng tồn tại lúc nổi. Luật đào thải kẻ mạnh còn, kẻ yếu thì sẽ diệt vong, hiện giờ chỉ là lợi dụng nhau mà thôi. Nên y nghe thấy Lạc Thiên nói như vậy, trong lòng kinh hãi thầm nhưng mặt vẫn làm ra vẻ an nhàn nói tiếp:

- Lời nói của Hạ thí chủ hơi quá trớn một chút.

- Nếu lão hòa thượng không tin cứ đưa thuốc giải độc cho các môn hạ uống, tất nhiên người nào người ấy sẽ khỏi liền và đi lại được ngay nhưng tính thần của họ đã bị Ô Phùng kiềm chế, sau này thế nào cũng quay đầu giáo lại mà phản lão hòa thượng cho mà xem.

Kim Đình thượng nhân nghe nói, mặt biến sắc vội hỏi lại:

- Hạ thí chủ nói thật hay nói đùa đấy?

- Lão hòa thượng nghe hay không là tùy, chuyện này tại hạ đến đây chỉ là để thăm người bạn cũ mà thôi. Tại hạ là người ngoại cuộc cho nên việc gì cũng không hề có liên quan đến tại hạ hết!

- Xin Hạ thí chủ đừng có tức giận, đã được thí chủ cho hay đủ thấy tình bạn của thí chủ rất cao cả, bản tăng cảm ơn vô cùng! Nói tới đó y đưa mắt nhìn toàn diện một lượt rồi trầm giọng nói tiếp:

- Việc này có liên quan đến đoạn tục nguy vong của bốn môn, chờ bốn tọa bàn với Thế Vân sư thúc xong sẽ triệu tập các người tới đây sau. Các người hãy trở về nguyên chùa trước, hễ thấy cường địch đến phá quấy đừng có ra tay đấu với chúng vội để khỏi bị tai tiếng. Nếu khi nào cần phải ra tay thì phải bắt cho được chúng, bằng không cũng phải tiêu diệt chúng đi! Các hòa thượng của phái Nga Mi cúi đầu vái chào xong đều rút lui. Kim Đình thượng nhân chỉ giữ lại có một mình Lạc Thiên ở lại thôi. Mọi người đi hết rồi, Kim Đình thượng nhân mới vấn kế Lạc Thiên. Lạc Thiên thờ dài hỏi lại:

- Lão hòa thượng định lôi kéo tại hạ xuống nước hay sao? Kim Đình thượng nhân đáp:

- Chẳng lẽ bạn nhậu tâm khoan tay hay sao? Việc đã xảy ra như tên nằm trên cung vậy, không thể không bắn, lão tăng đã quyết chí không quản ngại gì hy sinh, thí với chúng một phen...

- Mấy tháng gần đây, quý phái bên ngoài bị vấp ngã luôn luôn, hiện giờ lại bị Khúc Tinh Bình uy hiếp, nếu lão hòa thượng không mau ngừng bước trước vực thẳm này, trái lại còn định hi sinh một cách liều lĩnh như thế, chắc lão hòa thượng đã có mưu kế gì để đắc thắng đối phương rồi, hà tất còn phải vắn kể tại hạ làm chi?

- Không vì bạn cũ, quả thật lão tăng chỉ có nghi kỵ một mình Tinh Bình thôi, bây giờ y lại được Ô Phùng trợ giúp. Mỗi lần nghĩ tới việc y, lão lại lo ngay ngáy, ăn ngồi không yên nhưng hiện giờ mình cũng đang cần lợi dụng y...

- Nhưng lão hòa thượng cũng nên biết, y cũng đang muốn lợi dụng bạn.

Kim Đình thượng nhân nghe Lạc Thiên nói, rầu rĩ không muốn nói năng gì nữa.

Trông thấy thần sắc của Thượng nhân như vậy, Lạc Thiên cười thầm rồi đáp:

- Thôi được, tại hạ có một kế mượn dao giết người, ngồi yên một chỗ mà thu, không biết Thượng nhân có chịu nghe kế của lão phu không? Kim Đình thượng nhân nghe Lạc Thiên nói vậy, tươi tỉnh hỏi:

- Kế của bạn như thế nào?

- Thượng nhân nên viết một lá thư gởi cho các đại môn phái giả bộ nói đã coi Khúc Tinh Bình như là gai trong mắt, hành động đến nơi lại do tại hạ phao ngôn nữa. Với ba tác lược của tại hạ sẽ khiến khích Tinh Bình đối phó với các đại môn phái trước để cho y gây công phần với võ lâm đại chúng gây nên sát kiếp, lúc ấy Thượng nhân cứ đứng yên một chỗ để chờ đợi xem, khi nào hai bên đánh nhau cùng đến lúc kiệt sức rồi, lúc ấy Thượng nhân ra tay. Như vậy có phải là Thượng nhân không tốn một hơi sức nào mà xưng hùng xưng bá trong võ lâm không?

- Khúc Tinh Bình là người khôn ngoan狡 hoạt như một con hồ ly, chỉ sợ y không từ tế thôi và khuyên y không nổi trái lại bạn bị toi mạng thì lão tăng

nhấn tâm sao đặng.

Lạc Thiên ha hả cười đáp:

- Hạ Lạc Thiên bây giờ có phải là Hạ Lạc Thiên năm xưa đâu mà lão tăng coi thường mỗ đến thế.

- Thôi được, bạn cứ việc thử xem. Nếu việc này thành công, bạn không khác gì đại ân nhân của lão tăng.

- Lão hòa thượng, tại hạ thì ân không mong người ta báo đền, đợi tới khi công việc thành công thì tại hạ đã đi Nam Hải rồi. Lão hòa thượng mau viết thư đi, tại hạ nhân lúc này còn muốn chiêm ngưỡng cảnh mặt trời mọc.

Nói xong, y lớn bước đi ra khỏi điện ngay.

Kim Đình thượng nhân liền lấy giấy bút ra viết một lá thư. Viết xong, y liền bỏ thư vào túi, rồi cũng ra khỏi điện nốt.

Lúc ấy, mây đã tan, mặt trời đã mọc, cảnh sắc trên Nga Mi sơn thật đẹp tuyệt. Hạ Lạc Thiên đang đứng ở trên sườn núi cao chót vót vừa ngắm cảnh vừa suy nghĩ, Kim Đình Thượng Nhân tới mà y không hay. Chờ lão hòa thượng tới gần, y mới quay lại nhìn, mỉm cười và hỏi:

- Chắc Thượng nhân đã viết xong thư rồi phải không? Kim Đình thượng nhân đưa lá thư cho y và đáp:

- Hạ thí chủ, chuyến này đi Đại Lương phải nên cẩn thận một chút, trước hết thí chủ nên đi qua huyện Phủ Long Cung. Tỉnh Bình sẽ có người tiếp dẫn ngay, Đại Lương không bằng bốn sơn, đâu đâu cũng có cạm bẫy mai phục trùng trùng, nguy hiểm lắm.

Lạc Thiên cầm lấy lá thư bỏ vào túi, đang lúc ấy thì dưới núi có hai tiếng rú thánh thót vọng lên và có hai bóng người đang đuổi chạy lên trên Kim Đình. Người đi trước tay cầm một thanh trường kiếm sáng quắc nhanh nhẹn tuyệt luân đi như bay, tiến thẳng lên đỉnh núi. Còn người đuổi theo là một hòa thượng áo xám, thân pháp cũng nhanh tuyệt, hai người chỉ cách nhau trong vòng năm trượng thôi.

Kim Đình thượng nhân thấy vậy ngăn người ra ngạc nhiên vô cùng, khi hai bóng người đó lên tới Kim Đình rồi thì người đi đầu quát lớn một tiếng, xông lại tấn công Kim Đình thượng nhân ngay.

Thế võ ấy rất cao siêu và huyền ảo, Kim Đình thượng nhân biết ngay đối phương không phải là tay tầm thường nên y vội nhảy lui về sau ba trượng tránh né.

Lạc Thiên đã nhận ra người đó chính là Phạm Nhi và thấy chàng ta ra tay vừa nhanh vừa mạnh, chỉ muốn một kiếm chém Kim Đình thượng nhân làm đôi ngay.

Phạm Nhi đâm hụt thế kiếm đó lại tấn công luôn thế kiếm thứ hai nhưng hòa thượng đuổi theo là Hoàng Minh thiền sư vừa lên tới trên đỉnh núi, y đã múa thiền trượng xông lại tấn công Phạm Nhi liền.

Phạm Nhi thấy vậy, hét lớn một tiếng thâu ngay quay lại bảo vệ lấy bản thân rồi giờ thế Khai Vân Kiếm Nhật ra (Mây tan thấy mặt trời) nghênh đón thế trượng của đối phương.

Chỉ nghe tiếng coong, coong hai tiếng, đom đóm lửa bắn tung tóe, hai người cùng nhảy lui về phía sau. Hoàng Minh thiền sư xem lại thiền trượng mình càng giật mình kinh hãi. Thì ra cây thiền trượng to bằng cái trứng ngỗng ấy đã bị chặt mẻ sâu nửa tấc.

Hoàng Minh thiền sư tức giận khôn tả, quát lớn:

- Nghiệp chướng giới thật.

Quát xong, y đã thấy Phạm Nhi tấn công tới, kiếm của đối phương như vũ như bão, tấn công tới tấp.

Phạm Nhi ra tay một cái là tấn công luôn chín thế, đẩy Hoàng Minh thiền sư ra ngoài năm trượng rồi mới quay mình lại tấn công Kim Đình thượng nhân tiếp.

Kim Đình thượng nhân đã chuẩn bị sẵn sàng và đã bẻ một cành cây, trầm giọng quát bảo:

- Tên này táo gan thật.

Y lấy cành cây thay kiếm từ từ đưa ra tuy chậm mà rất nhanh, kinh lực mạnh khôn tả, nhắm nơi yếu huyệt của Phạm Nhi mà đâm tới. Phạm Nhi thấy vậy cả kinh, bụng bảo dạ rằng: "Lão tặc sói đầu này quả thật phi phạm, không hổ thẹn là người Chương môn của một đại môn phái." Chàng vội đưa chéo thanh kiếm Cự Khuyết lên định chặt gãy cành cây trong tay của Thượng Nhân.

Ngờ đâu Phạm Nhi vừa ra tay đã cảm thấy khác lạ, kiếm thế của mình đã bị trắc trở và cảm thấy cành cây của Thượng Nhân có một luồng tiềm lực dồn tở nặng như một quả núi lớn. Chàng cả kinh, kiếm thế liền biến ảo luôn luôn.

Kim Đình thượng nhân là Chương môn của một đại môn phái, lại tu luyện mấy chục năm rồi, nội ngoại công đều cao siêu tốt mức. Tài ba của Phạm Nhi cũng không kém gì nhưng chàng còn ít tuổi nên hòa hậu hơi kém hơn, nhưng nhờ được thông minh và khôn ngoan, chàng biết đấu thắng tay với đối phương chắc mình địch không nổi, liền xoay ra cách đấu chạy quanh và cứ đấu ba bốn thức lại giờ một thế võ kỳ lạ ra.

Kim Đình thượng nhân cứ đứng yên một chỗ mà múa tít cành cây khiến Phả Nhi không sao tới gần được nửa bước. Nhưng Phả Nhi hơn được đối phương là tay có thanh bảo kiếm Cự Khuyết nên nhất thời là hai người đấu ngay tay với nhau.

Hoàng Minh thiền sư tay cầm thiền trượng đứng cạnh đó xem, y thấy người chương môn sắc mặt nghiêm nghị, hoảng sợ thẳm vì y biết người Chương môn đã gặp kinh địch nên vẻ mặt mới nghiêm nghị như thế.

Lạc Thiên khẽ hỏi:

- Đại sư, người ấy là ai thế? Hoàng Minh thiền sư liền đáp:

- Chỉ biết đó là bọn chuột nhất của phái Lư Sơn thôi, chứ tên họ của y là chi thì bản tăng không biết rõ. Nhưng theo Hoa Kỳ nói thì là Thiếu sơn chủ của phái Lư Sơn cầm thanh Cự Khuyết. Bây giờ người này ăn mặc lịch sự như vậy, tay lại cầm thanh bảo kiếm, chắc y là Thiếu sơn chủ của Lư Sơn chứ không sai.

Nói xong, lão hòa thượng tỏ vẻ nghi ngờ và hỏi:

- Hạ thí chủ chả gặp qua y rồi còn gì? Lạc Thiên gật đầu và hỏi:

- Y tới một mình hay đi với nhiều người khác nữa?

- Bọn chuột nhất nhiều lắm, tất cả có hơn ba mươi người nhưng vì bốn sơn xưa nay không cấm người đến đây du ngoạn nên con đường chính vẫn mở như thường. Hai bên đường đi có đặt các chòi canh riêng, riêng Kim Đình và Vạn Phật Đình hai nơi thì vách làm cấm khu, các khách thường không được lên hai nơi ấy, còn những nơi khác thì tha hồ đi...

Nói tới đó, y cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Bọn chuột nhất của phái Lư Sơn ngông cuồng thật, dám đến Kim Đình tấn công các đệ tử của bốn sơn, người này còn lên vào Kim Đình, bị lão tăng trông thấy.

Lạc Thiên thờ dãi một tiếng, xen lời nói:

- Theo ý lão lúc này cũng nên nhường nhịn họ một chút, không kết thù với họ rồi không biết đến bao giờ mới giải được.

Lời nói của y đặc biệt cao, từng chữ một rót vào tai Thượng Nhân nên người Chương môn ấy bụng bảo dạ rằng: "Có lẽ y nhắc nhở khéo cho bốn tọa cũng nên, y nói như vậy rất phải." Đáng lẽ lão hòa thượng định thay đổi thế kiếm và giết chết Phả Nhi tại chỗ nhưng nghĩ lại không dùng thế kiếm độc nữa, vẫn dùng thế kiếm cũ mà tấn công thôi.

Lạc Thiên vội đến gần, mỉm cười nói:

- Thiếu sơn chủ vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Phả Nhi rút thanh kiếm nhảy chéo sang bên ba trượng, giận dữ đáp:

- Ngươi lại tới đây can thiệp làm chi, dù cho ba ngươi liên tay thiếu gia cũng không hãi sợ.

Lạc Thiên khẽ cười một tiếng và đáp:

- Lần trước lão đã nói rồi, quyết không ra tay đã thương tính mạng ngươi. Bây giờ gặp lại lần nữa, lão lại ở địa vị khách càng không muốn ra tay, lão chỉ muốn bạn cho biết đến đây có mục đích gì.

Phả Nhi sầm nét mặt, đáp:

- Ba thù hạ của thiếu gia vô cớ bị mất tích, hỏi ra mới biết bọn của phái Nga Mi bắt cóc.

- Thiếu sơn chủ hiểu lầm rồi, ba người thủ hạ của Thiếu sơn chủ sự thật bị Ô Phùng dùng bả cạm giết chết. Lúc ấy môn hạ của phái Nga Mi cũng có mười mấy người như vậy, còn đang cứu chữa, hiện giờ đang...

Nói tới đó Lạc Thiên đưa mắt nhìn Kim Đình thượng nhân và hỏi:

- Thượng Nhân, xin hỏi những người đó hiện giờ đang dưỡng thương tại đâu? Kim Đình thượng nhân đáp:

- Hiện giờ ba người thủ hạ của Thiếu sơn chủ đang dưỡng thương với các đệ tử của bốn môn trong Kiêu Hạ Cung.

Lạc Thiên nhìn Phả Nhi mỉm cười nói tiếp:

- Việc đã giải thích như vậy, Thiếu sơn chủ đã bớt hiểu lầm rồi chứ, để lão phu đưa Thiếu sơn chủ đến đó xem...

Nói tới đó, y ngừng đầu lên nói với Kim Đình thượng nhân rằng:

- Chẳng hay Thượng Nhân có thuốc giải độc ấy không? Y biết thuốc giải độc của Tinh Bình tặng cho hiện giờ ở trong tay Thượng nhân nên mới cố ý hỏi như vậy.

Kim Đình thượng nhân lấy một lọ sứ nhỏ ra và nói:

- Trong bình này chỉ có mười lăm viên thôi nhưng không biết có đủ chia cho những người bị độc không? Lạc Thiên mỉm cười đỡ lấy lọ thuốc. Phẩm Nhi đột nhiên cười, xen lời nói:

- Nếu việc này không phải phái Nga Mi các người ra tay, như vậy mỗi cũng vui lòng bỏ qua việc này nhưng còn hai chuyện nữa, mỗi phải hỏi qua mới được...

Lạc Thiên ngăn người giấy lát, nhìn Phẩm Nhi và hỏi lại:

- Thiếu sơn chủ còn hai việc gì thế, xin cho biết rõ.

- Bốn sơn Linh Quy, Thái A song kiếm đâu? Xin cho lại chúng tôi đem về, và lại việc này các hạ đã biết rõ rồi hà tất phải hỏi tại hạ như thế.

Lạc Thiên ha hả cười nói tiếp:

- Thiếu sơn chủ nói như vậy là sai rồi. Song bảo kiếm ấy phái Nga Mi lấy được của hai tên trộm hạ ngũ môn chứ không phải là cướp trên tay của Thiếu sơn chủ. Thiếu sơn chủ nói như thế hơi không đúng một chút.

Phẩm Nhi mặt đỏ bừng vì giận, hỏi lại:

- Bất cứ kiếm đó cướp tự tay ai nhưng người trong võ lâm ai ai cũng biết song kiếm đó là của phái Lư Sơn rồi. Nguyên chủ đến đòi lại như vậy có gì là không đích đáng.

Lạc Thiên nhìn thẳng vào mặt Phẩm Nhi một hồi rồi trầm giọng hỏi lại:

- Có thật bảo kiếm đó của Lư Sơn không?... Theo tại hạ biết thì thanh Cự Khuyết đang ở trong tay của Thiếu sơn chủ cũng không phải là của Thiếu sơn chủ. Dùng thủ đoạn không chính đáng cướp lấy thì tất nhiên người khác cũng dùng thủ đoạn không chính đáng mà lấy trộm, như vậy sao không được. Huống hồ phái Nga Mi không phải cướp ở tay của Thiếu sơn chủ, sao Thiếu sơn chủ bướng như thế được, lão cho Thiếu sơn chủ làm như vậy thật thất lý.

Phẩm Nhi nghe nói không sao trả lời được, trong lòng bức tức vô cùng, khí huyết rạo rực, mặt đỏ bừng. Y thấy Lạc Thiên thờ dài một tiếng nói tiếp:

- Xin Thiếu sơn chủ hãy nguôi cơn giận, Chưởng môn phái Nga Mi là bạn chí thân của lão, nếu song kiếm đó vẫn còn ở trên Nga Mi, lão sẽ khuyên trả cho Thiếu sơn chủ không phải là chuyện khó nhưng tiếc thay song kiếm đó đã bị Ô Phùng lấy mất rồi.

Phẩm Nhi nghe nói mặt biến sắc, Lạc Thiên cười ha hả nói tiếp:

- Lão không nói dối đâu, tin hay không là tùy Thiếu sơn chủ, còn vấn đề thứ hai là vấn đề gì thế?

- Phong thanh gia tỷ Hách Liên Tố Lan cũng bị quý phái giam giữ.

Lạc Thiên quát lớn:

- Phong thanh hai chữ, lấy gì làm bằng cứ nào? Phẩm Nhi cũng quát lại:

- Giang hồ đồn đại, nói như vậy sai lầm sao được? Lạc Thiên liền dịu giọng nói tiếp:

- Lão muốn xử hòa, mình đứng ra làm người trọng tài mới nói thật cho Thiếu sơn chủ hay, còn tin hay không là tùy ở nơi Thiếu sơn chủ.

Phẩm Nhi nghe nói ngẫm nghĩ giây lát, rồi bụng bảo dạ rằng: "Bữa nọ ta gặp gỡ Lạc Dương trong khách điểm, y nói sự mất tích của chị Lan có liên can đến Nga Mi và Đại Lược."

Theo y nói như vậy, chẳng lẽ chị Lan bị giữ trên Đại Lược chăng?" Nghĩ đoạn, y liền cười nhạt nói tiếp:

- Nếu vậy chúng ta hãy tạm gác chuyện này sang bên nhưng tại hạ còn phải điều tra cho ra manh mối đã.

Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Được lắm, bây giờ Thiếu sơn chủ cùng tôi đi Kiêu Hạ Cung xem những người bị thương đi.

Phẩm Nhi ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài rồi theo Lạc Thiên lướt xuống bên dưới đi luôn.

Kim Đình thượng nhân thấy hai người đi rồi, liền thờ dài một tiếng như trút gánh nặng.

Hoàng Minh đại sư thấy vậy tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Người Chương môn muốn bắt thiếu niên ấy thật dễ như trở bàn tay, tại sao lại tha cho y như vậy? Kim Đình thượng nhân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Lúc này không phải là lúc bắt y vội, hãy tạm nhẫn nại. Nếu nhất thời không chịu nhận, sự tức giận sẽ mang lại tai vạ mãi mãi cho bọn phái. Hiện giờ việc cần nhất là phải làm thế nào lấy lại được song kiếm ở trong tay Khúc Tĩnh Bình rồi tùy cơ ứng biến. Chờ bọn tọa đi gặp Thế Vân sư thúc đã, sau đó mới định đoạt sự đối phó. Sư đệ hãy canh giữ Kim Đình, bọn tọa còn phải lên Vạn Phật Đình.

Nói xong, lão hòa thượng giờ khinh công tuyệt mức ra, chỉ nhảy nhót mấy cái đã lên tới hậu sơn và mất dạng trong sương mù.

Hãy nói Phàm Nhi theo Lạc Thiên rồi khỏi Kim Đình đi xuống bên dưới, đột nhiên Lạc Thiên quay đầu lại khẽ gọi:

- Phàm đại ca! Tiểu đệ Lạc Dương đây! Phàm Nhi giật mình kinh hãi vội đáp:

- Thế ra là hiền đệ đây! Lạc Thiên gật đầu nói tiếp:

- Phàm đại ca đừng nóng lòng tìm kiếm lại song kiếm ấy nữa, tiểu đệ đã biết nó ở đâu rồi! Chờ công việc ở nơi đây xong xuôi, tiểu đệ phải đi ngay Đại Lượng gặp Khúc Tĩnh Bình nhờ y che chở, giả bộ trung thành, ngấm ngầm dò thám chỗ chị Lan với Cái Bang bị giam giữ.

Phàm đại ca cứ việc làm như vậy, như vậy... sẽ xong...

Nói xong chàng rí tai Phàm Nhi nói thêm vài câu nữa.

Núi Kim Đình cao hơn bề mặt bề hàng vạn thước, khi hai người nói xong câu chuyện thì vừa xuống tới chân núi, thấy bộ hạ của đôi bên đã ngừng chiến đấu vì người của Lư Sơn nghe thấy tiếng hú ra hiệu của Phàm Nhi họ đã ngừng tay không tấn công nữa. Hai bên đối diện nhau như hai cái bình phong, cả hai bên đều có người bị thương, máu dính đầy áo, người nào người ấy đều hậm hực nhìn nhau.

Lạc Thiên đưa mắt liếc nhìn các người của phái Nga Mi một lượt, mỉm cười một cái rồi nói:

- Lão thừa lệnh của Kim Đình chương môn, cùng Hách Liên thiếu sơn chủ của phái Lư Sơn đi Kiều Hạ Cung để cứu chữa các người hôm qua bị bọn cạp độc đốt. Hôm nay, đôi bên hiểu lầm nhau nên mới có trận đấu này.

Nói xong, chàng bước đi luôn.

Phàm Nhi vẫy tay một cái, các thủ hạ của chàng đều lần lượt theo sau.

Kiều Hạ Cung cũng là một trong mười cảnh của núi Nga Mi, cách Kim Đình chừng bảy mươi dặm. Lạc Thiên cứ cúi đầu lẳng lặng dẫn đường, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh.

Phàm Nhi vừa đi vừa khẽ nói cho Tang Lộc hay Lạc Thiên chính là Lạc Dương hóa thân và hai người đã bàn cách làm thế nào tiêu diệt tai họa của võ lâm và đề phòng những mối họa tương lai.

Tang Lộc đã sớm được đệ tử của Cái Bang cho hay, không đợi chờ Phàm Nhi nói, y cũng đã biết Lạc Thiên chính là Lạc Dương hóa thân rồi.

Đi mãi đến chính Ngọ mới tới Kiều Hạ Cung. Ngoài cửa cung môn hạ của phái Nga Mi canh gác rất là đông đảo, trên một cây thông cổ thụ bỗng có một hòa thượng mặt đỏ tay cầm thiền trượng, người vừa cao vừa mập phi thân ra.

Hòa thượng ấy đã được tin của đệ tử đời thứ hai của diện tùy tùng cho hay vừa rồi thấy Lạc Thiên với Chương môn rất quen thuộc nên ông ta vội tiến lên cúi đầu chào và nói:

- Hạ lão tiên bối giá lâm, Kiều Hạ Cung tiểu bối không biết mà ra nghênh đón.

Lạc Thiên đáp:

- Không dám. Người Chương môn đã đi Vạn Phật Đình nhờ lão đến đây cứu chữa cho những người bị thương...

Nói tới đó chàng chỉ Phàm Nhi và nói tiếp:

- Vị này là Thiếu sơn chủ của phái Lư Sơn, ba người môn hạ của phái Lư Sơn sau khi được cứu chữa xong trao cho Thiếu sơn chủ đem về Lư Sơn.

Hòa thượng đó ngấm nhìn Phàm Nhi một cái rồi không nói năng gì hết và đáp:

- Mời hai vị vào! Lời nói của y rõ ràng ám thị chỉ có Lạc Thiên với Phàm Nhi được vào trong cung thôi.

Phàm Nhi mỉm cười, quay đầu lại quát bảo các thuộc hạ:

- Các người ở đây đợi chờ ta! Hai người liền đi theo hòa thượng ấy vào trong cung.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Phẩm Nhi đưa ba người bộ hạ trong rất uể oải từ từ đi ra, sau cùng mới đến Lạc Thiên. Ra tới bên ngoài, Lạc Thiên liền chào Phẩm Nhi và nói:

- Thiếu son chủ, xin thứ lỗi. Lão phu không thể đưa tiễn được nữa, về sau này chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau.

Phẩm Nhi cũng chấp tay chào và đáp:

- Không dám! Chỉ mong đúng như lời nói của các hạ, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ! Nói xong, chàng ta dẫn các thuộc hạ của Lư Sơn nhanh bước rời khỏi núi Nga Mi ngay.

Trong khi đi đường, Kiều Kỳ lên tiếng hỏi:

- Thiếu son chủ, chẳng lẽ chúng ta đành thôi sao? Phẩm Nhi đáp:

- Kiều lão sư có ý kiến cao minh gì xin cứ nói ra đi, tại hạ vui lòng nghe lắm! Kiều Kỳ nhìn Phẩm Nhi thấy chàng ta mặt lạnh như tiền, mặt lộ sát khí liền rùng mình kinh hãi, không dám nói tiếp nữa.

Phẩm Nhi bỗng nói với các tùy viên rằng:

- Tại hạ dò biết Lan cô nương với song kiếm ở đâu rồi! Không phải ở Nga Mi mà là ở trên Đại Lược, chỗ ở của lão Khúc Tĩnh Bình. Đại Lược khác hẳn với Nga Mi, lão ma Khúc Tĩnh Bình với các đồng đảng của y võ công đều đến mức tột đỉnh. Với lực lượng của chúng ta đây không địch nổi chúng đâu nên tại hạ lựa bốn người đi theo tại hạ đến Đại Lược, còn những người còn lại thì mau trở về Lư Sơn thưa cùng Sơn chủ hay, xin hỏi Sơn chủ cho đi Đại Lược tiếp ứng luôn mới được! Nói xong chàng chỉ định Hư Viên đại sư, Triệu Tĩnh, Đông Dương chân nhân và Tang Lộc để đi theo mình...

Núi Đại Lược ở biên giới Tứ Xuyên và Tây Khang liền tiếp với dãy núi Nga Mi. Dãy núi này cũng trùng trùng điệp điệp và ngọn núi nào cũng cao chót vót, đá mọc lổm chổm khó đi, cây cối mọc um tùm, chỉ có dã thú sinh sống chứ ít khi có người dám lui tới.

Từ dãy núi Nga Mi đi qua Kim Hà Khẩu đã có đám đông lữ khách đợi chờ qua sông, trong đám lữ khách đó có cả Lạc Thiên. Khi đi phà qua sông, Lạc Thiên nhìn xuống dưới dòng sông mà suy nghĩ bỗng bị một người dùng vai thúc mạnh một cái, vội quay đầu lại nhìn mới hay đó là một người lạ mặt tuổi chừng tứ tuần, mặt rất lạnh lùng và có rất nhiều tàn nhang.

Chàng chưa kịp y bao giò, vai y lại đeo một chiếc Kim Câu bóng nhoáng, chàng lại tưởng y ngẫu nhiên đụng phải mình một cái nên chàng cũng không thèm để ý đến.

Người trung niên ấy mặt rất xấu xí nhưng mặt của Lạc Thiên cũng chẳng đẹp để gì nhưng hai người xấu xí trông thấy nhau đều cảm thấy không vui.

Cạnh đại hán trung niên mặt nhiều tàn nhang ấy lại có một đại hán lưng đeo đơn đao trông rất vạm vỡ hung ác. Y đột nhiên lên tiếng nói:

- Nguy tai, Đồng lão sư ơi! Tại hạ còn có một vật trọng yếu để quên trong khách sạn, vật này không thể mất mát được. Vậy Đồng lão sư hãy đi trước, tại hạ sẽ đuổi theo sau.

Nói xong y tung mình nhảy lên trên bờ, khi hạ chân xuống đã tới bờ rồi.

Lạc Thiên nghe thấy người kia nói người mặt có tàn nhang này họ Đồng liền động lòng, ngắm nhìn người nọ một cái rồi bụng bảo dạ rằng: "Người này mang theo Kim Câu mà lại là họ Đồng, chẳng lẽ y là Đon Chương Kim Câu Đồng Phi Hồng, Phó tổng tiêu đầu của Kim Bích tiêu cục? Nếu quả thật là y thì thật may mắn cho ta quá." Nghĩ như vậy, chàng lại ngắm nhìn người đó một lượt nữa. Đại hán nọ thấy Lạc Thiên ngắm nhìn mình hoài liền nổi giận cười khi một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ có cái gì đáng xem đâu mà huynh đài cứ ngắm nhìn hoài như vậy? Lạc Thiên đáp:

- Xin các hạ chớ có hiểu lầm! Đệ có một người bạn đã nói cho đệ hay y có một người em kết nghĩa mà mặt người đó giống hệt các hạ cho nên...

Chàng chưa nói dứt thì đại hán ấy đã biến sắc mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trùng Tầm Ngũ Sắc Độc Chương Đào Hoa

Hạ Lạc Thiên thấy sắc mặt của đại hán nọ có vẻ không yên, trong lòng đã đoán ra được mấy thành liền vừa cười vừa nói tiếp:

- Tuy nói là giống hệt thật nhưng đệ không dám đường đột chỉ thẳng, bạn nọ dặn đệ sau này có đi lại trên giang hồ hãy gặp y thì nhờ đệ đem tin về hỏi thăm họ.

Nói xong y lại cười ha ha, đại hán mặt có tàn nhang mới hơi bình tĩnh và hỏi tiếp:

- Người bạn của các hạ là người nào thế? Lạc Thiên mỉm cười hỏi lại:

- Các hạ có phải là Đôn Chưởng Kim Câu Đồng Phi Hồng, Phó tổng tiêu đầu của Kim Bích tiêu cục đấy không? Đại hán mặt tàn nhang thấy Lạc Thiên hỏi vậy, lại biến sắc tựa như sét đánh phải, ngờ ngác không biết trả lời như thế nào.

Lúc ấy đò đã bơi ra cách xa bờ, nước sông cuộn cuộn, sóng gió nổi lên khiến thuyền trông chừng như sắp bị lật úp, thật là kinh hiểm hết sức, nếu không vì thế người nọ đã đào tẩu rồi. Đò đang đi ở giữa dòng sông, người đi đò lại đông đúc, cứ phải chen vai thích cánh, đã đào tẩu không được muốn lên chỗ khác cũng không xong, bất đắc dĩ người đó phải gật đầu đáp:

- Chính tại hạ là Đồng Phi Hồng đây nhưng xin nhân huynh cho biết tên họ là chỉ? Lạc Thiên mỉm cười đáp:

- Trong đò người rất đông đúc, không tiện nói chuyện. Để chờ sang tới bên kia, đệ sẽ xin thưa cùng huynh nghe sau.

Nói xong y liền quay mặt đi, hình như đang ngẫm nghĩ gì.

Đồng Phi Hồng đã lộ sát khí nhưng lại cố nén lửa giận ngay. Y ngấm ngấm nhìn Lạc Thiên để xem có nhớ được người này là ai không? Lạc Thiên cố ý làm ra như vậy nhưng lúc nào cũng để ý đến thần sắc của Phi Hồng nên y đã đoán ra được mấy thành rồi.

Không bao lâu đò đã ghé vào bờ, các hành khách lần lượt lên bờ, người nào đi đường riêng của người ấy, chỉ có Phi Hồng với Lạc Thiên là vẫn còn ở lại trên bờ sông thôi.

Lạc Thiên liền hỏi:

- Đồng lão sư còn đợi chờ bạn nào nữa thế? Phi Hồng gật đầu đáp:

- Hiện giờ các hạ có thể cho tại hạ hay được chứ?

- Người bạn của đệ tên là Thu Dã.

Phi Hồng nghe nói ngẩn người ra, tròn tròn xoe đôi mắt, ngấm nhìn Lạc Thiên một hồi rồi hỏi tiếp:

- Chắc các hạ phải là một nhân vật rất có tên tuổi trong võ lâm, xin thứ lỗi tại hạ mắt kém không nhận được các hạ là ai? Xin các hạ cho biết quý tánh danh là gì để cho tại hạ khỏi thất lễ, và các hạ với Thu Dã là bạn tân giao hay là bạn cũ?

- Vì tại hạ không hay đi lại trên giang hồ nên ít người biết tới và xin thứ lỗi tại hạ hiện giờ không thể thưa cùng được, còn Đồng lão sư bảo tại hạ là người chính trong võ lâm thì quả thật đệ rất hổ thẹn và không dám nhận danh từ ấy. Còn đệ với Thu Dã huynh... thì bảo là tân giao cũng được, mà bảo là bạn cũ cũng được nốt vì việc này không liên can gì cho lắm.

Sự thật đệ với Thu Dã kết giao với nhau đã lâu nhưng không thường gặp mặt thôi.

Lạc Thiên định nói ra tên Ngụy Thừa Yến nhưng lại thôi. Y muốn điều tra biết sự bí ẩn của Phi Hồng nên mới nói dối là bạn của Thất Tinh Sứ Giả Điền Thu Dã.

Phi Hồng thấy lời ăn lẽ nói của Lạc Thiên úp úp mở mở nên y động lòng nghi ngờ, lại đưa mắt nhìn Lạc Thiên một cái rồi gật đầu đáp:

- Không dám nói với huynh, đệ với Thu Dã tuy chỉ là bạn thường thôi nhưng rất mến nhau, nếu các hạ có gặp Thu Dã huynh làm ơn hỏi thăm hộ.

Lạc Thiên đáp:

- Lễ dĩ nhiên rồi.

- Các hạ định đi đâu thế?

- Đệ định đi Đại Lương! Phi Hồng nghe nói rung mình một cái, mắt lộ vẻ ngạc nhiên và hỏi lại:

- Các hạ đi Đại Lương chuyến này định ngao du sơn thủy hay đi kiếm bạn?

- Du ngoạn sơn thủy hay đi kiếm bạn cũng đều nói được hết, đệ cũng không biết nên nói như thế nào cho phải.

Phi Hồng thấy mặt của Lạc Thiên xấu xí khôn tả, ăn nói lại vô duyên không sao nhận được, liền cau mày lại cười giọng đều đặn và hỏi tiếp:

- Không biết quý bạn là ai thế?

- Người bạn mà tại hạ định đến đó lại do một người bạn khác giới thiệu, chưa hề gặp mặt bao giờ nhưng chỉ biết người ấy họ Khúc tên Tĩnh Bình, người trong võ lâm vẫn kêu y là Thập Phương Diễm La.

Phi Hồng mặt hơi biến sắc kinh hãi đến độ lui về phía sau một bước, nhất thời chưa được biết rõ lai lịch thật của đối phương nên y bụng bảo dạ: "Y đã đi yết kiến Khúc son chủ tất phải là một giang hồ đệ tử rất có lai lịch, ta không nên sơ xuất, nhờ thất lễ người bạn quý của Son chủ thì sao?" Nghĩ đoạn y liền nghiêm nghị và cung kính nói tiếp:

- Tại hạ cũng đi núi Đại Lương, chúng ta đi cùng một đường với nhau như vậy lại càng đỡ buồn.

- Đường nào cũng là cùng đường, không đi cùng thì cũng là đi cùng nhưng đệ còn phải đi Ngũ Long Cung đầu thiếp, nhưng không biết các hạ đi Đại Lương có việc gì thế? Phi Hồng nghe thấy đối phương nói là đi Ngũ Long Cung đầu thiếp trước, biết không phải là kẻ thù của Khúc trang chủ mới yên tâm, liền tươi cười đáp:

- Đến lúc đó các hạ sẽ biết đệ tới đó để làm gì liền.

Lúc ấy, chuyển đồ thứ hai lại tới bờ, các lữ khách lần lượt lên trên bờ, tiếng người ồn ào và người đồng bọn của Phi Hồng cũng vừa về tới, vừa thấy Phi Hồng y đã vội nói:

- May mắn thật! Vẫn chưa mất! Y đột nhiên trông thấy Lạc Thiên, liền đưa mắt nhìn một hồi rồi hỏi Phi Hồng rằng:

- Vị này là ai thế? Phi Hồng đáp:

- Người này là bạn chứ không phải là địch, chớ có lỗ mãng. Hiền đệ cũng quá sợ ý thật, vật này quan trọng như thế mà cũng quên được! Đại hán nọ chấp tay chào Lạc Thiên và nói:

- Rất hân hạnh được quen biết bạn! Lạc Thiên rất kiêu ngạo, chỉ hơi gạt đầu một hồi thôi, y đưa mắt nhìn những người khách đang lên trên bờ, bỗng phát hiện bọn Phàm Nhi năm người, y liền ra hiệu mắt cho bọn Phàm Nhi để tùy cơ hạ bọn Phi Hồng hai người.

Phàm Nhi hiểu ý liền, ở lại bờ sông không đi nữa.

Đại hán nọ thấy Lạc Thiên vô lễ như vậy, tức giận khôn tả, liền cười nhạt và lẩm bẩm nói:

- Hừ! Làm bộ làm tịch cái thá gì? Lạc Thiên vội trợn ngược đôi lông mày lên, mặt lộ sát khí, hai mắt nhìn thẳng vào mặt đại hán ấy cười nhạt một tiếng rồi từ từ đưa tay phải lên.

Đại hán nọ trông thấy đôi ngươi của y sáng quắc như thế liền rung mình kinh hãi thẳm.

Phi Hồng vội đỡ lời:

- Người anh em này của tại hạ là người rất thẳng thắn nhưng phải kém học nên ăn nói có hơi vô lễ một chút, mong ngài thứ lỗi cho! Lạc Thiên cười nhạt một tiếng, đột nhiên thấy Phàm Nhi năm người đi lướt qua rất nhanh, Tang Lộc hình như cố ý va đụng vào đại hán đó một cái rất mạnh.

Đại hán ấy loạng choạng một cái mồm kêu la om sòm rồi tung mình nhảy tới trước mặt của Tang Lộc, ngăn cản lối đi của y và quát lớn:

- Quân chó má kia, mù quáng hay sao mà đi như vậy? Y đang bực mình vì Lạc Thiên, bao nhiêu lửa giận đều đổ vô cả đầu Tang Lộc.

Tang Lộc cũng trợn mắt lên cười nhạt và đáp:

- Chó ngoan không cản đường, ai bảo ngươi đứng cản lối đi làm chi? Đại hán nọ càng sôi tiết thêm lên, múa song chưởng tấn công luôn.

Một chưởng tấn công đầu vai, một chưởng tấn công bụng dưới của Tang Lộc, thế công mạnh khôn tả, thế thức lại tinh kỳ, y tuy thô lỗ nhưng võ công rất cao siêu.

Lạc Thiên nhìn trận đấu mà nói với Phi Hồng rằng:

- Đệ có việc cần không thể trì hoãn được, thôi xin chào huynh, đệ phải đi trước đây! Nói xong, y chỉ thấp thoáng một cái đã tung mình xuyên vào trong rừng rậm đi mất.

Phi Hồng ngăn người ra giây lát rồi quay đầu lại nhìn, thấy người đồng bọn của mình đã đấu với Tang Lộc rồi.

Võ công của Tang Lộc cũng kỳ ảo và ác độc khôn tả, có lẽ đồng bọn của mình không sao địch lại đối phương nên y cau mày lại và cũng không muốn ở giữa đường sinh sự như thế nên y tiến lên đang định khuyên bảo hai người.

Ngồi đầu Phàm Nhi đã lạnh lẽo chạy lại cười nhạt hỏi:

- Có phải ngài định hợp sức hai người đánh người của tại hạ phải không? Không đợi chờ Phi Hồng trả lời, y đã vội giơ tay phải lên chìa năm ngón ra, nhắm ngực Phi Hồng chộp luôn.

Phi Hồng cũng không phải là tay tầm thường, thấy võ công của Phàm Nhi vừa nhanh vừa mạnh nhất thời không sao hóa giải được, y vội tránh né liền tiếp.

Ngờ đâu Phẩm Nhi như bóng theo hình, dù y tránh nhanh đến đâu cũng không sao tránh thoát. Có mấy lần suýt bị chưởng phong của Phẩm Nhi quét trúng. Bất đắc dĩ y phải giờ pho Yên Thanh Thập Bát Phiên ra phản công lại, nhờ vậy y mới tránh được thế công của Phẩm Nhi nhưng y đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Y biết Phẩm Nhi thế nào cũng tấn công liên tiếp liền giờ thế Đinh Giáp Khai Sơn ra phản công lại.

Quả nhiên Phẩm Nhi đã xông lại tấn công tiếp. Môn Phong Vân Bát Trảo của chàng thật là xuất thần nhập hóa, chỉ thấy chỉ phong của chàng kêu veo, veo thôi.

Chưởng lực của Phi Hồng cũng mạnh lắm nhưng nhanh nhẹn sao bằng Phẩm Nhi nên y vừa tránh được một thế đầu không sao tránh được thế thứ hai, vì vậy y mới hoảng sợ vô cùng liền nghĩ cách đào tẩu. Y không do dự gì hết, nhún chân một cái đã tung mình nhảy lên trên cao hơn trượng và lướt ra ngoài xa mười mấy trượng ngay. Ngờ đâu y chưa đứng vững đã thấy trước mặt có ánh sáng bóng nhoáng, một đạo hào quang lấn át tới.

Thì ra trước mắt y đã có một người múa kiếm đâm tới rồi, y vội rút đôi câu móc vàng ở sau lưng ra chống đỡ luôn. Chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng, hai môn khí giới va chạm nhau. Phi Hồng cảm thấy cổ tay như bị vật gì đánh trúng rất nặng và đôi Kim Câu suýt tí nữa đã rời khỏi tay bay đi mất.

Y biết có đầu tiếp chỉ nhận đại bại thôi cho nên y vội nhảy chéo sang bên đào tẩu liền.

Chạy được mấy chục trượng, y tưởng đã thoát khỏi chốn nguy hiểm rồi, ngờ đâu phía đằng trước lại có hai cái bóng người nhảy tới. Hai người đó một hòa thượng, một đạo sĩ mặt đều lạnh như tiền.

Y tức giận khôn tả quát lớn:

- Tại hạ với các người mới gặp gỡ nhau lần đầu, không thù không oán gì với nhau cả, sao các người lại định đuổi tận giết tuyệt như thế là nghĩa lý gì? Hư Viên đại sư, Đông Dương chân nhân chẳng nói chẳng rằng, Phi Hồng đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt rất âm trầm vọng tới. Y giật mình kinh hãi chưa kịp quay đầu lại nhìn thì cổ tay đã bị đôi phượng nắm chặt, không khác gì bị một cái vòng sắt ghì chặt, khí huyết trong người rạo rực, chân tay tê tái, mình mẩy mềm nhũn không cựa quậy được ngay.

Y liền thấy Phẩm Nhi ở phía sau vòng ra trước mặt cười nhạt nói:

- Xưa nay thiếu gia vẫn có một luật lệ lạ lùng là vô cơ sinh sự, bây giờ người chỉ có một con đường đi mà thôi, đó là con đường chết.

Nói xong chàng ta giờ tay lên điểm luôn vào yếu huyệt mê của đối thủ liền.

Phi Hồng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, người mê man bất tỉnh tức thì! Còn phía đằng kia, Tang Lộc đã đánh trúng một chưởng vào đầu vai đại hán nọ, chưởng ấy y đã dùng mười hai thành chân lực nên kẻ địch chỉ rú lên được một tiếng, xương bả vai của y đều nát vụn và ngã ngửa người về phía sau liền.

Tang Lộc vội cởi cái gói đồ ở trên lưng y ra xem.

Bên trong có một túi da báo, trong túi da đựng rất nhiều giun ngũ sắc, trông như những con tằm vậy, con nào con nấy dài chừng hai tấc! Chúng đang bò lổn ngổn ở trong túi khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh hoàng.

Tang Lộc đang ngăn người ra và vội bịt kín miệng túi lại thì bỗng nghe thấy Lạc Dương dùng nhĩ ngữ truyền thanh bảo cho y biết rằng: "Đại hán ấy là thủ hạ của lão quỷ họ Khúc, những vật ấy ở trong túi độc vô cùng, Tang thúc phụ dùng thủ đoạn tra hỏi y xem những vật này dùng làm gì?" Tang Lộc vội tiến lên rút thanh đao trên vai của đại hán nọ múa qua trước mặt y một lượt rồi hỏi:

- Nếu người muốn sống thì hãy nói cho ta biết những con vật ở trong túi này dùng để làm chi? Đại hán nọ tuy đau đớn run lẩy bẩy nhưng y vẫn nghiêng răng mỉm môi chịu đựng, mặt lộ đầy sát khí, cười khinh một tiếng rồi đáp:

- Người đừng có đắc chí vội, gây hấn với đại gia thì không khác gì tự mang cái chết vào thân! Không đầy ba ngày người sẽ bị chết một cách thảm thương liền.

Tang Lộc cả giận, quát hỏi tiếp:

- Chết đến nơi mà còn dám dọa nạt người như vậy, người không chịu nói thật thì tùy người đấy. Lão phu cứ cắt đứt hết mọi thứ gân lớn gân nhỏ, điểm ba nơi âm huyết của người để cho người sống dở chết dở, như vậy xem người có chịu nói hay không nào? Nói xong y giờ đao định cắt gần ngón chân bên trái của đại hán nọ.

Đại hán thấy vậy hoảng sợ vô cùng, vội la lớn một tiếng rồi đáp:

- Tôi xin nói! Tôi xin nói!

- Nói hay không tùy ở nhà người.

Tuy vậy mà đại hán nọ vẫn tỏ vẻ bướng bỉnh cười khích nói tiếp:

- Chịu người ác độc nhưng ba ngày sau sẽ có người ác độc hơn người...

- Người còn nói nhiều làm gì? Muốn chết thì lão phu xin giúp người liền tức thì!

- Những con giun hình con tằm đó là những vật chấn kinh võ lâm mà Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình sơn chủ đang cần dùng...

Nói tới đó y đưa mắt nhìn xem Tang Lộc có hoảng sợ hay không nhưng y thấy Tang Lộc cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Lão quỷ Khúc Tĩnh Bình định dùng những con vật này làm chi? Đại hán nọ đánh liều trả lời tiếp:

- Phải, vật này tên là Ngũ Sắc Độc Trùng Tằm sản xuất ở trong những đầm nước tại Thanh Hải, đây là lần thứ năm thu thập về. Khúc sơn chủ dùng để bày A Tu La Trận! Những con trùng này có thể khắc chế được kẻ địch, hề người nào bị nó cắn phải một cái, người đó sẽ hóa ra một đồng máu mà chết tức thì! Tang Lộc nghe thấy đại hán nọ nói như vậy rung mình một cái, mặt biến sắc hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ lại không có thứ thuốc nào để hóa giải hay sao?

- Có hay không điều này mỗ không biết! Tang Lộc cười nhạt một tiếng, tay xách túi da, tay xách đại hán nọ đi vào rừng rậm, vừa đi vừa nói rằng:

- Người nói chưa rõ! Người nói chưa được hết! Lão phu phải tra hỏi thêm, khi nào người nói hết sự thực thì lão phu mới tha chết cho người.

Không nói chuyện hai người ấy vội, hãy nói Phạm Nhi điểm huyết cho Phi Hồng chết giấc xong liền nói với Triệu Phàm, Hư Viên đại sư và Đông Dương chân nhân ba người rằng:

- Ba người mau đi tiếp ứng Tang Thiên Hồng và ở đó đợi chờ tôi, tôi còn phải tra hỏi người này.

Triệu Phàm hỏi lại:

- Y là ai thế?

- Từng đảng của lão tặc Khúc Tĩnh Bình, thôi các người mau đi ra ngoài kia tiếp ứng mau đi.

Ba người nọ vâng lời đi luôn. Lạc Thiên bỗng ở trong rừng lén ra, nghênh ngang đi tới: Phạm Nhi thấy chàng thì mừng rỡ gọi:

- Dương đệ! Lạc Thiên đi tới trước mặt Phạm Nhi khẽ nói:

- Cái túi của đại hán nọ mà Tang Lộc đã lấy được bên trong đựng đầy Ngũ Sắc Độc Trùng Tằm.

Nói tới đó chàng hạ thấp giọng xuống, người ngoài không sao nghe thấy được, chỉ thấy Phạm Nhi gật đầu liên tiếp thôi.

Lạc Dương vội lớn tiếng nói:

- Nên sử dụng kế "Muốn bắt cổ thả" của đệ để thăm dò rõ trận La Sát bố trí thế nào, hiện giờ chúng ta không nên bứt dây động rừng, làm như thế sẽ hỏng việc hết.

Phạm Nhi gật đầu nhận lời. Thế là Lạc Dương lại chạy vào trong rừng biến mất.

Phạm Nhi định thần giây lát rồi giải huyết cho Phi Hồng.

Phi Hồng mở mắt ra nhìn, gượng đứng dậy thấy mình mảy tê tái, chân tay yếu ớt như không có hơi sức, đi cũng khó khăn. Nên biết không còn cách nào đào tẩu được nữa, liền thở dài một tiếng.

Phạm Nhi thấy vậy cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Trông mặt bạn đầy những hắc ban, người lại mang theo Kim Câu, chắc là Đon Chuông Kim Câu Đồng Phi Hồng, Phó tiêu đầu của Kim Bích tiêu cục phải không? Phi Hồng nghe nói giật mình đánh thót một cái rồi ngẩn người ra nhìn lại Phạm Nhi.

Phạm Nhi lại lạnh lùng nói tiếp:

- Có phải bạn đang thắc mắc tại sao mỗ biết lai lịch của bạn phải không? Nói thật cho bạn biết, mỗ với Ngụy Thừa Yến là bạn vong niên...

Phi Hồng nghe nói mặt biến sắc, rung mình một cái. Phạm Nhi cười nhạt hỏi tiếp:

- Ta hãy hỏi người, người ngấm ngầm nhận vận tài một món tiêu hàng, chẳng hay vật đó là vật gì? Phi Hồng đột nhiên gượng cười một tiếng rồi trả lời:

- Đó là việc riêng của Đồng mỗ, có việc gì đến ngài đâu? Phạm Nhi dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, chìa hai ngón tay ra nhắm yếu huyết ở dưới bụng dưới của Phi Hồng điểm luôn.

Phi Hồng bị điểm vào Trương Môn Huyết, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, hai mắt tỏ vẻ kinh hãi vô cùng. Y biết thủ pháp này rất ác độc, khiến cho âm hỏa trong người tự thiêu cho đến khi khí huyết khô khan hết, gào thét luôn bảy ngày bảy đêm mới tắt thở.

Như vậy là còn đau khổ nhiều hơn là chết nên y vội đáp:

- Xin ngài hãy dừng tay lại, tại hạ dù có nói ra cho ngài biết nhưng chắc ngài cũng không làm gì nổi đâu. Ngài nghe thấy chỉ chói óc thêm thôi. Nếu ngài nhất định muốn nghe, tại hạ đành phải thừa cùng.

Nói tới đó y thờ dãi một tiếng rồi nói tiếp:

- Không biết ai tiết lộ tại hạ nhận vận tài ngầm một món tiêu hàng quý khiến cho Kim Bích tiêu cục hiểu lầm, bất mãn tại hạ vô cùng, sự thật làm gì có chuyện đó! Phẩm Nhi lại hỏi:

- Như vậy đầu đuôi câu chuyện này như thế nào? Phi Hồng rầu rĩ đáp:

- Khúc Tinh Bình là một vị tiền bối tối cao của sư môn của tại hạ, ông ta có ra lệnh bảo tại hạ đi vào biên giới tỉnh Vân Nam và Quế Châu, đi sâu vào trong rừng hoang từ xưa tới nay chưa ai lui tới bao giờ để lấy Kim Tiền Đào Hoa Chướng, một thứ chướng mạnh khôn tả. Nếu ai hít phải một chút là mê man bất tỉnh luôn rồi học máu ra mà chết. Tại hạ đem theo hai mươi tên thủ hạ đắc lực đi tới đó tốn công một tháng trời mới lấy được mười thùng lớn và hết sức khó nhọc mới ra khỏi khu rừng rậm ấy mà để lên xe trở về. Cũng may là không ai biết cả vì những người đi theo đó đều là những người tâm phúc của Khúc trang chủ hết, võ công trác tuyệt và cũng là những nhân vật có tên tuổi ở trong Hắc đạo xưa nay.

Nhưng không hiểu tại sao tin tức lại đồn đi rất xa nên tại hạ bắt buộc phải đi vòng đường xa mà về chứ không dám đi theo đường lối cũ nữa...

Phẩm Nhi lại hỏi:

- Có phải Khúc Tinh Bình muốn dùng Kim Tiền Đào Hoa Chướng đó để bày A Tu La Trận không? Phi Hồng nhìn Phẩm Nhi một cái và đáp:

- Ngài tài ba thật. Sao ngài lại biết rõ như thế? Phẩm Nhi hỏi tiếp:

- Có phải Ngụy Thừa Yến chết ở trong tay người không? Phi Hồng hai mắt đỏ ngầu, ứa hai dòng lệ ra thờ dãi một tiếng đáp:

- Tôi không giết Bá Nhân, Bá Nhân vì tôi mà chết nên tôi cũng không thể chối cãi được. Vì lần đó lấy những Đào Hoa Chướng về không đủ, Khúc trang chủ lại sai tôi đi lần thứ hai, tôi muốn được hành tung bí mật hơn để khỏi bị người theo dõi cho nên tôi đi qua lối Quảng Tây, ngò đầu ở Nam Quan ngẫu nhiên lại gặp nhị huynh mới ra tay tấn công tôi. Tôi với Thừa Yến chơi với nhau rất thân và chúng tôi còn là anh em kết nghĩa với nhau nữa, tôi không muốn nói rõ chuyện này cho anh ta hay và cũng không muốn vì chuyện này mà tình nghĩa anh em bị sút mẻ. Ngò đầu người trong bọn của chúng tôi ngầm bắn ra một mũi tên độc, tôi ngăn cản không kịp và vậy nhị huynh mới phải ngấm đòn mà chết...

Nói xong y lại gượng cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Lời nói của tại hạ đều là sự thật hết, tin hay không là quyền ở nơi ngài.

Phẩm Nhi cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nói tiếp:

- Lần này chắc Đồng lão sư đi về đây thế nào cũng có nhiệm vụ đặc biệt gì... Chẳng hay Đồng lão sư có thể cho tại hạ được rõ không?

- Chuyến này đi là thu thập Ngũ Sắc Độc Trùng Tầm, hiện giờ độc tầm đang ở trong tay người đồng bọn.

- Khúc lão tặc độc ác thật, muốn tiêu diệt những người đối địch với y ở trong võ lâm, khi nào ta lại chịu để yên cho lão ta? Phi Hồng liếc nhìn Phẩm Nhi một cái rồi nói tiếp:

- Xin thứ lỗi tại hạ ăn nói hơi đường đột, nếu các hạ muốn đối địch với Khúc trang chủ thì thật không khác gì là châu chấu đá xe, tự đâm đầu của mình vào chỗ chết mà thôi.

Phẩm Nhi nổi giận cười nhạt đáp:

- Một ngày kia, lão tặc Khúc Tinh Bình thế nào cũng bị chết dưới thanh bảo kiếm của ta.

Đột nhiên có tiếng cười nhạt và một giọng nói lâm li vọng tới:

- Chỉ được cái nói dóc! Rồi bỗng có một bóng người từ trong rừng hiện ra, lúc người đó hiện thân ra rồi, hai người nhận ra người đó là Hạ Lạc Thiên.

Phẩm Nhi mặt biến sắc, vội lui về phía sau mấy bước rồi hỏi:

- Người là ai? Chàng ta liền giơ tay ra chớp Lạc Thiên luôn.

Lạc Thiên cười nhạt một tiếng, liền giơ võ công huyền ảo của mình đối địch với Phẩm Nhi.

Phi Hồng thấy võ công của Lạc Thiên rất kinh người, bụng bảo dạ rằng: "Cũng may ta chưa thất lễ với y bao giờ." Đột nhiên y nghe thấy Lạc Thiên quát

lớn một tiếng, giờ tay ra chớp lấy cổ tay của Phàm Nhi vận mạnh một cái, người của Phàm Nhi đã bị văng bắn lên không. Chàng ta thừa thế lúc bị văng bắn ra ngoài xa, luôn mồm mắng chửi:

- Được rồi, thế nào ta cũng trả được mối thù này.

Khi chàng ta rớt xuống tới đất đã chạy mất tích liền.

Lạc Thiên không thềm nghĩ ngợi gì hết, liền hỏi Phi Hồng rằng:

- Bạn của huynh đâu?

- Không biết đã bị giết hại chưa? Lạc Thiên vội kéo Phi Hồng tung mình nhảy lên đuổi theo Phàm Nhi.

Trong rừng rậm cách bờ sông không xa, Tang Lộc, Triệu Phàm, Đông Dương chân nhân, Hư Viên đại sư bốn người cứ tra hỏi đại hán kia hoài, bắt đại hán đó phải nói rõ tình hình ở Đại Lượng ra sao. Đại hán biết làm sao được bí mật ở bên trong, nói bậy nói bạ một hồi.

Tang Lộc cũng định tâm kéo dài thời gian mà hỏi y lung tung chứ không có một mục đích nào cả.

Bỗng Phàm Nhi kinh hoàng chạy tới, trầm giọng bảo mọi người rằng:

- Chúng ta mau chạy đi thôi.

Vừa nói xong, chàng liền gỡ khinh công ra chạy đi luôn.

Bốn người nọ không biết Phàm Nhi gặp phải kinh địch gì nhưng cũng không dám trái lệnh, vội lần lượt theo sao Phàm Nhi mà chạy đi luôn.

Cái túi Trùng Tầm Ngũ Sắc cũng vút lăn lóc ở dưới đất chứ không kịp đem đi.

Phàm Nhi vừa chạy thì Lạc Thiên đã dẫn Phi Hồng tới nơi, y giải huyết cho đại hán nọ và còn lấy thuốc thiết dã cho đại hán ấy uống nữa.

Phi Hồng cảm ơn rằng:

- Nếu không được các hạ đi rồi quay trở lại thì tại hạ hai người đã bị chúng giết chết hết, ơn đức này không biết lấy gì để báo đền.

Lạc Thiên vừa cười vừa nói:

- Chúng ta gặp gỡ nhau dọc đường, dù sao cũng gọi là có duyên. Huynh có hai người địch với năm người thì tất nhiên là phải thua rồi, vì vậy tại hạ mới không yên tâm quay trở lại xem sao? Y không hỏi tình hình của Phi Hồng ra sao mà chỉ thúc giục lên đường ngay thôi.

Y liền đi trước dẫn đường.

Phi Hồng hai người đuổi theo luôn và nói:

- Nếu các hạ muốn lên Đại Lượng yết kiến Khúc trang chủ thì tại hạ xin giới thiệu cho và các hạ khỏi phải đi Ngũ Long Cung đầu thiệp nữa.

Lạc Thiên lắc đầu mỉm cười đáp:

- Theo ý tại hạ thì tốt hơn hết hai vị không nên nói lại câu chuyện vừa rồi cho Sơn chủ hay vì hai vị nói ra chuyện này chỉ sợ Khúc trang chủ hiểu lầm thôi. Tại hạ xin đi trước một lúc sẽ quay trở lại liền. Dù trước dù sau tại hạ cũng được yết kiến Trang chủ nên không dám làm phiền hai vị nữa.

Nói xong y liền bước đi luôn.

Phi Hồng không tiện nói năng gì nữa, cùng đại hán nọ phi thân đi luôn.

-oOo-

Ngũ Long Cung là một ngôi điện rất hùng vĩ, quy mô rất rộng lớn, ở trong thờ quỷ thần, cột trụ nào cũng to bằng một ôm, trên còn điêu khắc rồng nhe nanh múa vuốt trông rất linh động. Khí tượng ở trong cung rất nghiêm trang, trong đó có ba cây thông cổ thụ rất cao lớn, cành lá rậm rạp và trong điện hương quả cũng thịnh vượng lắm.

Ngoài cung, những hàng bán rong rất đông đảo, người du ngoạn đi lại chen vai thích cánh trông không khác gì họ đi trẩy hội vậy.

Trong đám đông thỉnh thoảng còn thấy vài ba nhân vật trong võ lâm, chúng vừa đi vừa đưa mắt nhìn bốn chung quanh. Nơi đây là nơi có đủ năm thứ người tụ tập ở nhưng Hán tộc và Di tộc là nhiều hơn hết.

Con gái Di ăn mặc quần áo ngũ sắc, tay đeo đôi khuyên vàng thật lớn, da trắng bạch, mặt lẳng lơ, đi lại trong đám đông rao hàng với giọng rất êm tai khiến ngôi thành ở biên giới này càng tăng thêm sắc thái rất ngoạn mục.

Trong đám đông người ta thấy Hạ Lạc Thiên xuyên qua rừng người tiến thẳng vào trong Ngũ Long Cung. Y giả bộ du ngoạn, đi vòng quanh cung một hồi rồi tiến thẳng vào trong Thủy Mẫu Từ.

Y thấy một đạo sĩ trông nom đôi thẻ đang ngồi ngủ gật ở một góc tường. Y vội chạy lại vái chào ba cái, mồm lẩm bẩm nói rồi cầm ống thẻ lên xóc một hồi. Một cái thẻ tre rớt xuống đất, y cầm thẻ tre đó tới cạnh lão đạo sĩ khẽ nói:

- Quê một trăm lẻ bảy.

Đạo sĩ nọ giả vờ ngủ gật, nghe nói vội mở to đôi mắt lên nhìn Lạc Thiên một cái rồi hỏi:

- Quê bao nhiêu? Trên giá thẻ chỉ có mười chín thẻ thôi, đó là một câu ám hiệu ngầm.

Đạo sĩ cầm lấy cái thẻ trúc của Lạc Thiên nhìn y một cái rồi vút thẻ đó vào trong ống, ung dung nói:

- Người tự đi vào bên trong mà lấy.

Nói xong y chỉ vào cái cửa ngầm ở phía sau ngôi miếu đó, Lạc Thiên đáp:

- Cảm ơn đạo sĩ đã chỉ điểm cho.

Nói xong y lớn bước đi tới bên trong cửa phòng ấy, đẩy cửa đi vào rồi khép cửa lại luôn. Y thấy bên trong tối om như mực, không trông thấy gì cả. Đột nhiên trong bóng tối có ánh sáng lửa thấp thoáng rồi một bó đuốc đã cháy tỏ, y liền thấy bốn đại hán ăn mặc áo gấm, lưng đeo đại đao, tay cầm đuốc, vẻ mặt cung kính vô cùng.

Một tên đại hán vái chào hỏi:

- Ngài muốn yết kiến Sơn chủ phải không? Xin cho biết lai lịch để khỏi thất lễ.

Lạc Thiên đáp:

- Không dám, anh em họ Hạ thừa lệnh Kim Đình chương môn của phái Nga Mi đem bức mật thư tới trình Khúc sơn chủ, mong bạn dẫn đường hộ cho.

Đại hán nọ nghe nói vội đáp:

- Xin hãy theo tại hạ.

Trong căn phòng bí mật đó bỗng có một cánh cửa bí mật hiện ra. Đại hán nọ dẫn y đi qua cánh cửa đó, đi qua mấy bậc đá tiến thẳng xuống dưới hầm.

Khi xuống tới cuối đường hầm, chàng đã thấy nơi đó có hai con ngựa vàng đợi chờ.

Đại hán nọ vội nói:

- Tùy ngài muốn cỡi con ngựa nào thì cỡi, hai con ngựa này được huấn luyện từ lâu rồi, nó quen thuộc đường lối lắm, khi đến nơi sẽ có người tiếp dẫn, xin thứ lỗi tại hạ không tống tiễn nữa.

Lạc Thiên cảm ơn xong, liền tung mình lên ngựa phi đi ngay, đuốc lửa trên tay của đại hán nọ tắt ngóm liền.

Con ngựa đã rào cẳng phóng đi nhanh như điện chớp.

Thoạt tiên bốn bề rất tối tăm nhưng ngựa ấy phóng chạy không lâu, Lạc Thiên đã trông thấy rõ đường lối dẫn, trong lòng kinh hãi và nghĩ thầm "Chắc Khúc Tinh Bình phải tốn rất nhiều thì giờ mới xây được con hầm này. Chắc trong núi bố trí còn nghiêm ngặt hơn, như vậy thấy mưu mô của y khủng khiếp như thế nào?" Y cảm thấy con ngựa chạy dưới đường hầm khá lâu, có lẽ nó đã chạy được mười mấy dặm đường rồi, rồi y bỗng thấy con ngựa ngừng chạy và có tiếng kêu ừm, ừm như tiếng sấm vang động. Tiếp theo đó y thấy hai cánh cửa đá lớn từ từ mở rộng, phía trước mặt sáng ngời.

Lạc Thiên nhìn ra bên ngoài mới hay trước mặt mình là một dãy núi cao chót vót và bên ngoài bỗng có tám tên đại hán mặc áo gấm với một tên mặc áo dài đen, mặt đỏ hồng, tuổi ngoài sáu mươi đứng xếp hàng ngang. Vừa thấy Lạc Thiên ra tới, ông già áo đen ấy đã chấp tay chào, mỉm cười hỏi:

- Không biết Hạ lão sư tới mà ra nghênh đón, xin lão sư thứ lỗi cho. Mời lão sư xuống ngựa để lão dẫn đường cho. Sơn chủ đang ở trong khách sảnh đợi chờ đấy.

Lạc Thiên kinh hãi thầm và bụng bảo dạ rằng: "Sao chúng truyền tin còn nhanh hơn ta cưỡi ngựa?" Nghĩ đoạn y vội xuống ngựa đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám, lão huynh làm ơn dẫn đường cho.

Ông già áo đen mỉm cười, quay mình dẫn đường đi luôn. Lạc Thiên theo sau, tám đại hán mặc áo gấm đi theo sau cùng.

Lạc Thiên thấy trước mặt là một sơn cốc rất lớn rộng, xung quanh đều là núi cao chót vót. Nơi đây có thể nói là một chỗ tuyệt hiểm, trong sơn cốc đâu đâu cũng trồng cây. Ông già áo đen đã đi vào trong bụi liễu, Lạc Thiên theo sau vào, thấy bụi cây đó trong lòng kinh hãi thầm. Thì ra, rừng liễu này là do

người ta trồng nên và xếp thành Thiên Tiên Thái Ất Chính Phản trận thức, bên trong còn bao hàm Lưỡng Nghi Tam Tài, Bát Quái Cửu Cung biến hóa khôn lường, nếu đi sai một bước là sa vào tử địa liền.

Đột nhiên ông già áo đen quay mặt lại, mỉm cười hỏi:

- Hạ lão sư xem rừng liễu này có đẹp không? Lạc Thiên đã biết ý nghĩ của đối phương muốn thử thách xem mình có biết cách bố trí của rừng liễu này không nhưng y lại giả vờ không hay, vội nói:

- Đẹp lắm, đẹp lắm. Rừng này dài hàng mười dặm trông như một đám mây xanh, thật là ngoạn mục, người ẩn cư trong đó ắt là quý Sơn chủ chứ không phải là người thường.

Ông già áo đen cười ha hả, nói tiếp:

- Hạ lão sư nói rất trúng.

Hai người đi được một quãng đã thấy nhà cửa hiện ra trước mắt, đi đến gần mới hay đó là căn nhà rất lớn rộng, tường quét vôi xám, hai cánh cửa rất lớn và đóng kín. Hai cánh cửa ấy bỗng từ từ mở rộng, bên trong có tiếng cười sang sảng vọng ra, rồi một ông già áo xanh, hai mắt rất sáng, râu năm chòm trông rất hiền từ đã bên trong bước ra, Lạc Thiên ngăn người ra nghĩ thầm: "Người này là Thập Phương Diêm La ư? Trông mặt y hiền từ thế này, không ngờ bụng dạ lại ác độc như thế." Ông già áo đen vội tránh sang bên, nhìn Lạc Thiên rồi nói:

- Khúc sơn chủ đã thân hành ra nghênh đón, Hạ lão sư mau lên yết kiến đi.

Lạc Thiên nghe nói vội tiến lên một bước, cúi đầu chào nói:

- Tại hạ Hạ Lạc Thiên do người Chương môn của phái Nga Mi nhờ vả đem một lá thư tới, xin Sơn chủ qua mắt.

Khúc Tĩnh Bình nghe thấy Lạc Thiên xưng danh như vậy liền ngăn người ra ngạc nhiên đáp:

- Không ngờ bạn là Ngũ Hành Phi Ưng Thủ Hạ đại hiệp năm xưa đã lừng danh ở Cam Lưong. Cũng may lão chưa có điều gì thất lễ, ngày hôm nay được gặp gỡ đại hiệp thật là hân hạnh vô cùng.

Lạc Thiên khiêm tốn đáp:

- Đời sống trong hắc đạo thật không dám nhắc lại nữa, nói tới chỉ bị võ lâm chê cười thôi và tại hạ đâu dám được xưng đại hiệp trước mặt Sơn chủ như thế. Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn vô cùng.

Tĩnh Bình ha hả cười, mời Lạc Thiên vào trong nhà. Hai người đi sát cạnh nhau vào trong đại sảnh rồi chia ngồi chủ khách, mỗi người ngồi một bên đã có hai thanh nhi tiểu đồng bưng nước đến mời hai người uống, xong lại rút lui ngay.

Tĩnh Bình nhìn Lạc Thiên mỉm cười nói:

- Hạ lão sư, vừa rồi lão sư nói đời sống trong hắc đạo không đáng kể cho người võ lâm hay, điều này lão không tán thành chút nào. Vẫn biết chính, tà hai đường có phân biệt nhau thật nhưng bất cứ người ở giới nào, người hay vẫn tự hay, người dở vẫn tự dở. Đại hiệp không thấy những môn phái mà tự cho mình là danh môn chính phái mà vẫn phải quét sạch cửa ngõ để tảo thanh những môn hạ tồi bại là gì? Dù thấy danh chính mà tâm độc thì không khác gì khi đội lốt người.

Lạc Thiên đáp:

- Cao kiến của Sơn chủ khiến tại hạ được sáng suốt rất nhiều.

- Phong thanh Hạ lão sư đột nhiên tuyệt tích giang hồ và nghe thấy người ta nói lão sư bị người ta giết hại, không hiểu tại sao?...

Y chưa nói dứt lời thì Lạc Thiên đã vội đỡ lời:

- Đó là tại hạ chán nản cuộc đời giang hồ, phiêu lưu ra hải ngoại. Người trong võ lâm, mỗi người đồn đại một câu nhưng lời đồn đại đó rất huyền hoặc, không lấy gì làm lạ cả.

- Như vậy, từ nay trở đi, Hạ lão sư không tham dự thị phi của võ lâm nữa phải không? Nói tới đó, Tĩnh Bình ngừng giây lát lại mỉm cười nói tiếp:

- Không ngờ bây giờ Hạ lão sư lại không chịu được tịch mịch mà phải tái xuất giang hồ, như vậy đủ thấy võ học hại người vô cùng.

Sao Lạc Thiên lại không biết ý nghĩa lời nói đó của Tĩnh Bình nên y lắc đầu nghiêm nghị đáp:

- Sơn chủ đoán lầm rồi, sở dĩ tại hạ tái xuất giang hồ chẳng qua chỉ vì nhớ nhung cố thổ, con chim bay mãi cũng biết mỏi mà trở về tổ. Ngờ đâu lại về tới nhà không đầy một năm lại nghĩ đến việc du ngoạn Nam Hải. Khi đi qua Nga Mi vào thăm bạn cũ Kim Đỉnh Thượng Nhân chương môn, ông ta liền nhờ tại hạ đưa lá thư này cho Sơn chủ.

Tĩnh Bình nghe nói ngơ ngác một hồi rồi hỏi:

- Lời nói này của Hạ lão sư có thật không? Lạc Thiên nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ tuy là kẻ bất học nhưng xưa nay nói một là một, hai là hai.

- Hiếm có thật, hiếm có thật.

Lạc Thiên nhân lúc đó vội lấy lá thư của Kim Đình Thượng Nhân ra đưa cho Tinh Bình.

Đỡ lấy lá thư, Tinh Bình lại nói tiếp:

- Xin thứ lỗi cho lão đã tiếp đãi lão sư một cách sơ sài như vậy, mời lão sư xoi nước.

Nói xong, y bóc lá thư ra đọc, mặt y biến đổi ngay. Đọc xong lá thư, y lại tươi cười lớn tiếng nói tiếp:

- Kim Đình chương môn nói hơi quá một chút, có khi nào các đại môn phái lại coi lão phu như gai trong mắt. Hơn nữa hành động của các đại môn phái định làm cho lão phu bất lợi, điều đó tuy là sự thật nhưng Đại Lượng đây không khác gì biển lửa và địa ngục. Tên nào đến đây xâm phạm chỉ có chết chứ không sai, trái lại núi Nga Mi mới đáng sợ.

Lạc Thiên cười một tiếng và đỡ lời:

- Tại hạ chỉ được nhờ vả đem thư đến đây thôi chứ không dám dưng vào thị phi của võ lâm, thôi tại hạ xin cáo lui.

Nói xong y vội đứng dậy vái chào. Tinh Bình liền giơ tay ra ngăn cản và nói tiếp:

- Hạ lão sư ở xa tới, lão phu đã cho người sửa soạn cơm nước khoản đãi rồi. Hạ lão sư xoi xong lên đường cũng chưa muộn.

- Đâu dám quấy nhiễu Sơn chủ như vậy, thịnh tình của Sơn chủ như vậy tại hạ xin thành tâm nhận lãnh được rồi.

- Rượu nhạt, cơm rau có nghĩa lý gì đâu, lão phu tiếp đãi lão sư như vậy đã cảm thấy thất lễ rồi, sao lão sư lại còn nói hai chữ quấy nhiễu như thế.

Lúc ấy đã có hai tiểu đồng bụng thức ăn và rượu vào, Tinh Bình liền mời Lạc Thiên vào bàn, chủ khách chén tạc chén thù, vui vẻ chuyện trò. Lạc Thiên tuyệt không nhắc nhở đến chuyện võ lâm hiện thời mà chỉ kể đến những chuyện lạ của mình đã được trông thấy ở hải ngoại thôi.

Sở dĩ y biết những cảnh vật và danh thắng ở hải ngoại như vậy là do Trí Hồ Trần Bách Thành chỉ bảo cho. Hồi nhỏ Bách Thành đã theo cha đi ra hải ngoại và được trông thấy những cảnh vật kỳ lạ ở đó, Bách Thành liền kể chuyện này cho Lạc Dương nghe. Lạc Dương nhớ kỹ hết nên bây giờ Lạc Dương mới nói được như thế, khiến Tinh Bình là một lão già gian xảo rất hoạt đầu cũng phải tin là thật.

Trong khi ăn uống đến lưng chừng thì Tinh Bình bỗng lên tiếng hỏi:

- Hạ lão sư nhận thấy Kim Đình thượng nhân là người như thế nào? Lạc Thiên làm như không ngờ Tinh Bình lại hỏi đến chuyện đó, liền ngăn người ra giây lát mới đáp:

- Tại hạ quả thật không hiểu ý nghĩa câu hỏi của Sơn chủ.

Tinh Bình thờ dãi một tiếng và nói tiếp:

- Lão muốn gánh vác hết công việc của thiên hạ võ lâm nhưng tiếc thay tài trí của mình có hạn, sợ gánh vác không nổi. Nhất là đi sai một bước, võ lâm sẽ bị di hại vô cùng.

- Sơn chủ có lòng nhân hậu như vậy, tại hạ rất lấy là khâm phục.

- Hạ lão sư chán nản sự đòi coi thường danh lợi, chắc đối với việc gì cũng công bằng vô tư chứ không như lão phu là người trong cuộc thể nào cũng mê man, vậy mong lão sư chỉ giáo cho.

- Tại hạ là một kẻ thô lỗ, võ phu, sánh sao được với Sơn chủ...

Không chờ Lạc Thiên nói dứt. Tinh Bình đã xua tay mỉm cười nói tiếp:

- Lão đã nói qua rồi, một người có trí có hạng thôi, thuở nào mà chẳng có sự thất thố và lầm lỡ. Hạ lão sư với Kim Đình thượng nhân quen biết nhau lâu năm nên lão sư biết rõ tính nết và hành vi của Thượng nhân hơn lão phu.

Lạc Thiên ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Kim Đình thượng nhân là người rất hẹp lượng, một việc nhỏ y cũng phải trả thù cho được, và lại là người hay tự kiêu tự đại, nuông chiều bộ hạ, đó là khuyết điểm lớn nhất của ông ta. Ngoài ra ông ta còn một khuyết điểm này nữa là chưa hề thật thà với ai và cũng chưa hề giúp đỡ một người bạn nào hết.

Tĩnh Bình vuốt râu cả cười nói:

- Lập luận của Hạ lão sư thật là công minh.

Nói tới đó, y bỗng nghiêm nét mặt hỏi tiếp:

- Thế còn lão phu thì sao? Lạc Thiên mỉm cười không đáp.

Tĩnh Bình lại yêu cầu thêm hai ba lần nữa, Lạc Thiên mới nói thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Đúng như lời của Sơn chủ nói, một người trong cuộc bao giờ cũng mê man. Tục ngữ có câu "Một núi khó thể chứa được hai hồ". Sơn chủ với Ô Phùng cộng sự không khác gì dụ sải lang vào nhà và cũng tựa như nuôi ong tay áo, chỉ sợ đến lúc đó Sơn chủ có hối cũng bất cập. Hơn nữa tại hạ thấy ấn đường của Sơn chủ có ám khí hiện lên, xin thứ lỗi tại hạ nói thẳng, có lẽ Sơn chủ đã bị Ô Phùng kiềm chế rồi.

Tĩnh Bình nghe nói mặt biến sắc, tỏ vẻ thành khẩn, vội rì tai nói với Lạc Thiên rằng:

- Nói thật cho lão sư hay, lão phu hợp tác với Ô Phùng không phải là lão phu muốn như thế đâu, bây giờ lão phu muốn diệt trừ y để như trở bàn tay, hối nọ chỉ vì nhất thời không cẩn thận nên bị con bò cạp độc của y đốt phải nhưng y cũng bị lão phu bắn trúng hai mươi bốn mũi Đaoạt Hồn Trâm.

- Sơn chủ tài ba cái thế, mưu trí vô song như vậy ắt phải có cách đối phó với Ô Phùng rồi nhưng chỉ e Ô Phùng dùng những con bò cạp ấy đốt tất cả thuộc hạ của Sơn chủ rồi bắt những người đó phải phục tùng y, thế là Sơn chủ bị cô lập, y sẽ toại nguyện chiếm đoạt luôn cơ đồ của Sơn chủ.

Tĩnh Bình nghe nói toát mồ hôi lạnh ra, bụng bảo dạ rằng: "Sao ta lại ngu dốt đến thế? Không nghĩ đến điều này?" Nghĩ đoạn y vội nói với Lạc Thiên tiếp:

- Hạ lão sư sáng suốt lắm, lão phu còn kém sút xa, mong lão sư chỉ cho lão phu mưu kế để đối phó.

- Chắc Sơn chủ đã có sẵn mưu kế rồi, còn tại hạ chỉ là có tiểu tài mà thôi, chứ gánh vác sao nổi đại sự? Nhỡ mưu kế của tại hạ cố gắng cho Sơn chủ bị thất bại, có phải Sơn chủ sẽ ân hận suốt đời không? Tĩnh Bình lắc đầu, nghiêm nghị hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ lão sư khinh lão phu mà không chịu ban cho một mưu kế hay sao?

- Hà... Người ta dù có mưu kế xây dựng ngàn năm nhưng đời sống lại không được một phần mười, tại hạ rút lui ra khỏi giang hồ đã ngót ba mươi năm trời và trước khi rút lui đã thề không can thiệp đến thị phi của võ lâm nữa. Bây giờ Ô Phùng có dã tâm như vậy, võ lâm không thể nào tránh khỏi tai ách! Lạc Thiên nói tới đó liền ngừng ngay lại, đưa mắt nhìn Tĩnh Bình một cái, rồi nói tiếp:

- Nếu tại hạ đoán không sai, tuy Sơn chủ hợp tác với Ô Phùng nhưng bên trong vẫn đồ kỵ nhau không khác gì lửa với nước, nhất là gần đây, người ngoài ai mà chả thấy rõ. Sao Sơn chủ không giả bộ thật lòng với y mà thúc giục y gây hấn với người cao thủ chính phái mà Sơn chủ ủng hộ, khiến Ô Phùng với cao thủ chính phái đó cùng tiêu diệt với nhau hết.

Tĩnh Bình nghe nói cả mừng, vội hỏi tiếp:

- Quả thật là diệu kế nhưng phải làm như thế nào mới được. Ô Phùng giao hoạt lắm, nếu để cho y biết mưu kế của lão phu thì tai họa đến với lão phu liền.

Lạc Thiên hạ thấp giọng xuống rì tai nói với Tĩnh Bình một hồi.

Chỉ thấy Tĩnh Bình nhún vai một cái, mặt tỏ vẻ mừng rỡ đáp:

- Hạ lão sư thật là Gia Cát ngày nay, lão phu muốn khuất giá lão sư ở đây để lão phu được nhờ vả, mong lão sư đừng từ chối.

Người ta ở đời không nên tin nhau quá, tại sao Tĩnh Bình lại tin cậy Lạc Thiên như thế? Nguyên nhân chỉ do lá thư của Kim Đỉnh thượng nhân gửi tới, trong thư nói Lạc Thiên là người tài hoa cái thế, đoán việc như thần, trăm việc như một, khuyên Tĩnh Bình nên giữ y ở lại giúp sức, bằng không thì diệt ngay đi.

Thư đó là do Lạc Thiên bảo Kim Đỉnh thượng nhân viết như vậy để Tĩnh Bình dễ vào tròng.

Lúc ấy Lạc Thiên tỏ vẻ khó xử, đang cúi đầu suy nghĩ thì bỗng có một đại hán mặc áo gấm hốt hoảng chạy vào và thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, Ô sơn chủ muốn yết kiến Sơn chủ ngay, tiểu nhân thấy Ô sơn chủ đang giận dữ nên không dám cản trở nhưng lại không dám dẫn vào trong trận, xin Sơn chủ định đoạt cho.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Liên Hoàn Diệu Kế Nổi Giáo Cho Giặc

Tĩnh Bình vội đứng dậy nói:

- Được, người ra bảo ta sẽ ra nghênh đón.

Lạc Thiên vội hỏi:

- Cho phép tại hạ đi theo với.

Tĩnh Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Cũng được, nhưng như thế hơi mất sĩ diện của lão sư một chút.

Đại hán áo gấm đã nhanh như điện chạy ra, Khúc Tĩnh Bình, Lạc Thiên lớn bước tiến thẳng vào trong rừng liễu.

Đi được một hồi lâu đã sắp ra khỏi rừng, hai người đã nghe thấy tiếng chuông phong kêu vù, vù, tiếng gươm dữ hò hét liên tiếp.

Tĩnh Bình mặt hơi biến sắc, vội chạy ra ngoài rừng liền thấy tám tên đại hán áo gấm vây đánh Ô Phùng. Trận đấu kịch liệt khôn tả.

Tám đại hán áo gấm đều là những tay cao thủ do Tĩnh Bình huấn luyện ra, võ công tinh kỳ và phối hợp rất chặt chẽ nên chúng đối địch với Ô Phùng mới cầm cự được lâu như vậy mà không bị thất bại.

Ô Phùng tức giận khôn tả, mặt lộ sát khí, ra tay toàn dùng những thế võ rất độc ác.

Vừa tới nơi, Tĩnh Bình đã vội quát lớn:

- Các người không được vô lễ như vậy, mau ngừng tay lại.

Tám tên đại hán vội nhảy về phía sau.

Tĩnh Bình mỉm cười, tiến lên chấp tay chào Ô Phùng và nói:

- Ô huynh, người lớn bao giờ cũng rộng lượng không chấp nhất những tiểu nhân. Xin huynh đừng giận dữ ra tay đánh chúng như vậy nữa, lát nữa đệ sẽ trừng trị chúng.

Ô Phùng tròn tròn xoe đôi mắt, mặt vẫn lộ sát khí, cười nhạt đáp:

- Được lắm! Thoạt tiên chúng ta hiệp nghị, người nào cũng không được giấu giếm người nào và phải thành thực tương tế, sao trong rừng liễu của huynh lại còn một chỗ bí ẩn không nói rõ cho đệ hay và còn dặn bảo bọn thuộc hạ cản trở không cho đệ vào nữa? Hừ hừ...

huynh chớ quên nọc độc của bò cạp trời vẫn còn trong người đấy! Tĩnh Bình nghe thấy Ô Phùng nói như vậy khó chịu khôn tả và trong lòng cũng rất tức giận nữa nhưng y là người rất thâm, tức giận như vậy mà không hề lộ ra ngoài mặt chút nào, liền mỉm cười đáp:

- Hà tất vì một chuyện nhỏ như vậy mà tổn thương mặt hòa khí của hai ta, mong Ô huynh bỏ quá cho.

Đột nhiên Lạc Thiên lên tiếng cười nhạt và xen lời nói:

- Thật là ngang tàng, kiêu ngạo vô cùng, núi Đại Lượng này khi nào dung thứ cho được những kẻ ngông cuồng như thế? Như thế có khác gì là phản khách vi chủ không? Ô Phùng nghe nói liền nổi giận và hỏi Tĩnh Bình rằng:

- Y là ai? Tĩnh Bình tủm tỉm cười đáp:

- Đây là vị minh đệ của tiểu đệ, đệ phái y đi Giang Nam mãi đến nay mới về tới.

Lạc Thiên đứng cạnh lạnh lùng nói tiếp:

- BẠN cũng đừng nên quên trong người cũng bị bắn trúng hai mươi bốn mũi Đao Hồn Trâm, nếu không phải Sơn chủ nương nhịn thì có lẽ người đã toi mạng từ lâu rồi.

Ô Phùng mặt biến sắc vội lướt tới trước mặt Lạc Thiên, quát bảo tiếp:

- Người không muốn sống chắc? Lạc Thiên không thèm nhìn y mà ngẩng mặt nhìn lên trên trời trông rất kiêu ngạo, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Chưa chắc người đã lấy được tính mạng của mình, nếu ra tay đấu với nhau, mỗi đám chắc chỉ mười hiệp là cùng mỗi thế nào cũng khiến Đao Hồn Trâm ở trong người làm nguy hiểm. Hừ hừ... người chỉ biết ở đây tác oai tác quái nhưng người đâu có biết con gái cưng đang bị nhục nhã đau khổ như thế nào không? Ô Phùng lại càng biến sắc mặt thêm, ra tay nhanh như gió nhắm cách tay phải của Lạc Thiên chop luôn nhưng thân hình của Lạc Thiên rất kỳ ảo,

Ô Phùng yên chí đã chộp trúng nhưng y lại chộp hụt khiến y ngẩn người ra, mặt lại càng lộ sát khí thêm.

Tĩnh Bình thấy Lạc Thiên chế nhạo chửi đổng Ô Phùng như vậy thế nào cũng có dụng ý gì nên y cứ đứng ở một bên mỉm cười, không nói năng gì hết.

Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Người muốn thả bò cạp độc ra phải không, chỉ sợ không làm gì nổi ta thôi, nếu không tin người cứ thả ra một con xem sao? Ô Phùng định chộp lấy Lạc Thiên để bắt y nói ra tung tích con gái cưng của mình cho mình hay, ngờ đâu thân pháp của đối phương rất kỳ ảo, y chộp không được, ngượng vô cùng liền nổi hung lên định thả bò cạp độc ra để đối phó. Không ngờ đối phương đã biết trước mà còn nói toạc ra như vậy khiến y cứ đứng ngẩn người ra không sao nói được nữa lời.

Tĩnh Bình đột nhiên mỉm cười vội xen lời nói:

- Hạ hiền đệ không nên như thế. Vì con gái cưng mất tích, Ô sơn chủ đã bị kích thích nhiều lắm nên tính nết mới thay đổi như vậy. Chắc hiền đệ cũng rõ tâm bệnh thì cần phải có tâm dược mới cứu chữa được, mong Hạ hiền đệ nên nói rõ cho Sơn chủ hay hiện giờ cô nương đang ở đâu? Ngu huynh đã hứa với ông ta rồi, trong ba tháng thế nào cũng tìm ra được tung tích con gái cưng của ông ta cho ông ta rồi.

Lạc Thiên đáp:

- Khi thuộc hạ đi qua Đồng Quan, vào nhà trọ trong khách sạn ngẫu nhiên nghe thấy người giang hồ nói chuyện. Họ nói đến con gái của Ô sơn chủ bị con trai của Thất Tinh Song Câu Bào Húc, bá chủ giới lục lâm ở Giang Nam là Bào Vĩnh Hoa bắt cóc, nếu quả là sự thật thì Bào Vĩnh Hoa có tiếng là Hoa Hoa Thái Tuế...

Y chưa nói dứt lời, Ô Phùng đã đổi sắc mặt, mặt y tái như gà bị cắt tiết, rồi khẽ hỏi Lạc Thiên rằng:

- Hạ lão sư! Tin này là thực hay hư? Lạc Thiên tỏ vẻ lạnh lùng nhìn y một cái rồi đáp:

- Tại hạ chỉ tai nghe thôi chứ mắt chưa được trông thấy và lúc ấy lại không biết Ô sơn chủ là bạn thân của Sơn chủ chúng tôi cho nên không để ý và cũng không biết lai lịch của hai người ở phòng kế bên là người như thế nào, cũng không biết chúng có địch mắt trông thấy hay không hay là chỉ phong thanh thôi nên tại hạ cũng không dám tin lời nói ấy là thực hay hư.

Ô Phùng vội nói tiếp:

- Hiện giờ cha con Bào Húc ở đâu, chắc Hạ lão sư phải biết?

- Cha con y tiếng tăm lừng lẫy Giang Nam, xưng hùng xưng bá một phương. Ô sơn chủ cứ đến chùa Kim Sơn hỏi thăm là biết liền.

- Ô mỗ phải đi ngay mới được! Chỉ bốn mươi ngày là cùng, thế nào cũng về tới đây được! Nói xong, y quay mình đi luôn nhanh như gió, nháy mắt đã mất dạng liền.

Tĩnh Bình chờ Ô Phùng đi khỏi, giơ tay lên phất một cái, tám đại hán áo gấm đã vội lùi ra ngoài và mới dừng chân lại, rồi y mỉm cười hỏi Lạc Thiên rằng:

- Hạ lão sư, tin Ô cô nương là thực hay hư thế? Lạc Thiên khẽ cười một tiếng rồi đáp:

- Tất nhiên là việc giả dối rồi.

Tĩnh Bình ngẩn người ra giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu vậy khi Ô Phùng về núi thế nào mà chả tới đây thí mạng với lão phu? Lạc Thiên nghe Tĩnh Bình nói xong, cười ha hả rồi đáp:

- Sơn chủ thật là thông minh suốt đời mà ngờ ngẩn nhất thời, kể của tại hạ nói cho Sơn chủ hay hồi nãy là phải lấy con gái của y ra làm mồi mới được.

Tiếp theo đó y liền nói rõ kế hoạch cho Tĩnh Bình hay.

Tĩnh Bình nghe xong mừng rỡ vô cùng, vội vẫy tay gọi tám đại hán kia lại rồi cùng Lạc Thiên trở về khách sạn, sau khi ngồi xuống Lạc Thiên liền nói rằng:

- Xin cho phép tại hạ hãy tránh mặt đã.

Tĩnh Bình gọi tiểu đồng dẫn Lạc Thiên vào một thất nghỉ ngơi rồi bảo một đại hán rằng:

- Người mau đi điều tra xem Ô Phùng đem theo mấy người? Y lại dặn một tên đại hán khác rằng:

- Người mau đi triệu Trà Độ, Mông Kỳ hai người đến đây gặp ta mau lên! Hai tên đại hán ấy vâng lời đi ngay.

Tĩnh Bình lại gọi sáu tên đại hán nọ tới mà dặn rằng:

- Các người sáu người đi điều tra xem Ô Phùng để lại bao nhiêu người ở trên núi? Và nghiêm nghị mật giám thị nhất cử nhất động của chúng, hàng ngày

phải về báo cáo cho ta biết rõ tình hình.

Sáu người vâng lời quay mình đi luôn.

Chờ các người đi khỏi, Tinh Bình mới quay về mặt thất gặp Lạc Thiên.

Lạc Thiên lại nhắc nhở đến chuyện cũ, bảo mình vô ý gây thị phi vô lâm vào người nên muốn đi Nam Hải du ngoạn một phen để tránh né.

Lúc này Tinh Bình rất tin cậy Lạc Thiên, khi nào lại để cho y đi như thế, cố hết sức giữ y lại.

Lạc Thiên vừa cười vừa nói:

- Sơn chủ cứ theo kế hoạch của tại hạ mà làm, thế nào cũng diệt được Ô Phùng, tại hạ có ở đây cũng bằng thừa, Sơn chủ khỏi phải miễn cưỡng giữ tại hạ ở lại đây nữa.

Tinh Bình nghe nói thờ dài một tiếng hỏi tiếp:

- Thủ hạ của lão phu hầu hết đều là những người có võ công trác tuyệt, bảo chúng đi đánh trận giết người thì dư sức nhưng không có một người nào có mưu kế cả. Đã lâu lão phu muốn nhân lúc này nghiên cứu một môn tuyệt học nhưng phải một thời gian khá lâu mới thành công. Nếu không có người thay thế điều khiển hộ lão phu thì lão phu yên tâm làm sao mà nghiên cứu môn võ học đó được nên từ đó đến nay lão phu vẫn chưa tại nguyện.

Khỏi cần nói rõ Lạc Thiên cũng biết Tinh Bình muốn giữ mình ở lại đại diện ngôi Sơn chủ hộ, y liền nghiêm nghị đáp:

- Thịnh tình của Sơn chủ tại hạ rất cảm ơn nhưng có hai việc này khiến tại hạ không thể ở lại được để khỏi lỡ mất đại sự của Sơn chủ đi.

- Hai việc gì thế?

- Trước hết cứ theo thực tế mà nói, tại hạ là một kẻ vô danh trong võ lâm, Sơn chủ giao phó cho trọng trách như vậy chỉ sợ thủ hạ của Sơn chủ không chịu phục, không nghe lời tại hạ. Nhờ bốn sơn có động loạn gì, tại hạ làm sao mà chống chế nổi? Như vậy chả lẽ hết việc lớn của Sơn chủ là gì? Tinh Bình mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế còn điều thứ hai?

- Tại hạ không biết một tí gì về sự bố trí của bốn sơn cả, như vậy tại hạ làm sao mà thay mặt cho Sơn chủ được? Tục ngữ có câu "Biết người biết ta, bách chiến bách thắng." Nói tới đó y tỏ vẻ hồ thẹn và nói tiếp:

- Tại hạ thân như bèo bọt, trôi dạt đây đó đã hơn ba mươi năm trời, tự do tự tại đã quen đi rồi, nhất đáng bị bó buộc, tại hạ chịu sao nổi? Mong Sơn chủ lượng thứ cho tại hạ.

Tinh Bình cả cười đáp:

- Lão tưởng là chuyện quan trọng hay lớn lao gì, không ngờ chỉ là chuyện ấy, chuyện ấy dễ giải quyết lắm. Lão phu sẽ giao Diêm Vương Lệnh cho hiền đệ, nếu ai không nghe lời hiền đệ, lập tức áp giải tới Hình Đường mà trừng trị. Còn điểm thứ hai còn dễ nữa, ngày mai lão sẽ đưa hiền đệ đi xem cơ quan và bố trí của bốn sơn.

- Xin Sơn chủ cho phép tại hạ suy nghĩ kỹ đã.

Tinh Bình chưa kịp trả lời, bỗng có một thằng nhỏ áo xanh chạy vào thưa rằng:

- Trà, Mông hai người đã tới. Hiện đang ở trong đại sảnh đợi chờ Sơn chủ.

Tinh Bình liền nói với Lạc Thiên rằng:

- Lão có việc phải ra ngoài giây lát, mong hiền đệ hãy nghĩ kỹ đi, đừng để cho lão thất vọng! Nói xong y cùng tiểu đồng đi luôn.

Lạc Thiên không nhận lời ngay là muốn để cho Tinh Bình khỏi nghi ngờ.

Y cũng biết Tinh Bình là người giáo hoạt lắm, chỉ sơ xuất một tí là mang họa diệt thân ngay.

Độ một tiếng đồng hồ sau, Tinh Bình đã quay trở về mặt thất hỏi Lạc Thiên rằng:

- Hạ hiền đệ đã nghĩ kỹ chưa? Lạc Thiên thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Sơn chủ thịnh tình như vậy, tại hạ đành phải miễn cưỡng nhận lời nhưng tại hạ xin nói trước là hễ hợp thì ở, còn không thì tại hạ sẽ rút lui ngay.

Tinh Bình cả mừng vội nói tiếp:

- Lão sẽ ra lệnh cho các thủ hạ trọng yếu hay để chúng đến đây yết kiến hiền đệ! Lạc Thiên mừng rỡ thẳm!

-oOo-

Đêm trăng nọ, trên mặt sông Trường Giang ánh sáng của trăng sao chiếu xuống mặt nước, những ngọn sóng lóng lánh như muôn ngàn con cá bạc trôi ở mặt sông. Chùa Kim Sơn xây ngay giữa lòng sông, gió thổi những chùm thiếc mã treo ở trên tháp Từ Thọ va chạm nhau kêu kính cong nghe rất vui tai.

Bảo Vinh Hoa bỗng ở trong chùa đi ra, trông rất đậm tà đều cang. Phía sau có hai tên đại hán mang võ khí theo hộ vệ. Y đi được vài bước bỗng ngừng chân lại, quay đầu lại giận dữ nói:

- Tiểu gia theo dõi con nhỏ ấy một ngày trời rồi mà không thấy nó có một điểm nào khác người cả, lão già già nua yếu ớt như thế, con nhỏ ấy thật là một tuyệt sắc giai nhân! Nhất là đôi mắt câu hồn đoạt phách của y thị cang khiến thiếu gia ngửa ngáy khó chịu, tại sao hai người cứ ngăn cản thiếu gia như vậy? Đại hán mặt đỏ đáp:

- Thiếu gia đã quên mối nhục bị cắt mũi năm xưa hay sao? Vinh Hoa mặt đỏ bừng cười nhạt nói tiếp:

- Hồi đó khác, và lại con nhỏ hôm nay chỉ là một đứa con gái thường, dù có xảy ra việc gì đã có thiếu gia đây chịu hết! Các người còn sợ gì nữa? Hai đại hán thấy y nói như vậy, không nói năng gì cả, đều lặng lẽ làm thinh.

Đột nhiên trong chùa lại có hai cái bóng người đi ra, người đi trước đẹp tuyệt sắc, đi theo sau là một ông cụ già lụm cùm. Thiếu nữ ấy mặt đẹp tuyệt trần, nàng cất tiếng oanh thỏ thề nói:

- Trăng đêm nay đẹp thực!...

Đột nhiên Bảo Vinh Hoa tiến lên giờ tay ôm thiếu nữ đi luôn.

Thiếu nữ hoảng sợ thất thanh kêu la, ông già nọ cũng kinh hãi vô cùng, liền lớn tiếng kêu la:

- Cứu tôi với!... Có giặc cướp người!...

Hai tên đại hán kia không ngờ Vinh Hoa lại táo bạo đến thế, chúng nhất thời kinh hoảng đứng ngăn người ra giây lát rồi đang định đuổi theo Vinh Hoa, ngờ đâu ông già nọ vừa kêu la vừa giờ tay ra chụp lấy áo của một tên.

Đại hán ấy lo âu vô cùng, vội quát lớn:

- Người muốn chết phải không? Nói xong, y liền giờ chưởng bỏ lên đầu của ông già nọ một cái.

Một bóng người nhanh như điện chớp phi thân nhảy tới, giờ chưởng lên gạt tay của tên đại hán nọ và giận dữ quát mắng:

- Bọn chuột nhắt ở đâu mà dám tới cửa Phật đất thiêng này mà hành hung như vậy? Đại hán nọ cảm thấy chưởng lực của đối phương mạnh khôn tả nên y không dám đánh ông già nọ nữa, vội nhảy sang bên bày thước để tránh né nhưng cái bóng nọ nhanh như gió đuổi theo tới. Lúc ấy đại hán kia mới trông thấy rõ người đó tuổi trạc trung niên, mặt vuông mắt hổ.

Hai đại hán nọ xông lại rút đao tấn công người nọ luôn.

Người nọ trầm giọng quát tiếp:

- Cuồng đồ táo gan thật! Có mau thức thủ chịu trối ngay không? Bọn phi đồ đã nhận ra người đó võ công tuy không cao siêu cho lắm nhưng chưởng thức rất lạ và như bóng theo hình cứ tấn công hoài khiến chúng không sao đảo tẩu được nên chúng lo âu khôn tả.

Còn ông già vẫn kêu la cầu cứu hoài, các hương khách ở trọ trong chùa và các hòa thượng nghe tiếng đều chạy cả ra ngoài cửa chùa, quây lấy ông già hỏi thăm.

Trận đấu của ba người rất kịch liệt, người trung niên nọ bỗng giờ tay trái lên gạt thanh đao của địch sang bên rồi giờ hữu chưởng nhắm ngực của tên phi đồ áo đen chụp luôn.

Đồng thời y giờ chân lên đá vào đùi tên phi đồ thứ hai.

Chỉ nghe thấy bộp một tiếng, chưởng của y đã đánh trúng vào vai tên phi đồ áo đen, tên ấy chỉ la lên một tiếng thật lớn rồi ngã ngay xuống mặt đất.

Còn tên phi đồ kia thấy vậy vội quay mình đảo tẩu luôn.

Người trung niên vội nhặt con dao lên, dí mũi dao vào cổ họng tên mặc áo đen rồi lớn tiếng hỏi:

- Kẻ cướp cô nương kia là ai? Nhà y ở đâu? Muốn sống thì mau nói thật cho ta hay! Đang lúc ấy bỗng có một lão hòa thượng râu bạc phơ đi tới gần, chấp tay chào và xen lời nói:

- Thí chủ qua đường thấy sự bất bình ra tay trợ giúp, lòng nghĩa hiệp của thí chủ khiến lão tăng quý phục vô cùng nhưng cũng vì thế mà tiểu hiệp đã mang họa vào thân rồi đây! Chàng trung niên nọ nghe nói ngăn người ra đáp:

- Tại hạ không tin! Lão hòa thượng thờ dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Tên cướp thiếu nữ đi khi nãy chính là Hoa Thái Tuế Bào Vinh Hoa đấy, những thiếu nữ ở quanh đây hơi có nhan sắc một chút vô phúc mà để cho y trông thấy thì không sao tránh khỏi bị y dâm ô. Cha y là Thất Tinh Song Câu Bào Húc, tướng giặc độc bá một phương, liên kết với quan phủ ở nơi đây rất thân mật, vì vậy dân chúng ở địa phương này sợ y hơn là sợ hổ, không ai làm gì nổi y đâu! Thí chủ chỉ có một thân một mình thôi thì không sao chống chọi được y đâu! Theo ý của lão thì thí chủ hãy rời bỏ nơi đây đi ngay đi! Người trung niên ấy tròn tròn xoe đôi mắt, cười như điên như khùng đáp:

- Không ngờ lại có câu chuyện như thế này! Tại hạ cứ ở lại đây can thiệp vào việc này một phen.

Nói tới đó, y lại dí dao vào cổ tên phi đồ nọ quát tiếp:

- Nói mau! Bào Húc hiện giờ ở đâu? Tên phi đồ nọ tuy xưa nay rất ngang tàng nhưng lúc này y đã ngoan ngoãn như một con cừu, sợ hãi đáp:

- Bào lão gia nhà ở Thất Tinh Trang, trên bờ sông bên phía nam.

Lão hòa thượng thấy đại hán trung niên kia không nghe theo lời khuyên bảo của mình, liền lắc đầu một cái và nói tiếp:

- Trung ngôn nghịch nhĩ! Lão tăng đành chịu vậy chứ biết nói sao hơn nữa bây giờ? Đại hán trung niên kia làm như không nghe thấy gì hết, thuận tay giết chết tên phi đồ nọ rồi ngẩng mặt lên trời rú một tiếng thật dài.

Tiếng rú đó vừa thanh thót vừa đi xa và mãi không ngớt.

Bỗng đằng xa cũng có một tiếng kêu rú như vậy vọng tới và hình như có rất nhiều người trả lời tiếng rú của y vậy! Ông già đi theo thiếu nữ liền tới gần đại hán ấy, quỳ xuống van lơn nhờ đại hán cứu thiếu nữ kia thoát nạn.

Đại hán trung niên đỡ ông già nọ dậy an ủi một hồi và hỏi lai lịch của ông ta với thiếu nữ.

Ông già ấy vừa khóc lóc vừa kể lễ thì đã có bảy tám người ở đằng xa chạy tới ri tai đại hán trung niên kia nói một hồi, rồi đại hán nọ dắt tay ông già và dẫn tám chín người nọ đi luôn.

Thất Tinh Trang lớn rộng, bên trong nóc nhà dựng lên san sát và đình đài không biết bao nhiêu mà kể. Nóc nhà này liền nóc nọ, không sao đếm xuể được.

Không hiểu tại sao tối hôm đó, Thất Tinh Trang lại không có đèn đóm gì cả, bốn bề tối om như mực, bên ngoài son trang bỗng có tiếng kêu rú chọc tai và liên miên bất tuyệt không khác gì tiếng ma khóc hoặc sải lang rú, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hoàng hãi sợ.

Lúc ấy Vinh Hoa đang ôm thiếu nữ vào lòng, y vốn là con ma hiểu sắc, thật dễ tới miệng khi nào y lại chịu dễ yên cho? Tha hồ thiếu nữ nọ van lơn khóc lóc nhưng khi đã bị Vinh Hoa phá trình rồi thì nằng lại thấy khoan khoái và âu yếm tên nọ vô cùng, hai người cứ thì thầm nhỏ to bên gối hoài...

Tà Vinh, tên đại hán còn sống sót chạy về báo động. Vinh Hoa chỉ cười thôi rồi căn dặn các tay cao thủ ở trong nhà rằng hễ có ai xâm nhập vào trong nhà cứ việc giết chết đừng có tha! Đêm hôm đó đã qua, không thấy ai tới xâm phạm son trang cả, chỉ nghe thấy tiếng hú kêu liên tiếp rất khả nghi thôi. Lúc ấy, Bào Húc đi vắng chưa về nên không biết chuyện nhưng trong son trang đột nhiên phát hiện ba cái xác không đầu đều là những võ sư có võ công rất cao siêu. Vinh Hoa kinh hãi vô cùng liền sai người ra bên ngoài dò xét xem có người nào khả nghi quanh quẩn ở ngoài trang hay không? Lại qua một ngày nữa, không có chuyện gì xảy ra cả. Tối hôm đó trong Thất Tinh Trang như gặp đại địch, nghiêm nghị chuẩn bị.

Lúc ấy đã là canh hai, đột nhiên ngoài trang có tiếng rú kêu chọc tai vọng tới, trong trang liền có mười mấy người chạy thẳng về phía đông nam, thân pháp của mười mấy người ấy nhanh nhẹn vô cùng, chỉ thoáng trông cũng biết ngay là những cao thủ trên giang hồ, võ công rất trác tuyệt.

Trên một cái đồi ở về phía đông nam có một ông già cao lớn vạm vỡ, mắt điều hâu, mũi chim kết, phía sau có ba người áo đen trông mặt rất âm trầm đang đứng yên đó. Ông già to lớn bỗng rú lên một tiếng thật dài, tiếng rú vọng đi khắp tứ phía.

Mười mấy tên cao thủ của Thất Tinh Trang nghe thấy tiếng rú kêu ấy mới biết kẻ địch đang ở trên đồi liền phi thân tới, một người trong bọn lớn tiếng quát hỏi:

- Người ở ngoài trang kêu rú như ma hú như thế làm chi? Ông già cao lớn tròn tròn hai mắt, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng sắc bén khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng. Mười mấy người của Thất Tinh Trang biết người đó không phải là tay tầm thường, liền ngấm ngấm phòng bị.

Ông già to lớn đột nhiên cười the the rồi nói:

- Lão phu ở đây kêu rú việc gì đến các ngươi nào, dù Bào Húc thân chinh tới đây cũng không cản trở nổi lão phu, các ngươi mau bước đi, đừng có khiến lão nổi giận nữa.

Người của Thất Tinh Trang nghe nói cả giận đáp:

- Thế ra ngươi đến đây là định sinh sự phải không? Ông già cao lớn cười nhạt một tiếng, vươn tay vươn ra nhanh như điện chớp tấn công luôn một chưởng nhưng khi chưởng đến lưng chừng thì y đột nhiên trầm tay xuống chộp cánh tay phải người nọ và dùng tay trái dí vào ngực người ấy. Người kia chỉ rú được lên một tiếng thảm khóc, mồm mũi tai rỉ máu ra chết luôn.

Hình như ông già ấy đã phải hung tin, rồi cùng ba người áo đen đứng ở phía xa đều nhảy xuống ra tay tấn công liên tiếp. Chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm khóc nổi lên từ phía mười mấy người của Thất Tinh Trang, chỉ có một người đào tẩu được thôi nhưng người đó đã bị thương rồi, còn mười mấy người đã bị ông già và ba người mặc áo đen giết chết.

Ông già cao lớn lại rú lên một tiếng thật dài, bốn phương cách đó không xa cũng có tiếng rú vọng theo. Thế là bọn giặc trong Thất Tinh Trang đều hoảng sợ vô cùng, không một người nào dám ra khỏi trang cả mà chỉ nghiêm ngặt phòng bị thôi.

Nói về Ô Phùng đi tìm con, cách ngoài xa mấy mươi dặm hay tin, giận dữ đem theo mười mấy tên đồng đảng tới cứu viện nhưng khi y đi đường bị bọn người áo đen cản trở liên tiếp, vì vậy y tới một cách chậm trễ như thế.

Bọn người áo đen bật mặt đi lại nhanh như gió, võ công lại rất cao siêu và chúng không tấn công thẳng lại chỉ ám hại ngầm thôi khiến Ô Phùng mệt vì chạy đi chạy lại tiếp ứng. Y tức giận chịu không nổi, nhất là nghe thấy con gái cưng bị Bào Vinh Hoa thâu làm nàng hầu, bị nhục nhã vô cùng. Y càng đến gần Giang Nam bao nhiêu càng nghe tin đồn ấy nhiều hơn và còn những tin khiến y hổ thẹn không dám lắng tai nghe nữa...

Lúc ấy, bên ngoài trống canh đã điểm canh tư nhưng trong Thất Tinh Trang lại hoảng sợ vô cùng, nghe tiếng rú kia lọt vào tai người nào người ấy đều sợ đến mất cả hồn vía.

Vinh Hoa ở trong nhà đứng ngồi không yên, về mặt âu sầu, đi đi lại lại, mồm lẩm bẩm tự nói:

- Sao đến giờ này chưa thấy cha ta về tới, việc này có vẻ nguy tai lắm.

Bỗng cửa màn ở trong phòng trong mở lên, thiếu nữ bị y cướp từ từ bước ra, mặt có vẻ oán hận.

Vinh Hoa thấy vậy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi:

- Sao cô nương ra đây làm chi? Thiếu nữ gượng cười và nói:

- Đó là sự báo ứng gian dâm vợ con người của công tử, tuy thiếp gặp công tử thật lòng yêu đương nên thiếp mới phải ra đây nói rõ sự thật để công tử biết mà đối phó.

Vinh Hoa cả kinh hỏi lại:

- Cô nương nói như thế là nghĩa lý gì? Thiếu nữ nhìn y một cái rồi hỏi lại:

- Công tử có biết thiếp là ai không? Vinh Hoa nghe qua mới biết nàng ta nói như vậy không phải là chuyện đùa, liền biến sắc mặt ngập ngừng hỏi:

- Cô nương ở đâu tới và qu tính danh là gì thế? Thiếu nữ đáp:

- Tôi họ Ô tên là Mộc Châu, là con gái của Ô Phùng và cha tôi đã khét tiếng hoàn vũ và có biệt hiệu là Thiên Khiết Cung Chủ đấy.

Vinh Hoa nghe nói mặt nhợt nhạt tựa như rớt xuống dưới vực thăm vậy, người run lẩy bẩy, mãi mãi không nói được nửa lời. Một lát sau, y mới lên tiếng hỏi tiếp:

- Lệnh tôn là cao nhân như vậy, võ công lại luyện tới mức thượng thừa, tại sao cô nương lại không biết một chút võ công nào hết?

- Mẹ tôi không cho tôi luyện võ.

- Lệnh tôn hiện giờ đang ở đâu? Cha tôi đi Giang Linh thăm bạn, sáng sớm hôm nay thế nào cũng trở về tới, hay tin này ông ta sẽ đến đây liền, lúc ấy tính mạng của công tử sẽ khó mà bảo tồn được.

Vinh Hoa nghe nói mồ hôi lạnh toát ra như mưa, rồi y lại hỏi tiếp:

- Những tiếng rú ngoài trang kia là tiếng kêu của ai đấy?

- Đều là thù hạ của gia phụ.

Vinh Hoa ăn năn hối lỗi vô cùng, bỗng nghĩ ra một kế, vội chạy lại ôm chặt lấy thiếu nữ nọ, vừa cười vừa nói:

- Chúng ta là đôi vợ chồng âu yếm, khi nào hiền thê lại nhẫn tâm để cho tôi chết ở trong tay lệnh tôn hay sao?

- Ai thêm tin lời nói của công tử nào? Vinh Hoa liền quỳ xuống vái lạy trời đất thề thốt rất nặng.

Đang lúc ấy bỗng có một cái bóng người lướt vào, người ấy râu tóc bạc phơ, chính là Thất Tinh Song Câu Bào Húc.

Vừa vào tới nơi, Bào Húc đã quát lớn:

- Lại là nghiệp chướng, người gây nên đại họa phải không? Vinh Hoa thấy cha mình, hoảng sợ đến mất hết sắc mặt, vội quỳ xuống nói:

- Tội của con đáng chết lắm! Rồi y chỉ tay vào thiếu nữ và nói tiếp:

- Cô nương này chính là con gái của Thiên Khiết Cung Chủ Ô Phùng đấy, vì Ô cô nương chưa luyện tập võ công bao giờ nên con mới không biết mà bắt lầm cô ta về áp bức thành hôn, bằng không con đâu dám hồ đồ như thế. Bây giờ việc lầm lỡ đã trót rồi, mong cha nghĩ cách cứu con với.

Thiếu nữ kia mặt đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, vội vào trong nhà ngay.

Bào Húc mặt nhợt nhạt như kẻ chết trôi, trong lòng nóng như thiêu và y nhận thấy Vĩnh Hoa nói rất đúng, đằng nào cũng vậy sự lầm lỗi qua rồi, dù có giết chết y đi cũng vô ích thôi. Cho nên lão trang chủ dậm chân một cái, lắc đầu thờ dài liên tiếp. Y là một tướng giặc độc bá một phương, tai mắt của y rất tinh thông, đã sớm phong thanh Ô Phùng liên kết với Tĩnh Bình rồi nhưng cái tin con gái cưng của Ô Phùng bị mất tích thì y không hay biết gì hết.

Bỗng một đại hán mặc áo đen vội vàng chạy vào thưa rằng:

- Thưa Trang chủ, hiện giờ Ô Phùng đang ở ngoài cửa trang, đòi Trang chủ ra ngay trả lời.

Bào Húc nghe nói hoảng sợ vô cùng, vội quát bảo Vĩnh Hoa rằng:

- Nghiệp chương có mau theo cha ra yết kiến Ô tiên bối không? Còn sự sống chết ra sao phải xem số mi hên xui như thế nào? Nói xong, y dắt Vĩnh Hoa đi luôn.

Khi ra tới ngoài cửa trang, hai cha con đã thấy Ô Phùng mặt lạnh lùng với mười mấy tay cao thủ sát khí đằng đằng. Bào Húc vội tiến lên cúi mình vái chào, mỉm cười nói:

- Tại hạ Bào Húc không biết Ô tiên bối giá lâm tề trang mà chậm trễ nghênh đón, mong tiên bối lượng thứ cho.

Ô Phùng cười khi một tiếng, mặt lộ sát khí đáp:

- Nghiệp tử của ngươi, Bào Vĩnh Hoa đâu, mau gọi y ra đây yết kiến lão phu.

Bào Húc hoảng sợ, vội quay đầu lại quát bảo:

- Nghiệp chương có mau lại yết kiến lão tiên bối chịu tội không? Vĩnh Hoa hãi sợ vô cùng, vội quỳ phục xuống đất nói:

- Lệnh ái được tiểu bối tiếp đãi tử tế, đang ở trong trang và chưa hề có điều gì thất lễ cả.

Ô Phùng lạnh lùng nhìn Vĩnh Hoa một cái và nói tiếp:

- Nếu vậy thì hay lắm, mau dẫn lão phu vào gặp tiểu nữ. Nếu lời nói của ngươi không đúng sự thật thì đêm nay lão phu sẽ dùng máu rửa sạch Thất Tinh Trang này cho mà xem.

Bào Húc nghe nói rùng mình hoảng sợ và ngấm ngầm nghĩ ra một kế để đối phó.

Vĩnh Hoa dẫn Ô Phùng tới trước cửa phòng của Ngọc Châu, liền lớn tiếng gọi:

- Ô cô nương, lệnh tôn đã tới, xin mời cô nương ra đây tương kiến.

Ngờ đâu y gọi luôn mấy tiếng mà trong phòng không có ai ra trả lời hết.

Vĩnh Hoa hoảng sợ mặt biến sắc.

Ô Phùng thấy vậy, cười nhạt mấy tiếng rồi hỏi:

- Ái nữ của lão phu đâu? Vĩnh Hoa vội chạy vào trong phòng, thấy bên trong không có một bóng người nào cả, lúc này y hoảng sợ đến mất cả hồn vía.

Ô Phùng biến sắc mặt quát lớn:

- Tiểu bối giỏi thật, dám lừa dối lão phu.

Y giờ nắm ngón tay ra nhanh như điện chớp chớp luôn vào lưng Vĩnh Hoa, ngón tay y đâm sâu vào da thịt, vào xương của tên nọ.

Vĩnh Hoa cảm thấy đau buốt tận tim phổi, liền rú lên một tiếng thảm khóc. Bào Húc thấy vậy cũng biến sắc mặt, vội quay mình đi ra luôn. Khi ra tới bên ngoài, y liền lớn tiếng quát mắng:

- Ô Phùng, Thất Tinh Trang này không phải là chỗ để cho các ngươi đến tận cửa hà hiếp như thế đâu, nếu các ngươi muốn sống thì mau thúc thủ chịu trời đi.

Ô Phùng liền cười ha hả đáp:

- Đừng nói Thất Tinh Trang nhỏ nhỏ này, dù có là núi đao hay rừng kiếm, lão phu cũng phạt thành bình địa. Có phải ngươi không muốn cứu lấy tính mạng của nghiệp tử nữa hay sao? Nói xong y bóp mạnh tay một cái, những xương ở trên lưng của Vinh Hoa đều gãy hết, tên nọ kêu rú thảm khóc được mấy tiếng thì máu đã học ra mồm mũi và chết liền.

Đột nhiên, có vô số hỏa tiễn bắn vào trong phòng, hề thấy gió là bốc cháy liền. Chỉ trong giây lát, trong phòng ấy đã biến thành biển lửa.

Ô Phùng không ngờ Bảo Húc lại có độc kế ấy, y với mười mấy tên đảng đội liền múa chưởng tấn công tới tấp, tiếng gió kêu vù vù ngay. Ngờ đâu, lửa càng gặp gió càng cháy to, Ô Phùng các người bị cháy xém cả râu tóc, quần áo. Chúng vội xông ra ngoài phòng, ngoài nhà lại có những mũi tên độc bắn tới như mưa. Ô Phùng thấy vậy tức giận khôn tả, mang theo chín con bò cạp độc, liền phóng ra hết. Y thấy Bảo Húc đứng ở xa mười mấy trượng chỉ huy các thủ hạ bên trong liền kêu hừ một tiếng rồi nhanh như điện chớp xông tới.

Bảo Húc vừa trông thấy Ô Phùng đã vội múa song câu tấn công tới nhưng y đột nhiên thấy sau lưng bị đau nhức, liền kinh hãi la lớn một tiếng.

Nhân dịp đó, Ô Phùng đã tới gần gờ song chưởng chop lấy hai chân của y gờ lên cao xé mạnh một cái. Bảo Húc chỉ rú lên một tiếng thảm khóc, người đã bị Ô Phùng xé ra làm hai mảnh.

Chín con bò cạp độc bay ra chỉ trong giây lát đã cắn cho già nửa số cao thủ của Thất Tinh Trang té ngã. Còn các người khác thấy tình thế bất lợi như vậy đều cầm đầu ụt té chạy hết.

Lúc ấy, trong Thất Tinh Trang không có người cứu chữa nữa nên ngọn lửa càng bốc lên càng cao.

Ô Phùng tung mình nhảy lại chop một tên chưa kịp đào tẩu, tên đó lớn tiếng van lơn hoài. Ô Phùng liền trầm giọng quát hỏi:

- Ngươi có thấy ái nữ của lão phu không?

- Bị Thiếu trang chủ bắt cóc rồi bị ép thành hôn nhưng không hiểu tại sao bị mất tích như thế? Ô Phùng nghe thấy tên nọ nói như vậy, ngăn người ra bụng bảo dạ rằng: "Hay là Châu nhi đã thất thân cho tên khốn nạn kia nên nó hổ thẹn ẩn núp một nơi không dám ra gặp ta nữa, nhưng ngọn lửa này sẽ giết hại nó cũng chưa biết chừng." Đột nhiên, có một thân hình nhanh nhẹn nhảy xuống, người này là một ông già cao lớn, mắt ó, mũi chim kệt. Y đã nhận ra là Toàn Phong Thủ Trà Độn, liền ngạc nhiên vô cùng.

Trà Độn vừa chấp tay chào vừa cười nói:

- Khúc sơn chủ không yên tâm cho nên mới sai tại hạ đem nhiều người tới nhưng không biết Ô tiên bối đã cứu được lệnh ái chưa.

Ô Phùng râu rí đáp:

- Khi lão tới đây, không ngờ suốt dọc đường gặp rất nhiều người áo đen bịt mặt nhảy ra cản trở cho nên mới chậm trễ như thế, ngờ đâu vì sự chậm trễ đó mà ái nữ của lão phu đã đi mất.

Nói tới đó, y ngần ngại không dám nói rõ về chuyện con gái mình vì hổ thẹn quá mà tự tử rồi cũng nên.

Trà Độn tỏ vẻ kinh hãi hỏi:

- Sao, Ô tiên bối cũng gặp những người áo đen bịt mặt cản trở ư? Trong khi đi đường, bọn tại hạ các người cũng gặp bọn áo đen bịt mặt quá nhiều, bọn thủ bối đáng ghét thật, cứ tấn công lên lút như vậy và hành tung của chúng lại phiêu hốt như gió.

Ô Phùng trong lòng nóng nảy không yên, không muốn nhắc nhở đến chuyện này nên đưa mắt nhìn Trà Độn một cái, rồi lạnh lùng hỏi:

- Sao chỉ có một mình Trà lão sư tới ư? Trà Độn ồ một tiếng rồi đáp:

- Những người kia theo sau sắp tới nơi ngay, tại hạ xa xa trông thấy Thất Tinh Trang lửa bốc chọc trời cho nên mới phải tới đây trước.

Nói xong đã có rất nhiều bóng người nhảy tới. Một đại hán mặc trang phục màu đen, người gầy gò nhỏ bé thưa với Trà Độn rằng:

- Thuộc hạ dưới đường gặp ba hòa thượng ngồi dưới đất nghỉ, trong đó có một hòa thượng cống một thiếu nữ tuyệt sắc hiện đang chạy về phía tây nam, thuộc hạ mới sinh nghi nhưng Sơn chủ đã ra lệnh ở giữa đường không được sinh sự cho nên không dám hỏi họ.

Ô Phùng vội hỏi:

- Hình dáng thiếu nữ như thế nào? Người gầy gò liền đem hình dáng và trang phục của thiếu nữ kể lại cho Ô Phùng nghe.

Ô Phùng thấy tả đúng hình dáng của Ngọc Châu thì mừng rỡ vô cùng, vội nói:

- Chính là con gái của lão phu rồi.

Nói tới đó, y quay lại bảo Trà Độn rằng:

- Chúng ta mau đuổi theo đi! Trà Độn đáp:

- Theo ngu kiến của tại hạ thì chúng ta nên chia làm hai bọn đuổi theo, mỗi bọn đi một đường rồi gặp nhau ở ngay chính phía tây nam, như vậy chu đáo hơn.

Ô Phùng nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Ý kiến của Trà lão sư cũng có lý.

Thế rồi Ô Phùng với thuộc hạ đuổi theo thẳng về phía tây nam còn bọn Trà Độn thì đi về phía chính diện.

-oOo-

Tất cả mọi việc xảy ra đó đều là do Lạc Thiên lập quỷ kế, thiếu nữ bị Vinh Hoa bắt cóc đó không phải Ô Ngọc Chân mà là một kỹ nữ mướn ở nơi khác về để dụ Vinh Hoa vào tròng.

Lúc Ô Phùng theo Vinh Hoa vào trong Thất Tinh Trang thì Ngọc Châu giả hiệu đã được Trà Độn dắt ra ngoài rồi.

Những người áo đen bịt mặt mà Ô Phùng lẫn Trà Độn gặp giữa đường cũng là quỷ kế của Lạc Thiên muốn làm cho họ bị cản trở.

Hãy nói Tinh Bình rất kính trọng tài ba của Lạc Thiên, dẫn y đi gặp các thuộc hạ. Ba tháng liền, y đã đưa lạc Thiên đi xem hết mọi sự bố trí trong núi nhưng không hề thổ lộ đến trận A Tu La gì cả.

Lạc Thiên biết Tinh Bình hãy còn hoài nghi ngờ mình, nếu đối với mình cũng vậy cho nên y càng cẩn thận thêm, rất ít ăn nói và lúc nào cũng khiêm tốn hết sức.

Khi về đến mật thất, Tinh Bình mỉm cười nói:

- Lão rất mừng rỡ được hiền đệ trợ giúp cho như vậy, trong hai tháng trời nữa lão cần tham luyện một môn võ công nên không thể để cho những sự việc bên ngoài quấy nhiễu mình được.

Nói tới đó y lại nói sang chuyện khác rồi từ biệt đi luôn.

Lạc Thiên đoán thế nào Tinh Bình cũng ngấm ngầm dò xét cử chỉ của mình nên mấy ngày liền y không ra khỏi cửa phòng một bước, suốt ngày chỉ ngâm thơ uống rượu thôi.

Một chiều nọ, Lạc Thiên đang ngâm nga thì bỗng nghe thấy Tinh Bình ở ngoài cửa sổ lớn tiếng cười và nói:

- Nghe nói Hạ hiền đệ mấy ngày hôm nay cứ ở trong phòng hoài không sợ buồn bức hay sao? Lạc Thiên vội đứng dậy nghênh đón, lớn tiếng cười và đáp:

- Việc gì cũng đã có Sơn chủ xếp đặt đầu vào đấy, tại hạ cứ theo đó mà thi hành nên tại hạ mới được an nhàn như vậy.

Nói xong y nhìn Tinh Bình một cái và nói tiếp:

- Sơn chủ đã luyện thành công môn võ công kia chưa? Tinh Bình mỉm cười lắc đầu đáp:

- Chưa, mãi mới được rồi giây lát nên đến đây để thăm Hạ hiền đệ.

Nói xong bên ngoài phòng bỗng có tiếng người thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, Tuyết Liên Giáo chủ Vệ Phi Long bái sơn cầu kiến, hiện ở ngoài núi, xin Sơn chủ định đoạt.

Tinh Bình đáp:

- Biết rồi, để Hạ đàn chủ ra nghênh đón.

Lạc Thiên cau mày lại đáp:

- Sao y lại đến đây xin nhập với Sơn chủ? Tinh Bình ngăn người ra và hỏi lại:

- Thế ra Hạ hiền đệ quen biết Vệ Phi Long ấy à?

- Không quen biết nhưng nghe nói người này ám sát sư phụ, giết anh, tâm thuật không được đoan chính cho lắm, Sơn chủ phải đề phòng mới được.

- Việc này lão đã phong thanh từ lâu rồi, Hạ hiền đệ cứ việc ra nghênh đón đi, làm cho y mất tính kiêu ngạo trước và cảnh cáo y không được phản trắc.

Lạc Thiên mỉm cười đứng dậy đi ra luôn nhưng chưa ra khỏi cửa phòng hình như y nghĩ đến một việc gì, vội quay đầu lại nói:

- Tại hạ suýt quên việc này chưa thưa cùng Sơn chủ hay, hôm qua La Cao mật báo cho tại hạ hay, nghe nói những nhân vật hắc đạo gần đây về đầu hàng Sơn chủ có hành vi lên lút. Hình như chúng muốn dò thám những sự bí ẩn của bốn sơn vậy.

- Hạ hiền đệ nếu thấy tên nào khả nghi cứ việc xử tử ngay.

- Việc này tại hạ là khách thì không tiện thi hành những việc đó, thôi để tại hạ giao lại cho Hình đường vậy.

- Hiền đệ đã có Diêm Vương Lệnh thì hiền đệ muốn làm gì thì làm chứ không nên khiêm tốn.

Lạc Thiên vâng lời, quay mình đi luôn.

Vệ Phi Long với mấy chục người phi ngựa tới sơn khẩu đã có hai hàng đại hán bông đao đứng nghênh đón.

Phi Long ngẩng đầu lên thấy dãy núi cao chọc trời, chỉ có một con đường vào được mà thôi. Thật là một người canh gác, muôn người cũng không sao vào nổi nên y kính hãi thâm và lớn tiếng nói:

- Phiền các anh em vào thông báo hộ, bảo Tuyệt Liên Giáo Chủ Vệ Phi Long đến cầu kiến Sơn chủ.

Một đại hán liền chạy vào sơn khẩu, giấy lát sau ra trả lời rằng:

- Sơn chủ đi vắng, do Hạ đàn chủ nghênh đón, xin Giáo chủ đợi giấy lát.

Vệ Phi Long đợi chờ mãi không thấy Lạc Thiên ra nghênh đón, tức giận vô cùng, lạnh lùng nói:

- Hừ, một tên tiểu Đàn chủ mà cũng làm bộ làm tịch như vậy.

Một tên đại hán áo xanh của bên Đại Lượng nghe Vệ Phi Long nói như thế liền tròn mắt lên, trầm giọng đáp:

- Vệ giáo chủ không nên khinh thị Hạ đàn chủ, Đàn chủ là người tài hoa cái thế, võ công trác tuyệt. Sơn chủ cũng phải tin cậy ông ta như tay phải, tay trái nên ai cũng phải phục tùng ông. Vệ giáo chủ nên kính trọng ông ta phần nào, như vậy sẽ có ích lợi cho Giáo chủ đây.

Phi Long nghe nói càng tức giận thêm, đang định nổi khùng nhưng nghĩ lại mình là tôn trưởng một môn phái, hà tất phải giận một tên tiểu bối vô danh như thế, cho nên y chỉ cười nhạt một tiếng rồi ngẩng mặt lên nhìn trời xanh.

Bỗng chỗ sơn khẩu có tiếng vó ngựa vọng tới rất nhộn nhịp. Phi Long liền thấy mấy chục người ngựa phi tới, người đi sau trông rất hung ác, bộ mặt vừa xấu xí vừa lạnh lùng, trên trán lại có một vết sẹo rộng chừng ba ngón tay, đôi người lông lánh tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi. Vừa ra tới nơi, người đó phi ngựa tới lạnh lùng hỏi:

- Vị nào là Vệ Phi Long, Vệ lão sư thế? Phi Long thấy người ấy không những táo bạo, không gọi mình là Giáo chủ, như vậy là có ý khinh khi. Ông ta tức giận vô cùng, trầm giọng đáp:

- Bốn Giáo chủ đây, người là ai?

- Lão phu họ Hạ, phong thanh Giáo chủ có cánh tay vàng vô địch trời Nam Hạ, mỗ đã muốn được quen biết. Giáo chủ có định chỉ giáo cho hay không?

- Không dám, chúng ta nên thân mật với nhau thì hơn.

Nói xong, y giờ tay phải ra nắm lấy tay của Lạc Thiên nhưng thân pháp của Lạc Thiên rất kỳ ảo, chỉ né người một cái đã tránh được liền, trái lại y còn đưa hữu chưởng ra nắm lấy bàn tay của Phi Long. Chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng, chưởng của hai người nắm vào nhau và ai nấy ngấm ngấm vận chân lực xem ai mạnh ai yếu.

Lạc Thiên vừa cười vừa đáp:

- Không dám.

Phi Long thấy vậy mặt biến sắc, năm ngón tay như gãy.

Lạc Thiên cả cười bỗng buông tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mượn Dao Giết Người Thanh Âm Tĩnh Thổ

Vệ Phi Long mặt hơi biến sắc, liền hít một hơi mạnh, bụng bảo dạ: "Quả nhiên lời đồn ở Giang Nam không sai chút nào, Tĩnh Bình là người là người có đại chí định làm bá chủ của võ lâm, những thủ hạ của y đều là những quái kiệt trứ danh trong giang hồ, chỉ một Đàn chủ nho nhỏ mà đã có tài ba như vậy rồi, quả thật không phải tay tầm thường! Ta không nên khinh thường y." Nghĩ như vậy liền thay đổi nét mặt, tỏ vẻ kính ngưỡng, chấp tay chào và nói:

- Hiền Đàn chủ võ công trác tuyệt, anh em rất lấy làm khâm phục, sau này chúng ta còn dịp gần gũi nhau.

Nói xong y lớn tiếng cười, khiến ai nấy đứng cạnh đó đều váng tai.

Lạc Thiên mỉm cười nói:

- Không dám! Giáo chủ võ công cao siêu hơn người, tại hạ chỉ là một đàn chủ nho nhỏ, tài sơ học kém, làm người ai cũng đều có sự khiếm khuyết, mong Giáo chủ chỉ giáo cho luôn luôn, tại hạ rất lấy làm cảm ơn vô cùng.

Phi Long nghe nói mặt đỏ bừng, cười gằn mấy tiếng rồi đáp:

- Đâu dám, đâu dám..

Hai bên quần hào đều là người thông minh, biết hai người đang so tài ngầm với nhau mà Phi Long đã bị thất bại trầm trọng, bằng không khi nào lúc trước lại kiêu ngạo mà lúc sau lại cung kính như thế.

Đại Lượng quần tà vì thấy Lạc Thiên là người tân tiến, chỉ đôi ba lời đã biết Tĩnh Bình rất thân tín với vị Đàn chủ này và chúng nghe nói vị Đàn chủ này chỉ nhờ có mồm mép khéo léo mà được Tĩnh Bình tin cậy như vậy nên chúng đối với Lạc Thiên có vẻ khi thị là thế, sau thấy Phi Long đã bị thất bại ngầm, liền thay đổi giọng nói, chúng mới kính phục Lạc Thiên quả thật có tài ba ngầm.

Chúng lại thấy Lạc Thiên chấp tay mỉm cười, nói tiếp:

- Vệ giáo chủ từ xa tới là giai khách, tại hạ đã dặn bảo hạ thuộc sửa soạn sẵn tiệc rượu để tẩy trần, xin mời Giáo chủ lên ngựa.

Phi Long cả cười đáp:

- Mời ngài lên ngựa, chúng ta cùng lên ngựa một lúc đi.

Lạc Thiên khiêm tốn mãi từ chối không được, đành phải lên ngựa cùng với Phi Long, cả hai cùng quát roi phóng ngựa đi luôn.

Lúc ấy trời đã hoàng hôn, có hai người cưỡi ngựa sát cánh nhau ở trên mỏm núi, hai người đó chính là Phi Long, Lạc Thiên vừa đi vừa xem tình thế của Đại Lượng, Lạc Thiên đưa tay chỉ điểm cho Phi Long hay, phía sau hai người có ba đại hán áo gấm và sáu cao thủ Tuyệt Liên Giáo.

Phi Long liền lên tiếng hỏi:

- Hạ đàn chủ, phong thanh Khúc sơn chủ ở núi Đại Lượng này có bày một trận lớn tên là A Tu La Kiếm Trận, trận đó biến ảo khôn lường, sát cơ trùng phục, dù kẻ địch là tay thượng thặng của võ lâm vào tới đó cũng không sao thoát khỏi được. Không biết tin này thực hư ra sao? Lạc Thiên mỉm cười đáp:

- Nhiều khi lời đồn đại của giang hồ hay thất thiệt nhưng đại trận A Tu La quả thật là lợi hại, cho nên xin Giáo chủ ngăn bảo thuộc hạ chớ có tùy tiện đi lại, nhờ vào chỗ cấm địa, trận pháp phát động một cái là toi mạng liền, chứ không phải là chuyện chơi đâu.

Phi Long nghe nói hậm hực vô cùng, mồm lẩm bẩm đáp:

- Cảm ơn Đàn chủ đã chỉ điểm cho như vậy.

Đột nhiên Lạc Thiên rí tai Phi Long khẽ nói:

- Nghe nói Vệ giáo chủ kết thù kết oán với Điền Thu Giả phải không? Phi Long bỗng thấy Lạc Thiên làm ra vẻ thần bí như vậy không hiểu y có ý định gì, liền ngăn người ra giấy lát rồi trả lời rằng:

- Việc này ai ai cũng biết cả.

- Việc này tại hạ biết rõ lắm nhưng... nhưng...

Y cứ nói chữ nhưng hoài hình như không tiện nói ra vậy Phi Long ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Xin Hạ đàn chủ cho biết rõ nguyên nhân! Lạc Thiên tỏ vẻ khó xử ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Tại hạ không muốn hỏi đến chuyện tư của người, nhưng vừa rồi được thủ hạ báo cáo có mấy người định ám hại ngầm Giáo chủ.

Phi Long ngạc nhiên vô cùng vội hỏi tiếp:

- Ai thế? Chẳng lẽ là bọn người của Điện Thu Giả chăng? Chúng chỉ là cá trên thớt, Vệ mỗ có coi chúng ra gì đâu? Nhưng bây giờ chúng ở đây?
- Ở ngay bốn sơn, nhưng cũng chỉ mong những người đó không phải là Điện Thu Giả mà là những người khác, được Điện Thu Giả nhờ tới đây định âm mưu giết hại Vệ Giáo chủ.

Phi Long nghe nói mắt lộ hung quang cười nhạt hỏi tiếp:

- Hạ đàn chủ! Người đó là ai thế, đề Vệ mỗ đi kiểm y? Lạc Thiên khề thờ dài một tiếng rồi đáp:
- Vệ giáo chủ chớ có kích động như vậy! Việc này khiến tại hạ khó xử vô cùng, không biết Giáo chủ có nghe thấy cái tên Thiên Khiết Cung Chủ Ô Phùng không? Tất nhiên Phi Long phải biết cái tên Ô Phùng nên y biến sắc mặt ngay, hai mắt lộ vẻ nghi ngờ mà hỏi tiếp:
- Điện Thu Giả lại dám xúi giục Ô Phùng làm khó dễ Vệ mỗ ư? Hừ, Vệ Phi Long này có phải tay tầm thường đâu? Lạc Thiên thấy Phi Long tuy nói cứng như vậy, nhưng vẻ mặt đã hoảng sợ, biết y đã lọt vào trong của mình rồi, y mừng rỡ vô cùng nhưng vẫn không để lộ ra ngoài mặt, liền lắc đầu đáp:
- Không phải thế, hiện giờ Ô Phùng đã rời khỏi núi này đi xa rồi, nhưng vẫn còn khá nhiều cao thủ thuộc hạ của y ở lại đây, việc này do tại hạ nói ra, Giáo chủ nghe thấy đừng để chuyện này tiết lộ ra ngoài, phải cẩn thận đề phòng mới được! Nếu có điều gì sơ suất, bốn sơn sẽ bị tai ách và còn mang tiếng mượn dao giết người. Cổ nhân có câu "Đánh ngay dễ đỡ, đánh lén khó đề phòng".

Sự thật những lời nói của Lạc Thiên rất tâm thường, nhưng bên trong ý nghĩa rất sâu sắc, muốn to muốn nhỏ gì cũng được.

Phi Long lại hỏi tiếp:

- Hạ đàn chủ đã biết rõ như vậy sao không ra lệnh kiểm chế chúng?
- Tuy chúng có ý định như vậy nhưng chúng chưa gây nên sự thật, dù Sơn chủ có biết cũng phải làm ngo, huống hồ là tại hạ.
- Nếu chúng có ý khiêu khích thật thì Vệ mỗ nên đối phó ra sao, chẳng lẽ cứ chịu nhục mà để cho chúng hà hiếp hay sao?
- Thị phi phải trái sẽ có công luận, bốn sơn chỉ giữ thái độ tự nhiên, quyết không thất lễ với một bên nào và cũng không bênh vực ai cả.

Phi Long là người lão luyện giang hồ sao lại không hiểu được lời nói của Lạc Thiên, quý hồ không lời người của Đại Lương vào trông thi dù đối phương có công nhiên khiêu khích cũng chỉ đầu một trận quyết sống mái thì thôi.

Y chưa kịp trả lời thì Lạc Thiên đã nói tiếp:

- Nếu Vệ giáo chủ có lòng khoan dung thì cứ rời khỏi Đại Lương này đi! Hà... Vệ giáo chủ từ xa đến làm khách khiến tại hạ khó xử quá! Phi Long rất kiêu ngạo cười nhạt đáp:
- Hạ đàn chủ khỏi cần phải khó xử, Vệ mỗ không phải người nhút nhát.

Lạc Thiên thấy kể của mình đã thành công, trong lòng mừng thầm, vội hỏi tiếp:

- Vệ giáo chủ, đó chẳng qua là chuyện tại hạ nghe phong thanh trước đây thôi, cho nên được mật cáo này mong Giáo chủ chuẩn bị trước chứ chưa chắc chúng dám sinh sự ở bốn sơn đâu! Nói xong, y đưa mắt nhìn ra bên ngoài và nói tiếp:
- Trời sắp tối rồi, quý vị đi đường chắc cũng mệt mỏi lắm, xin mời quý vị vào Nghênh Tân quán nghỉ ngơi trước, đề tại hạ dẫn đường cho! Nói xong, y giơ tay ra hiệu ba tên đại hán áo gấm liền đi trước, mọi người lần lượt theo sau. Chỉ thoáng cái cả bọn đã mất dạng.

-oOo-

Dưới ngọn núi Lư Bình của dãy núi Đại Lương có một cái hồ rộng chừng ba bốn mẫu, nước hồ rất trong, giữa hồ có xây một thủy các, xung quanh hồ có mấy chục tòa nhà dùng để làm Chiêu Anh Tân Quán, thật là hùng vĩ tráng lệ vô cùng.

Phong cảnh nơi đó tuyệt đẹp, có núi có sông, ít nơi có thể sánh kịp.

Tối hôm đó đèn đuốc trong Nghênh Tân Quán sáng như ban ngày, tiếng âm nhạc du dương, tiếng ca hát của các thiếu nữ vọng đi bốn phương, trong hồ lại có mười mấy chiếc thuyền nhỏ bơi đi bơi lại.

Tầng thứ ba của Nghênh Tân Quán ở phía đông có năm người đang đứng ở dưới một cây hòe, năm người đó là Tuyết Liên Ngũ Sát, một tên trong bọn trông mặt rất rừng rợn, ngó nhìn xung quanh một cái rồi nói:

- Bên ngoài quán, Giáo chủ đã bố trí chòi canh ngầm, như vậy bọn người của Thiên Khiết Cung khó mà xâm nhập nổi, chúng ta phải cẩn thận tuần tiểu, như vậy mới chắc chắn.

Một tên thứ hai cười nhạt và đỡ lời:

- Không gì tốt bằng mình ra tay kiềm chế người trước, chỉ bằng chúng ta đi sang chỗ ở của Ô Phùng bên kia hồ do thám xem sao, nếu lời nói của Lạc Thiên là sự thật thì chúng ta ra tay hạ thủ trước và chém tận giết tuyệt mới thôi, rồi chúng ta cho thuốc hóa xác để diệt tích, sau này Ô Phùng có truy cứu đến việc này, chúng ta cứ thoái thác là không biết thì đã sao nào? Niên Hàm là người lớn tuổi nhất trong bọn khề nói:

- Giáo chủ cũng có ý định này rồi, nếu vậy chúng ta cứ việc thử xem.

Tuyệt Liên Ngũ Sát không muốn để cho người khác chú ý đến hành động của mình, cả năm thùng thình mà đi, vừa đi vừa chỉ trỏ, giả bộ như du ngoạn phong cảnh.

Lúc ấy tiếng ca hát vẫn véo von như thường, Nghênh Tân Quán của bọn Thiên Khiết Cung ở là một căn nhà hai tầng, bên trong đèn đuốc sáng choang, tiếng ca hát và nhậu nhẹt ồn ào cả một góc trời.

Ngũ Sát đi tới chỗ cách căn nhà đó khá xa, liền ngừng chân lại, bỗng thấy sau Nghinh Tân quán ấy có hai cái bóng đen ở trên mái nhà phi lên. Cả hai cùng nhảy xuống dưới đất rồi phi thân đi luôn.

Hình như hai người đó định chạy về phía bờ hồ ở bên trước mặt. Chúng chạy vào trong bụi cây ẩn nấp.

Ngũ Sát ngạc nhiên vô cùng, Niên Hàm vội nói:

- Chúng ta mau theo dõi, có lẽ hai tên này là thủ hạ của Ô Phùng.

Nói xong, y liền giờ khinh công tuyệt mức ra theo dõi hai người kia luôn.

Hình như hai người đó không biết là Ngũ Sát theo dõi, chúng đi tới một gốc cây cổ thụ, liền ngừng chân lại, khề nói chuyện với nhau rằng:

- Lão già họ Vệ đem hằng bốn năm mươi tên bộ hạ tới đây, tên nào tên ấy đều là cao thủ số một số hai của Tuyệt Liên Giáo, chúng ta hai người sợ khó mà hạ thủ được.

- Hừ! Sao chúng biết chúng ta có lòng định gây hấn với chúng? Nhưng không thấy chúng có phòng bị gì cả, có lẽ chúng ta có hy vọng thành công đấy.

- Tiếc thay đương gia của chúng ta lại đem hết bò cạp đi rồi, nếu để lại một con ở nhà có phải hay không. Chúng ta dùng con bò cạp độc giết hại chúng, thật là không lộ một chút hành tích nào cả.

- Nói suông vô ích, khỏi cần phải bò cạp độc, Khiết Vỹ Trâm cũng thế thôi, trúng phải kẻ địch cũng chết ngay.

- Phi Long giết cha hại huynh, bây giờ chính là y bị báo ứng đây, dù Thu Giả không nhờ vả chúng ta chủ trì công đạo, cũng phải ra tay giết y, huống hồ y lại dấn thân tới đây.

- Hãy khoan đã. Chúng ta giết hại y rất dễ, chỉ e làm liên lụy đến phái Đại Lượng thôi.

- Huynh cứ yên tâm. Khúc sơn chủ rất sợ đương gia của chúng ta. Nào, đi thôi.

Chỉ thấy hai người thấp thoáng một cái đã mất dạng liền.

Ngũ Sát nghe thấy rõ ràng, tức giận vô cùng, liền nhìn nhau một cái, đang định giờ khinh công ra đuổi theo thì bỗng trên không có mấy tiếng kêu hự vọng tới, hai cái bóng đen ở phía đằng trước lại tà tà xuyên qua, hình như có một tên nói rằng:

- Chúng có chuẩn bị. Chúng ta mau đào tẩu đi.

Hai cái bóng đen ấy, nhanh như điện chớp, quay trở lại, chạy mất dạng liền. Ngũ Sát thấy những chòi canh ngầm của bốn giáo đang loạn xạ. Niên Hàm liền lớn tiếng quát hỏi:

- Lý Quý, có chuyện gì xảy ra thế? Một đại hán vạm vỡ vâng dạ một tiếng rồi chạy như bay nhảy tới luôn và thưa rằng:

- Thưa Đường chủ. Không biết ai đã tấn công lên, có bảy tám anh em bị giết chết.

Niên Hàm biến sắc mặt, liền quát hỏi Tứ Sát rằng:

- Chúng đến tận cửa hà hiếp chúng ta như vậy thì chịu sao nổi. Lý Quý! Về báo cáo cho Giáo chủ hay, bảo bốn Đường chủ các người đã đi tìm bọn phi đồ rồi.

Ngũ Sát đi nhanh như sao sa, tiến thẳng tới Nghênh Tân Quán, nơi bọn thủ hạ của Ô Phùng đang ở. Lúc ấy, trong quán vừa có một người đi ra, thấy Ngũ Sát hung hăng như vậy, biết không phải là chuyện tầm thường, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Đứng lại, các người là ai? Niên Hàm cười nhạt một tiếng rồi giơ tay phải ra nhanh như điện chớp nhằm người đó tấn công luôn.

Người nọ vội giơ chưởng ra nghênh đón, nhưng Niên Hàm đã xoay cánh tay đánh trúng ngay vào bụng dưới của người đó một cái. Người ấy chỉ rú lên

được một tiếng rất thảm khốc rồi tắt thở chết tốt luôn.

Trong quán, nghe thấy tiếng kêu la ấy, mọi người đều giật mình kinh hãi. Chỉ trong nháy mắt đã có sáu người áo đen ở trên lầu phi thân xuống rồi.

Sáu người ấy thấy người của bọn chúng bị giết chết, tức giận vô cùng, ông già ngoài năm mươi, trên trán có một cái bướu, bước lên một bước, cười nhạt và nói:

- Các ngươi là cuồng đồ của Tuyệt Liên Giáo phải không? Các ngươi làm bộ làm tch đến tận cửa đã thương người, một Tuyệt Liên Giáo nho nhỏ như thế mà dám làm bộ làm tịch ngông cuồng như vậy. Nếu lão phu để cho các ngươi tiếp tục sống ở trên giang hồ thì trên võ lâm này không còn cái gì là công đạo nữa.

Nói xong, y giơ tay lên nhằm Ngũ Sát tấn công luôn, Thế công của y huyền ảo khôn tả.

Bên phi đồ của Thiên Khiết Cung cũng có diệu kế của Lạc Thiên xếp đặt trước, khiến chúng tin tưởng không nghi ngờ chút nào, ngày hôm nay lúc Vệ Phi Long tới Đại Lượng, Lạc Thiên đã ngầm ngầm sai bọn thân tín của Tinh Bình phao tin đi rằng: "Vệ Phi Long tới đây là ý định kiếm Ô Phùng trả thù đây, do Phi Thiên Thần Long Cung Tường nhờ y tới." Những người thân tín của Tinh Bình còn khuyên thuộc hạ của Ô Phùng cẩn thận đừng đi đâu hết, chờ Ô Phùng về đã rồi hãy tính chuyện sau.

Tại sao những lời lẽ xúi giục ấy lại làm cho môn hạ của Ô Phùng tin tưởng được như vậy.

Vì bên trong có mấy điểm nhân quả khiến chúng phải tin lời nói đó là thật, điều thứ nhất khi Ô Phùng đi cướp hai thanh bảo kiếm giả Thái A và Linh Qui đã thả nhiều bò cạp độc ra cắn chết rất nhiều người nên đã kết thù kết oán với Cung Tường và phái Nga Mi rồi.

Điều thứ hai xưa nay Vệ Phi Long với phái Nga Mi, Tam Nguyên Bang với Hắc Kỳ Hội đã cùng nhau uống máu ăn thề rồi, nhưng từ khi vây đánh Tổ Lan ở Vân Thương tiểu trạch, Tam Nguyên bang chủ Khương Huân Tô, Hắc Kỳ Hội Chủ Hồng Điểm Ngao bị cụt tay thảm bại rồi, thì Vệ Phi Long lại dẫn bộ hạ cao chạy xa bay cầu cứu với Thanh Thành Thập Cửu Hưng và hồi Hách Liên Yến Hầu tìm lại con gái cưng bị bắt cóc, nhưng vì vấn đề Cung Tường mà không sao tương trợ được.

Điểm cuối cùng là sau khi Hồng Điểm Ngao bị chặt cụt tay, chờ Lạc Dương đi rồi quay trở lại, liền ra tay cướp cánh tay cụt trên bờ sông, sau được Thế Vân thiền sư của Nga Mi trợ giúp nên mới chuộc lại cánh tay cụt ấy. Ngờ đâu, ở biên giới Tứ Xuyên và Giang Tây lại gặp Lạc Dương, thế là thuộc hạ của y bị giết sạch, nhưng giang hồ lại đồn đại là bị Ô Phùng chứ không phải là Lạc Dương.

Vì thế Ô Phùng đã trở nên một mối nguy hại lớn cho giang hồ, ai cũng muốn diệt y đi.

Vệ Phi Long vì thấy Thanh Thành Thập Cửu Hưng không chịu ra tay cứu giúp mình nên mới tới cầu cứu Tinh Bình và hận ghét Ô Phùng vô cùng.

Lạc Thiên lại thụ kế xúi giục Phi Long là người đã dám hành thích sư phụ giết hại anh thì việc gì y không dám làm, muốn đạt mục đích thì y không ngần ngại sử dụng thủ đoạn nào hết nhưng cần phải phòng bị y trước. Căn cứ vào lời xúi giục của Lạc Thiên thì không có vẻ gì là ly gián cả nên phe Ô Phùng mới tin là sự thật.

Lúc ấy, Tuyệt Liên Ngũ Sát công nhiên không sợ hãi gì cả dám ra tay đã thương người, thì chúng còn cần gì phải nói rõ lý do nữa nên xông lại tấn công ngay.

Một người đã ra tay thì năm người kia cũng xông lại ra tay luôn. Thế là cả sáu vây chặt Ngũ Sát, trận đấu đôi bên kịch liệt khôn tả.

Hai bên cùng là cao thủ đấu với nhau, chỉ sai một ly là đi một dặm. Tuyệt Liên Ngũ Sát bị thuộc hạ của Ô Phùng ra tay tấn công trước nên Ngũ Sát cứ phải chống đỡ hoài thôi, không sao phản công lại được.

Đột nhiên Ngũ Sát cảm thấy vô số phi châm ném trúng, vừa trúng vừa tê tái, khí huyết trong người rạo rực, lúc ấy chúng mới biết nguy tai vì bị ám khí bắn phải, nếu còn đấu tiếp thế nào cũng bị chết hết, cho nên cả năm cùng tung mình nhảy lên đào tẩu.

Nhưng sáu thủ hạ của Ô Phùng lại còn nhanh hơn chúng, như bóng theo với hình, múa chưởng nhằm ngực chúng tấn công luôn. Chỉ nghe mấy tiếng kêu hự, thân hình của Ngũ Sát bay tung lên trên không như năm cái điều đứt dây, rớt từ trên cao rớt xuống tắt thở chết tốt.

Lúc ấy Phi Long cũng vừa dẫn bộ hạ đuổi tới, thấy vậy liền cả giận quát mắng:

- Môn hạ của Ô Phùng ác độc thật, phải biết nợ máu thì dùng máu trả, khi nào lão phu chịu để cho các ngươi ngông cuồng như thế được.

Ông già trán có bướu ngắm nhìn Phi Long rồi cười the thé hai tiếng rất quái dị, rồi trả lời:

- Kẻ hành thích sư phụ, giết anh, bại hoại luân thường nghĩa đạo như vậy mà cũng dám trách bảo người thiên hạ là ngông cuồng.

Phi Long bị đối phương bêu xấu tức giận đến mặt đỏ bừng, cười nhạt hai tiếng, mặt lộ sát khí ngay.

Đột nhiên sáu thủ hạ của Ô Phùng đã giơ tay tấn công luôn, bộ hạ của Phi Long không kịp đề phòng, già nửa số bị đánh té ngã ngay tại chỗ. Ông già có bướu lại cười the thé tiếp:

- Khiết Vũ Trâm là một môn ám khí tuyệt độc của thiên hạ không có thuốc gì cứu chữa được, Phi Long ngươi chịu chết đi.

Phi Long có hai cánh tay đồng, bách độc không xâm nhập vào nổi nên y vội múa hai cánh tay đồng lên đánh rớt hết những mũi Khiết Vũ Trâm kia, thân hình và thủ pháp của y nhanh khôn tả, y thất thế mà bộ hạ đa số bị giết hại, không sao nhìn được, liền giơ cánh tay phải lên, đưa bàn tay về phía trước, cười khinh đáp:

- Người cũng nộp mạng cho ta đi.

Nói xong chưởng thế của y nhanh như điện chớp đã nhằm ông già có bướu tấn công luôn.

Ông già có bướu vội múa chưởng chống đỡ, mồm thì cười nhạt đáp:

- Chưa chắc...

Y vừa nói dứt thì chưởng của hai người đã đụng nhau kêu đến bộp một tiếng. Mọi người đã thấy ông già có bướu trên trán đã bị đẩy lùi năm bước, mặt biến sắc, hõn giận quát lớn một tiếng, phun máu tươi ngã ngựa người về phía sau chết tốt.

Năm người thủ hạ khác của Ô Phùng thấy đồng bạn bị giết thảm khốc như vậy đều quát tháo xông lại vây đánh Phi Long.

Phi Long không hổ thẹn là Giáo chủ của một giáo phái, thân hình nhanh như gió múa tít song chưởng nhằm các nơi yếu huyệt của năm người kia tấn công tới. Bỗng y tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, như một con đại bàng xòe cánh, hai cánh tay đồng bồi độc của y thật là thiên biến vạn hóa, nhằm đỉnh đầu của kẻ địch tấn công xuống như vũ bão.

Năm thủ hạ của Ô Phùng biết là nguy tai đến nơi muốn tránh nhưng đã muộn rồi, cả năm chỉ rú lên được vài tiếng thảm khốc. Thế là cả năm đều phun máu mồm máu mũi ra chết tốt.

Phi Long nhảy xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt lờ mờ, hiển nhiên y đã tổn rất nhiều công lực mới giết chết năm người kia, nhưng đã làm chấn động quần hùng ở các tân xá khác tới xem nhưng chúng chỉ khoanh tay đứng xem thôi chứ không ai thông cảm bọn thủ hạ của Ô Phùng cả, vì thường ngày chúng quá kiêu ngạo, không coi ai vào đâu cả.

Lạc Thiên cũng hay tin chạy tới, thấy vậy giậm chân, lắc đầu thờ dài.

Phi Long gượng cười hai tiếng và nói:

- Hạ đàn chủ khỏi phải lo âu như vậy, Ô Phùng lão tặc về, Vệ mỗ xin gánh vác hết việc này.

Lạc Thiên mỉm cười đáp:

- Vệ giáo chủ, xin chớ có khích động như vậy, bốn sơn quyết không khoanh tay không lý tới việc này, nói tóm lại việc lớn sẽ hóa thành nhỏ, việc nhỏ sẽ hóa thành không. Mời Giáo chủ hãy về tân xá thương lượng.

Nói xong, y bảo thủ hạ đem những xác chết đi chôn và những người bị thương thì mau cứu chữa cho ngay.

Phi Long ngơ ngác nhìn xung quanh một lượt, thấy thủ hạ tinh anh của mình chết hết chín mươi người như vậy liền thờ dài một tiếng và cùng Lạc Thiên đi luôn.

Kẻ mượn dao giết người ấy đã thanh trừ được mối tai họa ở cạnh vách của Tinh Bình, tuy Tinh Bình bảo bệ môn nghiên cứu kiếm pháp, bề ngoài không lý đến việc gì cả, nhưng sự thật lúc nào cũng có tai mắt báo cho y hay biết.

Tinh Bình hay tin cả mừng, khen ngợi tài ba của Lạc Thiên và còn tín nhiệm hơn trước nhiều. Nhưng có biết đâu Lạc Thiên có dụng ý khác, dù y là một tay tráo trở mà cũng không hay biết được.

Ngày nào Lạc Thiên cũng không quên kẻ thù lớn của mình là Vạn Đăng Long, nhân lúc đi tuần và bố trí lại Đại Lượng, y đã ngấm ngấm dò xét xem Vạn Đăng Long hóa thân thay hình đổi dạng ở trong núi Đại Lượng này là ai và con tin của Cái Bang trưởng lão Lâu Ung nữa.

Bảy ngày sau, gà mới gáy mặt trời còn chưa lên cao, gió lạnh thổi ào ào, dãy núi Đại Lượng không có một bóng người nào dám ra bên ngoài vì thời tiết quá lạnh, riêng có một mình Lạc Thiên xuất hiện trong bụi cây thông, đang khoanh tay thủng thẳng đi lại, trông vẻ rất ung dung, y tỏ vẻ lo âu, bụng bảo dạ: "Từ khi ta tới Đại Lượng đến giờ, ngoài nơi cấm địa của trận A Tu La ra, chỗ nào cũng lui tới cả mà sao không thấy tung tích của Vạn Đăng Long với Lâu Ung, chẳng lẽ Tinh Bình giấu hai người đó vào cấm địa A Tu La chăng?" Lạc Thiên thất vọng vô cùng, vì mục đích của y tới Đại Lượng chuyến này đã tổn bao nhiêu tâm huyết để lấy lòng Tinh Bình hầu tìm cho ra kẻ thù lớn. Mục đích chưa đạt, lòng buồn bức của y tựa như một hòn đá nặng đè lên khó chịu khôn tả.

Y đang thủng thẳng đi về phía trước thì có một tiếng khánh thánh thốt vọng vào tai, y kinh ngạc vô cùng liền lần mò về phía đó, liền thấy một ngôi chùa xây ở sau sườn núi tại trên đỉnh núi, nơi đây rất ẩn bí, nếu vừa rồi không nghe tiếng khánh thì y không thể nào biết được trên đây có một ngôi chùa như vậy. Y thấy ngôi chùa ấy xây toàn bằng gạch đỏ, bên ngoài có một bờ tường vây xung quanh, bên trong trồng toàn thông và trúc, y rảo bước đi vào. Thấy có một con đường nhỏ và dưới những cây thông cây trúc có trồng rất nhiều cây hoa màu sắc xanh đỏ trắng vàng.

Thỉnh thoảng có gió mát đưa lại những mùi thơm ngào ngạt.

Trong ba căn thiền phòng, cửa nẻo đều treo mảnh, nhưng vẫn còn mùi hương thơm ngào ngạt đưa ra, thỉnh thoảng lại có vài tiếng khánh vọng ra nữa.

Lạc Thiên ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Đại Lượng này là ở gác, đạo tặc hoành hành, sao lại có một ngôi chùa ở đây như thế? Thật đây là một hiện tượng lạ lùng hết sức! Không hiểu người trụ trì ở trong ngôi chùa này là ai?" Đột nhiên có tiếng quát tháo rất thánh thót vọng ra rằng:

- Đứng lại! Đây là Thanh Âm am, cảm người ngoài không được bước chân vào, người là một cuồng đồ nào mà lại dám xem thường nghiêm lệnh của Khúc sơn chủ như thế? Tiếp theo, mảnh trúc vén lên, một nữ ni trẻ tuổi trông mặt chưa đầy hai mươi, đôi người lông lánh, mũi dọc dừa, mồm nhỏ, khuôn mặt đẹp lạ lùng, chỉ tiếc thay sắc mặt nhợt nhạt như bị ốm nặng vừa mới khỏi vậy.

Lạc Thiên nghe nói liền ngăn người ra, nghiêm trang đáp:

- Tại hạ mới tới Đại Lượng không lâu, không biết Khúc sơn chủ đã có nghiêm lệnh như vậy, chỉ vì mãi xem phong cảnh và nghe thấy tiếng khánh nên mới bước vào am như vậy.

Nữ ni cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Khéo biện bạch thật! Bên cạnh con đường nhỏ có một miếng gỗ vuông, trên có đề cấm lệnh của Khúc sơn chủ, sao người lại nói dối là không trông thấy, rõ ràng người đã cố định tâm gì? Lạc Thiên ngạc nhiên vô cùng, vì vừa rồi mình mãi nhìn nên quên không để ý đến miếng gỗ vuông ấy, cho nên trong lòng ăn năn vô cùng nên chàng vừa cười vừa trả lời tiếp:

- Quả thật tại hạ chưa thấy yết thị trên miếng gỗ vuông ấy nhưng không biết tiểu sư phụ bảo tại hạ có dụng ý gì? Không biết dụng ý đó là thế nào, xin tiểu sư phụ nói cho hay! Nữ ni trẻ tuổi không biết trả lời như thế nào cho phải, ấp úng mãi không sao nói lên tiếng, chỉ lườm Lạc Thiên hai cái thôi.

Lúc ấy trong am lại có một nữ ni trẻ tuổi khác bước ra, nữ ni này trên mép có một nốt ruồi nho nhỏ, trông cũng đẹp vô cùng nhưng sắc mặt cũng nhợt nhạt như nữ ni kia, trên vai có đeo một thanh kiếm cổ. Nữ ni ra trước liền nói với nữ ni có nốt ruồi ở trên mép rằng:

- Sư tỷ! Tiểu muội thấy người này ăn nói ấp úng, thái độ khànghi, chắc không phải là người từ tế đâu? Chị em chúng ta ghi vào mặt y một dấu vết rồi đuổi y đi.

Lạc Thiên làm như không nghe thấy nữ ni nọ nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng, rồi hỏi tiếp:

- Có phải trong Thanh Âm am này chỉ có hai vị mà thôi không? Nói xong, chàng tiến lên một bước.

Nữ ni có nốt ruồi đen liền quát quát bảo:

- Cuồng đồ táo gan thật! Nói xong, nàng rút trường kiếm khỏi bao, nhắm ba nơi yếu huyệt ở trước ngực của Lạc Thiên đâm luôn, nhanh nhẹn tuyệt luân, kiếm của nàng chưa đâm tới, hơi lạnh đã lấn át tới rồi.

Lạc Thiên thấy vậy liền khen ngợi:

- Kiếm pháp cao siêu thật! Y vừa nói vừa giỡn khinh công kỳ ảo ra tránh khỏi thế công đó nhưng trong lòng kinh hãi và nghĩ thầm: "Trong Thanh Âm am này có thanh bảo kiếm sắc bén như thế này, sao Tĩnh Bình không cướp mà phải đi ra ngoài cướp giật của người khác, việc này thật là mâu thuẫn vô cùng." Nữ ni đâm hụt thế kiếm đó càng thức giận thêm, quát mắng tiếp:

- Hãy tiếp thêm một thế kiếm nữa của ta thử xem! Nói xong, nàng giỡn thế Mãn Thiên Hoa Vũ ra tấn công tới tấp. Tuy chỉ một thức kiếm thôi nhưng tinh diệu vô cùng, khỏi nói ai cũng biết đó là nội gia kiếm học. Nhưng chỉ hiểm chân lực chưa đủ nên không phát huy nổi oai lực ra thôi.

Mắt của Lạc Thiên rất sắc bén, y chỉ xem sắc mặt nhợt nhạt của hai nữ ni kia cũng đủ biết hai nàng bị thương ngầm nên mới kém chân lực như vậy! Y liền mỉm cười nhảy sang bên tay trái giờ tay phải ra khề búng một cái.

Chỉ nghe thấy kêu cong một tiếng, nữ ni trẻ tuổi kia cảm thấy cánh tay phải tê tái, trường kiếm suýt tí nữa thì bay đi nên nàng thất thanh la lớn một tiếng rồi lùi về phía sau ba bước.

Lạc Thiên mỉm cười nói tiếp:

- Đất Phật thanh tịnh, sao lại có người cầm kiếm ra tay giết người như vậy? Tiểu sư phụ không sợ gây nên tội nghiệp hay sao? Nữ ni tức giận đến mặt tái mét, bỗng thò tay vào túi thì trong thiền đường đó đã có giọng một người già quát mắng vọng ra:

- Huyền Tuệ không nên! Tầm mảnh vừa vén lên đã có một lão ni tóc trắng như bạc, vẻ mặt nghiêm trang nhìn Lạc Thiên và nói:

- Hai tiểu đồ vô tri, xúc phạm đến thí chủ, xin thí chủ thứ lỗi cho! Lạc Thiên vội đáp:

- Không dám.

- Bần ni là Thanh Âm, xin thí chủ cho biết xưng hô ra sao và đến đây định chỉ giáo gì? Lạc Thiên thấy mặt của Thanh Âm lão ni cũng nhợt nhạt như nữ ni kia, ngạc nhiên vô cùng liền đáp:

- Tại hạ Lạc Thiên, ngẫu nhiên đi qua đây mới biết đây là bảo am, nên tiến tới gần chứ không có mục đích gì khác cả. Chắc đại sư phải là một đại bối

thần ni của võ lâm, tại hạ mặt học hậu kiến, may mắn được chiêm ngưỡng, thật hân hạnh vô cùng.

Thanh Âm lão ni nghe thấy Lạc Thiên xưng danh như vậy liền tỏ vẻ kinh ngạc đáp:

- Bần ni đâu dám nhận là tiền bối thần ni như thế, thế ra là Hạ thí chủ đây! Phong thanh thí chủ tài hoa xuất thế, lại được Khúc Sơn chủ tín nhiệm và cẩn trọng, bần ni rất lấy làm thất kính.

- Thần ni quá khen đây thôi.

Lạc Thiên nói như vậy, liền đưa mắt nhìn bốn xung quanh mấy cái rồi khen ngợi tiếp:

- Nơi thanh tịnh này là siêu thoát ngoại vật không tranh chấp gì với ngoài đời.

Lão ni nghe nói ngẩn người ra, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

- Thí chủ nói như vậy là có dụng ý gì thế?

- Đại Lượng là chốn ồ giặc ban ngày ma quỷ hiện hình, không có một tác đất nào sạch sẽ hết, bảo an lại như một bông hoa sen mọc ở đồng bùn mà không dính một tí bùn, khiến tại hạ ngạc nhiên vô cùng.

Lão ni nhìn Lạc Thiên một cái rồi đáp:

- Hạ thí chủ tới đây, bần ni rất lấy làm ngạc nhiên, theo lý ra thì Thanh Âm am này, thí chủ không thể tới được và cũng không nên tới.

- Tại sao tại hạ không nên tới bảo am, xin thần ni cho biết rõ nguyên nhân?

- Có thật thí chủ không biết hay giả vờ không biết đây? Lão ni ở Đại Lượng này đã sống mười lăm năm, ngày tháng rầu rĩ khổ sở. Với tiểu đồ Huyền Tuệ, Huyền Phân hai người, ngày đêm lễ Phật tụng kinh, chân không rời bước ra khỏi rừng trúc này nửa bước, chuyện cũ như một làn khói nên không muốn nhắc nhở đến nữa...

Huyền Phân bỗng xen lời nói:

- Sư phụ! Người mới quen biết, xin sư phụ đừng nên nói nhiều như thế. Họ Hạ này mặt mũi hung ác, lại đã theo Khúc lão tặc rồi thì còn nhắc nhở đến chuyện cũ nữa mà làm chi? Lão ni sầm nét mặt lại quát mắng:

- Bậy nào! Nếu Hạ thí chủ là kẻ hung ác thì sư tỷ của con vừa rồi đã toi mạng rồi! Tuy Huyền Phân hãi sợ không nói năng gì nhưng mặt vẫn còn hăm hực.

Lạc Thiên nhìn Huyền Phân một cái mỉm cười nói tiếp:

- Lệnh cao túc nói rất phải, mới quen biết không nên nói nhiều, tại hạ có tài ba gì đâu mà dám hỏi căn vặn như vậy? Nhưng tại hạ cảm thấy thầy trò thần ni ba vị mang thương tích nặng nề, động lòng hiếu kỳ mới lên tiếng hỏi như vậy.

Lão ni mặt biến sắc gật đầu nói:

- Thí chủ sành sỏi lắm! Phải, phải... bần ni ba người có nội thương rất nặng, đó là được Khúc Tĩnh Bình ban cho.

Huyền Phân vội khuyên bảo:

- Sư phụ...

Lạc Thiên vội biến sắc mặt, ngửa người nhảy về phía sau xuyên vào trong rừng trúc.

Giấy phút sau trong rừng trúc có tiếng kêu rú vọng ra, thầy trò thần ni lại thấy Lạc Thiên tung mình nhảy ra ngoài rừng, tay xách một đại hán ăn mặc võ trang và lôi cổ y đến trước mặt lão ni.

Đại hán đó trông rất hung ác, bị Lạc Thiên cấp ở trong tay đau đến toát mồ hôi lạnh ra, mặt mũi nhẩn nhá, trông càng ghê rợn hơn.

Lạc Thiên buông tay vứt đại hán ấy xuống đất kêu đến bộp một tiếng, hiển nhiên cái ném đó không nhẹ, đại hán nọ chỉ kêu rú một tiếng mãi không sao ngồi dậy được.

Lạc Thiên liền lên tiếng quát bảo:

- Đứng dậy trả lời! Tên ngươi là gì? Thuộc đàn nào? Tại sao lại đến Thanh Âm am này mà dò xét? Ngươi đã khinh nhờn cấm lệnh của Sơn chủ phải không? Đại hán nọ gượng bò dậy, đôi người lông lánh đáp:

- Tiểu nhân thuộc Ngân Thử Đàn, tên là Phương Sơn, thừa lệnh Lã đàn chủ ngấm ngầm theo dõi Hạ đàn chủ, quả thật tiểu nhân đã phạm cấm lệnh của Sơn chủ, nhưng Hạ đàn chủ đã biết rõ mà còn cố phạm.

Lạc Thiên mỉm cười giờ chuông ra phát qua mặt đại hán đó một cái, chỉ thấy đại hán đó kêu hự một tiếng, mồm, mũi, tai rỉ máu ra mà chết tốt.

Thanh Âm lão ni thấy vậy ngăn người ra rồi lên tiếng nói:

- Thí chủ, tại sao chưa hỏi rõ đã ra tay đánh chết y như vậy? Thiết nghĩ Lã Vô Lương của Ngân Thủ Đoàn là một người rất âm độc, thí chủ cũng nên đề phòng cẩn thận mới được! Lạc Thiên đáp:

- Không sao! Tại hạ đã có cách đối phó. Thần ni cho biết như vậy tại hạ rất cảm ơn.

Nói xong, chàng cầm xác của Phurong Sơn lên, chỉ thoáng cái đã lui ra ngoài xa hơn hai trượng và chỉ trong nháy mắt đã xuyên vô rừng mát tích tích liền.

Huyền Tuệ tỏ vẻ hoài nghi, liền lên tiếng hỏi lão ni rằng:

- Sư phụ! Vừa rồi sư phụ đã nói rõ cho tên họ Hạ ấy thật là thất trí! Lão ni tủm tủm cười đáp:

- Việc này các con không biết đâu! Sư phụ có bao giờ nhận lầm người, huống hồ quả bói của sư phụ rất linh nghiệm, đã đoán ra Hạ thí chủ tức là Xích Kỳ Luân phúc tinh của con, mười lăm năm nhờ ở như các con và cũng khổ cho các con nữa.

Bà ta nói tới đó Lạc Thiên đã quay trở lại, bà ta ta liền ngắt lời và chấp tay chào Lạc Thiên và nói tiếp:

- Mời thí chủ vào trong thiền phòng ngồi chơi, bản ni có việc này muốn nhờ vả.

Lạc Thiên đáp:

- Tại hạ đang muốn lãnh giáo.

Nói xong, y liền theo lão ni vào trong nhà ngồi xuống, Huyền Tuệ và Huyền Phân đứng ở bên cạnh thần ni để nghe chuyện.

Lão ni liền kể lại chuyện xưa cho Lạc Thiên nghe rằng:

- Mười lăm năm trước đất Đại Lương này vốn là một nơi sạch sẽ nhưng từ khi Khúc Tĩnh Bình tới, khiến mấy nghìn dặm ở nơi đây ẩn núp không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, giang hồ hào khách, nhưng trong có nửa năm trời đã bị Tĩnh Bình thu làm môn hạ hết, nếu ai không nghe theo thì sẽ bị y giết chết liền. Sau cùng y tìm tới Thanh Âm am, bắt bản ni phải khuất phục y, bằng không sẽ bị chết.

Bản ni liền đáp:

- Người trong cửa Phật không tranh chấp gì đến ngoài đời, chỉ mong trong Thanh Âm am này được trong sạch, hai bên không ai đụng gì đến ai, như vậy có phải là tốt hơn không? Tĩnh Bình cương quyết không nghe, thoát tiên bản ni vẫn không biết y là Thập Phurong Diêm La Khúc Tĩnh Bình, sau y tự xưng ra bản ni mới biết, liền kinh hãi thán và bụng bảo dạ rằng: "Nếu ta bỏ Thanh Âm am mà đi nơi khác, khi nào Khúc Tĩnh Bình chịu để yên cho ta được an ổn rồi khỏi núi Đại Lương này." Nghĩ như vậy, bản ni liền dùng lời lẽ khích bác, bảo y là người hẹp lượng, không thể dung thứ cho một ngôi am nhỏ như vậy thì thực chỉ là một người có hư danh đệ nhất cao thủ trong võ lâm thôi chứ không phải là một tay cao thủ thực sự. Quả nhiên Khúc lão tặc tưng thế, y bảo y đã nói ra rồi thì không bao giờ hối hận hết nhưng y không mang tiếng hẹp lượng và nếu bản ni chống nổi mười hiệp của y thì y sẽ cho bản ni vẫn được ở trong Thanh Âm am này mãi mãi.

Lạc Thiên liền xen lời nói:

- Chắc thần ni đã ra tay đấu với y rồi phải không?

- Chính thế! Võ công của lão tặc thật là trác tuyệt, tuy bản ni chống đỡ nổi mười hiệp, nhưng đã mang nội thương rất nặng, lão tặc theo lời đã hứa, cho bản ni ba thấy trò được ở lại trong Thanh Âm am này và lấy rừng trúc làm giới hạn, đồng thời y còn ra lệnh cấm, viết lên trên một tấm bảng nhỏ để cấm thuộc hạ của y xâm nhập vào, ai trái lệnh sẽ bị xử tử, trước khi đi nhân lúc bản ni không đề phòng y đã ngấm ngầm dùng bảy mũi Thất Tuyệt Đinh ném lén vào sau lưng của bản ni, hai tiểu đồ cũng bị tai ách như vậy.

Lạc Thiên nghe nói kinh hãi thán, y không ngờ Tĩnh Bình lại ác độc đến như thế nên bụng bảo dạ rằng: "Như vậy ta phải cẩn thận đề phòng mới được." Thanh Âm lão ni lại nói tiếp:

- Thất Tuyệt Đinh của lão tặc lợi hại không tả, không thể rút ra được. Hễ rút ra một cái thì sáu cái nọ sẽ cảm ứng ngay và khí huyết rạo rọc phun máu ra mà chết. Võ công của bản ni không phải là phạm tục nhưng mười mấy năm nay vẫn vô kế khả thi. Bản ni là ngọn đèn sắp cạn dầu, dù có chết cũng không sao nhưng chỉ tội nghiệp cho hai tiểu đồ, trẻ tuổi mà phải chịu khổ như thế này thật là sống dở chết dở.

- Tại sao thần ni lại nói cho tại hạ biết hết tâm sự như vậy, không sợ tại hạ thổ lộ cho Khúc Tĩnh Bình hay sao?

- Bản ni đã bói một quẻ, biết thí chủ là Phúc tinh cứu nguy cho bản am, tuy thí chủ bề ngoài rất hung ác nhưng sự thực tâm địa rất lương thiện và theo sự suy đoán của bản ni thì sở dĩ thí chủ đến Đại Lương này cũng như Phạm Lãi ở Ngô mục đích cứu Việt.

Lạc Thiên giật mình kinh hãi không ngờ quả bói của lão ni cô lại linh nghiệm đến như vậy? Lý đến chuyện xưa, chàng cho những chuyện bói toán này chỉ là chuyện huyền hoặc nên không coi trọng chút nào, vì vậy y lại nói tiếp:

- Tại hạ cũng có học tập bốc dịch nhưng vẫn không dám tin cho lắm.

- Thí chủ nói lầm rồi, ngày xưa cổ nhân dùng bói quẻ để phân biệt cát hung mà yên dân trí, mới thoảng trông ai cũng tưởng tượng đó chỉ là một trò do người ta bày đặt ra để huyền hoặc người đời mà kiếm tiền thôi, sự thật thì việc gì cũng không thoát khỏi sự biến đổi âm dương..

Huyền Phân đứng bên cạnh hờn giận nói:

- Sư phụ toàn nói những chuyện vu vơ như thế làm chi? Lão ni mỉm cười, nói với Lạc Thiên tiếp:

- Mười mấy năm qua thầy trò bản ni ăn ở với nhau như mẹ con vậy, cũng vì quá nuông chiều mà chúng mới vô lễ như thế, mong thí chủ lượng thứ cho.

Lạc Thiên vừa cười vừa đáp:

- Không dám! Xin hỏi thần ni, thần ni đã bói biết tại hạ tới đây là có việc nhưng thần ni có biết được là việc gì hay không? Lão ni ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Có phải thí chủ tới đây là để cứu một người không? Lúc này Lạc Thiên mới tin quẻ bói của lão ni quả thật là linh nghiệm liền rầu rĩ gật đầu và đáp:

- Đúng như lời nói của thần ni, hiện giờ tại hạ đang tìm kiếm một kẻ thù lớn nhưng không biết có hy vọng gặp được y không? Lão ni mỉm cười đáp:

- Khi thí chủ tới, bản ni đã bói hai quẻ, quẻ trước đã đúng, còn quẻ sau thì báo thí chủ phải có người trợ giúp mới thành công! Lạc Thiên ngăn người ra một lúc rồi nói:

- Nhưng không biết cần phải người thế nào để trợ giúp cho?

- Người ấy xa tận chân trời...

- Có phải là thần ni đấy không?

- Tuy bản ni chân không ra khỏi cửa nhưng vẫn có tai mắt, hành vi của Tinh Bình mười lăm năm nay bản ni rõ hết.

Nói tới đó lão ni thờ dãi một tiếng, rồi mới nói tiếp:

- Nhưng bản ni bị Thất Tuyệt Đình kiềm chế, công lực hầu như đã phế hết một nửa, có lòng trợ giúp nhưng hơi sức không cho phép.

- Tại hạ hơi biết y lý, may ra có thể chữa được cho thần ni sư đồ ba vị nhưng...

Nói tới đó y bỗng biến sắc mặt, xoay tay đánh ra bên ngoài một chưởng rồi người y nhảy ra luôn.

Mọi người thấy một ông già ăn mặc rất xa hoa, trông rất oai nghi tay cầm lang nha can, một thứ khí giới kì lạ, người cao tám thước, mặt vàng khè, đang đi tới vườn hoa, vì trời mưa áo của ông già đó đã bị ướt, ông ta vừa thấy Lạc Thiên phi thân ra liền khẽ cười, tiếng cười của ông già ấy như tiếng cú kêu khiến ai nghe thấy cũng phải rợn óc.

Lạc Thiên vừa tới nơi đã nhìn thẳng vào mặt ông già, mặt lộ sát khí.

Bốn mặt nhìn nhau, ông già ấy như bị đánh một roi rất nặng, trông thấy Lạc Thiên mặt lộ sát khí liền ngăn người ra và hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lập Oai Thụ Án Rút Củ Dưới Lò

Lạc Thiên nhìn ông già nọ một hồi rồi mới áp ứng hỏi:

- Ủa, Lã đàn chủ đây à? Đàn chủ là người của bốn sơn lâu năm, tất phải biết cấm lệnh của sơn chủ? Thì ra ông già đó chính là Lã Lượng Tai

- Đàn chủ của Ngân Thử Đàn.

Y được Phương Sơn cho hay đã thấy Lạc Thiên lên vào Thanh Âm am.

Xưa nay y vẫn chưa biết rõ lai lịch của Lạc Thiên, trong lòng đã hoài nghi. Và lại y ghen tỵ Lạc Thiên được Tinh Bình tin cậy, đến sau mà được giao cho quyền thống lãnh.

Lúc bấy giờ y nghe thấy Phương Sơn báo cáo, nhận thấy đây là dịp may hiếm có để diệt trừ Lạc Thiên nên y mới bảo Phương Sơn đi coi chừng Lạc Thiên trước rồi y sẽ tới sau.

Không ngờ khi y tới cấm địa thì không thấy Phương Sơn đâu nên hoang mang tột độ, lo lắng hay Phương Sơn đã để lộ tung tích nên bị Lạc Thiên giết người diệt khẩu. Rồi y lại đoán chắc Lạc Thiên đã rời khỏi Thanh Âm am rồi nên y tới đây chỉ lướt qua thôi. Có ngờ đâu Lạc Thiên lại thỉnh tai đến thế, chỉ hơi có chút động tĩnh đã hay biết mà nhảy ra rồi.

Lượng Tài thấy Lạc Thiên từ trong nhảy ra thì trong lòng rất mừng rỡ, đang nghĩ cách diệt trừ Lạc Thiên, không ngờ Lạc Thiên lại hỏi như vậy nên y ngăn người ra trong giây lát, rồi cười đáp về chế nhạo:

- Lã mỗ phụ trách tuần sơn, hễ ai xúc phạm đến cấm lệnh của Sơn chủ thì bắt giải ngay cho Hình Đường xử lý.

Lạc Thiên mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng Hạ mỗ chưa nghe thấy Sơn chủ nói Lã đàn chủ là người duy nhất được phép bước chân vào những nơi cấm địa.

Lượng Tài mặt tái mét, giọng quát tháo:

- Đó là trách nhiệm của Lã mỗ, tuy có lỡ phạm cấm lệnh, nhưng vẫn có thể lượng thứ được. Nhưng tội của Hạ lão sư thì không thể dung tha.

Lạc Thiên cười ha hả, tiếng cười vang tựa sấm, quát lớn:

- Trước khi Sơn chủ bề quan, bất cứ việc gì to nhỏ đều đã trao cho Hạ mỗ toàn quyền xử lý. Đừng nói nơi Thanh Âm am nhỏ nhoi này, mỗ có thể tự do đi lại khắp nơi. Ngay đến cả chức vụ của Lã đàn chủ, mỗ cũng có thừa quyền phế truất và giao cho Hình đường xử lý.

Lượng Tài cười nhạt đáp:

- Lão sư chỉ là một tân khách của bốn sơn thối. Lã mỗ không tin Sơn chủ lại giao quyền sinh sát vào tay người ngoài như người.

Lạc Thiên định giờ Diêm Vương lệnh ra để bắt Lượng Tài vào khuôn phép, nhưng ngòi ông có độc, vả lại không có người làm chứng, khó mà bắt được miệng lưỡi đàm tiếu. Nhưng y nghĩ ngay ra một kế, liền ngừng mặt lên nói tiếp:

- Lã đàn chủ khỏi cần nói nhiều. Hạ mỗ tuy là tân khách thật, dù không bị cấm lệ của quý sơn bó buộc, nhưng việc võ lâm cứ lấy luật võ lâm ra giải quyết.

Lượng Tài nghe nói, bụng bảo dạ rằng: "Y được Sơn chủ rất mực coi trọng nên võ công và tài trí tất phải trác tuyệt. Nhưng ta há chịu kém phân sao?" Thế nên hần mới cười như điên và trả lời ngay:

- Lão sư muốn tỷ thí thì mỗ đây cũng sẵn lòng hầu tiếp. Nhưng chúng ta hãy kiếm một người làm chứng, đề phòng khi Lã mỗ có lỡ tay đánh chết lão sư thì Sơn chủ cũng không trách Lã mỗ có lòng ám hại lão sư.

- Lã đàn chủ đừng mất công. Chúng ta cứ một trận quyết chiến bây giờ, dẫu Hạ mỗ có chết cũng không oán thán.

Lượng Tài biết không đấu không được, đành liêu cưỡi nhạt đáp:

- Lão sư muốn chết thì tại hạ cũng đành thành toàn cho lão sư vậy.

Nói xong liền múa gậy Lan Nha tấn công dồn dập, phát lên ánh sáng chói lọi.

Ngờ đâu Lạc Thiên không muốn kéo dài trận đấu, chỉ mong làm thế nào giải quyết cho xong. Y biết chiếc gậy kỳ lạ của đối phương có ẩn giấu nhiều ám khí tuyệt độc nên chẳng khi nào chịu để cho y có cơ hội sử dụng. Chàng cười nhạt một tiếng rồi giờ hữu chưởng ra tấn công vào cánh tay phải của Lượng Tài. Trong chưởng đó, y đã giấu tuyệt học bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công nên sức mạnh như bài sơn đảo hải.

Lượng Tài chỉ cảm thấy thế gậy của mình bị luồng sức mạnh của đối phương hất tung trở lại, hồ khẩu tê tái. Cả cánh tay y như bị búa nặng đánh phải, đau đớn rú lên như điên khùng. Chỗ bị đánh trúng liền trật khớp, nứt luôn một đường dài, máu tươi phun ra tung tóe.

Gậy Lan Nha nằm gai của y bị đánh bắn lên không vướng vào rừng trúc.

Thân hình của Lạc Thiên nhanh nhẹn tuyệt luân đã lướt đến phía sau lưng y, hai ngón tay điểm luôn vào hai nơi thái dương đại huyệt.

Lượng Tài lại rú lên một tiếng kêu nữa, mồ hôi máu tươi, loạng choạng tiến về phía trước mấy bước. Nhưng y vẫn cố gắng gượng đứng vững rồi quay người lại nhìn Lạc Thiên với vẻ mặt căm hờn, cười khinh nói tiếp:

- Hạ Lạc Thiên, Lã mỗ có thù oán gì với người mà người lại nhẫn tâm phế hết võ công của mỗ như thế? Bây giờ ta với người đi gặp Giáo chủ để lý luận.

Y vừa nói, chân vừa bước ra ngoài một bước thì Lạc Thiên đã mỉm cười hỏi:

- Người nghĩ người đi khỏi nơi này được sao? Lạc Thiên vừa dứt lời, Lượm Tai đã thấy hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Lạc Thiên nhanh tay điểm luôn mê huyết của y.

Lúc ấy Thanh Âm lão ni đã vén màn bước ra nói:

- Võ công của thí chủ quả thật siêu tuyệt làm bản ni hết sức khâm phục. Nhưng việc của Lượm Tai, nếu thí chủ sắp đặt không khéo thì chỉ sợ không riêng gì thí chủ mà ngay cả thầy trò bản ni cũng khó mà ở lại đây được.

Lạc Thiên lắc đầu mỉm cười đáp:

- Thần ni đừng lo. Tại hạ đã nghĩ ra một kế vẹn toàn rồi.

Nói tới đó đưa mắt nhìn Lượm Tai một cái rồi nói tiếp:

- Tại hạ cần thương lượng việc lớn với Thần ni. Chuyện nhỏ mọn này hãy tạm gác sang một bên đã.

Lão ni liền gật đầu, cả hai liền quay trở vào trong am. Huyền Tuệ, Huyền Phân liền bưng nước ra mời. Huyền Tuệ dịu dàng mời Lạc Thiên:

- Mời Hạ thí chủ uống nước.

Mặt của hai nàng không lạnh lùng như trước nữa. Thanh Âm lão ni liền thở dài nói:

- Mười lăm năm rồi, đây là lần đầu tiên hai con nhỏ này mới được vui vẻ như vậy. Hôm nay lão coi như cũng đã toại nguyện rồi.

Lạc Thiên đỡ chén nước, cảm ơn Huyền Tuệ một tiếng rồi mới thao thao bất tuyệt kể chuyện mình tới đây tầm thù Vạn Đăng Long với Lâu Ung trưởng lão của Cái Bang.

Lão ni xen lời:

- Việc này bản ni có biết rõ. Lâu Ung các người bị giam giữ trong A Tu La Trận, nơi có chúong độc của Kim Tiền Đào Hoa. Trong đó có tất cả chín cái, hiện giờ còn chưa bày xong vì còn thiếu nhiều thứ cần dùng. Còn Vạn Đăng Long, sau khi ở Võ Đang thất bại liền tới đây xin làm đồ đệ Tinh Bình...

Lạc Thiên vội ngắt lời lão ni mà mắng chửi rằng:

- Tên đệ tiện vô si. Hiện giờ hấn đang ở đâu?

- Hiện giờ hấn đang cùng lão tặc Tinh Bình nghiên cứu Ca Diệp Kiếm Phổ. Lúc này vẫn chưa phải lúc để thí chủ trả thù đâu.

Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao Thần ni lại biết rõ thế? Lão ni mỉm cười gợn cánh tay phải lên. Đột nhiên trong tay áo chui ra một con khi nhỏ cao không đầy nửa thước, lông xanh biếc. Nó chui ra liền ngồi ngay trên đùi lão ni, trở mắt ra nhìn Lạc Thiên.

Lạc Thiên thấy vậy ngẩn người ra nghĩ thầm: "Chả lẽ con khi nhỏ này lại là tai mắt của lão Thần ni?" Tuy chàng biết con khi nhỏ lông xanh này rất khôn ngoan, nhưng y không tin nó có thể dò la được bấy nhiêu tin tức mà nói lại cho lão ni.

Hình như lão ni đoán biết được tâm sự của Lạc Thiên nên liền nói tiếp:

- Con khi này tên là Lục Nhĩ Thần Di (khi cái mặt đỏ), là một loài súc vật do linh khí của thiên địa này nở ra, rất hiếm có. Tuy nó không biết tiếng người, nhưng lại rất hiểu ý người, lại còn biết cầm bút viết chữ. Bản ni sai nó đi do thám tin tức về, bất kể việc to hay nhỏ nó đều viết ra giấy cho bản ni.

Lạc Thiên nghe thế liền thở dài một tiếng đỡ lời:

- Trời đất bao la, vật kỳ lạ thế nào cũng có cả.

Nói tới đó y ngó ra ngoài cửa sổ nhìn sắc trời rồi nói tiếp:

- Tôi nay tại hạ sẽ trở lại đây chữa nội thương cho ba vị. Hiện giờ tại hạ còn phải sắp xếp việc của Lượm Tai đã.

Nói xong liền chấp tay từ biệt rồi đi luôn.

Bên ngoài trời vẫn mưa phùn, gió thổi ào ào. Lượm Tai vẫn nằm chết giấc ở trong vườn, quần áo ướt đẫm. Lạc Thiên cấp lấy y rồi đi thẳng tới rừng trúc. Khi đến rừng trúc quả nhiên thấy ngoài rừng có một cái biển cũ, trên có đề cấm lệnh của Tinh Bình. Lạc Thiên ngẫm nghĩ giây lát, bỗng nghĩ ra một kế liền gợn chân đá miếng gỗ ấy bay vào trong rừng trúc, sau đó xách Lượm Tai chạy nhanh, về mặt gian dữ.

Lạc Thiên vượt qua hai ngọn núi, suốt dọc đường còn gặp khá nhiều thuộc hạ của Đại Lượm. Chúng trông thấy chàng đều lùi sang một bên tránh đường, nhìn thấy Lượm Tai bị cấp một bên thì ai nấy đều ngạc nhiên hết sức.

Lạc Thiên lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng đi thẳng đến Hình Đường.

Tin tức này lan đi rất nhanh, có rất nhiều nhân vật trọng yếu của phái Đại Lượng cũng vội vã tới Hình Đường.

Hương chủ Hình Đường là Mâu Hồng Yến cũng được thuộc hạ mật báo nên lập tức chạy ra ngoài Hình Đường đón. Y thấy Lạc Thiên xách Lưong Tai đến vội chấp tay chào:

- Hình Đường Hương chủ Mâu Hồng Yến xin đón Kim Long Đàn chủ.

Lạc Thiên dùng giọng mũi hừ một tiếng và đáp:

- Mâu hương chủ, tại hạ chưa đến nơi mà Hương chủ đã đón sẵn như vậy, tin tức quả thật nhạy bén.

Mâu Hồng Yến ngạc nhiên vô cùng. Thấy Lạc Thiên đã đi vào nội đường, y liền tắt tả chạy vào. Lại thấy Lạc Thiên vứt Lưong Tai xuống đất rồi ngồi ngay vào ghế giữa, Hồng Yến vội vái chào và nói:

- Xin hỏi Kim Long đàn chủ, Lã đàn chủ phạm tội gì mà bị bắt giao cho Hình Đường vậy? Lạc Thiên trợn mắt trầm giọng đáp:

- Mâu hương chủ xin truyền lời xuống cho mười hai Đàn chủ của bốn sơn đến Hình Đường luận tội của Lưong Tai.

Hồng Yến hậm hực quay mình đi ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ thầm: "Hừ làm bộ làm tịch, người là cái thá gì..." Lạc Thiên thấy sắc mặt của Hồng Yến như vậy làm gì mà chẳng biết y đang nghĩ gì, nhưng chàng bỗng nghĩ ra một cách đối phó cho thuộc hạ của Đại Lượng phải kính nể rồi thì ân cho chúng, có như vậy mới thu phục được nhân tâm.

Một lát sau, mười hai Đàn chủ còn lại đã lần lượt tới nơi. Lạc Thiên liền đứng dậy chấp tay chào và mời tất cả ngồi.

Đại Lượng có mười lăm Đàn tất cả trừ Lạc Thiên do Kim Long Đàn mới được thiết lập nên không thuộc vào trong đó. Lưong Tai đang bị tội, còn Trà Độn với Mông Kỳ thì phải ra ngoài công tác, vì vậy chỉ còn lại mười Đàn.

Trong số mười hai Đàn đó có một số người Lạc Thiên đã gặp qua ở núi Cửu Nghi rồi.

Đó là Võ Di Hóa Linh Chân Quân, Cửu Lý Độc Long Hoa Nhân Phụng, Nam Hải Song Tinh Tà Kỳ

- Lã Bá, Thiên Thủ Thần Di Vu Phục. Những người đó xưa nay đều là những tay giang hồ khét tiếng trong hắc đạo, xưa nay vẫn nổi tiếng hung ác. Chúng được Tinh Bình lôi kéo về nên tên nào tên nấy đều là những tay đặc sủng hết.

Lúc ấy Thiên Thủ Thần Di Vu Phục mới lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi Hạ huynh, Lã đàn chủ phạm tội gì thế? Lạc Thiên sầm nét mặt lại trầm giọng đáp:

- Tại hạ được Sơn chủ nể mặt, giao cho trọng trách tạm xử lý tất cả mọi việc của bốn sơn trong lúc Sơn chủ bế quan, tất nhiên tại hạ phải hết sức cẩn thận để khỏi phụ lòng Sơn chủ. Nếu Vu đàn chủ đứng vào địa vị của tại hạ thì có phải cũng làm thế hay không? Vu Phục đáp:

- Tất nhiên rồi. Hạ huynh nói rất phải.

Tuy vậy y vẫn tỏ vẻ lưỡng lự do y đoán thái độ của Lạc Thiên như vậy thì tội của Lưong Tai tất phải nặng lắm.

Lạc Thiên hơi ngượng giận, mới hỏi tiếp:

- Tại hạ đã thay mặt Sơn chủ xử lý mọi việc, vậy các vị đàn chủ nên coi tại hạ là người thế nào? Vu Phục ngạc nhiên đáp:

- Tất nhiên là coi Hạ huynh như Sơn chủ. Chẳng lẽ Lã đàn chủ đã bất kính với Hạ huynh hay sao? Thiết nghĩ đó cũng là việc nhỏ thôi, hà tất phải...

Y nói chưa dứt lời đã bị Lạc Thiên trầm giọng ngắt lời:

- Nếu đối mặt với cá nhân tại hạ bất kính thì chỉ do tại hạ hậu sinh mạt học, chưa đủ oai vọng chứ đâu dám áp giải Lã đàn chủ đến Hình Đường.

Nói tới đó liền cười nhạt một tiếng:

- Tại hạ đã được lệnh của Sơn chủ và cũng nhận thấy trách nhiệm này rất quan trọng, hơn nữa tại hạ mới tới Đại Lượng, đối với địa hình và bố trí đều còn xa lạ. Nghe phong thanh có những cao thủ tự nhận mình là chính phái định xâm nhập bốn sơn nên mấy ngày hôm nay tại hạ phải đi khắp bốn sơn thăm dò động tĩnh, xem xét nơi nào có thể phòng thủ, nơi nào dễ bị tấn công...

Mười hai Đàn chủ nghe tới đó đều lặng im. Lạc Thiên lại cười nhạt rồi nói tiếp:

- Tại hạ đi đến ngoài Thanh Âm am, bỗng nghe thấy trong am có tiếng tụng kinh niệm phật. Tại hạ bỗng thấy quái lạ, sao bốn sơn lại có người thanh tu, liền thuận bước đi vào am.

Vu Phục nghe nói tới đây, lộ vẻ kinh hãi thốt lên:

- Nơi đó là cấm địa của bốn sơn, bất cứ người nào xâm nhập cũng phạm tội tử hình.

Thế Hạ huynh có vào không? Nói tới đó y ngừng lại giây lát, rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Nhưng mà tất nhiên là Hạ huynh không bị cấm đoán, vì Hạ huynh hiện đang thay mặt Sơn chủ, tất nhiên phải khác anh em chúng tôi rồi.

Lạc Thiên trầm giọng nói tiếp:

- Tất nhiên là tại hạ đi vào, và việc này xảy ra tại đó.

Mười hai vị Đàn chủ trở mắt lên nhìn nhau ngơ ngác.

Vu Phục ngạc nhiên hỏi:

- Xin Hạ huynh mau kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Lạc Thiên liền thờ dài rồi kể tiếp:

- Không biết Lã đàn chủ ghen tị tại hạ quyền cao chức trọng hay nghe bề dưới gièm pha xúc xiểm nên coi tại hạ như cái gai trong mắt phải nhổ ra cho được mới yên tâm. Mấy ngày hôm nay, tại hạ ngấm đi tuần sát bốn sơn, Lã đàn chủ sai thủ hạ là Phương Sơn ngấm ngấm theo dõi. Chiếc biển gỗ cấm ở ngoài cấm địa cũng bị họ ngấm ngấm rút đi nên tại hạ mới lờ bước vào am. Am chủ vội chạy ra trách mắng tại hạ, lúc đó tại hạ mới biết là có biển cấm nên vội vàng lui ra ngoài thì bắt gặp Phương Sơn đang ẩn nấp ngoài rừng. Tại hạ bắt hắn tra hỏi thì hóa ra do Lã Đàn chủ âm mưu hãm hại tại hạ. Tại hạ thiết nghĩ đến đại cuộc không muốn tuyên cáo ra bên ngoài, đành nghĩ ra cách là giết Phương Sơn diệt khẩu thôi.

Mười hai Đàn chủ đều gật đầu, cho rằng Lạc Thiên làm thế là rất đúng.

Vu Phục lại hỏi:

- Sau đó thì sao? Lạc Thiên đáp:

- Thanh Âm am chủ ra con đường nhỏ ở giữa rừng ngăn cản tại hạ, nói rằng nơi này là cửa Phật, không được tùy tiện sát sinh. Tại hạ nghĩ lại, định chỉ trách mắng Phương Sơn vài câu rồi tha cho hắn đi. Lúc ấy Thanh Âm am chủ liền mời tại hạ vào am uống trà. Do muốn tìm hiểu lai lịch của am chủ nên tại hạ liền nhận lời. Ngồi đầu Lã Đàn chủ từ đầu lao tới, bắt chấp nơi cấm địa đi thẳng vào am mắng chửi tại hạ, nói rằng y phụ trách công việc tuần sơn, cho rằng phải trừng phạt tại hạ vì đã xông vào cấm địa...

Nói tới đó, Lạc Thiên đưa mắt lướt qua mười hai Đàn chủ một cái rồi hỏi tiếp:

- Xin hỏi quy định của bốn sơn có cho phép Lã đàn chủ tự tiện ra vào cấm địa không? Vu Phục nhìn mọi người một cái rồi đáp:

- Chưa nghe thấy ai nói đến vấn đề đó bao giờ.

Lạc Thiên nói tiếp:

- Tại hạ muốn yên ổn, đã lên tiếng hòa giải nhưng Lã Đàn chủ không những không nghe mà còn rút gậy Lan nha năm gai ra tấn công tại hạ tới tấp. Tại hạ không sao nhịn được, cho nên mới ra tay kiểm chế y và giải tới đây.

Mười hai Đàn chủ ngồi im không nói năng gì hết vì biết phen này Lượng Tai đã phạm tội chết, khó có thể xin tha thứ, làm sao mà biết nói năng gì nữa?

Lạc Thiên bỗng lớn tiếng quát:

- Mâu hương chủ! Hồng Yến vội vàng bước ra xuôi hai tay đáp:

- Đàn chủ dặn bảo gì? Lạc Thiên trầm giọng tiếp:

- Hương chủ ra giải huyết cho Lã đàn chủ đi.

Hồng Yến liền chạy lại giơ chưởng đánh khẽ vào ngực Lượng Tai một cái, chỉ nghe kêu bộp một tiếng, Lượng Tai dần mở mắt, nhìn quanh một vòng rồi lớn tiếng mắng chửi.

Cửu Lý Độc Long Hoa Nhân Phụng xưa nay vốn chơi thân với y cũng phải nhủ mảy nghĩ thầm: "Sao Lượng Tai không biết sống chết gì hết. Thế này làm sao còn lên tiếng xin tội được nữa chứ..." Vu Phục nhìn Lượng Tai dụi dụi mắt nói:

- Lã Đàn chủ chớ có chửi đồng bắt chước đàn bà trẻ con thế. Đàn chủ xin hãy cho anh em biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, xem có thể tha thứ được không? Rồi đệ sẽ xin Hạ đàn chủ xá tội cho.

Lượng Tai nghe nói mới ngán người ra, biết phen này Lạc Thiên lấy được lòng của mười hai Đàn chủ trước, tình thế khiến mình muốn cãi cũng không sao

cải được nữa, chỉ do tính ghen tị của mình mà ra cả.

Tha hồ ngày thường y hoạt bát, khôn ngoan đến đâu, nhưng lúc này không hiểu sao cổ họng y cứ cứng đờ ra ập ứng mãi không nên lời. Cũng vì thế mà y đâm ra hồ thẹn quá nên lớn tiếng mắng chửi:

- Hạ Lạc Thiên kia, dù Lã mỗ có sai đi chăng nữa, người cũng chẳng thể tránh khỏi tội chết! Mười hai Đàn chủ nghe hẳn mắng chửi thế ngán cả người ra. Vu Phục thăm rủa: "Ta đã mở đường thoát cho người rồi, nhưng người không kháo đã xưng, ta biết phải làm sao đây?" Lạc Thiên thì cứ lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng.

Hoa Nhân Phụng thấy vậy liền lên tiếng:

- Lã huynh, huynh đệ tưởng đây chỉ là việc hiểu lầm của đôi bên thôi, chứ chuyện này đâu có gì quan trọng đâu. Sao huynh lại đi tin lời bịa đặt của tên tiểu nhân Phương Sơn làm chi? Hiện giờ hẳn đang ở nơi nào? Hoa Nhân Phụng quả là con cáo già thành tính đã ngay lập tức hất mọi tội lỗi lên đầu Phương Sơn, có như vậy mới cứu được Lượng Tai. Mọi người đều cho lời của y rất khôn ngoan nhưng khôn nổi Lượng Tai lại có nỗi thống khổ không sao tiết lộ mà sự thật thì y cũng không biết Phương Sơn hiện đang ở đâu. Y cũng không thể bảo rằng Lạc Thiên giết hẳn vì y có nhìn thấy tận mắt đâu. Thế nên y cứ ngán người ra hồi lâu rồi mới đáp:

- Hoa huynh khỏi vì tiểu đệ mà hao tâm tổn trí. Đệ không chết được đâu! Ngày khai quan của Sơn chủ là ngày tàn của y đấy.

Lạc Thiên mỉm cười đỡ lời:

- Các vị Đàn chủ chớ có trách tại hạ chấp pháp vô tư nữa nhé.

Nói xong liền đứng dậy trầm giọng gọi:

- Mâu hương chủ! Mười hai Đàn chủ rùng mình một cái, nhưng Lượng Tai vẫn như chỗ không người, lại còn khinh khỉnh chửi mắng tiếp:

- Hạ Lạc Thiên, người dám làm gì mỗ nào? Chẳng lẽ người dám giết Lã mỗ sao? Lạc Thiên lại mỉm cười nói tiếp:

- Tất nhiên tại hạ không làm gì nổi Đàn chủ! Nói tới đó mặt y bỗng lộ sát khí, thò tay vào túi lôi Diêm Vương Lệnh ra quát lớn:

- Mâu Hồng Yến, đem y ra hành hình loạn đao phân thân.

Lệnh ra như núi, mười hai Đàn chủ hoảng kinh lập tức đứng dậy, mặt cắt không còn hột máu, không ai dám nói nửa lời xin tha.

Hóa ra phái Đại Lượng ít khi thấy Sơn chủ sử dụng đến Diêm Vương Lệnh, còn khi đã ra lệnh này rồi thì mọi việc coi như đã định đoạt, không ai có thể thay đổi nữa. Việc này chỉ có mấy tên thân tín của Tinh Bình là biết Tinh Bình đã giao Diêm Vương Lệnh cho Lạc Thiên thôi.

Lượng Tai trông thấy Diêm Vương Lệnh biết mình đã vô vọng, hối hận vô cùng, liền thở dài một tiếng và nhắm mắt lại chờ chết.

Mâu Hồng Yến giữ chức Hình Đường, tất nhiên không dám cãi lệnh, liền rút đao ở sau lưng nhắm Lượng Tai chém loạn xạ. Lượng Tai chỉ rú được một tiếng thảm khóc, trong nháy mắt người y đã biến thành đồng thịt vụn! Lạc Thiên giờ cao Diêm Vương Lệnh hô to:

- Đình hình! Hồng Yến khi ấy mới dám thu đao đứng sang một bên.

Lạc Thiên đột nhiên thở dài một tiếng:

- Tại hạ tự biết tài hèn sức mọn, không đủ sức để cho mọi người kính phục nên đã từ chối đôi ba phen nhưng Sơn chủ nhất định không nghe, bắt buộc đi mới phải tạm lưu lại bốn sơn giúp chút sức. Tại hạ đã nói trước rồi, hễ hợp thì tại hạ ở lại, còn nếu không tại hạ sẽ đi luôn. Hiện giờ tại hạ muốn giữ cho mình được yên thân và cũng muốn tỏ rõ sự thẳng thắn của mình cho quý vị hay. Thế nên tại hạ nhận thấy mình không còn mặt mũi nào ở lại bốn sơn nữa...

Đột nhiên một đại hán áo đen cầm đao từ ngoài chạy vào báo cáo:

- Ngoài sơn khẩu có khá nhiều võ lâm cao thủ đến xâm phạm. Bọn này hành tung phiêu hốt, lúc thì tấn công, lúc lại đánh lén. Trong bọn họ có một tên cầm bảo kiếm rất sắc bén. Y vừa ra tay đã chém chết bốn vị Trại chủ và một vị Hương chủ! Anh em của bốn sơn chết và bị thương tất cả mấy chục người, xin Đàn chủ định đoạt cho.

Lạc Thiên biết ngay bọn này là Phàm Nhi liền biến sắc quát:

- Người hãy ra do thám lại một lần nữa. Chúng ta sẽ ra đó ngay lập tức.

Người áo đen này chưa kịp quay gót thì người thứ hai đã lao vào cấp báo:

- Ô sơn chủ đi Giang Nam tuy đã phá tan và thiêu trụi Thất Tinh Trang nhưng vẫn chưa cứu được Ô cô nương. Ô cô nương hiện nay đã bị ba tên hòa thượng bắt cóc. Hiện Ô Sơn chủ đã dẫn người đi Tung Sơn nhưng dọc đường lại bị đột kích liên miên. Thủ hạ của Trà, Mông hai vị Đàn chủ bị tử thương vô số, đến cả hai vị Đàn chủ cũng bị thương, hiện đã cho người về cầu cứu. Hơn nữa các phân trại của bốn sơn ở các tỉnh Tứ Xuyên hay những người đại diện của chúng ta ở những nơi lân cận đều đã bị ám toán, thương vong vô số.

Lạc Thiên nghe nói lẳng lặng đứng im không nói nửa lời.

Vu Phục mỉm cười lên tiếng:

- Hạ huynh cũng thấy đó tình thế đang nguy cấp. Lúc này mà Hạ huynh rời đi e là Sơn chủ không đồng ý đâu. Lã đàn chủ tội đáng chết lắm, hà tất huynh phải bức mình vì chuyện nhỏ mọn như vậy? Bây giờ tất cả anh em đang cần nhờ vả đến đại tài của huynh để vượt qua lúc phong ba bão táp thế này, mong huynh suy nghĩ lại.

Lạc Thiên thở dài một tiếng rồi đáp:

- Nếu vậy xin Vu, Hoa nhị huynh hãy mau đi son khẩu tiếp ứng, tại hạ sẽ tới nơi liền.

Vu, Hoa hai người vâng lệnh đi luôn.

Lạc Thiên lại ra lệnh tiếp:

- Phiền Lã Bá, Nam Hải, Võ Di ba vị Đàn chủ mau đi tiếp ứng Trà Độn và Mông Kỳ.

Dọc đường sẽ có người chuyển cầm nang dạy cách đối phó cho các vị.

Võ Di, Hòa Linh Chân Quân với Nam Hải Song Tinh Tả Kỳ cùng Lã Bá vâng lời xoay người đi luôn.

Lạc Thiên hành động mau lẹ, điều quân tài tình khiến cho tất cả thù hạ của Tinh Bình đều rời khỏi núi Đại Lượng, như vậy sẽ cô lập được Khúc Tinh Bình.

Y cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi ngẩng lên nói tiếp:

- Mời quý vị Đàn chủ hãy trở về bổn Đàn canh phòng cẩn thận, đừng để cho cường địch xâm nhập.

Sau khi bảy Đàn chủ đi khuất, Lạc Thiên đi ngay tới son khẩu.

Lúc ấy trời vẫn còn mưa phùn, ngoài son khẩu đường đất lầy lội khó đi. Lạc Thiên thấy sáu người đang giao tranh kịch liệt với kẻ địch. Phía địch có khoảng hai mươi người, đầu chít khăn đen che kín mặt, người nào người nấy thân hình lạnh lẽ, võ công cao siêu.

Trên mặt đất máu chảy lai láng, xác nằm ngổn ngang trông vô cùng thảm khốc.

Lạc Thiên nhìn thấy Cửu Lý Độc Long đang đấu với Phẩm Nhi kịch liệt. Phẩm Nhi tay cầm bảo kiếm Cự Khuyết, thế đánh tinh kỳ nên đang chiếm thượng phong.

Hoa Nhân Phụng chỉ có thể tự giữ gìn lấy bản thân thôi chứ không đủ sức phản công lại mặc dù y có rất nhiều ám khí độc hại bởi đối thủ tấn công quá nhanh lại dồn dập nên càng khiến y cuống quýt.

Vu Phục bị Đông Dương chân nhân quần chân, còn Triệu Tinh thì đứng một bên, thỉnh thoảng lại đánh lên Vu Phục một chiêu khiến Vu Phục tuy nộ hỏa công tâm nhưng không sao phát tác.

Tang Lộc và Hư Viên đại sư thì đúng là xuất quỷ nhập thần, trong lúc tiến thoái khiến người phái Đại Lượng đồ xuống như chuối. Bảy người áo đen bịt mặt không biết là ai nhưng Lạc Thiên đoán là người của Phẩm Nhi tới trợ giúp chứ chẳng sai.

Trong đám gác phái Đại Lượng cũng có một vài tên võ sĩ đặc sắc, thỉnh thoảng xông ra tấn công và sử dụng ám khí độc đáo, nhất định từ thủ giữ chặt son khẩu không cho kẻ địch lọt qua.

Thiên Thủ Thần Di vừa trông thấy Lạc Thiên hiện thân liền bụng bảo dạ rằng: "Nếu Vu Phục ta bị đối phương đánh bại thì mặt mũi nào mà trông thấy mọi người nữa?" Nghĩ đoạn, y liền múa cây Tiên nhân chương như vũ bão phản công tới tấp. Vốn trong cây Tiên nhân chương của y nơi ngón giữa có ẩn tàng phi trâm tuyết độc, ai bị phi trâm trúng sẽ lập tức chết ngay không thể cứu chữa. Tuy nhiên ám khí này được y để dành đến khi gặp cường địch thật sự lợi hại cho nên từ trước đến nay chưa hề dùng qua.

Vu Phục giờ thể Thiên La Địa Võng ra đẩy Đông Dương chân nhân lui về phía sau vài bước rồi thuận tay bấm chốt bắn ám khí. Triệu Tinh đứng bên cạnh nghe tiếng cách một cái lòng thâm thán "Không ổn" liền múa kiếm đỡ thể Tiên Nhân Chi Lộ nhằm hông trái Vu Phục đâm tới.

Vu Phục đang yên chí phen này thế nào cũng hạ được kẻ địch, có ngờ đâu lại bị Triệu Tinh đánh lên nên có muốn lui tránh cũng không kịp nữa, chỉ nghe Đông Dương chân nhân kêu thảm rồi ngã người về phía sau thì nhất kiếm của Triệu Tinh cũng vừa vụn lao tới. Y vội vã xoay Tiên nhân chương ra đỡ nhưng Triệu Tinh đã trầm tay xuống một cái rồi lại hất ngược lên. Hự một tiếng, Vu Phục đã dính kiếm vào hông trái và lưỡi kiếm còn theo đà lướt xuống tận đùi. Tuy vết thương khá nặng, lại rách cả áo lẫn quần nhưng do Vu Phục đã khôn ngoan lùi xuống một chút nên còn giữ được mạng. Hoa Nhân Phụng còn thảm hại hơn, bị Phẩm Nhi đâm một kiếm vào bả vai. Khi y vừa thò tay vào túi định lấy ám khí ra trả thù thì Lạc Thiên đã ra đến nơi, đưa mắt ra hiệu cho Phẩm Nhi bảo chàng ta dẫn thủ hạ rút lui.

Phẩm Nhi thấy vậy liền giơ tay ra hiệu, Triệu Tinh bèn đỡ Đông Dương chân nhân cùng Tang Lộc đi mất. Trong thoáng chốc mấy người đã biến mất.

trong màn mưa.

Lạc Thiên giả vờ quát lớn:

- Khi nào Hạ mã để các người tẩu thoát được? Phàm Nhi vừa cười vừa đáp:

- Bỏn thiếu gia có việc cần phải đi ngay. Nếu thiếu gia muốn phá tan núi Đại Lượng này thật dễ hơn trở bàn tay, các người cứ coi chừng. Ta sẽ còn quay trở lại.

Nói xong chàng liền nhảy chéo ra xa một trượng rồi thi triển khinh công phóng đi mất.

Lạc Thiên nhanh như chớp đuổi theo, hậm hực đáp:

- Chưa đấu với nhau để phân thắng bại thì người làm sao biết được tài của bỏn Đản chủ mà dám huênh hoang khoác lác thế hử? Các người lên lút hành sự thế thật không phải là một đấng anh hùng. Có giỏi thì cho bỏn Đản chủ biết rõ họ tên đi! Y vừa nói vừa rút thanh kiếm trên lưng xuống, xông lại tấn công.

Lạc Thiên càng đánh càng hăng, kiếm thế biến hóa khôn lường.

Phàm Nhi thấy vậy hốt hoảng, vội lùi về phía sau bảy tám bước.

Lạc Thiên cười nhạt một tiếng, lại xông vào như vũ bão. Lần này thế công của y còn nhanh và mạnh gấp bội lần trước. Phàm Nhi không ngờ Lạc Thiên tinh thông kiếm thuật như vậy, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng gắng gượng chống đỡ được ba thế, lúc lướt qua cạnh Lạc Thiên bỗng nghe y khẽ nói thầm:

- Phàm đại ca giả bộ thua để đệ đuổi theo tới chỗ vắng. Đệ có mấy lời muốn thưa.

Nói xong y liền tấn công tới tấp khiến mọi người ở đó hoa cả mắt.

Vu Phục thấy võ công của Lạc Thiên kinh thế hãi tục như vậy cũng thầm bụng bảo dạ rằng: "Thảo nào mà Sơn chủ lại coi trọng y như vậy, anh em chúng ta còn kém xa y." Lạc Thiên quay đầu lại quát lớn:

- Quý vị phải đề phòng chúng giờ quý kẻ hãm hại. Chúng ta hãy cẩn thận giữ lấy sơn khẩu trước đã.

Nói xong y liền quay người phóng theo hướng bọn Phàm Nhi.

Khi tới khu rừng rậm, bọn Phàm Nhi lao ngay vào trong. Lạc Thiên cũng tung mình lướt tới.

Tới một gốc cây cổ thụ lớn, Phàm Nhi dừng bước đứng lại chờ Lạc Thiên tới, mỉm cười hỏi:

- Dương đệ, Đại Lượng ra sao rồi? Lạc Thiên vừa cười vừa đáp:

- Đa tạ đại ca quan tâm. Hiện giờ đệ trong đó rất bình yên. Bây giờ chưa phải lúc đại ca tấn công Đại Lượng đâu, nhưng cứ quấy nhiễu như vừa rồi cũng được.

Phàm Nhi ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế nghĩa là sao? Hai người liền ngồi xuống đất đàm đạo. Lạc Dương thờ dài một tiếng, thuật lại cho Phàm Nhi hay tình hình từ khi mình giả dạng Hạ Lạc Thiên tới giúp Tinh Bình như thế nào tới kế hoạch làm suy yếu phái này. Tiếp đó chàng liền nói ra ba nguyên nhân lớn khiến Phàm Nhi không thể tấn công Đại Lượng lúc này.

- Điều thứ nhất là hiện giờ chưa rõ công lực của Tinh Bình ra sao. Ngay đến chỗ y bế quan luyện công đệ cũng còn chưa tìm ra được. Đồng thời sự huyền bí của A Tu La Trận như thế nào chúng ta cũng chưa được biết. Vấn đề thứ hai là Lâu Ung đang bị giam giữ ở nơi nào, Vạn Đăng Long ẩn núp ở đâu vẫn chưa hay. Nghe nói Lâu Ung đang bị giam giữ trong trận A Tu La, nhưng trận đó chưa bày xong, tuy vậy sát cơ trùng trùng. Nếu huynh không nắm rõ mà sẩy chân bước vào đó thì đệ cũng không làm cách nào để cứu được, như vậy có phải là chết uổng không? Hơn nữa những người của Tinh Bình sai đi nằm vùng ở các môn phái là ai chúng ta vẫn chưa điều tra ra. Đã không làm thì thôi, hễ làm rồi thì phải diệt trừ đến tận gốc rễ mới mong vô lâm được yên ổn.

Phàm Nhi lớn tiếng cười rằng:

- Không ngờ mới cách biệt một thời gian ngắn ngủi vậy mà Dương đệ đã tiến bộ đến như thế rồi. Thôi được! Từ giờ trở đi ngu huynh sẽ nhất nhất tuân theo kế hoạch của đệ, cứ vài ba ngày lại đến Đại Lượng quấy phá.

Nói xong chàng mới nói rõ địa chỉ của mình cho Lạc Dương biết rồi nói tiếp:

- Thôi chúng ta hãy tạm từ biệt. Đệ mau về kéo bọn chúng sinh nghi.

Chàng chưa nói dứt đã quay người đi luôn, chỉ trong thoáng chốc đã thấy mất hút.

Tang Lộc đang ở sau cây bồng bước ra chào hỏi:

- Thiếu hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Lạc Thiên vội vàng trả lễ và đáp:
- Xin cảm ơn Tang sư bá.

Tang Lộc vừa cười vừa nói:

- Nơi đây không phải chỗ để hàn huyên. Hiện giờ Hồng trưởng lão của Cái Bang đang muốn gặp đệ. Y đang chờ cách đây ba dặm, đệ mau đi gặp y rồi sớm trở về Đại Lượng thì hơn.

Lạc Thiên vội cùng Tang Lộc đi tới điểm hẹn.

Trời vẫn mưa phùn, bốn bề âm u. Vu Phục và Nhân Phục đứng ở sơn khẩu đợi Lạc Thiên mãi mà không thấy chàng quay lại, trong lòng thắc thò lo âu.

Nhân Phục rầu rĩ nói:

- Hay là vì việc Lượng Tai nên Hạ đàn chủ đã nhân cơ hội bỏ đi không chừng? Lượng Tai cũng thật là hẹp hòi quá, tự mang cái chết vào người mà cả Hạ đàn chủ cũng thế nốt.

Chuyện này mà đến tai Sơn chủ thì không biết sẽ nói năng ra làm sao đây? Vu Phục đáp:

- Việc đã xảy ra như vậy rồi thì có nói nhiều cũng vô ích. Thùng thăng nghĩ cách mà đối phó chứ biết làm sao bây giờ? Hai người đều bị thương không nhẹ. Tuy đã bôi thuốc nhưng vì quá đau nên tay chân cứng đờ, cử động vẫn ngượng nghịu.

Đang lúc ấy trong sơn khẩu bỗng có một bóng đen lướt ra. Đại hán ấy đưa mắt nhìn bốn phía, có lẽ không nhìn thấy Lạc Thiên nên tỏ vẻ lo âu vô cùng.

Vu Phục liền quát lên:

- Có chuyện gì thế hả? Đại hán ngăn người ra giây lát rồi đáp:
- Thừa hai vị Đàn chủ, ở đông sơn khẩu dưới Vạn Liễu Lãnh lại có cường địch xuất hiện.

Hạ đàn chủ đâu sao không thấy ở đây? Vu Phục nghe tới đó liền giật mình kinh hãi.

Nhân Phục liền xen lời:

- Người đang đi tới kia chẳng phải là Hạ đàn chủ ư? Mọi người đưa mắt nhìn theo thì quả nhiên thấy Lạc Thiên đã xuất hiện.

Lạc Thiên nghe đại hán áo đen bẩm báo liền cau mày, rồi lại nhìn Vu Phục và Nhân Phục hỏi:

- Vết thương của hai vị ra sao rồi? Hai người cười gượng gạo một tiếng, Vu Phục trả lời:
- Chúng tôi bị thương ở gân cốt, có lẽ trong một hai ngày tới không thể giao tranh được.

Lạc Thiên vội lấy hai viên đơn hoàn ném cho hai người và nói:

- Hai vị hãy uống viên thuốc này đi sẽ khỏi liền.

Hai người bán tin bán nghi nhưng vẫn cầm lấy thuốc uống luôn. Quả nhiên chỉ một lát sau đã thấy khỏi đau, cả hai kinh ngạc nhìn Lạc Thiên. Y liền nói tiếp:

- Sở dĩ tại hạ về muộn vậy là do thăm dò được kẻ địch đã quyết định mấy ngày nữa sẽ tái xâm phạm bốn sơn. Tại hạ hiện nay không thể phân thân được, cần phải tọa trấn ở trung ương để tiện điều động nhân tài. Phiên hai vị hãy mau đi Vạn Liễu Lãnh quản lý, tùy vào tình hình mà tùy cơ ứng biến. Tại hạ sẽ phái người đến tiếp viện ngay.

Vu Phục và Nhân Phục hai người liền vâng lệnh đi ngay.

Chờ hai người đi khỏi, Lạc Thiên dặn bảo người trại chủ canh gác sơn khẩu vài câu rồi cũng đi nốt.

Những nhân vật đến xâm phạm đông sơn khẩu là người của Cái Bang do Hồng trưởng lão điều động đến theo kế hoạch của Lạc Thiên.

Lạc Thiên về tới Kim Long Đàn liền lấy Diêm Vương Lệnh ra để điều động cao thủ đi canh gác bốn sơn khẩu. Còn lại một số, chàng cảm chúng không được tùy tiện hành động.

Sau khi điều quân khiển tướng xong, Lạc Thiên đứng lặng im suy nghĩ, đột nhiên thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm: "Ngoại xâm nội loạn liên tiếp như vậy khiến ta cũng phải mệt mỏi cả người. Sơn chủ lại bé quan thật cứ như rồng không râu. Hễ có việc gì sơ suất thì sao ta có thể nhìn mặt Sơn chủ nữa chứ?"

Chàng lại thở dài một tiếng.

Chàng vừa có ý làm ra vẻ như vậy, quả nhiên phía sau đã vang lên tiếng áo sột soạt, đột nhiên có hai tên tiểu đồng áo xanh chạy đến nói:

- Com rượu đã chuẩn bị xong thưa Đàn chủ! Lạc Thiên gặt đầu, liền tiến về phía đại sảnh.

Chàng vừa cầm đầu lên định ăn, nhưng lại lắc đầu rồi đặt bát xuống, nói với hai tiểu đồng rằng:

- Thôi, hai em ăn đi. Ta còn phải ra ngoài tuần tiểu.

Nói xong chàng liền rào bước đi luôn.

Chàng tiến về phía Thanh Âm am. Nhưng chưa kịp đến nơi thì đã thấy có tiếng sáo rất đổi êm tai từ trong am vọng ra, lại có cả tiếng ca họa theo nữa. Chàng liền ngừng bước đứng nghe một hồi, chờ tiếng sáo và giọng ca dứt rồi mới dám phi thân tới trước cửa am.

Huyền Tuệ và Huyền Phân hai người vừa trông thấy chàng liền tùm tùm cười.

Thanh Âm lão ni cũng bước ra chấp tay vái chào:

- Thí chủ quả là con người rất giữ tín nhiệm.

Lạc Thiên cười đáp:

- Tại hạ đã đem đủ đồ dùng đến để chữa thương cho ba vị.

Lão ni liền mời chàng vào trong am. Vừa đi bà ta vừa nói:

- Thí chủ quả là người trí dũng song toàn. Việc Lượng Tai thí chủ sắp xếp khéo léo quá, không ai dám nghi ngờ thí chủ cả.

Lạc Thiên biết tin này lại do con khi nhỏ do thám ra nên gượng cười đáp:

- Thuật xảo trá ấy bất đắc dĩ lắm tại hạ mới liều giờ ra, thần ni đừng chê cười.

Lão ni lắc đầu nghiêm nghị đáp:

- Xảo kế dùng với mục đích quang minh chính đại thì vẫn là chính đạo.

- Thần ni cứ quá khen đấy thôi.

Nói tới đó chàng liền hỏi lão ni xem ai muốn chữa thương trước. Lão ni liền đáp:

- Phiền thí chủ hãy chữa thương cho hai tiểu đồ trước.

Huyền Tuệ và Huyền Phân hổ thẹn đỏ bừng mặt.

Lão am chủ cũng biết hai đồ đệ của mình không muốn để người ngoài trông thấy tấm thân trinh bạch. Huống hồ đôi bên lại là nam nữ cách biệt, liền ngấm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Chi bằng thế này vậy. Nếu Hạ thí chủ không tị hiềm hai tiểu đồ ngu xuẩn thì xin thí chủ nhận chúng làm nghĩa nữ nhé? Lạc Thiên nghe nói liền ngẩn cả người ra. Hai tiểu ni cô nghe vậy liền quý xuống vái lạy. Chàng liền nhảy sang một bên xua tay nói:

- Tại hạ đâu dám nhận làm cha của hai người được. Việc này tuyệt đối không được.

Lão ni ngạc nhiên nhìn chàng thắc mắc. Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Nếu hai vị không chê thì tại hạ chỉ dám nhận hai người là nghĩa muội. Chẳng hay Thần ni nghĩ sao? Lão ni thêm ngạc nhiên vì bà thấy chàng đã lớn tuổi như vậy sao lại bảo không thể làm cha mà chỉ nhận làm nghĩa huynh là như thế nào? Chắc bên trong thế nào cũng có ẩn tình gì đây. Tuy vậy bà vẫn bảo hai tiểu ni cô vái chàng làm huynh trưởng.

Hai nàng cũng ngạc nhiên chẳng kém, nhưng lại không dám trái lệnh sư phụ, liền quý xuống vái chàng và gọi:

- Đại ca! Lạc Thiên liền đỡ hai nàng dậy. Chàng bỗng giật mình đánh thoát một cái, bụng bảo dạ rằng: "Trông tuổi hai nàng hình như còn lớn hơn cả ta. Như vậy ta làm huynh trưởng sao ổn đây?" Chàng nhận thấy như vậy có hơi lỗ mặt một chút. Nhưng việc đã rồi, đành tặc lưỡi để yên vậy, sau này tính.

Am chủ mới hỏi tại sao chàng không dám nhận làm nghĩa phụ của hai nữ đồ đệ của mình. Chàng liền lộ mặt nạ da người ra, để lộ bộ mặt trẻ trung tuấn tú, rồi mới trả lời lão ni:

- Thần ni xem tại hạ trẻ như thế này thì đâu dám nhận làm cha của bọn họ cho được? Lão ni thở dài nói:

- Thí chủ quả là rỗng trong thiên hạ. Lão ni không dám ngờ rằng một người trẻ tuổi như vậy lại có tài ba trí tuệ đến nhường này. Nói ra thật cũng không ai dám tin.

Nói tới đó, bà ta liền quay lại bảo hai đồ đệ:

- Hai con theo Hạ thí chủ vào tịnh thất chữa thương đi.

Hai ni cô liền theo Lạc Thiên vào tịnh thất bên phải.

Lão ni đang ngồi đọc cuốn Đại Thừa Thiên Xướng thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng sột soạt và tiếng bước chân đi rất khẽ. Bà ta giật mình kinh hãi liền quát hỏi:

- Bên ngoài có ai tới thế? Sao dám tự tiện bước vào cấm địa như vậy? Có mau rút lui không? Lão ni vừa dứt lời đã thấy một bóng đen lướt vào nhanh như điện chớp, giật mình nhìn kỹ thì hóa ra là Tinh Bình. Bà liền biết ngay là có chuyện gì rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, kêu ô một tiếng rồi nói tiếp:

- Bản ni không biết Sơn chủ quan lâm nên không ra nghênh tiếp, mong Sơn chủ lượng thứ! Tinh Bình nhìn quanh một lượt rồi mới mỉm cười hỏi:

- Mười mấy năm nay đại sư vẫn như thế, chẳng thay đổi chút nào cả. Vì tại hạ bận việc luôn nên không có thời gian ghé thăm, mong đại sư lượng thứ cho. Lệnh cao tức đầu?

- Chúng đã ngủ cả rồi. Lão Sơn chủ có cần thì để bản ni đi gọi chúng dậy.

- Khỏi cần! Nói xong Tinh Bình liền tiến tới tịnh thất bên phải, chỉ thấy hai tiểu ni cô đang nằm chung trên một chiếc giường và ngủ rất ngon lành, ngoài ra không có gì khả nghi hết. Y liếc nhìn hai cái rồi bước ra ngoài ngay.

Lão ni ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hay Sơn chủ đến có việc gì thế? Tinh Bình đáp:

- Gần đây lão phu nghe phong thanh bộ hạ thường hay trái lệnh cấm, vô cớ xâm nhập cấm địa. Mấy tháng gần đây bốn sơn lại có nhiều người tới gia nhập, trong đó không thiếu những nhân vật hắc đạo, bên trong sao tránh khỏi có kẻ dâm tà. Lệnh nhị cao đường lại đã trưởng thành nên trong lòng có chút lo lắng. Vừa rồi lão hình như trông thấy một giáo đồ của Tuyết Liên Giáo chạy tới Bảo sơn, nên mới không yên tâm mà theo dõi tới đây.

Lão ni chấp tay đáp:

- Đa tạ Sơn chủ đã quan hoài. Mười mấy năm nay cấm lệnh của Sơn chủ rất nghiêm mật nên không ai dám lui tới đây hết. Nhưng sáng nay đã xảy ra một chuyện.

- Xảy ra chuyện gì thế? Lão ni liền đem việc Lạc Thiên ngẫu nhiên đi qua, thuận chân bước vào am và Lượng Tai đến sinh sự như thế nào kể hết cho Tinh Bình nghe rồi hỏi tiếp:

- Không hiểu Sơn chủ có hay biết chuyện này không? Tinh Bình cười nhạt đáp:

- Lão bề quan thiên tu nên không hề biết. Thảo nào tên hầu cận của lão cứ ấp a ấp úng không nói rõ sự thực cho lão hay. Như vậy thì Lượng Tai táo gan thật. Để lão đi hỏi Hình Đường xem sao.

Nói xong y liền chấp tay chào rồi quay người phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Trộm Giỡn Trên Hoành Trì Yên Bay Trên Mùng Kín

Lão ni theo dõi ra tới cửa thấy Tinh Bình đã đi xa rồi mới yên tâm thở dài một tiếng, rồi quay người đi vào trong am.

Bà ta ngó đầu nhìn vào trong tịnh thất bên phải, thấy hai đồ đệ đang nằm ngửa trên giường, đôi mắt đang hau háu nhìn.

Hai nàng thấy lão ni vào, vội ngồi dậy đồng thanh hỏi:

- Khúc lão tặc đã đi chưa? Lão ni gật đầu và hỏi lại:

- Hạ thí chủ đâu? Huyền Tuệ đáp:

- Một lát nữa Hạ thí chủ sẽ quay trở lại, Hạ thí chủ quả thực là người khác thường, đoán trước thế nào lão tặc cũng tới nơi đây.

Lão ni thờ dài nói tiếp:

- Phải, Hạ thí chủ là một kỳ tài trong võ lâm, những người như Tinh Bình dù là Chương môn của một bang phái thật nhưng sao bằng được ông ta.

Hãy nói về Tinh Bình. Y tiến thẳng ra ngoài, xa xa đã trông thấy treo mừng trắng, y ngăn người ra, khi tới cửa Hình Đường thì gặp Hồng Yến ở trong bước ra.

Trông thấy son chủ, Hồng Yến vội ngừng bước, chấp hai tay vái chào và nói:

- Thuộc hạ Mâu Hồng Yến tham kiến Sơn chủ.

Tinh Bình giờ tay phát lên một cái và hỏi:

- Miễn lễ, tại sao Hình Đường lại bố trí như thế này? Hồng Yến lùi sang một bên, mặt nổi giận kinh ngạc đáp:

- Thế ra Sơn chủ không biết Lã đàn chủ chấp pháp đã chết hay sao? Tinh Bình gật đầu đáp:

- Điều này ta đã biết rồi, Hạ đàn chủ chấp pháp vô tư, Lượng Tai đáng chết lắm.

Hồng Yến thấy Sơn chủ nói như vậy, có bao nhiêu lời muốn thưa cùng Tinh Bình cũng không dám nói nữa, và lại y là một tay nịnh hót có tiếng, biết gièm pha Lạc Thiên không nổi, vội cười và nói tiếp:

- Hiện giờ Hạ đàn chủ đang ở trong đường xếp việc tang lễ cho Lã đàn chủ, ông ta thật là công tư phân minh, Sơn chủ biết khéo sử dụng người như vậy, nên việc làm bá chủ võ lâm thế nào cũng thành công chứ không sai, nhưng... nhưng...

Y nói tới đó hình như không tiện nói tiếp, Tinh Bình thấy vậy cả nghi liền lên tiếng hỏi:

- Mâu hương chủ có việc gì cứ nói đi, hà tất phải ấp úng vậy làm chi? Hồng Yến vừa cười vừa đáp:

- Vì việc Lã đàn chủ mà Hạ đàn chủ tỏ vẻ nản chí lắm, đã ám thị cho mọi người hay sẽ ông ta sẽ rời khỏi nơi đây, nếu không phải là vì cường địch đến xâm phạm bốn sơn thì có lẽ Hạ đàn chủ đã lẳng lặng bỏ đi rồi! Tinh Bình ngạc nhiên vô vùng, bụng bảo dạ rằng: "Nếu bây giờ ta gặp mặt y, chắc thế nào y cũng nghĩ là ta không tin cậy y, y sẽ xin ra đi, như vậy ta biết xử sự ra sao? Chi bằng ta không nên gặp y thì hơn?" Nghĩ đoạn, y liền trầm giọng nói tiếp:

- Mâu hương chủ đừng có cho Hạ đàn chủ biết là bốn Sơn chủ đã tới đây! Hạ đàn chủ là người tài hoa trác tuyệt, các người nên tôn trọng lời sai bảo của ông ta mới được, nếu ai phạm lỗi làm gì bốn Sơn chủ ta cũng không có thể cứu các người thoát chết được đâu! Nói xong, y quay người đi luôn, chỉ trong thoáng mắt đã mất dạng liền! Hồng Yến đứng ngăn người ra giây lát, nhưng y không để ý tới đã có một cái bóng đen nhanh như một làn khói đi theo sau Tinh Bình.

Cái bóng đen đó là Hạ Lạc Thiên, chàng thấy Tinh Bình chạy thẳng xuống dưới một vực thẳm Lạc Thiên vội ngừng bước, chàng biết bên dưới chính là chỗ ẩn trú của Tinh Bình và thế nào cũng có bố trí cơ quan và máy móc rất hung hiểm, cho nên chàng không theo dõi vội, chỉ mỉm cười một cái rồi quay trở lại Thanh Âm am ở gần đó ngay.

Lúc ấy trông đã sắp điểm canh tư, Lạc Thiên với Thanh Âm lão ni đang ngồi trò chuyện trước ngọn đèn dầu nhỏ. Huyền Tuệ với Huyền Phân thì đứng ở phía sau lưng sư phụ, mồm tím tím cười. Ba thầy trò được Lạc Thiên chữa cho nên bây giờ đã lành mạnh hẳn, những mũi đinh độc nằm ở trong người từ bấy lâu nay cũng đã được Lạc Thiên lấy ra hết.

Thanh Âm lão ni khen ngợi chàng hoài và yêu cầu chàng cho biết thân thế và lai lịch.

Lạc Thiên ngắm nghĩ giây lát rồi mới nói rõ tên họ và lai lịch của mình ra cho ba thầy trò lão ni hay.

Thanh Âm lão ni thờ dài một tiếng và nói tiếp:

- Bần ni ở trong ngôi am hoang vu này đã được mười lăm năm, những việc xảy ra trong võ lâm trong mười lăm năm nay bần ni đều không hay biết một tí gì hết. Nhớ lại năm xưa, khi bần ni hành đạo giang hồ đã gặp được Tạ Văn đại hiệp lệnh sư tổ mấy lần, không ngờ một kỳ hiệp đương thời mà lại bị chết một cách ngậm hờn như vậy! Nhưng Tạ đại hiệp lệnh sư với thí chủ tài ba như vậy cũng đủ cho Tạ Văn đại hiệp được ngậm cười nơi suối vàng rồi.

Hai người trò chuyện vài câu mới nói đến chính đề.

Thanh Âm lão ni mới nói tiếp:

- Con khi nhỏ sáu tay của bần ni, trời sinh ra nó bất cứ khí giới sắc bén đến đâu cũng không sao chém chết được nó và bất cứ chất độc gì nó lỡ ăn phải cũng chẳng sao hết, như vậy có thể để cho nó lên vào trong A Tu La Trộn để dò la xem những ai đang bị giam giữ ở trong đó để tiện cứu họ thoát nạn, nhưng cần nhất chúng ta phải lấy được cái bản đồ A Tu La Trộn thì việc gì cũng giải quyết xong.

Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Thế lão ni vẫn còn giữ lại bản đồ của trận pháp ấy ư? Thanh Âm lão ni thùng thảng đáp:

- Trận A Tu La muôn phần kỳ ảo, ác độc lạ thường, một hòn đá, một thân cây cũng có mấy móc đặc biệt, với đầu óc của lão tặc làm sao mà nhớ hết được? Và lại muốn phát động oai lực của trận pháp ấy một mình y cũng không đủ nên bản ni đoán chắc là y phải có một bản đồ để căn cứ, bằng không chỉ lỡ bước một cái chính bản thân của y đã bị tai họa trước hết.

Lạc Thiên ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Chỉ mong lời của thần ni không sai thôi! Thanh Âm lão ni quay đầu lại nhìn người hai đồ đệ rồi lại nói rằng:

- Hai đồ đệ của bản ni tuy võ công hãy còn non nớt, nhưng chúng cũng khôn ngoan và đa mưu lắm kể hơn người thường nhiều như vậy chúng sẽ giúp cho thiếu hiệp một tay.

Lạc Thiên gật đầu đáp:

- Vâng, sau này thế nào cũng phải nhờ vả đến hai hiền muội rất nhiều.

Nói xong, chàng đứng dậy cáo từ.

Năm ngày liền, ngày nào núi Đại Lượng cũng có kẻ địch tới xâm phạm, quần tà của phái Đại Lượng bị thương cũng khá nhiều may nhờ có Lạc Thiên khéo đối phó nên kẻ địch đều bị đẩy lui hết.

Trưa ngày hôm đó, một mình Lạc Thiên ở trong đại sảnh đi đi lại lại, bỗng một tiểu đồng áo xanh bước ra thưa rằng:

- Hiện giờ Sơn chủ đang ở trong thư phòng mời Hạ đàn chủ vào để người hỏi chuyện đây.

Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Sơn chủ đã thành công rồi hay sao? Tiểu đồng đáp:

- Tiểu nhân không biết, Hạ đàn chủ vào hỏi Sơn chủ sẽ biết ngay.

Lạc Thiên liền theo tiểu đồng vào trong thư phòng đã thấy Tinh Bình đứng ở đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe thấy tiếng chân người đi tới, y quay mặt trở lại tùm tùm cười.

Tiểu đồng vội rút lui ngay, Lạc Thiên chấp tay chào và hỏi:

- Sơn chủ đã thành công rồi đấy à? Thật là mừng cho Sơn chủ vô cùng! Tinh Bình lắc đầu cả cười đáp:

- Cách ngày giờ thành công còn lâu lắm, từ nay đến ba tháng sau trở đi, lão phu còn phải tiềm tu trong bảy mươi chín ngày, không được phân tâm một chút nào, hễ sơ suất một chút là bị tẩu hỏa nhập ma ngay, cho nên lão phu mới cho mời hiền đệ tới đây để giao phó toàn quyền cho hiền đệ.

Lạc Thiên từ chối đáp:

- Tại hạ khó mà gánh vác nổi trách nhiệm nặng nề như thế, Sơn chủ lựa chọn người hiền khác, để tại hạ được sống cuộc đời tự do như xưa thì tại hạ cảm ơn Sơn chủ vô cùng.

- Gần đây bốn sơn xảy ra rất nhiều chuyện, lão nghe tiểu đồng thưa rõ đã biết hết chuyện, việc làm của hiền đệ khiến ai cũng phải kính phục, lão phu rất tín nhiệm hiền đệ, hà tất hiền đệ phải đòi rút lui như vậy.

- Không phải tại hạ có ý định gì đâu! Nhưng quả thật hoàn cảnh khó xử, cách dùng người và hành sự của bốn sơn trước kia như thế nào, tại hạ đều không hay biết một tí nào cả và bây giờ mỗi khi xảy ra một chuyện lớn đều có liên can đến những việc xưa, khiến tại hạ không biết căn cứ vào đâu mà lần mò hay phán đoán, chỉ sợ lỡ một cái là mọi việc đều hỏng hết...

Chàng chưa nói dứt, Tinh Bình đã cười và nói:

- Việc này dễ lắm! Những sổ sách của bốn sơn đều ghi chú rõ những việc cũ, bây giờ lão đã giao Diêm Vương lệnh cho hiền đệ rồi thì hiền đệ cứ tùy tiện mà hành sự, việc gì phải thưa với bản nữa?

- Như mấy ngày gần đây cường địch đến xâm phạm bốn sơn, tại hạ chỉ có cách chặn chúng ở ngoài núi thôi chứ không dám dụ chúng vào trong núi để tiêu diệt, vì không biết trận A Tu La của sơn chủ ảo diệu như thế nào nên không dám tự tiện chủ trương.

Tinh Bình ngăn người ra giây lát rồi đáp:

- Không dám nói dối hiền đệ, trận A Tu La còn chưa bày và xếp đặt xong, trận ấy bao la vạn tượng và kỳ ảo vô cùng, vì các vật chưa lấy đủ nên chưa dám động dụng tới nó là thế và cũng vì vậy mà lão phu mới phải nằm một chỗ như thế này.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng cười nhạt vọng vào. Tinh Bình biến sắc mặt, vội giơ tay lên đánh một chuông, liền có một vật gì vừa đen vừa nhỏ như sợi chỉ bay thẳng ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ lại có tiếng người vọng vào:

- Mấy mũi đinh Khảm Ly nhỏ nhỏ này thì làm gì nổi ta? Tinh Bình vội phi thân ra ngoài cửa sổ nhưng không thấy có một bóng người nào hết nên y lại biến sắc mặt.

Lạc Thiên nhảy ra theo Tinh Bình và nói:

- Thừa Sơn chủ, chắc người này chưa ra khỏi nơi đây đâu, Sơn chủ với tại hạ hai người cứ trầm tĩnh mà tìm kiếm thể nào cũng thấy tung tích của y.

Tinh Bình chưa kịp trả lời đã thấy một đại hán áo gấm mình dính đầy máu loãng choạng đi tới, mép rỉ máu tươi, y vừa đi tới chỗ cách hai người chừng hai trượng thì ngã lăn ra đất liền, mồm lẩm bẩm nói:

- Tuyết... Sơn... Nhân... Ma...

Nói xong y liền tắt thở ngay.

Một tiểu đồng áo xanh sắc mặt nhợt nhạt và tỏ đầy vẻ kinh hãi vì giọng run run la lớn:

- Thừa sơn chủ, hai thanh bảo kiếm Can Trương và Mạc Tà bị Tuyết Sơn Nhân Ma cướp mất rồi.

Tinh Bình mắt lộ sát khí quát hỏi:

- Lão tặc ấy chạy về phía nào thế? Tiểu đồng ngập ngừng đáp:

- Tuyết Sơn Nhân Ma có dò hỏi Minh nhi, Ô lão tiền bối hiện giờ ở đâu, bắt buộc Minh nhi phải nói rõ sự thực cho y nghe nên y đã chạy về phía Tung Sơn rồi.

Tinh Bình sầm nét mặt lại, cười nhạt nói tiếp:

- Y có đi tới chân trời, lão phu cũng phải đuổi cho kịp mới thôi.

Nói xong y liền rời khỏi núi định đuổi theo luôn. Lạc Thiên thấy vậy vội gọi:

- Sơn chủ không nên nóng nảy như thế và cũng không nên rời khỏi núi này đi đâu hết! Tinh Bình ngăn người ra trở mắt lên hỏi:

- Tại sao?

- Tuyết Sơn Nhân Ma lấy trộm bảo kiếm rồi đi luôn chứ không dám đấu với Sơn chủ mà bỏ đi ngay như vậy, hiển nhiên là y có ý muốn dụ Sơn chủ rời khỏi Đại Lượng..

- Lão quỷ Tuyết Sơn định sao nổi lão phu? Lão phu tự tin chỉ ra tay đấu một cái là có thể bắt được y ngay.

Lạc Thiên nghiêm nghị nói tiếp:

- Biết đâu y đã mưu toan với các cao thủ của chính phái khác để dụ Sơn chủ rời khỏi bốn sơn rồi liên tay với nhau mà vây đánh Sơn chủ, như vậy dù Sơn chủ có võ nghệ cao cường đến đâu cũng khó địch nổi nhiều người như thế.

Tinh Bình nghe nói ngăn người ra nghĩ thầm: "Y nói cũng có lý." Nhưng y vẫn còn tức tối nên cười nhạt đáp:

- Dù đối phương có liên tay vây đánh, lão phu cũng không sợ gì chúng cả.

- Lúc này không phải là lúc thị tài. Sơn chủ đã tự nhận võ nghệ của mình là vô địch trên võ lâm rồi, như vậy Sơn chủ hà tất phải bế quan luyện tập võ học huyền bí với bày trận A Tu La làm gì nữa? Tinh Bình không ngờ Lạc Thiên lại hỏi trắng trợn như vậy, mặt đỏ bừng càng tức giận thêm.

Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Người trong cuộc bao giờ cũng mê man, người đứng cạnh bao giờ cũng sáng suốt hơn, nếu Sơn chủ rời khỏi bốn sơn sẽ bị nguy hiểm ngay tức thì.

Mấy lời nói đó làm cho Tinh Bình giật mình kinh hoảng.

Đáng lẽ Tinh Bình bỏ đi như thế thật là một dịp may cho Lạc Thiên để thừa cơ hạ thủ, nhưng tại sao chàng lại ngăn cản y như vậy? Thì ra chàng là người rất khôn ngoan, trước khi chưa biết rõ tất cả những sự sắp đặt của núi Đại Lượng này nên chàng không dám mạo hiểm vội, lỡ ra vì thế mà khiến Lâu Ung các người bị toi mạng thì có phải là hối hận vô cùng không? Huống hồ chàng ngăn cản như thế lại càng được Tinh Bình thêm tin tưởng ở chàng hơn nữa.

Tinh Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Theo ý kiến của hiền đệ thì ngu huynh nên xử trí như thế nào? Lạc Thiên đáp:

- Việc này khỏi cần Sơn chủ phải bận tâm, tại hạ chỉ đặt một mưu kế nhỏ nhỏ đủ khiến cho lão già Tuyết Sơn phải quay trở lại núi Đại Lượng này ngay, lúc ấy chúng ta cứ việc sửa soạn sẵn câu móc để bắt cá mà lấy lại song kiếm...

- Kế của hiền đệ như thế nào?

- Sơn chủ khỏi cần phải hỏi vội, trong khoảng thời gian bảy bảy bốn chín ngày ấy tại hạ sẽ hiến cả người lẫn bảo kiếm cho Sơn chủ, nhưng trong thời gian này hành động của tại hạ rất kỳ lạ và lén lút ra rất nghiêm, mong sơn chủ đừng có can thiệp...

- Lão bạn nghiên cứu võ công của cuốn bí kiếp thì làm gì còn có thời giờ mà ra đây để can thiệp việc làm của hiền đệ? Ngoài lão phu ra không ai có quyền can thiệp hiền đệ hết.

- Nếu được như vậy thì hay lắm, bằng không thì tại hạ sẽ lẳng lặng rút lui và nhường ngôi cho người khác ngay.

Nói xong, chàng nhìn cái xác của đại hán nằm ở dưới đất mà nói tiếp:

- Tại sao lão già Tuyết Sơn lại tự tiện vào được trong lòng núi Đại Lượng như vậy? Vì thế tại hạ nghi ngờ bên trong thế nào cũng có nội gian hoặc có người của lão quỷ sai đến nằm vùng, tại hạ quyết sẽ điều tra cho ra việc này mới được!

- Lão phu cũng nghĩ như vậy!

- Mời Sơn chủ hãy vào nhà trong yên nghỉ, để tại hạ làm nốt mấy việc.

Nói xong chàng chấp tay chào Tinh Bình rồi bước đi ra ngoài đại sảnh ngay.

Lạc Thiên sử dụng Diêm Vương lệnh để sai các tay cao thủ ra khỏi núi, chàng chia ra làm năm đường để theo dõi Tuyết Sơn Nhân Ma, dò xét tình hình của kẻ địch ở bên ngoài và dặn bảo mỗi người một vài mưu kế chàng không ngờ hành động này của chàng đã bị Tinh Bình ngầm ngầm trông thấy, lòng khâm phục và ghen tị của y đã khiến y muốn tiêu diệt chàng ngay tức thì.

Quý vị nên rõ những thủ lĩnh võ lâm nhất là những tay kiêu hùng hắc đạo đều không muốn người khác tài ba hơn mình. Khi cần người thì chúng coi người đó là tâm phúc, tới khi thành công rồi thì chúng sẽ không ngần ngại gì mà ra tay giết chết luôn, không luyến tiếc chút nào.

Lạc Thiên đã biết Tinh Bình núp ở trong bóng tối để xem hành động của mình nhưng chàng giả bộ không biết, chàng xem xét lại cuốn sổ ký sự hồi lâu rồi ngẩng mặt lên nói với tên thủ hạ đứng cạnh rằng:

- Người đi mời Vu Báo Phi lão sư, bảo một canh giờ sau mời ông ta tới nghị sự sảnh, bốn tọa có việc thỉnh giáo.

Đại hán ấy vâng lời đi luôn.

Lạc Thiên lại dặn bảo tiếp một đại hán cầm đao còn đứng đó:

- Người đi thỉnh Hà Vạn Tuyền lão sư, hai canh giờ sau tới đây gặp bốn tọa, hiện giờ bốn tọa cần phải gặp Sơn chủ.

Đại hán ấy cũng vâng lời đi luôn.

Trong đại sảnh có một bức Bích Họa Hồ Tiểu Sơn Lâm, đắp bằng đất, họa sĩ rất khéo tay, con hồ đó y trông y như là hồ thật vậy.

Trong đôi mắt hồ có đôi ngời sáng quắc đang ngắm nhìn Lạc Thiên, đôi mắt ấy chính là của Tinh Bình. Y nghe thấy Lạc Thiên nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng: "Không hiểu y có việc gì nữa mà muốn gặp ta cấp bách như vậy?" Tuy y không hiểu tại sao Lạc Thiên lại muốn gặp y ngay, nhưng y vẫn vội quay trở về chỗ riêng ở trong rừng.

Lạc Thiên ngồi trên ghế phủ da hổ rồi từ từ đứng dậy đưa mắt liếc nhìn bức tranh Bích Họa một cái rồi cười nhạt một tiếng hình như chàng đã biết rõ sự bí mật của bức tranh ấy rồi.

Chàng từ từ đi ra khỏi nghị sự sảnh và tiến thẳng vào trong rừng để tìm gặp Tinh Bình, vừa gặp mặt y chàng đã vội vàng hỏi ngay:

- Tại hạ có một việc này chưa được rõ, mong Sơn chủ cho hay. Môn võ học huyền bí mà Sơn chủ đang bế quan nghiên cứu ấy là võ công gì thế? Thấy Lạc Thiên hỏi một cách trắng trợn như vậy, Tinh Bình cũng phải kinh ngạc và đáp:

- Hiền đệ có cần lão trả lời thành thực vấn đề này cho hiền đệ hay không? Với vẻ mặt nghiêm nghị, Lạc Thiên khẽ gật đầu một cái.

Tinh Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Gần đây lão phu mới kiếm ra được hai cuốn bí quyết. Một là kỳ trận A Tu La, vì bên trong có nhiều điều nghi nan huyền ảo lắm, nhất thời lão phu chưa thể lĩnh hội hết được cho nên mới cần phải tìm tu để nghiên cứu, còn một cuốn nữa, bên trong của nó có một môn nội công đã thất truyền lâu năm và một pho kiếm thuật chấn kinh võ lâm.

- Nhất định phải bốn mươi chín ngày mới nghiên cứu xong hay sao? Tĩnh Bình càng ngạc nhiên thêm vội hỏi:

- Sao hiền đệ lại hỏi như thế?

- Nếu trong thời gian bốn mươi chín ngày đó mà Ô Phùng tới bốn sơn, thử hỏi Sơn chủ, lúc đó hậu quả sẽ ra sao? Tĩnh Bình nghe nói cả kinh, bụng bảo dạ rằng: "Lời nói đó quả thật rất có lý, hiện giờ ta vẫn còn đang bị nọc độc bò cạp của Ô Phùng kiềm chế, nếu y tới đây trong thời gian này, sai bảo lũ bò cạp tấn công lên ta, như vậy có phải là bao nhiêu công lao của ta đều hóa thành công dã tràng xe cát hết hay sao, mà chưa biết chừng ta còn bị tẩu hỏa nhập ma là khác..." Nghĩ tới đó y liền toát mồ hôi lạnh ra, nghĩ giây lát rồi y mới trả lời tiếp:

- Lão phu chưa suy nghĩ tới vấn đề đó, điều này rất phải... phải lắm..

Y là người rất tự phụ nên không nói ra câu sợ hãi, nhưng Lạc Thiên đã biết rồi nên chàng thờ dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Xem như vậy tại hạ phải rời khỏi núi một phen mới được! Tĩnh Bình ngạc nhiên hỏi lại:

- Trong lúc cường địch dòm ngó bốn sơn, sao hiền đệ lại bỏ đi như thế? Lạc Thiên lắc đầu mỉm cười đáp:

- Kẻ địch ở ngoài núi chỉ có tiếng chứ không có miếng, bây giờ trên giang hồ đang thịnh đồn là Ô Phùng đến Tung Sơn gây sự với phái Thiếu Lâm, đã có nhiều cao thủ của chính phái đi tới đó. Phen này tại hạ rời khỏi núi, một mặt khuyên phái Nga Mi gây hấn với các phái khác, một mặt sẽ phao tin đồn là Sơn chủ sẽ dẫn các thuộc hạ đi Khang Lư để làm loạn thị thánh của mọi người, kẻ địch ở ngoài núi chưa biết rõ hư thực của núi Đại Lộng này, tất nhiên chúng sẽ không dám mạo hiểm vào trong này mà thử thách, nên theo ý tại hạ thì sơn chủ khỏi cần phải đợi chờ đến ba ngày sau mới bế quan tiếm tu, cứ càng nhanh càng hay, làm thế nào cho chóng thành công, đừng có trì hoãn nữa, trong một thời gian ngắn, tại hạ thế nào cũng trở về núi Đại Lộng.

- Nghe hiền đệ nói lão phu mới tỉnh ngộ, lão phu đi nghiên cứu võ công ngay đây, mọi thứ đều nhờ ở hiền đệ nhé! Không ngờ Tĩnh Bình là tay khôn ngoan lão luyện như thế mà cũng bị trúng kế của Lạc Thiên, y nói như vậy xong, liền vội vàng chạy xuống vực sâu tức thì.

Lạc Thiên ngấm ngầm theo sau trông thấy Tĩnh Bình xuống tới dưới vực thẳm rồi trong lòng mới yên vội quay trở về Thanh Âm am nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho am chủ hay.

Lão ni nghe xong, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thí chủ lại phải rời khỏi núi này một phen như vậy? Lạc Thiên đáp:

- Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, dù có lấy được bản đồ A Tu La đi nữa, nếu không có cách gì kiềm chế Kim Tiền Đào Hoa Độc Chương với Ngũ Sắc Trùng Tầm thì khó mà cứu được những người đang bị giam giữ ở đó thoát nạn được.

Lão ni gật đầu đáp:

- Thí chủ nói rất phải! Nhưng không biết thí chủ đi đâu mà kiếm ra được người khắc chế hai thứ độc vật đó?

- Năm xưa gia sư quen biết rất nhiều kỳ tài dị sĩ, nên tại hạ biết Dân Sơn Nhị Độc là người may ra có thuốc có thể kiềm chế nổi Kim Tiền Đào Hoa Độc Chương.

- Cái tên Dân Sơn Nhị Độc, bản ni nghe nói từ lâu, dù anh em y có thuốc khắc chế được Đào Hoa Độc Chương thật, nhưng cũng chưa chắc có thuốc trừ nổi Ngũ Sắc Trùng Tầm.

- Bây giờ trên thiên hạ này chỉ có một người có thể giải được Ngũ Sắc Trùng Tầm thôi, người đó là Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy.

Lão ni nghe nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

- Miêu Lãnh Song Nghiêu là Thánh chủ của Bách Trùng, không phải là chính mà cũng không phải là tà, làm sao mà lệnh sư có thể quen biết được với y thì.

Mười lăm năm nay, Thanh Âm lão ni chưa hề bước ra khỏi Thanh Âm am đến nửa bước nên không hề biết một tí gì về giang hồ cả cho nên mới hỏi Lạc Thiên như vậy.

Lạc Thiên thờ dài một tiếng và nói:

- Gia sư với Hắc Y Huyền nữ là ân hay oán thì khó mà nói rõ được, nhưng tại hạ vẫn cứ đi yêu cầu bà ta một phen, vẫn biết là khó đấy, nhưng tại hạ vẫn không ngại.

- Bản ni xin chúc thí chủ thành công, còn việc thí chủ đã giao phó thì bản ni sẽ xin tận lực hoàn thành.

Lạc Thiên cáo từ đi ra ngoài am, đột nhiên thấy trong rừng trúc có hai thiếu nữ xuất hiện, Huyền Tuệ và Huyền Phân tỏ vẻ luyến tiếc và má đỏ bừng, Huyền Tuệ cất giọng u oán gọi chàng một tiếng:

- Đại ca! Lạc Thiên ngăn người ra hỏi lại:

- Hiền muội có việc gì muốn nói với ngu huynh thế? Huyền Tuệ đáp:

- Đại ca sắp phải đi xa, mong đại ca hãy thận trọng, chẳng hay bao giờ đại ca mới trở về? Lạc Thiên mỉm cười đáp:

- Chỉ trong một thời gian ngắn, ngu huynh sẽ quay về tới liền.

Huyền Phân liền chau môi xen lời hỏi:

- Trong khi đại ca đi vắng nhờ chị em tiểu muội không đủ sức bảo vệ lấy thân thì sao? Lạc Thiên nghe nói chân chừ giây lát rồi đáp:

- Nếu vậy, ngu huynh sẽ truyền thụ cho hai tiểu muội mấy thế thân pháp và kiếm thức, tuy không phải là tuyệt học chấn kinh võ lâm nhưng dùng để bảo vệ lấy thân thể thì có thừa.

Nói xong, chàng liền bẻ một cành trúc dài chừng ba thước rồi chàng lấy cành trúc đó làm kiếm để dạy hai nàng.

Chàng dạy tất cả chỉ bảy thức mà thôi và nói với hai nàng rằng:

- Đây là kiếm thức và bộ pháp hợp dùng, đem nó ra thi thố cũng được.

Nói xong, chàng biểu diễn lại một lần nữa, thấy hai nàng đã gật đầu tỏ vẻ hiểu biết rồi, chàng liền quay mình đi luôn, vừa đi chàng vừa nói:

- Hai vị hiền muội nên giữ gìn lấy sức khỏe.

Chỉ trong nháy mắt thân hình của chàng đã biến mất dạng.

-oOo-

Ở ngoài Hình Đường có treo hai cái đầu lâu của Vũ Bảo Long với Hạ Vạn Truyền, tội của chúng là người của Tuyết Sơn Nhân Ma phái đến nằm vùng mới vừa phát giác ra, bị xử tử như vậy! Nước cờ ấy của Lạc Thiên đi rất cao, bề mặt là tận lực giúp sức cho Tĩnh Bình nhưng sự thực đã gây thù địch cho y, khiến cho các bộ hạ của y chán nản, không ai dám trung thành với y nữa! Trên đường núi, người ta thấy có một cái bóng đen đi nhanh như điện chớp, cái bóng đen ấy đang lướt xuống thung lũng, lúc tới lưng chừng đã giờ khinh công tuyệt mức ra mà nhẹ nhàng hạ xuống dưới đấy.

Đang lúc ấy bỗng có một giọng nói rất âm trầm kêu gọi:

- Có phải là Lạc thiếu hiệp đấy hay không? Cái bóng đen nọ nghe mấy tiếng kêu gọi đó rất quen thuộc liền đáp:

- Vị nào gọi tại hạ đấy?

- Tôi đây! Miêu Tích Thọ đây mà!

- Miêu đại thúc đấy à? Đại thúc ở đâu tới thế? Có phải ở trong Lư Toàn Cốc có việc gì xảy ra đấy không? Vì chàng biết không khi nào Độc Ty Phong Vân Cái Miêu Tích Thọ lại vô cớ tới Đại Lượng như vậy và Tích Thọ thế nào cũng được gặp Cái Môn trưởng lão Hồng Hoàn rồi, bằng không sao y lại biết mình rời khỏi Đại Lượng trong lúc này? Tích Thọ liền đáp:

- Trong Lư Toàn Cốc được Trần đại hiệp xếp đặt nên bây giờ đã biến thành đảo nguyên ở ngoài đời và luôn luôn được người của bốn bang phi báo cho hay là thiếu hiệp giờ tài hoa của mình ra và bây giờ đã được Tĩnh Bình tin cậy, Lan cô nương mừng rỡ vô cùng nhưng...

Lạc Thiên nghe tới đó giật mình kinh hãi, mặt biến sắc liền hỏi lại:

- Có phải Lan cô nương bị chuyện gì không hay? Tích Thọ thở dài một tiếng bụng bảo dạ rằng: "Có ngờ đâu hai thầy trò y cũng đều đi vào một con đường, chữ tình thật là hại người vô cùng", nên y vội đáp:

- Lan cô nương vẫn được bình yên xin thiếu hiệp đừng có lo âu nhưng ông cháu Cốc cô nương với với Điền Trì Điều Tú các người khi giáng lâm Lư Toàn Cốc vì không được kín đáo nên giữa đường bị kẻ địch đánh lên, khi tới Lư Toàn Cốc, Cốc cô nương đột nhiên bị bệnh nặng sắp chết đến nơi, may nhờ có miếng Thiên Niên Hà Thủ Ô của Điều Tú mới thoát chết, cho nên Lan cô nương mới sai kẻ ăn mỳ này tới đây mời thiếu hiệp mau mau về cứu chữa cho.

Nói xong y bấm đốt ngón tay tính toán giây lát rồi nói tiếp:

- Chỉ còn bảy ngày nữa thôi, nếu thiếu hiệp không về kịp thì không sao cứu được cô ta thoát chết.

Lạc Thiên rất khó xử, ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi ngẩng mặt lên gượng cười nói:

- Nếu vậy kế hoạch của tại hạ phải thay đổi hết.

Chàng lại cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu mới nghĩ ra được một cách hộ cứu rồi nói tiếp:

- Miêu đại hiệp làm ơn đi thưa với Hồng trưởng lão mau cho năm người tới đây ngay.

Tích Thọ vâng lời, vội vàng đi luôn.

Một lát sau, y dẫn năm tay cao thủ của Cái Bang tới Lạc Thiên dặn bảo từng người một. Năm người đó vâng lời đi luôn.

Rồi chàng cùng Tích Thọ quay trở về Lư Toàn Cốc ngay.

Trong khi đi đường chàng có kể chuyện cho Tích Thọ hay và chàng mới biết trên giang hồ đồn đại những chuyện của Ô Phùng, Đại Lượng và Nga Mi khác hẳn sự thực rất nhiều! Hai người cũng không muốn nhiều sự nên suốt dọc đường cứ dặn bảo việc làm cho các đệ tử của Cái Bang thi hành rồi cả hai cùng giờ hết tốc lực khinh công ra đi. Chỉ một ngày, một đêm hai người đã tới Tam Giáp của Trường Giang. Lúc ấy trống canh vừa gõ canh ba, Lạc Thiên với Tích Thọ đã đi tới Vu Sâm động, Tích Thọ vừa cười vừa nói:

- Thiếu hiệp, chúng ta đi một ngày một đêm rồi, cũng phải tìm chỗ nghỉ chân đã, tại hạ có một hũ rượu, một gói thịt khô, chúng ta cùng nhậu nhẹt một bữa rồi hãy tiếp tục đi, chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao? Lạc Thiên gật đầu đáp:

- Tại hạ cũng thấy mỏi mệt rồi.

Thế rồi hai người đưa mắt nhìn về phía trước thấy nơi cách đó không xa có một ngôi miếu, miếu đó là Thần Nữ Miếu, Lạc Thiên đột nhiên kinh hãi kêu ủa một tiếng và nói:

- ủa thật! Không ngờ Thần Nữ miếu này lại là nơi tàng long ngoạ hổ, xem như vậy chúng ta cũng không có thì giờ mà nghỉ ngơi và nhậu nhẹt nữa đâu! Lạc Thiên đi nhanh như điện chớp, tiến thẳng tới Thần Nữ Miếu để xem ba người kia là ai.

Tích Thọ cũng vội theo sau, khi tới nơi hai người liền nhảy lên trên cây cao ở phía sau miếu, liền trông thấy miếng đất trống ở phía sau có mười mấy người đang đứng nơi đó.

Nhờ có ánh trăng, hai người trông thấy rõ mặt của bọn người ấy.

Thì ra bọn người đó là Khương Huân Tổ, Bang chủ của Tam Nguyên Bang, cánh tay phải bị gãy đã nối lại, con y là Khương Thiệu Nghiệp đang đứng ở bên cạnh.

Người đứng đối diện Khương Huân Tổ là Tam Tài Cát Chủ ở hậu sơn núi Nga Mi, còn ba người nữa đứng cạnh Cát chủ, chúng đang trò chuyện với nhau, Lạc Thiên thấy vậy liền ngăn người ra, vì ba người đó chính là Hóa Nhân Kim Châu Lâm Mộc, thủ lĩnh của Tam Diêm Hội với một đôi thiếu niên nam nữ mà chàng đã từng gặp ở trên bờ sông Bành Trạch rồi.

Thiếu nữ ăn mặc quần áo y như lần chàng đã trông thấy, da nàng trắng như tuyết, cử chỉ rất tao nhã và dáng hoàng còn thanh niên thì gương mặt rất anh tuấn nhưng trông rất gian xảo.

Những người đứng quanh đó là Lữ Nguyên Cực của phái Ngũ Đài, Hòa Kỳ Luân Gia Hiếu của phái Hoa Sơn, Đồ Long Đào Lý Thế Hoài, anh em La Long, La Phùng của phái Diêm Thương và mấy nhân vật không tên tuổi.

Tam Tài Cát Chủ lên tiếng nói:

- Nghe nói Khúc Tĩnh Bình đã dẫn người đi Khang Lư để so tài với Hách Liên Yến Hâu rồi, còn Ô Phùng vì tìm kiếm con gái cưng của mình đã xung đột với phái Thiếu Lâm. Bây giờ trong võ lâm là lúc đa sự, ý của lão là muốn đợi cho bọn họ, hai bên bị toi bồi rồi mình mới ra tay, như vậy có phải là chúng ta đã thu lợi một cách vẻ vang như ngư ông đắc lợi không? Huân Tổ liền đáp:

- Tuy chúng ta muốn như vậy thật nhưng chưa chắc chúng ta được toại nguyện đâu, vừa rồi Khương mỗ phát hiện có người đang ngấm ngầm theo dõi chúng ta.

Tam Tài Cát Chủ nghe nói vậy liền trầm giọng hỏi:

- Ai thế? Lâm Mộc cười nhạt đáp:

- Bất cứ là ai, điều này chúng ta không cần để ý tới, chúng có tới đây chỉ là tự dẫn thân vào chỗ chết mà thôi! Tại sao tới giờ này Từ lão tiên bói chưa thấy tới nhỉ? Đôi thiếu niên nam nữ kia đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi thiếu niên ngẩng mặt lên trời cười nhạt một tiếng xen lời hỏi:

- Chỉ sợ tới hôm nay chúng ta chưa chắc được bình yên mà rời khỏi Thần Nữ Miếu này thôi! Thấy y nói như vậy. Quân tà đều giật mình kinh hãi, mấy chục người đều trở mặt lên nhìn y, y vẫn tỏ vẻ lạnh lùng như thường.

Thiệu Nghiệp trợn ngược đôi lông mày lên kêu hừ một tiếng vẻ mặt tức giận, đang định nổi khùng thì bỗng thấy thiếu nữ nọ liếc mắt nhìn y, nên y không dám nổi khùng nữa, chỉ ho khan một tiếng và hỏi:

- Cao huynh nói như thế là có ý gì? Thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Thiệu Nghiệp một cái, rồi hỏi lại:

- Xin hỏi Thiếu bang chủ, mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì? Thiệu Nghiệp ngạc nhiên đáp:

- Mục đích chuyến đi này của chúng ta là tìm bọn giặc đã dùng kiếm đá thương gia phụ để trả thù.

- Nợ máu phải trả bằng máu, đó là luật lệ chính đáng của võ lâm, nhưng bữa nợ thiếu bang chủ giết chết bao nhiêu người như vậy, chẳng lẽ Thiếu bang chủ lại cảm những người đó tới kiếm mình để trả thù hay sao? Bỗng có một giọng nói rất lạnh lùng từ trong bóng tối vọng ra hỏi:

- Ai dám tới đây tầm thù? Tiếng nói đó vừa chấm dứt, mọi người đã trông thấy hai bóng người nhanh như chim cắt ở trên không lướt xuống.

Mọi người nhìn kỹ mới hay đó là Bạch Y Tú Sĩ Lý Như Uyên và một ông già gầy gò trông như một con hạc vậy.

Hai mắt của ông già đó rất sáng, cổ dài, trán nhỏ và bóng nhoáng, mồm vầu răng lộ, mình mặc một cái áo bào lớn trắng rộng, lưng đeo một đôi trường kiếm.

Lạc Thiên đã nhận ra ông già đó chính là Tuyết Sơn Nhân Ma, đôi kiếm đeo ở trên vai của ông ta chính là Can Tương và Mạc Tà mà y đã cướp được của Tinh Bình.

Tuyết Sơn Nhân Ma vừa hiện thân, quần tà đều chấp tay chào, chỉ riêng đôi thanh niên nam nữ kia vẫn đứng yên, hình như không coi ông ta vào đâu cả vậy! Nhân Ma đưa mắt nhìn hai thiếu niên nam nữ ấy hồi lâu. Thiệu Nghiệp thấy vậy liền cười nhạt một tiếng rồi xen lời nói:

- Cao huynh, Cao cô nương, tại hạ xin giới thiệu cho hai vị biết, đây là Tuyết Sơn Từ lão tiền bối! Thiếu niên vội chấp tay vái chào và khẽ nói:

- Hân hạnh.

Nhưng mặt y vẫn có vẻ khinh khỉnh không thèm nhìn Nhân Ma.

Nhân Ma dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi với giọng thật lạnh lùng nói:

- Chắc hai vị là môn hạ của một cao nhân cái thế nào thì phải, lão phu rất lấy làm hân hạnh được gặp hai vị, xin hai vị cho biết lai lịch! Giọng nói tuy ôn tồn, nhưng thật sự y đã chuẩn bị sẵn, nếu biết hai người không phải là môn đệ của một nhân vật nào thì y sẽ ra tay giết chết họ ngay tức thì.

Thiếu niên họ Cao tủm tỉm cười đáp:

- Lai lịch sư môn của tại hạ không thể nào nói cho ai biết được, xin lão tiền bối lượng thứ cho! Nhân Ma nghe nói ngẩn người ra không biết xử trí như thế nào cho phải, ra tay giết chúng cũng không phải mà không ra tay giết chúng cũng không nên.

Tam Tài Cát Chủ thấy tình thế như vậy liền cười ha hả nói:

- Từ lão sư, chuyến đi Đại Lượng của lão sư đã làm cho võ lâm chấn động, khiến Khúc Tinh Bình mất hết hồn vía, nghe nói lão sư đã lấy được hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà, song kiếm này Tinh Bình coi như là tính mạng của y vậy, chuyến đi này của lão sư thực sự là có kết quả rất lớn lao.

Nhắc tới việc đi Đại Lượng, Tuyết Sơn Nhân Ma tỏ vẻ đắc chí vô cùng, liền quay nhìn Tam Tài Cát Chủ mà đáp:

- Không những cướp được song kiếm mà thôi, lão phu lại còn lấy được bản đồ bí mật của A Ta La trận thức nữa.

Nói xong, y lớn tiếng cả cười. Tiếng cười của y nghe rất chướng tai.

Thiếu niên họ Cao cười nhạt một tiếng và nói:

- Chưa chắc đã dễ như thế đâu! Tuyết Sơn Nhân Ma liền biến sắc mặt, vội quát hỏi:

- Ngươi nói gì? Thiếu nữ áo xanh đột nhiên tủm tỉm cười và đỡ lời:

- Đó là gia huynh có lòng tốt với ông, tại sao ông lại giận dữ như thế? Như vậy thật là không xứng là một cao nhân nổi tiếng trong võ lâm, Tinh Bình đã đùa giỡn với ông mà ông cũng không hay, nếu đề chuyện này đồn ra bên ngoài thì ông không những bị hổ thẹn khôn cùng mà còn mất hết uy danh! Tiếng nói của nàng rất dịu dàng nghe rất bùi tai.

Nhân Ma liền biến sắc mặt, nhất thời y không biết lời nói của thiếu nữ áo xanh kia là giả hay là thực? Quần tà nghe nói như vậy cũng ngạc nhiên, ngẩn người ra mà nhìn nhau.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Ông thử xem song kiếm của ông có phải là Can Tương và Mạc Tà thật hay không đã? Nhân Ma nghe nói vội rút hai thanh kiếm ra xem.

Thiếu nữ thấy vậy vừa cười vừa nói tiếp:

- Nghe đồn Can Tương, Mạc Tà sắc bén vô cùng, chém sắt chặt đá như chém vào đậu hủ vậy, ông không tin lời tôi thì hãy thử đi mà xem, sẽ biết thật hư liền! Nhân Ma cười nhạt một tiếng, gơ kiếm bên tay phải lên chém luôn vào thân cây cổ thụ ở cạnh đó một nhát, chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, thân kiếm đã cắm ngập vào thân cây cổ thụ, Nhân Ma cảm thấy cánh tay tê tái, mặt tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Cảm giác này chỉ có một mình Tuyết Sơn Nhân Ma mới thể hội ra mà thôi, y càng tức giận thêm rút thanh bảo kiếm Can Tương ấy ra, gơ lên gần mắt để

nhìn kỹ xem, quả thực lưỡi kiếm đã sứt mẻ như răng cưa.

Sự thực đã như lời nói của thiếu nữ áo xanh, như vậy thanh kiếm Mạc Tà cũng là kiếm giả nổi.

Tuyết Sơn Nhân Ma tức giận đến râu dựng ngược và ném hai thanh kiếm vào thân cây cổ thụ cùng một lúc, cả hai thanh kiếm ấy đều bị cắm ngập cán.

Lạc Thiên thấy vậy lắc đầu thờ dãi và bụng bảo dạ rằng: "Khúc Tinh Bình quả thật là một tên đại gian giảo, thảo nào mà thanh kiếm bị mất trộm y giả bộ làm như tức giận vô cùng nhưng sau khi mình khuyên bảo y vài câu thì y lại nguôi ngoai ngay, và cũng không cần truy cứu tại sao Tuyết Sơn Nhân Ma lại lên được vào trong núi Đại Lượng." Nghĩ tới đó chàng toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ tiếp: "Ta đã nói khoác với Tinh Bình là thế nào ta cũng sẽ lấy lại được hai thanh kiếm và dụ Tuyết Sơn Nhân Ma lao đầu vào lưới.

Nhưng bây giờ kế hoạch đó của ta phải thay đổi mới được." Lúc ấy Tuyết Sơn Nhân Ma đã nguôi cơn giận, quay đầu lại nói với anh em họ Cao rằng:

- Nếu không được hiền huynh muội cho hay thì lão suất nữa là mắc hờm lão tặc Khúc Tinh Bình nhưng tại sao hiền huynh muội lại biết hai thanh kiếm này là kiếm giả.

Thanh niên họ Cao chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Tuyết Sơn Nhân Ma một cái rồi đáp:

- Lý do này rất giản dị nhưng vì người trong cuộc bao giờ cũng mê man nên không hay biết đó thôi. Tinh Bình là một nhân vật rất quan trọng của đương kim võ lâm và cũng là hoàn vũ nhất tuyệt, y là người rất nham hiểm, núi Đại Lượng bố trí đầy những cạm bẫy như vậy, khi nào người ngoài tới nơi mà y lại không hay biết...

Tuyết Sơn Nhân Ma vội đỡ lời và hỏi:

- Cô nương bảo Khúc lão tặc đã biết trước lão phu thế nào cũng tới núi Đại Lượng nhưng y lập mưu kế như thế này để làm chi? Thiếu nữ tủm tỉm cười đáp:

- Ai chả biết lệnh cao tước đã bị con bò cạp của Ô Phùng cắn, tuy bây giờ chưa nguy hiểm nhưng dư độc vẫn còn lại...

Bạch Y Tử Sĩ Lý Như Uyên nghe nói càng hoảng sợ thêm liền bụng bảo dạ rằng: "Đôi mắt của thiếu nữ này lợi hại thật! Trước mặt mọi người mà y thị đem chuyện này nói ra, thật là sí nhục khôn tả..." Nghĩ tới đó y cảm thấy hổ thẹn vô cùng, y lại nghe thiếu nữ nọ nói tiếp:

- Hiền nhiên kẻ thù chính của các hạ không phải là Tinh Bình mà là Ô Phùng! Ô Phùng hiện giờ không có ở Đại Lượng dù các hạ có muốn trở mặt với Khúc Tinh Bình cũng không có lý do gì, sau đó các hạ nhận thấy là đã trộm được đôi bảo kiếm và bản đồ của A Tu La Trận nên tưởng là không phụ chuyến đi này nên mới quyết tâm rút lui như thế, ngờ đâu tất cả các hành vi của các hạ đều không qua được tai mắt của y! Tuyết Sơn Nhân Ma thấy thiếu nữ đoán việc đúng như vậy, y cũng phải kinh hoàng và cũng phục tài năng nọ là khác.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Tinh Bình lại đoán biết các hạ được song kiếm này rồi thế nào cũng đi Tung Sơn để tìm kiếm Ô Phùng mà trả thù, y định mượn sức của các hạ diệt trừ Ô Phùng hay là các hạ bị Ô Phùng giết chết, một trong hai người nào chết y cũng thỏa mãn hết, vì mục đích của y chỉ muốn mượn đao giết người để bớt cường địch thôi.

Nhân Ma vừa nghe vừa biến sắc luôn. Y cảm hờn Tinh Bình khôn tả liền cười nhạt một tiếng và trả lời:

- Không ngờ lão ra giang hồ lâu nay, mà bây giờ lại bị vấp ngã như thế, cô nương đoán việc thật tinh tường lão phu rất lấy làm khâm phục! Đang lúc ấy trên cây cổ thụ bỗng có mấy tiếng cười nhạt vọng xuống, rồi tiếp theo đó có ba cái thân hình đồ sộ, nhanh như chim cắt nhảy xuống.

Ba người ấy đều dùng khăn đen bịt mặt, khi nhảy tới đất không hề gây ra một tiếng động nào hết.

Cả ba đứng xếp hàng ngang chẳng nói chẳng rằng không khác gì ba con quỷ nhập tràng, khiến ai trông thấy cùng phải rùng rợn.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ma Cao Một Thước Một Trượng Đạo Cao

Lạc Dương đã nhận ra ba người bịt mặt đó là Võ Di Hòa Tinh Chân Quân, Nam Hải Song Tinh Tà Kỳ, Lã Bá, khi xuống núi đã hạ năm đạo mật lệnh, đều phái các tay cao thủ xuống núi tìm kiếm tung tích của Tuyết Sơn Nhân Ma và dặn Hòa Tinh Chân Nhân ba người hễ thấy tung tích của Tuyết Sơn Nhân Ma là phải theo dõi và theo kế hoạch của mình mà hành sự.

Bây giờ chàng mới biết tai mắt của Đại Lượng lan khắp cả Tây Môn tung tích của Tuyết Sơn Nhân Ma đã bị chúng canh chừng ngầm rồi! Tuyết Sơn Nhân Ma giận dữ nhìn ba người họ hồi lâu, rồi trầm giọng quát hỏi:

- Có phải các ngươi tới đây định làm khó dễ lão phu hay không? Người bịt mặt đứng giữa cười khi một tiếng và đáp:

- Phải! Anh em mở thừa lệnh Ô Phùng Sơn chủ tới đây đây, Ô Phùng Sơn chủ biết các hạ định kiếm ông ta trả thù cho nên sai anh em tại hạ tới đây mời các hạ bảy ngày sau đến phà Hàm Dương để gặp ông ta! Nếu đôi bên chịu bỏ hết hiềm thù cũ thì ông ta sẽ tặng cho các hạ thuốc giải độc ngay, bằng không sẽ cùng các hạ quyết một phen sống mái, mục đích của anh em tại hạ chỉ có thể thôi.

Nói xong ba người cùng quay mình đi luôn.

Tuyết Sơn Nhân Ma thấy vậy cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Các ngươi muốn đi ư? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Nói xong, y giờ song chưởng lên tấn công tức thì! Hình như ba người họ biết Tuyết Sơn Nhân Ma thế nào cũng đánh lên như vậy nên kinh phong của đối phương chưa tới gần, chúng đã lanh lẹ cùng lăn mình lộn một vòng bắn ra phía sau cây cỏ thụ mà phi thân đào tẩu mất.

Tuyết Sơn Nhân Ma chưởng lực hùng hậu biết bao, chỉ nghe thấy kêu ồm một tiếng, nửa cành lá của cây cỏ thụ đó đã bị đánh rụng rớt xuống như mưa.

Đột nhiên đằng xa có tiếng sáo rất âm trầm vọng tới, tiếng sáo ấy như tiếng đàn bà góa khóc đêm, nghe rất ai oán não nùng. Tiếp theo đó trong sơn cốc lại có tiếng rú nổi lên, lúc gần lúc xa, lúc cao lúc thấp! Quân ta nghe thấy tiếng sáo và tiếng rú ấy đều biến sắc mặt, nhất là Khương Huân Tổ càng lộ vẻ kinh hãi và nói:

- Nguy tai! Chúng ta đã bị kẻ địch bao vây rồi.

- Phải đấy! Tiếng nói sau như ở trên trời cao vọng xuống rồi thấy bóng người phi xuống rất nhiều.

Lạc Dương đã nhận ra người đi đầu chính là Phạm Nhi, nhưng những người đi sau không phải là thù hạ của Lur Sơn, chàng rất lấy làm ngạc nhiên.

Tích Thọ liền rí tai chàng khẽ nói rằng:

- Ngoài nghĩa huynh của thiếu hiệp ra, còn những người kia đều là người của chính phái hết. Phen này thế nào chúng ta cũng được xem một tấn tuồng rất thích thú.

Tuyết Sơn Nhân Ma tùm tùm cười lên tiếng nói:

- Việc người khác không việc gì đến mình xin các hạ đừng nhúng tay vào, lão còn phải đi đến bến đò Hàm Dương để phó ước đây.

Nói xong y chấp tay chào Tam Tài Cát Chủ với Khương Huân Tổ các người, rồi dắt Lý Như Uyên cụt tay lớn bước đi luôn.

Bọn Phạm Phi hơn hai mươi người, thấy Nhân Ma với Như Uyên đi tới không ngăn cản gì cả mà còn tránh sang hai bên để thầy trò họ đi qua.

Huân Tổ thấy vậy chửi thề rằng: "Lão già này đều cang thẳng! Chưa qua cầu đã dờ ván cầu rồi!" Tam Tài Cát Chủ thấy Huân Tổ tức giận như vậy bèn khẽ nói:

- Khương bang chủ chớ có gây hấn với Tuyết Sơn Nhân Ma như thế. Sở dĩ y bỏ đi như thế cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi. Chuyến đi Đại Lượng này y đã thất bại, tiếng tăm của y đã mất rất nhiều. Vì vậy cuộc hẹn ước của Ô Phùng y bắt buộc phải đi, bây giờ y không dám gây thù gây oán thêm với cường địch là thế.

Lúc ấy đôi bên đều chuẩn bị, chỉ một bên gây hấn trước là trận đấu bùng nổ ngay.

Thiệu Nghiệp đã thấy trong đám người đó có những kẻ chính phái đã từng bị mình đánh bại giữa đường từ ba ngày trước nên y đoán chắc trận đấu này không sao tránh được, nên y chỉ cười nhạt hoài thôi.

Đột nhiên phía sau Phạm Nhi có một người vừa nhỏ vừa lùn, tuổi trạc trung niên, tay phải cầm một món khí giới bằng thép Miến Điện, tay trái cầm một chiếc đồng trụ sáu mũi, hai mắt sáng lóng lánh, nhìn thẳng vào mặt của Thiệu Nghiệp mà hỏi rằng:

- Khương Thiệu Nghiệp kia, nợ máu thì phải trả bằng máu, chẳng hay ngươi còn điều gì trở trăn hay không? Thiệu Nghiệp cười như điên như khùng đáp:

- Bạn kia, thiếu gia đã nhúng tay vào việc gì là không sợ ai tới đòi nợ hết, bạn muốn thế nào cứ ra điều kiện đi, thế nào thiếu gia cũng nhận lời, bạn cứ cho biết tên họ đi, thiếu gia không giết những người vô danh đâu! Người trung niên ấy lớn tiếng cười ha hả nói tiếp:

- Khương Thiệu Nghiệp kia, cha con ngươi đã bị đại bại một trận, suýt tí nữa là bị thiêu chết, lần thứ hai các ngươi bị bại ở Vân Mộng, một bang chủ tiếng tăm lừng lẫy mà bị chặt đứt một cánh tay, sau cùng ngươi còn chạy đi Nga Mĩ trốn tránh, ta Phạm Bạch tuy là một tên vô danh tiểu tốt thật nhưng lang bạt giang hồ nửa đời chưa hề bị si nhục như vậy, nếu ta là cha con ngươi thì đã mai danh ẩn tích cố cất công luyện tập để báo mối thù này..

Y chưa nói dứt lời Thiệu Nghiệp đã mặt đỏ tía tai, mắt lộ hung quang lớn tiếng quát bảo:

- Cảm ơn! Huân Tổ cũng hồ thẹn vô cùng, Tam Tài Cát Chủ mặt lạnh như băng từ từ tiến gần Phạm Bạch.

Đột nhiên từ xa có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng tới:

- Danh tước Nga Mi, cao nhân của một môn phái mà lại chấp nê không chịu tình ngộ, mà cam tâm làm bạn với bè lũ hồ ly chó mèo, đến tuổi già rồi mà còn mất tiết, thật đáng tiếc cho người quá.

Tam Tài Cát Chủ như bị một cái chày đánh vào đầu vậy, giật mình kinh hãi lui về phía sau một bước, mặt biến sắc, hai mắt nhìn về phía bóng tối có tiếng nói mà trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai, sao không dám hiện thân ra, lão phu đang muốn lãnh giáo đây.

- Tại hạ không dám nhận hai chữ lãnh giáo đó. Mong Cát Chủ nên bảo tồn lấy thanh danh của mình mà chớ a dua với bè lũ chó mèo giết bừa giết bãi như thế.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đã trông thấy từ chỗ bóng tối một văn sĩ trung niên mặt lạnh lùng, tay cầm cái quạt phe phẩy trông y như lần trước đã gặp qua.

Cha con Huân Tổ thấy người ấy xuất hiện đã giật mình kinh hãi, từ từ lui về phía sau ngay.

Văn sĩ lớn tiếng cười và nói:

- Các người bốn ba gang hồ như vậy có phải là định tìm kiếm tại hạ không? Tại sao trông thấy tại hạ, các người lại sợ sệt như thế? Lời nói của người đó vừa châm biếm vừa khắc độc dù là bụi đất nghe thấy cũng tức giận, huống hồ Khương Thiệu Nghiệp một tên xưa nay vẫn kiêu ngạo ngông cuồng, tự phụ đã quen rồi thì sao nhịn nổi? Y liền sầm nét mặt lại quát lớn:

- Ai bảo ta sợ người? Nói xong, y rút luôn thanh bảo kiếm sau lưng ra.

Văn sĩ nọ lạnh lùng nói tiếp:

- Hãy khoan đã! Việc của ta với người hãy tạm xóa một bên, vì còn có người đang nóng lòng muốn đòi nợ máu với người, nếu bây giờ người chết dưới tay ta có phải khiến cho người ấy hoài công mong đợi hay không? Người cứ an tâm ta không bênh ai đâu! Thoạt tiên, Thiệu Nghiệp còn tưởng văn sĩ này cùng bọn với nhóm Phạm Bạch, nhưng bây giờ chàng thấy không phải nên hơi khoan tâm phần nào.

Phạm Bạch vội tiến lên một bước quát hỏi:

- Khương Thiệu Nghiệp kia, đang có đợi chờ người trả lại món nợ bảy mạng người đó! Thiệu Nghiệp cười khinh đáp:

- Được lắm.

Nói xong, y múa tít thanh bảo kiếm ra oai, bỗng Lý Thiếu Hoài lớn tiếng xen lời nói:

- Thiếu bang chủ, cắt tiết gà không cần dao mổ bò làm chi? Xin Thiếu bang chủ để Lý mỗ đối phó chuyện này! Thiệu Nghiệp vội thâu kiếm lại đáp:

- Lý lão sư nên cẩn thận nhé! Lý Thiếu Hoài cười nhạt một tiếng, múa đao xông lên đón đỡ thế dao của Phạm Bạch chém xuống.

Đao pháp của hai người đều nhanh như điện chớp, trận đấu càng ngày càng kịch liệt, lúc ấy văn sĩ nọ khẽ nháy mắt ra hiệu với Phàm Nhi một cái.

Phàm Nhi đã biết văn sĩ ấy là Lạc Dương rồi và cũng biết Lạc Dương ra hiệu báo mình đối phó Thiệu Nghiệp, chàng liền chăm chú nhìn Thiệu Nghiệp luôn, còn Lạc Dương thì bị Tam Tài Cát Chủ với Khương Huân Tổ canh gác.

Phàm Nhi chưa kịp ra tay thì ở phía sau đã có mấy người xông lên tấn công Lý Thiếu Hoài luôn.

Hòa Kỳ Luân Gia Hiền quát hỏi:

- Tên phi đồ vô sỉ kia, các người muốn thị nhiều dễ thắng ít phải không? Nói xong, y cùng bọn Lã Nguyên Cực các người xông ra giáp chiến luôn.

Chỉ có anh em họ Cao là đứng yên đó, lạnh lùng xem trận đấu diễn biến ra sao thôi.

Thiếu nữ áo xanh cứ đưa mắt nhìn văn sĩ nọ hoài, hình như nàng ta muốn tìm rõ lai lịch chàng nên cứ nhỏ to thì thầm với người anh luôn.

Tam Tài Cát Chủ rối trí vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Đã mấy chục năm ta chưa hề ra khỏi Thần Nam Cốc nửa bước vì người chứng môn dùng lệnh phù triệu ta bắt buộc phải tái xuất giang hồ, sự thật với tài ba của ta đi tới đâu cũng có thể sống được, bây giờ ta phải ở dưới trướng của người, việc gì cũng bó buộc không biết thị phi phải trái gì hết mà cứ mù quáng, a dua, bây giờ bị đối phương nhạo báng cũng đáng lắm." Dù sao y cũng vẫn chưa mất hết lương tri lên mới có ý nghĩ mâu thuẫn như thế, sự thật thiện và ác cũng chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Đột nhiên trong đấu trường có một tiếng kêu thảm khốc vọng ra, mọi người trở mắt lên nhìn mới hay Lý Thiếu Hoài bị đánh học máu, người bắn ra ngoài xa hai ba trượng. Trông y như cái điều đứt mà rút hẳn xuống vực thẳm tức thì.

Thì ra Thiếu Hoài đang đấu ngang tay với Phạm Bạch, hai người kẻ nửa cân người tám lạng, nhưng Phạm Bạch hơn là tay trái cầm một đồng chùy xích sắt mà chưa dùng tới, hình như y vẫn giữ ba thành công lực chờ dịp may ra tay.

Quả nhiên Thiếu Hoài tưởng Phạm Bạch tài hoa chỉ có thể nên y càng đấu càng ngông cuồng và kiêu ngạo, lưỡi đao của y chỉ công mà không thủ.

Ngờ đâu Phạm Bạch biến đổi đao pháp, thế đao của y huyền ảo tuyệt luân, lúc này Thiếu Hoài mới kinh hãi, mới hơi sơ suất đã bị phi chùy của Phạm Bạch tấn công luôn.

Thế là y bị đánh trúng giữa ngực, tâm mạch đứt hết mà chết ngay tại chỗ, người còn bị đánh rớt xuống vực thẳm nữa.

Chỉ trong chốc lát đôi bên đều có tử thương nhưng bên Khương Huân Tổ bị thương và chết nhiều hơn, huống hồ y còn chưa biết đối phương có bao nhiêu người đang ẩn khuất chưa lộ diện.

Thiệu Nghiệp liền từ từ đi tới gần Phạm Bạch.

Lúc ấy Phạm Bạch đang đấu với kẻ khác, y bỗng thấy Thiệu Nghiệp tới trong lòng hơi kinh hoảng, y đang định quay người lại đối phó thì Phàm Nhi đã quát lớn:

- Khương Thiệu Nghiệp ngươi muốn hai đấu một phải không? Nói xong, chàng liền nhảy xổ lại ngăn cản Thiệu Nghiệp.

Thiệu Nghiệp chỉ cười nhạt một tiếng, múa kiếm xông lại tấn công vào yếu huyệt của Thâm Phi.

Phàm Nhi liền nhảy sang trái ba bước rồi rút thanh bảo kiếm Cự Khuyết ra, liền có một luồng hơi lạnh tỏa ra tức thì.

Thiếu niên họ Cao thấy Phàm Nhi vừa rút kiếm ra khỏi bao đã thất thanh la lớn:

- Cự Khuyết Kiếm, quả thật là bảo kiếm! Thiệu Nghiệp biết phen này mình gặp phải kinh địch mà thanh kiếm của mình dù không thường nhưng sao sánh bằng Cự Khuyết, sự thật lúc ấy kiếm y đang sử dụng là bảo vật của Nga Mi nhưng y thị có kiếm pháp tuyệt học của phái ấy cho nên y không hề tỏ ra hoảng sợ Phàm Nhi chút nào.

Y vội ra tay tấn công rất nhanh, thế kiếm của y ác độc khôn tả! Phàm Nhi thấy vậy cười nhạt một tiếng rồi múa tít Cự Khuyết Kiếm vây lấy người của Thiệu Nghiệp, mồm thì quát lớn:

- Hãy mau buông kiếm chịu trói, hay ngươi muốn chết? Thiệu Nghiệp cười như điên như khùng đáp:

- Chưa chắc! Thế rồi y giờ những thế kiếm siêu việt ra, trận đấu của hai người kịch liệt không tả.

Từ khi con trai lớn bị toi mạng, Khương Huân Tổ rất cưng Thiệu Nghiệp, y chỉ sợ đứa con còn lại này bị nguy hiểm thì dòng giống nhà họ Khương sẽ bị tuyệt giống nên y cứ nom nớp lo sợ cho Thiệu Nghiệp, y có lòng trợ giúp con nhưng khốn nỗi Lạc Dương đứng cạnh đó coi chừng nên y không thể giờ trò trống gì ra được cả.

Lạc Dương mỉm cười nói:

- Ai mà chả có con, chả lẽ chỉ một mình ngươi có con hay sao? Ngươi là Bang chủ của Tam Nguyên Bang, ngươi đã giết chết không biết bao nhiêu người, chẳng lẽ những người đó không phải con cái của người khác sao? Lần trước ngươi đã bị chặt gãy một cánh tay, mà ngươi vẫn chưa hối cải, đủ thấy cha con nhà ngươi vẫn mê chém giết, như vậy ta tha thứ cho ngươi làm sao được? Huân Tổ nghe nói hồ thẹn và tức giận khôn tả, mặt lộ vẻ biến sắc và lớn tiếng quát hỏi:

- Lần trước nhất thời khinh địch nên mới bị ngươi tấn công lén, chứ phải ta sợ gì ngươi đâu? Lạc Dương liền trợn ngược đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt Khương Huân Tổ.

Khương Huân Tổ thấy đôi mắt của Lạc Dương quá sắc bén, hoảng sợ vô cùng, Lạc Dương từ từ tiến tới gần và nói:

- Xem như vậy, tại hạ kiếm được đối thủ thích đáng rồi! Nói xong, chàng cười nhạt một tiếng, khiến đối phương càng thêm sợ.

Khương Huân Tổ quát lớn một tiếng, múa song chưởng xông lại tấn công luôn.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng vội giở bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công ra chống đỡ mà chàng mới dùng năm thành công lực thôi.

Liền có một tiếng kêu bùng, chưởng lực của hai người va chạm nhau. Lạc Dương vẫn vững như Thái Sơn, còn Huân Tổ lao đảo như sắp ngã, khí huyết trong người rạo rực và mặt biến sắc ngay.

Lạc Dương thấy mình đắc thế khi nào chịu yên, liền tấn công tới tấp khiến Huân Tổ cuống cả chân tay, mồm rú lia lịa.

Sở dĩ Lạc Dương không giở hết nội lực ra đối phó vì chàng có thâm ý riêng, vì chàng sợ giờ tài ba hết ra đối địch thế nào cũng bị ngăn cản nhiều, ngờ đâu chàng làm như thế khiến Phàm Nhi suýt toi mạng! Lúc ấy Thiệu Nghiệp đột nhiên rú lên một tiếng rất thảm khốc thì ra y đã bị Phàm Nhi chặt đứt năm ngón tay và cả thanh đoản kiếm cũng bị rơi ra ngoài xa ba trượng nữa.

Kêu rú xong, Thiệu Nghiệp còn học mấy động máu tươi và còn loạng choạng lui về phía sau bảy tám bước.

Tam Tài Cát Chủ cười nhạt nói:

- Tên này độc ác thật! Ta không thể tha thứ cho y.

Nói xong y phất tay áo một cái xông lại tấn công Phẩm Nhi luôn.

Phẩm Nhi đang định chém thêm một nhát nữa để kết liễu tính mạng của Thiệu Nghiệp, nhưng ngờ đâu chàng thấy một luồng gió mạnh lấn át tới và thấy giữa mi mắt lạnh buốt một cái, hình như đã trúng phải ám khí có chất độc lên chàng chỉ la lớn một tiếng đã ngã ngửa người ra và thanh bảo kiếm Cự Khuyết cũng rời tay mà bay đi luôn! Lạc Dương thấy vậy cả kinh vội tấn công Khương Huân Tổ một chưởng rồi nhảy xổ lại chỗ Phẩm Nhi.

Tam Tài Cát Chủ nhanh khôn tả, đã bắt được thanh kiếm Cự Khuyết vừa thấy Lạc Dương nhảy tới đã tấn công luôn.

Kiểm phong của y mạnh không tả, dù Lạc Dương có tài ba đến đâu cũng không dám chống đỡ thế kiếm đó, chàng vội giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra để tránh né thế kiếm đó.

Rồi chàng dùng thủ pháp Bát Cửu Linh Long ra tấn công lại.

Tam Tài Cát Chủ đã sớm biết Lạc Dương là một kinh địch nên y giờ những thế kiếm rất lợi hại ra tấn công như vũ bão khiến Lạc Dương không thể nào tìm được sơ hở của y để phản công lại.

Còn Huân Tổ bị Lạc Dương tấn công một chưởng vội tung mình nhảy lên trên cao lộn ngược một vòng, khi vừa hạ chân xuống đất đã ôm Thiệu Nghiệp lên rồi cầm đầu ừ té chạy ngay.

Cha con Khương Huân Tổ đi rồi, những thủ hạ của chúng lần lượt chạy ngay chỉ còn có một mình Lâm Mông với anh em nhà họ Cao thôi.

Còn quần hùng, chính phái bên Phẩm Nhi lo âu hoài.

Tuy Tam Tài Cát Chủ đã bị Lạc Dương cầm chân, nhưng kiếm thế của y lan rộng những mùi tử vong, khó mà cướp Phẩm Nhi lại để cứu chữa.

Đột nhiên thiếu niên họ Cao giở thân hình rất huyền ảo ra xông vào vòng kiếm thế cướp Phẩm Nhi ra rồi cùng thiếu nữ áo xanh song song đào tẩu luôn.

Người của Phẩm Nhi thấy vậy cả kinh, vừa quát tháo vừa đuổi theo luôn.

Lâm Mông suy nghĩ một chút rồi giậm chân một cái cũng chạy thẳng về chỗ sơn cốc tức thì.

Lúc ấy Lạc Dương thấy Phẩm Nhi bị anh em nhà họ Cao cướp đi nóng lòng sốt ruột vô cùng, vì vậy chàng sơ ý một chút, suýt tí nữa thì bị kiếm của Tam Tài Cát Chủ đâm trúng, tuy vậy vật áo của chàng cũng bị đâm rách, chàng tức giận khôn tả, bụng bảo dạ rằng: "Hoàn cảnh bất buộc, ta đành phải hạ độc phủ mới xong!" Trong khi nghĩ ngợi, chàng đã thay hình đổi chỗ thoát ra ngoài vòng chiến rồi giơ tay phải lên dùng thế Lục Hợp Hóa Nhất tấn công luôn.

Đây là thức thứ mười bốn của Di Lạc Thần Công oai lực mạnh vô cùng và chưởng phong như bài sơn đảo hải dồn dập tới.

Tam Tài Cát Chủ chỉ cảm thấy một nguồn sức nặng ngàn cân nhằm ngực và bụng mình tấn công tới, khiến cổ tay của y bị rung động một cái rất mạnh, thanh bảo kiếm cũng rời khỏi tay bay đi luôn.

Y hoảng sợ vô cùng, bỗng nhảy người vọt ra xa.

Chưởng lực Lục Hợp Hóa Nhất, lan rộng mười mấy trượng khiến cát bụi bay mù mịt và các cây ở quanh đó cũng bị gãy cành rụng lá rớt xuống như mưa.

Lạc Dương thấy bảo kiếm đã rời khỏi tay đối phương liền chạy theo bắt luôn. Ngờ đâu vì mãi bắt thanh bảo kiếm mà khi quay người lại Tam Tài Cát Chủ đã biến mất rồi.

Chàng đứng ngẩn người ra.

Lúc ấy trước mặt Thần Nữ miếu thật là bi đát. Bảy tám cái xác nằm ngổn ngang, gió thổi mùi máu tanh lên khiến ai cũng muốn nôn ọe, thảm cảnh ấy khiến ai cũng không nhìn.

Lạc Dương cầm thanh bảo kiếm không bao nhiêu thời vô kế khả thi, chàng bỗng nghĩ đến Tích Thọ còn ẩn núp sau bụi cây, liền lên tiếng kêu gọi mãi mà không có câu trả lời, chàng ngạc nhiên vô cùng, chàng vội vào bụi cây tìm kiếm mới hay Tích Thọ đã bị người điếm trùng yếu huyết người cứng đờ ra.

Lạc Dương vội vỗ vào trọng huyệt y một cái, y đã tỉnh và đứng dậy ngay.

Lạc Dương kinh ngạc hỏi y tại sao lại bị như thế? Tích Thọ tỏ vẻ hổ thẹn đáp:

- Kê ăn mày này thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi, cấp Lư Sơn Thiếu sơn chủ đi, vội ra tay ngăn cản, ngờ đầu thiếu nữ áo xanh đã nhanh tay điểm trúng yếu huyệt của kê ăn mày liền nên kê ăn mày này mới ngã ra đất như thế.

Lạc Dương cau mày một cái rồi hỏi tiếp:

- Đôi thiếu niên nam nữ ấy, tiểu diệt chỉ biết chúng họ Cao thôi, chứ không biết lai lịch của chúng ra sao, Miêu đại thúc giàu kinh nghiệm giang hồ như vậy ắt phải biết lai lịch của bọn chúng.

Tích Thọ lắc đầu cười gượng đáp:

- Ăn mày này cũng không nghĩ ra chúng là ai cả.

- Hôm nay mấy việc dồn vào một lúc khiến tại hạ không biết phải làm gì trước?

- Theo ý của kê ăn mày này thì thiếu hiệp nên trở về Lư Toàn Cốc, trước đề thương lượng cùng Trần lão sư, với võ công trác tuyệt của thiếu hiệp cộng với trí thông minh của Trần lão sư chuyện gì mà chả xong? Lạc Dương tỏ vẻ lo âu đáp:

- Như vậy chỉ sợ Phàm đại ca nguy hiểm đến tính mạng thôi. Hơn nữa việc của Tuyết Sơn Nhân Ma với tiểu diệt trái ngược nhau, nếu không nghĩ cách bổ cứu...

Chàng chưa nói dứt lời, Tích Thọ đã cười ha hả xen lời nói:

- Tương gì chứ chuyện ấy thiếu hiệp khỏi lo ngại, kê ăn mày này bảo đảm Phàm thiếu hiệp không hề bị nguy hiểm chút nào, còn Tuyết Sơn Nhân Ma hẹn ước với Ô Phùng thì bảy ngày nữa mới gặp nhau mà! Còn chúng ta trở về Lư Toàn Cốc chỉ mất một ngày một đêm thôi, nên theo ý kê ăn mày này chuyện gì cũng vậy, hãy chờ đến lúc về Lư Toàn Cốc đã rồi tính sau.

Bất đắc dĩ Lạc Dương thở dài một tiếng rồi cùng Tích Thọ trở về Lư Toàn Cốc ngay.

-oOo-

Trong Lư Toàn Cốc vẫn yên lặng như tờ. Lạc Dương và Tích Thọ vừa về tới cốc khẩu đã có người phi báo lên ngay.

Bách Thành và quần hùng vội ra nghênh đón liền.

Lạc Dương thấy mọi người vội cúi đầu vái chào rồi định lên tiếng nói chuyện với Bách Thành nhưng Bách Thành đã mỉm cười nói trước:

- Thiếu hiệp đi xa như vậy chắc mỏi mệt lắm, có việc gì hãy đợi lát nữa hãy nói sau, Lan cô nương đang đợi chờ thiếu hiệp đấy.

Lạc Dương mặt đỏ bừng ngượng nghịu đáp:

- Nếu vậy tại hạ xin phép vào trong sơn cốc trước.

Nói xong, chàng chấp tay chào mọi người rồi đi vào thung lũng ngay.

Tổ Lan đã cùng các tỷ nữ đứng ngoài nghênh đón rồi.

Lạc Dương vội chạy lại hỏi:

- Chị Lan với các chị vẫn mạnh giỏi chứ? Tổ Lan mỉm cười nói:

- Chắc Dương đệ mệt nhọc lắm thì phải? Lạc Dương đáp:

- Cảm ơn chị Lan! Miêu đại thúc thừa lệnh chị đi kiểm tiểu đệ và bảo chị Lan có việc muốn gặp đệ? Việc này thật hay hư? Tổ Lan mặt đỏ bừng, nửa nũng nịu nửa hờn giận đáp:

- Gọi hiền đệ về tất phải có việc chứ! Hiện giờ Cốc Dự Luật lão tiên bối nóng lòng vô cùng, cháu ông ta đã ba ngày ba đêm không uống được một giọt nước đấy!

- Cốc Dự Luật nào?

- Là ông của Ngọc Trần cô nương.

Lúc này Lạc Dương mới nhớ ra hỏi tiếp:

- Cốc cô nương bị bệnh gì thế? Mai Nhi nũng nịu cười đáp:

- Lo lắng thành bệnh, uất ức lắm cũng thành bệnh chứ sao.

Lạc Dương nghe thấy lời nói của Mai Nhi có vẻ nói cạnh mình, hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng.

Tổ Lan vội nói:

- Không được nói bậy, theo ý ngu tử thì vì Cốc cô nương hành công không cẩn thận nên chân khí mới chạy vào trong huyết đạo, tích tụ ở phủ tạng nên mới thành bệnh, chỉ vài ngày nữa, nội tạng sẽ thối nát không thể nào cứu. Cốc Dự Luật, Cốc Hàm Thanh, Trương Nhân Chân ba vị lão tiên bối đã dùng hết phương pháp để cứu chữa nhưng may nhờ có một miếng Thiên Niên Hà Thủ Ô của Điện Trì Điều Tú lão tiên bối, cho nên mới sống sót tới bây giờ, thôi hiền đệ mau vào cứu người đi, đừng nói lời thôi nữa.

Lạc Dương thờ dãi đáp:

- Nếu số Cốc cô nương đến ngày tận thì tiểu đệ tài ba đến đâu cũng không cứu nổi.

Tổ Lan mỉm cười khẽ nói tiếp:

- Việc gì không đích tay nhúng vào không biết là khó, hiền giờ hiền đệ nói như thế là quá sớm, hiền đệ không sợ Cốc lão tiên bối nghe thấy đau lòng hay sao? Chúng ta đi thôi.

Hai người đi sát cánh nhau tiến về phía đông, xuyên qua một bụi cây đã thấy một căn nhà nhỏ ở trong bụi trúc rồi.

Tổ Lan với Lạc Dương vừa đi vừa chuyện trò, sau khi chia tay, tình hình của hai người ra sao, Lạc Dương giấu chuyện Phạm Nhi bị bắt không nói cho nàng nghe, nàng bỗng thấy trên vai Lạc Dương có thanh Cự Khuyết, liền chăm chú nhìn vì trong khi đi đường Lạc Dương đã kiếm được một bao kiếm miên cường có thể dùng được nhưng cũng không sao che giấu được đôi mắt của Tổ Lan. Đến nơi, hai người tiến thẳng vào trong nhà lá ấy, thấy hai cha con Cốc Tân với Cốc Hàm Thanh đang ngồi đối diện nhau, lắc đầu than dài thở ngắn. Khi hai người trông thấy Lạc Dương về tới mừng rỡ vô cùng, Hàm Thanh nói:

- Thiếu hiệp đã về tới, như vậy tiểu nữ có thể thoát chết được rồi, thiếu hiệp mau lại đây cứu chữa cho tiểu nữ đi, lão rất lấy làm cảm ơn.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Lão tiên bối đừng lo âu, Cốc cô nương không chết yếu đâu, xin lão tiên bối cho biết Cốc cô nương bị bệnh như thế nào? Hàm Thanh ngăn người ra giấy lát, rồi nói:

- Lão cũng không biết rõ lúc khởi bệnh ra sao, còn bảo chân khí vào nhầm trong kinh mạch chỉ là ước đoán thôi, hay là đó cũng là nguyên nhân khởi bệnh cũng nên, nhưng lão đoán chắc còn có nguyên nhân khác nữa, trong khi đi đường điệt nữ đột nhiên khởi bệnh, rồi nó cứ mê man bất tỉnh, nói sáng luôn luôn, nên đành phải thúc thủ.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giấy lát rồi nói:

- Nếu vậy để tiểu bối thăm bệnh cho lệnh ái trước đã.

Hàm Thanh liền đứng dậy dẫn chàng vào phòng kế bên, vừa tới phòng đó Hàm

- Thanh đã lên tiếng nói: Lạc thiếu hiệp với Lan cô nương vào thăm con đây.

Lạc Dương với Tổ Lan thấy Trương Nhân Chân đứng ở trước giường, chắc vì quá mệt mỏi nên đã gầy nhiều và âu sầu, ủ rũ vô cùng, còn Ngọc Trân thì nằm trên giường đầu tóc bù rối, mặt nhợt nhạt hô hấp khó khăn. Chàng không vội hàn huyên, vội chạy lại giường nhìn Ngọc Trân khá lâu, rồi mới ngồi lại gần giường nắm lấy tay nàng nhắm mắt thăm mạch.

Lúc ấy trong phòng im lặng như tờ. Chàng thăm mạch xong, Tổ Lan bỗng chạy lại gần ri tai hỏi:

- Có cứu chữa được không? Lạc Dương gật đầu lớn tiếng đáp:

- Được, không sợ chết đâu.

Vợ chồng Hàm Thanh nghe nói cả mừng hết lo ngay.

Lạc Dương quay đầu lại nhìn Hàm Thanh mà hỏi rằng:

- Trong khi mới phát bệnh, chẳng hay lão tiên bối có xoa bóp cho lệnh ái không? Hàm Thanh nghe nói, ngăn người ra đáp:

- Lão có xoa bóp cho tiểu nữ thật, chả lẽ...

Lạc Dương vội đỡ lời:

- Vâng chính thế, suýt tí nữa thì nguy cho tính mệnh của lệnh ái.

Hàm Thanh biến sắc mặt hỏi:

- Tại sao thế? Lạc Dương lắc đầu mỉm cười đáp:

- Bây giờ không kịp nói rõ tiền bối biết được, mời lão tiền bối với các người lui ra ngoài phòng để tại hạ tĩnh tâm cứu chữa cho cô ta.

Vợ chồng Hàm Thanh cùng Tổ Lan các người vội lui ra ngoài phòng.

-oOo-

Ba tiếng đồng hồ sau, người ta nhìn qua cửa sổ thấy Lạc Dương ở trong phòng đang lau mồ hôi rồi chàng thở dài một tiếng mới đi ra ngoài phòng.

Mọi người đứng chờ ở đại sảnh, bỗng thấy Lạc Dương người ướt như tắm, vẻ mặt uể oải bước ra, ai nấy đều ngờ ngác nhìn chàng để chờ chàng báo tin cho biết.

Lạc Dương đưa mắt nhìn vợ chồng Hàm

- Thanh mà nói:

- Lệnh ái đã thoát hiểm, chỉ trong chốc lát nữa sẽ tỉnh táo liền nhưng phải nằm trên giường tĩnh dưỡng hai ba ngày và uống sâm tẩm bổ mới được.

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn mọi người một cái, rồi nói tiếp:

- Tại hạ vì dùng sức quá nhiều, cần phải điều tức, xin quý vị thứ lỗi cho.

Quần hùng đồng thanh đáp:

- Mời thiếu hiệp cứ tự nhiên.

Lạc Dương vái chào mọi người một cái, liền quay người ra ngoài phòng, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân người, chàng liền quay đầu lại nhìn. Thì ra Tổ Lan chạy theo ra.

Tổ Lan chăm chú nhìn vào thanh trường kiếm chàng đeo sau lưng rồi hỏi:

- Dương đệ thanh kiếm kia có phải Cự Khuyết không? Lạc Dương giật mình đánh thót một cái, rồi nói:

- Mất của chị Lan sành thật.

Tổ Lan cười tủm tỉm gật đầu nói:

- Vừa rồi tôi nghe Miêu lão sư nói, mới biết rõ tình hình của hiền đệ như thế, Trần đại hiệp hiện đang ở trong mặt thất nghĩ kè đấy.

Lạc Dương thở dài một tiếng, rồi đáp:

- Chỉ nhằm một nước mà cả bàn hồng, mưu kế của Tinh Bình quả thật thâm độc, nếu ở Thần Nữ miếu không gặp các bộ hạ của y thì cũng bị y lừa dối.

Tổ Lan cười vẻ duyên dáng nói tiếp:

- Hiền đệ nói thế cũng không đúng, phải biết lão tặc nham hiểm thật. Tuy vậy phải đề phòng hiền đệ phản y chó, hiền đệ thử đứng vào địa vị y, xem hiền đệ có hành động như thế không?

- Chị nói rất đúng, nhưng chị có biết lai lịch của đôi thiếu niên nam nữ ấy như thế nào không?

- Tôi cũng không biết, theo sự ước đoán của Trần đại hiệp, thì thế nào anh em họ Cao cũng đến chỗ Tuyết Sơn Nhân Ma ước hẹn với Ô Phùng, nếu hai người không có mưu đồ, thì thế nào cũng có bí ẩn riêng... hà, Ngọc Trân cô nương bị bệnh gì thế? Lạc Dương gượng cười đáp:

- Tiểu đệ cũng không biết rõ hết được, việc này chỉ có Cốc cô nương mới biết rõ thôi. Vì mạch cô ta rất lạ lùng, chắc cô ta giấu cha mẹ luyện một môn chưởng pháp gì đó, nhưng vì muốn thành công cho chóng mà đi lầm đường nên mới bị chứng bệnh kỳ lạ như thế. Và tiểu đệ còn biết môn chưởng pháp ấy, trái ngược hẳn với võ công chính tông nàng thường học, vì thế hai môn nội công xung khắc nhau, mới đột nhiên bị bệnh kỳ lạ như vậy. Rồi Cốc lão tiền bối không hay biết gì hết cứ việc xoa bóp cho nàng nên bệnh của nàng càng ngày càng nặng thêm là thế.

Hai người vừa chuyện trò vừa đi, không bao lâu đã ra tới phòng ngủ của Tổ Lan, Lạc Dương liền vào ngồi điều hơi vận thức một lát rồi mới ra gặp nàng.

Chàng thật là sung sướng không kém vua chúa ngày xưa.

Lúc canh ba, Bách Thành đã vội tới thăm chàng, Tổ Lan thân hành xuống bếp làm mấy món thật ngon, để chàng với Trần lão sư ăn nhậu một đêm.

Lạc Dương kể hết chuyện của mình cho Bách Thành nghe sau đó bàn tán phương pháp phá tan Đại Lượng cùng Nga Mi.

Chuyện trò tới lúc tan tảng sáng, Bách Thành mới đứng dậy nói:

- Lần này tuy vì bệnh của cô Ngọc Trân mà mời thiếu hiệp về nhưng thật sự việc quan trọng nhất là mời thiếu hiệp về để thương lượng đại kế. Máy tháng nay Trần mỗ đã xếp đặt đầu vào đây chỉ cần thiếu hiệp bằng lòng là mỗ thi hành ngay nhưng còn mấy việc phải giải quyết ngay.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì thế đại hiệp? Bách Thành đáp:

- Trần mỗ nhận thấy căn bệnh của Cốc cô nương đáng ngờ lắm.

- Tại hạ cũng có hoài nghi như lão sư vậy.

- Lại còn phải dò biết lai lịch của anh em nhà họ Cao để còn cứu Phạm thiếu hiệp, nếu đôi anh em ấy là bạn thì may mắn biết bao, nếu là địch thì sợ chúng còn khó đối phó hơn phái Đại Lượng và Nga Mi nhiều. Lần này thiếu hiệp đi Bá Kiều nên rủ cả Chu Luân thiếu hiệp đi cùng, rồi một trong bóng tối, một người ra mặt như vậy mới thành, ngoài ra Trần mỗ còn phái người giúp đỡ ngấm ngầm.

- Tại hạ xin tuân lệnh.

Bách Thành cáo từ đi ra, Lạc Dương tiễn một quãng thật xa mới quay lại.

Lạc Dương thùng thảng đi về ngắm cảnh trong sơn cốc, trong lòng khoan khoái hết sức, bỗng phía sau có tiếng người lớn tiếng kêu gọi:

- Lạc thiếu hiệp! Lạc Dương ngẩn người ra quay đầu nhìn lại thì thấy Hàm Thanh đã dẫn Ngọc Trân theo, Ngọc Trân tuy gầy nhưng vẫn còn đẹp, nàg nhìn chàng cười về rất tình tứ.

Lạc Dương rung mình một cái, vội hỏi:

- Lão tiên bối với cô nương định kiếm tại hạ phải không? Hàm Thanh gật đầu, kẻ ho hai tiếng nhìn Ngọc Trân đáp:

- Lão đem tiểu nữ tới đây cảm ơn thiếu hiệp, còn lão hỏi nó tại sao mắc bệnh thì nó không chịu nói và nó bảo phải thừa với thiếu hiệp cho nên... hà, lão đối với con bé này vì quá nuông chiều, nên từ bé đến giờ nó cứ hay bướng bỉnh như thế.

Lạc Dương ngạc nhiên thâm không biết tại sao, Ngọc Trân chỉ muốn cho mình biết thôi, nhưng vẫn vâng lời:

- Lão tiên bối quá lời đấy thôi...

Chàng bỗng thấy Ngọc Trân đưa mắt ra hiệu cho mình liền, ngắt lời không nói nữa.

Ngọc Trân nói với cha rằng:

- Cha hãy đi về trước, con đã biết nói với Lạc thiếu hiệp rồi.

Hàm Thanh vuốt râu rồi mỉm cười đáp:

- Thôi được, xin chào thiếu hiệp nhe.

Nói xong, ông ta quay người đi luôn.

Ngọc Trân chờ cha đi khỏi, liền lườm Lạc Dương một cái, rồi mới cười duyên đáng nói rằng:

- Sở dĩ tiểu muội bị bệnh, là vì ngẫu nhiên nhặt được một cuốn sách Cửu Thiên Ma Kinh ở trong núi Cửu Nghi. Tiểu muội thấy kinh văn ở trong đó rất khó hiểu, riêng có một môn Câu Hồn Nhiếp Phách Đại Pháp là có thể luyện được.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Những môn tuyệt học ấy, tốt hơn là nên đừng tập nhưng tại sao cô nương nói cho tại hạ biết?

- Tiểu muội muốn cầu thiếu hiệp giúp cho một tay để luyện tập, nếu việc này nói cho cha mẹ tiểu muội thì thế nào cuốn sách này cũng bị đốt.

- Việc này quả thật tại hạ không sao giúp được cô nương.

- Chỉ có thiếu hiệp mới giúp được tiểu muội.

Nói xong, nàng lấy cuốn bí kíp Cửu Thiên Ma Kinh ra và nói tiếp:

- Tiểu muội nghe cha nói, thiếu hiệp là người thông minh cho nên mới nhờ thiếu hiệp đem cuốn sách này về xem, tối nay đến truyền thụ cho tiểu muội nhé.

Nói xong, nàng nhét luôn cuốn sách vào tay Lạc Dương và nói:

- Nếu thiếu hiệp đánh lừa muội thì đừng trách tiểu muội sẽ làm những trò bất chính, gây nên những chuyện rắc rối lòi thối cho mà xem.

Nói xong, nàng đã đi nhanh như bay biến mất.

Lạc Dương ngẩn người ra tay vẫn cầm cuốn Cửu Thiên Ma Kinh đã rách và mất khá nhiều. Chàng vẫn biết tính của thiếu nữ hi nộ bất thường. Cũng như chuyện của ân sư với Nghệ Uyển Lan, chàng nghĩ tới đó rung mình một cái, rồi vội kiếm chỗ vắng vẻ, giờ từng tờ Câu Hồn Nhiếp Phách Ma Pháp ra xem.

Cho mãi đến chiều tối, Lạc Dương mới về. Tổ Lan bỗng thấy mất tích Lạc Dương, cùng các nàng sốt ruột vô cùng, đi tìm mãi vẫn không thấy, bây giờ chàng đã về, nàng liền hỏi chàng đi đâu? Lạc Dương đáp:

- Tiểu đệ núp ở một chỗ vắng vẻ để nghĩ cách đối phó, sau tiểu đệ nghĩ mãi một mình không gánh nổi công việc nặng như thế cho nên tiểu đệ muốn đem tài ba của Ca Diệp Kiếm Phô của lão tiền bối truyền thụ cho, để truyền thụ cho chị Lan như vậy sau này, chị mới có thể ứng phó với chuyện nguy nan.

- Hiền đệ nói thật hay nói dối thế? Lạc Dương phải thề nặng, Tổ Lan mới tin.

Chàng ở lại Lư Toàn Cốc ba ngày liền, truyền thụ Di Lạc Thần Công cho bọn Tổ Lan, rồi cùng Chu Luân lên đường đi luôn.

-oOo-

Cầu Bá nằm trên Bá Thủy, cách thành Trường An chừng mười dặm. Chiều tối hôm đó mặt trời chưa lặn hẳn, bỗng có hai người cưỡi ngựa, một đen một trắng, thùng thảng đi lên trên cầu. Người cưỡi ngựa đen là một thiếu niên lưng đeo song kiếm rất anh tuấn, còn người cưỡi ngựa trắng ăn mặc theo lối nho sinh, trông càng đẹp trai hơn.

Thiếu niên nho sinh mỉm cười nói:

- Chu huynh có biết Cầu Bá này còn có một tên khác không? Thiếu niên nọ đáp:

- Tại hạ là một tên võ phu, làm sao mà biết được cầu này còn có tên khác.

- Tục ngữ có câu, đọc mười năm sách, không bằng đi muôn dặm đường, cầu này không sai tí nào, Cầu Bá từ thời Hán Đường đến giờ, vì người ở trong kinh tiền khách, thường thường ra tới đây mới chia tay cho nên mới đặt cho nó một cái tên nữa là Tiêu Hồn Kiều.

Hai người đó chính là Chu Luân với Lạc Dương, Chu Luân nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, liền cười và đáp:

- Lạc huynh quả thật là một người học rộng tại hạ kém xa lắm. Thôi chúng ta hãy tìm một túp điểm vào nhậu nhẹt vài chén đã vì trời cũng sắp tối rồi.

Lạc Dương tán thành. Hai người liền phóng ngựa đi đến giữa cầu, bỗng thấy một ông già mặc áo dài đen, khoanh tay đứng dựa lan can cầu nhìn xuống mặt nước.

Ông già ấy chờ hai người đi qua cạnh đột nhiên quay đầu lại nhìn. Lạc Dương thấy hai mắt ông ta rất sáng và trông mặt hình như hơi quen biết, liền ngăn người ra.

Chàng ngừng nghĩ giây lát mới nhớ ra ông già này chính Y Xú Tiên Lão Tử ở chùa Phổ Quang trên núi Hằng Sơn, đã hai lần khoát khỏi bàn tay của mình, cho nên chàng bụng bảo dạ rằng: "Nga Mi và Đại Lượng, hai nơi ta đều trông thấy mặt người này, chẳng hay y thừa lệnh ai thế, sao y lại đứng một mình trên Cầu Bá này làm chi? Hừ, chắc y thế nào cũng có việc gì đây." Nghĩ đoạn, chàng muốn điều tra ra lai lịch của ông già này, liền khế dặn Chu Luân vài câu, rồi hai người phóng ngựa đi tới đầu cầu dừng kia, Chu Luân quay đầu lại nhìn thấy ông già đen ấy đang theo dõi mình, liền có ý lớn tiếng chuyện trò những chuyện đã thấy trên đường với Lạc Dương. Ông già đã lướt tới cạnh lờm hai người một cái và đi luôn.

Lại thấy hai đại hán cầm đao chạy tới, vừa gặp ông già kia vừa lớn tiếng nói:

- Quả nhiên Cung đại hiệp đã đợi chờ nơi đây, Hà lão sư đã bị kẻ địch đã thương, hiện giờ đang bị thương nặng lắm.

Ông già nọ nghe nói cả kinh vội hỏi lại:

- Cái gì, y bị ai đã thương? Hiện giờ ở đâu? Một đại hán đáp:

- Việc này không thể trì hoãn được và cũng không có thì giờ thừa cùng đại hiệp hay, mời lão sư theo chúng tôi đi tới đó trước.

Ông già nọ liền theo hai đại hán nọ đi ngay. Lạc Dương và Chu Luân hai người xuống ngựa đi đến một túp điểm gần cầu, nhờ phổ ký trông ngựa rồi cũng đi luôn.

Hai người thấy ông già, với hai đại hán kia chạy thẳng về phía bắc liền theo dõi luôn.

Đi được nửa tiếng đồng hồ, đã thấy ba người đó chui vào một cái rừng rậm.

Hai người cũng chui theo vào trong rừng, mới hay nơi đó là Chu lăng, có rất nhiều ngôi mộ. Ông già với hai đại hán kia đang đứng trước một ngôi mộ, tượng đá và ngựa đá đã đổ lồm chồm. Ông già nọ đưa mắt nhìn những vết máu dưới đất, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Hà lão sư đâu? Hai đại hán nọ mặt không biến sắc nói:

- Vì Hà lão sư bị thương nặng không thể xô dịch được, mới dẫn tại hạ hai người đi tìm Cung đại hiệp, lúc chúng tôi đi, lão sư vẫn còn nằm nơi đây, sao bây giờ lại biến mất, hay là đã có người cứu lão sư rồi.

Ông già nọ cười nhạt đáp:

- Chưa chắc, chẳng hay Hà lão sư bị ai đã thương thế? Đại hán mặt đỏ như đồng đáp:

- Tại hạ chưa trông thấy, tuy đi cùng Hà lão sư thật, nhưng khi đi tới ngoài Chu lăng, Hà lão sư liền dặn anh em tại hạ ở ngoài đợi chờ và bảo đi phó ước một người bạn, tại hạ đợi chờ mãi không thấy ông ta tới, sinh nghi liền nhảy vào trong Chu lăng này tìm kiếm. Ngờ đâu vào tới đây, thì thấy Hà lão sư mình đầm máu, nằm thoi thóp ở nơi đây...

Ông già nghe xong, liền lẩm bẩm:

- Sao y lại không nói rõ là vào đây hẹn ước với ai, như vậy việc này có bí ẩn gì đây? Đột nhiên trên một cây bách cổ thụ, có tiếng cười nhạt vọng xuống, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hãi.

Ông già với hai đại hán kia đều biến sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên phía trên đã thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp lảng lảng nhảy xuống.

Người đó chưa xuống tới nơi đã ra tay tấn công luôn. Kinh lực của y mạnh khôn tả, hai đại hán kia tránh né không kịp, chỉ nghe thấy chúng kêu hự hai tiếng, rồi cùng ngã ngửa ra đất, mồm mắt mũi đều có máu đen rỉ ra và chết tốt rồi.

Ông già nọ thấy vậy cả kinh, vội quay người chạy luôn. Nhưng cái bóng đen nọ nhanh khôn tả, như bóng theo hình vậy.

Bóng đen nọ ra tay nhanh như gió nhằm lưng ông già kia chớp luôn...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Mộ Địa Huyền Bí Mưu Kế Xảo trá

Cái bóng ấy ra tay như gió, chớp luôn lưng ông già rồi xách đi luôn, chỉ thoáng cái đã biến mất dạng liền.

Trong bãi tha ma, cây cối um tùm, dưới ánh sáng trăng lơ mờ, không có một bóng người nào cả, chỉ có tiếng gió kêu vù vù, khiến cảnh tượng lại càng thêm âm đạm sâu nào.

Lạc Dương với Chu Luân ở sau một pho tượng đá nhảy ra, cau mày lại, tỏ vẻ rầu rĩ vô cùng.

Chu Luân nói:

- Bóng đen nọ khinh công đã luyện tới mức siêu tuyệt rồi, võ công cũng cao siêu khôn tả, chẳng lẽ y là Ô Phùng chăng? Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Chưa chắc là y. Lúc này khói lửa nổi lên tứ phía, đã có rất nhiều ma đầu lâu năm không thấy lộ mặt ra ngoài giang hồ bây giờ cũng thấy chúng hiện thân ra hết nên đệ mới lo âu như vậy. Như ông già họ Cung mà chúng ta gặp ở trên cầu và cái bóng đen nọ chẳng hạn.

Hai người ấy chúng ta có biết chúng là ai đâu? Chu Luân ngẩn người ra giây lát rồi hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp có biết chúng là ai không! Lạc Dương lắc đầu rồi kể chuyện Hằng Sơn cho Chu Luân nghe.

Chu Luân vừa cười vừa nói tiếp:

- Chắc người bắt ông già họ Cung đi là cao nhân của chính phái đấy? Lạc Dương đáp:

- Chưa chắc, sự đời hay thay đổi như sân khấu, nhất là trong giang hồ lại còn nhiều sự huyền bí kỳ lạ hơn, chỉ tiếc thay hai chúng ta lỡ đi một bước thôi mà không sao biết rõ được câu chuyện bí mật vừa rồi.

Chu Luân trợn hai mắt lên lạnh lùng nhìn Lạc Dương làm như không hiểu lời chàng ta vừa nói vậy.

Lạc Dương chỉ mỉm cười chứ không giải thích rồi nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi! Nói xong, chàng rào bước đi ngay.

Chu Luân vội đuổi theo.

Đêm đã khuya, các nhà đã thấp đèn, hai người chen chúc trong đám đông mà đi qua con đường náo nhiệt nhất của thành Trường An.

Lúc ấy đang là thời thái bình, dân chúng kiếm ăn rất dễ dàng nên cứ sau giờ phút làm lụng là ai nấy cũng mãi đi kiếm cách mua vui.

Chu Luân thấy Lạc Dương ngó ngó ngần ngừ như người mất hết hồn vía vậy, y đoán chắc chàng ta đang lo âu một việc gì liền lên tiếng hỏi:

- Cổ nhân đã dạy, nước đến chân sẽ nhảy cũng không muộn, việc gì thiếu hiệp phải lo âu đến như thế? Thiếu hiệp nên bình tâm, người ta lo nghĩ lắm dễ làm hại đến sức khỏe và còn làm cho đầu óc u mê là khác, vậy thiếu hiệp nên vui vẻ lên một chút thì hơn.

- Lời nói của Chu huynh sao tiểu đệ lại không biết nhưng mọi công việc đều dồn cả vào hai vai của tiểu đệ khiến đệ nhất thời chịu không nổi và cũng không biết nên làm việc nào trước, làm việc nào sau?

- Tục ngữ có câu "Dục tốc bất đạt" đó là chí lý của thiên hạ. Theo thiên ý của Chu mỗ thì chi bằng chúng ta hãy kiếm rượu uống qua vài ly đã cho khuây khỏa đã rồi hãy tính toán công việc sau. Đẳng nào cũng vậy, đến mai mới phải là cuộc hẹn ước của Tuyết Sơn Nhân Mã với Ô Phòng mã! Lạc Dương gật đầu lớn tiếng đáp:

- Tiểu đệ đang thấy đói bụng, thôi được, tối hôm nay chúng ta cùng say sưa một bữa.

Nói tới đó, chàng ngừng đầu lên thấy từ lâu Trường An Cư cách đó không xa, hai người vội rào cẳng đi tới từ lâu và kiếm một chỗ vắng vẻ, sạch sẽ cho hai người ngồi.

Lạc Dương không bảo làm thức ăn vội, chỉ vừa cười vừa hỏi tên phở kỵ rằng:

- Chú phở kỵ, ai đặt tên hiệu này cho chủ của chú thế? Cái tên này tao nhả lắm.

Tên phở kỵ vừa cười vừa đáp:

- Không dám giấu hai vị, theo chủ nhân cháu nói thì tên tiệm này là do một đại tài tử đặt cho, vì rượu và thức ăn của bốn điểm đều đặc sắc, món ăn lại có cả Nam lẫn Bắc, nhưng giá tiền hơi đắt một chút cho nên đại tài tử ấy mới đặt cho cái tên như vậy.

Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Chắc đại tài tử ấy là người rất tham ăn tham uống nhưng lại nghèo kiết nên mới nghĩ ra cái tên này mà đặt như thế để khỏi ngượng vì mình túi rỗng chứ gì? Nói xong, chàng bảo làm mấy món ăn và mời cân rượu thâm niên.

Một lát sau, phở kỵ đem thức ăn và rượu lên, Lạc Dương rót hai chén rồi cùng Chu Luân uống cạn, nói tiếp:

- Khi rời khỏi Lư Toàn Cốc, Khấu Hán Tường lão anh hùng có nhờ đệ nói với huynh một lời, không biết Chu huynh có tình cảm gì với Khấu cô nương không? Không đợi chờ Lạc Dương nói dứt, Chu Luân mặt đã đỏ bừng và vội đáp:

- Câu chuyện này hãy để thong thả đã.

- Có phải huynh hiềm Khấu cô nương không xứng đôi vừa lứa với mình phải không? Sự thực, Chu Luân rất yêu Khấu Văn Cầm, nhưng vì chàng ta hay xấu hổ nên bấy giờ cũng vậy, chàng nghe thấy Lạc Dương hỏi như thế, mặt đỏ bừng lên, lộ vẻ hờn giận đáp:

- Việc của mỗ không dám làm phiền thiếu hiệp nghĩ giúp, riêng có việc của thiếu hiệp bây giờ mới là khó xử.

Lạc Dương lớn tiếng cười chế nhạo rằng:

- Chu huynh mâu thuẫn thật, hồi nãy huynh còn khuyên đệ không nên lo âu mà bây giờ huynh lại nói như thế, chẳng trái với lời nói của huynh hồi nãy rồi sao? Chu Luân nhìn Lạc Dương một hồi rồi khẽ cười và đáp:

- Mỗ nói như thế là chỉ một việc khác đấy thôi.

Lạc Dương không hiểu chàng ta nói gì, cứ trở mắt lên nhìn, Chu Luân lại mỉm cười nói tiếp:

- Mỗ nói thiếu hiệp đa tình như vậy, sau này sẽ không biết giải quyết ra sao cho êm chuyện, hãy đem chuyện của Vệ Ảnh Hà cô nương lên nói trước, nàng với thiếu hiệp tuy đã làm lễ thành hôn rồi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa hợp cẩn giao hoan nên nàng oán hận lắm, không biết thiếu hiệp có biết rõ chuyện đó không? Lạc Dương mặt đỏ bừng, giận dữ đáp:

- Bậy nào! Lúc ấy đệ đang mài luyện tập võ công, không thể nào hợp cẩn được đấy thôi, việc này nàng cũng biết rõ mà cả Chu huynh cũng không lạ gì chuyện ấy!

- Mỗ biết lắm, nhưng việc trước đã qua không nói làm giận nhưng lần này chẳng hạn, thiếu hiệp về Lư Toàn Cốc ba ngày liền, không biết có gần gũi Vệ cô nương chút nào không? Nói tới đó, Chu Luân nhìn Lạc Dương một cái, rồi nói tiếp rằng:

- Còn con gái của Ô Phùng nữa, không biết thiếu hiệp đối xử với nàng ta ra sao?

- Bắt cóc con gái Ô Phùng có liên can đến đại sự của võ lâm, tại hạ là người quang minh lỗi lạc, không bao giờ có ý nghĩ gì bậy bạ cả.

- Lại còn Cốc cô nương, nàng yêu thương hiền đệ biết bao, mà hiền đệ cứ giả ngu, giả ngốc.

- Hà... người đời khó xử nhất là chuyện tình, có lẽ đệ cũng đi theo vào lối bánh xe của ân sư cũng nên. Từ lời ăn lẽ nói đến hành vi cử chỉ đệ hết sức cẩn thận mà vẫn không sao tránh khỏi, thôi chúng ta đừng nói đến những chuyện đó nữa, nói tới chỉ khiến đệ càng nhức óc thêm.

- Có phải hiền đệ không thèm đếm xỉa đến Cốc cô nương không?

- Chu huynh nên rõ, Cốc cô nương là người rất khó tính và rất tự phụ, vì thấy tiểu đệ chữa khỏi bệnh cho nên nàng mới có thái độ như thế, chứ thực sự không có ý nghĩ gì cả, hơn nữa đệ đâu dám được voi lại đòi tiên như thế? Ngờ đâu lúc ấy ở phòng bên đang có hai giai nhân tuyệt sắc, nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, liền nhìn nhau mỉm cười.

Nửa tiếng đồng hồ sau, hai nàng đã ăn uống xong, liền dùng miếng vải mỏng che mặt rồi thùng thảng rời khỏi Trường An Cư đi ra ngoài phố.

Hai nàng ấy đẹp như tiên nữ, tuy không trông thấy rõ mặt nhưng hình dáng và nước da của hai nàng cũng đủ khiến người qua lại ngây ngất rồi.

Khi ấy lại có năm nhân vật giang hồ ngấm ngầm theo sau, hai nàng giả bộ làm như không hay biết, ra khỏi cửa thành rồi liền tiến vào bãi tha ma của nhà họ Chu.

Năm tên giang hồ nọ thấy hai nàng nọ đi vào chỗ vắng vẻ như vậy, liền ngăn người ra ngạc nhiên vô cùng, rồi một tên trong bọn khẽ nói rằng:

- Đệ thấy hai thiếu nữ này có vẻ bí mật lắm, chả lẽ sự bí mật trong Chu lăng đã bị chúng dò biết rồi chăng? Cả hai đều có đeo kiếm chắc không phải tay vừa đâu! Tên có giọng khàn khàn đáp:

- Chúng ta đuổi theo bắt cho kỳ được chúng để hỏi rõ nguyên nhân, không ai giống như hiền đệ cả, chưa thấy rõ mặt chưa thấy rõ mặt người ta mà đã say mê như điều đồ rồi.

Thế mà hiền đệ cũng tự xưng là bôn tẩu trên giang hồ nữa đời. Nhưng thôi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau đuổi theo chúng đi! Thế rồi năm người vội gờ hết tốc lực khinh công ra đuổi theo vào trong Chu Lăng ngay.

Lạ thật, hai nàng đi trước trông thấy bước đi của họ rất thùng thảng mà sự thật thì sao lại nhanh khôn tả, đi được một quãng đột nhiên mất dạng hai nàng.

Năm người đều ngơ ngác nhìn nhau, nhưng bãi tha ma này không những lớn rộng mà lại còn trồng rất nhiều cây nên muốn kiếm ra tung tích của hai nàng cũng không phải là chuyện dễ nhưng năm tên này đều là những con ma đói sắc, khi nào chúng chịu để mất con mồi như thế? Đột nhiên có người kinh hãi thất thanh kêu gọi:

- Ở bên kia kia! Y vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía nọ.

Mọi người thấy hai thiếu nữ đang đứng trước một ngôi mộ, tại chỗ cách chúng chừng mấy chục trượng, quần áo đang tung bay phấp phới trước gió, trông càng đẹp thêm, năm tên giật mình rờ vô cùng vội phi thân chạy tới. Chưa tới nơi đã thấy một nàng quay người lại, đưa tay kéo tấm vải che mặt xuống rồi quát bảo:

- Đứng yên! Đột nhiên cả năm tên nọ rất ngoan ngoãn, đều đứng lại rồi tất cả đều trở mặt lên nhìn bộ mặt đẹp của nàng.

Dưới ánh sáng trăng, nàng không khác gì một tiên nữ giáng trần, khiến chúng càng si mê si mê thêm.

Thiếu nữ khẽ đưa quạt lên phất một cái, mồm thò thè nói tiếp:

- Chắc năm người các ngươi đều là những người có tên tuổi cả, vậy các ngươi hãy mau mau cho cô nương biết tên hiệu đi! Thiếu nữ thứ hai cũng quay người lại, đôi ngươi của nàng ta sáng như đôi đèn ló, rồi nàng bụng bảo dạ rằng: "Hừ! Chưa chắc chúng đã ngoan ngoãn nghe lời mà tự xưng tên họ ra một cách dễ dàng như thế đâu..." Ngờ đâu, nàng chưa nghĩ xong thì cả năm tên nọ đã lần lượt tự báo tên họ ra cho hai nàng hay rồi:

- Thiết Quyền Lư Thiên!

- Thôi Mệnh Song Dao Chu Tài Hằng!

- Chu Phấn Hồ Điệp Đồng Hồng!

- Truy Phong Thái Tuế Ký Dã Hạc!

- Bách Thủ Thiên Vương Đường Linh! Thiếu nữ nhìn người cuối cùng vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Có phải ngài là đệ tử của Tây Xuyên Đường Môn, đã danh trấn võ lâm đấy không? Đường Linh thấy nàng nọ hỏi mình như vậy khoải chí vô cùng vội đáp:

- Tại hạ chính là Tây Xuyên Đường Môn đây!

- Chị em chúng tôi ngưỡng mộ đã lâu nhưng chúng tôi không hiểu các người cứ theo chị em chúng tôi mãi mãi như thế để làm chi? Năm người nọ đồng thanh đáp:

- Hai vị quốc sắc thiên hương như vậy, năm anh em chúng tôi muốn xin làm kẻ tôi tớ để hầu cận hai vị luôn luôn.

Thiếu nữ nọ mặt đỏ bừng không trả lời, chỉ giơ tay lên rút thanh bảo kiếm ở trên vai ra, rồi đột nhiên nàng trợn ngược đôi lông mày, nàng đi cạnh thấy vậy vội nắm lấy tay nàng mà khẽ dặn rằng:

- Chị chớ có nóng nảy như thế vội, để tiểu muội đối với xử chúng cho! Nói xong, nàng quay lại nói với năm tên giặc kia rằng:

- Các người so tài với nhau đi, ai võ nghệ cao cường nhất, tiểu muội sẽ nhận lấy người đó làm chồng, cùng nhau chung hưởng khoái lạc suốt đời.

Ngờ đâu, nàng nói bừa như vậy mà năm tên nọ như thừa lệnh thánh chỉ, liền giận dữ nhìn nhau, rồi rút khí giới ra.

Đột nhiên Phấn Hồ Điện quất lớn một tiếng rồi xông ngay lại tấn công Lưu Thiên.

Nhưng tên họ Lưu ấy đã nhảy sang bên tránh né và múa quyền tấn công vào hai nơi yếu huyệt trên vai của y.

Chỉ trong thoáng cái, năm tên đã đấu với nhau kịch liệt khôn tả.

Thiếu nữ thứ hai ngạc nhiên vô cùng vội hỏi thiếu nữ nọ rằng:

- Trần muội dùng cách gì khiến được chúng tự ra tay tàn sát lẫn nhau như thế?

- Chị Hà, có phải là tiểu muội có pháp thuật gì xui khiến được chúng đâu, đó chỉ là vì chúng tự tình nguyện đấy chứ! Hai thiếu nữ ấy chính là Cốc Ngọc Trân với Vệ Ánh Hà! Ngọc Trân nói như vậy khiến Ánh Hà bán tín bán nghi, nàng không ngờ trong võ lâm lại có kẻ hãm mê nữ sắc đến như thế! Nàng ở trong Tuyệt Liên Giáo, sinh trưởng từ bé đến giờ đã được trông thấy rất nhiều hạng đạo tặc nhưng nàng chưa hề trông thấy có người nào lại mê nữ sắc đến như thế này.

Sự thật, Ngọc Trân đã giờ Câu Hồn Nhiếp Phách Ma Pháp trong Cửu Thiên Ma Kinh ra.

Phương pháp này chỉ có một Lạc Dương biết thôi, ngoài ra Bách Thành cũng hơi biết qua đôi chút nhờ Lạc Dương nói cho hay.

Sử dụng Câu Hồn Nhiếp Phách này rất hao tổn tinh thần, phải khẩn thiết lắm mới sử dụng tới, đây lại là lần đầu tiên Ngọc Trân đem ra thử, quả nhiên linh nghiệm như thần, nàng mừng rỡ vô cùng định sẽ dùng phương pháp này để dẹp hết quân tà của võ lâm.

Năm tên kia đang đấu với nhau rất kịch liệt thì Ánh Hà bỗng nghe thấy Ngọc Trân với giọng nũng nịu gọi:

- Đường Linh lại đây! Đường Linh nghe người ngọc gọi tên mình liền chạy lại đứng trước mặt nàng cung kính buông xuôi hai tay hỏi:

- Cô nương gọi tại hạ có việc gì dặn bảo thế? Ánh Hà thấy vậy càng ngạc nhiên thêm, nàng không ngờ tên giặc này lại ngoan ngoãn nghe theo lời Ngọc Trân như thế? Sau nàng nhìn mặt Ngọc Trân và nhận thấy đôi mắt nàng ta rất khác lạ, nhưng nàng là người thông minh, chỉ hơi suy nghĩ một chút nàng đã biết liền, bưng bảo dạ rằng: "Sao Ngọc Trân lại gọi về môn tà pháp này?" Ngọc Trân lại nói tiếp:

- Đường Linh, trong Chu lăng này hình như có chôn bí mật chẳng hay ngươi có biết không? Đường Linh mặt tỏ vẻ kinh hãi vội đáp:

- Cô nương thánh thật! Phải, nơi đây có hầm bí mật thật nhưng tại hạ không biết rõ cho lắm, ở trong mộ Thái Công Vọng có một vị cái thể cao thủ, anh em tại hạ đều phải nghe theo lệnh của ông ta...

- Y có phải là Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình đó không?

- Không phải! Vị cao nhân này không bao giờ cho chúng tôi trông thấy mặt nên chúng tôi cũng không rõ ông ta là ai hết, nên không thể biết được ông ta có phải là Khúc Tĩnh Bình không?

- Thế ông ta có phải là cao thủ chính phái không? Mục đích của ông ta định làm gì, chắc việc này ngươi phải biết?

- Xin thứ lỗi, quả thật tại hạ không biết, anh em tại hạ cứ đến canh tư, hạ phải đến trên mộ để đợi chờ ông ta dặn bảo rồi cứ theo thế mà hành sự.

- Y dặn bảo các người làm những việc gì?

- Sai anh em tại hạ dò xét xem những nhân vật nào đã tới Trường An này. Người ấy tên họ là gì, lai lịch ra sao rồi về thuật lại cho ông ta hay thôi.

- Chắc các người phải biết ý định của y, vậy người thử nói cho bốn cô nương nghe xem.

- Quả thật tại hạ không biết gì hết.

Ngọc Trân nghe nói ngẩn người ra, đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi tùm tùm cười nói tiếp:

- Đường Linh, ngươi mau đi giải quyết bốn người kia rồi quay trở lại đây gặp bốn cô nương, ám khí của Đường Môn có tiếng ác độc nhất thiên hạ, ngươi đừng để cho một tên nào lọt khỏi lưới mới được.

Đường Linh vội quay mình đi luôn Ngọc Trân lẩm bầm tự nói:

- Chẳng lẽ lại có một tên ma đầu nào lại xuất hiện chẳng? Sao Đường Linh lại không biết rõ tên tuổi và lai lịch của y, kẻ cũng lạ thực! Ánh Hà đỡ lời:

- Nếu Đường Linh biết được lai lịch và tên họ của tên cao thủ cái thế ấy thì y không phải là một nhân vật lợi hại nữa.

Ngọc Trân gật đầu cho là phải và đáp:

- Lời nói của chị Hà rất có lý! Ánh Hà bồng rí tai, nàng khẽ nói vài lời, Ngọc Trân gật đầu mỉm cười nói tiếp:

- Dù sao chị Hà vẫn thông minh hơn em nhiều! Hãy nói năm tên nợ trừ Đường Linh ra, bốn tên kia tàn sát lẫn nhau giờ đã cùng bị thương cả, nhân lúc ấy Đường Linh liền lấy ám khí ác độc của mình ra ném luôn. Chỉ trong nháy mắt cả bốn tên đều ngã lăn ra đất và xác thịt của chúng bị tan thành một đồng nước vàng tức thì.

Đường Linh giết xong bốn người bạn rồi vội chạy lại gặp hai nàng.

Ngọc Trân liền mỉm cười hỏi:

- Ám khí của Tây Xuyên Đường Môn oai trấn vô lâm, ngày hôm nay mới được trông thấy quả thật danh bất hư truyền! Sự gặp gỡ của chúng ta kẻ cũng là duyên kỳ ngộ đấy! Tiếng cười và tiếng nói của nàng quả thật lắng lo hết sức, khiến ai trông thấy mặt nàng và nghe thấy nói tiếng cười ấy cũng phải mất hết cả hồn vía.

Đường Linh nghe nói, khoái chí vô cùng, vừa cười vừa đỡ lời:

- Cô nương nói rất phải, tục ngữ có câu: "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng" tại hạ được...

Y chưa nói dứt thì Ngọc Trân đã ngẩng mặt nhìn lên trên trời lẩm bầm tự nói rằng:

- Sắp canh tư đến nơi rồi! Đường Linh nghe nói mới giật mình kinh hãi, như người vừa nghe sét đánh ngang tai, mặt biến sắc.

Ngọc Trân nhìn thẳng vào mặt y, với giọng ôn tồn nói tiếp:

- Canh tư sắp tới, ngươi mau đi nghe xem cao thủ nợ dặn bảo gì rồi về đây nói tất cả lại cho bốn cô nương nghe nhé Đường Linh đáp:

- Lệnh của cô nương tại hạ đâu dám không tuân theo!

- Ngươi cứ đi đi, chị em chúng tôi sẽ ngắm ngàng nhìn xem lai lịch của người ấy ra sao.

Đường Linh có vẻ không muốn nhưng Ngọc Trân đã nhìn thẳng vào mặt y và khẽ dặn bảo tiếp:

- Đi đi! Và lúc trời sắp sáng tỏ ngươi hãy quay trở lại đây, chị em chúng tôi sẽ ở đây đợi chờ.

Nói xong, nàng liền kéo Ánh Hà và lẩn khuất vào trong một bụi cây.

Ánh Hà liền hỏi:

- Trân muội, trông vừa điểm canh ba, sao hiền muội lại bảo sắp đến canh tư rồi? Ngọc Trân cau mày lại đáp:

- Tiểu muội ghét nhất những ngữ đàn ông ấy, nếu không phải còn muốn lợi dụng y thì muội đã tiêu diệt y rồi. Sở dĩ tiểu muội nói như thế là để thoái thác đây thôi và đồng thời muốn lợi dụng một canh trống này chúng ta đi tìm kiếm chỗ ẩn núp để dò xét xem lai lịch của người nợ ra sao? Hai người vừa đi vừa nói, lúc ấy đã đi hơn hai mươi trượng, Ngọc Trân bỗng thấy đầu óc choáng váng nhưng chỉ trong thoáng cái đã khôi phục. Tuy nàng cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng không để ý tới cho lắm, nàng cho đó chỉ là ảnh hưởng của vết thương cũ thôi, và lại bệnh choáng váng như thế đàn bà có là sự rất thường nên nàng mới không quan tâm đến như thế.

Hai người tìm tới ngôi mộ của Thái Công Vọng, thấy ngôi mộ này đã lớn hơn những ngôi mộ khác, trước sau mộ đều có những trượng đá, vì lâu ngày không ai trông nom coi sóc nên đã bị sụt mẻ rất nhiều.

Hai người liền leo lên trên một cây bách nghìn năm để ẩn núp.

Lúc ấy đã là canh ba hai điểm. Ngọc Trân bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng mặt mũi tối tăm, lão đảo suýt ngã, Ánh Hà thấy vậy cả kinh vội đỡ tay ra

ôm chặt lấy nàng và khẽ hỏi:

- Trần muội sao thế? Ngọc Trân lại cảm thấy tỉnh táo như thường, liền cau mày lại mỉm cười nói:

- Em chỉ thấy hơi choáng váng thôi nhưng bây giờ thì đã khỏi rồi.

Ảnh Hà rất tinh tế, thấy nàng có chút khác thường liền rí tai khẽ hỏi một câu, Ngọc Trân mặt đỏ bừng khẽ đáp:

- Hãy còn sớm mà!

- Hãy còn sớm sao lại có cảm giác như thế, chẳng hay trước kia Trần muội có bị như thế này không?

- Có, nhưng nhẹ lắm chứ không như lần này.

- Có lẽ mới khỏi bệnh, hiền muội hãy còn yếu ớt chưa phục nguyên lực, theo ý ngu tỳ thì chúng ta nên đi về đi!

- Về sao được, công việc của chúng ta đã thành công chín phần mười rồi, thế nào tiểu muội cũng phải điều tra cho việc này mới thôi.

Ảnh Hà biết dù mình có khuyên răn bao nhiêu cũng vô ích thôi nên nàng thờ dãi một tiếng rồi gơ tay ra ôm chặt lấy Ngọc Trân để đề phòng nàng bị té ngã.

Đột nhiên có bốn cái bóng người lén lút như bóng ma xuất hiện nhanh kỳ lạ, chỉ thoáng cái đã tiến tới gần, nhờ có ánh sáng trắng, hai nàng đã trông thấy rõ người đi đầu ở bên phải là một ông cụ già gầy gò bé nhỏ, không có râu và cũng không có cả lông mày, mặt đầy nếp nhăn, hai mắt sâu hoắm, lưng đeo đôi tiên nhân chương.

Người thứ hai là một ông già búi tóc thật cao mặc áo bào xám, mặt xám xịt, đôi mắt long lánh như hai ngọn đèn ló, người thứ ba to béo, mày rậm mắt báo tay cầm cây thiên trượng bằng sắt, mồm to và đỏ.

Còn người cuối cùng đi ở bên trái là một người trung niên mặc áo trắng, vẻ mặt rầu rĩ, thì ra bốn người này là Kiều Kỳ, Đông Dương chân nhân, Hư Viên đại sư và Triệu Tinh.

Vì hai nàng chưa hề gặp họ bao giờ nên không biết họ là ai nên cứ lẳng lặng xem cử chỉ của họ ra sao.

Bỗng Kiều Kỳ lên tiếng nói:

- Việc này lạ thật! Người gửi đến khách điểm, nói muốn biết Thiếu sơn chủ ở đâu thì canh tư cứ đến ngôi mộ Thái Công Vọng Chu lăng này sẽ biết liền, nhưng bây giờ bốn bề yên lặng như thế này không hề thấy có một bóng người nào cả, không lẽ người đó nói bồng chúng ta hay sao? Triệu Tinh cười nhạt đáp:

- Kiều lão sư đoán không sai một chút nào. Chúng ta không những bị họ lừa gạt mà còn tự giam thân vào chỗ nguy hiểm là đằng khác.

Đột nhiên ở phía sau ngôi mộ có tiếng cười nhạt và một giọng khàn khàn nói rằng:

- Triệu lão sư đoán rất đúng! Tiếng nói đó vừa dứt đã có sáu bảy cái bóng đen nhảy ra.

Một ông già râu dài, lưng hơi gù, mỉm cười lạnh lùng hỏi:

- Bốn vị vẫn mạnh giỏi chứ? Giọng nói của ông già ấy nghe rất rùng rợn, Kiều Kỳ đã nhận ra ông ta là ai rồi, liền lùi về phía sau nửa bước, thất kinh la lớn:

- Thế ra là ngươi đấy! Ông già nọ cười nhạt một tiếng nữa rồi đáp:

- Phải, chính là lão, Phi Mộ Siêu đây! Chắc bốn vị không thể ngờ là lão vẫn còn sống sót phải không? Triệu Tinh lạnh lùng hỏi:

- Có phải ngươi bắt thiếu sơn chủ của chúng tôi không? Mộ Siêu vuốt râu cười ha hả đáp:

- Việc trong Thần Nữ Miếu đã đồn ầm khắp xa gần ai mà chả hay biết? Hà tất phải đồ lão như thế? Nhưng lão biết rõ hiện giờ y đang ở đâu? Nói tới đó y bỗng trầm nét mặt, giọng trầm hẳn xuống rồi nói tiếp:

- Lão đã thề thế nào cũng phải trả được mối thù cũ, chẳng hay bốn vị muốn trời trăng gì cứ việc nói ra đi lão sẽ chuyển cáo hộ cho! Bốn người nghe nói tức giận khôn tả, Kiều Kỳ cười nhạt đáp:

- Phi Mộ Siêu, ngươi đừng có ngông cuồng như thế, dù ngươi có luyện mười năm hay tám năm nữa cũng chưa chắc đã thắng nổi Kiều mỗ.

Nói xong, y liền rút đôi tiên nhân chương ra tiến lên một bước tấn công luôn.

Phi Mộ Siêu chưa kịp ra tay thì ông già áo đen béo lùn ở phía sau y đã múa môn khí giới quái dị hình như bánh xe nhảy ra chống đỡ tiên nhân chương của Kiều Kỳ, mồm quát lớn:

- Buông tay! Môn khí giới hình bánh xe kia vừa ra tay, những răng cưa ở trong bánh xe đã quay tít và có tiếng kêu xè xè nghe rất quái dị.

Kiều Kỳ cười nhạt đáp:

- Người đã làm gì nổi ta nào? Y chưa nói dứt đã giờ tiên nhân chường lên chống đỡ luôn bánh xe của đối phương, y liền cảm thấy cánh tay phải tê tái, hộ khẩu gần như nứt nẻ.

Tiên nhân chường liền rời khỏi tay y mà bay đi, y giật mình kinh hãi, mồm kêu thẳm: "Nguy tai!" Đối phương vừa tấn công có một thế đã thấy đánh rớt được khí giới của Kiêu Kỳ, liền tấn công luôn ba thế tiếp.

Bánh xe của y như một cái lọng úp chụp vào đầu địch thủ.

Kiều Kỳ đã mất một chiếc khí giới, hầu như cụt một cánh tay nên càng đuối càng lép vế, đồng thời y thấy ngực và bên hông có nhiều chỗ tê tái rất kỳ lạ, liền kêu rống luôn mồm.

Ông già béo lùn vừa thu chiếc bánh xe kia lại, luồng ánh sáng tròn như bánh xe và nhanh như điện cũng biến mất, mọi người đã thấy Kiêu Kỳ đã ngã nằm ngoài xa năm thước.

Bọn Triệu Tinh ba người thấy vậy cả kinh.

Ông già béo lùn vẫn đứng nguyên chỗ đó, tay cầm môn khí giới kỳ lạ, mồm tùm tùm cười.

Đông Dương chân nhân bỗng rút thanh bảo kiếm cổ kính, xông lại tấn công ông già béo lùn, mồm thì quát lớn:

- Các hạ ra tay thật độc ác quá.

Ông già béo lùn cười khanh khách đáp:

- Tây Xuyên Đường Môn chúng ta không ra tay thì thôi đã ra tay thì phải giết chết đối thủ mới xong. Đó là lệ thông thường của chúng ta, từ xưa tới nay không hề thay đổi bao giờ cả.

Đông Dương chân nhân cả kinh hỏi:

- Có phải các hạ là Bách Bộ Câu Hồn Đường Thái đấy không? Đường Thái đắc trí mỉm cười đáp:

- Lão chính là Đường Thái đây. Tốt hơn hết ba vị đừng có ương ngạnh, mà theo lão đi yết kiến một vị cao nhân trong võ lâm thì Thiếu sơn chủ của các người sẽ bình yên vô sự.

Bằng không Phi lão sư nghĩ lại mối thù ngày xưa thì ba vị sẽ phơi xác tại trước mộ Thái Công Vọng này ngay.

Đông Dương chân nhân cả giận, giờ kiếm lên múa thành một luồng ánh sáng bạc và những bông hoa như sao sa vậy, nhằm Đường Thái tấn công luôn. Đang lúc ấy phía sau mộ bỗng có một bóng đen nhanh như điện chớp phi ra, như sao ở trên không xa xuống vậy.

Hư Viên đại sư cả kinh la lớn:

- Đường Tam Điện! Triệu Tinh vội nắm lấy tay của Đông Dương chân nhân kéo lại, rồi tiến tới trước mặt Đường Thái nói:

- Phiền các hạ dẫn chúng tôi đi gặp Thiếu sơn chủ của chúng tôi.

Y thấy tình thế bất lợi cho bên mình và người mình ít, đối phương đông hơn và lại độc khí của họ Đường có tiếng là độc ác và rất khó đề phòng, nên y mới giả bộ chịu hàng phục thực, rồi chờ dịp mà đào tẩu luôn, quý hồ không bị toi mạng là không sợ gì cả. Thiếu sơn chủ bị bắt, tất nhiên lão sơn chủ phải ra tay cứu viện. Y quyết định như thế xong, mới vội ra tay ngăn cản Đông Dương chân nhân như vậy.

Đường Thái ha hả cả cười đáp:

- Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt chứ? Ngài quả thực là người biết điều.

Triệu Tinh bụng chửi thảm đối phương, nhưng mặt vẫn đồ ừng vì hổ thẹn với lương tâm.

Đông Dương chân nhân với Hư Viên đại sư vẫn còn tức giận, sau thấy Triệu Tinh đưa mắt ra hiệu mới thôi.

Phi Mộ Siêu ngẩng mặt lên trời lớn tiếng cả cười. Tiếng cười của y làm chấn động cả khu rừng rậm ấy. Chim chóc cũng phải hoảng sợ bay loạn xạ.

Triệu Tinh vút ngằm xuống đất một vật của riêng mình.

Đường Thái các người không đề ý tới nên không hay biết.

Mộ Siêu cười xong, nói tiếp:

- Ba vị theo lão đi.

Nói xong, y quay mình rào bước đi vào trong mộ mà mặt thì âm thầm vô cùng.

Triệu Tinh chỉ khẽ kêu hừ một tiếng rồi nghênh ngang đi theo sau y luôn? Đông Dương chân nhân, Hư Viên đại sư đưa mắt nhìn nhau cười một cái rồi cũng theo Triệu Tinh đi luôn.

Đường Thái với Đường Tam Điệp, rí tai nói với nhau vài câu rồi cùng bọn quân tà kia, quay người đi theo vào trong mộ luôn.

Chỉ trong thoáng cái, chúng đã đi mất dạng hết.

Vệ Ánh Hà với Ngọc Trân núp ở trên cây trông thấy rõ mòn một chõ quần tà đi mất dạng hết rồi, Ánh Hà mới hỏi Ngọc Trân rằng:

- Xem như vật trong mộ này thế nào cũng có mật thất và thế nào cũng có cửa ngầm đi vào trong mộ...

Nàng vừa nói tới đó lại thấy Ngọc Trân sắc mặt nhợt nhạt, toát mồ hôi lạnh ra, nàng kinh hãi hỏi:

- Trân muội làm sao thế? Ngọc Trân với giọng yếu ớt đáp:

- Tiểu muội... có chút... choáng váng..

Ánh Hà lo âu vô cùng, vội nói tiếp:

- Trân muội, chỉ bằng chúng ta hãy về Trường An tìm Dương đệ trước.

Ngọc Trân gượng lên tiếng đáp:

- Không..

Ánh Hà biết ý của nàng, nhưng vẫn cứ ăm nàng định nhảy xuống thì bỗng thấy một bóng người vội vàng đi đến ngôi mộ, nàng đã nhận ra người ấy chính là Đường Linh, ngạc nhiên vô cùng.

Ngọc Trân cũng trông thấy Đường Linh hiện thân ra, bèn khẽ van lơn rằng:

- Hiện giờ tiểu muội đã đỡ rồi, chỉ nghỉ ngơi giấy lát là hết liền.

Ánh Hà biết nếu lúc này nhảy xuống dưới cây thế nào cũng bị người ta trông thấy, cho nên nàng cố nán đợi chờ để xem cử chỉ của Đường Linh ra sao.

Đường Linh ngơ ngác ngác, hai mắt lơ đãng đi tới trước cửa mộ, rồi quay đầu lại nhìn chung quanh, y bỗng nhiên trông thấy xác chết của Kiều Kỳ liền trợn tròn xoe đôi mắt ra nhìn rồi từ từ tiến lên định xem xét kỹ lưỡng.

Đột nhiên phía sau mộ có giọng lạnh lùng, vọng ra hỏi:

- Đường Linh, sao chỉ có một mình ngươi trở về đây thôi? Tiếng hỏi đó vừa dứt, Ánh Hà với Ngọc Trân đã thấy một cái bóng người ở phía sau mộ phi ra, trông như một hồn ma vậy, nhanh và rùng rợn khôn tả.

Ánh Hà trông thấy người đó xuất hiện, liền rùng mình một cái và tỏ vẻ gay cấn ngay.

Thì ra người ấy từ đầu chỉ chân đều quần bằng vải đen, không trông thấy rõ mặt.

Đường Linh cúi mình vái chào, đáp:

- Trưa hôm nay, thuộc hạ đã chia tay với họ, vừa rồi đợi chờ ở ngoài lãng vẫn chưa thấy các anh em ấy về, thuộc hạ sợ chậm giờ nên về đây phục lệnh trước, chắc mấy người đó cũng về đây ngay bây giờ không sai.

Người bịt mặt khẽ kêu hừ một tiếng, rồi hỏi tiếp:

- Ngày hôm nay có phát hiện gì không?

- Ngày hôm nay có khá nhiều cao thủ hắc, bạch hai đạo tới nhưng chưa thấy tung tích của Tuyết Sơn Nhân Ma lẫn Ô Phùng, thủ hạ của Khúc Tinh Bình đã tới Trường An này rồi, chúng xuất hiện ở tháp Đại Nhạn.

Người bịt mặt ngẫm nghĩ giây lát, ngừng mặt lên trời lẩm bẩm nói:

- Đến giờ rồi.

Y giờ hai tay ra từ từ vỗ ba cái, chung quanh và sau các ngôi mộ khác, bỗng có hai mươi mấy cái bóng đen xuất hiện. Những người đi trước là Đường Tam Diệp, Đường Nhất Hạ và Đường Thái. Người bật mặt liền lạnh lùng ra lệnh:

- Các người mau mau bố trí Tử Mai Phục ở chung quanh đây năm dặm.

Quần tà chia bốn ngã đi luôn. Người bật mặt lại từ từ đi thẳng về phía đông, lẩn khuất vào trong rừng rậm.

Lúc này, Ánh Hà quả thật tiến thoái lưỡng nan mà Ngọc Trân thì lại mê man bất tỉnh, đem theo một người rời khỏi nơi đây như vậy thế nào cũng bị bọn ma đầu kia hay biết, chưa biết chừng cả hai cũng bị chôn thân vùi xác.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, sau đành phải đợi chờ cho Ngọc Trân tỉnh lại rồi mới tính sau.

Lúc ấy mặt trăng đã xế về phía tây, bốn bề càng tối om thêm, bãi tha ma này trông càng kinh khủng và rầu rĩ khôn cùng.

-oOo-

Hãy nói Lạc Dương với Chu Luân ở trong Trường An Cư ăn uống no say và đi ra khỏi tiệm. Lúc ấy tuy sắp tới canh tư nhưng cả tiệm bán hàng đêm đã đóng cửa cả, chỉ còn vài ba ngọn đèn với một số người và xe cộ thưa thớt đi lác đác ở trên đường thôi. Hai người khoác tay nhau từ từ đi về khách điểm.

Lúc ấy Lạc Dương đã hết phiền não liền kể chuyện xưa, trong lúc mình đi theo Vân Nhạc như thế nào cho Chu Luân nghe.

Chu Luân bỗng thấy một cái bóng mảnh khảnh lướt qua giữa đường lẩn khuất vào trong bóng tối, chàng ta ngạc nhiên vô cùng, một mặt để ý nghe chuyện của Lạc Dương, một mặt để ý xem cái bóng đen đó có tái hiện không? Nhưng chàng vẫn không thấy cái bóng đen ấy tái hiện nữa nên chàng không nói cho Lạc Dương hay, khi đi đến một khách sạn cuối phố, đã thấy một tên phở ky, nằm ngủ gục ở trước cửa. Chu Luân liền lên tiếng kêu gọi:

- Phở ky dậy đi.

Gọi mấy tiếng, người phở ky ấy mới dậy được. Thấy hai người đứng ở trước mặt, giật mình đánh thót một cái, ấp úng một hồi, mới hỏi được:

- Hai vị... đại gia... có phải...

Lạc Dương xen lời hỏi:

- Có phòng cho thuê không? Tên phở ky vội đáp:

- Có có... mời hai vị theo tiểu nhân vào trong điểm.

Hai người theo phở ky đi vào trong cái sân nhỏ nhỏ, liền đến hai cái phòng, sân đó có trồng cây, hoa thơm ngào ngạt khiến Lạc Dương và Chu Luân ngửi thấy cũng tỉnh táo vô cùng.

Phở ky thấp đèn đem vào trong phòng đổ nước cho hai người rửa mặt xong mới rút lui ra.

Lạc Dương nói với Chu Luân rằng:

- Bây giờ còn hơn tiếng đồng hồ nữa, trời mới sáng tỏ, chúng ta hãy nghỉ ngơi chốc lát để lấy lại sức khỏe vì ngày mai còn nhiều việc khó khăn phải đối phó.

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy ngoài sân có tiếng chân người. Chu Luân liền biến sắc mặt, chạy ra quát hỏi:

- Ai thế? Khi y ra tới ngoài sân, lại nói tiếp:

- Thế ra là Mai cô nương, chỉ có một mình cô nương ư? Lạc Dương nghe nói giật mình kinh hãi, chưa kịp ra ngoài cửa phòng thì đã thấy Mai Nhi vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện ra trước mặt rồi.

Chu Luân thấy vậy, từ chối là quá mệt mỏi, phải về phòng để nghỉ nên chàng ta sang ngay phòng bên đóng cửa lại đi ngủ luôn.

Lạc Dương với Mai Nhi bốn mắt nhìn nhau đầy tình tứ, một lát lâu, chàng mới lên tiếng hỏi:

- Sao chị Mai lại biết tiểu đệ ở đây? Chị Lan đâu? Mai Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Hai người đi trên phố tôi đã trông thấy rồi, nên đã theo dõi, tiểu thư còn chưa lộ mặt.

- Chị Mai không sợ người ta nhận ra mặt của mình hay sao?

- Tôi thừa lệnh Trần đại hiệp tới đây, có lẽ công tử chưa gặp Ngọc Trân, Ánh Hà hai vị cô nương phải không? Lạc Dương nghe nói mắt biến sắc, vội hỏi:

- Sao hai nàng cũng tới đây làm chi?

- Trần đại hiệp đoán không sai chút nào, tính hai nàng rất bướng bỉnh, thế nào cũng không đi kiếm công tử mà tự hành động lấy, cho nên mới sai tôi đuổi theo báo cho công tử biết để đề phòng hai người, nhờ hai cô nương ấy mạo hiểm.

- Thành phố Trường An này nhà cửa đông đúc người lại nhiều như thế, bảo tiểu đệ biết đi đâu mà tìm hai nàng.

- Ngày hẹn ước của Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng là ngày mai, chỉ sợ hai cô nương đó đã đến nơi đấy rồi.

- Theo ngụ ý của tiểu đệ, thì chắc hai nàng đã tới trước chị Mai, nhờ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao đây? Lạc Dương nói tới đó bỗng nghĩ ra một việc gì, rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ ra ngoài giầy lát, rồi sẽ trở lại ngay.

Nói xong, chàng quay mình đi ra ngoài phòng mất dạng. Độ nửa tiếng sau, mới thấy chàng quay trở về và nói với Mai Nhi rằng:

- Việc này phải nhờ vả đến Cái Bang mới được, vì môn hạ của Cái Bang rất đông đúc, hoặc giả chúng đã trông thấy tung tích của hai nàng, nên tiểu đệ đã nhờ họ đi thăm dò rồi, có lẽ một lát nữa họ sẽ trả lời ngay.

Nói xong, chàng thờ dài một tiếng và nói tiếp:

- Thật là một việc chưa xong, việc khác lại nổi lên, khiến tiểu đệ vất vả quá.

Mai Nhi lẳng lặng không trả lời, chỉ nhìn Lạc Dương tỏ vẻ thương hại.

Lạc Dương mặt đỏ bừng cúi đầu xuống.

Bỗng ngoài sân có tiếng chân người và có giọng khàn khàn hỏi vọng vào:

- Lạc thiếu hiệp có ở trong phòng này không? Lạc Dương vội đứng dậy, cùng Mai Nhi ra ngoài cửa phòng, đã thấy hai người ăn mày già đứng giữa sân, người đứng bên trái, liền thưa rằng:

- Lúc canh hai, chúng tôi có thấy hai thiếu nữ dùng khăn đen bịt mặt ở Trường An phi ra...

Nói xong, y liền tả hình dáng hai thiếu nữ ấy cho Lạc Dương và Mai Nhi nghe.

Mai Nhi vội nói:

- Chính là hai cô nương ấy đấy.

Lúc ấy, Chu Luân ở phòng bên đã mở cửa ra, vì chàng ở bên đó đã nghe thấy Mai Nhi nói chuyện với Lạc Dương về chuyện hai người rồi, nên chàng ta vừa sang tới nơi đã ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu hiệp, lúc canh hai chúng ta chả ở Trường An Cự là gì sao không thấy hai cô nương ấy? Lạc Dương đáp:

- Chúng ta ăn uống ở trong phòng, thì làm sao mà trông thấy được hai nàng.

Nói tới đó, chàng quay lại hỏi lão già ăn mày tiếp:

- Hai bạn có biết hai cô nương ấy đi đâu không? Lão ăn mày đáp:

- Hai bạn có biết hai cô nương ấy đi đâu không? Lão ăn mày đáp:

- Tuy hai cô nương ấy bịt mặt, nhưng trông vẫn tuyệt đẹp nên có nhiều người đứng xem và có năm nhân vật hắc đạo ngấm ngầm theo dõi. Ăn mày già nãy cũng theo sau năm người ấy, thấy hai cô nương đi thẳng về phía Chu lăng...

Lạc Dương đã hiểu biết, chắc hai nàng ngồi ở phòng kế bên ăn nhậu, và đã nghe thấy mình nói chuyện với Chu Luân rồi mới lẳng lặng đi dò thám Chu lăng như thế.

Ông già ăn mày lại nói tiếp:

- Khi vào tới Chu lăng năm người hắc đạo theo dõi hai cô nương, dụng tâm rất ác độc.

Ngờ đâu chúng lại bị hai cô nương kiềm chế...

Chu Luân vừa cười vừa xen lời nói:

- Chúng thật có mắt như mù gặp phải vị La Sát, chắc năm tên ấy cũng chết phải không? Ăn mày già lại nói tiếp:

- Câu chuyện xảy ra hơi khác lời nói của thiếu hiệp và lão ăn mày này rất làm ngạc nhiên, và trong đời lão chưa hề thấy chuyện kỳ lạ như thế bao giờ.

Lạc Dương với Mai Nhi đồng thanh hỏi:

- Việc gì thế? Hình như lão ăn mày già không biết nói như thế nào cho phải, sau y nói ra là không hiểu tại sao Ngọc Trân lại sai bảo được năm tên giặc tự tàn sát lẫn nhau, rốt cuộc Đường Linh dùng ám khí tuyệt độc giết chết bốn tên nọ, hình như nàng ta đã dùng tà thuật gì thì phải...

Lạc Dương nghe tới đó giậm chân một cái, thờ dài và nói:

- Nếu vậy Cốc cô nương nguy hiểm lắm.

Mai Nhi với Chu Luân nghe chàng nói như vậy, cả kinh thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Câu Hồn Nhiếp Khách Bụng Làm Dạ Chịu

Chu Luân ngạc nhiên hỏi tại sao? Lạc Dương liền nói tiếp:

- Việc này nói ra thì dài lắm, lúc này chưa đúng lúc.

Tiếp theo đó, chàng hỏi thêm lão ăn mày già. Lão ăn mày già đáp:

- Sau khi hai nàng vội đi luôn, ăn mày già này ngấm ngầm theo dõi Đường Linh, lão thấy Đường Linh cứ ngơ ngác đi vòng quanh Chu lăng, mãi đến canh tư mới quay lại mộ Thái Công Vọng, y không dám tới gần vội, lúc ấy người bịt mặt thân bí bỗng xuất hiện trước mộ, y ra lệnh cho các thủ hạ ở chung quanh ngôi mộ đó năm trượng, bố trí một cái thành chét, rồi y vội rời khỏi nơi đó đi luôn. Nhưng trước sau, lão không hề trông thấy hai cô nương hiện thân ra.

Lạc Dương nghe thấy người ăn mày già nói xong, vẻ mặt rầu rĩ cau mày lại, cúi đầu nghĩ ngợi, hồi lâu mới nói tiếp:

- Cảm ơn hai vị đã cho hay như vậy, khiến tại hạ được biết rõ câu chuyện đó. Hiện giờ mời hai vị cứ ở lại nhà đi, nếu có việc gì phiền tới, tại hạ sẽ tới nhờ vả sau.

Hai người đồng thanh đáp:

- Không dám, thiếu hiệp đã thi hành hộ chức quyền của Trưởng lão, thiếu hiệp cũng như Trưởng lão của ăn mày già này, thiếu hiệp có việc gì xin sai bảo, anh em chúng tôi sẽ hết sức thực hiện.

Nói xong, cả hai chấp tay chào Lạc Dương một cái rồi đi luôn.

Dưới ánh sáng trăng mờ mờ, cách lúc mặt trời mọc không xa, tiếng chuông chùa Từ Ân đã nổi lên, Lạc Dương thờ dài một tiếng, trong lòng rối ren vô cùng, đi đi lại lại trong phòng.

Chu Luân với Mai Nhi thấy vậy khẽ nói:

- Hiện giờ Lạc hiền đệ đang rối trí không tiện mạo hiểm, tại hạ thay thiếu hiệp đi Chu lăng một phen, chỉ trong chốc lát sẽ trở về ngay.

Chàng ta chưa nói dứt đã tung mình đi luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Mai Nhi muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, vội chạy vào trong phòng, thấy Lạc Dương đang ngồi trước bàn suy nghĩ. Nàng liền hô hoán hỏi:

- Dương đệ bảo hai cô nương sẽ nguy hiểm đến tính mạng, chẳng hay hiền đệ căn cứ vào đâu mà nói như thế? Lạc Dương vẫn cứ rầu rĩ đáp:

- Chị Mai có nghe nói Ngọc Trân cô nương sai bọn Đường Linh năm người tự sát h i lẫn nhau không? Mai Nhi ngăn người ra đáp:

- Có nghe thấy rồi nhưng ta không hiểu nguyên nhân tại sao?

- Việc này rất phi thường, nguy hiểm là ở chỗ đó.

- Việc gì thế, hiền đệ nói rõ cho ta nghe đi.

- Chị Mai còn nhớ cô Ngọc Trân đột nhiên mang bệnh nặng không? Sau Trần đại hiệp sai Nghiêu đại thúc mời tôi về cứu chữa mới hay. Thì ra Cốc cô nương đã luyện tập trộm Cửu Thiên Ma Kinh mà bị bệnh, vì môn võ công đó là bàng môn tà học, phương pháp luyện nội công của nó trái hẳn với phương pháp của nội gia chính tông nên chân khí mới đảo ngược mà nhất là môn Câu Hồn Nhiếp Phách Ma Pháp mà nàng luyện tập đó lại rất hao tổn nguyên thần, nếu không tới lúc thật nguy cấp thì không nên dùng, nay vừa ra tay nàng đã giờ ma pháp ấy ra khiến năm người nọ tự tàn sát lẫn nhau. Nửa tiếng đồng hồ sau, nàng thế nào cũng cảm thấy khí huyết đảo lộn lục mạch tán loạn, chết giấc tại chỗ ngay...

Mai Nhi nghe nói tới đó hoảng sợ đến biến sắc mặt vội hỏi tiếp:

- Nếu vậy hai người đó hiện giờ đang ở đâu? Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:
- Nếu không bị bắt thì chị Hà vì nàng mà cả hai đang bị giam giữ trong trận.
- Cứu binh như cứu hỏa, hiền đệ cứ ngồi yên đây là gì, Chu thiếu hiệp đã đi Chu lăng rồi.

Lạc Dương nghe nói Chu Luân đi Chu lăng, kinh hãi nhảy bắn người lên, rồi lại uể oải ngồi xuống thở dài thoi.

Mai Nhi thấy thế, hờn giận nói:

- Sao hiền đệ lại ngồi như thế này, hiền đệ có thái độ như vậy làm thế nào được đại sự, mau đi cứu người đi chứ.

Lạc Dương gượng cười đáp:

- Chị Mai có biết đâu nơi đó hung hiểm như thế nào, chỉ sợ chúng ta chưa tới nơi cứu kịp thì người của mình đã bị bắt giữ rồi.
- Hiền đệ cứ ngăn người ra không đi cứu người thì phải nghĩ cách đối phó chứ?
- Hai nàng tới đây làm cho tiểu đệ càng phiền phức thêm, kế hoạch đã hỏng và sẽ ảnh hưởng đến tai kiếp của võ lâm sau này rất lớn.
- Hiền đệ cứ oán thán như thế thì có ích lợi gì, chẳng hay hiền đệ có đi không.

Nàng đã nổi giận thực sự, Lạc Dương thấy vậy liền đứng dậy và nói:

- Bây giờ chị Mai muốn thế nào, tiểu đệ cũng xin tuân theo, chứ tiểu đệ không biết cách nào nữa.
- Thôi được, tôi xin nghe theo hiền đệ, thử xem trước mặt chị Lan, hiền đệ có dám tác oai tác phúc như thế không? Lạc Dương tủm tỉm cười rì tai nàng dặn mấy câu, chỉ thấy nàng hờn mặt đỏ bừng, đầm chàng hai cái, rồi hờn giận nói:
- Hiền đệ dám nói...

Lạc Dương cười ha hả dắt tay nàng đi ra ngoài phòng.

-oOo-

Ngoài ô thành Trường An, mặt trời đã mọc lên cao, trên đường cái quan người đi lại tấp nập. Trong đó có một chiếc xe ngựa, người đánh xe là một ông già râu tóc bạc phơ, chiếc xe đi thùng thẳng, võ ngựa lộc cộc trong xe có một đôi thiếu niên nam nữ nữa đang ngồi.

Thiếu niên vừa vặn vẹo, thiếu nữ cũng đẹp tuyệt trần, cả hai đang thì thầm nhỏ to với nhau. Trên xe có để mấy bó vàng hương nến. Người đi đường đều bị hấp dẫn bởi đôi giai nhân này nên hai người đi tới đâu ai cũng phải để ý nhìn tới đến.

Chiếc xe ngựa đi thẳng vào trong Chu lăng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, đột nhiên ở phía bên trái đường xuất hiện một ông già ăn mày nhảy ra vượt qua đầu xe tiến thẳng vào trong rừng biến mất.

Ông già đánh xe đưa mắt nhìn ba bên một lượt, hai mắt tia ra ánh sáng lóng lánh rồi lại nhắm nghiền mắt lại, nằm phục người xuống khò lưng lại đưa một cái bao thư vào trong xe cho thiếu niên.

Thiếu niên ấy đỡ lấy cái bao thư xem qua một lượt rồi mỉm cười bỏ vào trong túi, tiếp theo đó chàng đưa tay ra ngoài xe ra hiệu bảo cho xe chạy.

Ông già đánh xe vội quất roi cho ngựa phóng chạy, chiếc xe ch y như bảo tiến thẳng về phía trước.

Trong những bụi cây rậm rạp tại Chu lăng có vô số những đôi mắt lạnh lùng ngấm nhìn chiếc xe ngựa ấy, chỉ thấy xe ấy đi tới căn nhà của người coi lăng liền đậu luôn. Một đôi thiếu niên nam nữ đi thẳng vào trong nhà.

Trong bụi cây có một ông già mặc áo dài đen, mặt âm trầm bước ra ngấm nhìn chiếc xe ngựa đó một cái rồi tiến tới gần.

Khi ông ta sắp đi tới nơi thì ông già lái xe vừa lấy ống điếu ra hút mà không coi ông già áo đen kia vào đâu hết.

Ông già áo đen ngấm nhìn người phu xe một hồi, mồm mấp máy định nói nhưng lại thôi.

Lúc ấy người canh lã ở bên trong chạy ra trông về hấp tấp, vừa trông thấy ông già áo đen đã vội đưa mắt ra hiệu rồi vội vàng đi luôn.

Ông già áo đen hiểu ý vội quay mình đi theo sau. Đi được mấy chục trượng rồi ông già bỗng lên tiếng hỏi người làm trong lã rằng:

- Người vừa tới đó là ai thế? Người làm nọ đáp:

- Ở trong kinh ra đây đây! Và tới đây để xem lã mộ có đổ nát hay không? Chủ nhân của tiểu nhân lo âu lắm.

Ông già áo đen nói tiếp:

- Biết đâu chúng chỉ là những kẻ lừa bịp? Người làm đó trợn ngược mắt lên đáp:

- Đừng có nói bậy! Có thơ của quan tuần phủ hãn Hồi, làm sao mà giả được? Tiểu nhân phải đi nhà Chu lão ngũ, bảo đem rượu và thức ăn tới tiếp đãi, xin thứ lỗi tiểu nhân không thể nói chuyện với lão tiền bối nữa.

Nói xong, y đi thẳng luôn.

Ông già áo đen ngẩn người ra giây lát rồi đột nhiên tiến thẳng về phía bắc đến lã Võ Vương, từ chỗ ông ta đến ngôi lã ấy hai bên đường đầy những cây cối rậm rạp nên ban ngày ban mặt mà cũng u ám như buổi chiều tối.

Trong bóng tối bỗng có mười mấy cái bóng đen xuất hiện, một người nói giọng khàn khàn hỏi ông già áo đen ấy rằng:

- Tô hương chủ, có nên truyền tin tức đó ra không? Ông già áo đen trầm giọng đáp:

- Hãy khoan đã! Không ngờ sự thế lại biến đổi một cách đột ngột như thế, trong kinh phải một tên quái quỷ gì ra xem xét văn Võ lã, nếu vậy có lẽ chúng ta phải rút lui trận thức ở quanh mộ Thái Công Vọng...

- Tưởng gì chứ việc ấy cứ tiến y đi là xong hết.

- Chúng ta không nên chống đối với quan binh! Ông già áo đen nói như vậy và tiếp:

- Chỉ mong y trở về Trường An trước mặt trời lặn! Nhưng việc này lão còn phải thưa với Giáo chủ để xem ông ta định đoạt ra sao? Nói xong, y rào bước đi luôn.

Mười mấy cái bóng đen ấy cũng giải tán mà lần khuất đi mất hết.

Giây lát sau trong bụi cây đã có bóng người thấp thoáng. Thì ra Chu Luân lưng đeo kiếm đã hiện thân ra, vẻ mặt lo âu.

Hình như chàng ta đã tìm kiếm khắp Chu lã rồi mà vẫn không thấy Ngọc Trân với Ánh Hà hai nàng đâu hết. Nhưng chàng vẫn chưa dám xâm nhập vào trong vòng năm dặm vuông của ngôi mộ Thái Công Vọng.

Chu Luân không phải là kẻ hèn nhát nhưng chàng không dám mạo hiểm một cách vô lý như thế và chàng biết mạo hiểm như vậy không những không ăn thua gì mà còn nguy hiểm đến tính mạng người khác, huống hồ hai nàng bị giam giữ ở trong ngôi mộ Thái Công Vọng ấy làm sao mà biết được chàng mạo hiểm đến cứu như vậy. Cho nên chàng mới không dám lại gần ngôi mộ đó là thế! Đang lúc ấy bỗng có một tiếng cười nhạt vọng tới.

Và có tiếng người nói rằng:

- Tên kia, người cứ đi vòng quanh trong văn võ lã này như thế làm chi? Chu Luân không thèm quay lại cũng chẳng trả lời, vẫn tiếp tục đi về phía trước liền có người quát bảo:

- Đứng lại! Và có một luồng gió mạnh nhắm thẳng sau ót chàng lần ạt tới nữa.

Chu Luân vội lướt về phía trước tránh né rồi mới quay lại nhìn.

Chàng thấy đó là một ông già thân hình bé nhỏ, tuổi trạc sáu mươi, mũi móc, mắt mèo, để lộ bộ râu dê, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hình như ông già kinh ngạc vì thấy Chu Luân tránh được thế công của ông ta vậy! Rồi ông ta sầm nét mặt lại cười nhạt hỏi:

- Tên kia, sao người cứ giả cầm giả điếc như thế mãi làm chi vậy! Chu Luân ngẩng nhìn ông già ấy một hồi rồi cười nhạt đáp:

- Lã văn võ này có phải là tư sản của ngài không? Ông già nghe nói ngẩn người ra giây lát rồi nói tiếp:

- Tuy lã văn võ này không phải tư sản của lão thực...

Chu Luân vội quát lớn:

- Câm mồm! Nơi đây không phải là tư sản của bạn thì bạn có quyền gì cầm tại hạ du ngoạn như vậy? Ông già không biết trả lời như thế nào cho phải,

cầm mồm giầy lất, tức giận vô cùng rồi cười khinh và trả lời rằng:

- Không tại sao hết! Lão phu trông thấy ngươi chường mắt quá muốn cho ngươi một bài học đây thôi! Nói xong, ông ta liền múa chường nhằm mặt Chu Luân tấn công luôn.

Chường phong của y tuy rất nhẹ nhàng nhưng như một luồng gió lạnh buốt xương.

Chu Luân biết võ công của người này rất âm nhu và ác độc khôn tả nên vội giơ tay phải lên gạt một cái, chân phải lướt sang bên rồi giơ tay trái ra điểm luôn vào yếu huyệt của kẻ địch.

Chỉ phong của chàng nhanh như mũi tên và sắc bén như dao sắc, thế công đó của chàng huyền ảo vô tả, khiến ông già nọ cũng phải biến sắc mặt, ông ta vội trầm hữu chường xuống nhưng không rút tay lại thì chớ mà ông ta còn nhằm Khí Hải Huyết của đối phương mà tấn công luôn.

Sợ đi ông già mạo hiểm phản công như vậy là sợ Chu Luân chiếm được ưu thế, rồi ông ta bị tấn công luôn luôn.

Chu Luân không ngờ đối phương ra tay mạo hiểm như vậy, muốn ra tay hóa giải cũng không kịp nữa, vội ngửa người về phía sau nhảy lui ra ngoài và tránh né.

Ông già nọ cười nhạt một tiếng rồi như bóng theo hình và múa chường tấn công như vũ bão.

Chu Luân biết ông này thế nào cũng là thủ hạ của người bịt mặt và mình đã bị chúng canh chừng rồi thế nào cũng phải đấu một trận chí tử với chúng mới xong nên chàng rú lên một tiếng thật dài, giơ song chường ra đẩy mạnh lại một thế, nhúng chân một cái nhảy lên trên cao, thuận tay rút trường kiếm ra khỏi bao rồi nhắm đầu ông già chém xuống.

Ông già nọ bị bắt ép biến chường pháp thành cương mãnh để đẩy thế kiếm của đối phương sang bên.

Chu Luân đã thắng thế rồi liền giơ thế Thái Cực Áo Hình Kiếm của Vân Nhạc truyền thụ cho tấn công tới tấp.

Ông già nọ bị thế kiếm huyền ảo của chàng dồn cho nguy hiểm tới tấp. Đột nhiên trong bụi cây có bảy tám cái bóng đen nhảy ra bao vây và tấn công Chu Luân.

Nhưng Chu Luân nhờ có ba mươi hai thức Thái Cực Áo Hình Kiếm Pháp, tinh kỳ biến ảo tuyệt như thực như hư, thế sau nhanh và mạnh hơn thế trước khiến đối phương không sao rảnh tay mà phản công lại được.

Chỉ trong nháy trong chàng đã đã thương được ba người rồi. Ba tên đó chỉ kêu "hự" được một tiếng rồi ngã lăn ra chết ngay.

Diệt được ba kẻ địch bao vây rồi, Chu Luân cảm thấy áp lực nhẹ hơn trước nhiều, kiếm thế của chàng càng nhanh và mạnh mẽ hơn trước.

Đang lúc ấy bỗng có một cái bóng đen, tựa như bóng ma trong bóng tối lướt ra, chỉ thấy y giơ chường ra phát một cái, Chu Luân đã thấy cổ tay phải của mình bị đối phương nắm chặt không khác gì nắm cái móc sắt móc chặt vậy! Chàng liền thấy cánh tay phải tê tái, trường kiếm rút ngay xuống đất, trong lòng cả kinh.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn mặt người áo đen bịt mặt ấy định quát hỏi.

Nhưng người đó không để cho chàng kịp lên tiếng đã giơ tay trái ra điểm vào yếu huyệt dưới hông của chàng ngay.

Chàng thấy mặt mũi tối tăm, người mê man bất tỉnh, ngã ngửa người ra tức thì.

Người bịt mặt ấy liền ra lệnh:

- Trói y mang về.

Liền có một người chạy tới cắp Chu Luân lên đi luôn.

-oOo-

Người canh gác lăng văn võ này còn đang bận tiếp hai thiếu niên nam nữ, người của quan tuần phủ sai tới thăm lăng mộ.

Ông già lái xe vẫn ngồi ở trên xe hút thuốc điếu có vẻ ung dung lắm, bỗng có một bà cụ lồm khồm, tay chống gậy đi ở bên cạnh nhà tới, khi đi qua cạnh xe mồm lẩm bẩm nói:

- Mau báo cho Lạc thiếu hiệp biết, Chu thiếu hiệp đã bị người bịt mặt bắt đi rồi.

Bà cụ vừa đi khỏi, người phu xe hơi ngần người ra nhưng vẫn làm ra như vô sự và tiếp tục hút thuốc.

Y bỗng đánh rơi thuốc xuống đất và người cũng ngã xuống theo mồm kêu đau lia lịa.

Lạc Dương với người coi mộ, nghe thấy tiếng kêu chạy ra xem.

Lạc Dương thấy ông già rên rĩ cũng ngạc nhiên vô cùng.

Người coi lăng mộ vội chạy lại hỏi:

- Bác phu xe làm sao thế? Ông đánh xe vừa rên rĩ vừa kể cho người đó hay là mình lỡ đánh rớt ống điều vợ cúi người xuống chụp, nhưng không những chụp hụt mà còn trượt chân ngã xuống theo.

Lạc Dương nghe thấy ông già ấy nói như vậy biết y có việc muốn nói riêng với mình nên mới giả bộ như thế, liền lên tiếng nói:

- Mau đỡ y vào trong nhà, đặt nằm lên giường cho uống một liều thuốc cứu thương, nằm nghỉ ngơi trong chốc lát sẽ khỏi ngay.

Người coi lăng liền ẵm ông già đó vào bên trong.

Mai Nhi giả bộ là mệnh phụ nên vẫn ở trong nhà không hề bước chân ra ngoài để xem.

Nhân lúc người coi lăng đi lấy nước gừng, ông già lái xe vội cho Lạc Dương hay Chu Luân vừa bị bắt.

Lạc Dương nghe qua xong, liền biến sắc mặt gật đầu rồi quay người đi ra bàn với Mai Nhi.

Một lát sau người canh lăng vào, Lạc Dương liền sau y dẫn mình đi tuần thị Chu lăng và còn nói rằng:

- Tiện nội không tiện đi, xin ở lại đây với Tôn phu nhân, chúng ta đi xem một lượt càng nhanh bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Người coi lăng thấy chàng rất oai vệ, không dám trái lệnh chỉ kêu khổ thảm và vái chào đáp:

- Vâng, hạ quan xin tuân lệnh dẫn thượng quan đi.

Thế rồi một trước một sau, hai người đều đi ra ngoài cửa.

Diện tích của Chu lăng khá rộng, nơi chính giữa là lăng Văn Vương, phía bắc là lăng Võ Vương, phía đông là mộ của Chu Công ng, Lỗ Công Bá Cầm, Thái Công Vọng, phía tây là mộ của Cung Vương, lại gọi là Văn Võ lăng.

Trước kia Văn Võ lăng vẫn có tiếng là sạch sẽ, cây cối um tùm và rất hùng vĩ.

Lạc Dương đi xem từng ngôi lăng một, ngôi nào nên sửa chữa, ngôi nào nên kiến trúc lại, người canh gác vâng dạ.

Khi đi tới mộ Thái Công Vọng, người canh gác nhìn sắc trời nịnh nói:

- Chắc đại nhân đã đói rồi, hạ quan đã cho dọn sẵn một mâm cơm, những ngôi mộ này vì lâu năm không tu sửa nên đã cũ nát nhiều lắm, mời đại nhân hãy về trên nhà nghỉ ngơi.

Lạc Dương lắc đầu mỉm cười đáp:

- Lần này bản quan đến đây chỉ vì chiêm ngưỡng các ngôi mộ cổ mà tới, Chu lăng khí tượng hùng vĩ rất đáng khảo sát, thế nào bản chức cũng phải xem cho hết đã.

Tên canh gác ngấm ngầm kêu khổ. Lúc ấy trong rừng bỗng có một ông già tay cầm gậy râu tóc bạc phơ mỉm cười bước vội.

Người canh gác vừa trông thấy ông già ấy liền giới thiệu với Lạc Dương rằng:

- Ông già này là Thái Bạch Dật Sĩ, là người bác học kim cổ lại giỏi về địa lý, ông ta bảo địa lý của lăng này tuyệt đẹp, đại nhân muốn xem hết thì nhờ ông ta dẫn đường cho! Lạc Dương vui vẻ nhận lời. Thế rồi cả ba cùng đi tới ph n Thái Công mộ.

Sự thực Lạc Dương đã biết ông già này là người của người bịt mắt sai tới. Dụng ý của y không ngoài hai điểm: Trước hết là dò xét lai lịch của mình, hai là nếu không do ông già ấy dẫn đường sợ mình đi vào chỗ nguy hiểm.

Quả nhiên ông già ấy vừa đi vừa chỉ điểm, mồm thao thao bất tuyệt nói không ngớt.

Lạc Dương mỉm cười lắng nghe, một mặt để ý những cảnh vật ở gần Thái Công mộ, chàng không đi lên trên đường lát đá ở bên cạnh mộ mà chỉ đi trên bãi cỏ thôi.

Bỗng nhiên chàng giẫm phải một vật gì hơi cứng và thấy hơi đau, liền ngẩn người ra rồi vội cúi đầu xuống nhặt.

Thì ra đó là một trái thủy tinh màu tía, hình bát giác, trong suốt dưới ánh sáng mặt trời có màu tía tỏa ra làm lóa cả mắt, chàng cả kinh biết vật này là của Triệu Tinh. Xem như vậy Triệu Tinh các người chắc trúng phải mai phục và bị bắt giữ rồi cho nên y mới cố ý dửt vật này xuống để cho người của bên y tới mà hay biết.

Xem như vậy, người bị mặt thể nào cũng có liên can với anh em họ Cao, và Phạm Nhi chắc là bị giam giữ ở một nơi gần đây.

Lúc ấy Lạc Dương tỏ vẻ kinh ngạc và hỏi:

- Vật này có phải là di vật ở trong mộ không? Chắc có người đến lấy trộm vật cổ rồi lỡ tay để rớt ở nơi đây cũng nên? Người canh gác mặt biến sắc vội đáp:

- Hạ quan trông nom ở đây rất cẩn thận, mười mấy năm nay không hề có một tên trộm cắp nào xuất hiện cả, chắc vật này không phải là vật ở trong mộ đâu! Ông già chạy lại xem rồi xen lời nói:

- Vật này có lẽ là tào nhân mặc khách nào tới đây du ngoạn đánh rớt cũng nên.

Lạc Dương vẫn cầm trái thủy tinh đó ở trong tay và vừa đi vừa nói chuyện sự hưng suy của Đông Tây châu trong tám trăm năm liền, nhưng đi đến đâu chàng đều để ý nhìn tới đó.

Chàng là người rất thông minh, đôi mắt lại sắc bén, chàng đã nhận ra xung quanh năm dặm vuông tròn của ngôi mộ Thái Công Vọng này đã có trí Tiên Thiên Bát Trộn. Ông già chống gậy dẫn chàng đi qua những con đường đó đều là cửa sinh, thấy vậy chàng thờ dài một tiếng và đoán biết tương lai khó khăn lắm. Nguy sợ cũng không phải là ít.

Từ trước tới sau, chàng chưa phát hiện một vật gì khả nghi của Ngọc Trân với Ánh Hà để lại cả.

Đột nhiên chàng bỗng nghĩ ra một kế, liền mỉm cười nói với ông già dẫn đường rằng:

- Tại hạ đã mò một rồi, muốn trở về quán xá với lão trượng vừa đi vừa chuyện trò với lão trượng, tại hạ thụ ích rất nhiều hơn là mười năm đọc sách! Và Trần đại nhân đã soạn một mâm cơm thiết đãi tại hạ rồi vậy mời lão trượng tới đó xơi một chén rượu với tại hạ để được lãnh giáo thêm! Chẳng hay lão trượng nghĩ sao? Ông già nọ đang định từ chối thì Lạc Dương đã giơ tay ra cấp lấy sách y ân cần khuyên mời.

Y càng kinh hãi thêm vì thấy tay của Lạc Dương chỉ nắm xuống một phân là trúng ngay tử huyệt của y rồi nên y kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra nhưng lúc ấy y không tiến để lộ thân phận của mình ra cho Lạc Dương biết nên y mỉm cười đáp:

- Nếu vậy lão phu xin tuân lệnh, lão phu hãy còn đi được không dám phiền đại nhân đỡ đần như vậy! Lạc Dương cả cười vội thu tay lại ngay. Ông già vừa trút được gánh nặng, thờ nhẹ ngậm một cái.

Ba người cùng quay mình đi luôn.

-oOo-

Lạc Dương rời khỏi quán xá ấy rồi, Mai Nhi cùng với vợ người canh gác chuyện trò, nhưng ông già lái xe vội chạy vào gia tay điểm huyệt một cái, người vợ của người canh gác bỗng cảm thấy sau lưng tê tái rồi ngã lăn ra chết giấc luôn.

Mai Nhi với người lái xe cùng đi ra bên ngoài tức thì.

Trong phòng yên lặng như tờ, đột nhiên ngoài cửa có một bóng người thấp thoáng, một đại hán trung niên mặc áo đen, hai má gồ lên, đôi mắt trông rất đều đặn. Y tay cầm trường kiếm, vừa vào tới nơi thấy vợ người canh gác nằm chết giấc trên ghế, ngạc nhiên vô cùng, y đưa mắt nhìn một vòng rồi mặt biến sắc, vội quay mình đi ra. Không ngờ y chưa kịp quay ra, thì sau lưng đã bị một thanh kiếm sắt dí vào, cả cổ cũng bị một ngón tay điểm vào yếu huyệt, nên không dám nói nửa lời, chỉ trong nháy mắt y đã ngã ngửa người ra chết, xác thịt hóa thành một đồng nước vàng.

Một lát sau, bên ngoài lại có một ông già tuổi trạc năm mươi, mặc áo vải trong người gi u một vật gì gồ lên rất cao, hai mắt long lánh, nhìn chung quanh, bỗng thấy dưới đất có một bộ quần áo đen và một đồng nước vàng, liền biến sắc mặt. Bỗng phía sau y có một tiếng thò thè cười và hỏi:

- Đường Nhất Hạ.

Ông già nọ cảnh giác rất nhanh, vội lướt về phía trước, rồi quay người giơ chưởng ra tấn công luôn, nhanh như điện chớp.

Y đã nhanh nhưng còn có người nhanh hơn y, chỉ thấy ánh sáng vàng thấp thoáng như một con Kim Xà v y, một lưỡi kiếm ngắn đã hiện ra đi chặt vào giữa ngực y và yếu huyệt ở cổ tay của y cũng bị một bàn tay nhỏ nắm chặt lấy.

Y ngẩng đầu nhìn thấy một thiếu nữ tuyệt đẹp mặt lạnh lùng cười nhạt nói:

- Đường Nhất Hạ người thị ám khí độc, tung hoành giang hồ, không ngờ ngày hôm nay người chưa kịp ra tay đã bị cô nương này kiếm chế rồi.

Tây Xuyên Đường Môn Tam Độc thị những ám khí tuyệt độc dương oai nên người giang hồ vừa thấy chúng đã hoảng sợ mà tránh xa ngay. Nhưng ngày hôm nay Nhất Hạ thật là hồ xuồng đồng băng bị chó bắt nạt, y bị Mai Nhi kiềm chế trong lòng đau đớn khôn tả.

Nhất Hạ không thể bướng bỉnh được nữa, đang đứng yên nghĩ cách: "Quý hồ ta tránh ra khỏi ba thức thì con tiện tì này sẽ chết với lão phu ngay." Mai Nhi đã biết dụng ý của đối phương, cười khanh khách nói:

- Người đừng có nghĩ mưu mô xảo quyệt nữa, cô nương muốn lấy tính mạng của người thật dễ như trở bàn tay.

Nói xong, nàng bóp chặt tay một cái. Nhất Hạ bèn cảm thấy mình mảy mề tái khí huyết rạo rực, mặt biến sắc, hoảng sợ vô cùng, vội đáp:

- Lão không quen biết cô nương bao giờ, chúng ta lại không thù oán gì với nhau, hà tất cô nương phải đối phó như thế, cô nương không sợ mang tiếng là thiếu đạo nghĩa hay sao? Mai Nhi phì cười đáp:

- Đường Môn Tam Độc mà lại biết nói hai chữ đạo nghĩa hay sao, cô nương thật chưa nghe nói bao giờ.

Nhất Hạ nghe nói hồ thẹn, mặt đỏ bừng, Mai Nhi lại nói:

- Đường lão sư vào trong quan xá này làm chi?

- Lão đến kiểm Trần đạo nhân người canh gác lăng tẩm, chứ không phải đến tầm thù cô nương đâu.

- Nếu vậy hãy phiền lão sư đợi Trần đại nhân trở về rồi đối diện nói rõ.

- Cô nương làm như thế là tự mang phiền phức vào người đấy thôi, Đường Môn Tam Độc chúng tôi còn hai người nữa, chúng tôi vào mãi không ra, thì khi nào chúng chịu để yên.

Mai Nhi liền sầm nét mặt lại lạnh lùng đáp:

- Nếu bọn cô nương sợ Đường Môn Tam Độc các người thì không khi nào ra tay với người như thế này. Đường Môn Tam Độc xưa nay hành vi độc ác như thế nào ai cũng biết hết, có thể nói là cả người lẫn thần cũng ghét hận các người, cô nương đang định diệt trừ các người, chỉ sợ các người không tự đâm đầu vào lưới thôi.

Nói xong, nàng điểm luôn ba nơi yếu huyệt tàn phế của y.

Nhất Hạ bị điểm trúng ba nơi yếu huyệt tàn phế mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Mai Nhi liền lôi y đem ra bên ngoài. Trong quan xá lại yên lặng như trước. Lúc ấy trong văn võ lăng chỉ có tiếng gió thổi ào ào thôi chứ không có một tiếng động nào hết, Lạc Dương đỡ ông già chống gậy và người canh gác từ từ đi về phía quan xá.

Ông già chống gậy mặt biến sắc, người lão đảo như tuyết ngã, mồm không nói được nửa lời.

Lạc Dương với người canh gác cả kinh thất sắc, vội vào trong quan xá. Nhưng vừa vào tới cửa, người canh gác đã thấy sau lưng lạnh buốt và chết giấc, ngã người ra phía sau ngay.

Chiếc xe ngựa vẫn đậu ở ngoài cửa, và trong quan xá vẫn yên lặng như tờ.

Một lát sau, trong bụi cây bỗng xuất hiện năm cái bóng người, chạy thẳng về phía quan xá, khi tới trước cửa, chúng rí tai dận nhau rồi chia thành mấy đi vào trong nhà.

Một lát sau, năm tên cao thủ lần lượt ra khỏi quan xá, về mặt rầu rĩ cùng tụ họp lại một nơi không biết bàn tính gì, giây phút sau, chúng lại quay trở về đường cũ.

-oOo-

Trước mộ Thái Công Vọng, chỉ có ánh nắng mặt trời chiếu vào và những cây cối chung quanh um tùm tối om như những bóng ma vậy.

Lúc ấy Lạc Dương mới rời khỏi nơi đó không lâu, trong bụi cây đã có mười mấy người lướt ra đứng ở trên lối đi, mặt hướng về ngôi mộ. Phía sau ngôi mộ, bỗng có hai người áo đen bật mặt ra, người đi bên trái hình như đàn bà, dù nàng ta mặc cái áo rất lớn rộng, nhưng người ta vẫn thấy được trước ngực nàng có hai cái ụ nhỏ nhỏ gò lên và hai tay của nàng vừa trắng vừa nhỏ, mười ngón tay như mười cái búp măng. Chỉ những điểm đó cũng đủ biết nàng là đàn bà rồi.

Người đi bên phải với giọng lạnh lùng hỏi:

- Người đến tuần thị Chu lăng đi cùng với người canh gác mộ vừa rồi hình như có vẻ khả nghi lắm, chẳng hay các người có nhận ra không? Mười mấy người kia liền ngẩn người ra nhìn nhau hồi lâu, rồi một người đáp:

- Thừa lệnh chủ, người này trông ẻo lả yếu ớt, chân đi như vắn sãi, hình như không phải là người biết võ, không hiểu lệnh chủ có xét thấy như thế không.

Người áo đen bật mặt đáp:

- Bọn tọa chỉ nói hình như khả nghi thôi, chứ không cả quyết. Nhưng các Hương chủ đã đi theo y rồi, chắc thế nào cũng tìm ra tung tích manh mối. Bọn tọa lại sai Đường Nhất Hạ đi quan xá để xem bọn người này có gì khả nghi không, có lẽ chỉ trong chốc lát bọn ấy sẽ về.

Người đàn bà bật mặt đột nhiên cười nhạt một tiếng và đỡ lời:

- Các Hương chủ và Đường Nhất Hạ các người, tôi dám chắc chúng không mong gì sống sót đâu.

Người bịt mặt kia ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì, hiền muội nói như thế căn cứ vào đâu?

- Đại ca nên biết đại trí nhược ngu, người mà khiêm tốn như thế ắt không phải phạm nhân, tiểu muội nhận thấy người này tới đây tuy có mục đích nhưng chưa chắc là kẻ địch của chúng ta. May ra tiểu muội đoán biết phần nào lai lịch của y.

- Hiền muội biết lai lịch của y, sao không sớm nói cho ngu huynh hay.

Thiếu nữ nọ khẽ hừ một tiếng rồi đáp:

- Đại ca, tính rất bướng bỉnh lại hay tự tin, dù tiểu muội có sớm nói cho đại ca biết, chưa chắc đại ca đã nghe mà có khi huynh muội ta bất hòa.

Người bịt mặt lẳng lặng không nói gì hồi lâu, rồi mới lên tiếng hỏi:

- Hiền muội nói như vậy, thì người này rất có lai lịch ư.

- Không những y là người có lai lịch mà cũng không định tâm đến đây cản trở chúng ta nhưng việc làm của chúng ta nơi đây hơi làm trở ngại y.

- Trong võ lâm thị phi bất phân, phạm làm một việc gì, thế nào cũng liên can rất rộng, chẳng lẽ hơi chi vì trở ngại người khác một chút mà chúng ta buông tay sao?

- Việc này để cho muội làm nhưng xin đừng có gặp việc gì cũng cản trở muội nhé.

Người bịt mặt cười ha hả đáp:

- Xưa nay hiền muội là người rất vui tính và ôn hòa, gặp việc gì cũng đều do ngu huynh ra mặt nhưng nếu hiền muội muốn nhúng tay vào thì bao giờ ngu huynh cản trở đâu? Đột nhiên năm bóng người ở đằng xa chạy tới mà thưa rằng:

- Thưa Lệnh chủ, chúng tôi không thấy tung tích của Hương chủ và Đường chủ lão sư đâu cả, trong quan xá không có bóng người nào hết, chắc bị trúng độc thủ của địch nhân rồi.

Thiếu nữ bịt mặt nói:

- Đấy, hiền muội nói có đúng không? Người bịt mặt ngăn người giầy lát, rồi nói:

- Hiền muội đoán không sai chút nào.

Một luồng gió mạnh ở trên trời thổi xuống làm cho cành lá những cây quanh đó đều rớt xuống như mưa. Trong tiếng gió xào xào đó bỗng có tiếng vó ngựa kêu như sấm động từ xa vọng tới.

Mọi người đều nhìn về phía vó ngựa, thấy một người một ngựa đang ở dưới bóng cây phi tới, phía sau ngựa cát bụi bay mù mịt.

Người cưỡi ngựa ấy, kỹ thuật rất giỏi, khi phi tới lối đi lát đá ở trong lãg, y liền gò cương lại, con ngựa đứng lại ngay.

Người đó ở trên yên nhảy xuống bắn ra ngoài xa bảy tám trượng và hai chân đi ở trên đầu những tượng đá, chỉ trong nháy mắt đã tới trước hai người bịt mặt, cúi đầu vái chào và nói:

- Thưa Lệnh chủ, Vân Sơn Nhân Ứng với Thiên Khiết Cung Chủ Ô Phùng đã tới thành Trường An và đi tới cầu Bá rồi. Quân hùng của hắc, bạch hai đại cũng lần lượt qua cầu Bá.

Thủ hạ của T nh Bình xuất hiện cũng nhiều lắm, hình như chúng định giúp sức cho Ô Phùng vậy.

Người áo đen kêu hừ một tiếng và nói:

- Chúng ta phải đi ngay mới được.

Thiếu nữ bịt mặt đáp:

- Tiểu muội phải ở lại đây.

Người bịt mặt gật đầu đáp:

- Ngu huynh đã để lại một số người, phiền muội tọa trấn ở đây, công việc xong, ngu huynh trở về ngay.

Nói xong, y dẫn mười mấy thuộc hạ đi luôn, chỉ thoát cái mắt dạng.

Thiếu nữ bật mặt đứng trước mộ lâu không nói nửa lời hình như đang ngẫm nghĩ gì vậy, một lát sau mới khẽ thở dài một tiếng, về mặt rầu rĩ vô cùng. Hồi lâu nàng mới quay người đi vào phía sau mộ biến mất.

Trên một cây bách cổ thụ cách đó chừng hai mươi trượng, Ánh Hà đang ôm chặt lấy Ngọc Trân vì lúc ấy Ngọc Trân đang ngủ say, nàng không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài cả.

Thì ra từ khi Ánh Hà thấy Ngọc Trân bỗng mê man, mồ hôi lạnh toát ra như mưa hoảng sợ vô cùng, định cống nàng ta đi nhưng sợ đi không thoát, định để nàng ta ở lại trên cây rồi một mình về khách điểm trước nhưng lại không yên tâm. Vì nàng sợ nhờ Ngọc Trân lọt vào tay kẻ địch thì hậu quả không thể lường được, thật khó xử hết sức.

Nàng nắm tay Ngọc Trân bắt mạch thử xem, liền hoảng sợ đến biến sắc mặt vì thấy lục mạch của Ngọc Trân tán loạn, chân khí chạy ngược, nếu không cấp tốc chữa ngay thế nào cũng nghịch huyết công tâm mà chết chứ không sai.

Nàng vội dùng bàn tay dí vào Mệnh Môn huyết của Ngọc Trân và dùng chân khí của mình mà dồn vào cho đối phương, trợ giúp cho khí huyết của nàng nọ chạy trở về chủ mạch.

Nửa giờ sau nàng đã cảm thấy khí huyết của Ngọc Trân đã chạy xuôi. Lục mạch hòa thuận, sắc mặt hồng hào dần, nhưng vẫn chưa thấy tỉnh táo.

Nàng tiêu hao gần hết chân lực để cứu chữa Ngọc Trân, vì vậy người nàng mỗi mệt và uể oải khôn tả, hai mắt nặng chình chịch rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngọc Trân thức tỉnh trước, thấy mình nằm ở trong lòng Ánh Hà mà Ánh Hà lại đang ngủ say chưa tỉnh. Nàng không dám động đậy, chỉ nằm yên mà nghĩ ngợi chuyện xưa thôi.

Nàng nghĩ tới mình giờ Câu Hồn Nhiếp Phách Ma Pháp ra xong, liền cảm thấy người mê man bất tỉnh, nàng lại đưa mắt nhìn Ánh Hà, thấy sắc mặt của nàng ta vẫn nhợt nhạt liền giật mình kinh hãi, bụng dạ bảo rằng: "Sao sắc mặt của Hà tỷ lại tái mét thế này?" Nàng nghĩ đi nghĩ lại không hiểu tại sao cả. Vội khẽ gọi Ánh Hà rằng:

- Ánh Hà tỷ tỉnh dậy đi! Nàng đẩy mấy cái Ánh Hà mới mở mắt ra nhìn, thấy sắc mặt của nàng đã như thường liền cười và nói rằng:

- Trân muội! Vừa rồi muội làm tỷ hoảng sợ suýt tí nữa thì mất hết hồn vía.

Nói xong, nàng kể lại chuyện cứu chữa như thế nào cho Ngọc Trân nghe.

Lúc này Ngọc Trân mới biết tính mạng của mình là nhờ Ánh Hà cứu cho nên nàng vội cảm ơn, rồi nàng nhìn xuống bên dưới và hỏi:

- Hà tỷ! Chúng ta mau rời khỏi đây thì hơn! Ánh Hà đáp:

- Tỷ cũng muốn lắm! Thế rồi hai người đứng dậy nhưng cả hai đều cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, mình mẩy uể oải, liền nhìn nhau gượng cười rồi cũng tung mình nhảy xuống nhanh như chim cất cánh.

Ánh Hà quay đầu lại nhìn và bảo Ngọc Trân rằng:

- Đi thôi! Nhưng trong bóng tối bỗng có một giọng người rất rùng rợn vọng ra:

- Đến thì dễ chứ đi thì khó lắm! Biết điều thì hai cô nên thúc thủ chịu trời đi.

Tiếng nói đó vừa dứt thì có một cái bóng đen trong bóng tối lướt ra.

Hai nàng đưa mắt nhìn thấy người đó vận võ phục, đầu sói trán nhọn, lẹm cằm, hai tai rất lớn, tuổi ngoài sáu mươi, đôi mắt vừa nhỏ vừa hung ác, trong áo từ dưới ngực trở xuống giu những vật gì ở bên trong nên trông phồng lên rất khó coi.

Ngọc Trân cười nhạt đáp:

- Liệu người có đủ tài giữ hai cô nương này ở lại không? Ánh Hà nhìn Ngọc Trân vừa cười vừa nói:

- Hiện giờ trong võ lâm có nhiều người rất hay tự phụ, cứ tưởng mấy miếng võ quyền của mình là vô địch thiên hạ và đi đâu cũng khoe khoang là mình tài giỏi và lợi hại lắm, hiện muội bảo có bức mình không? Ngọc Trân cười khanh khách đáp:

- Đúng thế, lại còn có những kẻ áo đã phai màu rồi tự nhận là tiền bối của giang hồ và cho mình giỏi không thể tưởng tượng được, mười tám ban võ nghệ, ban nào cũng thông thuộc hết. Nhưng sự thực chúng chỉ là hổ giấy thôi, chỉ cần khẽ búng một cái thôi là thùng liền! Ánh Hà lại hỏi tiếp:

- Hiện muội thử xem đánh mấy miếng thì giải quyết xong lão tặc này?

- Ba thế là cùng!

- Từ khi hiện muội luyện thành môn tuyệt kỹ này đến giờ chưa hề sử dụng bao giờ, ngày hôm nay hiện muội thử đem ra thử xem nhưng tiếc thay đối thủ

quá tầm thường nên ngu tử chắc trận đấu này cũng tầm thường lắm.

Hai nàng kẻ xướng người họa không coi ông già nọ vào đâu hết. Ông già ấy tức đến mặt đỏ bừng, mắt lộ hung quang, cười khi khi mấy tiếng rồi đỡ lời:

- Hai con tiện tỳ này không biết sống chết là gì, lão phu Đường Tam Điệp xưa nay không hề giết đàn bà trẻ con bao giờ nhưng ngày hôm nay đành phải phá lệ một phen.

Hai nàng nọ nghe đối phương nói xong mới biết y là một tên hung ác khét tiếng và ám khí ác độc của y đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, vì vậy cả hai đều kinh thán.

Ánh Hà vội kêu ối chà một tiếng và nói tiếp:

- Hiền muội, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, nghe nói trong người của tên này có nhiều xương gà vụn, căng cây nát, chúng ta đừng nên làm rách áo của y.

Lúc ấy trong bóng tối lại có tam tên mặc võ trang, áo đen lần lượt nhảy ra bao vây hai nàng vào giữa.

Một tên trong bọn rí tai nói thầm với Tam Điệp mấy câu.

Tam Điệp nghe nói liền ngơ ngác.

Ngọc Trân đột nhiên rút nhanh kiếm ở trên vai ra giờ thế Hóa Thụ Ngân Hoa (cây lửa hóa bạc). Mọi người chỉ thấy hàng vạn bông hoa bạc và sao sáng bay tung tóe và có tiếng kêu veo veo làm đình cả tai, đó là một thế trong Ca Diệp Kiếm Phổ, oai lực tuyệt luân.

Ngọc Trân ra tay rất nhanh mà lại tấn công một cách qua đột ngột khiến đối phương trong lúc không kịp đề phòng nên đã có hai người bị đâm thủng ngực, máu tuôn như suối và chỉ rú lên một tiếng đã ngã lăn ra đất chết.

Ánh Hà rút kiếm ra tấn công luôn.

Bọn Tam Điệp đều là cao thủ trên giang hồ, ai nấy vội rút khí giới ra phản công lại.

Hai nàng song kiếm hợp bích vốn dĩ kiếm pháp của họ đã uy lực vô cùng và cũng là kiếm pháp khoáng tuyệt trong võ lâm nên muốn đánh bại biến người này không khó khăn gì hết, nhưng hai nàng đã quên chân lực của mình đã hao hụt rất nhiều nên không sao vận dụng kiếm pháp theo ý muốn của mình được.

Lúc đầu hai nàng còn chưa cảm thấy, sau càng càng thấy người như bị đè nặng, khí huyết rạo rực, tay chân uể oải, lúc ấy hai nàng mới giật mình kinh hãi thán.

Tam Điệp đã biết hai nàng đuối sức, liền cười nhạt một tiếng và nói:

- Các vị cứ giờ toàn lực ra tấn công đi, thế nào cũng phải bắt sống hai con tiện tỳ này, đừng để cho chúng chạy thoát! Thế là mấy người cùng ra tay tấn công tới tấp.

Ngọc Trân thấy vậy bụng bảo dạ rằng: "Nếu bị chúng bắt sống thì thà chết còn hơn! Chứ khi nào lại chịu để cho chúng làm nhục?" Nghĩ đoạn, nàng nghiêng răng mím môi tấn công luôn ba thế thật lợi hại, một ông già gầy gò bé nhỏ chưa kịp nhảy ra sau tránh né đã bị nàng ta đâm thủng ngực, rú lên một tiếng rất thảm khốc, ngửa người ra, máu phun như mưa.

Ngờ đâu Ngọc Trân dùng sức quá mạnh tấn công xong ba thế kiếm đó đã thấy cổ họng ngọt ngào, người run lẩy bẩy, không sao gượng được, liền học máu tươi ra ngay.

Ánh Hà thấy vậy cả kinh thất sắc nhưng nàng cũng mỗi một đến tay chân bủn rủn, chính tự mình cũng không sao giữ nổi, huống hồ là cứu người, nhưng nàng cũng gượng tấn công luôn ba thế một lúc để che chở cho Ngọc Trân.

Tam Điệp thấy vậy cười khinh nói:

- Hai con nhỏ kia, đừng cố gượng như thế nữa làm chi? Thúc thủ chịu trôi thì còn mong sống sót.

Nói xong y tiến lên giơ tay trái ra, từ từ dồn chân lực và cương khí ra.

Phía sau mộ bỗng có một thiếu nữ mặc áo đen bịt mặt bước ra với giọng thánh thót quát bảo:

- Tam Điệp, không được dả thương họ! Ánh Hà đã thấy áp lực của địch nặng khôn tả, mấy môn khí giới của địch cũng nhanh như chớp tấn công tới một lúc, nàng bụng bảo dạ rằng: "Phen này ta chết mất!" Tam Điệp nghe nói vội thu chiêu lực lại, lúc ấy bỗng có một cái bóng đen ở trên không giáng xuống, hai tay áo phát ra một luồng cuồng phong mạnh khôn tả.

Tam Điệp các người chỉ cảm thấy sức mạnh đó như một khoảng núi đẩy xuống, khiến chúng phải lui về phía sau ba bước, khí huyết rạo rực, tên nào tên nấy đều hoảng sợ mặt biến sắc.

Cái bóng đen kia thừa thế liền cắp Ngọc Trân và Ánh Hà vào nách, hai chân cùng nhún nhảy một cái, như một con rồng thăng thiên, nhảy lên trên cao bảy tám thước và phi thân vào trong bụi cây, biến mất.

Người đó xuất hiện một cách đột ngột và đi cũng quá nhanh, hai tay cắp hai người như thế mà thân pháp vẫn còn đi nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã biệt tích ngay.

Bọn Tam Điệp thấy vậy, quát lớn một tiếng rồi lần lượt đuổi theo luôn.

Thiếu nữ bịt mặt hơi kinh ngạc một chút, nhưng nàng đứng suy nghĩ một lát đã nghĩ ra được một kế, vội đuổi theo ngay.

-oOo-

Mặt trời đã lặn xuống núi, các nóc nhà đều có khói bốc lên. Thì ra lúc ấy đã là hoàng hôn và mọi nhà đều đang thổi cơm.

Trên bến đò Hàm Dương ở sông Vy Thủy, thuyền buồm đông như trẩy hội, ngay chính giữa lòng sông có một chiếc thuyền lớn đang nhổ neo từ từ đi.

Trong chiếc thuyền đó đã có tiếng đàn sáo nổi lên và có tiếng ca hát xen lẫn nữa.

Trong bụi cây liễu ở bên sông, bỗng có một thiếu nữ áo đen, bịt mặt xuất hiện, từ từ mở cái khăn bịt mặt ra để lộ một khuôn mặt đẹp tuyệt trần.

Thiếu nữ ấy tuổi trạc đôi mươi, mặt đẹp như hoa nở, hai mắt đang chăm chăm nhìn vào chiếc thuyền lớn kia, mồm lẩm bẩm nói:

- Nhất định là y rồi... nhất định là y rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tình Thâm Hận Như Bể Nước Vy Chảy Về Đông

Sông Vy lớn rộng như thế mà nước chảy rất chậm nên chiếc thuyền kia cũng từ từ theo dòng nước trôi đi.

Thiếu nữ áo đen đứng ở trên bờ thò dài một tiếng rồi từ từ kéo miếng vải đen lên che mặt và âm thầm theo chiếc thuyền ấy.

Trong thuyền, một nam ba nữ thật là mỹ quyến của nhân gian cùng nhau đàn kịch ca hát, hoặc ngâm ca luôn mồm.

Lạc Dương làm gì có hứng thú ấy, nhưng chàng biết tính đàn bà hay hờn giận, cũng vì thế mà đã làm hỏng mất bao nhiêu đại sự? Tuy vậy chàng vẫn phải cố nhịn để chiều lòng ba nàng, vì chàng đã bị nhiều bài học rồi, bây giờ chàng chỉ chiều chuộng họ để khuyên họ trở về Lu Toàn Cốc, như vậy mình mới rảnh tâm mà làm việc.

Nói mãi mới khuyên được Ngọc Trân và Ánh Hồng bằng lòng đi về. Mai Nhi tới đây cũng vì hai nàng, tất nhiên phải chịu trách nhiệm đi cùng với hai nàng về Lu Toàn Cốc.

Ba nàng cùng ra ngoài khoan nhảy lên trên mặt nước, tiến thẳng lên bờ và đi như bay mất dạng.

Lạc Dương như trút được gánh nặng, đứng ở mũi thuyền, nghĩ đến chuyện lăng Văn Võ, chàng cảm thấy việc của giang hồ quả thật phức tạp, khó xử hết sức.

Chàng đoán chắc đôi kỳ sĩ thần bí ở đó thế nào cũng là anh em họ Cao! Lai lịch của anh em họ Cao như thế nào, đến giờ chàng vẫn chưa biết, và bọn họ thuộc chính hay tà phái chàng cũng không hay.

Nghĩ đến đó chàng bụng bảo dạ rằng: "Trong Văn Võ lăng bí mật ấy, không hiểu Phàm Nhi còn sống hay đã bị giết chết rồi và tại sao anh em họ Cao bắt giữ họ như thế làm chi?...". Những vấn đề đó khiến chàng nhức đầu vầng óc.

Chàng đang ngăn người ra nhìn về phía trước, bỗng trong khoan có tiếng cười rất khê và rất huyền bí.

Lạc Dương kinh ngạc vô cùng vội vào ngay trong khoan, đã thấy trong đó có một thiếu nữ áo đen đang đứng, quay lưng về phía mình, chỉ trông sau lưng của nàng cũng đủ nhận ra nàng là một mỹ nữ rồi.

Thiếu nữ ở trong khoan từ từ quay người lại, lúc này chàng mới trông thấy rõ khuôn mặt của nàng đẹp tuyệt trần! Nàng trông thấy chàng nhìn mình, liền héch mép cười, gật đầu chào và nói:

- Lạc thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp bằng lòng về người khách đột ngột này không? Lạc Dương đeo mặt nạ da người nên có biến sắc mặt mà đối phương cũng không sao thấy được.

Chàng ho một tiếng và đáp:

- Tại sao cô nương biết tại hạ họ Lạc? Thiếu nữ vẫn tùm tùm cười và đáp:
- Chúng ta chả có duyên gặp nhau hai lần rồi là gì? Cả tối hôm nay nữa là lần thứ ba.

Tiếng cười và tiếng nói của nàng thật là mê hồn.

Lạc Dương không hiểu nàng nói như thế là có ý nghĩa gì? Chàng liền ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại hạ nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra là mình đã gặp cô nương ở đâu?
- Một lần ở bến sông Bành Trạch, một lần ở trước Thần Nữ miếu, như vậy chả là hai lần là gì? Lạc Dương nghe nói trong lòng kinh hãi thâm và biết là nàng ta biết rõ lai lịch của mình rồi, có dấu giếm cũng vô ích, liền gật đầu đáp:
- Cô nương thông minh và sáng suốt như vậy, tại hạ rất lấy làm kính phục.

Nói xong, chàng mời nàng ngồi xuống và hỏi tiếp:

- Chẳng hay cô nương giá lâm có chuyện gì muốn chỉ giáo thế? Thiếu nữ lạnh lùng nhìn Lạc Dương một cái rồi đáp:
- Tôi đến đây không có ý gì đối địch với thiếu hiệp cả, ngu huynh muội có thâm thù với lão tặc Khúc Tĩnh Bình và giặc sói đầu Kim Đinh, chúng tôi đã sắp đặt lâu năm mà chưa ra mặt đối địch với chúng là vì muốn bắt chúng trọn lưới, không ngờ thiếu hiệp lại hiểu lầm ra tay ngăn cản...

Lạc Dương bụng bảo dạ rằng: "Ta có ngăn cản các người bao giờ đâu?" Nghĩ đoạn chàng vội đáp:

- Tại hạ không có ý định như thế bao giờ cả nhưng người mà bị lệnh huynh bắt đi ở Thần Nữ miếu là người bạn thân của tại hạ, chúng tôi hai người tình như ruột thịt, vì vậy bắt buộc tại hạ phải ra tay cứu viện.

Thiếu nữ ngạc nhiên nói tiếp:

- Việc này quả thật ngu huynh muội cũng không ngờ đấy nhưng bạn Lạc thiếu hiệp rất được anh em chúng tôi đối đãi rất tử tế, xin Lạc thiếu hiệp cứ an tâm. Sở dĩ anh em chúng tôi phải làm như thế cũng là sự bất đắc dĩ đấy thôi, nên có nhiều nguyên nhân lắm, nhất thời khó mà kể xiết được...

Nói tới đó, nàng từ từ đứng dậy, mặt cười rất thành thực và nói tiếp:

- Chúng ta là bạn hay thù với nhau thì đã rõ rồi, bây giờ tôi còn có việc phải đi làm ngay, xin khất đến tối mai sẽ trở lại đây bái kiến và nói rõ nguyên nhân để thiếu hiệp hay.

Nói xong, nàng cúi đầu vái chào. Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Cô nương định đi cầu Bá phải không? Tại hạ cũng muốn tới đó xem sao? Chẳng hay cô nương có cho phép tại hạ được đi cùng hay không? Thiếu nữ vừa cười vừa đáp:
- Nếu vậy còn gì hay cho bằng? Lạc Dương liền bảo người lái đò ghé thuyền vào bờ, hai người phi thân lên bờ, vội vã đi luôn.

Tuy đi sát cạnh nhau, thân pháp của hai người vẫn nhanh như điện chớp.

-oOo-

Lúc ấy ánh trăng lơ mờ, cảnh sắc ở cầu Bá cũng lu mờ nốt, Lạc Dương với thiếu nữ áo đen ẩn núp ở sau một cây cỏ thụ, đưa mắt nhìn về phía trước, thấy không có một bóng người nào hết. Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, khẽ hỏi nàng nọ rằng:

- Tại sao lại không nhìn thấy hình bóng một người nào cả? Thiếu nữ áo đen nhếch mép cười rồi đáp:
- Tôi đoán chắc chúng tôi đã lâu rồi, nhưng chưa đến canh ba nên chưa ai lộ mặt đấy thôi. Dù sao đến đúng giờ thế nào hai bên cũng xuất hiện liền.

Lạc Dương thấy nàng nói như vậy, không thềm nói chuyện nữa, cứ chăm chú nhìn vào bãi cát ở bên sông.

Hai người đứng cạnh nhau, mùi thơm ở trong người của thiếu nữ nọ tỏa ra khiến chàng ngây ngất, suýt tí nữa thì chàng cảm lòng không nổi, định ôm lấy cả thân mình của nàng vào lòng mình, sau chàng cố trấn tĩnh tâm thần và khẽ hỏi nàng rằng:

- Suýt tí nữa thì đã quên, chẳng hay cô nương quý tính danh là gì, chưa thấy cô nương cho hay?...
- Tôi họ Cao, tên Phụng Anh! Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi tiếp
- Chẳng hay đêm nay thiếu hiệp có ra tay can thiệp không?

- Bất đắc dĩ lắm mới phải ra tay, chớ thật sự tại hạ không muốn nhúng tay vào việc của họ tỳ nào!
- Phải như thế nào thiếu hiệp mới chịu ra tay?
- Chả nhẽ trận đấu của Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng đêm nay, lệnh huynh muội cũng ra tay can thiệp hay sao? Phụng Anh thấy Lạc Dương hỏi lại mình như vậy cũng phải khen chàng là người thông minh, liền tủm tỉm cười một cái rồi nói:
- Sao thiếu hiệp lại tránh câu hỏi của tôi mà không trả lời? Lạc Dương vừa cười vừa đáp:
- Tại hạ còn nhớ khi ở Thần Nữ miếu, Ô Phùng sai người đến hẹn với Tuyết Sơn Nhân Ma đấu với nhau ở bến đò Hàm Dương, tạo sao bây giờ lại đổi chỗ đấu ở cầu Bá này? Phụng Anh liền đáp:
- Vì bến đò Hàm Dương, người qua lại rất đông đảo nên họ mới thay đổi vị trí mà hẹn nhau đấu ở Cầu Bá này, thì thanh tịnh hơn.

Lạc Dương đã biết rõ nguyên nhân này rồi nhưng vẫn cố ý hỏi lại như vậy. Thủ hạ của Ô Phùng ngấm ngầm theo dõi Tuyết Sơn Nhân Ma, giữa đường báo với Tuyết Sơn Nhân Ma biết là Ô Phùng đã thay đổi ý kiến định đấu ở cầu Bá, không ngờ người của Cái Bang theo sau hay rõ tin này mới loan truyền đi khắp nơi, vì vậy chỉ hai ba ngày sau thôi, tất cả võ lâm ở Trung Nguyên đều hay biết hết.

Lúc ấy Lạc Dương thở dài một tiếng, về mặt rầu rĩ.

Phụng Anh thấy vậy ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp lại thở dài như vậy? Lạc Dương đáp:
- Tốt hơn hết đêm nay lệnh huynh muội với tại hạ đều không nên ra tay, bất cứ hai bên thua được ra sao đều không có liên can gì đến chúng ta cả, bằng không thể nào cũng có chuyện xảy ra, như vậy kế hoạch của tại hạ sẽ hỏng hết.

Phụng Anh nghe nói như vậy mặt hơi biến sắc, vội vàng hỏi tiếp:

- Có phải thiếu hiệp nói nếu ngu huynh muội mà ra tay can thiệp vào thì thế nào thiếu hiệp cũng phá bình phải không? Lạc Dương bỗng nhìn thẳng vào mặt nàng ta, nghiêm nghị nói:
- Cô nương không nên hiểu lầm như vậy! Lệnh huynh muội tới đây là để báo thù, còn tại hạ thì vì tiêu diệt một trận tai kiếp của võ lâm, cô nương là người thông minh như vậy, cứ cân nhắc nặng nhẹ, sẽ hiểu ý định của tại hạ liền.

Phụng Anh bỗng sầm nét mặt lại, về mặt lạnh lùng khôn tả.

Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ tự biết lời nói của mình thế nào cũng làm phật lòng cô nương, nhưng tại hạ không thể nào làm thinh được cho nên mới phải nói trước ra như thế, đại thù của lệnh huynh muội là Tinh Bình với lão già sói đầu Kim Đinh, còn tại hạ không hiểu lệnh huynh muội với Ô Phùng và Tuyết Sơn Nhân Ma có liên can gì? Bây giờ Phụng Anh mới người con gần liền lên tiếng hỏi:
- Thiếu hiệp không biết thật hay là giả bộ thế? Lạc Dương nghiêm nét mặt đáp:
- Tại sao tại hạ lại phải giả vờ để lừa dối cô nương? Phụng Anh thở dài một tiếng và nói tiếp:
- Gia huynh muốn bắt giam hết bọn Ô Phùng để dụ Khúc Tinh Bình đâm đầu vào lưới.
- Chỉ sợ lệnh huynh mất công toi thôi!
- Sao thiếu hiệp lại nói như thế?
- Khúc Tinh Bình giảo hoạt lắm, hiện nay y đang bố trí A Tu La trận ở Đại Lương, mục đích của y là muốn bắt hết thiên hạ anh hùng phản đối y, như vậy khi nào y lại chịu đâm đầu vào lưới? Phụng Anh có vẻ không tin, vội hỏi tiếp:
- Ô Phùng với Tinh Bình kết minh với nhau để mưu đồ đại sự, tình như ruột thịt, nay Ô Phùng bị bắt thì khi nào y chịu ngồi yên mà không ra tay giải cứu, huống hồ những người của Ô Phùng tới đều bị bắt, y lại không ra tay cứu viện? Và lại những người đi cùng với Ô Phùng hiện có mặt ở đây, trong đó có cả bộ hạ của Tinh Bình! Lạc Dương thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Cô nương chỉ biết một chữ không biết hai.
- Tại sao?
- Nói thực cho cô nương hay, việc này một vài câu chuyện không thể nào nói hết được, nhất là lúc này, đã sắp tới canh ba rồi, làm gì còn thì giờ mà nói tiếp được nữa, mong cô nương cứ tin lời nói của tại hạ đi!

- Dù tôi có tin, nhưng chắc đâu gia huynh đã tin thiếu hiệp? Thiếu hiệp phải biết gia huynh tự phụ lắm và võ công của anh ấy đã luyện đến mức thần hóa, một vài lời nói chưa chắc đã đủ động nổi anh ấy đâu!

- Chẳng lẽ lệnh huynh lại không nghe lời khuyên bảo của cô nương hay sao? Nếu lời nói không đủ động nổi được lệnh huynh thì còn cách gì không, xin cô nương hãy cho tại hạ biết, tại hạ sẽ cảm ơn vô cùng.

Lúc ấy đã sắp tới canh ba và Lạc Dương đã tỏ vẻ nóng lòng sốt ruột hết sức.

Phụng Anh thấy lời nói của Lạc Dương rất thành khẩn, đành gạt đầu cười và đáp:

- Thôi được, để tôi đi kiểm gia huynh nói thử xem nhưng thành công hay không, tôi không dám hứa.

- Việc này lại khó khăn như thế à? Thật không ngờ lệnh huynh lại bướng bỉnh và tự phụ đến như vậy!

- Cũng như thiếu hiệp vậy, anh ấy đã định kế hoạch gì rồi thì không bao giờ chịu thay đổi hết.

Nói xong nàng liền quay mình đi luôn.

Dưới bóng trăng trên bờ sông Bá, đột nhiên có hai cái bóng đen xuất hiện, đứng vững như núi, đôi người lóng lánh từ từ liếc nhìn bốn phía xung quanh.

Lúc ấy đã là canh ba hai điểm rồi, hai người đó vừa xuất hiện một cái, khung cảnh ở nơi ấy liền tăng vẻ khủng bố ngay! Hai người ấy là ai? Là Tuyết Sơn Nhân Ma hay là thù hạp của y? Là Ô Phùng hay là đảng đồ của y? Lạc Dương là người lão luyện như thế mà cũng không sao nhận ra lai lịch hai người ấy.

Nhưng cứ xem thân pháp nhanh nhẹn của hai người, chẳng cũng biết chúng không phải là những tay tầm thường.

Hai người ở trên bãi cát đi lại một vòng, tuy trông bước đi của chúng loạn xạ, không có phương pháp gì cả, nhưng nhìn kỹ mới hay thân pháp của chúng quả thật huyền ảo vô cùng.

Lạc Dương thấy vậy kinh ngạc vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Cứ xem bước đi của hai người thì hình như chúng đang bày kỳ môn trận đồ, thật không thể tưởng tượng được và cũng không ai dám tin nữa." Hai người ấy càng đi càng nhanh, tựa như hai cái bóng ma và càng đi càng rộng, phạm vi lan ra mấy trăm trượng.

Đột nhiên hai người đó họp lại với nhau ở một nơi, vai sát vai nhau không sai một li một tí nào cả, đến Lạc Dương cũng phải ngăn người ra.

Bỗng phía sau có tiếng nói kêu như tiếng nhận mà hỏi chàng rằng:

- Cử chỉ của hai người này huyền ảo lắm, thiếu hiệp có lấy làm lạ không? Lạc Dương thấy Phụng Anh bỗng quay trở lại, trong lòng kinh hãi thâm và không hiểu tại sao nàng tới nơi và lên tiếng nói mình mới hay biết nên chàng càng kinh ngạc thêm, nhưng chàng không trả lời nàng ta vội rồi chàng lên tiếng hỏi:

- Cô nương đã gặp lệnh huynh chưa? Phụng Anh đáp:

- Gặp rồi, nhưng gia huynh nhất định không thay đổi chính sách đã định, như vậy biết phải làm sao bây giờ đây?

- Nếu vậy tới nay lệnh huynh nhất định không thay đổi chính sách phải không? Phụng Anh thấy Lạc Dương có vẻ giận dữ, nàng ngăn người ra.

Hai cái bóng người ở trên bãi cát bỗng đồng thanh rú lên một tiếng, tiếng rú của chúng vừa kêu vừa lan đi thật xa mà mãi mãi không dứt, nhất là trong lúc đêm khuya canh vắng ở nơi rộng bao la này, nghe tiếng rú ấy của chúng lại càng rùng rợn và thê thảm thêm.

Hai người ấy cùng nhảy lên trên cao, rồi một người đi về phía đông, một người đi về phía tây. Chỉ trong nháy mắt cả hai đều khuất dạng ngay.

Phụng Anh định nói, đã bị tiếng rú đó lấn áp, nàng đành phải đưa mắt nhìn theo hai bóng của họ nhưng lúc ấy thân hình của Lạc Dương cũng đã biến mất theo, nàng không hiểu Lạc Dương bỏ đi từ lúc nào, cứ ngăn người ra như người mất hồn vậy! Phía góc trời bỗng có một tiếng rú thật dài, mười mấy cái bóng đen đã xuất hiện ở trên bờ sông phía bên kia và cùng chạy thẳng lên trên cầu Bá nhanh như điện chớp.

Người đi đầu chính là Ô Phùng, hai mắt lóng lánh, mặt lạnh lùng khôn tả. Những người đi theo y có cả người của phái Đại Lượng nữa.

Ô Phùng bỗng phát hiện trên mặt bãi cát có rất nhiều vết chân, y liền ngăn người ra, xem xét kỹ lưỡng một hồi, rồi lại biến sắc mặt.

Thì ra những vết chân ấy, vết nào cũng sâu một thước, không sai một li một tí nào hết, nếu không phải là tay nội công tuyệt đỉnh thì làm sao mà giẫm được sâu như vậy? Hình như những vết chân đó còn có kỳ môn võ công gì nữa.

Y chưa kịp nghĩ ra bí mật ở bên trong ra sao, nhưng xa xa đã nghe có tiếng kêu thật dài. Y biết Tuyết Sơn Nhân Ma đã tới, liền giơ tay ra hiệu bảo các người tùy tùng đứng xếp hàng thành trận để đợi chờ.

Từ khi hòa thiêu Thất Tinh Trang, Ô Phùng giết chết cha con Bào Húc rồi mới hay con gái cưng của mình đã bị ba hòa thượng bắt đi, y đã đuổi theo về phía tây nam tìm kiếm, vì không biết lai lịch của ba hòa thượng đó, y đã mù quáng gặp chùa khám chùa, gặp miếu lục soát miếu, y ác độc khôn tả, hễ ai cãi cò nữa lời thì y ra tay giết ngay, vì vậy y mới gây ra không biết bao nhiêu thâm thù và xung quanh y không biết bao nhiêu là kẻ địch.

Ô Phùng phát hiện những người vừa tới đó không phải là Tuyết Sơn Nhân Ma mà lại là quần hùng của hắc bạch hai đạo! Tất cả liền tiếp tới rất đông đảo, người nào người nấy đều mặt lạnh lùng! Hãy nói tại sao Lạc Dương lại bỗng nhiên rời bỏ nơi đó mà đi như thế. Có phải vì chàng thấy không hợp chuyện với Phùng Anh mà bỏ đi như vậy hay không? Không! Chỉ vì chàng vừa trông thấy một cái bóng trông giống hệt Hỏa Linh Chân Quân nên chàng bỗng nghĩ ra một kế mới giờ khinh công tuyệt mức ra mà đuổi theo.

Hỏa Linh Chân Quân đang đi bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân người đuổi theo và hỏi:

- Tôn lão sư khoan đi đã! Y đã nghe ra giọng nói đó là giọng nói của Lạc Thiên, ngạc nhiên vô cùng vội quay đầu lại nhìn mới biết chính là Lạc Thiên thật.

Y cúi đầu vái chào và ngạc nhiên hỏi:

- Hạ đàn chủ không tọa trấn ở Đại Lượng, còn tới đây làm chi? Lạc Thiên chấp tay đáp lễ mỉm cười trả lời:

- Hạ mẫu vì không yên tâm các người nên mới tới đây để tiếp ứng, quả nhiên Hạ mẫu đoán không sai, tối hôm nay người dự hội còn có một tay cường địch của Sơn chủ ở trong nữa. Y định giết hại những người dự hội và cả Ô Phùng nữa.

Nói tới đây, chàng ngừng giây lát lại hỏi tiếp:

- Bây giờ Tôn lão sư định đi đâu thế? Hỏa Linh Chân Quân đáp:

- Để vì bọn Tuyết Sơn Nhân Ma lúc ban chiều đã trước sau tới đây thăm dò và xem xét địa hình rồi chúng lại đi ngay để ngấm ngầm theo sau, thấy ẩn núp trong một đạo quan ở phía tây thành Hàm Dương, bây giờ đệ mới quay trở về báo cho Ô Phùng biết. Hạ đàn chủ có cần đệ thưa rõ nội dung không? Lạc Thiên mỉm cười lắc đầu đáp:

- Lúc này không cần vội, phiền Tôn lão sư hãy truyền một mật lệnh cho các vị lão sư của Đại Lượng hay, tối hôm nay không được tham dự vào trận đấu của Ô Phùng và Tuyết Sơn Nhân Ma, nhưng cần nhất đừng cho Ô Phùng biết.

- Đệ xin tuân lệnh, chẳng hay cường địch của Sơn chủ là ai thế? Hạ đàn chủ có thể cho biết được không?

- Cừu chỉ của người này thần bí lắm, Hạ mẫu còn chưa biết được y là ai, Tôn lão sư mau đi ngay đi, muộn sợ không kịp đấy và chưa biết chừng còn lỡ đến tính mạng của mọi người là đáng khác! Hỏa Linh Chân Quân thấy Lạc Thiên trịnh trọng như vậy không dám trì hoãn, vội cáo từ đi luôn, chỉ thoáng cái đã mất tung tích ngay.

Lạc Dương thấy Hỏa Linh Chân Quân đi rồi, đang định quay người trở lại thì bỗng thấy trong bụi cây có hai người lướt tới.

Dưới ánh trăng, chàng nhận ra hai người đó chính là Tề Hồng với Bách Thành, mừng rỡ vô cùng, vội chạy lên nghênh đón.

Tề Hồng khẽ cười và nói:

- Dụng ý của lão tới đây là muốn đi Đại Lượng một phen, hiền đệ mau cho lão biết lối vào Đại Lượng như thế nào? Lạc Dương cả kinh đáp:

- Tề thúc phụ không nên mạo hiểm như thế! Tề Hồng đáp:

- Hiền đệ đừng coi thường lão như thế, lão thừa lệnh của lệnh sư tới giúp hiền đệ, hơn nữa lão tự có cách đối phó riêng.

Lạc Dương đành phải nói đường lối vào Đại Lượng như thế nào được an toàn rồi kiên quyết mời Tề Hồng đi tới Thanh Âm am trước.

Tề Hồng gật đầu nhận lời.

Bách Thành đã biết ba nàng đã trở về Lư Toàn Cốc rồi mới yên tâm và nói tiếp:

- Phen này Trần mẫu đến đây trước hết là đưa đường cho Tề đại hiệp và điều cần nhất là vì chuyện Cốc cô nương không từ biệt mà đi, hiện giờ Cốc lão tiên bối với vợ lo khôn tả đang định đi tìm kiếm, sau Trần mẫu khuyên bảo hai vị ấy mới thôi nên Trần mẫu tới đây là muốn khuyên Cốc cô nương mau mau quay trở về rồi Trần mẫu cũng phải trở về ngay.

Lạc Dương vội nói:

- Lão sư đã tới, hãy ở lại đây nghỉ kẻ hộ tại hạ! Bách Thành mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp đã gặp thiếu nữ họ Cao chưa? Lạc Dương bỗng mặt đỏ bừng và đáp:

- Đã gặp rồi nhưng...

Bách Thành rí tai chàng, nói một hồi, chàng vội đáp:

- Tại hạ làm sao mà giờ thủ đoạn ấy ra được?

- Làm việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết, chẳng lẽ thiếu hiệp không nghĩ đến đại cục của võ lâm hay sao? Nói xong, lão hiệp liền kéo Tề Hồng đi luôn.

Lạc Dương đứng ngẩn người ra lắm lắm tự nói:

- Như vậy ta ra tay sao đây? Chẳng lẽ đầu thờ dài một tiếng rồi quay mình đi luôn.

Phụng Anh bỗng thấy Lạc Dương quay trở về liền cau mày hỏi:

- Vừa rồi thiếu hiệp đi đâu thế? Giọng nói của nàng có vẻ ai oán, Lạc Dương vội đáp:

- Tại hạ muốn bỏ đi nhưng nghĩ lại tại hạ cũng cảm thấy chính sách của mình đã định làm sao mà thay đổi nổi, cũng giống như lệnh huynh vậy! Như tên đặt ở trên cung, thế nào cũng phải bắn ra mới được, cho nên tại hạ mới quay trở lại! Hà... sự thật tại hạ không muốn gây gổ với lệnh huynh đâu! Nhưng mỗi người có một chí hướng riêng, muốn miễn cưỡng cũng không được. Phụng Anh lại hỏi tiếp:

- Như vậy thiếu hiệp nhất định phải ra tay ư?

- Nếu cần tại hạ vẫn có thể tránh ra tay được.

Phụng Anh lặng lẽ không nói năng gì hết.

Trên bãi cát, võ lâm quần hùng đã tề tập đông đảo. Ai nấy đang lăm le chực đấu với nhau y như thuốc nổ, chỉ cần châm ngòi một cái sẽ nổ tung lên liền.

Lạc Dương thấy vậy nói tiếp:

- Có lẽ cô nương bất mãn với tại hạ nhưng quả thật tại hạ tiến thoái lưỡng nan! Phụng Anh thờ dài một tiếng đáp:

- Tôi có cái gì không vui đâu, tôi chỉ lo lát nữa thiếu hiệp có ra tay đấu với gia huynh, rồi không biết mèo nào cắn mỉu nào, tính gia huynh rất nóng nảy, võ công rất dữ dội, lại quái dị, đã ra tay thì không nể nang ai cả, nhớ...

- Cô nương khỏi phải vì việc này mà lo buồn, tuy võ công của tại hạ tầm thường thật nhưng vẫn tự tin có thể tự bảo vệ lấy mình được! Trong bụi cây đột nhiên có tiếng cười nhạt hỏi:

- Có thật vậy không? Phụng Anh thất kinh la lớn:

- Đại ca! Rồi nàng vội chạy về phía đó ngay.

Lạc Dương từ từ bỏ mặt nạ da người ra, lấy một chiếc quạt nan đen ra phe phẩy.

Lúc này Phụng Anh mới trông thấy rõ mặt thật của chàng, quả thật chàng đẹp trai không khác gì Phan An, miệng nhếch mép cười, hai hàm răng vừa trắng vừa đều, trông thật anh tuấn khôn tả, nàng mê man vô cùng! Nàng liền liếc mắt nhìn chàng một cái, trong lòng đã say đắm.

Thiếu niên họ Cao thấy vậy đã biết tâm ý của đứa em gái của mình rồi, nhưng y thấy Lạc Dương quả thật là anh tuấn, trong lòng cũng phải khen ngợi thầm và bụng bảo dạ rằng: "Xưa nay Phụng muội rất tự phụ, không bao giờ để ý tới một thanh niên nào cả, nhưng bây giờ cứ xem thần sắc của nàng thì hình như nàng đã yêu chàng thiếu niên này rồi. Như vậy, việc này khiến ta khó xử qua." Nghĩ đoạn y thờ dài một tiếng.

Phụng Anh nghe tiếng thờ dài của người anh, nàng như mê man mới thức tỉnh vậy, liền kêu ồ một tiếng, rồi giới thiệu với người anh rằng:

- Thưa anh, vị này là Lạc thiếu hiệp đây! Thiếu niên họ Cao chấp tay chào, lạnh lùng nói:

- Tại hạ là Cao Thiên Đức, rất hân hạnh được quen biết các hạ. Vừa rồi đệ nghe tiểu muội nói thì đêm nay hình như các hạ định ra tay ngăn cản...

Y chưa dứt lời, Lạc Dương đã xua tay đỡ lời:

- Cao huynh chớ có hiểu lầm như thế. Tại hạ đã được lệnh muội cho hay kế hoạch của huynh rồi nhưng tại hạ đã nghĩ kỹ, nếu huynh làm như thế không những huynh bị thiệt hại mà tại hạ cũng bị bất lợi lấy. Việc làm không có ích lợi gì cho mình và cho người thì người thông minh không bao giờ làm đâu.

- Lời nói của các hạ hình như có lý đấy nhưng kế hoạch của tại hạ đã định rồi, không thể nào thay đổi được.

- Tại hạ cũng vậy.

- Xem như vậy, có lẽ tại hạ với các hạ đến phải đấu thí mạng một phen mất.

- Không chóng thì chày, chúng ta thế nào cũng phải thành kẻ địch chứ không sai.

Thiên Đức thấy Lạc Dương nói như vậy, liền nổi giận. Phụng Anh cũng nổi giận đưa mắt nhìn người anh và gọi:

- Đại ca.

Thấy thần sắc của em mình như vậy, Thiên Đức giật mình vội đáp:

- Hiền muội đã biết rõ tính nết của ngu huynh rồi, hễ đã quyết định việc gì rồi là không bao giờ thay đổi cả. Dù có thất bại cũng không hề hối hận.

Phụng Anh cười nhạt đỡ lời:

- Anh bướng bỉnh thật. Anh tưởng những việc mà anh đã quyết định không sai hòng bao giờ hay sao? Thiên Đức biết em gái đã tức giận thật sự, liền đưa mắt nhìn Lạc Dương thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu các hạ muốn tại hạ thay đổi kế hoạch thì các hạ phải làm thế nào cho tại hạ tâm phục khẩu phục mới được.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Tại hạ tự biết võ công của mình rất non nớt nhưng vì đại cục của võ lâm mà cố gắng tuân lệnh vậy. Cao huynh võ công cái thế, mong huynh nương tay cho.

Thiên Đức thấy Lạc Dương nói như vậy mới nguôi cơn giận và nói với Phụng Anh:

- Phụng muội làm trọng tài cho. Ngu huynh chỉ cần tấn công ba thế thôi, nếu thiếu hiệp này tiếp được ba thế võ của ngu huynh thì việc đêm nay coi như đã hủy bỏ.

Lạc Dương liền đỡ lời:

- Thì giờ rất eo hẹp, mời Cao huynh ra tay ngay.

Thiên Đức liền giở thế Thiên Phong Phúc Vũ (mưa phủ nghìn ngọn núi) ra, tay của y biến thành vô số ảo ảnh, nhanh như điện chớp, nhắm người của Lạc Dương tấn công luôn.

Thật là kỳ diệu khôn lường.

Lạc Dương thấy Thiên Đức giở thế võ huyền ảo ấy ra mới tin lời nói của Phụng Anh không sai nên chàng kinh hãi vô cùng.

Nhưng gần đây Lạc Dương đã thâm luyện được rất nhiều kinh nghiệm đối địch nên chàng đã nhận thấy thế võ của đối thủ tuy nhanh và huyền ảo thật nhưng vẫn chưa giở toàn lực ra, vì vậy chàng đoán chắc trong thế võ ấy còn nhiều biến hóa nên chàng đã quyết định cứ bình tĩnh mà chống đỡ.

Khi chàng thấy bóng tay và kinh phong của Thiên Đức đã dồn tới trước, liền đưa chân trái sang bên mà lướt người sang bên phải để tránh né. Quả nhiên Thiên Đức thấy Lạc Dương đưa chân sang bên trái tưởng chàng né sang bên ấy, vội quát lớn một tiếng, chỉ và tay hợp lại thành một mà tấn công về phía bên trái tới tấp. Kinh phong của y quá mạnh, những cành lá của những cây ở xung quanh đây cũng phải rụng gãy rất nhiều. Nhưng Lạc Dương lại tránh sang phía bên phải nên thế công của Thiên Đức đều hụt hết. Đồng thời, Lạc Dương còn giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra đối phó nữa.

Thiên Đức thấy thế công của mình đánh hụt, liền quay ngay người lại như bóng với hình đuổi theo đối thủ tấn công tiếp, nhưng Lạc Dương đã giở bộ pháp Huyền Thiên Thất Tinh ra rồi thì Thiên Đức dừng có mong va đập vào được tà áo của chàng.

Bộ pháp của Lạc Dương càng ngày càng nhanh, khiến Thiên Đức mệt nhọc hết sức.

Phụng Anh đứng cạnh thấy Lạc Dương có bộ pháp kỳ dị như vậy cũng phải kinh ngạc, nằng chi lo anh mình thẹn quá hóa nổi giận, giờ sát thủ ra thì nguy tai cho người yêu nên nằng tỏ vẻ râu rĩ vô cùng.

Nàng bỗng nghe thấy Lạc Dương lên tiếng hỏi:

- Thế nào, thế thứ nhất của Cao huynh chưa giở ra hết ư? Thiên Đức đột nhiên nhảy lui về phía sau mấy bước, ngừng tay lại không tấn công nữa mà cười nhạt đáp:

- Thân pháp tiểu xảo của các hạ cao minh thật nên mới tránh nổi thế thứ nhất của tại hạ. Nên tại hạ chịu phục lắm.

Lời nói của y có ý là Lạc Dương không có tài ba thực học gì cả, chỉ nhờ có thân pháp linh hoạt mà may mắn tránh thoát thôi.

Lạc Dương hiểu ngay ý nghĩa lời nói ấy của Thiên Đức, liền lên tiếng nói:

- Cao huynh giờ thế thứ hai ra tấn công tiếp đi! Thiên Đức bỗng nhiên tiến lên hai bước rồi đột nhiên quay người lại, tung mình nhảy lên trên cao, giở thế Nhật Nguyệt Bình Không (mặt trời và mặt trăng cùng treo ở trên không) và dùng toàn lực tấn công xuống.

Phen này y đoán chắc, công lực của Lạc Dương có cao đến đâu cũng không thể né tránh thế võ lợi hại này của y.

Ngờ đâu, sự ước đoán ấy của y đã sai hẳn, chỉ thấy Lạc Dương nhảy sang bên trái bầy thước, giở một chưởng ra chờ người của Thiên Đức vừa xuống tới lưng chừng liền tấn công ngay.

Chưởng của hai người va đụng nhau, chỉ nghe thấy kêu bung một tiếng. Thiên Đức đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rức, đầu óc choáng váng, suýt tí đứng không vững.

Lạc Dương đẩy một chưởng ra rồi, liền đi chéo ba bước.

Phụng Anh thấy sắc mặt của anh mình nhợt nhạt, mồ hôi trán nhễ nhại, biết anh mình đã bị thiệt thòi ngẫm rồi nhưng sợ anh mình sẽ nổi khùng, liền giả bộ giận dữ xen lời nói:

- Đại ca lạ thật, thù lớn của mình còn chưa trả mà lại gây thêm cường địch, tiểu muội không muốn anh đi trái hướng như thế, thôi chúng ta mỗi người đi một đường, ai đi đường người ấy vậy.

Nói xong, nàng quay người đi luôn, Thiên Đức thấy vậy cả kinh, mắt tỏ vẻ oán thán cười nhạt nói:

- Nếu xá muội có mệnh hệ nào, mỗ sẽ không để yên cho các hạ đâu.

Lạc Dương mỉm cười hỏi lại:

- Thế Cao huynh đã giao xá muội cho tại hạ rồi ư? Lúc này Thiên Đức mới biết mình lỡ lời, không sao nói được, liền giậm chân một cái, rồi quay mình đuổi theo Phụng Anh ngay.

Lạc Dương nghĩ đến trận đấu của Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng cũng vội quay mình đi ra ngoài rừng.

Chàng thấy Ô Phùng vẫn đứng yên ở chỗ cũ, không hề cử động gì hết, hai mắt vẫn sáng quắc nhìn tứ phía.

Quần hùng đứng ở đằng xa đang thì thầm nhỏ to với nhau, mắt cứ nhìn xuống những vết chân trên bãi cát, nhưng trước sau vẫn chưa thấy Tuyết Sơn Nhân Ma xuất hiện, chả nhẽ y lại đang đi giữa đường gặp phải chuyện gì không may xảy ra chăng? Bằng không y không giữ lời hứa mà đứng gò đứng lúc.

Thấy Tuyết Sơn Nhân Ma thất hẹn, võ lâm quần hùng đều bàn tán, phê bình, kẻ chê trách, người thông cảm, mỗi người một ý kiến. Dần dần Ô Phùng không sao chịu được, liền nổi giận và định đem quần hùng ra tiết hận. Y cười khinh và nói:

- Các vị không quản ngại đường xá xa xôi tới đây, có phải định lãnh cái chết của lão phu ban cho đấy không? Đột nhiên có người trong bọn quần hùng cười như điên, như khùng đáp:

- Ô Phùng, ngươi gây địch quá nhiều, kế toán quá sâu, mà lại còn dám ăn nói ngông cuồng như thế, thật là không biết xấu hổ. Ngươi phải biết tối hôm nay trong bọn chúng ta đây cũng có khá nhiều người chỉ muốn xé xác ngươi ra làm muôn mảnh, nhưng vì tối hôm nay, ngươi đã trót hẹn ước với Tuyết Sơn Nhân Ma rồi, quần tử không bao giờ nhân khi người ta nguy nan mà ra tay đâu. Tối hôm nay, dù ngươi thắng hay bại cũng không sao thoát khỏi mối nguy bị mọi người vây đánh.

Ô Phùng nghe thấy người ấy nói như thế, trong lòng kinh hãi lắm, nhưng lại càng làm cho y hung tàn thêm mà ngửa mặt lên cười khanh khách. Tiếng cười của y khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình.

Võ lâm quần hùng ai nấy đều biến sắc mặt, ngấm ngầm phòng bị.

Tiếng cười quái dị của y chưa dứt thì đằng xa đã có giọng nói lạnh lùng vọng tới:

- Ô Phùng, làm bạn phải đợi chờ lâu như vậy, thật không nên không phải.

Mọi người liền thấy, một cái bóng xám nhanh như sao sa phi tới. Lúc người đó đến gần, quần hùng mới rõ người đó là một ông già gầy cao, mặt như hạc cổ dài, trán lõ, đầu sỏ, răng ló, mồm cười khi và nói tiếp:

- Ô Phùng, bạn đừng hòng thả những con bò cạp độc ra để giết hại hết quần hùng, bạn phải biết bò cạp độc của bạn đã cắn người rồi, chất độc sẽ không còn mạnh như trước, rút cục còn biến thành phế vật, như vậy còn muốn ám hại lão phu đây thì thật là khó hơn lên trời lấy trăng.

Ô Phùng thấy đối phương nói trúng tâm ý của mình, mặt đỏ bừng, liền lớn tiếng quát mắng:

- Dù Ô mỗ không dùng đến bò cạp độc, ngươi cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

Tuyết Sơn Nhân Ma cất tiếng cười như khóc vậy và hỏi lại:

- Có thật không? Lão phu không tin, trong võ lâm đồn đại ngươi chỉ nhờ có những con thiết khiết đó mà nổi danh, sự thật thì ngươi không có tài ba tuyệt học gì cả.

Ô Phùng tức giận như nổ lửa, quát bảo tiếp:

- Được, ta với ngươi chỉ được dùng tài ba tuyệt học đấu với nhau thôi.

Tuyết Sơn Nhân Ma thấy Ô Phùng đã trúng kế không sử dụng bò cạp độc, trong lòng mới hơi yên, liền chấp tay chào và đáp:

- Ô huynh quả thật là anh hùng và đủ thấy ý kiến của huynh rất cao minh, xin huynh cứ ra tay tấn công đi.

Một đám mây bay tới che lấp ánh sáng trắng, quần hùng của Võ Lâm đột nhiên giải tán hết, chỉ trong nháy mắt đã đi sạch. Tình thế rất kỳ lạ khiến Ô Phùng và Tuyết Sơn Nhân Ma ngạc nhiên vô cùng.

Tuyết Sơn Nhân Ma và Ô Phùng đang ngờ ngạc thì đột nhiên Ô Phùng cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Có nên để thuộc hạ các người đi điều tra không? Tuyết Sơn Nhân Ma đề nghị như vậy nhưng Ô Phùng hừ một tiếng và đáp:

- Chúng ta cần phải đề phòng bọn chuột nhắt tấn công lén, mau đi mau về nhé.

Liền có bảy tám người chia làm bốn ngã đi luôn.

Đột nhiên có tiếng rú kêu nổi lên, liền có rất nhiều bóng đen chạy tới chỗ bãi cát mà đứng vào những vết chân ở nơi đó, bày thành một trận đồ quái dị và huyền ảo.

Ô Phùng với Tuyết Sơn Nhân Ma mới hiểu người ta định bắt sống hai người, cả hai tức giận khôn tả.

Tuyết Sơn Nhân Ma lớn tiếng quát hỏi:

- Ai sai khiến các người làm như vậy? Một người trong bọn lớn tiếng đáp:

- Hai vị thúc thủ chịu trời theo chúng tôi đi tới nơi sẽ biết liền, đừng có thị mạnh mà chống cự nữa, như vậy đối với hai vị không có ích lợi gì đâu.

Ô Phùng mặt lộ sát khí lớn tiếng trả lời:

- Cái trận nho nhỏ này, giữ sao nổi lão phu, lão phu sẽ đánh cho các người máu nhuộm bãi cát, xác chôn chặt thành núi.

Người nọ lại đáp:

- Hai vị đừng tưởng mình danh chấn võ lâm được người ta gọi là Hoàn Vũ Tam Tuyệt nhưng muốn ra khỏi trận nho nhỏ này không phải chuyện dễ, nếu hai vị không tin thì cứ thử xem, lời của tại hạ nói có sai không? Ô Phùng đến gần rì tai Tuyết Sơn Nhân Ma khẽ nói:

- Chúng ta chia làm hai đường, mỗi người xông pha một phía, nhân lúc chúng chưa phát động, chúng ta đánh cho chúng một trận không kịp trở tay.

Nói xong, y liền vận nội gia cương khí lên, rồi múa chưởng tấn công luôn.

Y đột nhiên ra tay, thế công của y vừa kỳ ảo vừa nhanh như điện chớp, tay trái sử dụng chưởng, tay phải rút Thái A Kiếm ra nhằm những người đứng ở trong Hỏa Thụ Ngân Hoa (cây lửa hoa bạc). Những người đứng trước mặt y tránh né không kịp, kêu rú mấy tiếng, ngã lăn ra chết tót.

Thái A Kiếm của y tuy là kiếm giả nhưng cũng làm bằng thép Miến Điện nên sắc bén hơn kiếm thường rất nhiều, mới thoáng trông không ai có thể biết là kiếm giả cả.

Tuyết Sơn Nhân Ma cũng ra tay tấn công một lúc, thoát tiên y ném một vùng ám khí độc, rồi múa song chưởng tấn công luôn, liền có mấy người chết ngay tại chỗ, nhưng những người đó đã được huấn luyện khá lâu, tuy thấy đồng bọn bị giết chết như vậy mà không hãi sợ gì cả, lại có những người khác tiến lên thay vào chỗ đó liền và chúng cũng phản công lại bằng chưởng phong, đạo quang nổ bắn ra như mưa, nhằm Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng hai người phản công lại như vũ bão.

Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng đều là cao thủ trong võ lâm, kiến thức rất rộng, trận này oai lực rất mạnh, biến hóa tinh kỳ không kém gì La Hán Trận nổi tiếng trên giang hồ.

Canh tư sắp tàn, trăng và sao sắp lặn, tấn công nửa canh trời mà hai tuyệt không sao phá nổi trận thức ấy, mồ hôi đã ướt đầm, chân nguyên tiêu hao gần hết còn đôi phương cũng bị đánh chết hơn hai mươi người, nhưng chúng bị giết người này có người khác xông lên bổ tước, thế công rất mãnh liệt mà võ công của chúng hình như chuyển khác võ công của hai tuyệt vậy, đủ thấy những người này phải lựa chọn trong đám đông.

Ô Phùng tức giận khôn tả, đã nổi sát khí, vừa tấn công vừa tung mình nhảy lên trên trọn bảy tám trượng, rồi nhắm tám chín người mà đánh úp xuống.

Tình hình như thế lại kéo dài thêm nửa canh nữa, Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng đã mấy lần hạ sát thủ như vậy mà cũng không sao phá nổi vòng vây, trái lại còn bị chúng phản công lại, khiến cho hai người phải chống đỡ là khác.

Hai người quyết tâm mong thế nào cũng phải ra khỏi được vòng vây nên Ô Phùng đã lấy chín con bò cạp ra ném vào chín người, rồi thừa cơ đó Ô Phùng nhảy ra ngoài xa mười mấy trượng, nhanh khôn tả.

Chín người nọ bị bò cạp độc cắn, kêu rú thảm khốc vô cùng, rồi người như điều đứt dây, ngã lăn xuống đất. Chín con bò cạp cắn chín người xong, liền theo Ô Phùng ngay. Ngờ đâu lúc Ô Phùng vừa tung mình nhảy đi thì đã có một cái bóng đen tà tà bay tới, múa một chiếc gậy ba góc tấn công tới, Ô Phùng giờ thế Chu Xứ Trảm Giao (Chu Xứ chém thường luồng) phản công lại. Nhưng cái đục hình ba góc của người nọ có ánh sáng bạc lấp lánh, đã phá được chưởng phong và gạt kiếm thế của y rồi đâm thẳng vào ngực y ngay.

Ô Phùng bị đâm một nhát dao vào ngực, cương khí hộ thân tan mất ngay, đau buốt tận tim, la lớn một tiếng, nhưng thần trí của y còn tỉnh táo, nên tấn công tiếp một chiêu, đẩy người nọ bắn sang bên, nhờ vậy y tung người vọt băng qua người nọ để tẩu thoát.

Chín con bò cạp độc hóa thành chín sợi dây đen bay lên trên vai của Ô Phùng.

Người nọ đâm trúng Ô Phùng rồi, không ngờ đối phương có sức phản công lại nên y bị đánh rớt xuống, thấy Ô Phùng đào tẩu mất dạng, y giậm chân thờ dài một tiếng, trong lòng bức tức vô cùng.

Ô Phùng đào tẩu thoát thân, Tuyết Sơn Nhân Ma lại càng bị áp lực mạnh thêm, tấn công ít, phòng thủ nhiều, sức yếu dần. Y song quyền không địch nổi bốn tay, hướng hồ những người bao vây càng ngày càng đông, người nọ múa chiếc đục ba góc, xông lại tấn công Tuyết Sơn Nhân Ma. Đầu Tuyết Sơn Nhân Ma đã có nhiều chỗ bị đâm trúng, đau nhức như bị dao cắt, kêu hừ luôn mồm, người loạng choạng suýt ngã. Mấy cái bóng đen liền xông lại bắt giữ ngay, Tuyết Sơn Nhân Ma không sao kháng cự được nữa. Tuyết Sơn Nhân Ma ngẩng đầu nhìn kỹ, nhận ra những người này đều là những người gặp ở Thần Nữ miếu, thủ hạ của thiếu niên họ Cao, nên y kinh hãi, thất thanh hỏi:

- Thế ra là ngươi, lão với ngươi có thù oán gì với nhau đâu, chỉ vì ở Thần Nữ miếu chúng ta không hợp chuyện được.

Người cầm đục ba góc chính là Thiên Đức thật, y cười nhạt đáp:

- Ngươi bị người ta thù oán rất nhiều, chẳng hay ngươi có biết không? Nói xong, y phẩy tay ra hiệu bảo mọi người dẫn Tuyết Sơn Nhân Ma, khiêng những người bị thương đi luôn.

Lúc ấy trên bãi cát chỉ còn lại những vết chân thôi, cảnh tượng thật là bi đát khôn tả.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sóng Này Chưa Ngớt Sóng Khác Lại Tới

Một cái bóng đen như điện chớp chạy tới bãi cát, người đó chính là Lạc Dương, chàng theo những vết chân đó đi từng bước một, càng đi càng nhanh, một lát sau, chàng liền ngừng chân lăm bắm tự nói:

- Võ công của Cao Thiên Đức quả thật nhất phẩm, đây là Tiên Thiên Chính Phán Tứ Hợp Kỳ trận, thảo nào Ô Phùng với Nhân Ma không sao ra khỏi được trận này.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy việc trên giang hồ quả thật phức tạp, biến hóa khôn lường, kế hoạch đã định bị Thiên Đức quấy nhiễu, ảnh hưởng toàn cục, xem như vậy phen này chàng phải thay đổi hết kế hoạch mới được. Chàng thờ dài một tiếng, ngăn người ra giây lát, rồi từ từ rời khỏi bãi cát đi luôn.

-oOo-

Miền hạ du của bến đò Hàm Dương, cách đó chừng mười dặm, một chiếc thuyền lớn đang đậu ở dưới gốc cây liễu.

Trời chưa sáng tỏ, bốn bề yên lặng như tờ, người lái đò đang nằm ngủ ngáy như sấm ở đằng lái. Trong khoang thuyền vẫn có một ngọn đèn nhỏ đang cháy, Lạc Dương vừa chạy tới, gõ vào mũi thuyền hai cái. Thấy trong khoang không có động tĩnh gì, chàng liền nghĩ thầm: "Chà lẽ người lái đò này thấp ngọn đèn này để mình về tới mà khỏi phải lặn mò hay sao?" Chàng cho rằng mình đậu thuyền ở đây, ngoài Mai Nhi, Ngọc Trân, Ánh Hà ra thì không còn ai biết nữa, như vậy làm gì còn có nhân vật giang hồ nào lặn vào nữa nhưng khi vào đến trong khoang thuyền liền ngăn người ra. Thì ra Cao Phụng Anh đang ngồi chễm chệ ở trong đó rồi, vừa thấy chàng về liền mỉm cười lên tiếng hỏi:

- Chắc thiếu hiệp không ngờ tiểu muội lại tới đây phải không?

- Có phải thiếu hiệp không hoan nghênh người khách đột ngột này phải không? Lạc Dương dò bưng mặt đáp:

- Không dám giấu giếm cô nương, quả thật tại hạ không ngờ cô nương lại đến đây, từ khi cô nương tức giận lệnh huynh rồi tới đây liền phải không? Phụng Anh gạt đầu đáp:

- Lúc gia huynh với thiếu hiệp mới đấu với nhau, anh ấy tự phụ lắm và tường võ học của thiếu hiệp không ra gì. Nhưng dù sao gia huynh giờ tới thế thứ ba, chắc thiếu hiệp không sao thoát khỏi bị thương, cho nên...

Lời nói của nàng chỉ tới đó là ngưng ngay, hình như nàng không tiện nói tiếp, hai mắt dò bưng, dưới ánh đèn trông càng kiều diễm thêm.

Lạc Dương nghe nói ngăn người ra trong lòng không tin và đáp:

- Tuy võ nghệ của tại hạ còn non nớt thật nhưng thiết nghĩ vẫn có thể bảo vệ được bản thân mình.

Phụng Anh nói tiếp:

- Tiểu muội nói thật đấy, không phải là khinh thường thiếu hiệp đâu, võ học của gia huynh rất quái dị, người có thể đấu ngang tay với huynh ấy rất hiếm.

Lạc Dương thấy Phụng Anh trịnh trọng như vậy, không thể nào không tin, liền kinh hãi nghĩ thầm rồi lại hỏi Phụng Anh rằng:

- Thế võ học của cô nương với lệnh huynh thì ai hơn ai kém? Phụng Anh tùm tùm cười đáp:

- Tuy cùng một sư phụ nhưng tài ba của tiểu muội còn kém gia huynh xa.

- Cô nương quá khiêm tốn thôi, lệnh sư quả thật là một cao nhân quán thế, chẳng hay cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh của lệnh sư không?

- Tiên sư đã tạ thế từ lâu rồi, xin thứ lỗi không thể thưa cùng được.

Lạc Dương thấy nàng không chịu nói nên làm thinh không hỏi nữa, Phụng Anh lại nói tiếp:

- Sở dĩ tiểu muội tới đây là muốn khuyên thiếu hiệp nên để cho ngu huynh muội có chỗ đứng, sau này thế nào cũng báo đáp lại thiếu hiệp.

Lạc Dương ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ có bao giờ định làm khó dễ lệnh huynh muội đâu. Nói trắng ra thì chúng ta đường lối tuy khác nhau, nhưng sự thật thì cùng về một mục đích, chỉ phải lệnh huynh hơi nóng nảy một chút nên công việc làm không được đẹp mắt lắm.

Phụng Anh nghiêm nghị đáp:

- Điều này tiểu muội hiểu lắm nhưng ngu huynh muội mục đích là chỉ cần phục thù, chứ không đồng ý cách làm việc của thiếu hiệp, ngoài đó chờ đợi sự việc biến đổi, hơn nữa chỉ cần yêu cầu một việc, mong thiếu hiệp nhận lời giúp cho.

Lạc Dương đưa mắt nhìn Phụng Anh một cái rồi đáp:

- Nếu việc gì tại hạ có thể làm được thì tại hạ không từ chối đâu.

Phụng Anh nghe nói cười về lảng lơ một chút, rồi nói tiếp:

- Nghe nói thiếu hiệp đã lấy được Quảng Thành nhị báu, mong thiếu hiệp cho mượn dùng tạm một thời gian rồi tiểu muội sẽ trả lại thiếu hiệp ngay.

Lạc Dương nghe nói giật mình kinh hãi rồi mỉm cười lắc đầu đáp:

- Võ lâm đồn đại không đúng tí nào, sao cô nương lại tin chuyện đó là thật? Nói xong, chàng ngấm nhìn bộ mặt lẳng lơ của Phụng Anh, trong lúc chàng đang nói chuyện, không biết Phụng Anh cố ý hay là vô tình giơ tay lên khẽ vuốt tóc một cái, đột nhiên nàng lật ngửa bàn tay, nhằm nơi đại huyệt trước ngực chàng điểm luôn.

Lạc Dương không đề phòng bị điểm trúng, khí huyết đảo ngược, cả kinh vội ngấm ngầm phong bế các đạo huyệt khác, nhìn Phụng Anh lắc đầu nói:

- Mặt đẹp như hoa nở, lòng độc như rắn rít, bây giờ tại hạ mới biết.

Phụng Anh tỏ vẻ u oán đáp:

- Sao thiếu hiệp lại nói dối tiểu muội như thế, ngu huynh muội làm việc gì cũng vậy, phải điều tra cho đích xác mới ra tay, chứ không bao giờ dám vô lễ với thiếu hiệp như thế này đâu.

- Cô nương không tin, tại hạ có nói đến khô cả cổ cũng vô ích, dù tại hạ có lấy được Quảng Thành nhị báu đi chăng nữa mà cô nương tấn công lên như thế này để uy hiếp, tại hạ cũng không chịu phục.

- Có phải cần dùng thủ đoạn quang minh chính đại, đấu võ với nhau, cho tới khi ai thắng ai bại mới thôi phải không?

- Chính thế! Phụng Anh cười khanh khách nói tiếp:

- Nếu dùng võ công chân thật mà đấu nhau, thế nào cũng có một người dù không chết cũng bị thương. Thiếu hiệp khó mà thắng nổi tiểu muội lắm và cũng chẳng cần phải làm như thế, tiểu muội chỉ cần mượn được nhị báu sẽ đi ngay, chúng ta không nên làm tổn thương hòa khí của nhau.

Nói xong, nàng thò tay khám người Lạc Dương, nàng đã khám hết người chàng nhưng chỉ thấy một chiếc quạt nan đen.

Nàng suy nghĩ giây lát rồi đi khám quanh thuyền.

Nhân lúc đó, Lạc Dương thử vận khí, cảm thấy chân khí không thông, liền nhắm mắt nghĩ xem trong yếu huyệt của Hiến Viên Thập Bát Giải có cách gì

tự giải cứu được không.

Quả nhiên chàng đã tìm ra được cách giải cứu, một lát sau, năm huyết bị điểm đã được thông suốt.

Phụng Anh tìm mãi không thấy, nản chí vô cùng, quay trở lại ngồi trước mặt Lạc Dương cau mày hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp cứ cố chấp như thế, lát nữa gia huynh tìm tới, xin thứ lỗi tiểu muội không thể nào cứu thiếu hiệp được đâu.

Lạc Dương bỗng nhìn thẳng vào mặt nàng mỉm cười.

Phụng Anh thấy ánh mắt của chàng khác lạ, như đôi dao sắc bén và hầu như lửa dục đã lan tràn khắp người nên nàng cả kinh vội quay mặt đi không dám nhìn chàng nữa.

Nhưng tha hồ nàng né tránh thế nào cũng không sao thoát được, rồi thần trí không kiềm chế nổi, hai má đỏ bừng, lòng ngứa ngáy khó chịu, rồi kêu hự một tiếng ngã lăn ra giường.

Lạc Dương từ từ đứng dậy ra gọi người lái đò bảo y nhỏ neo cho thuyền trôi đi và cấm không ai được nhìn vào khoang.

Xong đâu đấy, chàng quay vào trong khoang, thấy Phụng Anh đã cởi áo ngoài ra rồi, da của nàng trắng như tuyết, chàng cũng không sao cầm nổi lòng được nữa.

Một luồng gió thổi qua, ngọn nến tắt hẳn, trong khoang tối đen như mực...

-oOo-

Một tia sáng bên ngoài lọt vào, Phụng Anh đã tỉnh táo hẳn, thấy mình bị khóa thân, bị hai cánh tay rất khỏe ôm chặt, nàng giật mình định kêu la nhưng định thần nhìn kỹ mới hay là Lạc Dương đang nằm cạnh mình...

Nàng kinh hãi suýt nữa chết giấc và chỉ thấy chân tay uể oải không còn hơi sức, nước mắt tuôn như mưa. Lạc Dương ôm chặt lấy nàng vừa hôn hít vừa an ủi. Thấy nàng đã nín khóc, hai người lại tiếp tục vui vầy ân ái...

Chiếc thuyền vẫn từ từ trôi trên dòng sông, Lạc Dương với Phụng Anh bước ra rồi cả hai tung mình nhảy lên bờ.

Lạc Dương mặt rất tươi tỉnh, còn Phụng Anh thì e thẹn, hai má đỏ bừng, cả hai khoác tay nhau, trông rất âu yếm cùng tiến thẳng tới lãng Văn Võ.

-oOo-

Ánh sáng mặt trời đang chiếu rọi khắp nơi, trông vật gì cũng vui tươi cả, riêng có trong lãng Văn Võ thì chứa đầy sát khí. Trong bụi cây um tùm đột nhiên có hai bóng người xuất hiện và cũng ngừng chân ở trên một cây cổ thụ.

Hai người đó tuổi đều trạc năm mươi, mặt nhợt nhạt và lạnh lùng, một người cao lớn vạm vỡ, trước ngực có bộ râu dài bay phấp phới, còn người kia thì bé nhỏ trông rất gian xảo.

Cả hai lưng đều đeo đoản đao nhưng bao đao của chúng hình thù rất quái dị.

Hai quái nhân cùng lạnh lùng nhìn nhau một cái rồi cười the thé. Tiếng cười của bọn chúng nghe rất đình tai. Bỗng trong rừng có bảy người lướt ra, một người trong bọn cười nhạt nói:

- Các ngươi cười như mà kêu như thế làm chi, hòng hết cả đại sự của chúng ta, các ngươi sẽ biết tay chúng ta ngay bây giờ.

Người cao lớn cũng dùng giọng lạnh lùng trả lời:

- Làm hòng đại sự gì của các ngươi nào? Ai tránh ta thì sống, cản ta thì chết.

Người đó là Truy Phong Kiếm Tàn Duy, nghe nói cả giận quát hỏi:

- Các hạ hãy mau xưng danh tính, phái Điểm Thương chúng ta xưa nay chưa gặp ai ngang cường như thế này cả.

Người to lớn vạm vỡ bỗng cười và nói với đồng bọn rằng: Phái Điểm Thương vẫn nổi tiếng võ lâm từ xưa nay, nhân lúc này anh em chúng ta lãnh giáo vài hiệp chơi.

Nói xong y đưa mắt nhìn vào mặt Tàn Duy mà nói tiếp:

- Anh em chúng ta là người ở Tây Vực vào Trung Nguyên chỉ muốn ẩn chứng võ công thôi, thật may mắn được lãnh giáo kiếm thuật của phái Điểm Thương.

Tàn Duy cau mày lại đáp:

- Thế ra mục đích hai vị tới đây là như vậy, xin mời hai vị đi Vân Nam đến núi Điểm Thương sẽ có người của tệt phái tiếp đón.

Người to lớn liền tròn mắt nói:

- Có phải người đã nhận thua rồi không?

- Khửu khửu, phái Điểm Thương chỉ có bề ngoài thôi, chứ thật sự môn hạ đều là những tay túi áo vá com hết.

Tần Duy nghe thấy đối phương khinh mình như vậy, tức giận vô cùng, vội rút kiếm ra, chỉ vào mặt đối phương mà quát:

- Tiểu bối vô tri kia, có giỏi thì giờ khí giới ra mà lãnh cái chết.

Sáu người đi theo Tần Duy đều là người của phái Điểm Thương, thấy lời nói của gã to lớn ngông cuồng như vậy, ai cũng tức giận, tất cả đều muốn giết chết gã to lớn mới hả dạ.

Người to lớn, vạm vỡ cười nhạt nói tiếp:

- Lão là Thúc Tôn Minh, tuổi đã ngoài sáu mươi rồi, không dám nhận cái tên tiểu bối như thế? Nói xong, y rút ngay đoản đao sáng quắc ra và nói tiếp:

- Các người ra tay đi, thử xem kiếm thuật của các người có gây khó dễ được ta không.

Tần Duy liền quát lớn:

- Được lắm, hãy coi thể công của ta đây.

Nói xong, y giờ thể Bạch Hạc Tam Triển (hạc trắng lượn ba vòng) kiếm của y như một luồng điện quay ba vòng nhằm thượng trung hạ của Thúc Tôn Minh tấn công tới tấp.

Thúc Tôn Minh vẫn đứng yên như quả núi, giờ đao lên trước ngực, không cử động chút nào, hai mắt nhìn thẳng vào đối thủ.

Lúc kiếm thế của Tần Duy sắp đâm tới ngực của gã thì mọi người chỉ thấy ánh sáng đao thấp thoáng một cái, một tiếng kêu rú thảm khốc và máu tươi bắn tung tóe rồi.

Sáu người phái Điểm Thương thấy vậy cả kinh, hoảng sợ đến mặt biến sắc, đứng đờ người ra như tượng gỗ.

Thì ra Tần Duy đã bị đánh ngã nằm trên vũng máu, chân tay đã bị đối phương chém đứt, bắn ra bên ngoài, giữa ngực lại còn một lỗ thủng, máu tuôn ra như suối. Còn Thúc Tôn Minh vẫn đứng yên chỗ cũ, đao vẫn đề trước ngực, chưa hề bước lên một bước nào hết, tựa như người chưa đầu vậy, nếu không thấy lưỡi đao của y máu nhỏ ròng ròng, thì không ai dám bảo y đã giết chết Tần Duy vậy.

Chỉ có một thể mà đã chém đứt chân tay, cùng đâm thủng ngực của kẻ địch như vậy, thật là trong võ lâm chưa nghe thấy ai lại có tài ba như vậy. Như vậy đủ thấy võ công của Tôn Minh cao siêu tới mức khiến người ta không sao đo lường được.

Đột nhiên Tôn Minh cười như điên và nói:

- Phái Điểm Thương chỉ có hư danh thôi, ta nói có sai đâu, môn hạ của chúng chịu không nổi một thể đao của ta.

Sáu người của phái Điểm Thương nghe nói vậy, như bị kim đâm vào giữa trái tim, thật còn khó chịu hơn là giết chết chúng tại chỗ.

Đột nhiên La Long, La Phụng hai anh em cùng múa kiếm xông lên hăm hực nói:

- Oai danh của sư môn phái bảo tồn, chúng ta không thể chịu nhục như thế được, họ Thúc kia, có giỏi cứ việc ra tay tấn công đi.

Thúc Tôn Minh ngăn người ra, bụng bảo dạ: "Lạ thật, chẳng lẽ hai thằng nhỏ này không biết sống chết là gì hay sao?" Ông già bé nhỏ đi cạnh y bỗng rút đao ra khỏi bao, tiến lên một bước, cười khì một tiếng và đỡ lời:

- Lão Công Dương Xuân, hào khí của hai vị như vậy, lão rất lấy làm thán phục, lão cũng nguyện chỉ tiếp một chiêu thôi, nếu hai vị không bị chết dưới thể đao của lão thì chuyển đi Điểm Thương, anh em lão sẽ xếp vào chương trình cuối cùng.

La Long, La Phụng nghe thấy Công Dương Xuân nói như vậy mới hay chúng vào Trung Nguyên chỉ để ẩn chứng võ công thôi nhưng không hiểu chúng đến làng Vân Võ này làm chi.

Anh em họ La biết phen này lành ít dữ nhiều nhưng đã trèo lên lưng cọp rồi, xuống cũng không được. Tần Duy là người có võ công kém nhất trong bọn chúng, bây giờ lại hai người đấu với một, chúng yên trí thế nào cũng chống đỡ nổi thể đao ấy của Công Dương Xuân.

La Long rỉ tai dặn bảo La Phụng rằng:

- Ta công, đệ thủ. Chúng ta giờ hết tuyệt học của sư môn ra phối hợp chặt chẽ, như vậy thế nào cũng chống đỡ nổi thể đao của đối phương.

La Phụng gạt đầu, rồi cả hai cùng rút kiếm ra khỏi bao.

Công Dương Xuân sa sầm nét mặt, vẫn đứng vững như một khoảng núi. Anh em họ La thấy vậy đều toát mồ hôi lạnh, rùng mình kinh hãi đưa mắt nhìn nhau một cái.

Cả hai đã ra hiệu với nhau rồi chia ra làm hai bên, múa kiếm xông lại tấn công luôn.

La Long dùng thế Lưu Tinh Xạ Nguyệt, kiếm thế như mấy chục bông hoa nhắm các nơi yếu huyệt của Công Dương Xuân đâm tới, quả thật lợi hại khôn tả.

Còn La Phụng thì dùng thế Càn Khôn Nhược Định, kiếm hóa thành một làn kiếm tướng, ánh sáng lạnh lóe mặt, oai thế kinh người. Thế võ ấy nhìn thì tưởng công, thực ra lại là thủ.

Nghĩa là ngụ công ư thủ (thế công nằm trong thủ) và đây cũng là một trong ba thế đại tuyệt của môn phái, chỉ khi nào lâm vào hiểm cảnh mới đem ra dùng và thế nào cũng đắc thủ.

Công Dương Xuân thấy thế võ của La Phụng tuyệt diệu như vậy cũng phải khen ngợi:

- Kiếm pháp siêu tuyệt lắm.

Y vừa nói dứt lời đã múa tít thanh đao thành một chùm bông đao, chia ra hai bên phi ra. Mọi người chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu loong coong và tiếng kêu la thảm khốc thì bóng kiếm đã dừng.

Anh em họ La đã ngã nằm trong vũng máu. Cái chết của chúng cũng thảm thương như Tần Duy vậy. Cả hai đều bị chặt đứt chân tay và giữa ngực cũng có một lỗ thủng.

Công Dương Xuân ung dung với giọng lạnh lùng nói với Thúc Tôn Minh rằng:

- Để giữ lòng nhân từ, chỉ dùng có bảy thành công lực thôi mà chúng vẫn không đỡ nổi.

Còn lại bốn tên phái Điểm Thương thấy vậy hoảng sợ đến mất hết hồn vía, vội quay người định đào tẩu, nhưng đã thấy trong rừng có mười mấy người lạ mặt bước ra.

Đi đầu là Tam Tài Cát Chủ của phái Nga Mi. Y vừa trông thấy ba xác chết đã giật mình kinh hãi.

Một tên trong bọn phái Điểm Thương vội chạy lại kể chuyện vừa xảy ra cho y nghe, chỉ thấy trên mặt của Tam Tài Cát Chủ càng lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Tam Tài Cát Chủ là một cao thủ võ lâm, xưa nay vẫn tự phụ hơn người, khinh thường võ công người khác, nhưng từ khi bị thất bại ở bãi lầy và ở trước miếu Thần Nữ, y mới mất rất nhiều nhuệ khí. Bây giờ y lại thấy địch thủ kia võ công rất cao siêu nên y nhận thấy phải cẩn thận hơn trước. Y bước lên một bước chấp tay chào và hỏi:

- Xin hỏi hai vị đến đây có việc gì thế? Nói tới đó y chỉ tay vào ba xác chết và hỏi tiếp:

- Chẳng hay chúng có thù oán gì với hai vị không, mà hai vị lại giết chúng một cách thảm khốc như vậy? Thúc Tôn Minh với vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tam Tài Cát Chủ một cái rồi đáp:

- Anh em lão vốn dĩ là người Tây Vực, vào Trung Nguyên với mục đích chỉ muốn so tài với các đại môn phái trứ danh, nghe phong thanh thiên hạ đều tề tụ tại đây, nên anh em lão mới không bỏ lỡ cơ hội này mà tới làng Văn Võ.

Tam Tài Cát Chủ cau mày nói tiếp:

- Ấn chúng võ học, chỉ hơn thua thì thôi, hà tất phải giết người như vậy.

Tôn Minh cười như điên như khùng trả lời tiếp:

- Xưa nay đao thương vẫn không có mắt, khi ra tay thì bên thua không chết cũng bị thương, các hạ hà tất phải nói nhiều lời thừa như thế làm chi.

Tam Tài Cát Chủ giận đến râu tóc dựng ngược, chỉ muốn một chưởng đập chết hai tên đó mới hả dạ. Tôn Minh, Công Dương Xuân làm như không thấy vậy, nôm nỉ cười nhạt, đứng yên ôm đao, đứng như một khoảng núi, nhưng Tam Tài Cát Chủ đã nén giận, mỉm cười nói tiếp:

- Theo nhận xét của mỡ thì các vị khó mà thắng nổi những tay trác tuyệt của Trung Nguyên, hiện giờ chỉ có một người này hai vị cũng khó tiếp nổi mười chiêu.

Hai quái nhân Tây Vực nghe nói, có vẻ mừng rỡ, vội đồng thanh hỏi:

- Vị cao nhân nào thế, hiện giờ có ở đây không? Quần hùng võ lâm đang bao vây làng Văn Võ này vừa nghe tin báo đã lần lượt xuất hiện, họ nghe Tam Tài nói như vậy, thoạt tiên ngăn người ra, sau mới vỡ lẽ, ai dấy đều khen ngợi y thông minh tuyệt luân.

Tam Tài Cát Chủ lại nói tiếp:

- Người đó ở trong lãg Vãn Võ này, hai vị nên nghe lời lão mà quay về Tây Vực đi, chứ đấu với người này thì hai vị không có cơ hội sống. Người này có tiếng ác độc, vô công cái thế, hai vị hà tất vì hư danh mà hại đến bản thân.

Công Dương Xuân cười đáp:

- Cảm ơn các hạ có lòng khuyên như vậy, anh em lão ở vạn dặm xa xôi tới đây, khi nào vì lời nói của các hạ mà bỏ về như thế.

Tam Tài xua tay nói:

- Xin hai vị đừng hiểu lầm lời của lão, lão và mọi người ở đây vì không đội trời chung với người ấy, chỉ muốn đấu một trận sống còn với y, nhưng không muốn để y nói là mượn dao giết người.

Công Dương Xuân lại nói tiếp:

- Việc này lão đã có cách giải quyết, các hạ làm ơn dẫn đường hộ lão.

Tam Tài Cát Chủ thấy kế của mình đã thành công, trong lòng mừng thầm, liền nghiêm nghị nói tiếp:

- Lão đã nói trước rồi, nếu hai vị không thắng nổi thì hãy đầu hàng, y sẽ giết dây lão và các người nhé! Công Dương Xuân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nói tiếp:

- Nếu anh em lão thua thì đi luôn chứ khi nào lại ở lại đây làm cái trò vô si ấy.

- Nếu vậy, xin mời hai vị hãy theo tại hạ.

Nói xong, y quay mình đi trước dẫn đường.

Quần hùng võ lâm muốn xem trò vui, cùng đi theo sau xa xa, khi đi tới gần lãg Vãn Võ, chỉ thấy cây cối um tùm, cỏ lau mọc ngập đầu, và đâu đâu cũng có bia đá gãy, tượng voi ngựa bằng đá đổ nằm ngổn ngang, đi vòng quanh qua hai cái mộ mọi người đã thấy con đường đi thẳng vào mộ Thái Công Vọng rồi. Nơi đó vắng tanh không có một bóng người nào hết, nhưng sát khí đằng đằng.

Tam Tài Cát Chủ đi tới chỗ cách mộ chừng hai mươi trượng liền dừng chân lại. Thúc Côn Minh thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao các hạ không đi nữa? Tam Tài nhìn xung quanh rồi thùng thảng đáp:

- Chúng ta đã vào tới nơi rồi, chủ nhân ở ngay phía sau lãg mộ ấy.

Nói xong, y ngẩng đầu nhìn cây bách cổ thụ, cười nhạt nói:

- Mời ngài xuống đây trả lời.

Trên cây nhỏ cành lá um tùm, có tiếng cười ha hả đáp:

- Danh Túc của phái Nga Mi quả thật phi phàm.

Tiếng cười ấy chưa dứt, đã có một bóng đen nhanh như chim cắt phi xuống.

Y là một ông già tuổi chừng sáu mươi, mặt dài như mặt ngựa, má gò, tai vểnh. Đôi mắt nhỏ nhưng rất sáng.

Tam Tài vừa trông thấy ông già đầy liền giật mình kinh hãi nói:

- Tưởng là ai, thế ra Đường Môn Độc Tôn.

Đường Tam Điệp đưa mắt nhìn mọi người, mặt lộ sát khí.

Tam Tài Cát Chủ quay mặt lại hỏi:

- Có lẽ hai vị chưa điều tra rõ những cao thủ ở Trung Nguyên như thế nào. Trong võ lâm chúng tôi có một người chuyên môn sử dụng ám khí độc lừng danh mấy trăm năm, chẳng lẽ hai vị chưa biết hay sao? Tôn Minh ngậm ngừ giây lát, rồi đáp:

- Có phải là Tây Xuyên Đường Môn?

- Chính thị ông ta đấy. Tài dùng độc khét tiếng võ lâm là Tiên Chủ Độc Tôn, ông ta họ Đường tên Tam Điệp.

Nói xong, y lại giới thiệu với Tam Điệp rằng:

- Hai vị này là cao nhân ở Tây Vực, một vị là Công Dương Xuân, một vị là Thúc Tôn Minh, mộ danh Đường lão sư đến đây, ấn chứng võ công, phiên lão sư thông báo cho quý chủ nhân một tiếng.

Tam Tài Cát Chủ nói giọng châm biếm như thế, khiến Đường Tam Điệp hồ thẹn vô cùng, liền tròn mắt nhìn Thúc Tôn Minh cười nhạt hỏi:

- Đường mỗ nhận thấy hai vị này có vẻ không tự lượng sức mình? Tôn Minh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cũng muốn thử xem ám khí của các hạ có như lời đồn không?

- Được lắm.

Tam Điệp vừa nói xong đã vỗ vào ngang lưng một cái, chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu veo veo, một luồng kim độc bay ra như châu chấu và đồng thời y nhảy lên cao năm sáu trượng đâm bổ xuống, thế là mấy chục mũi ám khí đều nhắm đầu và người của Tôn Minh, Dương Xuân bắn tới.

Tam Điệp trên cao nhảy xuống vừa nhanh vừa mạnh và cường khí ở trong người đã tự động đẩy những ám khí ra, rồi người tà bay sang bên cạnh, hạ chân xuống đất, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Thúc Minh cười như điên như cuồng nói:

- Ám khí của người chẳng qua chỉ có thể thôi, Đường lão sư hãy cho biết võ công tuyệt đỉnh xem sao? Đường Tam Điệp vừa hồ thẹn vừa tức giận, lại sợ võ công quái dị của đôi quái nhân này, y liền cười nhạt và vẫy tay một cái, trong rừng đã có mấy chục bóng đen bật mặt phi tới.

Khi Đường Tam Điệp gỡ ám khí ra thì Tam Tài Cát Chủ thừa cơ đảo tẩu mất. Mấy người áo đen bật mặt phi tới nơi đã bao vây Tôn Minh, Dương Xuân.

Tam Điệp cười nhạt nói:

- Hai vị thật là thiên đường có lối mà không đi, địa ngục không cửa mà cứ tìm ngõ chui vào.

Tôn Minh cười giọng âm thâm và đỡ lời:

- Phật có dạy ta không vào địa ngục thì ai vào, xem như vậy Đường Môn lão sư chỉ có hư danh thôi, ngoài ám khí ra thì thức học cũng tầm thường.

Tam Điệp nghe thấy y nói như thế càng tức giận thêm, ấn tay phải vào ngang lưng một cái, liền có tiếng kêu xè và còi đôi phán quan bút ra. Đôi bút này của y cột bằng hai sợi dây gân dài bảy thước, chỉ thấy y phất tay một cái ngòi bút đã nhắm hai vai Tôn Minh phi tới.

Khi ngòi bút còn cách đối thủ ba bước thì Tam Điệp lại rung tay một cái, hai cây bút như một làn mưa rào nhắm đầu đôi phương phi tới.

Tôn Minh cười nhạt giờ thân pháp rất quái dị ra, chỉ thấy ánh sáng vàng lấp lóe một cái, Tam Điệp thấy chân tay bị chặt đứt, nhìn xuống thấy ngực mình thủng một lỗ, máu tươi phun ra như suối, ngã xuống chết một cách thảm khốc.

Mấy chục người áo đen bật mặt thấy vậy cả kinh, đứng ngẩn ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng rú lên ở phía sau mộ Thái Công Vọng vọng ra, tiếng rú chưa dứt đã có một bóng đen phi ra, người đó là Cao Thiên Đức. Y vừa xuất hiện vẻ mặt rất giận dữ. Từ khi Phụng Anh tức giận bỏ đi, y càng nóng nảy thêm, ăn ngủ không yên, lo âu suốt ngày.

Khi hai quái nhân Tây Vực xâm nhập vào lăng đã có người phi báo cho y biết rồi, vì chưa muốn hiện thân vội mà Tam Điệp mới chết thảm.

Tôn Minh vừa thấy Thiên Đức hiện thân liền quát hỏi:

- Các hạ có phải là chủ nhân của lăng mộ này không? Thiên Đức không trả lời, vẫy tay gọi một người tới nói mấy câu, người đó liền đi ngay.

Công Dương Xuân thấy vậy cười nhạt nói:

- Dù các hạ giờ quý kẻ gì ra lão phu cũng không sợ.

Thiên Đức cũng không trả lời.

Tôn Minh liền quát:

- Các hạ, nếu các hạ không trả lời thì lão sẽ ra tay đấy.

Thiên Đức đáp:

- Hai vị chó nóng này, còn nhiều thì giờ để cho hai vị thi thố võ công, hà tất hai vị nóng làm chi.

Nói xong, y liền cười gằn mấy tiếng.

Bọn Tôn Minh cứ đứng ngăn người ra nhìn nhau, người áo đen đi rồi đã trở lại và có hai đại hán trung niên mặt lạnh lùng theo sau.

Chờ đại hán đó đi tới gần, Thiên Đức liền hỏi:

- Hai vị cứ việc liên thủ đấu với một trong hai người này, nếu thắng tại hạ sẽ trả lại tự do cho hai vị, hai vị nghĩ sao? Hai đại hán trung niên vâng lời ngay.

Thiên Đức nhẹ nhàng vỗ vào Tinh Túc huyết của họ một cái, người nọ thờ dài một tiếng, rút kiếm trong bao ra, từ từ đi tới trước mặt bọn Tôn Minh.

Hai đại hán trung niên này là bè đảng của Ô Phùng, chúng mai phục ở trong núi mà bị bắt sống, bây giờ Thiên Đức bảo chúng dần thân vào chỗ chết như vậy là y có mưu kế cả.

Vì hai đại hán này xưa kia là những kẻ rất hung ác, tội lỗi, đáng lẽ phải chết ngay tại chỗ mới phải, nhưng y giữ hai người này lại để chờ một dịp khác cho chúng chết một cách xứng đáng hơn. Nhân tiện tham khảo thêm võ công của hai quái nhân Tây Vực.

Tôn Minh cả cười nói:

- Tưởng người phái nhân vật ba đầu sáu tay gì, nào ngờ...

Y chưa nói dứt thì hai tên nọ đã múa kiếm xông lên tấn công nhưng tới gần y thì chúng ta xoay sang tấn công Công Dương Xuân, thế công qua thực kinh dị và huyền ảo tuyệt luân.

Công Dương Xuân thấy vậy cười nhạt, liền múa đao chống lại luôn. Chỉ nghe thấy tiếng khí giới khua chạm nhau nghe loảng xoảng và hai tiếng rú rất thảm khốc, hai tên đảng đồ của Ô Phùng đã chết một cách thảm khốc như Tam Điệp vậy.

Công Dương Xuân vẫn đứng nguyên chỗ cũ, làm như y chưa hề ra tay đấu bao giờ.

Thiên Đức đã trông thấy rõ thế đao quái dị của Công Dương Xuân rồi, chỉ trong nháy mắt y đã nghĩ ra được cách hóa giải thế đao của đối phương ngay.

Công Dương Xuân lạnh lùng nhìn Thiên Đức mà hỏi:

- Các hạ sai hai tên vá áo túi com này dần thân vào chỗ chết như thế là có dụng ý gì? Thiên Đức tủm tỉm cười và đáp:

- Tài hạ công nhận võ công của ngài thật là trác tuyệt vô song.

Công Dương Xuân với Thúc Côn Minh đều tỏ vẻ khoái chí nghe lời khen tặng ấy.

Thiên Đức lại nói tiếp:

- Nhưng... hai vị vẫn chưa đủ tài lực để hết các cao thủ của võ lâm Trung Nguyên.

Hai quái khách liền biến sắc mặt, tròn tròn xoe đôi mắt lên định cãi, nhưng Thiên Đức vội xua tay không cho chúng kịp nói, vừa cười vừa nói tiếp:

- Những cao thủ cao minh hơn hai vị ở Trung Nguyên này còn nhiều lắm.

Thúc Tôn Minh vội hỏi:

- Ai? Thiên Đức đáp:

- Như Thập Phương Diêm La Khúc Tinh Bình của phái Đại Lượng, võ công tinh bác, trong vũ trụ này ít ai địch nổi, cũng như Thế Vân thiền sư, danh túc của phái Nga Mi, võ công của thiền sư quả thật là tuyệt học của Phật, thật là tài hoa cái thế...

Nói tới đó y tròn mắt lên nhìn hai quái nhân lớn tiếng cười to và nói tiếp:

- Cứ nói như tại hạ đây chẳng hạn, đao pháp của hai ngài tuy quái dị tuyệt luân, nhưng chưa chắc đã làm gì nổi tại hạ.

Thì ra y đã tìm ra được cách phá giải rồi nên mới đổi giọng như thế.

Tôn Minh tròn tròn xoe đôi mắt lên rồi cười nhạt, nói:

- Chưa chắc! Thiên Đức lại cười và thành thực nói tiếp:

- Quả đúng như thế, nếu không tin...

Tôn Minh bước rồi trầm trọng nói tiếp:

- Nếu vậy xin ngài hãy ra tay tấn công đi.

Thiên Đức lại nói:

- Hai vị cùng ra tay đấu hay là một đấu với một?
- Tất nhiên là một đấu với một chứ.

Thiên Đức liền đưa mắt nhìn con đao vàng ở trong tay Tôn Minh, vẻ mặt thản nhiên.

Tôn Minh thấy Thiên Đức lâu không lên tiếng liền hỏi:

- Sao các hạ không chịu ra tay tấn công đi? Thiên Đức đáp:
- Xưa nay tại hạ có thông lệ là không khi nào ra tay tấn công trước, nếu muốn đấu thì ngài hãy ra tay trước đi.

Tôn Minh cười nhạt một tiếng, múa thanh Kim Đao, xông tới tấn công luôn.

Ánh sáng đao của y như một khoảng núi nhỏ, bên trong có tám điểm đao lạnh, nhằm đối phương tấn công tới.

Đao pháp của y rất tinh kỳ, ra tay nhanh khôn tả, quả thật Thiên Đức chưa hề trông thấy có ai lại nhanh như thế bao giờ cả.

Thiên Đức không tránh né thì chớ lại còn xông vào tấn công chính diện đối phương.

Cánh tay phải của y đưa từ dưới xuyên lên, nhanh như điện chớp chớp luôn cổ tay đang cầm đao của đối phương và tay trái chia hai ngón tay như hai mũi tên, nhằm thẳng mắt đối thủ mà điểm luôn thế Nhị Long Thủ Châu. Đầu ngón tay của y lại có hai luồng khí tia ra có tiếng kêu veo veo.

Quả nhiên đã khắc chế được đao pháp của Tôn Minh.

Đao pháp của quái nhân này chia làm năm đường, ra tay rất kỳ ảo, bề mặt trông như một cái lưới ánh sáng, kín đáo không tả, nhưng sự thật bên trong vẫn còn khe hở nên Thiên Đức không quản ngại nguy hiểm mà thừa hư xông vào, chỉ phong ở năm ngón tay phải của y đã điểm đúng vào kinh mạch ở cổ tay của đối thủ, vì vậy Tôn Minh càng sợ hãi thêm, vội nhảy sang bên trái tránh né.

Thiên Đức đã thắng thế vội giờ toàn lực ra tấn công, không để cho Tôn Minh kịp xoay sang thế đao khác chống đỡ.

Tôn Minh không sao rảnh tay để phản công lại, y vội giờ thân pháp kỳ ảo và tinh diệu ra để trốn tránh và thừa cơ phản công lại. Nhưng y không ngờ Thiên Đức như bóng theo hình, chỉ vài chiêu cứ tấn công theo tới tấp liên miên bất tuyệt. Thế công của y thật kỳ lạ khiến cho đối thủ không sao tưởng tượng được.

Sự thật kẻ khích bác Tôn Minh rất cao siêu, nếu Thiên Đức ra tay trước thì thế nào cũng bị Tôn Minh khắc chế.

Công Dương Xuân đứng cạnh thấy vậy mặt biến sắc, định xông vào đánh hỏi, nếu y dùng hạ sách chỉ đánh vào một chiêu là có thể giải nguy được cho đồng bọn nhưng y không thể làm mất danh dự của mình. Y đảo tròn con ngươi một vòng đã nghĩ ra được một kế liền lớn tiếng cười và xen lời hỏi:

- Võ công của các hạ quả thật là địch thủ số một mà anh em lão từ trước tới giờ mới gặp, lão ngựa nghề không chịu nổi rồi, mong các hạ chỉ giáo cho hai thế, chẳng hay các hạ nghĩ sao? Thiên Đức lớn tiếng đáp:

- Dù hai vị có thắng được tại hạ cũng không lấy gì làm lạ, tại hạ đâu dám nhận hai chữ chỉ giáo như thế?

- Mục đích của hai vị vào Trung Nguyên là muốn ấn chứng võ công với các tay cao thủ võ lâm, sao hai vị không đi Đại Lượng hay lên Nga Mi để đấu với hai người đó?

- Sau khi thắng được hai người đó rồi, tên tuổi của hai vị sẽ lừng lẫy bốn bề, danh chấn bát hoang ngay.

Công Dương Xuân nói tiếp:

- Lúc lão vào Trung Nguyên có được nghe đại danh của phái Đại Lượng và Nga Mi rồi, tất nhiên thế nào lão cũng phải tới đó một chuyến, nhưng hiện giờ đấu với các hạ vẫn chưa phân thắng bại thì anh em lão bỏ dở sao được? Thiên Đức thấy đối phương nói như vậy lo âu thầm. Y biết Công Dương Xuân đang dùng kế nói chuyện để cho mình phân tâm như vậy mới giúp Tôn Minh có thể tấn công lại mình, cho nên y không thèm trả lời nữa mà tập trung tinh thần tấn công Tôn Minh.

Công Dương Xuân bụng bảo dạ rằng: "Có lẽ phải ra tay giúp Tôn Minh mới hạ được hắn." Y vừa tiến lên thì phía sau có tiếng người lanh lảnh nói:

- Không biết xấu hổ, định hai đấu một phải không? Công Dương Xuân nghe nói giật mình kinh hãi quay mặt lại nhìn, y thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình, y ngờ ngác một hồi mới lên tiếng hỏi nàng rằng:

- Cô nương chửi lão phu phải không? Thiếu nữ cười nhạt đáp:

- Phải, ta chửi ngươi đấy, ngươi muốn nổi danh ở Trung Nguyên sao không đi kiếm những tay cao thủ tuyệt luân mà đấu đi? Anh em ta vốn dĩ là những kẻ vô danh, dù hai người có thắng cũng không vinh hiển gì.

Lúc này Công Dương Xuân mới hiểu cô nương này là tiểu muội của gã thiếu niên, nên y mới ngờ ngác trả lời:

- Theo cô nương nói thì anh em lão phu phải đi Đại Lượng, Nga Mi mới nổi danh được hay sao? Phụng Anh đáp:

- Đương kim võ lâm ai cũng phải công nhận Khúc Tinh Bình của núi Đại Lượng và Thế Vân thiền sư là hai người khó đầu nhất, chắc hai vị không chịu được mười hiệp của bọn họ đâu.

Công Dương Xuân nghe nói tức giận khôn tả, quay mặt lại nói với Tôn Minh rằng:

- Lão nhị đừng đánh nữa! Thiên Đức thấy Phụng Anh xuất hiện, trong lòng cả mừng, lại nghe Dương Xuân nói vậy, vội lui ra ngoài hơn trượng lớn tiếng nói:

- Phụng muội! Phụng Anh sa sầm nét mặt lại, không trả lời, Thiên Đức ngạc nhiên vô cùng, cúi đầu không nói nữa.

Công Dương Xuân liền báo với đồng bọn rằng:

- Lão nhị, chúng ta đi thôi! Tôn Minh cười ha hả đáp:

- Trước sau cũng phải đi một chuyến, hà tất phải vội vàng như thế, lão còn muốn lãnh giáo mấy miếng tuyệt học đã.

Thiên Đức cười nhạt đáp:

- Ngươi còn chưa chịu phục sao? Bỗng có một bóng đen từ sau mộ phi ra. Người đó là một đại hán trung niên mình dính đầy máu, quần áo tả tơi.

Thiên Đức ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi:

- Ngươi ra đây làm gì? Đại hán liền đáp:

- Tuyết Sơn Nhân Ma bị người ta cứu đi rồi, các vị lão sư và anh em chết gần hết.

Thiên Đức nghe nói, mặt biến sắc, nghiêng răng kèn kẹt, lẩm bẩm tự nói:

- Ta thế sẽ không đội trời chung với y.

Phụng Anh cười nhạt nói:

- Thôi, anh đừng vu oan cho người tử tế nữa.

Nàng biết anh mình nghi ngờ Lạc Dương.

- Sao Phụng muội biết không phải là y? Phụng Anh sầm nét mặt lại đáp:

- Anh ấy vẫn đi với em, lúc nào cũng ở cạnh em mà.

Nói tới đó nàng ngẩng mặt lên nhìn cây cổ thụ và nói tiếp:

- Anh ấy chẳng ở trên cây kia là gì? Bỗng nghe thấy có tiếng xoẹt, một cái bóng nhẹ nhàng nhảy xuống. Người đó chính là Lạc Dương, chàng chấp tay chào Thiên Đức và hỏi:

- Cao huynh nghi ngờ tại hạ ra tay phải không? Thiên Đức hỏ thẹn vô cùng.

Bọn Tôn Minh thấy tình thế biến đổi như thế không tiện nói chuyện án chứng võ công nữa bèn chấp tay chào tạm biệt.

Nói xong, chúng quay người đi luôn, nhanh như điện chớp, thoáng cái mất dạng.

Phụng Anh đưa mắt nhìn Thiên Đức, đột nhiên nước mắt tuôn ra như suối.

Thiên Đức đang bức mình thấy em khóc như vậy, liền vỗ về an ủi em:

- Phụng muội, việc có từng trải mới biết khó, hà tất muội phải nhỏ lệ như thế.

Y biết người em bề ngoài rất nhu mì nhưng trong lòng cứng rắn không kém đàn ông, ngày thường cứ để cho mình độc hành độc đoán nhưng vì mình không nghe lời nàng nên mới gây ra tai nạn như thế này, vì thế y hỏ thẹn vô cùng.

Phụng Anh cười nhạt, thò thè:

- Xem anh cứ bướng bỉnh, tự phụ, làm việc gì cũng liều lĩnh không bàn với ai cả, rút cục bây giờ đã hỏng hết đại sự. Thử hỏi anh lấy gì mà an ủi tâm hồn của bố mẹ đang ở trên trời kia.

Nói xong nàng khóc sụt sùi, Lạc Dương thấy vậy, vội xen lời nói:

- Cao huynh, chi bằng hãy về xem xét bọn giặc từ đầu đến, chúng cứu người ra sao? Và nếu vậy anh kết nghĩa của tại hạ cũng không thoát khỏi số mạng hẩm hiu. Khỏi nói rõ chuyện này, chắc lão tặc Khúc Tĩnh Bình ra tay chứ không còn ai vào đây nữa.

Thiên Đức sầm nét mặt lại, cười nhạt trả lời:

- Ai khiến ngươi nhiều sự như thế? Lạc Dương không giận dữ gì cả, vẫn cười nhạt nói tiếp:

- Người anh kết nghĩa của tại hạ bị huynh bắt ở Thần Nữ miếu. Bây giờ sự sống chết của người nghĩa huynh đó ra sao, tại hạ chỉ biết hỏi Cao huynh thôi. Người bướng bỉnh nhất trên thiên hạ này có lẽ là huynh thôi.

Thiên Đức nghe thấy Lạc Dương mắng chửi mình như vậy, không sao nhịn được, mặt lộ sát khí quát bảo:

- Đây là ngươi tự dẫn thân vào chỗ chết đấy nhé! Y chỉ thấy Lạc Dương khễ cử động một cái, mắt y hoa một cái, hai má liền bị Lạc Dương đánh cho hai tát. Hai cái tát ấy đau nhức khôn tả khiến hai mắt y cũng nổ đom đóm lửa. Một lát sau y ngẩng mặt lên nhìn, thấy Lạc Dương mặt nghiêm nghị đứng ở chỗ cách xa chừng một trượng, y liền nổi giận quát lên:

- Phen này ta với ngươi chỉ một mắt một còn thôi! Nói xong y thò tay vào túi lấy thanh kiếm nhỏ dài bằng ba ngón tay ra phi thân tiến lên, giờ thế Bách Phụng Triều Hoàng, bóng kiếm như một cái lưới bạc nhả các nơi từ huyệt của Lạc Dương đâm tới.

Lạc Dương phi thân nhảy tới cạnh Phụng Anh.

Phụng Anh giờ tay chống đỡ, Thiên Đức thấy vậy cũng vội thu kiếm lại ngạc nhiên:

- Phụng muội sao em lại ra tay chống đỡ anh như thế? Phụng Anh sầm nét mặt lại cười nhạt nói:

- Việc này anh thử nghĩ xem anh làm như thế là phải hay trái? Thiên Đức ngẩn người ra lắc đầu nói:

- Quả thật ngu huynh không hiểu chút nào.

Phụng Anh nói tiếp:

- Ngày thường anh cho là anh thông minh tài trí vô song, rất tự phụ, đoán hay làm việc gì đều giỏi như thần thánh. Nhưng việc này rất giản dị mà không ngờ anh lại u mê đến như thế.

Thiên Đức lắc đầu đỡ lời:

- Quả thật ngu huynh vẫn chưa nghĩ ra được nguyên nhân ra sao, chẳng lẽ Phụng muội đã có lòng hướng ngoại...

Phụng Anh không để cho y nói dứt đã quát:

- Anh đã sa vào ma đạo, bỏ thù lớn của cha mẹ không trả, rồi đi khắp đây đó sinh sự dễ gây thù địch với người. Tôi không thể nào theo anh mà diệt vong một cách vô lý như thế được, từ nay trở đi tôi với anh mỗi người đi một ngã.

Nói xong, nàng quay mình xuyên vào rừng đi mất.

Thiên Đức thấy em mình bỏ đi, bao nhiêu sự hờn giận đều dồn cả vào Lạc Dương. Y nhân lúc Lạc Dương nhìn theo Phụng Anh liền xông lại múa kiếm nhằm vào ngực chàng đâm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hắc Y Giáo Chủ Miêu Sơn Nổi Biến

Nhân lúc Lạc Dương nhìn theo Phụng Anh không đề phòng Thiên Đức liền múa kiếm xông lại đâm vào ngực chàng. Tới khi Lạc Dương hay biết thì kiếm sắp đụng tới người rồi, chàng vội ngã ngựa người nằm lăn ra đất.

Thiên Đức thấy thế kiếm đó của mình đâm hụt. Lạc Dương lại bắn người lên giờ hai ngón tay ra điểm vào yếu huyệt của y, thế võ của chàng nhanh nhẹn và kỳ ảo khôn tả. Vì nể mặt Phụng Anh không muốn ra tay ác độc nên chàng không nhấn sức.

Thiên Đức không sao tránh né được, vì y có ngờ đâu Lạc Dương phản công nhanh như vậy, ngực y đã bỏ trống, dù y có miễn cưỡng chống đỡ được cũng cảm thấy ngón tay đối phương sắc như đao đâm vào ngực mình đau khôn tả. Y chỉ kêu hự một tiếng lùi lại phía sau năm bước, mặt biến sắc và tỏ

về oán độc vô cùng.

Lạc Dương thấy vậy thở dài một tiếng và nói:

- Hà tất Cao huynh trở mặt như thế, nếu huynh hợp tác với đệ thì cả hai đều có lợi, chứ đối địch với phái Đại Lượng sức của một mình Cao huynh làm không nổi đâu.

Thiên Đức sát khí đằng đằng nhìn thẳng vào Lạc Dương, rồi bỗng giọng thanh kiếm lên rồi bỗng giậm chân một cái xông lại tấn công luôn.

Lạc Dương liền lớn tiếng kêu gọi:

- Cao... Cao huynh...

Chàng nói tới đó đã đi mất dạng, dù Thiên Đức có nghe thấy cũng không bao giờ chịu thay lòng đổi dạ cả? Lạc Dương thấy vậy rầu rĩ vô cùng, rồi nghĩ lại chuyện xưa và chuyện tương lai, chàng thấy trên giang hồ tại kiếp trùng trùng không biết đến bao giờ mới hết, những người hung ác bao giờ mới bớt nóng nảy như vậy? Chàng cảm xúc vô cùng, đầu óc bối rối không yên chút nào.

Trong lẳng mộ, chàng nhìn thấy những bia đồ, tượng gãy cây cỏ um tùm lại càng nghĩ đến chuyện xưa mà càng rầu rĩ thêm. Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy bên tai có tiếng cười lạnh lạnh, vội quay đầu lại nhìn, thì ra là Phụng Anh. Nàng đang nhìn chàng nhếch mép về mặt rất đáng yêu. Đồng thời, chàng còn thấy Chu Luân đứng cách mình hơn trượng, chàng cả mừng vội chạy lại nắm hay tay Chu Luân hỏi thăm.

Chu Luân thấy vậy cảm động vô cùng, Phụng Anh liền lên tiếng nói:

- Tien thiếp đã tha Thiếu sơn chủ và các người của phái Lư Sơn rồi, trước khi đi mọi người có nhờ tien thiếp hỏi thăm lang quân đấy.

Lạc Dương lại hỏi:

- Họ đi đâu thế? Phụng Anh lắc đầu đáp:

- Điều này tien thiếp không biết.

Nói xong, nàng sực nghĩ ra một việc gì, vội hỏi chàng tiếp:

- Gia huynh đi đâu thế? Lạc Dương thở dài một tiếng, rồi nói:

- Lệnh huynh ương ngạnh lắm, anh ta giận dữ bỏ đi rồi, tha hồ khuyến bảo thế nào anh ấy cũng không chịu sửa đổi tính nết.

Phụng Anh rầu rĩ hỏi tiếp:

- Phen này gia huynh đi lại không biết gây nên bao nhiêu tai họa? Lạc Dương cũng rầu rĩ theo nhưng không nói với nàng gì hết. Phụng Anh liền giậm chân một cái, nũng nịu và hờn giận nói tiếp:

- Dù sao đại ca cũng phải nghĩ cách để cứu vãn chứ! Lạc Dương mặt đỏ bừng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Bây giờ đành chỉ có nhờ đến tai mắt của đệ từ Cái Bang thôi.

Nói xong, chàng rú lên một tiếng thật dài rồi bỗng cao bỗng thấp, tiếng rú của chàng cao vút vọng đi thật xa.

Một lát sau đã có hai ông già đi tới cung kính vái chào chàng.

Lạc Dương khẽ dặn hai người ăn mày ấy vài câu. Hai người nọ lại cung kính vái chào một cái mới quay mình đi luôn.

Lạc Dương rí tai Chu Luân khẽ nói vài câu, nhưng chàng biết đàn bà rất hẹp lượng, nếu Tố Lan biết mình đã lấy Phụng Anh rồi thế nào cũng nổi ghen rồi hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được nên chàng bảo Chu Luân đi Lư Toàn Cốc nói rõ nguyên nhân cho Tố Lan hay để nàng ta khỏi hiểu nhầm mà nổi ghen, tất nhiên không riêng gì việc đó, vì bây giờ sự thế đã thay đổi như vậy, kế hoạch của chàng đã định với Trần Bách Thành cũng phải thay đổi nốt nên chàng cũng nhờ Chu Luân nói cho Bách Thành rõ nữa. Nghe xong, Chu Luân mỉm cười đáp:

- Vâng, ngu huynh đi ngay nhưng còn hiện đệ với đệ muội thì bao giờ mới đi? Phụng Anh nghe thấy Chu Luân gọi mình là đệ muội thì hồ thẹn vô cùng, đưa mắt lườm Lạc Dương một cái rồi cúi đầu xuống không dám ngẩng mặt lên nữa.

Lạc Dương cũng hồ thẹn vội đáp:

- Khúc Tĩnh Bình nham hiểm độc ác lắm, nếu để cho y bày thành công A Tu La Trận thì cao thủ của võ lâm khó mà thoát chết, bây giờ y chỉ còn thiếu hai môn độc được khó kiếm nhất là Kim Tiền Đào Hoa Độc Chưởng với Ngũ Sắc Tầm Trùng, nên tiểu đệ định đi Miêu Cương một phen, yêu cầu Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy lão tiên bối tặng cho thuốc giải trùng và đi cầu Mâu Sơn Nhị Độc xin thuốc giải Kim Tiền Đào Hoa Độc Chưởng.

Chu Luân gật đầu nói tiếp:

- Nếu vậy hiền đệ đi ngay để sớm trở về.

Nói xong, y chấp tay chào Phụng Anh:

- Đệ muội cũng thận trọng giữ gìn sức khỏe nhé! Y vừa nói dứt đã quay người luôn.

Phụng Anh tỏ vẻ hờn giận và nũng nịu hỏi Lạc Dương rằng:

- Vừa rồi hai người rí tai nói thì thầm với nhau chuyện gì thế? Lạc Dương cười khi một tiếng ra vẻ huyền bí mà đáp rằng:

- Pháp thuật không thể truyền sang sáu tai được, nghĩa là chỉ có hai người biết với nhau thôi, còn hiền muội muốn biết rõ hãy nán lòng đợi chờ ít lâu đã.

Phụng Anh không làm gì được đành phải cùng Lạc Dương rời khỏi lăng Văn Võ.

-oOo-

Son mạc của Miêu Lãnh kéo dài từ phía bắc Quý Châu tới phía nam, cửa tỉnh ấy bao quát cả Lâu Sơn, Kim Đình Sơn, Vân Vụ Sơn và Quảng Mậu Sơn, dài và rộng đến mấy nghìn dặm vuông.

Hắc Y Huyền Nữ ẩn cư trên đỉnh núi Vân Vụ, nơi đó cây cối um tùm, ít khi được trông thấy ánh nắng của mặt trời nên quanh năm phủ đầy sương, rầu rết, ác thú sinh trưởng cũng nhiều khôn tả, vì vậy rất ít người dám lui tới.

Lạc Dương với Phụng Anh đi tới núi Vân Vụ nhờ có võ công tuyệt học không sợ độc trùng và dã thú, rồi hai người cứ thung thăng mà đi vào trong rừng sâu, vì không biết chỗ ở của Hắc Y Huyền Nữ nên hai người cứ đi lung tung.

Phụng Anh thấy vậy hờn giận nói:

- Đại ca đi như thế này thì biết năm nào tháng nào mới tới đích được? Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Trên thế gian này không có việc gì khó khăn hết, quý hồ chúng ta kiên tâm là được rồi, dù sao cũng sẽ đi tới nơi.

Nói xong, chàng chỉ ngọn núi cao chọc trời mà nói tiếp:

- Tôi nghĩ Hân lão tiên bối ở trên ngọn núi kia.

Chàng vừa nói dứt, trong rừng rậm đã có tiếng cười nhạt và có giọng người nói rằng:

- Hai người mau rời khỏi núi Vân Vụ ngay, bằng không sẽ bị tai họa ngay.

Lạc Dương ngạc nhiên vội quay đầu về phía tiếng nói và đáp lại rằng:

- Tại hạ muốn yết kiến Hân Lão tiên bối, xin ngài hãy hiện thân ra để tại hạ tiếp chuyện! Người núp ở trong rừng cười nhạt nói tiếp:

- Bà ta đã thề không tiếp khách lạ, bất cứ ai tới đây cũng sẽ chết! Lạc Dương lớn tiếng cười và đáp:

- Phiền ngài thông báo hộ một tiếng, không chừng Hân Lão tiên bối sẽ phá lệ mà tiếp tại hạ cũng nên.

Ngờ đâu người nọ nổi giận quát lớn:

- Đừng có lời thôi, nếu còn nói lời thôi thì đừng có trách mỗ vô tình hạ độc thủ! Lạc Dương rí tai Phụng Anh khẽ nói:

- Hiền muội hãy nín hơi thở đi, có lẽ không sao tránh được một trận đấu, đối phương là một cao thủ của nhóm Bách Trùng, bằng không vô hình chung bị họ đầu độc lén cũng không hay đấy! Phụng Anh nghe nói gật đầu mỉm cười không nói năng gì hết. Dặn bảo vợ xong, Lạc Dương lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu ngài không hiện thân ra nói chuyện thì đừng có trách tại hạ sát thủ trước.

Nói xong chàng ngấm ngấm vận bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công vào gan bàn tay mà đẩy về phía có tiếng nói.

Di Lạc Thần Công oai lực tuyệt luân, chương lực đẩy ra như bài sơn đảo hải và tới đâu là cây đổ lá bay, tiếng kêu ùm ùm tựa như bão lớn và trời long đất lở.

Chỉ nghe thấy có một tiếng quát lớn liền có một luồng sức mạnh từ trong rừng đưa ra chống đỡ chương lực của chàng.

Lạc Dương cảm thấy cánh tay phải của mình bị rung động rất mạnh, giật mình kinh hãi vội ngừng bước ngay, tiếp theo đó chàng thấy một bóng người nhảy tung lên lượn một vòng rồi hạ chân trước mặt chàng. Người đó là một thiếu niên tuổi trạc hai mươi lăm, mặc quần áo đen, da cũng đen nốt.

Hai mắt của y tia ra hai luồng ánh sáng dữ tợn.

Lạc Dương vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ tưởng môn hạ của Âm Sơn thiện về với trò tha trùng độc thời, không ngờ võ công cũng trác tuyệt, tại hạ lấy làm kính phục.

Thiếu niên nọ mới nguôi cơn giận, lạnh lùng đáp:

- Âm Sơn môn hạ không nói thì thôi, hễ nói thì phải làm được, xin khuyên hai vị nên rời khỏi nơi đây thì hơn! Bằng không lát nữa các đồng môn của tại hạ tới đây không người nào được dễ tính như tại hạ đâu! Ngài đừng có thị võ công cao cường, dù có cao hơn thế nào đi nữa cũng chưa chắc đã được thoát chết đâu!

- Cảm ơn huynh đài đã có thịnh tình như vậy, nhưng quả thật tại hạ có việc tối cần, phải yết kiến Hân lão tiên bối mới được.

Chàng vừa nói dứt đã có mười mấy cái bóng người ở tám mặt bốn phương lướt tới.

Những người đó đều là môn hạ của Âm Sơn, có nam có nữ, tất cả mười ba người.

Ba thiếu nữ tuổi đều đôi mươi, da trắng trẻo, mặt rất đẹp, nhất là đôi mắt lấp lánh khôn tả.

Chỉ trông thấy thái độ của ba nàng ai cũng biết những nàng ấy đã chú ý đến vẻ mặt anh tuấn của Lạc Dương rồi.

Phụng Anh thấy ba thiếu nữ đưa mắt tống tình luôn luôn, liền chửi thề: "Đồ vô sỉ!" Rồi nàng nổi sát khí, ngấm ngầm bảo Lạc Dương rằng:

- Chúng ta ra tay tấn công trước chứ đừng để cho chúng đánh lên mình hay tha trùng độc ra trước.

Lúc ấy thiếu niên đang nói chuyện với Lạc Dương lại cười nhạt nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ không còn cách gì giúp ngài nữa! Lạc Dương ngấm ngầm suy tính, quả thấy tình thế rất hiểm nghèo và bất lợi, nếu không ra tay trước thì thế nào cũng bị thiệt thòi, nhưng ra tay trước chàng lại sợ làm mất lòng đối phương, sau chàng bỗng nghĩ ra được một kế, nói với thiếu niên nọ rằng:

- Quả thật tại hạ không hiểu chúng ta là người đồng môn với nhau mà tàn sát lẫn nhau như vậy, tiếng đồn ra bên ngoài thì thực xấu hổ vô cùng.

Phụng Anh nghe thấy Lạc Dương nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng. Các môn hạ của phái Âm Sơn cũng thế? Thiếu niên nọ càng thắc mắc thêm, đưa mắt nhìn Lạc Dương một hồi rồi đáp:

- Ngài định tâm lừa dối anh em tại hạ lại càng không thể dung thứ được! Lạc Dương kiêu ngạo trả lời:

- Năm xưa tại hạ được làm môn hạ của Hân lão tiên bối, chưa được dạy dỗ thì Hân lão tiên bối lại giới thiệu tại hạ bái kiến gia sư.

Thiếu niên nọ có vẻ không tin, liền hỏi:

- Lệnh sư là ai? Tại sao không thấy gia sư nhắc nhở đến chuyện này?

- Sư môn của tại hạ là ai? Xin thứ lỗi không thể thừa cùng được nhưng sao các hạ không chịu thừa cùng Hân lão tiên bối, may ra tiên bối nhớ đến chuyện xưa mà cho tại hạ bái kiến cũng chưa chừng.

Thiếu niên nọ còn do dự thì bỗng có một tiếng quát lớn:

- Lão bát, đừng có nghe lời của tên tiểu cầu ấy, rõ ràng y có mưu mô gì đây, chỉ bằng diệt trừ y cho tuyệt hậu hoạn! Lạc Dương quay mặt lại nhìn đại hán trung niên vẻ mặt âm trầm vừa lớn tiếng nói xong, rồi chàng từ từ đi đến gần y và trầm giọng hỏi:

- Tại hạ có mưu mô gì, sao ngài lại biết? Đại hán ấy tức giận vô cùng, giờ chường ra tấn công luôn, liền có ba cái bóng chường nhắm ba nơi yếu huyệt của Lạc Dương tấn công tới.

Thế thức của y thật là huyền ảo khôn lường. Lạc Dương khẽ cười một tiếng vội xoay người một cái, mọi người đã nghe thấy đại hán nọ kinh hãi la lớn.

Thì ra Lạc Dương đã chớp được cổ tay của y chỉ thấy y mặt nhợt nhạt, mồ hôi toát ra như mưa, người run lẩy bẩy hình như đau đớn không sao chịu nổi vậy.

Các môn hạ Âm Sơn thấy vậy kinh hoàng vô cùng! Phụng Anh không ngờ Lạc Dương lại có võ học huyền ảo đến như thế, nàng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Lạc Dương vẫn nắm tay đối phương và quay mặt lại nói với thiếu niên nọ:

- Quả thật tại hạ bất đắc dĩ mới phải ra tay như vậy, phiền huynh vào thông báo hộ còn Hân lão tiên bối có cho yết kiến hay không đó là quyền của bà ta! Thiếu niên nọ cười nhạt đáp:

- Tam sư huynh của mỗ vì sơ suất coi thường ngài nên mới bị kiềm chế như vậy, chứ sự thật thì ngài chưa chắc đã thắng được tam sư huynh của mỗ.

Ngừng lại giây lát, y lại nói tiếp:

- Nếu ngài không chịu nói rõ lai lịch và sư môn của ngài thì tại hạ làm sao thông báo được.

Lạc Dương không trả lời câu hỏi đó mà lại hỏi lại chàng nọ rằng:

- Vừa rồi huynh đài có trông thấy thủ pháp của tại hạ kiểm chế lệnh sư huynh không? Thiếu niên thấy chàng hỏi như thế, vẻ mặt giận dữ:

- Có phải ngài tự thị võ nghệ của ngài cao cường không?

- Xin huynh đài chớ có hiểu lầm, lệnh sư thấy thủ pháp của tại hạ sẽ nhớ ra tại hạ là ai liền.

Nói xong chàng bỗng buông tay ra.

Đại hán trung niên lão đảo lui về sau ba bước mới đứng vững, y liền nổi giận định thả trùng độc nhưng y cảm thấy tay chân uể oải, khí huyết trong người đảo ngược, đầu óc choáng váng, hãi sợ vô cùng, vẻ mặt biến sắc ngay.

Lạc Dương lạnh lùng nói tiếp:

- Bạn đừng có nghe đến chuyện giờ thủ đoạn ác độc ra thì không việc gì cả, bằng không, bạn chỉ mang cái khổ vào thân mà thôi. Bạn phải biết kẻ đã tới ắt không sợ mà đã sợ thì không khi nào dám tới! Chàng đã ám thị cho bọn người kia biết là chàng không sợ gì trùng độc hết nên môn hạ của Âm Sơn lại càng sợ hãi thêm.

Thiếu niên nọ mặt biến sắc rồi giơ tay lên vẩy một cái, các người đồng môn vội theo y đi luôn.

Phụng Anh liền hỏi:

- Có thật đại ca không sợ trùng độc không? Lạc Dương khẽ đáp:

- Không chiến mà khuất phục được kẻ địch mới là thượng sách, hiền muội không nên hỏi han làm gì nữa, môn hạ của chúng chưa đi xa đâu, nếu chúng biết được sự thật thì chúng càng nghi ngờ thêm nữa, đề lát nữa yết kiến Hắc Y Huyền Nữ rồi, ngu huynh sẽ nói cho hiền muội nghe.

Hai người liền khoanh tay đứng nhìn cảnh sắc của Miêu Lãnh, một lát sau, trong bụi cây bỗng có tiếng cười rất quái dị vọng ra, tiếp theo đó có một thiếu phụ tóc bạc hiện ra.

Vì đầu tóc bạc phơ nên trông tuổi bà ta chừng ngoài sáu mươi, nhưng mặt của bà ta lại đẹp khôn tả, không khác gì một thiếu phụ chỉ ngoài ba mươi tuổi mà thôi.

Thiếu phụ tóc bạc ấy không cần nói rõ ai cũng biết bà ta là Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy rồi.

Hân Huyền Vy ngắm nhìn Lạc Dương và Phụng Anh không chớp mắt, rồi lạnh lùng hỏi:

- Người là môn hạ của ai? Lão thân đã chán nản việc giang hồ và đã quyết định không rời khỏi núi này nửa bước và cũng không tiếp một người nào hết, tại sao người lại cứ nhất định đòi gặp lão thân.

Vừa trông thấy Hân Huyền Vy, Lạc Dương đã quỳ xuống vái lạy và hỏi:

- Lão tiên bối đã quên Dương nhi, thằng nhỏ ở trong miếu Nga Anh năm xưa rồi ư? Huyền Vy nghe nói ngăn người ra giây lát rồi mặt tỏ vẻ hớn hở, vội đỡ Lạc Dương dậy với giọng nhu mì đáp:

- Có thật là con đấy không? Hãy đứng dậy cho già xem mặt nào! Nói xong bà ta hai tay vuốt đầu tóc Lạc Dương, ngắm nhìn chàng một hồi rồi thở nhẹ một tiếng nói tiếp:

- Con đã lớn như vậy rồi, gân cốt của con đẹp không kém gì lệnh sư, hà... năm xưa bà già mù đã không biết gì nên mới rè rúng con như thế! Nói tới đó bà ta đưa mắt nhìn Phụng Anh và hỏi:

- Cô nương đi cùng với con kia là ai thế? Lạc Dương mặt đỏ bừng cúi đầu ngập ngừng đáp:

- Là... vợ của... Dương nhi đấy...

Nói tới đó, chàng bèn lên gọi Phụng Anh:

- Phụng muội, mau lại đây bái kiến Hân lão tiên bối đi! Phụng Anh cũng hổ thẹn vô cùng, bèn lên quỳ xuống vái lạy và chào:

- Lão tiên bối! Huyền Vy vội đỡ nàng dậy rồi nói:

- Già này không giám! Hai con quả thật là xứng đôi vừa lứa.

Nói tới đó bà ta lại mỉm cười nói với Lạc Dương:

- Tướng của con cũng như lệnh sư đều có tướng đa thê nhưng con nên biết hạnh phúc đa thê đó khó hưởng lắm đấy nhé! Lạc Dương càng hồ thẹn thêm, cúi đầu xuống, chứ không dám nhìn lên nữa, Huyền Vy thấy vậy lại nói tiếp;

- Con hãy theo già về núi trước rồi chúng ta sẽ chuyện trò sau! Rồi đó bà ta hai tay dắt hai người đi thẳng lên trên đỉnh núi cao chọc trời.

Chỗ ở của Huyền Vy là một cái hang động nhưng bố trí toàn bằng châu báu nên rất phú lệ đàng hoàng.

Ba người vừa tới trong động, ngồi xuống xong, Huyền Vy đã lên tiếng nói trước:

- Cách đây không lâu, lệnh sư có đi ngang qua đây vào thăm già, lệnh sư đã chán nản sự đời, sau nghe thấy người yêu hãy còn sống nên ông ta lại hăng hái vô cùng và có nhờ già hãy gặp con thì trông nom hộ, nhưng vì già cũng chán nản việc giảng hồ nên tuy nhận lời lệnh sư mà không sao làm tròn được, hơn nữa chưa chắc đã là gặp con, không ngờ hôm nay bỗng nhiên con lại đích thân đến đây. Chẳng hay con tới đây kiếm già có việc gì thế? Lạc Dương kể qua loa đầu đuôi của mình cho bà ta hay rồi yêu cầu bà ta tặng cho thuốc giải Ngũ Sắc Trùng Tâm.

Huyền Vy thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tinh Bình cũng là bạn cũ của già năm xưa, không ngờ đến giờ y vẫn còn chưa quên danh lợi, thật là đáng tiếc, muốn nuôi sống Ngũ Sắc Trùng Tâm phải dùng máu người nuôi liên ba năm nó mới trưởng thành nên nọc độc của nó độc vô cùng, già này tuy là người có tiếng sử dụng các thứ trùng độc mà cũng không nhẫn tâm dùng đến nó.

Nói xong bà ta liền đứng dậy đi vào bên trong lấy một cái hồ lô ra. Bà ta vừa vỗ tay vào cái hồ lô ấy vừa nói:

- Trong này có tất cả ba trăm sáu mươi thứ thuốc giải. Trùng độc gì cũng có thể giải được hết, chỉ ngâm một viên là nọc độc không sao xâm nhập vào người mình được! Theo ý già thì con khỏi phải đi Mâu Sơn nữa, vì thuốc này cũng có thể giải được Kim Tiền Đào Hoa Độc Chương.

Lạc Dương cảm ơn luôn mồm, đang định cáo lui.

Hắc Y Huyền Nữ liền giữ chàng ở lại, chàng nể quá đành phải ở lại đó một ngày.

Huyền Vy thao thao bất tuyệt kể lại chuyện xưa, than thở hoài. Sau đó bà ta còn chỉ điểm cho Lạc Dương cách đối phó với Khúc Tinh Bình nữa, bà ta rất ưa thích Phụng Anh, nhờ vậy mà nàng được thụ ích khá nhiều.

Nàng còn được bà ta chỉ điểm cho hai pho tuyệt học.

-oOo-

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Dương với Phụng Anh lên đường.

Hai người đi nhanh như bay, lúc chiều tối đã tới thị trấn Thanh Thủy, biên giới của hai tỉnh Tứ Xuyên và Quý Châu. Lúc ấy mặt trời vừa lặn, các nóc nhà đều có khói bốc lên, cảnh sắc trông đẹp như tranh, hai người vào trọ trong một tiểu khách sạn, phổ ký cầm đèn đưa hai người vào trong một căn phòng sạch sẽ, cơm nước xong, vì suốt ngày đi đường mệt nhọc nên hai người liền tắt đèn đi ngủ.

Lạc Dương còn mơ màng bỗng nghe thấy phòng bên có tiếng chân người rộn rịp và tiếng người ồn ào, chàng nghe thấy một giọng khàn khàn nói:

- Ngày mai, giờ này chúng ta đã tới núi Vân Vụ rồi.

Người thứ hai liền đỡ lời:

- Không biết Sơn chủ có tới đúng giờ không? Huyền Vy là một người có thủ đoạn rất ác độc, chưa chắc mụ ta đã chịu nghe lời một cách dễ dàng như thế đâu! Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng vì nghe giọng nói của hai người đó rất quen thuộc, chàng ngỡ những người đó là tay chân của phái Đại Lượng nên bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ Tinh Bình định đến gây sự với Huyền Vy chăng? Chàng lại nghe thấy người có giọng khàn khàn nói tiếp:

- Sơn chủ xưa nay hành sự vẫn huyền bí lắm, có ai biết được ông ta làm việc gì, nhưng tôi chắc lần này thế nào Sơn chủ cũng tiên lễ hậu binh, thế nào cũng lên mời Hân Huyền Vy ra giúp sức, nếu y cự tuyệt thì lúc ấy mới ra tay giết mụ ta.

Lạc Dương cả kinh, chàng bỗng thấy một bàn tay mềm mại của Phụng Anh đẩy vào người mình một cái và khẽ nói:

- Đại ca nghe thấy chưa? Lạc Dương vừa cười vừa ỉ tai nàng đáp:

- Nghe thấy rồi! Phụng Anh lại nói tiếp:

- Chúng ta lại phải trở về Miêu Lãnh một cái, chả lẽ chúng ta biết rõ chuyện mà không báo cho bà ta hay hay sao? Nhỡ bà ta bị chúng ám hại có phải là chúng ta ân hận suốt đời không? Lạc Dương không trả lời, một lát sau mới đáp:

- Trời đã lấy mất hồn phách của Khúc Tĩnh Bình cho nên y vẫn cứ hung ác hoai mà không thay đổi chút nào, nếu ngu huynh không giết chết y thì có lẽ vô lâm không bao giờ được yên tĩnh, ngu huynh đã nghĩ ra được một cách đối phó y rồi, dù không giết được y nhưng ít nhất cũng tiêu diệt được bộ hạ của y khiến thế lực của y yếu ớt hẳn không sao hành hung được nữa.

Nói xong chàng liền dậy luôn, Phụng Anh cũng dậy theo. Lạc Dương vội đi tới trước cửa ở phòng bên, giờ tay lên phất một cái đèn trong phòng tắt ngay tối đen như mực, các tay cao thủ của phái Đại Lượng biết ngay ngoài phòng có người, vội nhảy ra xem là ai, người đi trước chân chưa chạm xuống đất đã kêu hự một tiếng và ngã lăn ra chết tốt.

Các người khác lần lượt nhảy ra theo thấy người trước bị đánh lén chết như vậy đều cả kinh đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không trông thấy hình bóng một người nào hết, chỉ cảm thấy bên ngoài có một tiềm lực vô hình và êm dịu lần át tới mà thôi.

Những môn hạ của phái Đại Lượng đều là những cao thủ nội ngoại công đều cao cường hết, chúng biết thế nào cũng có điều gì đó khác lạ nên vội vận khí bảo vệ thân thể, nhưng luồng khí vô hình đó càng lần át tới càng mạnh, chúng cảm thấy như một khoảng núi đè lên trước ngực vậy, khiến khí huyết rạo rục và rất khó thở, chúng đã hết hi vọng thoát thân, nếu vừa rồi chúng kịp thời đào tẩu thì may ra còn được sống sót.

Thì ra Lạc Dương đã giở hai thế Âm Dịch Dương Sinh và Lục Hợp Hóa Nhất, lợi hại nhất trong Di Lạc Thần Công. Bọn thủ hạ của Đại Lượng không đề phòng chút nào thì làm sao mà chống cự nổi hai thế Giáng Long Phục Ấy? Một tên trong bọn lớn tiếng nói:

- Chúng ta mau liền tay phản công đi! Bằng không thì không kịp đâu! Lúc ấy bọn môn hạ của Đại Lượng mới tỉnh ngộ, mười mấy tên cùng đứng tụ ở một bên nên giờ chường lên chống đỡ, hợp sức mười mấy người lại để phản công kinh lực nặng như khoảng núi đè xuống kia.

Đang lúc ấy bỗng có một tiếng cười nhạt, bọn thủ hạ của Đại Lượng cảm thấy có một âm khí rất nhỏ bắn trúng người, tên nào tên nấy đau đến mặt biến sắc rồi đâm đầu ù té chạy toan loạn, chỉ thoáng cái mất dạng ngay.

Lạc Dương định đuổi theo nhưng Phụng Anh đã rí tai ngăn cản và nói rằng:

- Chúng đã bị trúng phải thấu cốt độc trâm của thiếp rồi, không chết cũng thành phế vật, đại ca không cần đuổi theo, chúng ta quay trở lại Miêu Lãnh báo cho Hân lão tiền bối để đề phòng là được rồi.

Nói xong nàng kéo Lạc Dương về phòng, Lạc Dương lắc đầu nói tiếp:

- Chúng ta phải mau dọn sang khách sạn khác, bằng không nếu chúng chưa chết thế nào cũng quay trở lại, chỉ sợ sáng mai đi Miêu Lãnh không kịp thôi.

Phụng Anh tròn trừng mắt lên hồn giận đáp:

- Đại ca quá coi thường Hân lão tiền bối, năm xưa cái tên Miêu Lãnh Song Tiên oai trấn Bắc Hoang, khuyh đảo bốn bề chỉ thua lệnh sư có một chút thôi, chưa chắc Khúc Tĩnh Bình đã thành công được! Lạc Dương vừa cười vừa đỡ lời:

- Vẫn biết thế nhưng, nếu chúng cứ ra tay thẳng thắn mà tấn công thì còn biết cách tránh né chứ đằng này chúng ra tay tấn công lén thì biết đâu mà đỡ được.

Nói xong, chàng liền dắt tay Phụng Anh nhảy qua bờ tường đi luôn.

Kiểm mãi chàng mới kiếm thấy một đệ tử của Cái Bang, chàng dặn bảo cận kề để y theo lời mình mà thi hành kế hoạch.

Không bao lâu thì trời đã sáng tỏ, Lạc Dương và Phụng Anh lại quay trở lại Vân Vụ Sơn, hai người cỡi hai con ngựa chạy nhanh như bay, không bao lâu đã trông thấy núi Vân Vụ rồi.

Hai người lại thúc ngựa cho chạy thật nhanh hơn nữa, lúc ấy ngựa của hai người đi sâu vào khu núi Vân Vụ mấy chục trượng. Vì cỏ lau mọc cao tận đùi người nên hai con ngựa không sao chạy nhanh được như trước, bắt buộc hai người phải bỏ ngựa mà đi bộ.

Đột nhiên trong rừng rậm có tiếng cười nhạt vọng ra, tiếp theo đó có mười mấy người xông ra bao vây lấy hai vợ chồng Lạc Dương, chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có một mình Trà Độn là chàng biết thôi, còn những người khác chàng đều lạ hết, người nào người ấy thái dương huyết đều gồ lên rất cao, đủ thấy công lực của họ cao siêu khôn tả và không kém gì Trà Độn.

Chàng kinh hãi thảm và bụng bảo dạ rằng: "Xem như vậy lão quỷ đã tới rồi! Y phải nhiều cao thủ đến như vậy chắc y phải làm cho được mới thôi, như vậy Hân lão tiền bối nguy hiểm lắm".

Nghĩ tới đó chàng đưa mắt nhìn Phụng Anh một cái rồi ra vẻ oán hận vô cùng.

Trà Độn trầm giọng hỏi:

- Hai người tới đây làm chi? Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Người có phải là môn hạ của tiện ti họ Hân của Miêu Lãnh không? Thiếu gia tới đây là muốn đòi lại một món nợ máu.

Chàng với Phụng Anh đều đeo mặt nạ da người, mặt mày trông rất lạnh lùng vô cùng, nên không ai nhận ra được hai người cả.

Trà Độn ngăn người ra giấy lát rồi nói:

- Tiếc thay các người đã tới chậm một bước, Hân tiên tử có việc phải đi Nam Hải một phen, nửa năm sau mới về Miêu Lãnh được.

Lạc Dương tỏ vẻ thất vọng, nhìn Phụng Anh và nói:

- Có lẽ mụ ta đã hay tin mà cao chạy xa bay rồi! Nói xong, chàng cười nhạt một tiếng, nhìn Trà Độn mà nói tiếp:

- Chả lẽ chúng ta vào tới kho tàng rồi mà lại chịu trở về tay không hay sao? Kiếm người cũng như kiếm mụ ta thôi! Trà Độn ngăn người ra đáp:

- Sao người lại bảo như thế? Lão phu với các người có thù oán gì đâu? Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:

- Thầy độc ác như vậy thì trò cũng ác độc không kém gì, bây giờ ta phải giết người đi mới nguôi cơn giận phần nào.

Bây giờ Trà Độn mới biết đối phương tưởng lầm mình là bộ hạ của Huyền Vy, nếu không giải thích cho đối phương biết thì cục diện này càng khó xử thêm, nhưng giải thích như thế chả hóa ra là mình tỏ ra lép vế hơn hai thiếu niên này hay sao, cho nên y cười nhạt mấy tiếng rồi đáp:

- Hai người chưa xứng đối địch với chúng ta!

- Người không tin thì cứ thử xem? Một ông già áo xanh ở phía sau Trà Độn bỗng nhảy ra quát lớn:

- Nói nhiều lời thừa với chúng làm chi? Quét dọn chúng để chúng ta còn sớm lên đường chứ! Nói xong, y giờ song chưởng lên đẩy mạnh một cái liên có luồng gió lạnh buốt xương đòn đập tới.

Phụng Anh thấy vậy cười nhạt một tiếng xông vào trong luồng gió mạnh lạnh buốt ấy, giờ hai tay lên múa một vòng, liên có ánh sáng vàng lóe mắt, thì ra hai tay nâng cầm ngược thanh Kim Kiếm dài chừng hai thước đang nhắm mặt ông già áo xanh tấn công tới.

Thế kiếm của nàng tầm thường nhưng sự thật biến hóa rất thần diệu, nếu không đối địch với nàng thì không sao biết được.

Ông già áo xanh thấy Phụng Anh dám xông vào luồng kinh phong của mình như vậy mà không sợ hãi chút nào, y đã rung mình kinh hãi rồi, tiếp theo đó y lại thấy những con kim xà làm lóe mắt khiến y không sao tránh né được, y càng hoảng sợ thêm.

Tiếp theo đó mọi người chỉ thấy y kêu rú một tiếng thảm khốc rồi ngã ngửa ngay.

Phụng Anh lại trở về chỗ cũ đứng yên, mặt lạnh như băng làm như chưa hề ra tay vậy.

Mọi người thấy mặt ông già áo xanh đã bị kiếm thế rạch thành hình chữ Mề sấu ngập xương, máu chảy đầy mặt, nơi yết hầu còn bị đâm thủng một lỗ, máu tươi cứ ở vết thương đó chảy ra như suối.

Quần tà thấy vậy cả kinh mặt biến sắc.

Trà Độn tức giận khôn tả, râu tóc dựng ngược lên quát lớn:

- Các vị lão sư đừng có nhân từ nữa, mau hợp sức diệt trừ hai tên tiểu bối ác độc này đi! Quần tà ra tay nhanh thật, kẻ ra chưởng người sử dụng ám khí độc đáo, đều nhằm vào vợ chồng Lạc Dương tấn công tới, oai thế thật kinh người.

Lạc Dương với Phụng Anh đưa mắt nhìn nhau cười một tiếng rồi cùng ra tay phản ứng luôn.

Phụng Anh múa thanh Kim Kiếm như một làn sóng nhắm tứ phía tấn công luôn.

Còn ám khí của quần tà mau như mưa, nhắm Lạc Dương ném tới, ngờ đâu khi tới gần người chàng đều bị rút xuống đất hết, chàng giờ một ngón tay lên vận tiềm lực nhắm Trà Độn tấn công luôn.

Trà Độn chỉ cảm thấy chưởng lực của mình đẩy ra đều bị phản lại tan một cách vô hình, y hoảng sợ vô cùng vội lui về phía sau.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, giờ năm ngón tay trái lên, chộp luôn cổ tay phải của y.

Trà Độn chỉ cảm thấy khí huyết rạo rực, người tê tái dần, mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Phụng Anh vừa múa kiếm tấn công chưa đầy hai hiệp đã đã thương luôn ba người, nhưng quần tà vẫn cứ tiếp tục tấn công hoài chứ không chịu rút lui.

Đột nhiên trên trời bỗng có một cái bóng đen phi xuống và có một luồng tiềm lực mạnh khôn tả đẩy Phụng Anh lui về phía sau mấy bước.

Bóng đen ấy vừa đứng yên, Lạc Dương đã nhận ra là ai rồi liền kinh hãi kêu la:

- Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình! Tĩnh Bình không hỏi Lạc Dương và Phụng Anh vội, lại hỏi bộ hạ của mình trước, một ông già áo đen liền kể lại đầu đuôi câu chuyện cho y hay.

Tĩnh Bình nghe xong liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, trợn mắt lên nhìn Lạc Dương hồi lâu rồi đột nhiên tiến lên một bước, mồm thì quát lớn.

- Buông ra! Y vừa nói vừa giơ chuông lên phát mạnh một cái.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Chưa chắc đã dễ dàng như thế! Tay của chàng vẫn giơ lên bảo vệ trước ngực không chịu buông xuống và còn sử dụng bí quyết chữ Ất của Di Lạc Thần Công ra đây cho Tĩnh Bình lui về sau một bước, râu tóc bay phấp phới.

Thân hình của Lạc Dương lao đảo hoai, chàng phải đi chéo sang bên hai bước mới đứng được nên chàng cũng phải kinh hoàng thẳm.

Sức lực của hai người quả thật mạnh khôn tả, mười mấy cây thân to bằng miệng bát cũng bị dư kinh của hai người đẩy mất mười mấy cây.

Tĩnh Bình cả kinh bụng bảo dạ rằng: "Tiểu tử này là người của môn phái nào thế? Võ học của y siêu tuyệt lạ thường, nếu không nhân lúc này diệt trừ y đi, sau này thế nào cũng bị tai họa lớn".

Lạc Dương cũng ngấm ngầm nghĩ thầm: "Lão quỷ này võ công quả thật trác tuyệt và âm mưu quỷ kế của y lại càng đáng sợ hơn, không hiểu lão quỷ vừa tới Miêu Lãnh hay là Hân lão tiên bối đã bị y hạ độc thủ rồi?" Chàng lo âu cho số mạng của Hân Huyền Vy vô cùng.

Lúc ấy Tĩnh Bình oai phong lẫm lẫm lớn tiếng quát hỏi:

- Hai người tới Miêu Lãnh này làm chi?

- Tầm thù! Chàng chỉ vồn vện trả lời có hai chữ rất gọn.

Tĩnh Bình lại lớn tiếng quát hỏi tiếp:

- Thù hân gì?

- Chẳng lẽ chúng ta tới đây phá khuấy chơi hay sao, Hân Huyền Vy thấy mặt chúng ta sẽ biết chúng ta liền, chẳng hay người là ai? Một tên tay chân của y thị mà cũng còn làm bộ làm tịch đến như thế thật là vô si đến khôn tả.

Tĩnh Bình sầm nét mặt lại giận dữ quát hỏi tiếp:

- Người có biết lão sư là ai không? Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Bất cứ người là ai, ta chỉ biết người là tay chân của Hân Huyền Vy thôi! Nói xong, chàng đưa mắt ra hiệu cho Phụng Anh bảo nàng lên trên đỉnh núi thăm dò xem Hân Huyền Vy có được bình yên hay không? Phụng Anh hiểu ý liền tung mình nhảy vượt qua đầu quần tà nhanh như một ngôi sao sa đi luôn.

Tĩnh Bình thấy vậy mặt biến sắc quát bảo tiếp:

- Mụ kia, đi đâu thế? Nói xong y vội quay đầu đuổi theo luôn.

Lạc Dương cũng gạt Trà Độn sang bên đuổi theo Tĩnh Bình liền.

Tĩnh Bình bỗng thấy trên đầu có một luồng gió lạnh quét qua kinh hãi thẳm và nghĩ rằng: "Khinh công và thân pháp của tiểu bối này lại còn nhanh hơn lão phu." Y vừa nghĩ tới đó đã thấy hai mắt hoa hân lên và thấy Lạc Dương đứng ngăn cản lối đi rồi.

Y bỗng nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng rú thật dài theo gió đưa tới.

Tĩnh Bình mừng rỡ vô cùng vội giơ song chuông lên đẩy mạnh vào người Lạc Dương.

Đồng thời người y nhảy chéo sang bên tức thì.

Lạc Dương cảm thấy một luồng gió mạnh như bài sơn đảo hải lần át tới, liền giơ song chuông lên chống đỡ, thì nghe tiếng kêu bùng một tiếng thật lớn, cát bụi bay mù mịt, đến khi chàng nhìn kỹ mới hay Tĩnh Bình đã nhảy vào trong rừng rậm đi mất dạng rồi.

Chàng gạt mình kinh hãi vội giơ khinh công tột bậc chạy thẳng về phía đỉnh núi, chàng đã giơ hết tốc lực khinh công ra đi nhanh như một mũi tên đề mong tới chỗ Hân Huyền Vy.

-oOo-

Phụng Anh chạy thẳng lên trên động của Huyền Vy, nhờ có cây cối um tùm che lấp thân hình, nên không ai trông thấy nàng.

Không bao lâu nàng đã lên đến lưng chừng núi, bỗng nghe thấy bên kia có tiếng nói của hai người vọng xuống, nàng vội dùng chân lại lắng nghe.

Một trong hai người đó hạ thấp giọng xuống nói:

- Sơn chủ đã chuẩn bị rất hoàn toàn, chỉ chờ việc ở Miêu Lãnh này xong xuôi là tiến hành kế hoạch lớn ngay, đến lúc ấy võ lâm sẽ thay đổi hẳn, không hiểu Sơn chủ có thù gì với Hân Huyền Vy mà lần này lại phải đến những một trăm hai mươi cao thủ tới hành sự, mỗi chắc câu chuyện không phải giản dị như chúng ta tưởng đâu!

- Mỗi không biết gì hết, mỗi chỉ biết Sơn chủ bày trận A Tu La định bắt hết sạch những kẻ phản đối mình, trong trận ấy có Ngũ Sắc Tầm Trùng và Kim Tiền Đào Hoa Độc Chướng, ai bị nhiễm phải chất độc đó không ai sống sót nổi và cũng không ai có thể giải cứu được hết, nhưng Huyền Vy là Bách Cô Thánh Thủ, chỉ có một mình bà ta mới có thể giải cứu được hai môn trùng độc và chướng khí ấy mà thôi. Như vậy bà ta có khác gì là gai trong mắt Sơn chủ không nhỏ thì chịu sao nổi?

- Năm xưa Hân Huyền Vy được tôn làm trong nhóm Miêu Lãnh Song Tiên, võ công đã luyện tới mức thượng thừa, chưa chắc Sơn chủ chúng ta đã toại nguyện.

- Huỳnh chưa biết đấy thôi. Sơn chủ sai Thiên Thủ Thần Miêu Vu Tuấn đàn chủ và Hóa Linh Chân Quân đàn chủ đem một thứ thuốc mới chế ra tên là Tiêu Phách Tán rải rác khắp đỉnh núi, thứ thuốc đó không có sắc cũng không có mùi, khi ngửi phải cũng không hay biết gì hết, chân tay nặng nề, uể oải không còn hơi sức gì cả nhưng chờ tới khi Vu đàn chủ đã làm xong công việc đó rồi sẽ rú lên một tiếng, chúng ta mới sẽ rút lui luôn.

- Thế bây giờ đã rải thuốc độc ấy chưa? Sao chúng ta chưa thấy gì hết?

- Hà.. lúc chúng ta được phái tới đây, mỗi người đã được hai viên thuốc giải, chúng ta đã uống một viên, còn một viên để đề phòng.

Phụng Anh nghe tới đó cả kinh thất sắc, lúc này nàng mới biết mình đã hít rất nhiều Tiêu Phách Tán rồi, nếu không thấy hai tên này đối thoại thì mình sẽ bị chết oan chứ không sai, nàng định ra tay tấn công hai tên nọ để cướp lấy thuốc giải, nhưng nàng bỗng nghĩ ra một kế hoạch liên lẩn lảng theo sau hai người đó, nhờ nội công tinh thâm, trong đêm nàng vẫn có thể trông thấy mọi vật, nàng thấy hai đại hán trung niên đang ngồi ở dưới đất, trước mặt có để có một gói đồ nhàu nhệch và gói đồ sắp ăn hết rồi, bỗng một người lên tiếng nói:

- Sao tôi cảm thấy đầu óc choáng váng như thế này? Người thứ hai cũng kinh hoàng la lớn:

- Tôi cũng vậy, chúng ta mau lấy thuốc giải ra uống đi Hai tên ấy vội vàng móc thuốc ra định uống, nhưng chúng đã thấy sau lưng tê tái rồi Phụng Anh nhanh tay cướp luôn hai viên thuốc giải của chúng và bỏ luôn vào mồm nuốt luôn.

Thì ra Phụng Anh đã giỏi tuyệt học hư không điểm huyết nhắm yếu huyết ở sau ót của chúng, điểm cho mỗi tên một cái.

Điểm huyết như vậy rất khó, phải điểm như thế nào cho vừa đúng mức, nếu quá nặng thì đối phương sẽ lăn ra chết giấc tức thì, như vậy làm sao mà biết được thuốc ở trong người của chúng viên nào là thuốc giải, nếu điểm quá nhẹ chỉ sợ chúng hay biết thì phiền không tả.

Nàng uống thuốc giải xong thì nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng kêu rú vang động trời xanh, nàng biết ngay đó là tiếng kêu rú của môn hạ của Hân Huyền Vy, chắc chúng đã bị đánh lên rồi nên càng vội phi thân lên trên đỉnh núi tức thì.

Tiếng rú đó chưa dứt, Phụng Anh đã phát giác có nhiều bóng người cũng đang phi thân lên trên đỉnh núi, nàng đoán chắc những bóng người đó thế nào cũng là thuộc hạ của Tinh Bình, Phụng Anh nhờ thân pháp rất nhanh nên có vượt qua bọn người của Đại Lượng, chưa chắc chúng đã biết là mình.

Phụng Anh ẩn núp ở trong bụi cây chỗ cạnh cửa động im hơi lặng tiếng, nàng thấy chín cái bóng lướt vào trong động, một lát sau chín cái bóng ấy lại quay trở ra, một tên trong bọn tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Lạ thật, tại sao chỉ thiếu có một mình Hân Huyền Vy thôi? Hỏi môn hạ của y thị thì không biết y thị đi đâu, bọn đệ đã giờ thủ pháp Thất Âm Tảo Hồn tuyệt độc ra tra hỏi người đó chết đi sống lại mà cũng trả lời là không biết! Vì vậy mới tin là y nói thật bằng không môn thủ pháp ấy người xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi huống hồ là tên đó.

Người thứ hai đáp:

- Hiền đệ nói rất phải, bây giờ chỉ còn một cách là lục soát lại núi này một lần nữa, nếu mỗi đoán không sai, Hân Huyền Vy không ngờ mình tới đây, chắc đang ở trong bốn sơn ngấm phong cảnh, lúc ta lên bắt y thị thì y thị hãy còn đang đi ở giữa đường, chúng ta cứ khám xét kỹ lưỡng chắc thế nào cũng tìm thấy, để khi Sơn chủ tới đây chúng ta khỏi bị khiển trách.

- Phải, chúng ta nên đi khám xét ngay mới được! Thế rồi chúng để cho hai người canh gác cửa động, còn lại thì chia nhau đi khám xét.

Bỗng có một người lướt tới trước cửa động trầm giọng hỏi:

- Sơn chủ đã tới chưa?

- Thưa Vu Đàn chủ, Sơn chủ chưa tới! Không cần phải nói rõ, Phụng Anh cũng biết người vừa tới đó là Vu Phục rồi. Vu Phục ngấm nghỉ giây lát và nói tiếp:

- Sao lại chỉ thiếu có một mình mụ Hân Huyền Vy thôi? Thật là không ngờ, nếu Sơn chủ đã tới thì các người hãy rú lên một tiếng dài hai tiếng ngắn để cho Đàn chủ biết mà tới đây gặp Sơn chủ! Y nói xong, liền quay mình đi luôn, chỉ trong thoáng cái đã mất dạng.

Phụng Anh thấy cơ hội hiếm có, vội giơ tay ra hư không điểm vào hai yếu huyết của hai tên đứng canh gác ở đó.

Hai người nọ kêu hừ một tiếng rồi ngã gục xuống đất ngay.

Phụng Anh nhảy ra khám túi chúng lấy viên thuốc giải rồi lấy con dao độc hóa huyết của Lạc Dương tặng cho đâm cho chúng mỗi tên hai nhát.

Chỉ trong nháy mắt cả hai tên ấy đều hóa thành hai đồng nước vàng.

Nàng kinh hãi thẳm, không ngờ con dao này lại độc đến như thế. Trong người Lạc Dương có hai con dao như vậy, chàng đưa cho Phụng Anh một con để phòng thân.

Lúc ấy nàng định lướt vào trong động, bỗng biến sắc mặt, vội quay trở ra ả núp vào chỗ cũ.

Quả nhiên, giây phút sau đã có một cái bóng người cao lớn vạm vỡ trước cửa động Phụng Anh đã nhận ra người này chính là Khúc Tinh Bình.

Nàng chỉ thấy tên ma đầu ấy tỏ vẻ kinh ngạc nhìn quanh một vòng rồi lẩm bầm tự nói:

- Lạ thật, sao ở đây không có ai canh gác thế này, chẳng lẽ lại có chuyện gì không hay xảy ra rồi chăng? Y dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đi vào trong động ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Độc Long Đặt Mai Phục Ác Tặc Đầu Lấn Trốn

Tinh Bình vừa vào trong hang động xong thì Lạc Dương tới nơi. Phụng Anh khẽ gọi:

- Đại ca! Rồi nàng hiện thân ra ngay. Lạc Dương định lên tiếng thì nàng vội xua tay ra hiệu và kéo chàng vào trong bụi cây ả núp. Lạc Dương thấy nàng lén lút như vậy thì thắc mắc vô cùng, khẽ hỏi:

- Việc gì thế Phụng muội? Phụng Anh mỉm cười lấy một viên thuốc giải ra với giọng đáng yêu đáp:

- Đại ca đừng hỏi vội, hãy uống viên thuốc này đã.

Lạc Dương nhìn nàng một cái rồi uống luôn viên thuốc giải ấy Phụng Anh mới khoan tâm, liền đem câu chuyện vừa rồi mình phát giác ra kể cho chàng nghe.

Lạc Dương nghe xong, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nguy tai! Huynh đoán chắc môn hạ của lão tiên bối thế nào cũng biết bà ta đi đâu, nếu chúng ta không kịp thời kiếm chế lão tặc Tinh Bình thì thế nào cũng bị lão tặc Tinh Bình tra hỏi cho ra khẩu cung.

- Muội cũng nghĩ như vậy.

Hai người vội đi vào trong động, kẻ đi trước người đi sau để phòng bị cho nhau. Quả nhiên hai người vào tới trong đó thì Tinh Bình đang hung ác tra hỏi một môn hạ của Miêu Lãnh. Y bắt tên đó phải nói ra là Hân Huyền Vy ở đâu. Tên thủ hạ của Miêu Lãnh bị hình phạt ác độc, đau đớn vô cùng mà vẫn nghiêng răng chịu đựng chứ nhất định không khai. Trên mặt đất còn năm sáu tên thủ hạ nữa còn đang nằm bất tỉnh.

Tinh Bình thấy Phụng Anh và Lạc Dương vào, tức giận vô cùng, chưa kịp lên tiếng hỏi thì Lạc Dương đã hỏi trước:

- Tiễn ty Hân Huyền Vy ở đâu? Tinh Bình trầm giọng đáp:

- Các hạ xem tại hạ có phải là môn hạ của Miêu Lãnh không? Lạc Dương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói rằng:

- Tại hạ biết sao được ngươi có phải là thuộc hạ của Miêu Lãnh hay không? Việc đó chỉ có một mình ngươi biết mà thôi.

Tinh Bình lớn tiếng cười ha hả đáp:

- Các hạ lầm rồi, tại hạ là kẻ thù của Hân Huyền Vy, vừa rồi lão phu ngăn cản không cho các hạ lên đây là không muốn để cho các hạ phải bị hại việc trả thù của lão phu mà thôi.

Tiếng cười của y kêu như sấm, vang như chuông, khiến động phủ hầu như sắp đổ vỡ đến nơi.

Lạc Dương tròn xoe đôi mắt lên quát lớn:

- Dù ngài có khéo ăn nói đến đâu đi nữa, chưa chắc tại hạ đã tin đó là sự thật. Mà dù có thật như thế đi chăng nữa, tại hạ vẫn muốn đích tay mình trả mỗi thù huyết hải này mới toại nguyện chứ không muốn ngài xen tay vào.

Tĩnh Bình bỗng mặt lộ sát khí quát hỏi lại:

- Người có biết lão phu là ai không?

- Tại hạ không cần biết ngài là ai, dù ngài có là vua Diêm Vương đi chăng nữa cũng không thể nào thay đổi ý định của tại hạ.

Tiếp theo đó chàng liền cười nhạt một tiếng vào nói:

- Việc của võ lâm kẻ thắng là có quyền, ngài với tại hạ khỏi phải nói nhiều làm chi, chúng ta cứ lấy võ công mà định đoạt sự đi ở của chúng ta thì hơn.

Tĩnh Bình lườm Lạc Dương một cái rồi gạt đầu đáp:

- Được, chúng ta cứ giải quyết bằng võ lực.

Trên vách động có treo mấy thanh trường kiếm, Lạc Dương vội nhảy lên rút một thanh kiếm xuống rồi dùng hai ngón tay rút lưỡi kiếm ra khỏi bao. Lưỡi kiếm ấy liền có ánh sáng xanh tỏa ra chiếu vào mặt mày chàng cũng in thành một màu xanh biếc. Thân kiếm mỏng như giấy mà còn có hơi lạnh tỏa ra nữa.

Rồi chàng lăm bậm tự nói:

- Kiếm này cũng tạm dùng được.

Tĩnh Bình lại hỏi:

- Các hạ đã dùng kiếm thì lão phu cũng dùng kiếm để so tài. Chúng ta chỉ đấu ba hiệp thôi, nếu lão phu thắng không nổi các hạ thì sẽ tự động rời khỏi Miêu Lãnh ngay, nhưng nếu các hạ thua thì sao? Lạc Dương đáp:

- Chỉ mong ngài theo đúng lời hứa, nếu tại hạ thắng không được thì cũng quay mình đi luôn và thề suốt đời không vào Trung Nguyên nữa.

Tĩnh Bình cũng lấy một thanh kiếm ở trên vách xuống, rút kiếm ra khỏi bao và nói tiếp:

- Nếu các hạ thua thì phải làm môn hạ của lão phu, chẳng hay các hạ nghĩ sao? Lạc Dương lớn tiếng cười đáp:

- Sao ngài tự tin thế, chỉ sợ ngài không toại nguyện thôi.

Nói xong chàng đưa mắt nhìn thấy Tĩnh Bình giờ một thế trong Ca Diệp Kiếm Pháp ra, đó là thế Đồng Tử Thăm Phạt. Chàng liền cười thầm và nói tiếp:

- Xin mời ngài ra tay trước.

Tĩnh Bình cười nhạt rồi giờ thế Hòa Thụ Ngân Hoa (cây lửa hoa bạc) ra tấn công luôn, nhưng thế kiếm của Tĩnh Bình chưa giờ ra hết thì Lạc Dương nhanh tay dùng kiếm điểm vào nơi yếu huyệt của y rồi. Không những thế, thức kiếm đó của chàng lại vừa phong tỏa được cả thế kiếm của Tĩnh Bình nữa, khiến Tĩnh Bình phải lùi về phía sau mấy bước để tránh né.

Y thấy vậy gạt mình kinh hãi, y không ngờ kiếm pháp của đối phương lại nhanh chóng và huyền ảo như thế, nên bắt buộc y phải lùi về phía sau năm thước để tránh né.

Thế kiếm đầu của y đã bị Lạc Dương kiếm chế, thế là Lạc Dương được dịp liền giờ thế kiếm thứ hai như mưa bão từ trên trời đổ xuống, nhắm đầu và mặt của đối phương tấn công tới, mồm thì quát lớn:

- Đây là thế thứ hai.

Chàng thông minh vô cùng, dùng Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp xen lẫn với Phi Lô Thập Cửu Thức mà diễn biến thành thức kiếm ấy, oai lực mạnh khôn tả.

Tĩnh Bình cả kinh bụng bảo dạ rằng: "Thế kiếm của tiểu bối này quái dị thật, sao ta không biết y thuộc môn phái nào thế. Nếu ngày hôm nay không diệt trừ y thì sau này hậu họa không thể tưởng tượng được." Trong khi đang suy nghĩ y đã giờ thế Dương Chi Đức Lộ (cánh dương liễu nhỏ giọt sương) ra, kiếm của y cũng biến thành nghìn vạn lưỡi kiếm phản công lại.

Phụng Anh chỉ nghe thấy tiếng kêu leng keng một hồi. Thì ra kiếm của hai người đã va chạm nhau rất mạnh, Lạc Dương cảm thấy nửa cánh tay tê tái khiến khí huyết rạo rực và thế kiếm cũng suýt lạc ra bên ngoài nên chàng phải loạng choạng lùi về sau hai bước mới đứng vững được, chàng hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Phụng Anh thấy vậy cũng lo âu vô cùng, nằng định rút thanh đoản kiếm vàng ra thì Tĩnh Bình mặt lộ hung quang quát lớn:

- Các hạ cẩn thận tiếp thể kiếm thứ ba của lão phu đây.

Y chưa giờ thể kiếm ra thì bên ngoài bỗng có hai ông già áo đen ở ngoài lướt vào, một trong hai ông già đó lớn tiếng nói:

- Sơn chủ hãy khoan.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Quân tử không nên nhân lúc người ta nguy nan mà ra tay. Thôi được, tại hạ để cho các người nói chuyện với nhau đã rồi hãy đấu tiếp.

Nhân lúc đó chàng liền điều hơi đường sức để cho khí huyết khỏi rạo rức. Hai ông già áo đen rí tai Tinh Bình nói một hồi, liền thấy Tinh Bình biến sắc mặt và quát lớn:

- Mau rút lui về núi ngay! Quát xong y liền quay mình lại báo với Lạc Dương rằng:

- Thể kiếm thứ ba hãy để lại một ngày khác, lão phu là Đại Lượng Khúc Tinh Bình rất hoan nghênh hai vị giáng lâm. Lúc nào lão phu cũng đợi chờ.

Nói xong y liền dẫn hai ông già áo đen đi luôn.

Phụng Anh chạy lại đỡ vai Lạc Dương hỏi:

- Đại ca có bị thương không? Lạc Dương lắc đầu mỉm cười đáp:

- Chưa.

Rồi chàng lại rầu rĩ nói tiếp:

- Không biết Hân lão tiền bối đi đâu, chỉ mong người hiền gặp lành thì ngu huynh đây mới yên dạ.

Chàng vừa nói xong đã nghe thấy trong vách có tiếng của Hân Huyền Vy nói vọng ra rằng:

- Lão thân không việc gì, đa tạ hai vị đã có lòng như thế.

Hai người nghe nói ngẩn người ra nhìn xung quanh, chỉ thấy vách đá ở gần đó đã từ từ nứt đôi rồi Hân Huyền Vy từ trong đó bước ra. Sắc mặt bà ta nhợt nhạt như người bệnh nặng mới khỏi vậy. Lạc Dương và Phụng Anh cúi mặt nạt da người ra và nói:

- Tiểu bối đến giải cứu hơi muộn, xin lão tiền bối thứ lỗi cho. Tại sao lão tiền bối biết trước mà ẩn thân trong vách đá như vậy? Huyền Vy khi ấy mới nhận ra hai người, thờ dài và nói:

- Lão thân cảm thấy trống ngực đập mạnh và thấy trong người hơi nao nao khác lạ liền biết ngay có người đang mưu toan ám hại mình, không kịp trông nom các đệ tử, liền vào trong vách đá này trốn tránh, vận chân khí và điều hơi vận tức. Bây giờ tuy đã đẩy được khí độc ra ngoài nhưng vẫn chưa biết đó là thuốc độc gì.

Phụng Anh vội xen lời:

- Tiêu Hồn Tán.

Huyền Vy kêu ồ một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Nếu vậy người vừa rồi là Khúc Tinh Bình phải không? Lạc Dương đáp:

- Chính là y đấy.

Huyền Vy mỉm cười đi vào phía sau động, lấy một lọ thuốc đổ mấy viên ra tay rồi cho mấy tên môn hạ nằm mê man bất tỉnh nằm dưới đất rồi mới nói tiếp:

- Tinh Bình lại lâm rồi, lão thân tuy là Bách Trùng Thánh Thủ nhưng tất cả thuốc độc nào khác lão thân cũng đều biết chữa hết.

Nói xong, bà ta nhìn Lạc Dương một cái và hỏi:

- Sao con lại biết ta bị nạn và biết Khúc Tinh Bình đến đây đánh lén ta như thế? Lạc Dương liền kể chuyện mình ngẫu nhiên nghe thấy thuộc hạ của Tinh Bình nói chuyện với nhau nên mới biết rõ câu chuyện này.

Huyền Vy nghe xong liền gật đầu nói tiếp:

- Chắc núi Đại Lương có xảy ra một biến cố gì lớn lắm nên Khúc Tinh Bình mới bỏ đi như vậy! Lạc Dương mỉm cười không nói năng gì, Huyền Vy nhìn chàng một cái đã hơi biết có chuyện rồi, liền hỏi tiếp:

- Khi nào võ lâm quần hùng tấn công núi Đại Lương, lão thân sẽ phá lệ xuống núi tham dự, Tinh Bình tác ác tác quái nhiều như vậy thế nào cũng bị quả báo cho mà xem.

Lạc Dương liền cáo từ, Huyền Vy không giữ chàng lại mà còn tặng thêm cho chàng nửa lọ thuốc giải Tiêu Hồn Tán nữa. Huyền Vy tiến tới ngoài cửa động, chờ cho hai người đi khuất dạng rồi mới quay trở vào.

-oOo-

Trăng đã mọc, gió hiu hiu thổi, Lạc Dương và Phụng Anh rời khỏi núi Vân Vụ lại lên đường tiếp.

Phụng Anh vừa đi vừa nói:

- Đại ca, muội vẫn không hiểu tại sao bỗng dưng Tinh Bình bỏ cuộc như thế, không biết Đại Lương có xảy ra việc gì không và hình như đại ca biết trước thì phải.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Kể vậy Ngụy cứu Triệu của đại ca chưa đến nỗi bị sai lệch, cường địch đến tấn công sào huyệt, y không về sao được.

- Nếu hai ông già áo đen đến chậm một chút thì đại ca làm thế nào mà đỡ được thế thứ ba của Tinh Bình?

- Vợ chồng sống chết có nhau, chẳng lẽ Phụng muội thấy chồng nguy hiểm không ra tay cứu giúp hay sao? Phụng Anh lờm chàng một cái, chau môi đáp:

- Lúc ấy em khỏi cần biết, đại ca không nghe thấy người ta nói, lúc đại nạn tới mỗi người bay một ngã hay sao.

Lạc Dương vừa cười vừa khẽ nói tiếp:

- Chẳng lẽ Phụng muội lại nhẫn tâm như thế hay sao.

Phụng Anh mặt đỏ bừng bỏ thẹn, cười khúc khích. Lạc Dương đột nhiên thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Công lực và hóa hầu của Tinh Bình đã đạt đến mức thượng thừa, nay mai đại chiến ở Đại Lương kết cục thật khó lường tượng lắm.

Chàng vừa nói tới đó chợt nghe một tiếng ho, chàng ngăn người ra rồi cùng Phụng Anh dừng chân lại. Thì ra, lúc ấy trên một cây cổ thụ cao chọc trời ở cách đó không xa bỗng có một người nhanh như chim cắt nhảy xuống, chưa xuống đến nơi, bóng đen đó đã khẽ hỏi:

- Có phải Lạc thiếu hiệp đó không? Lạc Dương đáp:

- Chính tại hạ đây.

Chàng đưa mắt nhìn người đó, mới hay người ấy là một ông già ăn mày gầy gò bé nhỏ.

Ông già ăn mày thấy chàng nhận là Lạc Dương rồi liền chấp tay chào và nói:

- Ở Độc Long Cốc, cách đây chừng mười lăm dặm về phía đông, Hách Liên Yến Hài, Sơn chủ của Lư Sơn đã lập một cái cạm bẫy để dụ bọn Khúc Tinh Bình sa bẫy. Hách sơn chủ đã liên hiệp rất nhiều cao thủ, định bắt cho được trọn ổ của tên họ Khúc ấy.

Lạc Dương nghe nói ngăn người ra giấy lát rồi hỏi lại:

- Hách sơn chủ liệu có đủ tài không? Người ăn mày già ngẫm nghĩ giấy lát rồi đáp:

- Hồng trưởng lão đã tới ngoài cốc chờ đợi bên cùng bị thương cả, liền giở toàn lực ra vây đánh.

Lạc Dương lắc đầu nói tiếp:

- Nếu vậy không nên vì Khúc Tinh Bình giảo hoạt như con hồ ly, chưa chắc đã bắt được y đâu.

Lão ăn mày lại nói tiếp:

- Ít nhất cũng làm cho Tinh Bình đại tổn nguyên khí và từ đây không còn tàn ác mạnh hơn trước nữa.

Lạc Dương thở dài đỡ lời:

- Giết một vạn địch, tự tổn thương vài nghìn, tại hạ không muốn tinh anh của Cái Bang bị chết chóc như thế, phiền các hạ thưa với Hồng trưởng lão nói tại hạ sẽ tới Độc Long Cốc sau và tùy cơ hành sự, tốt hơn hết nếu chưa có lệnh của tại hạ thì quý vị đừng có ra tay vội.

- Lão ăn mày xin tuân lệnh.

Nói xong ông già ăn mày quay mình đi luôn. Chỉ thoáng cái đã mất dạng trong bóng tối. Phụng Anh ngạc nhiên hỏi:

- Nếu đêm nay mà tên ác tặc ấy bị giết chết ở trong Độc Long Cốc thì thật là sung sướng biết bao, sao đại ca không tán thành việc này.

Lạc Dương đáp:

- Đây cũng là sự bất đắc dĩ lắm. Phụng muội đã quên lão tặc đã đem theo thuốc độc Tiêu Hồn Tán ư, biết đâu y chẳng còn đem theo những thứ thuốc độc khác, nếu quả như vậy, toàn quân hùng bị tiêu diệt, không phải là người của Đại Lương mà là quân hùng của Cái Bang.

Phụng Anh xưa nay vẫn tự phụ mình là người đa mưu túc trí đoán việc như thần mà bây giờ nàng không ngờ có sự thay đổi như vậy nên nàng đành phải khen lục Lạc Dương luôn mồm. Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Phụng muội quá khen đấy thôi mưu kế của Phụng muội còn hay hơn của ngu huynh nhiều.

Phụng Anh tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Chưa cời khăn nhơ sinh ra, ăn nói vẫn còn hủ hóa lắm.

Hai người tiếp tục đi về phía đông nam, đi nhanh như hai cái sao sa vậy.

Độc Long Cốc ở trong dãy núi cao, bốn mặt đều là vách núi cao chót vót và cây cối mọc um tùm, trong rừng rậm ở cạnh đó người ta thấy một ngôi chùa cổ tường đỏ, ngói xanh và rất đồ sộ. Chùa đó xây ngay trước sơn cốc nhưng lúc ấy bốn bề đều im lặng như thường, chỉ có tiếng gió thổi, tiếng cành lá kêu ào ào như gào khóc thôi. Trong khe núi bên phía chùa, cỏ, khi bọn họ đi tới giữa thung lũng người ta mới trông thấy rõ người đi đầu chính là Khúc Tĩnh Bình, y đưa mắt nhìn bốn chung quanh rồi mới trầm giọng nói:

- Vừa rồi ta nhận được đệ tử của Độc Long Tôn Giả phi báo bảo lão phu đã trúng kế vây Ngự cứu Triệu, Đại Lương đã bố trí vững chãi như vậy kẻ địch có vào cũng chỉ có chết thôi và phen này về núi giữa đường thế nào cũng trúng phục binh cho nên lão phu muốn đến đây thương lượng với y, sao đến giờ Độc Long Tôn Giả vẫn chưa ra đón.

Y vừa nói tới đó liếc nhìn Độc Long Cốc một vòng, khề ho một tiếng và nói tiếp:

- Cảnh vật của Độc Long Cốc yên tĩnh lạ thường như thế này, thật là đáng nghi lắm.

Vu Phục nói:

- Sơn chủ nói Độc Long Tôn Giả là người đáng ngờ phải không? Tĩnh Bình lắc đầu đáp:

- Không phải thế, lão phu nói chưa biết chừng Độc Long Tôn Giả bị người ta giết chết rồi cũng nên.

Vu Phục ngạc nhiên nói tiếp:

- Nếu vậy để thuộc hạ vào trong chùa dò xét xem.

Tĩnh Bình ngẫm nghĩ giây lát gật đầu đáp:

- Đường chủ phải cẩn thận mới được, nếu gặp việc gì kinh hiểm liền báo ngay cho lão phu biết.

Vu Phục vâng lời đi như bay tiến thẳng về phía chùa cổ.

Tĩnh Bình liền ra lệnh cho mọi người kiếm mười lăm miếng đá hoặc vuông hoặc tròn dài hơn thước và đợi lệnh. Hơn trăm người vội đi tìm kiếm những tảng đá như thế đem tụ tập một nơi, giây phút sau trước mặt Tĩnh Bình đã chồng chất thành một khoảng núi nhỏ, y liền lợi dụng trung tâm của Độc Long Cốc này để lấy đá bày trận. Tĩnh Bình xếp đá thành tường để bày một cái trận Thiên Tượng.

-oOo-

Lúc ấy ánh sáng trăng vừa chiếu vào bốn chữ Thiên Long Thiên Tự trên tấm bảng trước chùa, trông nét bút của bốn chữ ấy rất cổ kính và rất hùng vĩ. Đôi câu đối ở hai bên cửa chùa đã bị tróc sơn nên không trông thấy rõ chữ. Trong đại điện không có một ngọn đèn nào cả nên tối đen như mực.

Giữa đại điện có bảy cao thủ thượng thặng của võ lâm đang ngồi yên không nói nửa lời. Bảy người đó là Hách Liên Yến Hào Sơn chủ của phái Lư Sơn, Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân, Cao Thiên Đức, Lương Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, Ái Phương Sóc Kinh Phương và Phẩm Nhi. Bọn người bỗng thấy một cái bóng đen ở bên ngoài lướt vào và thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, bọn người Khúc Tĩnh Bình đã vào tới rồi.

Hách Liên Yến Hào trợn ngược đôi mắt sáng quắc lên và nói:

- Khúc Tĩnh Bình không dám đường đột vào chùa Thiên Long đâu, thế nào cũng ở trong thung lũng quan sát.

Nói xong, y giờ tay lên phất một cái và bảo người nọ rằng:

- Đi do thám thêm xem sao.

Người nọ vội đi ngay.

Hách Liên Yến Hâu vội nói tiếp:

- Lão phu đoán không sai, những kẻ đa mưu lắm kế thế nào cũng đa nghi và tự phụ lắm, chúng không chịu lép vế đâu thế nào cũng ở trong sơn cốc bày trận đợi chờ. Chúng ta cứ không ra đánh, chờ đợi lâu thế nào y cũng chịu nhịn không nổi mà dấn thân vào trong liên.

Ái Phương Sóc Kinh Phương cười ha ha đỡ lời:

- Nếu đúng như lời ước đoán của Sơn chủ thì tôi nay có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Hách Liên Yến Hâu hỏi:

- Kinh lão sư không tin lời của lão phu hay sao? Kinh Phương với giọng khô khan đáp:

- Nửa nghi nửa tin.

Hách Liên Yến Hâu chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng thôi, chứ không thêm hỏi thăm nữa.

Ngoài điện lại có bóng người thấp thoáng, Triệu Tinh vội vàng lướt vào thưa rằng:

- Thiên Thủ Thần Sơn Vu Phục đang tiến lên chùa Thiên Long đấy.

Hách Liên Yến Hâu đáp:

- Để mặc y tiến vào trong chùa, đừng ai làm cho y kinh hoảng bỏ chạy hết.

Triệu Tinh vâng lời lui ra ngoài điện.

Hãy nói Vu Phục vâng lệnh Tinh Bình tiến lên chùa Thiên Long dò xét. Y rất cẩn thận, vừa đi vừa để ý hai bên, hề thấy gió thổi ngọn cỏ rung động mạnh y cũng dừng chân lại dò xét, thấy không có điều gì khả nghi y mới tiến lên.

Khi bước chân vào trong chùa, bề ngoài y làm ra vẻ rất trấn tĩnh nhưng sự thật trong ngực y đập rất mạnh. Y đứng ở cạnh bờ tường do dự giây lát, rồi đột nhiên nhảy lên trên cao bốn năm trượng, lộn một vòng rồi mới phi thân vào trong chùa.

Y đưa mắt nhìn thấy ngôi chùa rộng lớn như vậy mà chỉ thấy cây cối um tùm, điện vũ trùng điệp thôi chứ không thấy một ngọn đèn lửa nào hết.

Y nhìn một hồi không thấy điều gì khả nghi hết, bụng bảo dạ rằng: "Không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con, dù có nguy hiểm, với võ công trác tuyệt của ta làm sao mà không thoát thân được." Nghĩ đoạn, y hăng hái vô cùng lớn bước đi vào trong Đại Hùng bảo điện. Y chưa bước vào trong cửa điện đã nghe thấy phía sau có tiếng cười khì. Chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy một luồng kinh lực mềm mại trên đầu đè xuống. Y cảm thấy như bị nghìn cân nặng đè xuống, hai mắt tối tăm, chỉ rú lên nửa tiếng, tâm mạch đã bị đứt hết mà chết tốt ngã lăn ra tại chỗ liền.

Hách Liên Yến Hâu ở trong bóng tối chạy ra chớp lấy xác của Vu Phục vứt vào một xô, rồi lại quay lại chỗ ngồi.

Một lát sau Triệu Tinh chạy vào thưa rằng:

- Khúc Tinh Bình đang lấy đá bày trận ở giữa Độc Long Cốc.

Hách Liên Yến Hâu cười ha hả và đưa mắt nhìn Kinh Phương và hỏi:

- Đây, lão phu đoán có sai không? Kinh Phương vuốt râu cười và đáp:

- Kinh mỗ xin chịu thua.

Hách Liên Yến Hâu lại hỏi tiếp:

- Cứ nhận thua như thế là xong hay sao? Kinh Phương trợn mắt lên đáp:

- Hách Liên sơn chủ lại định bắt Kinh mỗ thua cuộc hay sao? Lúc trước có nói rõ sự được thua đâu nên mỗ không chịu nhận sự được thua đó.

Hách Liên Yến Hâu cười ha hả lại thấy Triệu Tinh chạy vào, bỗng Hách Liên Yến Hâu thở dài một tiếng, tựa như uất ức lắm mà không sao bày tỏ cho ai hay được vậy. Kinh Phương mỉm cười hỏi:

- Có phải Sơn chủ lại nghĩ đến con gái cung đây không? Hách Liên Yến Hào rầu rĩ đáp:

- Mỗi đang mưu đồ để độc bá võ lâm, không may con gái cung lại mất tích khiến mỗ nản chí vô cùng. Người ta sống ở trên đời lâu lắm trăm năm là cùng nhưng chỉ trong nháy mắt là hết đời ngay. Đến khi nằm xuống dưới đất thử nghĩ anh hùng năm xưa có còn không? Cho nên lão phu mới chán nản. Ha! Khi lão phu nghe tin con gái mất tích liền xuống núi tìm kiếm, sau thuộc hạ Thân Phùng Xuân có sai người về bẩm báo khuyên lão phu đừng xuống núi mà trúng phải mưu kế của người khác, rồi đối phương sẽ bắt con gái của lão mà buộc lão vào tròng.

Kinh Phụng lại xen lời hỏi:

- Thế bây giờ Sơn chủ đã điều tra ra người nào bắt cóc lệnh ái chưa? Hách Liên Yến Hào trầm giọng đáp:

- Khỏi cần phải hỏi ai cũng biết đó là Khúc Tĩnh Bình ra tay rồi. Nghe nói y còn bắt cả con gái cung của Ô Phùng làm con tin nữa nên Ô Phùng mới nói giảo cho giặc.

Kinh Phụng lại tiếp:

- Trận đầu đêm nay chẳng lẽ Sơn chủ không sợ Tĩnh Bình đem sự sống chết của lệnh ái ra uy hiếp hay sao? Hách Liên Yến Hào cười nhạt đáp:

- Nơi đây cách Đại Lượng hàng nghìn dặm, đường xá xa xôi như vậy dù có đem con gái cung của lão ra uy hiếp cũng không làm gì được mà.

Triệu Tĩnh lại vội vàng vào thưa rằng:

- Thân Phùng Xuân lão sư đã tới.

Hách Liên Yến Hào hớn hờ vội đứng dậy lớn tiếng hỏi lại:

- Y đã tới đây à? Thân Phùng Xuân đã ở bên ngoài chạy vào cúi mình vái chào:

- Sơn chủ vẫn được mạnh giỏi? Thuộc hạ Thân Phùng Xuân tham kiến Sơn chủ.

Hách Liên Yến Hào đáp:

- Lão sư cứ ngồi xuống nói chuyện.

Ông ta đưa mắt ngắm nhìn Phùng Xuân chỉ thấy y gầy hơn trước nhiều và trông rất phong trần nhưng tinh thần lại trông rất sáng khoái, liền hỏi tiếp:

- Hiện giờ Lan nhi ở đâu?

- Hôm qua Lan cô nương đã được Lạc Dương thiếu hiệp cứu ra khỏi Đại Lượng rồi.

- Hiện giờ Lan nhi ở đâu? Lão muốn gặp nó lắm.

- Lan cô nương trúng phải thuốc độc Tiêu Hồn Tán của lão tặc, người rất yếu ớt như đã bị đau nặng vậy. Cũng may Lạc thiếu hiệp tinh thông y thuật đã giải được hết thuốc độc ở trong các yếu huyết cho Lan cô nương rồi. Bây giờ còn phải điều dưỡng nhưng cũng phải tốn một thời gian khá lâu mới lại sức, vì thế nên không thể tới đây để gặp Sơn chủ được. Tốt hơn hết là Sơn chủ bắt Khúc Tĩnh Bình đem thuốc về cho cô ta uống thì dư độc trong người cô ta mới tiêu tan hết được và như thế mới chóng lại sức được.

Hách Liên Yến Hào tỏ vẻ lo âu và hỏi tiếp:

- Cái tên Lạc Dương lão nghe nói đã lâu chẳng hay lai lịch của y như thế nào? Tất nhiên Phẩm Nhi biết rõ hết tình hình bên trong nhưng sợ mình không cẩn thận nhất thời tiết lộ hết sự bí mật thì sẽ hỏng hết kế lớn của Lạc Dương, cho nên chàng cứ làm thinh mà đứng nghe thôi.

Đông Bình vuốt râu vừa cười vừa xen lời nói:

- Lai lịch của Lạc thiếu hiệp Từ mỗ có hơi biết một chút. Lạc thiếu hiệp là môn hạ duy nhất của Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc mà năm xưa đã danh chấn võ lâm.

Âi Phụng Sóc giật mình kinh hãi lớn tiếng hỏi:

- Chính là y đấy à? Tạ đại hiệp y học rất tinh thông không kém gì Hoa Đà, Biển Thước năm xưa, như vậy y học của Lạc Dương tất phải tinh thông hơn người. Hà, đã lâu lão không gặp thắng nhỏ đó rồi.

Phùng Xuân móc túi lấy ra một lá thư đưa cho Hách Liên Yến Hào và nói tiếp:

- Thư này là thư Lan cô nương đích bút viết đấy.

Hách Liên Yến Hào liền rút lá thư ra, quả nhiên chính là bút tích của Tố Lan, trong lòng mừng rỡ, liền đọc đi đọc lại hai lượt, cảm động vô cùng ứa nước mắt ra, bèn lên giọng cười và nói:

- Con bé này bảo lão phu xé xác Tinh Bình ra làm muôn mảnh, bằng không thì nó không sao người con giận được. Lão chỉ có một mình nó thôi, lão không thể nào không nuông chiều nó được, phen này lão nhất định phải làm cho nó hài lòng mới nghe.

Đông Bình lại lên tiếng:

- Cha từ con hiểu, tình thiên luận này không gì hơn được.

Hách Liên Yến Hâu lại hỏi Phùng Xuân tiếp:

- Hiện giờ Quan lão đệ ở đâu? Phùng Xuân đáp:

- Hiện giờ đang ở cùng với Lạc thiếu hiệp trông nom Lan cô nương, khi lên đường y có nhờ thuộc hạ hỏi thăm sơn chủ. Ông ta nói từ khi Lan cô nương bị bắt, ông ta đi suốt ngày đêm đi khắp nơi dò la tin tức của Lan cô nương nên đã bỏ hết việc làm của mình, vì vậy không còn mặt mũi về gặp Sơn chủ nữa.

Hách Liên Yến Hâu thờ dài và nói:

- Y hà tất phải nghĩ vớ vẩn như thế.

Đột nhiên Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân hai người đứng phắt dậy, rồi Công Dương Xuân lên tiếng nói:

- Cứ ngồi đợi chờ mãi như thế này không phải là diệu sách, Sơn chủ hãy để cho anh em chúng tôi vào trong Độc Long Cốc xem sao.

Hách Liên Yến Hâu ngăn người ra nghỉ ngơi giây lát rồi gật đầu đáp:

- Thôi được, hai vị cứ đi đi nhưng phải hết lòng cẩn thận, lão phu sẽ dẫn người tiếp ứng sau.

Công Dương Xuân nói tiếp:

- Điều này khỏi cần.

Nói xong, y với Thúc Tôn Minh song song đi luôn.

Cao Thiên Đức cũng đứng dậy nói:

- Xin Sơn chủ cho phép tại hạ đi lược trận cho hai người.

Không đợi chờ Hách Liên Yến Hâu trả lời, y đã vội đuổi theo hai người kia nhưng Thúc Tôn Minh và Công Dương Xuân đã đi mất dạng rồi.

Lúc ấy mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Thiên Đức cảm khái vô cùng, y từ khi rời khỏi Văn Võ lăng rồi trải qua một ngày đêm suy nghĩ, rất hối hận mình đã cố chấp để đến nỗi hai anh em quyết liệt, nhờ em mình vì thế mà mệnh hệ nào thì mình còn mặt mũi nào gặp cha mẹ dưới âm ty nữa? Y cảm thấy nhân phẩm Lạc Dương rất khá, được một người em rể như thế thì còn gì bằng nữa mà ta lại phá tan cuộc nhân duyên mỹ mãn ấy? Thật là ta có lỗi vô cùng! Vì thế y lúc nào cũng bị lương tâm khiển trách tựa như mình đã làm một việc lầm lỗi rất lớn vậy.

Vừa rồi y ở trong điện nghe nói Lạc Dương yêu Tố Lan lòng đau như cắt, y cho nếu không phải tại mình cố chấp thì Phụng Anh đâu đến nỗi yêu Lạc Dương như thế? Y không biết rõ nội dung như thế nào chỉ cảm thấy mình ngồi ở trong điện không yên nên vừa nghe thấy Công Dương Xuân với Thúc Tôn Minh hai người đi Độc Long cốc y liền mượn cớ ra ngoài luôn.

Thiên Đức đuổi theo Công Dương Xuân với Thúc Tôn Minh, hai người ngẩng mặt lên nhìn trời xanh nghĩ đến việc trước đều cảm khái vô cùng, thờ dài một tiếng.

Đột nhiên sau một cỗ thụ có tiếng cười khê rất êm tai vọng ra rồi tiếp theo lại có một cái bóng người mảnh khảnh hiện ra. Thiên Đức ngăn người ra định thần nhìn kỹ mới hay đó là người em gái mình đang mỉm cười, đứng tựa cây bách và hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt mình. Y đang định lên tiếng kêu gọi thì Phụng Anh đã xua tay bảo y đừng nói, y vội chạy lại khê gọi:

- Phụng muội.

Phụng Anh khê đáp:

- Huynh với muội ra ngoài chùa nói chuyện đi.

Nói xong, nàng kéo tay Cao Thiên Đức nhảy qua bờ tường đi ra ngoài chùa tiến thẳng vào trong bụi rậm rồi ngừng chân lại. Thiên Đức khê hỏi:

- Trong chùa mai phục kín đáo như thiên la địa võng, tại sao Phụng muội lại có thể ra vào như chốn không người như vậy? Phụng Anh tùm tùm đáp:

- Điều ấy lát nữa đại sẽ biết rõ liền, tiểu muội đến đây thưa với đại ca hay là tiểu muội hiện giờ đã có nơi nương tựa rồi.

Thiên Đức nghe nói kinh ngạc vô cùng vội hỏi:

- Muội tể là ai? Sao muội lại không dẫn đệ ấy đến gặp huynh? Phụng Anh mặt đỏ bừng đáp:

- Chỉ sợ huynh không muốn gặp y thôi.

Thiên Đức giả bộ tức giận nói tiếp:

- Muội nói thế là nghĩa lý gì? Muội có trọng phụ huynh mừng còn chưa hết, có lý nào huynh lại giận dữ như thế! Y đoán chắc là Lạc Dương nên mới nói như thế. Phụng Anh liền nói tiếp:

- Có thật không? Lát nữa huynh muội gặp nhau nói với nhau chưa được nửa lời lại đánh nhau cho mà xem.

Thiên Đức vừa cười vừa nói tiếp:

- Phụng muội cứ yên tâm, khi nào huynh lại lỡ mồm như thế! Dù muội phụ có ra tay đánh huynh, nể mặt Phụng muội huynh cũng không ra tay trả đũa.

Phụng Anh nhìn Thiên Đức một cái rồi nói tiếp:

- Chỉ mong huynh đừng có việc làm không đi đôi với lời nói thôi. Thôi được, chúng ta đi, để muội giới thiệu trọng phụ của muội với huynh.

Hai người vừa ra khỏi rừng thông, Thiên Đức đã trông thấy một thiếu niên đang khoanh tay đứng hướng lưng về hướng mình, ngẩng đầu lên ngắm trăng. Phụng Anh nũng nịu gọi:

- Dương đại ca.

Thiếu niên nọ từ từ quay người lại thì chính là Lạc Dương. Thiên Đức trông thấy chàng liền kinh hãi đến ngẩn người ra và hỏi Phụng Anh rằng:

- Thế là nghĩa lý gì? Phụng Anh hờn giận đáp:

- Muội đã biết huynh nghĩ gì rồi. Cổ nhân cũng có tam thể tứ thiếp, tại sao người bây giờ lại không được như thế? Thiên Đức khi ấy mới tỉnh ngộ vội tiến lên chào Lạc Dương và nói:

- Xin thứ lỗi cho ngu huynh vì ngu huynh cô độc từ nhỏ, nên ít được hấp thụ nền gia giáo, vì thế mới có tính hay cộc chấp như thế. Trước kia, huynh có điều gì thất lễ với muội trọng, mong muội trọng thứ lỗi cho.

Lạc Dương vội đáp lễ và trả lời:

- Không dám, tiểu đệ cũng có lỗi với Cao huynh rất nhiều. Bây giờ chúng ta đã là người nhà với nhau cả, vậy xin đừng nhắc nhở đến chuyện trước kia nữa.

Nói xong, chàng ngừng lại giây lát lại nói tiếp:

- Tối hôm nay, trận đại chiến ở Độc Long Cốc Tinh Bình còn chưa đến ngày tận số đâu, thế nào y cũng tẩu thoát được nhưng tình anh của y đã tán loạn hết.

Thiên Đức ngạc nhiên hỏi:

- Sao muội trọng lại dám cả quyết Tinh Bình lại tẩu thoát được? Lạc Dương thở dài và trả lời:

- Nhưng ngày tận số của lão tặc cũng không xa đâu. Phải chờ võ lâm quần hùng tới vây đánh Đại Lương, tiểu đệ đến chậm một chút nhưng vừa rồi đệ đã do thám tình thế của Độc Long Cốc rồi, tuy Tinh Bình bày trận ở đó để đợi chờ nhưng có lẽ riêng y đã trốn về Đại Lương rồi cũng chưa chừng.

Thiên Đức nghe nói ngẩn người ra nhưng có vẻ không tin. Lạc Dương thấy sắc mặt của y liền hiểu biết ngay vội mỉm cười nói tiếp:

- Nếu Cao huynh không tin lời của tiểu đệ, chờ lát nữa vào trong cốc sẽ biết rõ sự thế ngay.

Thiên Đức đỡ lời:

- Được, chúng ta vào trong sơn cốc ngay đi.

-oOo-

Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân hai người rảo bước ra khỏi chùa, tiến thẳng vào trong Độc Long Cốc. Dưới ánh sáng trăng hai người thấy giữa sơn cốc những tảng đá xếp vòng quanh thành một lâu đài và bên trên như có sương mây bao phủ nhưng không có một bóng người nào cả.

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi Công Dương Xuân lên tiếng nói:

- Trận thức nhỏ nhỏ này làm gì nổi chúng ta, để ngu huynh nhảy xông vào trong trận thử xem.

Nói xong, y ngắm nhìn trận thức một hồi, tìm cửa sinh lối vào rồi liền xông vào ngay.

Chỉ nghe thấy trong trận có tiếng quát lớn rồi một người cao lớn lướt ra. Người đó là một đại hán trung niên vẻ mặt rất lạnh lùng, tay cầm một thanh đại đao trầm giọng hỏi:

- Xin báo tên họ cho tại hạ biết.

Công Dương Xuân cười ha hả đáp:

- Lão phu tên là...

Y chưa nói dứt đã múa đao xông lên tấn công tới tấp nhanh như điện chớp. Chỉ thấy ánh sáng đao thấp thoáng và đại hán nọ rú lên một tiếng thảm khốc, từ chỉ của y đã bị chặt đứt và từ đầu xuống tới cổ cũng bị chém làm đôi.

Công Dương Xuân giết xong người nọ liền xông thẳng vào trong trận, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, bỗng trong lòng kinh hãi vì y thấy cảnh sắc biến đổi hẳn, chỉ thấy trước mặt sương khói mù mịt thôi chứ y không thấy gì hết, cả vầng trăng trên trời cũng bị mây che lấp nốt. Y rung mình một cái quay đầu nhìn về phía sau, cảnh sắc cũng vẫn như vậy và không còn trông thấy đường lối mà mình vào khi nãy nữa nên y mới kinh hãi như thế.

Đang lúc ấy y bỗng nghe thấy hai tiếng cười nhạt vọng tới và thấy có ánh sáng đao chém tới liền.

Y không trông thấy bóng người đâu cả nhưng nhắm về phía có tiếng cười đó mà tấn công lại liên tiếp ba thế nhưng lưỡi đao của đối phương đã ở phía sau chém tới, khi chạm tới người y mới hay biết, muốn chống đỡ cũng không kịp. Y vội nhảy ra ngoài xa hai trượng để tránh né nhưng áo ở sau lưng đã bị rách rách hai đường liền. Y vừa lo âu vừa tức giận, chưa kịp quay người phía đằng trước chỗ cách mình hơn trượng lại có tiếng cười vọng tới và tiếng veo veo ở tứ phía đưa tới nữa. Y biết có tên nọ bắn tới nhưng không biết ở hướng nào bắn tới thôi, bất đắc dĩ y phải múa tít thanh đao để che kín lấy thân mình.

Ám khí bắn tới nhiều vô cùng và mãi mãi không ngớt, tuy võ công của y trác tuyệt nhưng dù sao cũng là thân người thôi tinh lực có hạn, nếu ám khí cứ bắn tới liên tiếp như vậy thì không một chết cũng bị tên bắn phải bỏ thân ngay. Công Dương Xuân tức giận vô cùng quát tháo như sấm động và chửi rủa luôn mồm.

Tuy bên trong Công Dương Xuân mắng chửi vang như sấm động, thế mà Thúc Tôn Minh đứng bên ngoài vẫn không nghe thấy gì cả. Thúc Tôn Minh thấy Công Dương Xuân chém chết một người rồi xông vào trong trận, mãi mãi không thấy trở ra và cũng không thấy trong trận có động tĩnh gì hết, y thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Chẳng lẽ Công Dương Xuân đã ngộ hiểm hoặc bị bắt rồi chăng?" Y càng nghĩ càng thấy có ý liền biến sắc mặt và từ từ đi về phía bên phải và đi vòng quanh trận một vòng.

Dù sao Thúc Tôn Minh cũng trầm tĩnh hơn người, y quay một vòng rồi tung mình nhảy lên trên cao, ở trên không lộn một vòng rồi mới tà tà hạ thân xuống dưới trận. Nhưng khi y vừa đứng xuống dưới mặt đất đã có một luồng sức mạnh như bài sơn đảo hải lần ất tới, ngực y như bị đánh mạnh vào, người bị bắn lên trên không, không khác gì một cái điều đứt dây văng bắn ra ngoài trận. Cũng may y có cương khí hộ thể bằng không đã bị thương nặng rồi.

Thúc Tôn Minh cảm thấy trước ngực đau nhức, tức giận đến râu tóc dựng ngược, y lại nghe thấy trong trận có tiếng nói rất âm trầm vọng ra và nói rằng:

- Bạn kia, đừng có thị sức khỏe ở trên không vào trận, vào như thế chỉ chóng chết mà thôi. Có gan cứ việc đi theo lối cửa trận mà vào. Người đồng bọn của ngươi đã đầu hàng kẻ địch rồi, y đang được ưu đãi đấy.

Tôn Minh càng nghe càng tức giận và kinh hãi, y chỉ muốn bắt được ngay kẻ đang nói kia mà xé xác cho hả dạ, nhưng không thấy bóng người đâu hết nên y chỉ tức giận suông thôi chứ không làm gì được.

Một lát sau y định thần, cố nén lửa giận, móc túi lấy ra một vật hình như cái ống tre ném vào trong trận.

Vật ấy bị một tiềm lực vô hình cản trở, rớt ngay xuống vách đá bên phía phải, ánh sáng lửa thấp thoáng một cái, đã có tiếng nổ kêu như sấm động, khói bốc lên nghi ngút, tường đá đã bị nung, đổ một tảng rộng hơn trượng. Thế là trận thức đó đã bị phá tan, bóng người bên trong vội vàng chạy ra.

Tôn Minh lo âu sự an nguy của Công Dương Xuân, múa đao xông vào chỗ khuyết khẩu đó. Thế công của y mạnh như thế sét đánh, chỉ thoáng một cái đã giết chết hai người và xông luôn vào trong trận.

Trong chùa thiên Long đột nhiên có ba cái pháo bông vọt lên làm tín hiệu, người ta chỉ thấy trên không có những bông sao bạc bay tứ tung và tiếng nổ kêu liên tiếp như một tràng pháo nổ. Tiếp theo đó xung quanh núi có những tiếng còi nổi lên tới tấp khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hồn.

Thủ hạ của phái Đại Lương xông ra khỏi khuyết khẩu nhưng không thấy chúng loạn xạ chút nào, cứ xếp hàng ba chạy thẳng về phía nam, chưa tới khe núi bên phía đó đã thấy trong khe có một mũi tên kêu bắn lên tiếp theo đó có mười mấy người nhảy ra. Người đi đầu là Hách Liên Yến Hài, mặt lạnh như tiền, trầm giọng quát bảo:

- Mời quý Sơn chủ Khúc Tĩnh Bình ra nói chuyện.

Thủ hạ của Đại Lương đều ngừng bước rồi ai nấy nhìn nhau mặt lộ vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên chúng không biết Khúc Tĩnh Bình đi đâu cả. Võ Di Hòa Linh Chân Quân ở trong bọn quần tà, tiến lên một bước chấp tay chào và hỏi:

- Các hạ có phải là Hách Liên Sơn chủ không? Hách Liên Yến Hân lạnh lùng đáp:

- Phải, các hạ đã dám ra mặt tất nhiên phải biết Tinh Bình đi đâu rồi.

Hỏa Linh Chân Quân thấy Hách Liên Yến Hân tự thị người nhiều nên y cười nhạt đáp:

- Tại hạ Hỏa Linh Chân Quân, tề Sơn chủ là thần long hóa thân, thấy đầu không thấy đuôi. Hách Liên Sơn chủ đón đánh giữa đường như thế này thật chẳng hùng chút nào. Sao Hách Liên Sơn chủ không đi Đại Lương công khai đấu một trận có phải là quang minh lỗi lạc không? Hách Liên Yến Hân oai phong lẫm lẫm quát lớn:

- Nói giáo cho giặc, quân tự cam tâm hèn mặt kia, dám táo gan ăn nói ngông cuồng với bản Sơn chủ như vậy, phải biết tối nay các ngươi đừng có hòng sống rời khỏi Độc Long Cốc này.

Hỏa Linh Chân Quân nghe nói cười nhạt nói tiếp:

- Chắc gì Sơn chủ đã làm gì nổi chúng tôi.

Hách Liên Yến Hân cả cười đáp:

- Nếu ngươi không tin hãy thử nhìn xem tứ phía.

Tiếng nói của ông ta kêu như sấm động khiến quần tà nghe nói như đầu váng óc.

Hỏa Linh Chân Quân thấy vậy rung mình kinh hãi đưa mắt nhìn chung quanh biến sắc mặt. Vì y thấy đông, tây, bắc ba mặt các cao thủ đứng đông nghịt, đang chăm chú nhìn bọn chúng. Y liền đánh tay ra hiệu một cái, hơn trăm cao thủ Đại Lương đều rút khí giới ra xông thẳng về hướng nam. Chúng đã ra tay tấn công, quần hùng ở đông, tây, bắc ba mặt liền vây lại tấn công như vũ bão.

Chỉ thấy đao quang, kiếm ảnh lăm lée mắt mọi người, kinh phong và tiếng động làm chấn động cả bốn phương.

Hách Liên Yến Hân cười ha hả giờ tay phải lên nhanh như chớp chớp luôn tay của Hỏa Linh Chân Quân. Ông ta ra tay nhanh như chớp và kỳ ảo tuyệt luân. Hỏa Linh Chân Quân cảm thấy không sao tránh về phía nào mới phải. Trong lòng cả kinh, y vội rút Ngũ Độc Tiêu Hồn Đạn ra ném luôn. Nhưng đã có một luồng gió mạnh thổi tới, khiến Tiêu Hồn Đạn của y tự va chạm nhau.

Ngờ đâu Hách Liên Yến Hân biết đối phương giờ ám khí ra liền giờ tay lên đẩy một luồng kinh phong ra dồn cho ám khí độc của đối phương tự va chạm vào nhau, còn tay phải của ông ta chớp luôn tay của Hỏa Linh Chân Quân và quát hỏi tiếp:

- Nếu ngươi không chịu nói Khúc Tinh Bình ở đâu thì đừng trách lão phu độc ác.

Hỏa Linh Chân Quân cảm thấy khí huyết đảo ngược, hai mắt nổ đom đóm, mồ hôi lạnh toát ra như mưa nhưng vẫn chịu nhịn, cười nhạt đáp:

- Tại hạ nói rồi, tề Sơn chủ trở về Đại Lương từ lâu Hách Liên đã tổn công điều động nhiều người như thế này mà vẫn bắt hụt, tin này đồn ra ngoài giang hồ, Sơn chủ sẽ bị giang hồ chê cười liền. Tại hạ sống cũng không sợ, chết cũng không sợ. Nếu tại hạ còn sống sót thì thế nào cũng trả được mối thù đêm nay.

Hách Liên Yến Hân cả cười nói tiếp:

- Lão không bao giờ trúng kế khích tướng của ngươi đâu, những kẻ nói giáo cho giặc như thế này, khi nào lão phu để cho sống sót! Hỏa Linh Chân Quân biết mình đã nói đại rồi, hoảng sợ đến mất hết cả hồn vía.

Hách Liên Yến Hân cười nhạt nói tiếp:

- Chính sách của lão phu trừ ác thì trừ cho sạch, sở dĩ lão phu làm thế là muốn làm phúc cho mấy nghìn mạng của võ lâm. Lão phu muốn ngươi trước khi chết nên sám hối những tội lỗi trước kia đi.

Nói xong, ông ta giờ tay trái điểm vào âm huyệt của Hỏa Linh Chân Quân. Hỏa Linh Chân Quân mặt biến sắc, từ từ té xuống, mềm ấp úng nói:

- Ngươi... ngươi... ác độc thật...

Hách Liên Yến Hân mỉm cười đỡ lời:

- Đây là lão theo lòng trời mà làm chứ có ác độc gì đâu.

Nói xong ông ta lại ra lệnh cho quần hùng diệt trừ hết quần tà của phái Đại Lương.

Khi mặt trời mọc, người ta thấy trong Độc Long Cốc xác chồng chất thành đống, máu chảy thành suối.

Phong cảnh ở nơi đó vẫn như cũ, chỉ khác là có những xác chết với máu tanh rải rác khắp nơi thôi.

Chương 49: Đường Cùng Mạt Lộ Quân Tà Vong Mạng

Sau trận đấu ở Độc Long Cốc chỉ có một mình Khúc Tinh Bình là thoát chết thôi, giang hồ đồn đại, một truyền mười, mười truyền trăm, thế là không bao lâu đã truyền khắp bảy tỉnh miền nam, sáu tỉnh miền bắc, chấn động cả thiên hạ, chỉ một cái tin kinh hãi này cũng làm chấn động cả núi Nga Mi.

Lúc ấy đang là mùa hè, các nơi nóng như lửa thiêu, riêng có núi Nga Mi là vẫn mát mẻ như thu, trên đỉnh núi vẫn còn phủ băng gió lạnh thổi tới, những người kém sức khỏe một chút là chịu không nổi rồi.

Trăng vừa mọc lên trên đỉnh đầu, bốn bề chỉ nghe thấy tiếng gió lộng, chim chóc trong bụi rậm đều ngủ yên hết, riêng có dưới Thiên Phật Đình bỗng xuất hiện mười mấy cái bóng đen, đi nhanh như bay tiến thẳng lên phía trên tựa như mười mấy con vượn leo núi vậy.

Trong điện của chùa Vạn Thọ đang tụ họp cao thủ của toàn núi, trước tượng phật Thiên Thủ Như Lai, người Chương môn của phái Nga Mi là Kim Đình thượng nhân đang ngồi làm chủ tọa buổi họp, phía bên phải y là Thế Vân thiền sư, râu đã bạc mặc toàn áo trắng cũng ngồi xếp bằng tròn xa xa trông tựa như một pho tượng vậy! Lão hòa thượng này tuy là sư thúc của Kim Đình thượng nhân, nhưng Kim Đình thượng nhân là người Chương môn nên trong khi họp hội đồng bao giờ ông ta cũng chỉ ngồi cạnh người Chương môn thôi, vì trong lúc hội nghị bao giờ cũng phải tôn trọng người Chương môn hơn hết.

Kim Đình thượng nhân mặt nghiêm nghị nói:

- Lối đồn đại của võ lâm bây giờ đã chứng tỏ là sự thật, sau trận đại bại ở Độc Long Cốc, phái Đại Lượng chỉ có một mình Khúc Tinh Bình là thoát chết thôi, bốn tọa đã sai người đi Đại Lượng nhưng đều không được tin gì đích xác cả, họ quan sát thấy trong phái Đại Lượng tiềm tàng sát khí rất nặng, không bao lâu chắc phái đó thế nào cũng sẽ hoành hành hơn trước để trả thù và gây hấn với võ lâm, theo sự xét đoán của lão tăng thì Khúc thí chủ sẽ còn tai nạn nữa! Tỷ Trúc đại sư lên tiếng nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Người Chương môn nói rất phải! Môn phái nên đứng ra ngoài để khỏi bị mang tiếng là a dua với bọn tà ác.

Kim Đình thượng nhân đưa mắt nhìn Tỷ Trúc đại sư tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Tỷ Trúc sư đệ nói sai rồi! Sư đệ đã quên câu tục ngữ "Môi hở răng lạnh" rồi hay sao? Mấy chục năm nay thế lực của chúng ta đã suy rụng dần, thiên hạ võ lâm không còn coi ta là một đại môn phái như trước nữa, nếu không nhân lúc này mà cứu vãn lại thanh thế thì còn đợi đến bao giờ nữa? Bổng Mạn Nhân sư thái cười nhạt xen lời nói:

- Nếu người Chương môn làm như thế chỉ sợ đẩy phái Nga Mi chúng ta xuống chỗ vạn kiếp bất phục, và lại liên tay với những tà ác như vậy là trái với chủ trương của các vị tổ tiên, thì lúc ấy chúng ta còn mặt mũi nào trông thấy các bài vị của các vị tổ sư? Tiểu muội dám chắc các vị sư tổ trên trời có linh thiêng thế nào cũng khiển trách chúng ta ngay chứ không sai! Kim Đình thượng nhân nghe nói sầm nét mặt lại quát lớn:

- Mạn Nhân sư muội luôn luôn xúc phạm lời của bốn nhân, đã bao nhiêu lần bốn tọa nể mặt chịu nhịn rồi, bây giờ muội lại dám nói nhục người Chương môn như thế, chẳng lẽ pháp hạnh của bốn nhân không phạt được sư muội hay sao? Mạn Nhân sư thái cũng mặt lạnh lùng trầm giọng đáp:

- Sư huynh là người có tội, làm gì còn mặt mũi mà dám giờ oai quyền của một người Chương môn ra nữa? Lời nói này của bà ta ám chỉ việc lần trước Kim Đình thượng nhân đánh mất lệnh phù! Kim Đình thượng nhân mặt đỏ bừng, hai mắt tia ra hai luồng sáng rất hung ác, cười nhạt nói tiếp:

- Mạn Nhân sư muội, không phải bốn tọa không nghĩ gì đến tình đồng môn đâu, nếu người cảm pháp luật mà hơi tí cứ nể nang mọi người thì làm sao trấn phục được mọi người? Nói xong, y đưa mắt nhìn tám hòa thượng áo đen tay cầm côn đồng đang đứng ở dưới góc điện chờ.

Tám hòa thượng ấy thấy người Chương môn đưa mắt ra hiệu vội tiến tới gần cung kính vái chào để đợi lệnh.

Các tay cao thủ của phái Nga Mi đều chăm chú nhìn vào mặt của Mạn Nhân sư thái, nên nửa số người xưa nay vẫn không ưa Kim Đình thượng nhân đã lộng hành tác quái, bây giờ họ lại thấy Kim Đình thượng nhân định dùng oai quyền đó hành hạ Mạn Nhân sư thái, nên người nào người nấy đều tỏ vẻ lo âu hộ cho bà ta, nhưng không một người nào dám đứng dậy ngỗ lời khuyên ngăn hết.

Mạn Nhân sư thái mặt vẫn lạnh lùng như thường, làm như không hề trông thấy tám hòa thượng áo đen kia vậy.

Kim Đình thượng nhân thấy vậy càng tức giận, quay mặt nhìn phía bên phải chấp tay chào Thế Vân thiền sư và nói:

- Xin lỗi sư thúc, đệ tử phải thi hành gia pháp đây! Thế Vân thiền sư đáp:

- Xưa nay lão không bao giờ can thiệp đến việc của sư diệt hết! Người Chương môn từ từ thò tay vào trong túi định lấy Lệnh phù Chương môn ra, bỗng bên ngoài có một đàn khỉ vượn hấp tấp chạy vào trong điện, có con còn leo lên trên đỉnh, có con leo lên trên xà, có con ngồi cả lên tượng phật, hàng nghìn con chạy vào cứ kêu chít chít làm loạn xạ cả đại điện.

Các người của phái Nga Mi thấy vậy đều kinh hãi vô cùng, không biết xử trí thế nào cho phải, vì không một ai dám ra tay đánh chết một con nào cả.

Và những con khi vượn ấy càng ngày càng nhiều, đông kín cả ngôi điện ấy.

Kim Đỉnh thượng nhân đoán chắc thế nào cũng có chuyện xảy ra, nhưng không hiểu nguyên nhân đích xác, y không biết tiếng nói của loài khi vượn nên cứ ngồi ngẩn người ra mà nhìn thôi.

Quả thật việc này từ xưa tới nay chưa hề có như thế bao giờ.

Những hòa thượng phụ trách canh gác trong điện hoảng sợ vô cùng, vội bắt những con thú đó vứt ra ngoài điện, nhưng vứt con này thì con khác lại chạy vào, như vậy làm sao mà vứt chúng cho hết được.

Trong đám khi vượn bỗng có một con cao không đầy nửa thước, lông nó xanh biếc, đi lướt tới phía sau Kim Đỉnh thượng nhân và chi thoảng cái nó lại chạy trở về trong đám khi kia ngay.

Lũ khi vượn tỏ vẻ kinh hãi kêu lên khệch khệch một hồi rồi lại rủ nhau chạy đi.

Chỉ trong nháy mắt, chúng đã chạy hết sạch không còn sót lại một con nào nữa.

Kim Đỉnh thượng nhân vội sai người ra bên ngoài điều tra xem, nhưng khi người đó về thưa rằng, không hiểu gì hết! Nên y tưởng chuyện này chắc chỉ là một sự ngẫu nhiên thôi, vì thế y cũng không quan tâm đến nữa.

Khổ Tu trưởng lão đột nhiên lên tiếng nói:

- Không hiểu Chương môn có đại sự gì mà triệu tập tất cả đệ tử tới đây họp hội đồng như thế? Kim Đỉnh thượng nhân sao lại không biết thâm ý của Khổ Tu trưởng lão nên y trầm giọng đáp:

- Sư đệ hãy đừng nóng vội, chờ lát nữa bốn tọa sẽ tuyên bố, bây giờ hãy chờ bốn tọa chấp pháp đã! Khổ Tu trưởng lão nghe nói càng thêm lo âu thêm, bụng bảo dạ rằng: "Ta đại đột thật, vô tình lại nhắc nhở cho y nhớ đến sự lộng hành quyền pháp." Kim Đỉnh thượng nhân vừa thò tay vào túi mặt liền biến sắc, không sao rút được bàn tay ấy ra được nữa.

Thế Vân thiền sư thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sư diệt làm sao thế? Kim Đỉnh thượng nhân mặt mày biến sắc luôn, không sao nói lên tiếng được! Và chiếc tay phải của y vẫn cứ thọc trong túi áo.

Đa số cao thủ của phái Nga Mi thấy vậy ai nấy đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi, nhưng lòng người khác nhau, nửa lo âu, nửa mừng rỡ nên ai nấy cứ ngồi yên như tượng gỗ hết.

Nếu không tuyên bố rõ, lệnh phù lại mất trộm lần nữa cho mọi người hay thì mọi người vẫn cứ trở mắt lên nhìn người Chương môn như thường.

Kim Đỉnh thượng nhân lần trước để lệnh phù mất trộm, suýt tí nữa mất hết tôn nghiêm của một người Chương môn và cũng không còn sĩ diện nào trông thấy các sư huynh đệ nữa, sau vụ đó, lúc nào y cũng đem lệnh phù bên người, không có lúc nào dám rời ra một tấc một gang nào cả và giờ phút nào cũng lo sợ mất mát lần nữa, nhưng ngờ đâu việc đời lại oái oăm thế, càng lo sợ bao nhiêu thì lại càng bị mất tức thì.

Lúc này Kim Đỉnh thượng nhân lòng bối rối như tơ vò, máu ở trong trái tim hình như đã đóng băng lại.

Lúc này y mới nghi ngờ lũ khi vượn vừa rồi rất khả nghi, nhưng khi nào mà lại đến gần được người của Kim Đỉnh thượng nhân? Trong đại điện lúc này yên lặng như tờ, nếu có một cái kim rơi xuống dưới đất ai cũng có thể nghe thấy.

Mạn Nhân sư thái đột nhiên đứng dậy nói:

- Nếu không có việc gì, xin thứ lỗi cho muội cáo lui đây! Kim Đỉnh thượng nhân quát lớn:

- Hãy khoan đã! Y chưa kịp nói thêm thì ngoài điện đã có một người chạy vào cười nhạt nói: •

- Tên Kim Đỉnh kia, người bị ma chương không sao thay đổi được lòng dạ như vậy thì còn mặt mũi nào làm Chương môn của phái Nga Mi nữa? Mọi người nghe người ấy nói xong đều chăm chú nhìn vào mặt người đó, mới hay là một thiếu niên tuổi trạc hăm bốn hăm lăm đang lớn bước đi vào trong điện.

Thiếu niên ấy mặc áo dài xanh, hai mắt sáng quắc, vẻ mặt ung dung, trông rất anh tuấn.

Mạn Nhân sư thái vừa trông thấy thiếu niên ấy đã hớn hờ mừng thầm, bụng bảo dạ rằng: "Quả nhiên y vẫn chưa chết." Thiếu niên này chính là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc, tiếng tăm lừng lẫy bốn bể, danh chấn vô lâm.

Từ trước tới nay, Thế Vân thiền sư với Kim Đỉnh thượng nhân chưa hề trông thấy mặt thật của Văn Nhạc bao giờ, cho nên không ai biết tuổi thật của chàng là bao nhiêu, nhưng trong chỗ nhiều cao thủ canh gác hết sức nghiêm ngặt, tất cả tinh anh của phái Nga Mi đều có mặt tại đây mà chàng lên Thiên Phật Đỉnh này y như vào chốn không người, và không có một vẻ gì sợ hãi hiện lên nét mặt cả, như vậy đủ biết rằng chàng can đảm và tài ba như thế nào?

Mấy năm trước ở trên Thiên Phật Đình, Kim Đỉnh thượng nhân bị Dư Vân (hóa danh của Tạ Vân Nhạc) đánh bại, nhục nhã biết bao! Đến giờ người Chương môn của phái Nga Mi vẫn chưa quên được mối nhục đó.

Bây giờ trước mặt đông đúc các người như vậy, Kim Đỉnh thượng nhân ngồi chờ ra như tượng gỗ và cũng như con chuột bị vồ hụt, bây giờ lại trông thấy con mèo năm xưa xuất hiện! Thế Vân thiền sư bỗng đứng dậy trầm giọng hỏi:

- Thí chủ xông vào cấm địa của bản tăng định làm gì thế? Tạ Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Không việc gì thì mỗi không bao giờ lên trên điện Tam Bảo này, mà đã lên tới đây, tất nhiên tại hạ phải có việc, nhưng nơi đây là danh sơn phong cảnh, tha hồ để cho người ta lui tới mà thường ngoạn cảnh sắc thiên nhiên, tại sao thiền sư lại bảo nơi này là cấm địa như vậy? Nếu thiền sư tự cho chốn này là đất cấm, tại hạ thiết tưởng vương pháp không dung thứ cho thiền sư làm như thế đâu! Thế Vân thiền sư trầm giọng nói tiếp:

- Thế ra thí chủ là tay sai của quan phủ đây? Y vừa nói vừa tròn tròn đôi mắt lên nhìn đôi phương trông rất rùng rợn.

Tạ Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Thiền sư muốn bảo tại hạ là tay sai của quan phủ cũng được và muốn bảo là không cũng không sao, nhưng dù sao, tại hạ còn hơn được thiền sư một mức là vì thiền sư thân cửa Phật, mà tâm địa còn tàn ác hơn bọn tà ma đạo tặc! Thế Vân thiền sư hồ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng bừng quát lớn:

- Thí chủ ngông cuồng vô lễ quá nổi, lão tăng là người đi tu bao giờ cũng giữ lòng từ bi lên trên hết nên xá tội cho thí chủ, nhưng nếu thí chủ còn không biết điều, cứ ngông cuồng và vô lễ như thế thì lão tăng không thể nào dung thứ được nữa đâu! Vân Nhạc sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Thiền sư dám đem thân mình ra thí pháp hay sao? Thiền Vân thiền sư tức giận đến mắt tròn tròn, mồm há hốc nhưng lại không dám ra tay tấn công vội, vì vậy sắc mặt của y lúc trắng lúc xanh trông rất khó coi.

Tam Tài Cát Chủ đột nhiên bước ra lớn tiếng quát hỏi:

- Xin ngài cho biết tên họ và lai lịch? Vân Nhạc đưa mắt nhìn Tam Tài cát chủ một cái rồi đáp:

- Nếu hòa thượng không phải là người Chương môn thì không xứng nói chuyện với ta! Tam Tài Cát Chủ trông thấy đôi mắt của Vân Nhạc liền rùng mình một cái chỉ cảm thấy đôi ngươi của chàng sắc bén như kiếm, lại thấy chàng nói như thế, y hồ thẹn đến đỏ bừng mặt và cũng tức giận không tả nữa.

Kim Đỉnh thượng nhân đến giờ mới giữ được thăng bằng lên tiếng hỏi:

- Lão tăng là Chương môn đây! Thí chủ tới đây có việc gì chỉ giáo thế? Vân Nhạc tỏ vẻ khinh thị lườm y một cái rồi hỏi lại:

- Hòa thượng có phải là Chương môn của phái Nga Mi không đó, tại hạ không tin! Có gì làm bằng chứng hay không? Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói toát mồ hôi lạnh ra càng tức giận thêm và lớn tiếng nói:

- Ngã phạt từ bi, xin thứ lỗi cho đệ tử phải khai sát giới đây! Trong đám đông của phái Nga Mi bỗng có Hoa Kỳ và Thâm Thọ hai người nhảy ra múa kiếm đâm Vân Nhạc luôn. Kiếm thế của chúng độc ác khôn tả và nhanh như điện chớp.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng và cứ đứng yên không cử động, chỉ giờ tả chưởng lên khẽ phát một cái, mọi người đã thấy Thâm Thọ và Hoa Kỳ cùng rú lên một tiếng rất thảm khốc, người bị bắn lùi về phía sau té lăn ra đất và tay Vân Nhạc đã cầm kiếm của chúng rồi! Thế võ tay không cướp vũ khí của Vân Nhạc nhanh như điện chớp, ngay cả Thế Vân thiền sư có võ nghệ siêu tuyệt đến mức như vậy mà cũng không trông thấy rõ chàng ra tay như thế nào? Vân Nhạc móc túi ra lấy lệnh phù của Nga Mi ra sắc mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Danh dự của phái Nga Mi không thể nào để cho một tên vô tri này làm hủy mất, tại hạ tạm mượn lệnh phù này để thay mặt Nga Mi thanh trừng và quét sạch cửa ngõ, trong đây có rất nhiều vị trong sạch, vậy xin mời những người đó rút lui ra khỏi Thiên Phật Đình trước.

Mạn Nhân sư thái lên đứng dậy vái chào và nói:

- Bần ni xin cáo lui trước! Nói xong, bà ta ra khỏi chùa Vạn Thọ ngay! Tiếp theo đó Khổ Tu trưởng lão, Bạch Tượng đại sư, các người cũng lần lượt đi luôn.

Chỉ trong chốc lát đã giải tán non nửa số người trong đại điện.

Kim Đỉnh Thượng Nhân nổi giận như điên khùng quát hỏi tiếp:

- Thí chủ là ai? Vân Nhạc tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ là Tạ Vân Nhạc, năm xưa hòa thượng nói với tỳ sư thúc rồi, việc năm xưa khó mà phân biệt thị phi lắm. Tiên phụ đã có người nói dối, sao không tới đây? Thù cha không đội trời chung, người sẽ chết cũng không oán hận, ngày hôm nay tại hạ đã tới đây rồi, trước muốn kiến thức xem mấy năm nay người học của Thế Vân thiền sư những tuyệt kỹ gì, hơn nữa là đến để trả thù cho cha, vậy người còn điều gì để nói nữa không? Nghe chàng nói xong, Thế Vân thiền sư mới nghĩ đến chuyện xưa liền lớn tiếng cả cười và nói:

- Thế ra người là sư đệ của Dư Vân đây! Năm xưa lão tăng vì lòng từ bi mà không muốn giết chóc bừa bãi nên mới để cho Dư Vân được sống sót rồi khỏi Thiên Phật Đình...

Không đợi chờ lão hòa thượng nói xong, Vân Nhạc đã đỡ lời:

- Hôm nay tại hạ cũng đặc biệt tha chết cho ngươi để đền bù lại mối ân tình năm xưa! Thế Vân thiền sư đã nổi khùng quên cả lương tri và như bị ma ám vậy, cười như điên như khùng một hồi rồi mới nói tiếp:

- Kê nào tự tiện xông vào Thiên Phật Đình này thế nào cũng bị xử tử, ngươi đã táo gan xông lên đây, lại còn nói láo như vậy, cổ nhân có nói "Song quyền sao địch nổi bốn tay?" Biết điều thì ngươi mau thúc thủ chịu trói và hiến cái thẻ tín phù của người Chương môn ra đi! Vân Nhạc cười nhạt hỏi lại:

- Có phải lão hòa thượng thị đông người là mạnh phải không? Nhưng người của ngươi ta chỉ tưởng tượng chúng là gà sành chó giấy, không chịu nổi một cái đánh của ta, không tin thì cứ ra ngoài xem sẽ rõ liền! Nói xong, chỉ thấy người chàng thấp thoáng đã ra được bên ngoài ngay.

Kim Đình thượng nhân thở dài một tiếng và nói:

- Thừa sư thúc, kẻ hiền không dám tới, kẻ đã tới không phải là người hiền, quả thật đệ tử không có cách gì thắng nổi y.

Thế Vân thiền sư tức giận vô cùng liền quát bảo:

- Lão tăng đã truyền hết tuyệt học cho ngươi rồi, lúc này chính là lúc ngươi đem ra sử dụng để làm rạng rỡ cho bốn môn, muốn chiếm bá nghiệp của võ lâm thật dễ như trở bàn tay, dù Khúc Tĩnh Bình cũng không địch nổi ngươi, huống hồ Tạ Vân Nhạc, mấy năm nay ngươi bế quan nghiên cứu khắc khổ như vậy cũng chỉ muốn đối phó y thôi, chẳng lẽ bây giờ cái gai trong mắt đã đâm đầu vào lưới rồi mà ngươi lại hoảng sợ hay sao? Kim Đình thượng nhân thở dài một tiếng rồi dẫn các bộ hạ đi ra ngoài điện, thấy bên ngoài trên bãi cỏ đứng đầy các nhân vật tên tuổi trong võ lâm, y càng giật mình kinh hãi thêm. Y thấy trong đó có Cửu Chi Thần Long Thương Tỷ, Trưởng lão của Cái Bang, Cần Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên, Nhất Nguyên Cư Sĩ Hồ Cương, Đồ Long Cư Sĩ Tướng Thái Hư và một số đông cao thủ không biết tên tuổi nữa.

Kim Đình thượng nhân biết trận đấu này không phải là trận đấu thường liền giơ tay lên phát một cái, các cao thủ của phái Nga Mi vội chạy ra. Trận đấu biến thành hỗn chiến.

Nhất Nguyên Cư Sĩ Hồ Cương, Đồ Long Cư Sĩ Tướng Thái Hư và Cửu Chi Thần Long Thương Tỷ ba người cùng nhảy tới trước mặt Thế Vân thiền sư và múa chưởng tấn công luôn.

Vân Nhạc nhìn Kim Đình thượng nhân cười nhạt hỏi:

- Năm xưa cái chết của tiên phụ chính ngươi là hung thủ, thù cha không đội trời chung, chẳng hay trước khi chết ngươi muốn trời trừng điều gì cứ việc nói đi.

Kim Đình thượng nhân cười khinh đáp:

- Ngươi không xứng lấy được tính mạng của lão tăng.

Nói xong, y giơ song chưởng ra tấn công luôn. Bóng chưởng của y che lấp cả một góc điện, cương khí mạnh khôn tả, chiêu thức lại kỳ ảo vô cùng, khiến đối phương không sao biết trước sẽ bị tấn công vào nơi nào hết. Vân Nhạc thấy vậy bụng bảo dạ rằng: "Thế Vân thiền sư quả thật là một người kỳ tài, y đã truyền thụ hết cho tên gặc sói đầu Kim Đình này, nếu bây giờ không giết được y thì y sẽ liên tay với Khúc Tĩnh Bình thì tai kiếp của võ lâm không biết chừng nào mới dứt." Nghĩ đoạn chàng liền giơ luôn thể Xuyên Vân Cầm Long (Xuyên qua mây bắt rồng), xuyên qua cương khí rất lợi hại của Kim Đình, mà nhắm yếu huyệt ở cánh tay phải của y.

Tuy mấy năm nay Vân Nhạc đã chán nản cuộc đời, nhưng không một ngày nào chàng xao lãng việc luyện tập võ công nên võ công của chàng đã luyện tới mức thuần hóa, không có để lại sơ hở nào để đối phương có thể phản công được.

Kim Đình thượng nhân cảm thấy chỉ phong của đối phương sắc bén như dao cắt, huyết mạch ở cổ tay mình tê tái liền hoảng sợ vội quay người thay thế khác để tấn công.

Cao thủ đấu với nhau chỉ sai một ly đi một dặm, chỉ chênh nhau có một sợi tóc thôi cũng đủ để cho đối phương giết chết mình. Tuy Kim Đình thượng nhân biến thể rất nhanh, nhưng Vân Nhạc còn nhanh hơn y, chàng thắng được một thể như bóng theo hình, ngón tay nhanh như điện chớp điểm vào trọng huyết của đối phương luôn.

Võ công của Vân Nhạc sử dụng là pho Hiến Viên Thập Bát Giải một môn tuyệt học của võ lâm, kỳ diệu khôn lường và nhanh như điện chớp.

Kim Đình thượng nhân chỉ có cách chống đỡ thôi chứ không sao gỡ nổi tuyệt học của mình ra phản công lại được.

Kim Đình thượng nhân giờ thân pháp huyền ảo ra nhưng thân pháp của y còn kém Thất Tinh Huyền Bộ của Vân Nhạc nên y không sao tránh né nổi, chỉ thất thế có một thể mà không sao gỡ lại được nữa. Kim Đình thượng nhân hoảng sợ vô cùng, vì y là một người Chương môn mà võ công đã tu luyện mấy chục năm rồi, gừng càng già càng cay, nên dù có bị thất thế, chỉ có chống đỡ một cách khéo léo, không bị võ công tuyệt học của Vân Nhạc làm cho cuống quýt, nhưng dù sao y cũng chống đỡ một lúc thôi, rút cục vẫn bị đại bại.

Còn Thế Vân thiền sư đấu với Hồ Cương, Thái Hư và Thương Tỷ ba người. Hồ, Tướng, Thương đều là những tay cao thủ thượng thặng trong võ lâm, võ công lại tinh kỳ tuyệt luân, phối hợp với nhau rất chặt chẽ, nên dù thiền sư là kỳ tài của phái Nga Mi thật, nhưng nhất thời đôi bên chỉ đấu ngang tay với nhau thôi.

Trận đấu thật là khốc liệt, sau mấy tiếng kêu thảm khốc, môn hạ Nga Mi đã có mấy người bị thương nặng té lăn ra đất.

Đang lúc gió bắc thổi ào ào, những mảnh tuyết bay đầy trời mà trận đấu ở trên Thiên Phật Đình càng ngày càng kịch liệt máu cũng đổ nhiều hơn trước. Thế Vân thiền sư bỗng trông thấy Kim Đình thượng nhân bị Vân Nhạc dồn vào một góc, y cả kinh, nhân lúc Thái Hư với Thương Tỷ tấn công tới, y không thèm chống đỡ, mà chỉ nhằm Hồ Cương đẩy luôn hai chưởng, nên Hồ Cương đành phải lui về phía sau ba bước, nhưng chưởng Thái Hư với Thương Tỷ vẫn nhằm sau lưng thiền sư tấn công tới mạnh như vũ bão.

Nếu để cho chưởng lực của hai người đánh trúng vào lưng Thế Vân thiền sư dù có Thiên Công bảo vệ lấy thân thể cũng bị hại chứ không sai, bốn chưởng của hai người chỉ cách lưng thiền sư năm tấc là trúng, thì thiền sư tung mình nhảy lên đâm bổ về phía sau lưng Vân Nhạc tấn công xuống.

Nhờ có thể công đó, y mới giải nguy được cho Kim Đình thượng nhân, lúc đó Vân Nhạc đã chop được tay đối thủ rồi nhưng chàng cần cứu mình hơn là giết địch, nên chàng vội nhảy sang bên tránh né.

Đang lúc ấy, Thiền sư nhảy tới cạnh Kim Đình thượng nhân khẽ dặn bảo rằng:

- Người thức thời mới là tuấn kiệt, ta với sư diệt nên chạy đến Đại Lượng, rồi sẽ trả mối thù này sau cũng không muộn.

Y chưa nói dứt lời thì Thái Hư, Thương Tỷ, Hồ Cương và Vân Nhạc đã nhảy tới.

Thế Vân và Kim Đình vội tung mình nhảy xuống khỏi Thiên Phật Đình tức thì.

Thương Tỷ thấy vậy vội nói:

- Để cho hỏ về rừng thế nào cũng xảy ra họa lớn.

Vân Nhạc đáp:

- Đại ca cứ an tâm, chúng không thể thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu.

Hồ Cương xen lời nói:

- Thương lão sư nói rất phải, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Nói xong, y liền đuổi theo ngay, Thương Tỷ và Thái Hư cũng đuổi theo luôn. Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát rồi chạy lại chỗ Lôi Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên đang kịch chiến với Tam Tài Cát Chủ, trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả.

Tam Tài Cát Chủ là cao thủ số một số hai của phái Nga Mi, thể thức của y kỳ diệu khôn lường nên Lôi Tiểu Thiên chống đỡ rất vất vả. Vân Nhạc vừa tới là thay đổi ngay.

Chàng dùng thế Thôi Tinh Điểm Đầu (sao thôi cầm bút điểm vào sao bắc đầu) nhanh như điện chớp tấn công luôn vào người Tam Tài Cát Chủ.

Tam Tài Cát Chủ thấy Vân Nhạc nhảy tới gần, y đã vội chạy ra mép sườn núi phi thân xuống vực sâu muôn trượng, mồm thì rú một tiếng thật dài.

Số người của phái Nga Mi nhiều hơn số người của Vân Nhạc đem tới, nhưng chúng thấy trước sau Thế Vân thiền sư cùng các người bỏ chạy, nên chúng không còn tâm trí nào đâu tiếp. Lúc ấy chúng lại nghe thấy tiếng rú của Tam Tài Cát Chủ nên tên nào tên ấy vội nhảy theo Tam Tài Cát Chủ.

Vân Nhạc tới gần mép núi nhìn xuống bên dưới, thấy sâu không thấy đáy cũng ngăn người ra.

Lôi Tiểu Thiên chạy theo tới, thấy vậy liền nói:

- Vực thẳm sâu muôn trượng thế này, dù chúng có võ công cao siêu đến đâu cũng tan xương nát thịt. Nhưng lão mỗ đoán chắc bên dưới thế nào cũng có xếp đặt gì, để khi rớt xuống không chết, bằng không con kiến còn ham sống, huống chi là người, chớ khi nào bọn tiểu tốt Nga Mi lại coi thường cái chết như thế được! Vân Nhạc nghe thấy Tiểu Thiên nói vậy rất có lý, chàng liền gật đầu nói:

- Nhị ca nói rất phải, chúng ta hãy cứu chữa cho những người bị thương trước đã, rồi hãy xuống xem xét sau.

Sau trận hỗn chiến đó, bên cạnh Vân Nhạc cũng có mấy người bị thương, chàng liền ban cho mỗi người một viên Vạn Xuân đơn, rồi dẫn mọi người xuống Thiên Phật Đình.

Hãy nói Thế Vân thiền sư với Kim Đình thượng nhân chạy xuống Thiên Phật Đình không dám đi đường chính chỉ chọn những khe núi và vách núi lõm chòm mà đi thôi. Trong khi đi đường Kim Đình thượng nhân nói:

- Sư thúc, chúng ta thua trận này không cam tâm chút nào.

Thế Vân thiền sư cười nhạt đáp:

- Sư thúc có muốn thế đâu, nhưng nếu chúng ta không nhìn được việc nhỏ thì làm sao được việc lớn, sư thúc ở trong Thần Nam Cốc đã bố trí trận Thái Ất Mê Cung rồi, chúng ta đuổi theo chỉ đâm đầu vào lưới thôi.

Kim Đình thượng nhân kinh ngạc nói tiếp:

- Sư thúc hành sự quả là thần quỷ khôn lường, đệ tử không sao biết được, nhưng bây giờ chỉ còn sư thúc và sư đệ, hai người thì làm sao mà hoàn thành được đại sự.

Thế Vân đáp:

- Mục đích của chúng ta chỉ cần bắt được ta với sư đệ, còn các người khác chúng ta không coi ra gì hết, hai chú cháu ta đi rồi, còn các người khác thì chắc vào trong Thần Nam Cốc ngay.

Kim Đình thượng nhân biết Thế Vân thiên sư đoán việc không sai chút nào, y liền không nói năng gì nữa, liền cầm đầu chạy như bay.

Hai chú cháu đang chạy bỗng đằng xa có tiếng cười nhạt nói:

- Chúng ta đợi hai vị lâu rồi, có mau thúc thủ chịu trời không? Nhưng hai người chỉ nghe thầy tiếng nói, chứ không thấy bóng người nào cả, kinh ngạc vô cùng, Thế Vân liền trầm giọng hỏi:

- Sao thí chủ không hiện thân ra tương kiến thế.

Tiếp theo đó có tiếng cười nhạt nói tiếp:

- Tại hạ ở trước mặt hai vị đây, nếu hai vị không trông thấy thì lạ thật.

Tiếng cười bỗng gần, bỗng xa, bỗng có bỗng không, không sao biết được người đó ở đâu cả.

Thế Vân thiên sư khẽ bảo Kim Đình thượng nhân rằng:

- Chúng ta cứ vừa múa chưởng vừa xông qua ải.

Nói xong, hai người bốn chưởng cùng đẩy mạnh về phía trước, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu ồm ồm thật lớn, cát bụi và đá bay mù mịt, rồi cả hai cùng xông thẳng về phía trước.

Nhưng chúng mới xông tới được bảy tám trượng thì đã thấy hai đầu vai nhức như là bị rắn độc cắn vậy.

Một người là võ lâm kỳ túc, một người là Chưởng môn của phái Nga Mi đã có thiên công hộ thể, đao kiếm chém không lọt, vật gì có thể làm cho chúng bị thương và thấy đau nhức như thế ắt không phải vật thường nên hai chú cháu hoảng sợ đến mất hết hồn vía không dám ngừng chân một bước nào.

Đằng xa lại có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng tới:

- Đây là hai người tự mang khổ vào thân đấy nhé.

Hai chú cháu Thế Vân vừa xấu hổ vừa tức giận, chạy thẳng về phía trước mấy chục trượng mới ngừng lại lắng nghe, thấy hình như không có người đuổi theo, mới yên tâm, rồi cả hai hành công bế huyệt ở chỗ gần vết thương trên hai đầu vai.

Kim Đình thượng nhân khẽ hỏi:

- Sư thúc, từ đây đi Thần Nam Cốc còn có người đánh lén nữa không, liệu chúng ta đi đường khác thì hơn? Thế Vân thiên sư chưa kịp trả lời, thì trên không có tiếng cười nhạt và nói:

- Các người đã đi vào thiên la địa võng rồi còn hòng mà thoát thân làm gì nữa.

Tiếp theo đó, cả hai đều nghe thấy có tiếng khí giới khua động trong gió chém tới, cả hai vội cúi đầu tránh né và giờ chưởng lên chống đỡ nhưng đao kiếm đã ở bên cạnh người chúng lướt qua, áo của Kim Đình thượng nhân đã bị đâm chém rách tả tơi.

Kim Đình thượng nhân tức giận khôn tả, liền giơ tay ra chụp về phía khí giới vừa rút lui đó. Đột nhiên có tiếng cười ha hả và mắt y chỉ thấy ánh sáng kiếm xẹt một cái, y đã thấy dưới cổ lạnh buốt, bộ râu bạc phơ đã bị cắt đứt đến hết, nếu y không ngẩng mặt về phía sau thì cổ y đã bị cắt đứt rồi.

Người núp trong bóng tối định tâm trên gheo không tấn công nữa, Kim Đình thượng nhân đã tức giận đến mặt xanh mặt đỏ rồi.

Thế Vân thiên sư vội nói:

- Định trong bóng tối, ta không biết đâu mà chống đỡ và tránh né và chúng đều là cao thủ võ lâm cả, thôi chúng ta mau tiến thẳng về phía Thần Nam Cốc đi.

Kim Đình thượng nhân đành nén lửa giận, theo sư thúc đi, giữa đường còn bị người đùa giỡn như vậy hai ba lần nữa, hai chú cháu đều là cao thủ tuyệt

mức, mà không sao trông thấy hình bóng đối phương và cũng không biết kẻ địch ẩn nấp ở đâu cả nên cả hai nản chí vô cùng.

-oOo-

Thần Nam Cốc là một chỗ rất bí ẩn, bốn mặt đều là vách núi cao chót vót cây cối um tùm, chỉ có ba đường mòn có thể đi được vào trong cốc thôi. Nhưng trong đó những tảng đá quái dị mọc lờm chờm như rừng cây đa vậy và những cây nam (trầm) to lớn cao chọc trời, cây nhỏ nhất cũng phải hai người ôm mới lọt.

Trên con đường mòn gần Thần Nam Cốc người ta thấy Thế Vân thiền sư với Kim Đỉnh thượng nhân hai người hót ha hót hải chạy tới. Bỗng có tiếng ca bên trong vọng ra, tiếng ca ấy tuy không lớn lắm, nhưng khi lọt vào tai hai người đều cảm thấy đỉnh tai nhức óc. Hai chú cháu Thế Vân biết đó là giọng ca của một cao thủ võ lâm, liền ngừng chân lại, từ từ bước về phía trước, đi một bước nhìn trước nhìn sau một cái, cả hai đều hoảng sợ không tả.

Nhất là Thế Vân thiền sư kinh hãi thầm bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ tên tiểu bối Vân Nhạc đã biết rõ hết sự xếp đặt của ta trong Thần Nam Cốc này mà y đã sai người đứng chặn ở góc cốc khẫu chăng?" Nghĩ đoạn, y đi thêm được một quãng đường nữa đã thấy một ông già đầu sói mặc quần áo đen, gầy như một que trúc, đang ngồi trên tảng đá lớn nhìn trời, hình như không biết hai người tới vậy? Nhưng chú cháu chúng đi tới gần, thì đột nhiên ông cười ha hả, nhảy xuống đất nhìn thẳng vào mặt hai người và hỏi:

- Lão ở Thần Nam Cốc này đã lâu năm chưa có một người nào đến thăm cả, hai vị giáng lâm có việc gì thế? Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói ngăn người ra nhìn Thế Vân thiền sư.

Thế Vân thiền sư sầm mặt lại đáp:

- Bậy nào, chỗ này là của Tam Tài Cát Chủ tể sư diệt ồ, sao thí chủ định tâm đùa giỡn lão tăng như vậy? Ông già sói đầu kia cũng sầm nét mặt lại đáp:

- Tên giặc sói đầu kia, ngươi mới thật là nói bậy, lão phu ở trong Thần Nam Cốc này mấy chục năm rồi, không hề biết chuyện gì và không ai dám vô lễ với lão phu. Cái gì Tam Tài Cát Chủ nào, ngươi gọi y ra đây đi.

Thế Vân thiền sư liền biến sắc mặt, quát tiếp:

- Ngươi định đùa giỡn lão tăng làm chi, ngươi có biết lão tăng là ai không? Ông già sói đầu cười nhạt một tiếng đáp:

- Lão rồi khỏi trần tục đã lâu, quên hết người trên giang hồ rồi, những người quen biết lão năm xưa, đã chết, còn những hậu bối lão chưa gặp mặt và cũng chưa nghe thấy bao giờ hết. Hai vị thử nói ra xem lão phu có nhớ là ai không? Thế Vân thiền sư cố nén lửa giận, đáp:

- Lão tăng ở trên Thiên Phật Đỉnh pháp hiệu Thế Vân.

Kim Đỉnh thượng nhân cũng xen lời nói:

- Lão tăng là Chương môn của phái Nga Mi, pháp hiệu là Kim Đỉnh.

Thế rồi ông già sói đầu nhìn về Thế Vân một hồi rồi lắc đầu đáp:

- Cái tên Thế Vân thiền sư lão không biết nhưng lão có gặp qua Thanh Trần từ hai ba lần.

Thế Vân thiền sư nghe nói cả kinh, vì Thanh Trần từ là người Chương môn hai đời trước, nếu ông già này nói không ngoa thì tuổi của ông ta ít nhất cũng trên trăm, nên y ngạc nhiên ngăn người ra nhìn ông già, mặt tỏ vẻ ngờ ngác.

Y lại thấy ông già sói đầu đưa mắt nhìn Kim Đỉnh thượng nhân và nói tiếp: •

- Ngươi là Chương môn của phái Nga Mi đây à, xem mắt mi không phải là người chính đáng, ắt không phải là lương thiện, như vậy làm sao làm được chức Chương môn, lão không tin ngươi là Chương môn thật? Kim Đỉnh thượng nhân tức giận vô cùng, liền lớn tiếng quát:

- Khi nào lão tăng lại mạo nhận như thế.

Ông già lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Tự nói, tự khen như thế làm chi, nếu là Chương môn thì phải có tín vật làm bằng, đưa tín vật cho lão xem nào. Hừ, ngươi ngông cuồng nóng nảy không có một chút khí độ như thế này, thì làm gì được chức Chương môn như thế này.

Lúc này Kim Đỉnh thượng nhân mới biết người này có ý đùa giỡn, liền gờ hữu chương lên nhắm ông già sói đầu tấn công luôn.

Ông già sói đầu chỉ cười nhạt một tiếng, khẽ né sang bên đã tránh được chương lực của địch thủ ngay, rồi gờ tay phải lên nhanh như điện chớp nhắm tay của Kim Đỉnh thượng nhân chop luôn.

Ông ta ra tay vừa nhanh vừa trúng, Kim Đỉnh thượng nhân giật mình kinh hãi vội ra tay định chop tay ông ta. Đồng thời Thế Vân thiền sư cũng nhảy vào gờ hai ngón tay ra định điểm vào yếu huyệt ông già. Ông già sói đầu cười ha hả, tung mình nhảy lên trên cao lướt vào trong Thần Nam Cốc, và nói:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, hai vị vào trong Thần Nam Cốc sẽ bị chết, hai vị không tin, xin cứ việc vào.

Hai hòa thượng tức giận vô cùng, bỗng thấy phía sau lưng đã nhúc. Thì chỗ bị thương hồi nãy hai người tức giận quên phong bế huyết đạo nên vết thương đó mới lâm nguy và lan dần xuống dưới lưng, vì không biết vật gì cắn phải, trong lúc đang bị cường địch bao vây này, cũng không kịp xem xét. Bây giờ thấy đau mới cả kinh, vội vận công bế huyết cố nén lửa giận xuống.

Thế Vân thiền sư khẽ nói:

- Chúng ta đi lối khác vào Thần Nam Cốc vậy.

Kim Đình thượng nhân lắc đầu đáp:

- Theo đệ tử, Thần Nam Cốc đã bị chiếm rồi, sự xếp đặt của sư thúc đã bị chúng biết hết. Huống hồ trong cốc còn ẩn núp không biết bao nhiêu là kinh địch. Chỉ bằng theo kế hoạch đã định của sư thúc mà chúng ta đi Đại Lượng vậy.

Thế Vân thiền sư ngẫm nghĩ giây lát rồi thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Khỏi cần đi Đại Lượng nữa, vì đi tới đó chỉ bị người trong võ lâm chê cười chúng ta thôi, hơn nữa căn bản của chúng ta đã mất rồi, biết đâu Tinh Bình chả cười chúng ta. Theo ý của sư thúc thì trong cốc sư thúc xếp đặt rất bí ẩn, nhất thời chúng khó mà biết được, sư diệt cứ theo sư thúc đi bằng còn đường bí mật khác vào trong cốc thì hơn? Kim Đình thượng nhân không dám trái lời, liền theo Thế Vân thiền sư đi luôn.

Trong cốc đột nhiên có ba người, đó là ông già sói đầu hồi nãy với Vân Nhạc cùng Hồ Cương.

Ông già sói đầu đó là Mục Vân sư đệ của Tạ Vân Nhạc ẩn cư trên Bàn Long Giáp lâu năm. Mục Vân đưa mắt nhìn theo hai chú cháu Thế Vân đi vào trong khe núi rồi cười nhạt nói:

- Sao hiền đệ không nhân lúc này diệt trừ hai tên giặc sói đầu này đi? Đề y đi Đại Lượng có khác gì giúp cho Tinh Bình thêm hai cánh hay không? Vân Nhạc đáp:

- Tiểu đệ biết lắm, nhưng Tinh Bình mới bị đại bại, trốn về Đại Lượng đang bố trí lại, khó vào khó ra lắm. Nhất là A Tu La Trận của y đã bày xong, ai tự tiện vào chỉ có dẫn thân vào chỗ chết thôi, không bao giờ tiểu đệ lại nhẫn tâm để cho tinh anh của võ lâm chôn sống ở Đại Lượng hay sao, nếu không có kế vẹn toàn, không khi nào tiểu đệ dám làm bừa như thế.

Mục Vân suy nghĩ giây lát, lại hỏi tiếp:

- Hiền diệt mạo hiểm theo dõi hai tên giặc sói đầu này ư? Nói tới đó, ông ta lắc đầu mà nói tiếp:

- Khó mà tránh khỏi được tai mắt của bọn thủ hạ của phái Đại Lượng.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Khi nào tiểu đệ diệt lại ngu đại thế.

Nói xong, chàng móc tay vào trong tay áo lôi ra một con khi vừa xanh vừa nhỏ ra để ngồi trên vai và nói tiếp:

- Tiểu đệ phải nhờ vả ở nơi con vật nhỏ này.

Hồ Cương lớn tiếng cười và xen lời nói:

- Con khi này khôn ngoan lắm, không hiểu Thanh Âm thần ni kiếm ở đâu ra thế.

Mục Vân nhìn hai mắt con khi có vẻ không tin, nói tiếp:

- Nó nhờ thân hình bé nhỏ có thể theo hai tên giặc vào Đại Lượng để biết rõ đường đi lối về, rồi chúng ta lại theo nó tấn công. Như vậy có khác gì hiền diệt theo hai tên đó không, hà tất hiền diệt phải đi theo tên giặc đó làm chi.

Hồ Cương vuốt râu vừa cười vừa đỡ lời:

- Mục lão sư coi thường con khi này quá, nó biết nghe và biết viết chữ, muốn nói gì, nó có thể viết cho chúng ta hay.

Mục Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Nó thật tinh khôn như thế ư? Bỗng trong cốc có tiếng rú thật dài vọng ra, Vân Nhạc liền nói:

- Hai tên giặc sói đầu đã vào trong Thần Nam Cốc rồi.

Nói xong, chàng vội quay mình đi vào sơn cốc, Mục Vân, Hồ Cương cũng theo vào luôn.

Hãy nói Thế Vân với Kim Đình hai người đi đường bí mật khác vào trong cốc, suốt dọc đường không có một cản trở nào hết, chỉ thấy trước mặt có một

bức vách đá chắn ngang thoi, trên vách chỉ có gai góc mọc, không có một lối đi nào hết.

Kim Đình thượng nhân thấy vậy ngăn người ra, nhưng y đã thấy Thế Vân thiền sư giờ chuông lên bỏ một thế tựa như dao phạt qua vậy, một tảng mây và gai rộng chừng mười trượng bị phạt đi mất và phía sau hiện ra ngay một lối đi.

Đường lối này vốn là một khe núi thiên tạo, chỉ lọt một người đi thoi, nhưng tối om không trông thấy gì hết. Kim Đình thượng nhân thấy sư thúc mình đi vào trong khe núi tối om như thế, liền bụng bảo dạ rằng: "Sư thúc đa mưu lắm kẻ thật, có một con đường nhỏ như thế này mà ta không hề hay biết gì cả." Đi đến giữa đường, Thế Vân thiền sư bỗng thở dài và nói:

- Phái Nga Mi của chúng ta từ xưa tới nay không bao giờ bị thất bại như thế này bao giờ cả, đáng lẽ có hy vọng tạo được thế lực nhưng sư diệt lại kết oán với Tà Văn Nhạc trước, sau lại nghe lời xúc xiểm của Ngọc Tu, đáng lẽ người Chuông môn của một môn phái, phải công minh chính trực mới gây được tín nhiệm với mọi người, ngày nay hiền diệt đã tạo nên một cục diện, mọi người đều phản lại, ngay cả những người thân của mình cũng phải xa lánh.

Tất cả những sự kiện đó đều do hiền diệt kém sáng suốt và hay nhẹ dạ nghe tiểu nhân xúc xiểm, hơn nữa cả lão tăng cũng có tội theo. Nếu ngày hôm nay có thể chuyển nguy thành yên thì phải nhờ và ở các vị tổ sư linh thiêng phù hộ cho mới được.

Kim Đình thượng nhân dù sao vẫn chưa mất hết lương tri, nghe thấy Thế Vân nói như vậy, hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, gượng cười đáp:

- Đó là sự bất đắc dĩ chứ không phải đệ tử muốn thế đâu, bây giờ tình thế đã khiến cho mình cười trên lưng hổ rồi, muốn thôi cũng không được nữa, giờ chỉ còn cách là xin Phật tổ thứ tội cho đệ tử thôi.

Thế Vân thiền sư thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Thật uổng công cho chú cháu ta, có võ công cái thế như thế này mà không làm gì được, vì địch ở trong tối mà ta ở ngoài sáng, biết làm sao được.

Nói xong, cả hai đã đi khỏi khe núi đó và tiến vào trong sơn cốc, chỉ thấy những tảng đá quái dị mọc lởm chởm, lối đi rất khó khăn. Thế Vân thiền sư liền nhìn vào trần đá đó một cái và nói:

- Trần thế chưa động đến, chúng ta còn hy vọng.

Bỗng đằng sau đá có tiếng cười nhạt vọng ra. Thế Vân thiền sư ngăn người vội nhảy về phía đó giờ chuông ra tấn công nhanh như điện chớp.

Nhưng chuông lực của y mới đánh đến giữa đường thì bị bắn trở lại, y hoảng sợ vô cùng, thì thấy Tam Tài Cát Chủ mặt nhợt nhạt đang ngồi tựa lưng vào một tảng đá đen.

Thế Vân thiền sư đưa mắt nhìn bốn xung quanh, thấy ngoài Tam Tài Cát Chủ, không còn ai hết, liền quát hỏi:

- Ngươi là ai? Tam Tài Cát Chủ có vẻ có hơi không sức, vừa cười và đáp:

- Đệ tử đã bị Văn Nhạc phá tam âm huyết mạch rồi.

Lúc này Thế Vân thiền sư không còn vẻ gì là một cao tăng nhất thời nữa, chỉ thấy mặt y hung ác nghiêng răng ním môi nói:

- Tà Văn Nhạc, lão tăng sẽ với ngươi không đội trời chung.

Kim Đình thượng nhân đã nhảy tới thấy Tam Tài Cát Chủ bị thương một cách bi đát như vậy, kinh hãi vô cùng và cũng động lòng.

Tam Tài Cát Chủ gượng cười nói tiếp:

- Sư thúc tổ với Chuông môn mau rời Nga Mi này đi, trần thức của Thần Nam Cốc này đã bị Văn Nhạc đảo lộn rồi, để giam giữ hai vị vào trong đây.

Thế Vân thiền sư nghe nói rung mình kinh hãi vội hỏi tiếp:

- Thế còn các đệ tử khác đâu? Tam Tài Cát Chủ vội đáp:

- Chắc cùng chung số phận như đệ tử rồi.

Thế Vân thiền sư trầm giọng nói tiếp:

- Lão cứ không dời khỏi Thần Nam Cốc này và nhất định đấu với Văn Nhạc một phen đã chắc đâu y thắng nổi lão nào.

Kim Đình thượng nhân muốn khuyên bảo nhưng lại thôi, Thế Vân thiền sư lại quát lớn:

- Tà thí chủ cứ lên lên lút lút ẩn núp như vậy làm chi, có giỏi thì hiện thân ra ẩn chứng võ công với lão tăng.

Y vừa nói dứt thì đã có tiếng cười lớn và tiếng nói vọng tới:

- Thiền sư đi sang bên phía tây mấy bước, rồi đi sang phía nam chín bước thì sẽ thấy tại hạ ngay.

Thế Vân Thiên sư liền theo lời đó mà đi về phía trước, chờ tới khi hình bóng của lão hòa thượng vừa lẩn khuất thì đột nhiên có hai người áo đen bịt mặt xuất hiện, tay cầm trường kiếm, xông lại vây đánh Kim Đình thượng nhân ngay. Thế công của hai người đó rất huyền ảo.

Kim Đình thượng nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, múa chưởng đĩnh chộp tay của hai kẻ địch, nhưng thân pháp của hai người bịt mặt đó kỳ lạ vô cùng, kiếm thế lại loạn xạ, không có phương pháp gì hết, khiến Kim Đình thượng nhân không biết đâu mà đỡ những kiếm thế lạ lùng ấy.

Kim Đình thượng nhân là Chưởng môn của một phái, có phải tay tầm thường đâu. Y nhận xét kỹ kiếm pháp của đối phương còn lợi hại hơn Thiên Độc Bát Kiếm với Thất Xảo Chu Hồn, hai pho kiếm pháp độc đáo của bốn môn nhiều nên y kinh ngạc vô cùng.

Kiểm pháp của hai người bịt mặt áo đen càng tấn công càng thần kỳ và lợi hại hơn trước nhiều. Kim Đình thượng nhân quát hỏi:

- Lai lịch của các người thế nào? Mau nói cho bản tăng hay đi.

Hai người họ chẳng nói chẳng rằng vẫn cứ múa kiếm tấn công tới tấp, kiếm pháp của họ không hở một khe nhỏ nào để Kim Đình thượng nhân có thể phản công lại được cả.

Kim Đình thượng nhân tức giận đến hai mắt đỏ lửa, cười nhạt luôn mồm và nói tiếp:

- Hai vị không trả lời bắt buộc lão tăng phải khai sát giới đây.

Y chưa nói dứt đã ngồi sụp xuống đá hai chân lên một cái vào mặt một người áo đen, y đã vận dụng mười hai thành cương lực ra đá nên thế đá của y mạnh khôn tả. Còn tay phải thì nhắm kiếm của đối phương chộp liền.

Y ra tay nhanh như điện chớp và mạnh như vũ như bão, yên trí người bịt mặt kia thế nào cũng bị đứt tâm mạch, thất khiếu phun máu ra mà chết, ngờ đâu trường kiếm của người bịt mặt thứ hai đã nhằm mệnh môn huyết ở sau lưng của y đâm tới rồi.

Kim Đình thượng nhân hoảng sợ vô cùng vội thu tay và giật chân lại, tránh sang bên năm thước rồi giờ pho chưởng độc đáo ra tấn công tới tấp.

Hai người bịt mặt võ công tuy hơi kém Kim Đình thượng nhân một chút, nhưng lợi thế hơn, mỗi người có một thanh trường kiếm với kiếm pháp lợi hại khôn tả. Nhờ vậy mà đôi bên ngang tay nhau, không ai được ai thua hết.

Hãy nói, Thế Vân thiên sư theo lời Vân Nhạc đi thẳng vào trong, quả thấy Vân Nhạc đã khoanh tay đứng, mồm tùm tùm đợi chờ ở giữa tảng đá lồi chồm rồi.

Vừa thấy Thế Vân thiên sư vào tới, Vân Nhạc liền mỉm cười và nói:

- Thiên sư, năm xưa tại hạ ở trên Thiên Phật Đình ấn chứng võ học với thiên sư, chúng ta không ai hơn ai hết, từ khi cách biệt tới giờ chắc công lực của thiên sư đã tiến bộ rất nhiều? Thế Vân thiên sư nghe nói ngạc nhiên vô cùng, Vân Nhạc lại nói tiếp:

- Dư Vân với tại hạ vốn dĩ là một người, chắc thiên sư vẫn chưa biết rõ mọi chuyện? Thế Vân thiên sư nghe nói hậm hực nói:

- Nếu sớm biết là người thì năm xưa lão tăng cũng không đem lòng từ bi ra mà đối xử như vậy.

Vân Nhạc cả cười nói tiếp:

- Năm xưa Thiên sư có nói là sẽ có ngày nay. Nhưng Thiên sư bảo năm xưa đã có lòng từ bi với tại hạ thì lòng từ bi đấy ở đâu? Chỉ thấy Thiên sư ra tay không nề nang chút nào, thế mà còn nói đến hai chữ từ bi thì lạ thật.

Thế Vân thiên sư nghe nói đỏ bừng mặt, hai mắt trợn ngược tia ra hai luồng ánh sáng dữ tợn, trầm giọng nói tiếp:

- Tại thí chủ, lão phải thất lễ đây.

Nói xong, y xông lại tấn công luôn ba chưởng một lúc! Quý vị nên rõ Thế Vân thiên sư là một nhân tài tuyệt xuất của phái Nga Mi, hai trăm năm mới có một tay cao thủ như thế. Tài học của y thật là uyên thâm cao bác, ba chưởng của y tấn công ra, chưởng nào cũng thần diệu vô cùng.

Năm xưa Vân Nhạc đã đấu với Thế Vân thiên sư rồi, biết đối phương không phải là tay bình thường nên vừa ra tay đấu đã giờ ngay Huyền Thiên Thất Tinh Bộ và Chế Long Chưởng Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải ra liền, nhằm hai tay của Thế Vân chộp luôn.

Hai người đều là kỳ tài của võ lâm ra tay tuyệt nhanh, thân pháp lại huyền ảo, có thể nói người đứng bên ngoài xem không sao rõ được thân hình của nào lẩn vào người nào? Đấu được nửa tiếng đồng hồ, hiển nhiên tài ba của Thế Vân thiên sư kém Vân Nhạc một mức, y đã thấy hơi thở hổn hển và vết thương trên lưng của y đau nhức như lửa thiêu.

Vì vậy Thế Vân Thiên Sư càng đấu càng nóng lòng sốt ruột.

Quý vị nên rõ, người đấu võ cần nhất là phải trấn tĩnh, hễ nóng lòng sốt ruột chân khí sẽ mất điều hòa ngay, Thế Vân thiên sư càng đấu càng lộ vẻ sắp bại đến nơi, đột nhiên Vân Nhạc lớn tiếng cả cười rồi giờ một thế rất huyền ảo ra, năm ngón tay chộp luôn vào Khúc Trí huyết của kẻ địch.

Thế Vân thiên sư cảm thấy chỉ phong của đối phương như những mũi dao sắc bén đâm vào cổ tay của mình, y cả kinh vô cùng, vội thu tay lại giờ chuông lên rồi chém ngược xuống, ngờ đâu, tay của Vân Nhạc vẫn nắm chặt tay của y không sợ tay kia của đối phương chém xuống, trái lại còn bóp mạnh tay vào yếu huyệt ở cổ tay của đối thủ một cái.

Hình như Thế Vân thiên sư muốn rút được tay ra để quay mình đào tẩu tức thì...

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chấn Động Giang Hồ Làm Bạn Với Ma

Hai người bật mặt áo đen liền tay tấn công Kim Đình thượng nhân, tuy họ có trường kiếm ở trong tay mà không sao thắng nổi được võ công tinh kỳ tuyệt luân của Kim Đình thượng nhân.

Kim Đình thượng nhân đau lòng vì mất Chương môn lệnh phù, lại còn bị người ngấm ngầm lừa giỡn như thế nên y mới bỏ chạy như một con chó cụp đuôi vậy. Bao nhiêu sự hờn giận y đều trút cả vào đầu hai người áo đen bật mặt này, y định giết chết hai tên ấy cho đỡ tức nên giờ hết võ công ác độc ra đòn cho hai người nọ chỉ cách chống đỡ chứ không sao phản công được và muốn đào tẩu cũng rất khó khăn.

Đang lúc ấy, Kim Đình thượng nhân bỗng thấy Thế Vân thiên sư lướt qua vẻ mặt lầm lì, biết sư thúc của mình đã gặp chuyện gì không vui rồi nên tay y hơi chậm một chút, hai người áo đen bật mặt thừa cơ tung mình nhảy lên rồi chạy nhanh vào rừng mất dạng.

Thế Vân thiên sư vừa tới nơi đã trầm giọng quát bảo Kim Đình thượng nhân rằng:

- Chúng ta đi thôi.

Kim Đình thượng nhân thở dài một tiếng rồi cùng Thế Vân thiên sư tiến thẳng vào khe núi, vừa đi y vừa lên tiếng hỏi:

- Sư thúc đã gặp ai thế? Thế Vân thiên sư đáp:

- Tạ Vân Nhạc.

Kim Đình thượng nhân giật mình đánh thót một cái rồi hỏi tiếp:

- Sư thúc, võ công của Tạ Vân Nhạc lại cao siêu đến như thế ư? Thế Vân thiên sư cười nhạt đáp:

- Y địch sao nổi lão tăng! Nhưng vì chúng người nhiều mình người ít, hết tên này đầu, một hồi lại đến tên khác xông ra, chúng dùng chính sách xa luân chiến làm cho sư thúc mệt mỏi.

Nói tới đó y thở dài một tiếng, hình như cảm khái hết sức và nói tiếp:

- Tình thế ngày hôm nay trái hẳn với kế hoạch ta đã hoạch định, dù thấy ý muốn của người không bằng sự sắp đặt của trời, sự phân chia của võ lâm hàng trăm nghìn năm nay không sao thoát khỏi định luật "Tà bất thắng chính". Trước kia lão tăng tướng Khúc Tĩnh Bình mới là cái đích của võ lâm, phái Đại Lượng thế nào cũng không thoát khỏi một trận tai kiếp và ta đoán chắc Tĩnh Bình thế nào cũng bị chiến bại mà đến Nga Mi nhờ chúng ta che chở, ngờ đâu...

Nói tới đó y lại thở dài một tiếng nữa.

Kim Đình thượng nhân rầu rĩ vô cùng và cả hai nhận thấy chuyện này đi nhờ vả người như vậy, sau này không biết kết quả ra sao? Hồi lâu Kim Đình thượng nhân mới lên tiếng nói:

- Khúc Tĩnh Bình là người xảo trá ác độc, lòng dạ thay đổi luôn luôn, ta đi Đại Lượng thế nào cũng bị y kiềm chế mà còn bị người ta cười cho là đáng khác.

Thế Vân thiên sư đáp:

- Phen này chúng ta đi tới Đại Lượng đừng có nhắc nhở đến chuyện bốn môn, chỉ nói là chúng ta thành tâm đến thăm y an ủi về việc y mới thất bại ở Độc Long Cốc thôi rồi chúng ta đặt mưu bày kế cho y để y coi chúng ta là tâm phúc, như vậy đại sự chúng ta mới thành, nếu y dùng kế xảo quyết đối với chúng thì chúng ta cũng sẽ trả đũa bằng sự xảo trá chứ sợ gì? Kim Đình thượng nhân vẫn tỏ vẻ lo âu nói tiếp:

- Lời nói của sư thúc tuy có lý thật nhưng việc của bốn môn giấu sao được tai mắt của y? Tới khi biết rõ chuyện thì có phải chú chúng ta càng xấu hổ thêm không? Hiện giờ phái Đại Lượng đã bị bao vây, khó lòng ra vào lắm, như vậy trong thời gian năm mười ngày chưa chắc y đã biết rõ chuyện của chúng ta được! Núi Đại Lượng với núi Nga Mi cách nhau chỉ có một con sông thôi, hai thúc cháu Thế Vân tìm tới chỗ lòng sông nào eo hẹp nhất, cách nhau không đầy mười trượng liền tung mình nhảy qua.

Thế Vân thiền sư nhảy lên trên cao bảy tám trượng rồi nhẹ nhàng hạ chân xuống bờ sông bên kia.

Kim Đình thượng nhân cũng tung mình nhảy lên, thân pháp của y thần diệu vô cùng, chỉ thoáng cái đã sang được bên bờ kia tức thì, rồi hai người liền chạy thẳng về phía núi Đại Lược.

Trong khi chúng đang chạy bỗng nghe thấy có người nói hai tiếng:

- Vô Lược Thọ Phật! Vô Lược Thọ Phật! Trong lúc đêm khuya, hai tiếng nói đó tuy không lớn lắm nhưng hai lão hòa thượng đều nghe rõ mồn một. Tiếp theo đó trong rừng đã có hai bóng đen phi thân ra ngăn cản lối đi.

Thế Vân với Kim Đình rất nhanh mắt đã trông thấy hai người đó là hai lão đạo sĩ gầy gò tóc bạc phơ, vai đeo trường kiếm.

Kim Đình thượng nhân không biết hai lão đạo sĩ ấy là người của môn phái nào, nếu là người của Tạ Văn Nhạc sai tới thì là cường địch, mình phải ra tay đánh chết mới xong. Nhưng nếu đối phương là người của Tinh Bình cho mai phục ở đây thì lại khác. Nên y suy nghĩ xong vội chấp tay vái chào và hỏi:

- Hai vị đạo trưởng, bản tăng là Kim Đình, người Chương môn của phái Nga Mi, phiên hai vị thông báo với quý Sơn chủ một tiếng, bản tăng với sư thúc Thế Vân đến cầu kiến.

Hai lão đạo sĩ lẳng lặng không nói năng gì cả, chỉ rút kiếm ở trên vai ra thôi.

Kim Đình thượng nhân thấy vậy cả kinh, bụng bảo dạ rằng: "Nguy tai, lại gặp phải thủ hạ của Tạ Văn Nhạc rồi." Y vừa nghĩ tới đó thì một trong hai đạo sĩ đã lên tiếng nói:

- Hiện giờ phái Đại Lược đang có kẻ địch bao vây, bắt buộc bản đạo phải thận trọng, nếu đại sư là người của phái Nga Mi thì xin cho coi tín vật.

Kim Đình thượng nhân ngẩn người ra, nhận thấy đối phương nói rất có lý nhưng lệnh phù của mình đã mất rồi, biết làm sao đây? Vì vậy mặt mày của y tái mét, đứng chết trân ra đó chứ không biết phải làm sao cả.

Thế Vân thiền sư đột nhiên trầm giọng nói:

- Lão không phải đến đây nhất định đòi vào yết kiến Sơn chủ, hai vị đạo trưởng chỉ cần thông báo hộ một tiếng, còn Tinh Bình có muốn tiếp bản tăng hay không là tùy ở y? Lão đạo sĩ tùm tùm cười nói:

- Nếu hai vị không chịu cho bản đạo xem tín vật thì bản đạo không thể nào thông bẩm cho hai vị được. Còn nếu hai vị cường địch đến tấn công lên mà có ngộ nạn thì đừng có trách bản đạo không nói trước cho hay. Tệ Sơn chủ đã lập rất nhiều chòi canh ở quanh đây, hai vị đi lại cũng nên cẩn thận một chút! Nói xong hai đạo sĩ ấy chỉ thoáng thoáng một cái đã đi mất dạng.

Thấy mình đến cầu người bị nhục nhã như vậy, Thế Vân thiền sư lòng đau như bị dao cắt! Gió đêm lạnh lẽo thổi ào ào xen lẫn với tiếng nước sông chảy ồ ồ khiến khung cảnh ở nơi đó càng u uất thêm. Thế Vân thiền sư ngẩng mặt nhìn lên trời thờ dài một tiếng càng thấy trong lòng u uất khôn tả. Đột nhiên trong rừng có tiếng cú kêu đêm nghe rất chọc tai và rừng rợn vô cùng.

Hai lão hòa thượng đều là cao thủ của võ lâm nhưng ở hoàn cảnh này cả hai cũng phải sồn lòng. Kim Đình thượng nhân bỗng thấy tay áo bị giật mạnh một cái, người đâm bổ về phía trước hai bước, vội cả kinh thất sắc la lớn:

- Tiểu bối giỏi thật! Dám ám hại ta phải không? Nói xong y tấn công luôn một chiêu về phía trước nhưng chỉ thấy cây lá đồ rụng, gió thổi ào ào, cát bụi bay mù mịt chứ không có bóng một người nào hết.

Thế Vân thiền sư thấy vậy rừng mình một cái vội giơ chưởng lên bảo vệ phía trước ngực, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy có gì khác lạ hết, vội nói:

- Sao tối nay sư diệt nóng nảy và mất bình tĩnh đến...

Lão hòa thượng chưa nói dứt bỗng thấy tà áo sau của mình bị người ta giật một cái thật mạnh, y loạng choạng lui về phía sau mấy bước, y quay người lại giơ song chưởng lên tấn công luôn một thế như vũ bão nhưng cũng không thấy một bóng người nào cả.

Ở đằng xa có tiếng cú kêu kú kú như tiếng người cười nhạo vậy, thật là mỉa mai hết sức.

Hai lão hòa thượng tức giận đến hai mắt như nổ lửa.

Đột nhiên có một tiếng rú thật lớn và có một tiếng vèo rất mạnh, hai hòa thượng biết có người đã dùng ám khí tấn công lên. Cả hai ngẩng đầu lên nhìn liền thấy một cái bóng đen to bằng cái nắm tay, nhanh nhẹn bắn tới, cả hai đều giơ tay lên chụp luôn. Ngờ đâu hai chủ châu y sắp chụp được vật nọ thì vết thương trên vai của cả hai bỗng cảm thấy như bị kim châm đau buốt tận xương tủy.

Cả hai hãi sợ đến mất hồn vía, vội nhảy ra ngoài xa ba bốn trượng, cả hai đã nhảy ra khỏi chỗ vừa đứng vận công bảo vệ lấy yếu huyệt, song chưởng vội múa một hồi để bảo vệ lấy toàn thân nhưng hai lão hòa thượng ấy chỉ tổn công mất sức một hồi chứ không đụng chạm một vật gì hết và cũng không thấy tung tích của một kẻ nào cả.

Lúc này hai lão hòa thượng cảm thấy mình như đã đi đến đường cùng nên mới bị người ta đùa giỡn hoài như thế! Sống nhục nhã như thế này thà chết còn hơn.

Bỗng có một giọng nói theo gió vọng tới:

- Hai vị còn sống đấy à? Tệ Sơn chủ mời hai vị vào núi đấy! Phía đằng trước đã có một lão đạo sĩ hiện thân ra, theo sau là một đại hán áo đen, lão đạo sĩ liền chỉ đại hán nọ và nói tiếp:

- Tệ Sơn chủ đang có việc bận không thể ra nghênh đón được, bạn này phụ trách nghênh tân ra đây dẫn đường, xin thứ lỗi bản đạo không hộ tống hai vị được nữa! Nói xong y quay mình đi mất dạng.

Đại hán áo đen hai mắt sáng như điện đưa mắt liếc nhìn hai lão hòa thượng một cái nhưng không nói năng gì cả rồi liền quay mình lớn bước đi luôn.

Hai lão hòa thượng thấy Tinh Bình không thân hành ra nghênh đón, vô lễ với chủ cháu mình như thế, tức giận vô cùng nhưng mình đang có việc cần người nên đành phải nén lửa giận mà lui thủi đi theo đại hán áo đen đó.

Đêm khuya bốn bề yên lặng chỉ có những cây cối rên rỉ thoi, trên bờ sông Đại Độ, bóng người ló nhỏ, Tạ Vân Nhạc ngồi yên ở trên một hòn đá xanh ngăng mặt ngắm nghĩ, còn những người kia đều là đệ tử của Cái Bang đang đứng quanh đây để chờ nghe lệnh.

Bỗng có một cái bóng người đi nhanh như bay tiến đến trước mặt Tạ Vân Nhạc cúi mình vái chào thưa rằng:

- Thưa Tứ trưởng lão, Thế Vân với Kim Đình, hai giặc sói đầu ấy đã được thủ hạ của Tinh Bình dẫn vào trong núi rồi! Tạ Vân Nhạc mỉm cười gật đầu đáp:

- Được lắm! Người đã mời một cả đêm rồi, mau đi ngủ ngay đi! Người nọ cúi đầu vái chào vâng lời đi luôn.

Lại có một người khác đi rất nhanh tới, khi tới gần mọi người mới thấy rõ người đó là Càn Khôn Thủ Lô Tiểu Thiên. Vừa thấy Tạ Vân Nhạc, lão hiệp liền nói:

- Lão Tam, ngu huynh đã dặn bảo Mạn Nhân sư thái các người đừng tiết lộ câu chuyện của phái Nga Mi đêm nay ra ngoài, ngu huynh đoán chắc Thế Vân, Kim Đình, hai tên giặc sói đầu ấy thế nào cũng không dám cho Tinh Bình biết bị chúng ta đuổi ra khỏi Nga Mi đâu! Vì chúng sợ nói ra chuyện đó sẽ bị Tinh Bình khinh thường.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy nhưng dù sao chúng ta cần phải bố trí những chòi canh rất nghiêm mật ở ngoài núi Đại Lượng này, phải làm thế nào cho bọn Khúc Tinh Bình bị giam ở trong núi không sao liên lạc được với bên ngoài, hề gặp người ngoài vào tiếp ứng cứ việc giết chết luôn bất cứ là ai.

Tiểu Thiên lại nói tiếp:

- Việc này ngu huynh đã bố trí xong rồi, Tam đệ được rất nhiều người trợ giúp cho lắm, như các vị đại môn phái của võ lâm sau đây: Thanh Thành, Thiệu Lâm, Không Động, Hằng Sơn đã lần lượt tới và những bạn mang ơn Tam đệ cũng tới giúp sức nốt.

Tạ Vân Nhạc gật đầu, hình như chàng đang suy nghĩ việc gì thì phải.

Lôi Tiểu Thiên lại hỏi:

- Có phải Tam đệ hơi gờm Hách Liên Yến Hào hay không?

- Phải! Hách Liên Yến Hào rất tự phụ, nếu y thị cường bạo hiềm tới xâm phạm không những phá hủy hết kế hoạch của chúng ta và không biết còn sẽ bị hy sinh bao nhiêu tinh anh của võ lâm cũng chưa chừng, cho nên tiểu đệ đã nhờ Kinh Thế Bá cố hết sức trì hoãn hành trình của y để tiện cho cha con y gặp gỡ, chỉ có con gái của y mới có thể thay đổi được tâm ý của y mà thôi.

- Dương nhi đã trở về Lư Toàn Cốc chưa?

- Sáng sớm hôm qua y đã trở về nơi đó rồi, tiểu đệ đang cần gặp gỡ một người.

- Ai thế?

- Trí Hồ Trần Bách Thành! Khúc Tinh Bình ác độc và giáo hoạt lắm, phải có Bách Thành mới đủ đối phó y, bằng không tất cả những sự sắp đặt của chúng ta đều uổng công hết.

- Ngu huynh đã nghe tiếng y và nghe nói Dương hiền đệ được y giúp đỡ nhiều lắm, Tam đệ cứ yên tâm rồi thế nào công việc của chúng ta cũng đâu vào đấy hết, hiền đệ hãy cùng ngu huynh đi tuần thị một vòng, có nhiều bạn cũ muốn gặp mặt hiền đệ đấy! Vân Nhạc gật đầu từ từ đứng dậy cùng Tiểu Thiên song song đi luôn.

Trời mới sang tỏ, phong cảnh của các rừng núi đều nên thơ khôn tả, riêng có Độc Long Cốc xác nằm ngổn ngang máu chảy thành suối, thảm khốc vô cùng.

Hách Liên Yến Hào đang ngồi ăn nhậu với quân hùng ở trong chùa Thiên Long, Phùng Xuân ngồi cạnh y, y hỏi những việc đã xảy ra rất cận kề, còn Lạc Dương, Phùng Xuân và Thiên Đức ba người đang đi lại ở bên ngoài, trông thấy tàn tích của trận đấu cả ba đều cảm khái vô cùng.

Lạc Dương bỗng nhìn Thiên Đức hỏi:

- Cao huynh nghĩ sao? tiểu đệ đoán chắc Khúc Tĩnh Bình thế nào cũng trốn về Đại Lượng vì nơi đó mới là nơi gốc rễ của y, phen này y về tới nơi thế nào cũng bức mình và nghĩ cách để đối địch với võ lâm.

Chàng vừa nói tới đó bỗng thấy xuất hiện một bóng người ở cốc khẩu và đi nhanh như bay tới. Chàng ngạc nhiên vô cùng thì người đó đã chạy tới gần, người đó là một đại hán mặc áo đen, tay cầm một lá thư, chàng đã nhận ra y là đệ tử của Cái Bang đã cải trang thành người thường dân.

Đại hán cung kính chào Lạc Dương xong, liền đưa thư cho chàng.

Chàng bóc lá thư ra xem, mừng rỡ khôn tả.

Phụng Anh liền túm túm cười và hỏi:

- Thư của ai gọi cho đại ca thế?

- Gia sư! Lạc Dương vội vàng trả lời như vậy rồi nghĩ ngợi giây lát mới nhìn đại hán áo đen mà hỏi:

- Người có can đảm vào trong chùa Thiên Long không? Đại hán áo đen đáp:

- Thiếu hiệp sai bảo dù vào núi lửa tiểu nhân cũng dám vào! Huống hồ là chùa Thiên Long sao tiểu nhân lại không dám vào? Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Huynh làm ơn vào yết kiến Thân Phùng Xuân và dặn bảo ông ta...

Nói tới đó chàng rí tai dặn bảo đại hán nọ vài lời. Đại hán ấy lăm lăm nhắm lại những lời chàng dặn rồi vâng lời đi luôn.

Lạc Dương vội quay lại nói Phụng Anh tiếp:

- Phụng muội, ngu huynh thừa sư lệnh phải về Lư Toàn Cốc ngay, nếu lệnh huynh vui lòng thì chúng ta cùng đi đến đó một phen! Lúc ấy Thiên Đức đã biết nghĩ rồi nên Lạc Dương nói sao y cũng nghe theo gật đầu nhận lời ngay.

Thế rồi ba người đi nhanh như bay, rời khỏi Độc Long Cốc tức thì.

Hách Liên Yến Hào đang chuẩn bị lên đường, bỗng nghe thấy thủ hạ báo là có người muốn yết kiến Thân Phùng Xuân, do Lạc Dương sai tới.

Thân Phùng Xuân ngạc nhiên vô cùng vội vàng đứng dậy nói:

- Báo y vào đây! Tên thủ hạ liền vâng lời ra ngoài dẫn một đại hán áo đen nghênh ngang đi vào, vừa tới nơi tên đại hán áo đen ấy liền cúi đầu chào Thân Phùng Xuân một cái và nói:

- Lạc thiếu hiệp có sai tiểu nhân đến thưa với Thân lão sư hay, thiếu hiệp bảo bệnh của Lan cô nương đã lành mạnh và xin Hách Liên sơn chủ ở đây đợi chờ cô ta, chỉ đến ngày kia là cùng, cô ta thế nào cũng kịp tới chùa Thiên Long này. Còn Quan lão gia đêm mai thế nào cũng tới trước.

Hách Liên Yến Hào đứng cạnh nghe thấy liền cười nhạt hỏi:

- Người nói thật hay nói dối? Vì Hách Liên Yến Hào nghĩ đại hán này là thủ hạ của Đại Lượng nên mới hỏi như thế.

Đại hán áo đen rất trấn tĩnh đáp:

- Vì sợ Thân lão sư không tin, Lạc thiếu hiệp có sai tại hạ đem theo hai vật này ra làm tin, xin trình lão sư xem xét.

Nói xong, y móc túi lấy một cái lệnh tiễn con én vàng và một cái kim thoa đầu phượng đưa ra.

Thân Phùng Xuân liền giơ tay đỡ lấy xem. Khi ấy Hách Liên Yến Hào đã nhận ra chiếc kim thoa đầu phượng là vật của con gái mình vẫn thường đeo mới tin là thật liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Lời này là Lạc Dương hay Lan nhi nói thế? Đại hán áo đen đáp:

- Lan cô nương nói thế nào cũng xin Sơn chủ cũng ở lại chùa Thiên Long đợi chờ cô ta.

Hách Liên Yến Hào lắc đầu mỉm cười nói tiếp:

- Con bé ấy điêu ngoa và bướng bỉnh lắm! Thôi được, lão ở đây đợi chờ nó, nhưng không hiểu sao nó lại cứ nhất định bảo lão ở lại đây mà chờ nó để

gặp mặt làm chi? Lão thật không hiểu ý định của nó ra sao? Đại hán áo đen nói tiếp:

- Tại hạ hơi biết đôi chút về việc này, hình như Lạc thiếu hiệp cùng Lan cô nương đã nghĩ ra kế phá rồi, chỉ sợ Sơn chủ không biết mà làm hỏng kế hoạch của thiếu hiệp với Lan cô nương mà nhất định yêu cầu Sơn chủ ở đây đợi chờ là thế! Hách Liên Yến Hâu vừa cười vừa nói tiếp:

- Con bé vẫn có tính bướng bỉnh như thế, không chịu thay đổi chút nào nhưng bây giờ nó đã có chồng rồi, lão cũng không lo nữa! Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh hai người bỗng đứng dậy nói:

- Anh em chúng tôi xin cáo từ trước! Hách Liên Yến Hâu liền hỏi:

- Hai vị định đi đâu? Công Dương Xuân đáp:

- Đại Lượng! Phùng Xuân nghe nói mặt biến sắc, liền đưa mắt ra hiệu cho Hách Liên Yến Hâu.

Lão Sơn chủ đã biết dụng ý của Phùng Xuân, cố ý cười ha hả rồi hỏi:

- Có phải hai vị định đi so tài với Khúc Tĩnh Bình đấy không? Công Dương Xuân gật đầu đáp:

- Chính thế! Hách Liên Yến Hâu lại nói:

- Lão cam đoan sẽ giúp cho hai vị được toại nguyện, hai vị nóng lòng sốt ruột như thế làm chi? Khúc Tĩnh Bình nham hiểm độc ác không kém gì sài lang, vạn nhất y giở thủ đoạn xảo quyệt ra tấn công lên, như vậy hai vị chưa gặp mặt y đã ôm hận mất xác thì thật là oan uổng vô cùng! Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh hai người đều biến sắc mặt.

Hách Liên Yến Hâu lại nói tiếp:

- Không phải là lão nói như thế để dọa nạt hai vị đâu, nhưng sự thật nó là vậy, lão không miễn cưỡng để hai vị hành sự, nhưng dù sao hai vị với lão cũng quen biết nhau một phen như vậy kể cũng là hiếm có, mời hai vị hãy ở lại thêm một ngày nữa để lão mượn chùa Thiên Long này làm chỗ thiết hai bạn một tiệc rượu để tỏ thịnh tình thân thiết với nhau.

Công Dương Xuân với Thúc Tôn Minh hai người từ chối không được, đành nhận lời.

Hách Liên Yến Hâu liền sai người đi đến thị trấn gần đó mua lợn, gà, vịt, rượu và những thức dùng để làm tiệc đem về làm ngay một bữa tiệc linh đình để khoản đãi hai người mà tuyệt nhiên không nhắc nhở đến chuyện Đại Lượng gì hết.

Sáng sớm hôm sau, Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh liền cáo biệt Hách Liên Yến Hâu.

Yến Hâu dẫn người tiễn hai người ra tới ngoài chùa rồi mới chia tay.

Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh đi qua Độc Long Cốc trông thấy thảm cảnh nơi đó cũng phải sờn lòng hoảng sợ. Những xác chết bị phơi và bị gió thổi một ngày một đêm đã bắt đầu thối nát, máu đã đông thành bánh, mùi hôi thối xông lên, khiến ai nghe thấy mùi ấy cũng phải buồn nôn buồn ọc không sao chịu được.

Hôm qua trận chém giết thủ hạ của phái Đại Lượng, anh em chúng cũng có dự phần, bây giờ trong thâm tâm hai người không biết là đang hình dung chiến quả hồi hôm qua là đang thương tiếc họ cho những kẻ đã chết? Nhưng mặt của hai người vẫn lạnh như băng, không có một tí tình cảm gì cả.

Độc nhiên ngoài sơn cốc bỗng có mười mấy người nhanh nhẹn đi vào, ba người đi trước là ba đạo sĩ lưng đeo kiếm, mặc áo bào lụa cũ kỹ, tay áo rộng bay phất phới, chín người đi sau ăn mặc lối người thường tục, nhưng có cả già lẫn trẻ, người nào người nấy hai mắt sáng như điện, thái dương huyết nhỏ lên rất cao, bước đi rất lạnh lẽo, chỉ thoáng trông cũng biết họ toàn là những cao thủ của võ lâm cả.

Ba lão đạo sĩ hình như đã biết trong Độc Long Cốc này có tình cảnh thảm khốc như vậy từ trước nên cả ba chỉ ngừng chân lại, cau mày nhìn chung quanh một lượt rồi người đứng giữa thờ dãi một tiếng và nói:

- Khúc thí chủ tài ba như thế không ngờ cũng bị thất thế như thế này! Nói xong, y đưa mắt nhìn Công Dương Xuân với Thúc Tôn Minh. Hai người thấy hai người đi nhanh như bay tới liền chăm chú nhìn hai người.

Công Dương Xuân thấy đạo nhân này không có thiện ý gì cả, liền nổi giận cười nhạt nói:

- Đạo sĩ này nhìn gì thế? Người của lão phu có gì đâu mà ngươi cứ trở mắt lên nhìn hoài như vậy? Đột nhiên có một tiếng quát tháo như sấm động đáp:

- Có phải ngươi mù quáng đấy không? Trước mặt ngươi là Chương môn của phái Diêm Thương mà dám xưng là lão phu như thế? Một đại hán râu xồm giận dữ nhìn hai người quát mắng như vậy Công Dương Xuân hơi ngạc nhiên rồi kêu ồ một tiếng thật dài, bộ mặt lạnh lùng của y lại nảy nở một vẻ cười rồi y nhìn thẳng vào lão đạo sĩ giữa mà nói tiếp:

- Thế ra đạo trưởng là người Chương môn của phái Diêm Thương đấy? Tại hạ thất kính, xin lượng thứ cho! Đạo sĩ đứng giữa đáp:

- Không dám! Bần đạo là Tòng Thanh! Công Dương Xuân lại nói tiếp:

- Còn hai vị này cũng là cao thủ của phái Điểm Thương, xin cho biết quý danh nốt! Tông Thanh Chân Nhân đáp:

- Hai người này là sư đệ của tại hạ, một là Tông Vân, một là Tông Hà! Xin hai vị thí chủ cho biết lai lịch để anh em bản đạo khỏi thất kính.

Công Dương Xuân cười vẻ kiêu ngạo đáp:

- Anh em mõ vốn là người man dã trong giang hồ, không có tên tuổi trong võ lâm đâu, mong đạo trưởng đừng hỏi tới nữa.

Đại hán râu xồm vội tiến lên cười nhạt xen lời nói:

- Hai vị ngông cuồng vô lễ thật! Đã không phải là nhân vật ba đầu sáu tay trong võ lâm mà dám ở trước mặt người Chương môn làm bộ làm tịch...

Công Dương Xuân nghe nói cả giận cười như điên như khùng đáp:

- Tuy lão phu không phải là người ba đầu sáu tay nhưng thấy lão tặc Khúc Tĩnh Bình vẫn dám ra tay như thường, còn phái Điểm Thương là cái thứ gì? Tông Thanh chân nhân tức giận đến xạm mặt lại.

Đại hán râu xồm vội rút kiếm ra khỏi bao, nhảy xổ lại giờ thế Phụng Hoàng Tam Điểm Đầu (Phụng hoàng gập đầu ba cái), mũi kiếm của y như ba chấm sao lạnh nhằm đầu Công Dương Xuân tấn công luôn.

Hình như Công Dương Xuân không coi đại hán râu xồm đó vào đâu, nên hai mắt sáng như điện mà làm như không trông thấy gì cả.

Chờ tới khi mũi kiếm của đối phương chỉ còn năm tấc nữa là đâm tới ngực mình, Công Dương Xuân đột nhiên né mình một cái, rút con dao trên vai ra liền, chỉ thấy ánh sáng dao của y thấp thoáng một cái, một tiếng kêu rú thảm thiết vọng lên, đại hán râu xồm đã bị chém làm ba đoạn mà chết tốt! Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương thấy vậy cả kinh thất sắc, hai mắt giận dữ vô cùng nhưng họ cũng thấy võ công của Công Dương Xuân quái dị khôn tả, thủ pháp cao tuyệt nên không người nào dám đường đột ra tay cả.

Tám người ở phía sau họ đều quát lớn và cùng nhảy xổ ra bao vây Công Dương Xuân vào giữa.

Thúc Tôn Minh đứng ở bên cạnh, mặt vẫn lạnh lùng không hề phản ứng chút nào.

Công Dương Xuân cười ha hả như điên như khùng nói tiếp:

- Đừng nói các người bọn túi áo vá com không chịu nổi một cái đánh của ta, ngay đến người Chương môn của phái Điểm Thương liên tay vây đánh cũng chưa chắc làm gì nổi hại ta.

Tông Thanh chân nhân mặt biến sắc luôn luôn, tức giận chịu không nổi, liền bước lên nửa bước nhưng lại ngừng chân ngay, mặt tím tím cười và đáp:

- Nếu thí chủ đã nói vậy, bản đạo xin đợi chờ ở Điểm Thương.

Nói xong, lão đạo sĩ nhìn tám người nọ, quát lớn:

- Các ngươi hãy lui lại.

Tám người nọ có vẻ không muốn nhưng không trái lệnh người Chương môn nên đành lui lại phía sau ba người đạo sĩ.

Tông Thanh chân nhân chấp tay vái chào và nói tiếp:

- Chỉ mong hai vị thí chủ đừng quên lời hứa mà để cho bản đạo cứ phải chờ đợi hoài Công Dương Xuân trăm giọng đáp:

- Lão phu sẽ tới sau liền.

Tông Thanh chân nhân quay mình dẫn tám người vội ra khỏi cốc khẩu. Tông Vân, Tông Hà, hai đạo trưởng hậm hực liếc nhìn Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh một cái, rồi cũng quay mình đi luôn.

Thúc Tôn Minh nhìn Công Dương Xuân và nói:

- Như vậy cũng hay, Đại Lượng tình thế phức tạp, chớ cần phải chúng ta xen chân vào.

Từ đây đi Điện Trì những tám trăm dặm, nơi đó phong cảnh rất đẹp, phen này chúng ta có dịp đi ngắm cảnh một lần.

Hai người thùng thảng đi ra khỏi cốc khẩu, những tình cảnh vừa rồi đều lọt vào mưu kế của Hách Liên Yến Hào hết, ông ta cũng biết trận đấu ở Độc Long Cốc này, Khúc Tĩnh Bình cũng đã đào tẩu nhưng một việc chần chừ võ lâm như thế, tin tức đồn ra nhanh như gió, người trong giang hồ thế nào cũng lần lượt đến sơn cốc này xem.

Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh mà đi vào Đại Lượng thế nào cũng làm hỏng hết việc lớn của mình nhưng Hách Liên Yến Hào lại biết tính nết của hai người rất kiêu ngạo và ngông cuồng, giữa đường thế nào cũng gặp những người đến Độc Long Cốc quan sát rồi chúng thế nào cũng gây sự mà mang họa vào thân.

Quả nhiên ông đoán không sai, bọn Công Dương Xuân, hai người vừa ra khỏi cốc không xa, đã có ba đạo sĩ của phái Điểm Thương giận dữ nhìn chúng và lẳng lặng theo sau.

Tòng Vân chân nhân cười nhạt nói:

- Chương môn sư huynh, đệ không tin hợp sức ba chúng ta không diệt nổi hai lão quỷ này.

Tòng Thanh đạo Nhân đáp:

- Võ công của hai người này quái dị, sự thắng bại là việc nhỏ, nhưng chắc chúng thế nào cũng là người của Hách Liên Yến Hâu, nhờ chúng ta không thắng nổi, để bọn Hách Liên Yến Hâu hay biết, xong ra bao vây như vậy, lúc ấy chúng ta giết hổ không thành trái lại chỉ giết được chó thôi! Oai vọng của phái Điểm Thương chúng ta sẽ mất hết liền...

Nói tới đó, y ngừng giây lát, lại nói tiếp:

- Tục ngữ có câu "Tên ngầm khó đề phòng" nên ngu huynh đã sai người theo dõi, khi nào dò biết chúng chỉ có hai người thôi, lúc ấy chúng ta sẽ ra tay bắt sống cả hai, như vậy có hơn là đầu ngay lúc này không, chúng ta mau theo dõi chúng đi.

Ba đạo sĩ liền đi nhanh như gió theo dõi bọn Công Dương Xuân tức thì.

Không bao lâu mặt trời đã lặn, Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh hai người đi vào một thị trấn. Tuy thị trấn này có một đường phố chính khá dài, nhưng chỉ có vài ba người đi lại thôi. Các tiệm ăn chỉ đôi ba người khách ngồi ăn, trông thật là rầu rĩ hết sức. Hai người vào một khách sạn, bảo phó ký làm mấy món ăn để mình nhậu nhẹt.

Khách sạn ấy yên lặng lắm, tuy hai người nói rất khẽ mà tiếng cũng vọng ra tận ngoài phố, nhưng hai người không để ý vào việc ấy.

Hai người vừa ăn nhậu với nhau, không bao lâu đã uống cạn bình rượu mười cân, bỗng cảm thấy trong bụng nóng như lửa thiêu, đau như dao cắt, buồn nôn, buồn ọc.

Công Dương Xuân thấy vậy mặt biến sắc, vội nói:

- Trong rượu có thuốc độc, anh em chúng ta đã mắc hỡm rồi.

Dù sao Thúc Tôn Minh vẫn lão luyện và trấn tĩnh hơn Công Dương Xuân, vội vận công dồn thuốc độc đó vào một nơi, khẽ đáp:

- Chúng ta đừng có hoảng sợ như thế là tự hại mình, mau dồn thuốc độc đó vào một nơi, thế nào lát nữa kẻ địch cũng mò đến xem dò xem chúng ta đã ngộ độc chưa? Công Dương Xuân nghe nói vội bế huyệt đạo, dồn thuốc độc vào một không huyệt.

Thúc Tôn Minh đột nhiên ngồi phịch xuống đất, giơ tay ra hiệu bảo Công Dương Xuân núp sau cửa, còn y thì nằm tựa vào vách, hai chân hơi co, chuẩn bị kẻ địch vào tới nơi là tấn công liền.

Thoạt tiên Công Dương Xuân hơi ngạc nhiên nhưng sau y biết Thúc Tôn Minh giả bộ trúng độc để cho kẻ địch xông vào, y vội đứng ra sau cửa im hơi lặng tiếng đề đợi chờ.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu nho nhỏ, ánh sáng đèn trong rất âm đạm và rùng rợn khôn tả, không khí ở trong đó cũng nặng nề hết sức.

Một lát sau, ngoài cửa có tiếng chân người đi rất khẽ, rồi bỗng hai cánh cửa khép hờ đã có người đẩy vào. Người đó rất cẩn thận, đẩy mãi không dám vào, còn dò xem trong phòng có cái gì khác lạ không đã.

Lúc ấy, Thúc Tôn Minh nhắm nghiền hai mắt lại làm như bị trúng độc mê man bất tỉnh vậy.

Công Dương Xuân đứng ở phía sau đợi chờ, hễ người nọ bước chân vào là ra tay tấn công liền.

Cánh cửa mới đẩy ra được một nửa, Công Dương Xuân đã thấy một cái bóng người gầy gò trông như ma quỷ, hai mắt sáng quắc và lạnh lùng.

Thúc Tôn Minh đưa hai mắt ra nhìn, thấy người đó đứng chờ người ra, mặt không tỏ vẻ gì cả.

Thời gian trôi qua từng phút một, mà người gầy gò ấy vẫn không cử động gì hết. Một lát sau, Thúc Tôn Minh với Công Dương Xuân hai người sốt ruột vô cùng, chỉ muốn nhảy ra tấn công người nọ ngay nhưng cả hai cùng cố nén lửa giận ấy. Bỗng người gầy gò đó, giơ tay lên ném vào phía sau cửa một cái, Công Dương Xuân đã kêu hự một tiếng, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi phịch xuống đất.

Thúc Tôn Minh thấy vậy cả kinh tung mình nhảy lên giờ chuông ra tấn công người nọ luôn, nhưng người đó đã nhanh tay khép cánh cửa và đóng chặt lại.

Thúc Tôn Minh không ngờ đối phương lại biết trước mà vội đóng cửa như vậy, y liền giờ chuông tấn công luôn, cánh cửa bỗng vỡ tan và bắn tung lên thành bốn năm mảnh. Thế công của y mạnh đến nỗi không sao ngừng tay lại được còn xuyên cả ra ngoài cửa, y biết nguy tai, chân vừa đạp tới mặt đất đã thấy đầu gối tê tái, mất hết chân lực, ngã lăn ra đất tức thì.

Chỉ nghe thấy trong bóng tối có tiếng cười nhạt, rồi người gầy gò đó đã xuất hiện ra và nhanh tay điểm vào mấy nơi yếu huyệt của Thúc Tôn Minh.

Thúc Tôn Minh tức giận vô cùng nhưng bị điểm huyệt không làm gì được đối phương, chỉ thở dài ngẫm một tiếng thôi.

Người gầy gò ấy, thung thăng đi vào trong phòng, lại điểm luôn vào mấy huyệt đạo của Công Dương Xuân, rồi xách y ra ngoài, để vào cạnh chỗ Thúc Tôn Minh, bỗng bên ngoài chỗ cách đó hai ba trượng, có giọng khàn khàn hỏi:

- Đã hạ được chúng chưa? Người gầy gò cười nhạt đáp:

- Bất được trọn ổ, chúng trốn sao đáng.

Bọn Công Dương Xuân, hai người tuy đã bị điểm mấy yếu huyệt, nhưng chất độc trong người chưa làm nguy nên đầu óc còn tỉnh táo, Công Dương Xuân tính nóng như lửa, nghe đối phương nói như vậy, liền cười nhạt đáp:

- Bọn kia, phải nói rõ mới được, hai anh em lão nhận thấy không có thù hằn gì với bạn cả, tại sao bạn giờ thủ đoạn đê hèn như thế đối phó anh em lão. Nếu bạn nói ra được lý do chính đáng thì anh em lão có chết cũng không oán than.

Người gầy gò lạnh lùng đáp:

- Anh em chúng ta chỉ biết thừa lệnh hành sự, chứ không biết việc gì, một lát nữa, hai vị sẽ biết nguyên nhân ngay.

Y nói xong, trong nhà lại có một đại hán vạm vỡ bước ra nhìn Công Dương Xuân hai người một cái, rồi hỏi y rằng:

- Bây giờ nên xử trí chúng ra sao?

- Mỗi người kẹp một người có phải là xong không?

- Theo ý tiểu đệ, chúng đã bị điểm yếu huyệt như vậy mà môn điểm huyệt này của chúng ta rất chu đáo, chúng khó lòng giải độc lắm, bây giờ chúng ta cứ bảo chúng tự đi đứng để cho người khác khỏi nghi ngờ.

Đại hán gầy và cao ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Như vậy cũng được.

Nói xong, y lấy những mũi ám khí hình mũi kim ở trên đầu gối của Thúc Tôn Minh và Công Dương Xuân ra và bảo rằng:

- Tốt hơn hết, hai vị đừng có buống binh, cứ theo anh em mỗ đi thì sẽ được yên thân.

Tôn Minh và Công Dương Xuân liền nhảy lên cười một tiếng rồi theo người gầy gò đó đi ra ngoài cửa điếm.

Đại hán vạm vỡ đi theo sau hai người.

Dưới ánh trăng mờ, bốn người ra khỏi thị trấn, đi sâu vào rừng.

Càng đi sâu vào bao nhiêu, càng thấy bên trong hoang vu và rừng rợn bấy nhiêu, Thúc Tôn Minh ngẫm ngẫm để ý cảnh vật chung quanh, cũng không biết chúng sẽ đưa mình đến đâu mà hai tên này, lại lịch ra sao, y nghĩ là người của phái Điểm Thương nhưng vẫn chưa dám xác định hẳn, tuy y vẫn đi lại được như thường, nhưng hai cánh tay đã mềm nhũn, công lực bị phế mất một nửa, không sao đào tẩu được.

Công Dương Xuân đột nhiên lớn tiếng quát hỏi:

- Bọn kia, muốn đem lão phu đi đâu thế? Đại hán nọ vội quay người lại, hai mắt sáng như điện, đột nhiên phát tay một cái, má bên phải của Công Dương Xuân bị y tát một cái, rưng hai cái răng, trên má in rõ năm ngón tay và đang nhức khôn tả. Đại hán gầy gò cười nhạt nói tiếp:

- Đã bị bắt giữ rồi mà còn tự xưng là lão phu, cái tát đó là trừng phạt ngươi về tội ngông cuồng và vô lễ, biết chưa.

Nói xong, y quay người lại thung thăng đi trước, Công Dương Xuân từ khi ra đời đến giờ chưa bao giờ bị nhục như thế này cả, y tức giận đến tay chân mình mẩy run lấy bầy.

Thúc Tôn Minh ra hiệu bảo y nhẫn nại bằng không sẽ bị nhục nữa, thật là hổ xuống đồng bằng bị chó hiếp có khác. Công Dương Xuân bị đánh gãy hai cái răng mà không sao trả đũa được.

Đại hán đi đằng sau cười ha hả, lên tiếng nói:

- Thế là thân làm tội đòi có khác? Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân nghe thấy tên đó nhạo báng như vậy, lòng đau như bị dao cắt, thật khó chịu hơn là bị giết.

Đi đến chỗ tận cùng của khu rừng ấy, Thúc Tôn Minh hai người thấy có một đạo quan nguy nga, trước đạo quan có hai cây cổ thụ cao chọc trời, cảnh lá che ra mười mẫu. Đạo quan đồ sộ như thế mà bên trong không có một tí ánh sáng đèn nào cả, bên trong hình như không có người ở vậy, yên lặng như

tờ.

Đại hán gầy cao đột nhiên quay mặt lại nói:

- Hai vị hãy chờ ở đây? Nói xong, y tiến lên đi trước.

Thúc Tôn Minh đưa mắt nhìn lên đạo quan, thấy cái biển lớn trên có đề ba chữ Thông Thiên Quan, hai bên cạnh cửa có một đôi câu đối. Đạo quan này kiến trúc rất đồ sộ, nguy nga nhưng lâu năm không tu sửa đã đổ nát rất nhiều.

Một lát sau, đại hán gầy cao lại ở bên trong bước ra nói:

- Hai vị theo mõ đi vào bên trong.

Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân đã đánh liều nghênh ngang đi thẳng vào trong quan.

Khi tới Tam Thanh cổ điện, thì bỗng thấy đèn lửa sáng choang, người ngồi ở giữa chính là Tông Thanh chân nhân, Chương môn của phái Điểm Thương còn hai người ngồi hai bên là Tông Vân và Tông Hà, ngoài ra không có một người nào nữa.

Thúc Tôn Minh thấy vậy, ngăn người ra giấy lát, rồi lớn tiếng cười và nói:

- Không ngờ Chương môn của một môn phái lớn lại có thủ đoạn đề tiện như vậy.

Tông Thanh Chân Nhân mặt lạnh lùng nghiêm nghị đáp:

- Bậy nào, bản đạo không muốn làm to chuyện nên mới phải hành động như thế này, bằng không hai vị bị vứt ngoài bãi tha ma rồi, vì còn mấy nhóm cao thủ của hắc đạo cứ muốn giết chết hai vị, cho nên bản đạo phải giờ kẻ nhỏ này ra để cứu hai vị đây.

Công Dương Xuân cười nhạt nói tiếp:

- Ai tin được lời nói các người Tông Thanh chân nhân trầm giọng đáp:

- Hai vị tới đây không biết có bị bại lộ tông tích không, tốt hơn hết hai vị biết gì thì cứ nói, bằng không làm mất thì giờ và bản đạo cũng không thể che chở được hai vị đâu.

Thúc Tôn Minh cười nhạt một tiếng rồi hỏi lại:

- Không biết các vị muốn hỏi gì thế? Tông Thanh chân nhân vuốt râu mỉm cười nói tiếp:

- Thoạt tiên, bản đạo không biết lai lịch của hai vị, sau thấy một cao thủ hắc đạo nói đã gặp hai vị ở Bá Kiều rồi, nên biết hai vị là Thúc, Công hai vị lão sư, các người trong giới hắc đạo đều khen ngợi võ công của hai vị biệt lập và độc đáo lắm.

Tôn Minh mới tin phần nào, nhưng lại nghe thấy người Chương môn của phái Điểm Thương nói tiếp:

- Trận đấu ở Độc Long Cốc, không biết ai chủ trì, hai người dự vào việc đó chắc biết rõ lắm.

Công Dương Xuân đột nhiên lớn tiếng đáp:

- Ai chả biết công cuộc đó là do Sơn chủ Hách Liên Yến Hâu của phái Lư Sơn chủ trì, các vị hỏi như vậy là thừa.

Tông Thanh chân nhân cau mày lại hỏi tiếp:

- Chỉ có Hách Liên Yến Hâu với thủ hạ của y hay sao? Chẳng lẽ không có các môn phái khác tham dự ư? Thúc Tôn Minh đáp:

- Tất nhiên là có, nhưng toàn những người không tên tuổi khác.

Tông Thanh chân nhân ngạc nhiên vô cùng hỏi tiếp:

- Hai vị là bạn kết tình thâm giao với Hách Liên Yến Hâu phải không? Thúc Tôn Minh đáp:

- Anh em mới quen Hách Liên Sơn chủ thôi, chứ không nói là bạn thâm giao được.

Ba lão đạo sĩ lại ngăn người nhìn nhau yên lặng một hồi. Tông Thanh chân nhân lại tủm tỉm cười, hỏi tiếp:

- Hai vị có nghe nói Quảng Thành Nhị Báu không? Thúc Tôn Minh tỏ vẻ khinh thị đáp:

- Trong khi đi đường, mới có nghe thấy người ta nói, nhưng mỗi người nói một cách, không thể tin được.

Tông Thanh Chân Nhân lại hỏi tiếp:

- Nghe nói Quảng Thành Nhị Báu đã lọt vào tay của Hách Liên Yến Hào, chẳng hay hai vị có biết hành tung của y không? Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân vừa bước chân vào trong Trung Nguyên, đã nghe người ta nói đến Quảng Thành Nhị Báu rồi, nhưng Nhị Báu ấy là gì, hai người cũng không biết nên cả hai không quan tâm. Bây giờ, chúng lại nghe thấy Tông Thanh Chân Nhân nói đến, vội cười thầm trong bụng và bụng bảo dạ rằng: "Hách Liên Yến Hào ở ngay trong chùa Thiên Long chỉ tại các người đi nửa đường rồi lại bỏ về." Nghĩ tới đó, y lại nghĩ tới Hách Liên Yến Hào đối xử với mình như thế nào, mình không thể tiết lộ tung tích của ông ta được, tiết lộ như thế có khác gì tiểu nhân không, vì vậy, y liền cười nhạt đáp:

- Hách Liên Yến Hào có thâm thù với Khúc Tĩnh Bình, hai người như nước với lửa, thế nào ông ta cũng đi Đại Lượng một phen, thế ba vị muốn biết hành tung của ông ta thì cứ đến Đại Lượng đợi chờ, thế nào cũng gặp.

Tông Thanh chân nhân quát lớn:

- Như thế việc gì ta cần hỏi lại hai vị.

Nói xong, y lại đầu cúi:

- Quả thật hai vị không biết Quảng Thành Nhị Báu ở trong tay của Hách Liên Yến Hào ư? Đang lúc ấy, ngoài điện bỗng có tiếng cười rất lớn vọng vào và có người lớn tiếng nói rằng:

- Đạo sĩ kia, người hỏi người ta như thế, làm gì mà biết rõ sự thật được, thật là nằm mơ, để tại hạ giờ thủ đoạn sơ sơ ra là biết liền.

Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương nghe nói đều biến sắc mặt, vội đứng dậy. Bên ngoài điện đã có mười mấy tay cao thủ của hắc đạo bước vào. Người lên tiếng nói đó là một người béo lùn, đầu to, răng hô, mắt lồi, mặc áo bào đen trông thật quái dị.

Người ấy vừa bước vào trong điện, nhìn Thúc Tôn Minh với Công Dương Xuân một cái, rồi lại nhìn Tông Thanh đạo nhân và nói tiếp:

- Lão đạo sĩ này không biết nghĩa khí giang hồ gì hết, bắt người đem đến đây hỏi, thật tình Lạc mỗ không may bị lừa, nên đang đi đoán chắc có sự gì bí mật vội quay trở lại tìm...

Nói tới đó, y cười ha ha và nói tiếp:

- Tục ngữ có câu, người trông thấy cũng có phần, Lạc mỗ rất muốn biết hiện giờ Quảng Thành Nhị Báu ở đâu. Xin thứ lỗi để Lạc mỗ thay mặt tra hỏi cho.

Nói xong y liền tiến tới trước mặt Thúc Tôn Minh với Công Dương Xuân hai người.

Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương thấy vậy tỏ vẻ ngạc nhiên cứ ngồi yên xem họ làm gì.

Đại hán gầy gò thấy vậy, đột nhiên quát lớn xông lại tấn công ông già béo lùn ngay.

Điểm Thương kiếm học khét tiếng võ lâm, bóng kiếm hóa thành nghìn vạn lưỡi nhảm đầu quái nhân béo lùn kia tấn công xuống.

Chỉ nghe tiếng quái nhân ấy cười nhạt một tiếng, vươn cánh tay vươn ra. Thủ pháp y nhanh nhẹn vô cùng đã nhắm yếu huyệt của đại hán gầy gò điểm luôn.

Đại hán gầy cao cả kinh vội thâu kiếm quay người tránh né nhưng y lại xoay tay tấn công luôn ba kiếm. Thế kiếm nào cũng ác độc khôn tả.

Quái nhân béo lùn không ngờ đối phương biến thế nhanh chóng như vậy nên y bị đẩy lui về phía sau ba bước.

Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương thấy vậy, khoái chí cười khi.

Đại hán gầy cao thấy mình đã đắc thế, lại tấn công tới tấp và tay trái ngấm ngấm bốc một nắm ám khí ra ném luôn.

Quái nhân béo lùn liền thấy vai trái tê tái, biết đã trúng ám khí, tức giận vô cùng, tung mình nhảy lên trên cao như một con đại bàng, rồi vận Âm Độc Chưởng Lực vào bàn tay, rồi nhắm đầu kẻ địch tấn công xuống.

Chưởng phong của quái nhân gạt kiếm thế của đại hán gầy cao sang bên, rồi gang bàn tay của y lại còn nhắm ngực kẻ địch đè xuống.

Tông Thanh chân nhân thấy vậy cả kinh, biết đại hán gầy cao khó mà thoát chết nếu không kịp thời ra tay cứu nên y nhảy ra ngay, nhưng dù sao cũng đã muộn mất một bước, đại hán gầy cao đã cảm thấy trước ngực bị một sức mạnh âm hàn đè xuống, hai mắt tối sầm, tâm mạch đã bị chặn đứt tất thờ chết tức, thất khiếu rỉ máu tươi ra tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Sơn Cùng Thủy Tận Cô Lập, Vô Viện

Tuy đại hán gầy cao bị giết ngay tại chỗ nhưng quái nhân béo lùn, cũng trúng phải ám khí tại vai trái, ngứa ngáy khí huyết, mặt nhăn nhó khó coi hết sức.

Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương cùng rút kiếm ra khỏi bao chẳng nói chẳng rằng xông lại tấn công quái nhân ấy liền.

Kiểm thuật của phái Điểm Thương xưa nay vẫn khét tiếng trên giang hồ nên quái nhân béo lùn nọ địch sao nổi ba lão đạo sĩ của phái Điểm Thương, huống hồ y lại đang bị thương.

Tông Thanh đạo nhân quát lớn một tiếng:

- Lạc lão sư đừng trách bản đạo độc ác đấy nhé.

Y vừa quát xong, mọi người đã nghe thấy quái nhân đầu to, béo lùn rú một tiếng, đầu đã bị chém đứt bắn ra ngoài xa hơn một trượng. Máu tươi ở trong người phun ra như mưa.

Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương giết xong quái nhân liền thu kiếm quay trở về chỗ ngồi.

Tông Thanh đạo nhân mặt lạnh lùng, nhìn Thúc Tôn Minh và Công Dương Xuân hai người rồi nói tiếp:

- Hai vị hà tất phải có chấp như vậy, bản đạo chỉ cần biết Quảng Thành nhị bá hiện giờ ở đâu? Mong hai vị theo đúng sự thực nói cho bản đạo hay, bản đạo sẽ tiễn hai vị ra khỏi nơi đây tức thì. Cô nhân đã nói: "Kẻ thức thời là tuần kiệt, câu chuyện vừa xảy ra trước mắt đây là một cái gương sáng cho cả hai vị đây." Thúc Tôn Minh ha hả cười đáp:

- Kiếm học của phái Điểm Thương chẳng qua chỉ có thế thôi, ba người địch một dù thắng cũng không quang minh chút nào cả. Huống hồ lão phu lại bị tấn công lên mới bị bắt giữ chứ có phải là tài kém không địch nổi đâu? Tông Thanh đạo nhân mặt lộ sát khí nhưng y nghĩ lại vội dịu nét mặt lại mỉm cười nói tiếp:

- Có phải thí chủ muốn nói khích bản đạo để giải vết thương độc cho hai vị rồi đấu lại với hai vị phải không? Nếu là lúc bình thường thì bản đạo cũng vui lòng làm như thế đấy nhưng hoàn cảnh bây giờ không cho phép, xin thứ lỗi bản đạo không chịu lời khích bác này đâu. Tốt hơn hết hai vị cứ nói thật cho bản đạo nghe đi, bằng không sẽ hối hận không kịp đấy.

Công Dương Xuân lại quát lớn:

- Đạo sĩ kia, ngươi muốn giết thì giết, hà tất phải nói nhiều như thế làm gì? Tông Hà đạo nhân cười hi hi xen lời nói:

- Có thật không? Công Dương Xuân lớn tiếng đáp:

- Lão phu không phải là kẻ tham sống sợ chết đâu? Sao lại không thật? Tông Hà đạo nhân biến sắc mặt, giơ tay lên ném một cái, liền có một luồng ánh sáng lóe mắt, Công Dương Xuân cảm thấy vai phải đau nhức kỳ lạ liền kêu hừ một tiếng, cúi đầu xuống nhìn mới hay nơi đó đã có một mũi đinh ba góc cắm sâu ngập nửa cái đỉnh. Đầu đinh màu lam, y biết ngay đinh này có tẩm thuốc rất độc.

Tông Hà đạo nhân cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Không đầy nửa canh giờ, cánh tay phải của thí chủ sẽ thối nát hóa thành máu liền rồi đau đớn chịu đựng không nổi, nếu thí chủ thay đổi tính nết bướng bỉnh này thì nói cho anh em lão phu biết Quảng Thành nhị bá hiện giờ ở đâu thì vẫn còn kịp cứu chữa.

Công Dương Xuân chỉ cảm thấy tâm thần hoảng hốt và rung mình một cái nhưng y vẫn bướng bỉnh như cũ, nhắm nghiền mắt lại chẳng nói chẳng rằng.

Tông Hà đạo nhân cười nhạt nói tiếp:

- Lát nữa thí chủ sẽ van lơn cầu khẩn bản đạo liền nhưng lúc ấy bản đạo không còn có cách gì cứu chữa cho nữa đâu.

Nói xong y lại nhìn Thúc Tôn Minh mà hỏi tiếp:

- Thí chủ nghĩ sao? Thúc Tôn Minh nhìn y một cách oán hận, cười nhạt một tiếng rồi quay mặt đi.

Tông Hà đạo nhân trầm giọng nói tiếp:

- Bản đạo không tin hai vị xương đồng da sắt.

Nói xong y lại ném một mũi đinh độc vào bả vai của Thúc Tôn Minh.

Tông Thanh đạo nhân niệm một câu "Vô Lượng Thọ Phật" rồi nói:

- Sư đệ ngừng lại một lát, chút nữa họ không chịu đau nổi, sẽ nói ra liền.

Thế rồi cả ba đạo sĩ ngồi nhắm mắt lại như hòa thượng nhập tịnh vậy.

Nửa canh giờ sau, Thúc Tôn Minh với Công Dương Xuân hai người thấy mồ hôi toát ra như mưa và cảm thấy trong bả vai như có kiến bò vậy, ngứa ngáy khó chịu nhện không nổi, cả hai đều kêu hừ hừ.

Tòng Thanh đạo nhân bỗng trợn to đôi mắt lên nhìn, đôi ngươi như hai ngọn đèn ló ra chiếu sáng và lên tiếng nói:

- Nếu hai vị tiếc thân thì mau nói cho bản đạo biết là Quảng Thành nhị bá ở đâu đi, như vậy hai vị không còn chịu đau khổ nữa, và hai cánh tay sẽ không bị hóa thành máu.

Đột nhiên ngoài điện có giọng thiếu nữ nghe rất êm tai vọng vào, thiếu nữ ấy nói:

- Đạo sĩ kia, các ngươi làm rồi, hai người này làm sao biết được Quảng Thành nhị bá ở đâu? Chỉ có bốn cô nương ta mới biết rõ thôi.

Ba đạo sĩ phái Điểm Thương nghe nói như vậy liền thất sắc vội đứng dậy. Ngay lúc đó, họ liền thấy trong điện tối om, nến đều bị tắt hết, tiếng gió ào ào, một vài bóng người như ma quỷ lẹ làng phi thân vào trong điện.

Những ngọn nến lại sáng tỏ như thường và trong điện lại có thêm chín người.

Trong số đó có hai ông già to lớn vạm vỡ, oai phong lẫm lẫm đứng ở góc điện, một thiếu nữ đẹp như tiên và một thiếu niên rất anh tuấn đứng sát bên nhau ở chính giữa điện.

Một người đàn bà tuổi trạc trung niên, tóc trắng mặt hồng, mặc quần áo đen đứng ở phía sau thiếu niên nam nữ ấy.

Sau nữa còn có bốn nội gia cao thủ mặc áo dài đen, người nào người nấy mắt sáng như điện, hai thái dương huyết gò lên rất cao.

Tòng Thanh đạo nhân thấy vậy kinh hãi, mặt biến sắc, biết ngay chín người này không phải là những tay tầm thường nhưng y vẫn gắng can đảm trầm giọng hỏi:

- Các thí chủ là cao nhân ở đâu tới, xin cho bản đạo biết để bản đạo khỏi thất kính.

Ông già đứng ở góc điện trông rất oai nghi đột nhiên lớn tiếng cười đáp:

- Kể ra ngươi cũng rành đây nên không dám thị mình tài ba ra tay đánh chúng ta. Lão đây là Hách Liên Yến Hâu, còn những người kia các ngươi không cần phải hỏi, chỉ cần lão giới thiệu tên một trong các vị đó thôi thì cũng đủ khiến cho các ngươi nhức đầu rồi.

Nói xong, y chỉ người đàn bà tóc bạc mặt hồng mà giới thiệu rằng:

- Vị này là Hắc Y Hân Huyền Vy tiên tử, là một trong hai người của Miêu Lãnh Song Tiên, đã lừng danh khắp thiên hạ, bây giờ Song Tiên chỉ còn lại phu nhân đây thôi.

Ba đạo sĩ của phái Điểm Thương nghe nói giật mình kinh hãi, biết tình thế rất là nguy hiểm nhưng cũng còn muốn giãy giụa trước khi chết.

Thiếu niên anh tuấn bước nhanh tới trước mặt hai người Công Dương Xuân và Thúc Tôn Minh, nhanh tay điểm vào các yếu huyệt của hai người liền.

Chỉ pháp của chàng ta rất huyền diệu, Công Dương Xuân và Thúc Công Minh hai người đã thấy hết ngứa ngáy tức thì.

Thiếu niên lại rút hai mũi đinh kia ra để ở trong lòng bàn tay xem xét một hồi, bỗng nổi giận, bước tới trước mặt ba đạo sĩ của phái Điểm Thương.

Tòng Vân đạo nhân quát lớn:

- Nếu thí chủ còn đi đến gần nữa thì bản đạo sẽ thất lễ liền.

Thiếu niên nọ lẳng lặng không nói năng gì hết, vẫn cứ tiến lên bước lên một bước.

Tòng Thanh trong lòng nóng như lửa thiêu vì ở ngoài đạo quan y đã thiết lập rất nhiều chòi canh và những người phụ trách chòi canh đó đều là cao thủ cả mà vừa rồi quái nhân đầu to béo lùn đã vào một cách dễ dàng như thế, bây giờ lại thêm chín người này nữa, họ vào như chôn không người, trước khi họ vào không có được một tên thủ hạ nào báo tin cho y biết, chẳng lẽ những thủ hạ ấy đều đã bị tiêu diệt hết cả rồi chăng? Ba huynh đệ chúng sợ nhất là Hách Liên Yến Hâu với Hân Huyền Vy hai người thôi, còn những người khác chúng chắc là có thể đối phó được. Chúng hy vọng là hạ được hai người ấy hay là làm quân chân họ thì huynh đệ chúng sẽ có cơ hội thoát thân ngay. Vì những người kia chúng chẳng coi vào đâu cả, chúng chỉ sợ có hai người ấy mà thôi.

Tòng Thanh nghĩ như vậy là làm rồi. Sự thật chín người có mặt trong phòng ấy đều lợi hại vô cùng.

Lúc ấy trong điện ngoài Điểm Thương Tam Lão ra, còn có những người hầu của chúng, nhưng vì hồi nãy chúng thấy quái nhân hạ độc thủ giết chết đồng môn của chúng như vậy nên chúng hãi sợ không dám đường đột ra tay nữa.

Thiếu niên nọ đi tới gần Tòng Vân đạo nhân, ngờ đâu lão ta đột nhiên rút kiếm ra, đâm bổ người xuống rồi nhắm thiếu niên ấy đâm luôn.

Kiểm thể của y vừa nhanh vừa mạnh.

Thiếu niên chỉ xoay người một cái đã tiến tới trước mặt Tông Hà đạo nhân.

Tông Hà đạo nhân cả kinh vội rút trường kiếm ra, y ra tay đã nhanh mà thiếu niên nọ lại càng nhanh hơn, chàng ta chìa tay phải ra chop lấy kiếm thân của y liền, còn tay trái thì chop lấy cánh tay của y.

Tông Hà đạo nhân thấy cánh tay phải bị rung động rất mạnh, trường kiếm liền rời khỏi tay và nghe thấy bốp bốp hai tiếng, má đã bị tát hai cái rất mạnh.

Tông Hà đạo nhân bị tát hai cái loạn choạng lui về phía sau mấy bước, mồm rỉ máu tươi.

Thiếu niên cướp được trường kiếm của đối phương, rồi liền quay người lại nhanh nhẹn múa kiếm vừa chống đỡ kiếm của Tông Vân ngay.

Chỉ nghe thấy kêu leng keng một hồi, áo của Tông Vân đã bị rách tả tơi và kiếm của y cũng bị chặt gãy làm đôi. Sắc mặt của y nhợt nhạt, đủ thấy y bị đánh xác bác như thế nào.

Chương môn của phái Điểm Thương thấy võ nghệ của thiếu niên cao tuyệt như vậy, chỉ trong nháy mắt đã đánh hai sư đệ của mình một trận toi bời như vậy, y liền biến sắc mặt, lên tiếng hỏi:

- Thí chủ là ai? Thiếu niên đáp:

- Tại hạ là Lạc Dương.

Lạc Dương một mặt nói, một mặt quay trở lại đỡ Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh hai người, móc túi ra cho mỗi người một viên thuốc.

Chương môn phái Điểm Thương võ công có phải tầm thường đâu, nhưng vì Lạc Dương giờ thủ pháp triệt y tán mạch trong Hiên Viên Thập Bát Giải một môn kỳ học hiếm có, nên tay chàng nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ thoáng cái đã điểm trúng yếu huyệt của y rồi.

Lạc Dương chưa ngừng chân mà đã kiếm chế được cả Tông Vân, Tông Hà nữa.

Năm tên môn hạ của phái Điểm Thương thấy vậy đều hoảng sợ đến mất cả hồn vía vội quay đầu ù té chạy ngay.

Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân hai người đã khỏi, nhưng trong lòng vẫn còn oán hận phái Điểm Thương vô cùng, liền song song quát lớn một tiếng, nhảy ra ngăn cản năm người kia, múa đao tấn công luôn, chỉ trong nháy mắt, năm người nọ mất mạng tức thì.

Hai huynh đệ y vẫn chưa can tâm lại nhanh nhẹn lướt tới trước mặt ba lão đạo sĩ của phái Điểm Thương. Mặt Công Dương Xuân đã lộ sát khí, ba huynh đệ Tông Thanh thấy vậy cả kinh ai nấy đều run lẩy bẩy.

Công Dương Xuân cười nhạt nói:

- Món nợ sáu tháng trả lại một cách rất nhanh chóng, đạo sĩ kia, ngươi cũng phải nếm mùi đau khổ một chút chứ.

Y nói xong, vội khám túi Tông Hà, Tông Vân lấy ra được mười mấy mũi đinh ba góc tám độ, cười khinh khinh một hồi, rồi nói với Thúc Tôn Minh:

- Lão đại, chúng ta ăn miếng trả miếng nhé.

Thế rồi y với Tôn Minh mỗi người cầm ba mũi đinh cắm vào bốn nơi yếu huyệt của hai đạo sĩ kia.

Công Dương Xuân vẫn chưa hả dạ lại cầm đinh đâm vào yếu huyệt của Tông Thanh đạo nhân, Chương môn nhân của phái Điểm Thương nữa.

Đột nhiên Hách Liên Yến Hào lên tiếng bảo:

- Công Dương Xuân lão sư hãy ngừng tay lại, nên nể họ một chút.

Công Dương Xuân ngạc nhiên vô cùng, quay đầu lại nhìn Hách Liên Yến Hào mà hỏi:

- Người hung ác như thế này mà Hách Liên sư chủ lại còn xin họ chúng làm chi.

Hách Liên Yến Hào mỉm cười đáp:

- Có phải lão xin họ bọn chúng đâu, nhưng để bọn chúng lại, chúng ta còn phải lợi dụng bọn chúng.

Công Dương Xuân càng ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

- Chẳng hay bọn chúng còn cái gì có thể lợi dụng được? Hách Liên Yến Hào lớn tiếng đáp:

- Để bọn chúng ở lại làm mối bắt kẻ địch, hai vị đừng hỏi vội, chờ trời sáng tỏ rồi sẽ biết ngay.

Tòng Thanh đạo nhân nghe thấy Hách Liên Yến Hào nói như vậy liền hiểu ngay, ai bảo y là Chương môn của một môn phái tông chính như vậy nhưng chỉ vì tham lam nhị bá, bây giờ có hối hận thì cũng quá muộn rồi.

Vì vậy cả ba huynh đệ y đều khóc thầm! Hân Huyền Vy liền lên tiếng nói:

- Tôi còn phải đi hái một ít thuốc, không có thời giờ ở lại đây, chúng ta sẽ gặp nhau ở núi Đại Lượng.

Nói xong, bà ta quay mình đi luôn.

Trời đã sáng dần, gió Bắc càng thổi mạnh, tiết trời giá lạnh khôn tả. Ngoài Thông Thiên Quan đã có khá nhiều người lần lượt tới, nhưng họ chỉ có vào chứ không có ra và cũng không thấy tiếng kêu la thảm khóc nào hết.

Mặt trời đã mọc lên cao, trong Thông Thiên Quan, người ta thấy sáu bảy chục cái xác nằm ngổn ngang, có kẻ đã chết, có kẻ mất hết công lực nằm mê man bất tỉnh.

Tòng Thanh đạo nhân nằm chết cứng trên ghế, hai mắt trợn trừng, trông rất kinh khủng. Tội nghiệp thật, một Chương môn nhân mà có kết quả như vậy, thật đáng tiếc vô cùng.

Hách Liên Yến Hào các người đã rời khỏi đạo quan, vội đi núi Đại Lượng liền.

-oOo-

Trên núi Đại Lượng không hiểu tại sao hai ngày hôm nay, tính nết của Tinh Bình biến đổi lạ thường, hơi tí là nóng nảy, ăn ngồi không yên, tâm thần hoảng hốt lo sợ...

Tuy trận A Tu La đã bày xong nhưng còn thiếu những tay cao thủ chủ trì, ngoài Thế Văn, Kim Đình tới hỏi thăm ra thì quả thật không có ai đủ tài trí cả, những người mà y mời tới giờ chưa thấy tới, vì trước khi đi Miêu Lãnh bắt Hân Huyền Vy, Tinh Bình đã sai thuộc hạ đi các nơi mời các bạn thân đến Đại Lượng để thương lượng mọi việc, nhưng đã quá ngày hẹn ước rồi mà vẫn không thấy một người nào tới cả.

Y cũng biết người người trong giang hồ phần nhiều vì quyền lợi cá nhân trên hết, sau trận thảm bại ở Độc Long Cốc, tiếng tăm của y đã bị mất hết, có lẽ những người đó vì chuyện ấy mà không đến cũng nên.

Tinh Bình tuy độc ác giảo hoạt nhưng dù sao y cũng là một người rất thông minh, y biết những người chính phái đã từ lâu là phải diệt trừ y. Đó là bởi tại y, một mình đã gây nên cục diện ngày nay.

Ngay chính bản thân của Tinh Bình cũng âm mưu định tàn sát hết các cao thủ của chính phái, nhưng việc làm của y đều trái với ý muốn hết, bây giờ y chỉ còn một ván cờ cuối cùng này, thắng bại hay vinh nhục đều do ván bài này, lúc cần người y mới nghĩ đến người tin cậy. Y nhận thấy không có người nào đáng tin cậy cả, kể cả hai chú cháu Thế Văn thiên sư, vì vậy mà y nghĩ tới Hạ Lạc Thiên.

Nhưng tới giờ y vẫn chưa thấy Lạc Thiên về tới, liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Hạ Lạc Thiên đã biết rõ ta không coi y là tâm phúc và kỳ tài ba của y nên nhân lúc y đi ra bên ngoài điều tra việc này, y bỏ ta chăng?" Y càng nghĩ càng buồn phiền rồi đột nhiên đi ra ngoài mà chạy thẳng xuống vực thẳm, xem xét lại A Tu La xem còn có chỗ nào có khuyết điểm hay không để còn nghĩ cách mà bỏ cứu.

Theo sau y có một con khí nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện. Tuy vậy, con khí ấy lúc nào cũng cách xa Tinh Bình chừng hơn một trượng, cho nên dù tai mắt của Tinh Bình rất thính và rất sắc y cũng không sao biết được, đủ thấy thân pháp của con khí ấy lạnh lẽo như thế nào.

Tinh Bình xem xét trận A Tu La xong, lại lên am Thanh Âm.

Tinh Bình phát hiện tám bảng cấm của mình không còn cấm ở trong bụi tre nữa, y đoán chắc thế nào cũng có việc gì xảy ra rồi đây, cho nên chưa vào tới am y đã lớn tiếng kêu gọi:

- Am chủ có ở trong am không? Y thấy bên trong yên lặng như tờ, không ai trả lời mình hết. Y vừa kinh hãi vừa tức giận, vội tiến thẳng vào trong am, thì thấy trong đó chỉ còn lại đồ dùng đã vỡ nát, mạng nhện giăng đầy, chuột bọ hoành hành, ở trên tường có treo một câu đối viết rằng: "Môn tâm tự vấn, thị phủ hành sự hữu quý (dẫn lòng tự hỏi lương tâm xem, việc làm của mình có hổ thẹn hay không). Đại đầu quán khán, tỷ tăng báo ứng vô thường (ngẩng đầu lên nhìn đời thấy việc gì báo ứng có sai đâu)." Y đọc xong câu đối, biết ngay là nữ ni đã mại mình và cũng cảnh tỉnh cho y nữa, nhưng Tinh Bình đã bị sa lầy quá rồi, không sao tự cứu được nữa, nên y chỉ cười khinh một tiếng, rồi ra khỏi am ấy.

Nhưng khi ra tới cửa, y bỗng quay trở lại đánh một chuông, chỉ nghe thấy kêu ùm một tiếng, Thanh Âm am đã bị đổ sụp liền.

Đánh sụp Thanh Âm am rồi, Tinh Bình tiến thẳng về phía nam, đằng sau y vẫn có một bóng đen nho nhỏ theo dõi y.

Mặt trời đã lặn bốn bề tối dần, Tinh Bình tuần hành trận A Tu La một hồi rồi quay trở về, mặt lộ vẻ đắc chí. Y nhận thấy không còn điều gì thất thố nữa, bây giờ đối phương có bước chân vào núi Đại Lượng này thì chỉ có chết thôi, chứ không sống được.

Đang lúc ấy, tổng đàn của Đại Lượng bỗng có tiếng chuông nổi lên coong coong, vang lên làm chấn động cả khu núi.

Trong nghị sự sảnh đèn đuốc sáng trưng, tám tên đại hán mặc áo rất lịch sự và bốn tiểu đồng áo xanh đi trước dẫn Tinh Bình vào ngồi ghế Sơn chủ,

không khí rất nghiêm trang.

Trong lúc tiếng chuông chưa dứt, các cao thủ hắc đạo ở Nghênh Tân quán đến, đi về phía tổng đàn.

Không bao lâu trong nghị sự sảng đã tụ họp khá nhiều cao thủ, Tinh Bình bàn với chúng những kế hoạch tấn công và trấn thủ như thế nào và còn phân phối nhiệm vụ cho chúng nữa.

Sau cùng, Tinh Bình nhìn mặt Thế Vân với Kim Đình hai người, rồi nói:

- Nếu lão đoán không sai, chỉ còn hai ba ngày nữa là bọn chúng cũng đến tấn công, lão phu có kế vạ toàn nhưng hiểm sức người quá đơn sơ, chẳng hay Chương môn của Nga Mi có điều động được cao thủ của quý phái tới đây không? Vì sự tồn vong của nơi đây có liên can đến hai vị rất nhiều, chắc chương môn không từ chối lão phu chứ.

Kim Đình thượng nhân mỉm cười:

- Nga Mi với Đại Lượng ở gần nhau như thế này cần phải kết minh với nhau liên phòng, hễ môi hở thì răng lạnh, như vậy bản tăng đâu dám từ chối, nhưng bản tăng xem xét tình hình của hai ngày hôm nay thì núi Đại Lượng này đã bị bao vây chặt chẽ, đến chim chóc cũng khó bay qua được, như vậy làm sao mà bình yên sang tới núi Nga Mi được.

Tinh Bình nhận thấy lời nói của Kim Đình thượng nhân rất phải, nhưng y vẫn cương quyết bảo Kim Đình thượng nhân thử cho người đi xem sao.

Kim Đình thượng nhân bắt đầu đi thờ dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Trước khi đi bản tăng đã trao tin phù Chương môn cho Tam Tài sư đệ và để lại bốn lá thư, Khúc sơn chủ sai bốn cao thủ đi bốn ngả, quý hồ một lá thư đến Nga Mi là được rồi.

Tinh Bình cũng biết là sự thật nên y đồng ý nghe, vội viết luôn bốn lá thư ngay. Tinh Bình liền phái mười hai người, ba người một tổ, mỗi tổ mang một lá thư đi. Y dặn chúng đừng có thị cường đối địch bừa với kẻ địch.

Mười hai người đó nhận thư và đi luôn.

Một canh giờ sau, Tinh Bình đã được hai ba nơi báo tin cho hay, bốn tổ người đó đều bị giết hết, xác vứt ở Nam Sơn khẩu.

Tinh Bình nghe nói cả kinh, mới biết chỉ có một cách là ở yên trong núi trấn thủ thôi, chứ không còn phương pháp nào hơn nữa.

Bỗng một tiểu đồng áo xanh ở sau bước ra thì tại Tinh Bình nói một hồi.

Tinh Bình mặt biến sắc, bỗng đứng dậy đi vào trong hậu sảnh, tiểu đồng theo y đi luôn.

Tinh Bình vượt qua đèo núi chạy nhanh như bay. Chạy một quãng thật xa, rồi y đột nhiên quay người lại hỏi tiểu đồng rằng:

- Ngươi có thấy chúng chạy thẳng về phía bắc không? Tiểu đồng đáp:

- Đệ tử trông thấy rõ lắm, thủ pháp của chúng rất nhanh, đệ tử thấy bốn cái bóng người lẩy trộm song kiếm Can Tương và Mạc Tà của Sơn chủ.

- Mi hãy về trước đừng có tiết lộ chuyện này cho ai hay.

Dặn bảo tiểu đồng xong, Tinh Bình tiếp tục chạy thẳng về phía trước.

Thì ra núi Đại Lượng này bố trí rất kiên cố và kín đáo, kẻ địch khó mà vào nổi cho nên từ khi Tinh Bình để song bảo kiếm vào trong một căn phòng kín rồi, thì không ai hay biết cả.

Bây giờ bốn người lẩy trộm song kiếm đó hiển nhiên không phải là người ngoài mà họ đã tiềm phục trong Đại Lượng đã lâu.

Tinh Bình nghĩ tới đó có vẻ rùng mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng: "Ta mất công bố trí núi Đại Lượng này chặt chẽ như vậy, nếu để cho chúng biết rõ cơ quan máy móc của ta, tuy ta không sợ nhưng phiền lắm." Tối hôm ấy dường như ông trời muốn làm khó dễ Tinh Bình vậy! Trời không thấy trăng mọc, gió càng thổi mạnh, sương mù dày đặc cách nhau vài bước là không thấy liền, tuy thế y vẫn có thể trông thấy bốn cái bóng đen đằng trước. Y liền quát lớn:

- Bốn người kia dừng chân lại, bằng không đừng có trách lão phu.

Bốn cái bóng đen kia hình như không nghe tiếng quát bảo của y vẫn tiếp tục chạy như thường.

Tinh Bình cả giận, vội rào bước đuổi theo, nhưng những chỗ mà y đi qua đều là những đèo núi cao chót vót, suốt dọc đường không có mai phục gì cả, y liền giật mình kinh hãi và nghĩ thầm: "Sao ta lại sợ suýt đến thế, nơi đây có thể ra được bên ngoài..." Y có biết đâu, núi Đại Lượng rộng hàng nghìn dặm, tuy người thổ dân ở đó lâu năm mà cũng suốt đời chưa chắc đi hết được khu núi này.

Thân pháp của Tinh Bình nhanh khôn tả, dần dần y đã đuổi gần kịp những bóng đen, y liền vận sức vào hai cánh tay, nhắm sau lưng bốn người đó đánh

luôn.

Có lẽ phía đằng trước là sườn núi, bốn cái bóng đen đó biến mất, nên chuông của y chỉ đánh trúng vào đá núi mà thôi. Chỉ nghe thấy "ùm" một tiếng, cát bụi bay tứ tung, rung động cả sơn cốc, đủ thấy chuông lực của y mạnh tới dường nào, y chỉ nghe thấy tiếng cười khanh khách như tiếng cười của một thiếu nữ vọng tới và tiếng đó vang lại rằng:

- Một tên giả Diêm La thì làm bộ làm tịch làm chi, chỉ sợ Vô Thường tới là hồn của ngươi về âm ty liền, rồi Ngũ Điện Diêm Vương sẽ trị tội ngươi.

Tĩnh Bình đã nhận ra giọng nói của ai rồi, tức giận vô cùng quát mắng:

- Thì ra là con tiện tỳ này, lão phu hồi hận chỉ vì lòng nhân từ mà để lại mối hận ngày nay.

Nói xong, y cũng đuổi theo tiếp, y lại nghe thấy tiếng cười khanh khách của thiếu nữ ấy và thiếu nữ ấy lại nói tiếp:

- Đã trót làm lỡ rồi, có hối hận cũng vô ích.

Tĩnh Bình xuống tới dưới đất mới hay nơi đó là một khe núi cây cối um tùm, nhưng bốn cái bóng đen kia đã ẩn núp không trông thấy nữa.

Tĩnh Bình đã nghe ra đó là giọng nói của Huyền Phân, còn ba người kia y đoán chắc là Huyền Tuệ với Thanh Âm lão ni. Tĩnh Bình nóng lòng muốn giết chết bốn người để khỏi hậu hoạn, y cũng đoán là bốn người còn ẩn núp ở một nơi, chưa đi khỏi đâu, nên y rón rén đi lên nhìn ngược nhìn xuôi. Đột nhiên một luồng gió đưa tới văng vẳng có tiếng ca vọng theo nữa, đại khái bài ca ấy nói rằng: "Gió mát đưa mây tới, dưới mặt đất rộng thênh thang, tha hồ ta cỡi ngựa phi chạy, người ta sống ở trên đời như một giấc mộng, tiếc thay những kẻ ngu dại vẫn còn ngủ say cứ tranh danh đoạt lợi trong một cái xó tối. Rốt cuộc những danh lợi ấy như một cái bong bóng tan rã liền, chỉ có những kẻ đầy nghiệp chướng mới không nghĩ tới thôi. Ai nói lương tâm thiên lý, nghĩ đến con cháu mà trông phúc trông đức trước, buồn cười thay những kẻ cuồng đồ thị oai quyền không sợ vua Diêm Vương mà cứ phóng túng..." Bài ca ấy câu nào cũng cảnh tỉnh người đời, giọng ca rất ai oán, lúc xa lúc gần.

Tĩnh Bình đã quyết định nhảy theo về phía có tiếng ca để tấn công người đàn ca, lúc này y đã mất hết lương tri rồi nên bài ca của người nọ như nước đổ lá khoai, không thể nào cảnh tỉnh được đầu óc của y chút nào.

Tiếng ca ấy rất lạnh lùng, lúc ở đây lúc ở đó, đã làm cho Tĩnh Bình đuổi theo hết phía này phía nọ mà y cũng không sao tìm ra được hình bóng của người đang ca, y nhảy tới gốc một cây cổ thụ nọ, y bỗng ngăn người ra vì thân cây đã bị mất một mảng vỏ cây, chỗ đó trắng hếu. Trên có viết bốn câu như sau: "Việc làm của mình kín đáo đến đâu chỉ giấu được người chứ không giấu được lương tâm của mình. Kẻ tác ác không trước thì sau, trời cũng không tha tội cho đâu." Tĩnh Bình đọc xong mấy câu ấy liền cười nhạt và nói:

- Bạn tốn công như thế này chỉ uống công thôi, phải biết là lão phu đã bị sa lầy rồi, dù sao đi nữa cũng phải làm tới cùng chứ không ai khuyên nổi lão phu hết.

Y vừa nói tới đó đột nhiên từ đằng xa có tiếng người cười và một tiếng nói vọng tới:

- Khúc sơn chủ phải biết là bể khổ không bờ bến, kẻ biết hối cải liền thấy bờ ngay, đồ tể vứt đao xuống đi tu mà còn thành Phật chứ huống chi là Sơn chủ.

Nói đến câu sau cùng thì tiếng nói của người ấy nhỏ dần, Tĩnh Bình biết người nọ đã đi xa rồi, có đuổi theo cũng vô ích, trong lòng hậm hực vô cùng, vội lấy một cây pháo bông ra ném lên trên không, liền có những bông bạc màu xám tỏa ra trông rất đẹp mắt.

Những người núp ở gần đó thấy cây pháo bông cháy như vậy và một chút sau đã có một số người lần lượt chạy tới.

Tĩnh Bình liền quát hỏi những người đó rằng:

- Tại sao nơi đây không đặt mai phục? Một đại hán ngậm ngừng đáp:

- Thưa Sơn chủ, nơi đây không có đường lối ra vào, toàn là những vách núi cao chót vót hiểm trở khôn tả, chim chóc cũng khó lòng mà bay vượt qua được, nếu núi Đại Lượng chúng ta đâu đâu cũng đặt mai phục hết thì số người của bốn sơn không sao có đủ! Tĩnh Bình cũng biết đó là sự thật nên y chỉ kêu hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu các ngươi đi xem kỹ lại sẽ thấy có nhiều chỗ không như các ngươi đã nói đâu! Bọn chúng nghe nói xong, liền vâng lời chia nhau ra đi luôn.

Tĩnh Bình ngẩng đầu lên nhìn trời đen tối như mực, y cảm thấy rối trí vô cùng, vì những sự đã kích trùng trùng điệp điệp làm cho lòng tin tưởng của y bị lung lay, y nghĩ đến việc hiện thời phái Đại Lượng đang bị cô lập, những người mà y đã cho mời tới giúp sức đến giờ chưa có một người nào tới hết, như vậy đủ thấy những người đó hoặc bị kẻ địch dọa nạt mà phải rút lui, hoặc bị tiêu diệt chẳng hạn. Bây giờ chỉ còn nhờ có Ca Diếp Kiềm Pháp để trấn thủ A Tu La Trận mà kiềm pháp đó là phải có hai thanh bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà mới phát huy nổi hết cái oai lực của nó, nhưng bây giờ hai thanh bảo kiếm ấy lại bị Thanh Âm lão ni trộm mất rồi.

Y đứng ngẩn người ra một lát, rồi vội trở về chỗ ở của y.

-oOo-

Ba ngày sau, núi Đại Lượng bị mây dày phủ kín trông rất buồn bã và đầy sát khí, xa xa trông như chỗ nào cũng có binh lính ẩn núp cả.

Khúc Tĩnh Bình đã bố trí xong, tất cả các tay cao thủ đều cho ẩn núp ở trong bốn mươi chín trận của trận pháp A Tu La, còn một mình y thì ngồi trong nghị sự sảnh để nghe ngóng tin tức và chỉ huy.

Lúc ấy trời đã xế chiều, trời u ám cứ như muốn mưa, không khí rất nặng nề khiến ai cũng cảm thấy như rất khó thở, bỗng một đại hán mặc áo vàng vội vàng vào thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, Hạ đàn chủ đã về tới...

Không đợi chờ tên đó nói xong, Tĩnh Bình vội đứng dậy hỏi:

- Hiện giờ Hạ đàn chủ ở đâu? Y trả lời:

- Hiện giờ Hạ đàn chủ đang khổ chiến ở Nam Sơn khẩu, ông ta thần dũng lắm, giết chết luôn mười mấy người, nhưng hiện đang bị bao vây, không biết Sơn chủ có định phái người ra tiếp ứng không? Tĩnh Bình cau mày đáp:

- Hãy khoan! Để lão phu ra xem tình thế như thế nào đã rồi hãy quyết định sau.

Nói xong y vội đi tới phía nam của núi Đại Lượng, từ nghị sự sảnh tới đó phải đi những bốn năm dặm đường, phái Đại Lượng khuyết điểm ở chỗ là đất đai quá lớn rộng nên sự chỉ huy kém linh hoạt, nếu việc gì Tĩnh Bình cũng phải đi tới thì y phải đi đến một nhòai mà cũng không ứng phó hết cho được, cho nên trận pháp A Tu La y bố trí ở trung tâm điểm của dãy núi này, nơi đó rất hiểm trở và y dễ trông nom và chỉ huy hơn. Còn các nơi khác y đều giao cho trại chủ ở nơi đó tự giải quyết lấy.

Y mới đi tới nửa đường đã có người báo tin là Hạ Lạc Thiên đã xông qua sơn khẩu, y cả mừng. Lại đi được bốn năm dặm nữa, một đại hán áo đen lại phi tới thưa rằng:

- Hạ đàn chủ đã thoát khỏi vòng vây của các cao thủ của địch và đã tiến vào trong sơn khẩu rồi, hiện giờ ông ta đang bị thương rất nặng và đã uống linh dược của mình đem theo, ông ta đang ngồi điều công vận tức.

Tĩnh Bình trầm giọng đáp:

- Ta biết rồi! Y liền giờ hết lực khinh công ra chạy đến một căn nhà lá ở cách sơn khẩu không xa thấy Lạc Thiên đang ngồi vận công điều tức, sắc mặt nhợt nhạt cái áo dài vàng bị đâm chém rách tả tơi, mình dính đầy máu tươi.

Chắc quý vị cũng biết sắc mặt nhợt nhạt của chàng đó là nhờ cái mặt nạ da người đã làm thành màu sắc ấy và thương tích ở khắp mình mẩy đều là nguy trạng, còn mười mấy cao thủ võ lâm bị chàng đánh chết đó cũng đều là xảo kế hết, để cho Tĩnh Bình khỏi nghi ngờ chàng.

Xung quanh nhà lá ấy có bảy tám tên bộ hạ của phái Đại Lượng canh gác.

Lúc ấy Lạc Thiên đang vận công nội công đến mức thập nhị tầng, nhưng bên ngoài hơi có một thứ tiếng động nào chàng cũng hay biết cả, vì vậy chàng đã nghe thấy một người đi rất nhanh tới và lẳng lặng bước vào trong nhà, chàng bụng bảo dạ rằng:

- "Dù lão tặc khôn ngoan đến đâu, cũng vẫn thua Trí Hồ Trần Bách Thành một mức, quả nhiên y đã tới nơi thật!" Chàng nghĩ tới đó bỗng nghe thấy Tĩnh Bình khẽ hỏi:

- Lão đệ vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Vết thương của lão đệ ra sao? Lạc Thiên lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Không sao! Chỉ trong hai canh giờ nữa là lành mạnh ngay.

Nói xong, chàng liền đứng dậy chấp tay chào và nói tiếp:

- Tại hạ thừa lệnh đi Bá Kiêu, lúc đi qua Thần Nữ miếu ở Vu Sơn phát hiện Sơn chủ còn có vẻ nghi ngờ tại hạ nên tại hạ nản chí đi ngao du Nam Hải, khi tới Lôi Châu lại đột nhiên quay về liền...

Tĩnh Bình hồ thẹn vô cùng định lên tiếng thì chàng lại nói tiếp:

- Sơn chủ là người rất tài ba nhưng trước vô số kẻ địch lợi hại như vậy, nếu sơ suất một chút thế nào cũng mang tai họa nên việc gì cũng phải nghi ngờ trước, tại hạ nghĩ lại đó không phải là một tính xấu, nếu tại hạ đứng vào địa vị của Sơn chủ cũng phải nghi ngờ như vậy.

Tĩnh Bình cười ha hả vuốt râu đáp:

- Có hoạn nạn mới biết bạn tốt hay không? Lão đệ là người nhân từ trung hậu như vậy mà lão phu không nhận xét, rõ thật hồ thẹn với một người bạn trung thành quá! Nói tới đó y nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Lão đệ đã đi lại được chưa? Nếu đã đi được thì cả hai chúng ta hãy cùng về nghị sự sảnh bàn mưu kế.

Lạc Thiên lắc đầu cười gượng đáp:

- Chuyến này tại hạ quay trở lại đây mục đích chỉ muốn thử tài võ công của những cao thủ mà vẫn tự coi mình là chính phái thôi, chứ không muốn dự vào những vụ bí mật. Sơn chủ thông minh sáng suốt như vậy tại hạ bằng sao được, vạn nhất chúng ta có điều gì bất đồng ý kiến với nhau thì chỉ có hại cho phái Đại Lượng thôi! Tinh Bình đưa mắt nhìn Lạc Thiên và hỏi tiếp:

- Lời nói của lão đệ vừa thốt ra là ở tận đáy lòng đấy à? Lạc Thiên nghiêm nét mặt đáp:

- Lời nói của tại hạ câu nào cũng thành thật cả, trong lúc này Sơn chủ làm việc gì cũng nên độc đoán thì hơn, bằng không việc gì cũng vẫn kể người khác, chỉ sợ lỡ một cái là đại sự sẽ hỏng hết.

Tinh Bình mỉm cười nói tiếp:

- Tuy lời nói của lão đệ rất phải.. Việc này hãy để thư thả đã, chúng ta cách biệt đã lâu, lão đệ phải để cho lão phu được thết tiệc tẩy trần chứ? Hai người liền rời khỏi Nam Sơn khẩu, trong khi đi đường Tinh Bình hỏi:

- Theo sự ước đoán của lão đệ thì trận này sẽ thắng bại ra sao? Lạc Thiên đáp:

- Sự bố trí của Sơn chủ như thế nào, tại hạ có biết gì đâu mà dám ước đoán bừa như thế nhưng tại hạ dám chắc trận đấu này, sự thắng bại mỗi thứ chiếm một nửa! Mỗi họa của Đại Lượng không ở bên ngoài mà là ở bên trong.

Tinh Bình ngạc nhiên hỏi lại:

- Những người của lão phu hiện thời đều là những thủ hạ trung thành hết, lão đệ khỏi phải lo âu về điểm đó! Lạc Thiên lắc đầu đáp:

- Ý kiến của tại hạ không phải nói về những thủ hạ của Sơn chủ mà việc cường địch đã phái người tiềm phục ở trong bốn sơn rồi! Tấn công thẳng dễ đỡ, nhưng mà đánh lén rất khó đề phòng.

Tinh Bình lớn tiếng cả cười nói tiếp:

- Dù sao chúng cứ bước chân vào trong trận A Tu La một cái, chúng chỉ có chết thôi.

Nói xong, y cười một cách kiêu ngạo, nhưng sự thực y đã ngấm ngầm lo sợ.

Lạc Thiên thấy vậy chỉ tủm tỉm cười thôi chứ không nói năng gì nữa.

Lúc ấy trời tối đen như mực, gió thổi cây động, tiếng kêu như sóng gợn vậy! Hai người vừa về tới nghị sự sảnh, liền thấy một đại hán trung niên mặc áo vàng, mặt mũi âm trầm bước đi lẹ làng ở bên ngoài bước vào thưa rằng:

- Thưa Sơn chủ, ở bên Tây Sơn kẻ địch đã bắt đầu xâm nhập!

- Người của môn phái nào thế?

- Cao thủ của Thiếu Lâm và Thanh Thành! Tinh Bình cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

- Người mau báo tin cho những người canh gác ở phía đó biết đề dụ chúng vào trận Huyết Ô! Đại hán nọ vâng lệnh đi luôn.

Trước khi đi, y có đưa mắt liếc nhìn Lạc Thiên một cái, có vẻ hậm hực và coi chàng như kẻ địch vậy! Lạc Thiên giả bộ không trông thấy, Tinh Bình cả cười nói tiếp:

- A Tu La trận pháp có bốn mươi chín trận, biến ảo khôn lường, chủ trận có ba tất cả.

Kẻ địch tới xâm phạm dù phá tan đủ bốn mươi sáu phó trận, lúc ấy người của chúng sẽ chết ít nhất là già nửa, rồi ba chủ trận mới phát động, lúc ấy dù võ công của chúng có cái thế đến đâu, cũng bị tiêu diệt hết.

Nói xong y vỗ tay ba cái, ngoài sảnh đã có ba người chạy vào. Y trầm giọng nói tiếp:

- Mau đi báo cho các trận chủ hay, chờ chủ trận phát động một cái là phải phong tỏa hết các đường lối đi tới tổng đàn này.

Ba người nọ vâng lời đi luôn.

Lạc Thiên mặt lộ vẻ ngạc nhiên và hỏi:

- Xem những người áo vàng vừa rồi thì hình như người nào người nấy đều là cao thủ tuyệt học, nội ngoại thần công rất cao siêu cả, sao trước kia tại hạ không thấy mặt họ? Tinh Bình vừa cười vừa đáp:

- Những người này do lão phu huấn luyện thành, gần đây mới cho chúng ra đảm nhiệm công việc, tất cả có hai mươi tám người theo số Nhị Thập Bát Tú trên trời.

Nói tới đó, y đứng dậy nói tiếp:

- Chúng đã phát động thể công rồi, chỉ trong nháy mắt trận đấu kinh khủng sẽ diễn ra liền. Đại Lượng tồn vong hay không đều trông mong ở trận này, lão đệ nên theo lão phu cùng tiến lui, và cần phải biết lối ra vào của trận A Tu La.

Nói xong, y móc túi lấy cái bản đồ bằng ra để chỉ điểm cho Lạc Thiên biết diệu dụng của các trận như thế nào, trong lúc y đang cao hứng nói thì bỗng bên ngoài có tiếng vọng vào:

- Lão tặc mau bước ra đây trả lời ta! Chỉ nghe thấy mấy tiếng quát lớn và văng vẳng có tiếng khí giới va chạm nhau, hiển nhiên đôi bên đã bắt đầu đấu với nhau rồi.

Tĩnh Bình mặt biến sắc, mắt lộ hung quang vội gấp tám bản đồ rồi bỏ ngay vào túi.

Lạc Thiên vội chạy ra ngoài, chẳng thấy bốn người áo đen bịt mặt tay cầm trường kiếm đang kịch chiến với tám đại hán áo vàng.

Bốn người bịt mặt ấy bộ pháp nhanh như gió, linh xảo tuyệt luân, một đấu với hai mà họ vẫn còn ung dung, kiếm thế rất tinh xảo và toàn tâm vào những yếu huyệt của địch thủ cả.

Tám người của núi Đại Lượng võ công cũng cao siêu lắm, chúng hai người đấu một, cùng phối hợp rất chặt chẽ nên nhất thời khó mà phân thắng bại được.

Lạc Dương không do dự gì cả, vội xông lại tấn công người bịt mặt nọ.

Thế là ba người đấu với một, thế công của ba người mạnh và lợi hại khôn tả, người áo đen cười nhạt nói:

- Các ngươi vô si thật! Nói xong, y liền biến kiếm pháp, giờ một thế kiếm rất mạnh ra tấn công, bắt buộc Lạc Thiên với hai người áo vàng phải lui về phía sau ba bước.

Người bịt mặt ấy thấy giờ kiếm pháp mới đặc thắng như vậy y lại tấn công luôn ba thế nữa.

Kiểm thế của y mạnh như trường giang đại hải, thao thao bất tuyệt, oai thế vô song.

Lúc ấy Tĩnh Bình đã lướt ra ngoài sảnh cười nhạt một tiếng, nhảy xổ vào tấn công một người áo đen bịt mặt khác, hai ngón tay của y như cái kéo nhắm hai mắt của đối thủ điểm luôn, mồm thì quát lớn:

- Có nằm xuống không? Thế công của lão tặc ấy trông rất tầm thường nhưng sự thật xảo diệu vô cùng, khiến đối phương khó mà tránh né nổi, người áo đen ấy thấy chỉ thế của lão tặc ấy lợi hại như vậy liền rung mình kinh hãi, mồm thì trả lời Tĩnh Bình rằng:

- Đã chắc đâu ngươi làm gì nổi ta! Y đã không lui bước, trái lại y còn tiến lên nữa, đột nhiên y hạ thấp người xuống và xoay lưng một cái nhanh như điện chớp đã tới phía sau của Tĩnh Bình rồi tung mình đảo tẩu luôn! Hai đại hán áo vàng thấy vậy quát lớn một tiếng, múa khí giới đuổi theo liền.

Tĩnh Bình thấy thế công của mình đâm không trúng mắt của đối thủ, lúc này y mới biết võ công của kẻ địch cao khôn lường, bằng không làm sao tránh nổi thế công ấy của y? Cho nên y cả kinh, vội quay mình đuổi theo người áo đen bịt mặt ấy tức thì.

Lúc ấy trong đấu trường chỉ còn lại ba người áo đen bịt mặt, sáu đại hán áo vàng và Lạc Thiên thôi. Hai trong ba người áo đen bịt mặt kiếm pháp của họ rất huyền ảo khôn lường, khiến cho bốn đại hán áo vàng nọ địch không nổi trông có vẻ sắp thua đến nơi. Còn lại một người áo đen bịt mặt thì đấu với bọn Lạc Thiên ba người. Y giờ ngay thế Trường Phong Vạn Lý ra, kiếm quang nhanh như điện nhắm vào hai đại hán áo vàng đâm luôn.

Hai người áo vàng không sao tránh kịp, đùi bên phải bị đâm trúng, cả hai cùng rú kêu hai tiếng, rồi ngã lăn ra đất, vừa rên rì vừa lăn lộn, người cứ co rúm dần. Một lát sau, cả hai chỉ còn lại hai đồng nước máu thôi.

Trong tổng đàn đã lần lượt có mười mấy người áo vàng nữa xông ra quát tháo kêu như sấm động và đuổi theo hai người áo đen bịt mặt đang chạy thật nhanh.

Lúc ấy trong đấu trường chỉ còn lại Lạc Thiên và hai người áo vàng đang kịch chiến với một người áo đen bịt mặt thôi.

Người áo đen bịt mặt cười ha hả nói:

- Quân nổi giáo cho giặc, tính mạng của các ngươi chỉ còn trong chốc lát thôi, lát nữa lão phu sẽ lấy tính mạng của các ngươi.

Nói xong y múa tít thanh kiếm gạt ba người lui sang một bên rồi tung mình nhảy lên cao chạy vào trong bóng tối đi mất.

Lạc Thiên với hai người áo vàng vội đuổi theo.

Người áo vàng gầy gò như que trúc mặt âm trầm bỗng cảm thấy Lạc Thiên chạy tới gần, y có tật giật mình nên rung mình một cái rồi chạy tếu sang một bên mấy bước rồi mới ngừng chân không đuổi theo nữa. Ngờ đâu Lạc Thiên đã có ý định muốn giết chết y nên chẳng vãn theo y như hình với bóng.

Y biết nguy tai, giờ chường lên định tấn công, nhưng chỗ ngang lưng đã thấy lạnh buốt, y đã bị một lưỡi kiếm đâm thủng hông, chưa kịp kêu la đã ngã xuống chết luôn, hóa thành một đồng nước máu liền.

Thì ra Lạc Thiên đã dùng thanh Huyết Độc Kiếm của Tổ Lan tặng cho, và không cần nói rõ bọn người áo đen bịt mặt vừa rồi đều là thủ hạ của Hách Liên Yên Hâu hết.

Trong núi Đại Lượng có những tiếng quát tháo khắp mọi nơi do gió đưa tới, khiến ai nghe thấy cũng rùng rợn và bị đất khôn tả.

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nguyên Ác Bị Giết Ca Khúc Khải Hoàn

Khúc Tinh Bình với hai tên thủ hạ đuổi theo người áo đen nọ, nhưng người bịt mặt áo đen ấy hiển nhiên là một cao thủ thượng thặng của võ lâm nên thân pháp nhanh khôn tả. Vì vậy, người chạy kẻ đuổi lúc nào cũng cách nhau mười trượng.

Bọn Tinh Bình đuổi được mười mấy dặm thì bỗng không thấy hình bóng người áo đen kia nữa. Tại sao người ấy mất tích chúng cũng không hay.

Phía đằng góc trời bỗng có tiếng hú thật dài và rất đỉnh tai nổi lên, lúc có lúc không, lúc xa lúc gần. Tiếp theo đó trên trời bỗng có một cây pháo bông ngũ sắc bắn lên, tỏa ra những bông hoa ngũ sắc chói lọi trông đẹp mắt khôn tả.

Tinh Bình đưa mắt nhìn chung quanh, thấy phía nào cũng có pháo bông bắn lên như vậy, y biết quần hào đã bắt đầu tấn công Đại Lượng rồi. Đêm nay thế nào cũng có một trận đấu kinh khủng. Y kích động khôn tả.

Y đành phải bỏ cuộc, không lòng bắt người bịt mặt kia nữa. Lúc ấy, hai mươi tám thủ hạ của nhóm Nhị Thập Bát Tú đã lần lượt chạy tới. Y liền hỏi chúng rằng:

- Hạ đàn chủ đâu?
- Đang đuổi theo một tên bịt mặt.

Lúc ấy, đằng xa bỗng có giọng nói nghe rất rùng rợn vọng tới:

- Khúc Tinh Bình, tối hôm nay ngươi đã tận số rồi. Chỉ chốc lát nữa, ngươi sẽ đi du địa phủ trình diện với Diêm Vương chứ không sai.

Tinh Bình nghe nói tức giận khôn tả, vội nhảy xổ về phía đó quát lớn:

- Bọn chuột nhắt này có mau nộp mạng cho ta không? Nhưng vừa đi được mấy bước thì y đã nghe thấy phía sau có tiếng kêu la thảm khóc. Y lại quay người, đã thấy nửa số Nhị Thập Bát Tú thủ hạ thân tín của y đã bị chết tốt rồi.

Trong bóng tối, có ba cái bóng đen nhanh như bóng ma chạy sang bốn bên đảo tẩu mất. Tinh Bình tức giận không chịu nổi vội rào cẳng đuổi theo một tên.

Tối hôm đó, Tinh Bình mệt mỏi mà vẫn không sao bắt được một kẻ địch nào. Còn hai mươi tám tên thủ hạ tâm phúc của mình bị giết chết gần nửa. Những tên bị chết toàn là bị đâm lén. Những người còn sống cũng không sao biết được những người đó bị giết cách nào mà chết nhanh chóng như vậy.

Trời đã sáng tỏ dần, Tinh Bình mặt xám xịt, uể oải và rầu rĩ lưng chừng bước về Nghị sự sảnh. Trong khi đi về Nghị sự sảnh, y liền tiếp nhận được hai ba tin là kẻ địch đã rút lui ra khỏi núi Đại Lượng rồi. Mục đích của kẻ địch chỉ vào phá rồi thôi chứ không vào tấn công trận pháp A Tu La nhưng những thủ hạ đắc lực trấn thủ bốn sơn đã bị giết chết mất sáu bảy mươi phần trăm. Trải qua trận đấu đêm đó, y không còn tin tưởng như trước nữa. Khi y vào tới Nghị sự sảnh, liền hỏi thăm mọi người có ai thấy Hạ Lạc Thiên ở đâu không? Nhưng y vẫn chưa thấy Lạc Thiên quay trở về và cũng không ai trông thấy y cả. Tinh Bình đoán chắc Lạc Thiên có lẽ bị toi mạng rồi cũng nên.

Tinh Bình rầu rĩ về cùng và cũng thấy mình cô độc khôn tả vì không còn có người tâm phúc nào để tâm sự cả.

Tinh Bình vội vàng ăn một chút điểm tâm, rồi lại đi tuần các nơi, dặn bảo các thủ hạ cẩn thận canh gác và cách đối phó. Rồi y lại đi điểm xem trận đấu tối qua đã bị thương và bị chết bao nhiêu người.

Ngày hôm ấy, suốt ngày không có chuyện gì xảy ra. Không bao lâu, mặt trời đã lặn, màn đêm lại phủ xuống. Tinh Bình đứng ở trên đỉnh núi phía hậu sơn chỗ tổng đàn.

Y đưa mắt nhìn xung quanh, vai đeo một thanh trường kiếm làm bằng thép Miến Điện, vẻ mặt nghiêm nghị. Bỗng đằng xa chỗ sơn cốc có một tiếng hú thật dài nổi lên và bốn phía cũng có tiếng hú phụ họa luôn.

Y biết võ lâm quần hùng lại đến tấn công lần nữa. Y thở dài một tiếng, trong lòng bối rối vô cùng. Đột nhiên phía đằng sau có tiếng người niệm phật hiệu và nói:

- A di đà Phật, Khúc thí chủ vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Tĩnh Bình giật mình kinh hãi quay lại nhìn thì thấy một lão hòa thượng lông mày trắng, đang chấp tay nhìn mình. Y không nhận ra lão hòa thượng ấy là ai cả, liền quát hỏi:

- Ngươi là ai? Lão hòa thượng mỉm cười đáp:

- Bàn tăng Pháp Nhất của phái Thiếu Lâm. Bốn mươi năm trước đã gặp thí chủ một lần, chả hay thí chủ quên rồi chẳng? Tĩnh Bình nghĩ mãi không nghĩ ra được việc đó mà chỉ nhớ có nghe thấy người ta nói tới cái tên Pháp Nhất thượng nhân của phái Thiếu Lâm nhưng y chưa hề gặp mặt bao giờ hết.

Y cười nhạt đáp:

- Lão phu bình sinh quen biết hàng nghìn vạn người làm sao nhớ được hết. Đại sư đến đây có việc gì thế? Pháp Nhất thượng nhân đáp:

- Bàn tăng đến đây chỉ muốn tặng thí chủ một lời, là mau bỏ con dao mổ heo đi. Tu hành ngay bây giờ vẫn còn thành Phật đấy. Trận A Tu La của thí chủ không chắc chắn đâu.

Đây thí chủ chẳng xem bàn tăng ra vào rất dễ dàng là gì? Tĩnh Bình cười khinh nói tiếp:

- Tại hạ quá si mê rồi, đại sư có lòng như vậy cũng vô ích thôi.

Y tuy nói như vậy nhưng trong lòng vẫn kinh ngạc về vấn đề sao Pháp Nhất thượng nhân vào trong tông đàn dễ dàng như thế. Tối hôm qua mình đã bố trí lại rồi và đã kết ba chủ trận thành một khối, không còn để hở một khe nào cho kẻ địch có thể len vào được.

Pháp Nhất thượng nhân lại thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nghìn vạn sinh linh của Đại Lượng đều chôn vùi dưới lòng hồn của thí chủ. Thôi, bàn tăng cáo từ đây.

Tĩnh Bình quát lớn:

- Đi đâu? Y vừa nói và đuổi theo Pháp Nhất thượng nhân.

Pháp Nhất thượng nhân không thèm quay đầu lại nhìn, vẫn lướt đi về phía trước như thường. Lúc ấy Tĩnh Bình đã nổi sát khí quyết tâm giết chết được một kẻ địch để giảm bớt phần uy hiếp ấy. Người y đang lơ lửng trên không đã rút kiếm ra, thuận thế đâm luôn một nhát vào sau lưng của hòa thượng. Pháp Nhất thượng nhân bỗng cảm thấy sau lưng có hơi lạnh lẫn át tới liền rung mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng: "Nguy tai!" Tĩnh Bình thấy kiếm của mình sắp đâm trúng vào sau lưng Pháp Nhất thượng nhân rồi thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng quát bảo:

- Lão tặc, ngươi dám giết chóc bừa bãi như thế ư? Tĩnh Bình liền cảm thấy có một luồng sức mạnh dồn vào sau lưng. Y không kịp giết Pháp Nhất thượng nhân mà phải tự cứu trước, vội gơ tay trái về phía sau chống đỡ một chưởng. Bùng một tiếng thật lớn, cây cỏ ở quanh đó bay tung lên như mưa, thân hình của Tĩnh Bình bị rung động mạnh, rớt ngay xuống đất.

Y quay đầu lại nhìn liền kinh hãi vì thấy xung quanh có ngót ba mươi người xuất hiện, lẹ như bóng ma và người nào người nấy đứng ở chỗ cách y ba trượng.

Một luồng gió lạnh thổi qua, mây trên trời bị lôi cuốn đi nơi khác, mặt trăng lại từ từ nhô ra. Lúc ấy y mới trông thấy rõ mặt của những người nọ. Y đã nhận ra những người đó là Hách Liên Yến Hâu, Phẩm Nhi, Quang Bàng Cách, Trưởng lão của Cái Bang Hồng Hoàng, Cửu Chi Thần Long Thương Tỷ, Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi, Lương Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, Huyền Dương Từ

- Chương môn phái Hằng Sơn, Phi Hà Tử và Phi Long Tử của phái Không Động, Dân Sơn Nhị Độc Đồng Thanh và Đồng Hằng, Nhất Nguyên Cư Sĩ Đồ Cương, Đồ Long Cư Sĩ Tướng Thái Hư, Cát Thiên Hào, Quan Đức Lân, Tử Kiệt của phái Thanh Thành là Đoàn Mộc Cương, Phùng Phương Húc, Tiêu Kỳ và Thi Thiệu Tiên, tám đại hộ pháp của phái Thiếu Lâm với Phó Thanh, Bàn Long Giáp Chủ Mộc Vân, Điền Tri Diệu Tử, Cốc Dự Luật cùng con trai và con dâu là Cốc Hàm Thanh và Trương Nhân Chân, Ái Cam La Thôi Kích, Ái Phương Sóc Kinh Phương, Diệu Thủ Cồn Lôn Tề Hồng, Chương môn của phái Võ Đang Lam Tinh Vũ Sĩ cùng hai người sư đệ là Hàm Tinh và Tỷ Tinh Vũ Sĩ, Võ Đang Tam Lão Hoàng Sơn, Vân Tu, Lương Hằng Phổ, Thôi Mệnh Bát Chương Tang Lộc, Cao Thiên Đức, Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân, Lôi Tiểu Thiên... cùng một số thiếu nữ nữa.

Hách Liên Yến Hâu ngẩng mặt lên lớn tiếng cười và nói:

- Khúc Tĩnh Bình, ý muốn làm bá chủ võ lâm của ngươi đã tan rã hết rồi. Oai lực trận pháp A Tu La của ngươi tầm thường như thế mà ngươi còn dám tự phụ, bốn mươi chín trận bây giờ đã bị phá bốn mươi sáu rồi. Ngươi nên đầu hàng đi, bằng không lão phu ra lệnh một cái, ngươi mới ăn năn thì đã muộn rồi.

Tĩnh Bình vẫn đứng vững như núi, giờ ngang thanh kiếm, mắt nhìn vào mặt Hách Liên Yến Hâu và đáp:

- Bây giờ mèo nào cắn mỉu nào cũng chưa rõ. Đừng nói các ngươi có mấy chục mạng, cho dù các ngươi có thiên quân vạn mã, lão phu cũng không sợ.

Nói xong y ngẩng mặt lên hú một tiếng thật dài. Tiếng hú của y đi khắp mọi nơi và làm cho những người đứng ở đó đều đình tai. Ai nấy cũng phải kinh hoàng biến sắc mặt.

Sở dĩ Tĩnh Bình hú như thế là y theo đúng kế hoạch đã định, khi nào y hú thì già nửa số cao thủ ở trong chủ trận sẽ hiện ra bao vây kẻ địch. Khi ấy sẽ

toàn thắng ngay.

Tiểu Thiên cả cười:

- Lão tặc kêu hú như ma kêu như thế làm chi? Có phải ngươi hãi sợ không? Tinh Bình sầm nét mặt lại và cười khinh đáp:

- Trong đời của lão phu, chưa hề biết sợ là gì.

Y vừa dứt lời đã có một bóng người lướt ra, trầm giọng hỏi:

- Khúc Tinh Bình, ngươi có nhận ra lão phu không? Tinh Bình định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Cốc Dự Luật, trong lòng hơi kinh hãi nhưng cố trấn tĩnh, cười nhạt nói:

- Cốc lão nhi, ngươi muốn chết mà định cướp lại cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ phải không? Cốc Dự Luật trầm giọng đáp:

- Phải, lão phu còn muốn đòi mối thù ngươi bỏ thuốc độc vào trong rượu cho ta uống nữa.

Khúc Tinh Bình cười như điên cuồng, nói tiếp:

- Lão già họ Cốc kia, ngươi muốn báo thù thì chờ khi mặt trời mọc phía tây, nước chảy ngược lên nguồn.

Cốc Dự Luật cười nhạt nói tiếp:

- Ngươi đừng tưởng đã hiểu thấu hết Ca Diệp Kiếm Pháp là vô địch thiên hạ đâu, ngươi lầm rồi. Nếu ngươi không gỡ Ca Diệp Kiếm Pháp ra còn không sao, bằng không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn cho mà xem.

Tinh Bình giờ mũi kiếm lên rung động một cái và trầm giọng đáp:

- Lão phu không tin có ai thắng nổi Ca Diệp Kiếm Pháp. Ai có gan cứ vào đây thử xem.

Vồ lâm quần hùng không ai ra trận cả, trái lại còn lui về phía sau hơn trượng.

Có phải quần hùng sợ Ca Diệp Kiếm Pháp của Khúc Tinh Bình không? Không phải nguyên nhân ấy, điều thứ nhất cũng có một số người sợ kiếm pháp ấy lợi hại và còn sợ trong người y có rất nhiều ám khí ác độc nên mới không dám mạo hiểm lên thử, nhưng điều cần nhất là còn nhiều người đang bị giam ở trong chủ trận, phải đợi chờ cứu giúp. Trước khi chưa cứu những người đó ra, nhờ Tinh Bình bị quần hùng vây đánh, y chạy vào trong chủ trận phát động trận thế thì những người kia sẽ bị tiêu diệt hết nên mới không ai dám tiến lên thử thách là thế.

Hàng trăm con mắt cứ chăm chú nhìn vào mặt Tinh Bình.

Vừa rồi Tinh Bình hú xong, đứng chờ mãi không thấy người đến cứu viện, y hoảng sợ đến biến sắc mặt và hai mắt đã lộ vẻ kinh hãi rồi.

-oOo-

Hãy nói trận A Tu La có ba chủ trận tên là Thiên Độc, Địa Sát và Nhân Tuyệt.

Trong trận Thiên Độc, do Ô Phùng chủ trì, trận này chất độc gì cũng có, bất cứ ai xông vào bị cắn một cái thì không còn cách gì cứu chữa nữa, lại còn những ô mai phục rất ác độc không sao đề phòng được, thật là lợi hại vô cùng.

Lạc Dương và Trần Bách Thành nhanh nhẹn phi thân tới ngoài trận. Hai người mỗi người cầm một thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà đã lấy được của Tinh Bình.

Lạc Dương đưa mắt ngắm nhìn trong trận một cái rồi lướt vào bên trong thật nhanh.

Chàng thấy trong trận này khói mù mịt và thấy một bóng người hiện ra lớn tiếng quát hỏi:

- Ai dám vào trong trận như thế? Mau báo danh rồi chịu chết đi! Lạc Dương nghe tiếng nói đã nhận ra người đó là ai rồi, chàng liền mỉm cười đáp:

- Thiên Độc trận nho nhỏ này thì diệt sao nổi tại hạ. Dù xoay ngược trận đồ cũng không làm khó dễ được tại hạ. Sao ngài không đưa tại hạ đi gặp Ô Phùng? Người nọ tưởng Lạc Dương không biết mình là ai liền cười the thé nghe rất đing tai và nói tiếp:

- Các hạ ngông cuồng quá!...

Không đợi chờ y nói dứt, Lạc Dương đã đỡ lời:

- Ngài có phải là Đồng Phi Hồng lão sư không? Nói xong, chàng chìa năm ngón tay ra, nhắm đối phương chớp luôn, đồng thời giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra lệ làng tiến thẳng vào trong đám mây mù ấy.

Chàng tài ba thật! Chỉ nghe tiếng nói của đối phương cũng đã biết thân hình của đối phương đứng ở đâu và ra tay chớp một cái đã trúng ngay vai của kẻ

địch, nắm ngón tay bóp mạnh luôn.

Phi Hồng há mồm kêu rú nhưng không sao kêu ra tiếng được vì y đau đến nỗi mồ hôi trán toát ra như mưa. Lúc này y mới trông thấy rõ đối thủ là một thiếu niên anh tuấn nhưng không hiểu vì sao chàng lại biết rõ tên của mình như vậy.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Sao lão sư chóng quên thế? Ở trên bờ sông Đại Lộ, lão sư đã gặp tại hạ rồi nhưng lúc ấy tại hạ hóa trang nên khác bây giờ đấy thôi.
- Các hạ là...
- Phải! Chính tại hạ đây.
- Các hạ là Hạ Lạc Thiên ư?
- Phải, đó là cái tên hóa danh của tại hạ.

Phi Hồng càng hoảng sợ thêm.

Lạc Dương cười nhạt hỏi tiếp:

- Lão sư đã hạ độc thủ giết chết Ngụy Thừa Yên, người anh kết nghĩa của tại hạ, bây giờ lão sư còn nói năng gì nữa không? Phi Hồng biết không sao thoát chết được, liền lớn tiếng mắng chửi:
- Muốn giết chết thì ngươi cứ việc giết chết ta đi. Hà tất ngươi còn hỏi nhiều lời làm chi? Lạc Dương cười nhạt một tiếng điểm ngay vào tử huyệt của Phi Hồng luôn.

Phi Hồng chỉ kêu hự một tiếng ngã lăn ra chết tốt.

Trong trận bỗng có tiếng quát tháo lia lịa, bóng người lần lượt nhảy xổ ra, chưởng phong, khí giới, ám khí tấn công tới như vũ như bão.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng rút luôn thanh bảo kiếm đeo ở sau lưng ra, múa tít một vòng như muôn ngàn mảnh sao lấp lánh oai mãnh thật là kinh người.

Tiếp theo đó người ta chỉ nghe thấy những tiếng kêu rú thảm khốc và năm sáu tên phi đồ đã bị tia sáng kiếm của chàng chém làm mấy mảnh, chết ngay tại chỗ và những ám khí của chúng đều bị hất bắn đi hết.

Các quần tà khác thấy vậy cả kinh, vội nhảy lùi về phía sau để tránh né.

Lúc ấy Trí Hồ Trần Bách Thành đã nhanh nhẹn chạy tới, khẽ bảo Lạc Dương rằng:

- Trần mỗ đã phá hết mấy móc ở trong trận rồi, lát nữa Ô Phùng thế nào cũng hiện thân ra nhưng cô nương xin thiếu hiệp bảo tồn tính mạng của y.

Lạc Dương gật đầu đáp:

- Điều đó là lẽ dĩ nhiên rồi.

Bỗng có tiếng rú đinh tai từ trong trận vọng ra, quần tà nghe thấy tiếng rú mừng rỡ vô cùng, tinh thần lại phấn chấn ngay. Tiếp theo đó, mọi người thấy Ô Phùng dẫn Cửu U La Sát Mông Kỳ và Kim Ty Nhân Vệ Phi Long các người tới.

Mặt y âm trầm trông rất hãi sợ.

Ô Phùng quát lớn:

- Lão phu tưởng là cái thế cao nhân nào, không ngờ lại là hai tên vô danh tiểu tốt.

Bách Thành mỉm cười đỡ lời:

- Chả lẽ Ô sơn chủ không biết câu: "Lần sóng sau tới lần át ngay lần sóng trước", người mới thay đổi người cũ hay sao? Trận thế Thiên Độc này đã bị tại hạ phá hư hết rồi. Nếu chỉ thị có võ công thì không sao cầm cự nổi đâu nên theo lời khuyên bảo của tại hạ mà sớm thúc thủ thì hơn.

Ô Phùng mặt lộ sát khí quát lớn:

- Ngươi muốn chết phải không? Nói xong y rung vai phải một cái đã có hai con bò cạp lớn bay nhanh như điện chớp nhe nanh múa vuốt phi ra, mồm nó phun ra một làn hơi độc thật tanh hôi và nhắm mặt Lạc Dương với Bách Thành hai người mà cắn.

Ngờ đâu hai con bò cạp ấy bay tới đỉnh đầu của hai người còn cách hơn một thước nữa mới xuống được thì chúng như bị vật gì đánh trúng phải, liền quay đầu bay ngược trở lại ngay.

Ô Phùng thấy vậy mặt biến sắc, vội lướt sang bên tránh né rồi rút thanh trường kiếm ra khỏi bao.

Bách Thành thấy vậy quát lớn:

- Hãy khoan! Ô Phùng nghe nói ngừng bước cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Nếu ngươi biết sợ thì mau vứt kiếm xuống, thúc thủ chịu trói thì may ra lão phu sẽ tha chết cho.

Cười nhạt đáp:

- Không phải tại hạ sợ Ô sơn chủ. Đây là lệnh ái khẩn khoản nhờ tại hạ chuyển cáo cho Sơn chủ hay. Xin Sơn chủ đừng nổi giận cho giặc nửa để khỏi mất hết danh tiếng đã gây dựng từ xưa đến giờ.

Ô Phùng nghe nói rùng mình vội trợn mắt lên hỏi:

- Các ngươi đã bắt giam con gái của lão phu đây à? Bách Thành mỉm cười đáp:
- Sơn chủ lầm rồi. Lệnh ái được tại hạ cứu chớ không phải là bắt giam đâu, bằng không tại hạ làm sao mà đuổi được hai con bò cạp kia bay trở về như thế? Ô Phùng nghĩ lại thấy cũng có lý, liền hỏi tiếp:
- Hiện giờ tiểu nữ đang ở đâu? Bách Thành đáp:
- Sau khi Khúc Tinh Bình bị tiêu diệt, Sơn chủ sẽ được gặp lệnh ái liền.

Bọn Mông Kỳ các người liền xen lời quát lớn:

- Ô sơn chủ chớ có nên tin y nói bậy.

Chúng vừa nói xong đã nhảy xổ lại múa khí giới tấn công luôn. Thế công của chúng ác độc khôn tả.

Lạc Dương thấy vậy cười nhạt một tiếng cũng múa trường kiếm lên giờ ba thức ra cùng một lúc chống đỡ.

Ba thức kiếm này của chàng đều là những thế kiếm tuyệt diệu của Ca Diệp Kiếm Pháp.

Tiếng động của lưỡi kiếm phá gió kêu vù, vù và ánh sáng kiếm như muôn ngàn điểm sao sa, úp chụp vào đầu quần tà.

Ba thế kiếm của Lạc Dương chưa phản công xong, mọi người đã nghe thấy tiếng kêu rú vọng lên liên tiếp, quần tà lần lượt té lăn ra đất chết tốt, máu chảy thành suối.

Tấn công xong quần tà, Lạc Dương lại nhảy tới trước mặt Vệ Phi Long.

Thấy Lạc Dương múa kiếm xông tới, Phi Long cả kinh thất sắc, vội tránh sang bên và giờ hữu chương lên bỏ luôn một thế.

Lạc Dương xoay ngược đầu kiếm Can Tương khê hát một cái chỉ nghe thấy kêu lách cách hai tiếng, cánh tay độc của Phi Long đã bị gãy liền.

Chỗ vết thương máu phun ra như vòi nước. Chàng còn nhanh tay điểm luôn vào bảy nơi âm huyết của y để máu khỏi chảy nữa rồi chàng trầm giọng nói tiếp:

- Không phải tại hạ ác độc đâu. Vì đây là Tàn Tú trước khi chết có trối trăng, nhờ vả bắt buộc tại hạ phải ra tay như vậy. Thử hỏi tội hành thích sư phụ, giết anh thì trời đất nào dung thứ cho nên ngày hôm nay mới bị báo ứng như vậy.

Phi Long bị điểm bảy nơi âm huyết, trái tim đau như bị kim đâm, không sao chịu nhin được, cứ lăn lộn trên mặt đất kêu rú hoài.

Ô Phùng thấy vậy biến sắc mặt quát lớn:

- Người trẻ tuổi kia, sao lại ác độc đến thế? Lão phu không thể dung thứ cho ngươi được.

Nói xong, y rung người một cái, chín con bò cạp đồng thời bay ra và giờ song chương lên nắm chặt đang định tung ra, không cần nói rõ cũng biết trong tay của y có những ám khí rất ác độc.

Đang lúc ấy trên không đã có tiếng kêu gọi của Ô Ngọc Trân vọng tới:

- Cha! Ô Phùng ngạc nhiên vội thâu chín con bò cạp độc lại. Mọi người trông thấy hai thiếu nữ đẹp tuyệt trần, một mặc áo đỏ, một mặc áo đen phi tới.

Ô Phùng đã nhận ra thiếu nữ áo lụa đen chính là con gái cưng của mình cách biệt đã lâu, nhớ nhung hoài bây giờ mới gặp trở lại.

Ngọc Trân về mặt ai oán, nghẹn ngào, nói:

- Cha hà tất phải nói giáo cho giặc như vậy, theo ác tặc Khúc Tĩnh Bình làm gì? Mau đi về núi hưởng phúc có hơn không? Ô Phùng nghe nói ngẩn người ra giây lát và nhận thấy Ngọc Trân không nói đi về núi cùng với mình nên y vội hỏi:

- Trân nhi sao không theo cha về núi? Ngọc Trân tủm tủm cười tỏ vẻ ngượng ngịu cúi đầu xuống rồi đáp:

- Con ư...

Nói xong, nàng liếc nhìn Lạc Dương rồi lại hồ thẹn cười khi một tiếng.

Ô Phùng có phải là người ngu dại đâu? Thấy thái độ con gái như vậy đã hiểu liền, bụng bảo dạ rằng: "Có con rể như thế này mới xứng với tài sắc của con gái ta, thật là đáng đối vô cùng và có thể nói là đẹp duyên vừa lứa nữa." Lúc ấy Tô Ánh Hà tức Vệ Ánh Hà trông thấy thảm cảnh của Vệ Phi Long như vậy liền xen lời nói:

- Dương đệ! Dù sao Vệ Phi Long cũng có công ơn nuôi chị bấy lâu nay, hiền đệ cho y chết nhanh nhau đi thì hơn.

Lạc Dương đưa mắt nhìn Phi Long một cái rồi tiến tới gần đâm luôn một mũi kiếm vào ngay giữa trái tim của đối phương.

Ngọc Trân vội nói:

- Thưa cha! Chỉ năm bữa nữa tháng là cùng, thế nào con cũng về thăm cha. Bây giờ cha mau mau rời khỏi đất thị phi này đi.

Ô Phùng cười ha hả khoái chí vô cùng liền ra khỏi trận mà đi mất dạng ngay.

Thấy công việc ở nơi đó đã xong, Lạc Dương liền đề nghị:

- Chúng ta mau đi tiếp ứng gia sư đi.

Thế là bốn người quay mình đi luôn.

-oOo-

Trong trận Địa Sát, sương mây âm đạm sát khí đằng đằng.

Nơi trung tâm của trận pháp là một đồng đá lồi chồm. Trên đồng đá có mấy người đang ngồi. Mấy người đó là Thế Vân thiền sư, Kim Đinh thượng nhân, Độc Ty Thân Ma, Mộc Long Tử,...

Trong trận im lặng kinh người, một tàu lá rơi xuống đất cũng nghe thấy rõ.

Mộc Long Tử bỗng lên tiếng nói:

- Có lẽ đêm nay cũng như mọi đêm vậy, chưa chắc kẻ địch đã dám xông vào phá trận đâu.

Thế Vân thiền sư thở dài một tiếng và đáp:

- Lão tăng cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, thần trí không yên, có lẽ đêm nay hữu sự đấy.

Mộc Long Tử giật mình đánh thót một cái, liền đứng dậy nói tiếp:

- Để tiểu bối đi tuần một lượt xem có gì khác lạ không? Nói xong, y liền quay mình đi luôn.

Y đi tuần các nơi một lượt thấy bố trí vẫn như thường không có gì khác lạ hết liền cười thầm và bụng bảo dạ rằng: "Lão già sói đầu tâm tư hoảng sợ, nghi thần nghi quỷ. A Tu La ma trận này có bốn mươi chín trận tất cả, kẻ địch không phá nổi ngoại trận thì làm sao mà vào được nội trận?" Nghĩ tới đó y mới khoan tâm, lại đi tới chỗ Lâu Ung và các người bị giam giữ.

Mộc Long Tử quên bằng vấn đề các tay cao thủ mai phục ở trong trận ít hơn ngày thường non nửa và y cũng không đề phòng, lúc ấy đang có một cái bóng đi theo sau y như bóng theo hình. Y tiến người đó cũng tiến mà y lùi người đó cũng lùi theo.

Bỗng có một người áo đen tay cầm thanh cương đao ở phía trước đi tới vừa thấy Mộc Long Tử đã lên tiếng hỏi:

- Mộc Long đạo trưởng...

Y vừa nói tới đó, bỗng thấy phía sau Mộc Long Tử có bóng một người, y bỗng trợn mắt há mồm, mặt tỏ vẻ kinh hãi.

Mộc Long Tử thấy vậy giật mình kinh hãi vội hỏi lại:

- Lệ lão sư làm sao thế? Đại hán họ Lệ vẫn cứ ngơ ngác vậy hoài, mãi không sao lên tiếng nói được nửa lời.

Lúc này Mộc Long Tử mới biết người nọ đã cứng đờ, vội giơ tay lên sờ ngực y mới hay y đã tắt thở, người đã lạnh ngắt hiển nhiên là đã bị nội gia cao thủ nào tấn công lên rồi.

Y nghĩ đến tầm mắt của đại hán ấy hơi khác lạ, liền bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ đằng sau ta có người theo dõi chăng?" Y kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra, vội quay người về phía sau nhưng y thấy không có một bóng người nào hết và chỉ cảm thấy nơi mệnh môn huyết của mình bị lạnh buốt, thì ra y đã bị người điểm trúng yếu huyết và nghe thấy người ấy nói:

- Mộc Long Tử, muốn sống phải nói rõ sự thật cho ta hay.

Mộc Long Tử nghe thấy những xương cốt kêu răng rắc. Đó là hiện tượng công lực của mình đã tàn mất. Y hãi sợ đến hồn siêu phách lạc, gượng cười hỏi lại:

- Thí chủ là ai?

- Tại hạ là Lạc Dương.

- Thí chủ đã bình yên vào được Địa Sát trận này rồi còn hỏi han làm gì nữa?

- Tại hạ muốn hỏi Vân Đằng Long có ở trong trận hay không? Mộc Long Tử ngẫm nghĩ một hồi nhưng không trả lời.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, điểm luôn vào ba nơi trọng huyết ở phía giữa sau lưng của đối phương.

Mộc Long Tử liền cảm thấy trong người như có kiến bò, gân cốt tê buồn và co lại.

Thoạt tiên trán y toát mồ hôi lạnh ra rồi dần dần ngũ quan đều co rúm lại, người y rút lại, ngấn đi mất năm tấc, cổ họng có tiếng kêu ăng ắc.

Lúc này, Mộc Long Tử chỉ muốn chết ngay cho rảnh, chứ không muốn chịu tội khổ sở như thế nữa.

Lạc Dương bỗng giơ chưởng ra vỗ vào sau lưng y một cái. Mộc Long Tử thấy đỡ đau khổ liền. Và y nghe thấy Lạc Dương nói tiếp:

- Mộc Long đạo trưởng, thủ pháp này của tại hạ chỉ có gia sư mới có thể giải được thôi, ngoài ra trên thiên hạ này không có ai đủ sức giải nổi. Nếu không giải cứu ngay thì cứ cách hai tiếng đồng hồ là đạo trưởng phải chịu khổ khổ như vừa rồi một lần. Đạo trưởng thử nghĩ kỹ xem liệu có chịu nổi không? Tại hạ không ép buộc đâu. Đạo trưởng muốn nói, bằng không muốn nói thì thôi.

Một con kiến bé nhỏ còn tham sống, huống hồ là loài người. Mộc Long Tử tuy là cao thủ của võ lâm nhưng dù sao y cũng tham sống sợ chết, liền gượng cười đáp:

- Bần đạo xin dẫn thí chủ đi gặp Vạn Đằng Long nhưng chỉ mong thí chủ đừng có sai lời hứa mà không giải huyết cho bần đạo.

Lạc Dương lớn tiếng cười một hồi rồi trả lời:

- Chúng ta là những người hành hiệp trọng nghĩa, một lời hứa đáng nghìn vàng. Khi nào tại hạ lại lừa gạt đạo trưởng hay sao? Mộc Long Tử mặt đỏ bừng, ngập ngừng nói tiếp:

- Nếu vậy, bần đạo xin đi trước dẫn đường nhưng thí chủ phải cẩn thận đề phòng Ngũ Sắc Độc Sa của Vạn Đằng Long, thứ cát độc ấy lợi hại lắm.

Nói xong y quay người đi luôn.

Nhưng y quay người thì không thấy hình bóng của Lạc Dương đâu nữa. Y ngạc nhiên vô cùng, đứng ngẩn người ra. Y lại nghe thấy tiếng của Lạc Dương nổi lên ở phía sau lưng:

- Đạo trưởng xưa nay là người rất trầm tĩnh và lúc này đừng có nhìn trái nhìn phải thì không hãi sợ gì đâu.

Mộc Long Tử thấy thân pháp của chàng ta nhanh như vậy, trong lòng cũng phải hãi sợ.

Bây giờ công lực của y đã mất, hành động của y không khác gì người thường.

Hai người đi tới chỗ có những vách đá lởm chởm và cao chót vót giữa có một bụi gai rậm. Người đi vào trong ấy không khác đi vào trong chốn ma quỷ rừng rợn kinh khủng khôn tả.

Đột nhiên trong bụi rậm có tiếng người quát hỏi:

- Người nào đi tới thế? Mộc Long Tử đáp:

- Bần đạo là Mộc Long Tử, thừa lệnh Thế Vân thiên sư đi khám xét toàn trận vì sợ tối hôm nay kẻ địch đến tấn công.

- Thế ra là Mộc Long đạo trưởng đấy à. Để tại hạ vào thông báo, mời đạo trưởng hãy đợi chờ một chút.

Một lát sau, mới có tiếng người nói vọng ra.

- Xin mời đạo trưởng vào.

Vân Đăng Long rất cẩn thận đề phòng bất trắc. Mộc Long Tử từ từ đi vào bên trong, thấy trong bụi bóng người lố nhố. Đột nhiên có tiếng người lớn tiếng quát hỏi:

- Người phía đằng sau đạo trưởng là ai thế? Mộc Long Tử mặt biến sắc thì người phía đằng sau đã trả lời:

- Bồn tọa Kim Long Đàn Chủ Hạ Lạc Thiên, các người cứ giữ nguyên chỗ không ai được chạy đi chạy lại.

Mộc Long Tử mới hoàn hồn, yên trí tiến về phía trước.

Đi vào trong bụi gai chừng mười trượng thì đến một lối đi eo hẹp, hai bên vách đá gần như ghép sát nhau, chỉ còn rộng chừng hai ba thước vừa một người qua lọt thôi. Vách đá hai bên lại cao hàng nghìn trượng, nếu không đi bằng lối đó thì không sao vượt chỗ đó được cả.

Qua khỏi cái eo đó, Mộc Long Tử với Lạc Dương đã thấy Vân Đăng Long cùng năm tên đại hán cầm đao đứng một bên nghênh đón rồi.

Chúng đều chăm chú nhìn vào người của Mộc Long Tử.

Vân Đăng Long mắt rất sắc bén đã nhận thấy thân pháp của Mộc Long Tử khác thường, bước đi loạng choạng. Một người có võ công tinh thâm không bao giờ có tình trạng thế cả. Y lại thấy Hạ Lạc Thiên cứ đi theo sát Mộc Long Tử, người trước đi thì người sau cũng đi theo, nếu người trước dừng thì người sau cũng đứng liền.

Không hiểu sao lúc ấy lại may mắn đến thế, gió núi thổi rất mạnh khiến một tảng đá to bằng cối xay, lăn từ trên đỉnh vách lăn xuống, rơi ngay vào đầu của Mộc Long Tử.

Võ công đã mất mát, tuy Mộc Long Tử có nhảy sang bên tránh né, nhưng Đăng Long đã biết liền biến sắc mặt ném luôn độc sa vào chỗ hai người.

Lạc Thiên đã phát giác Đăng Long động lòng nghi rồi nên chàng đã ngấm ngầm phòng bị, Đăng Long vừa ra tay một cái, chàng đã dùng ngay bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công ra đẩy luôn.

Mộc Long Tử đã mất hết võ công, đột nhiên bị trúng độc sa ném trúng, y chỉ rú được lên một tiếng, mắt của y bị mù ngay và áo bốc cháy khiến cho y phải lăn lông lốc kêu la om sòm.

Vân Đăng Long chỉ thấy một luồng kinh lực mạnh khôn tả, đẩy độc của y bắn sang tứ phía, y cả kinh ù té chạy.

Không ngờ Lạc Thiên còn nhanh hơn y nhiều, chia năm ngón tay ra chụp ngay cổ y và quát lớn:

- Giỏi thật, người dám đột nhiên dùng độc sa tấn công lên bồn Đàn chủ như thế à? Năm tên đại hán cầm đao chẳng hiểu nấp tề gì cả, thoát tiên chúng ngăn người ra, sau nghe Lạc Thiên quát bảo như thế, chúng càng ngạc nhiên vô cùng.

Lạc Thiên lại quát bảo tiếp:

- Các người có mau đi báo cho Sơn chủ hay Vân Đăng Long đã có lòng định phản loạn bị bồn tọa bắt được để đem về xét xử.

Năm tên đại hán ấy vâng lời đi luôn.

Vì tiếng quát tháo của Lạc Thiên đã làm cho bọn gác canh gác bên trong đều chạy lại xem. Lạc Thiên liền móc túi lấy Diêm Vương Lệnh ra, sai bảo bọn người ấy đi ra ngoài.

Đăng Long biết vậy, nhưng vì không sao nói lên tiếng được, không sao bảo cho bọn người kia hay, rồi y bị Lạc Thiên kéo vào chỗ Lâu Ung các người đang bị giam giữ luôn.

Lâu Ung các người bị giam ở trong một thạch động, Lạc Thiên liền điếm cho Vân Đăng Long mê man bất tỉnh, rồi cầm Diêm Vương Lệnh đi thẳng vào trong thạch động.

Những tên canh gác ở trong đó bị chàng giải quyết một cách gọn gàng. Những người bị giam không riêng gì môn hạ Cái Bang mà còn khá nhiều cao thủ của võ lâm xưa nay ít lộ mặt trên giang hồ. Tất cả hơn trăm người, người nào người ấy đầu tóc bù rối, quần áo rách rưới bẩn thỉu.

Lạc Thiên liền cởi mặt nạ ra để cho Lâu Ung và mọi người đều biết rõ mình là ai, giải huyệt cho hết mọi người, rồi tặng mỗi người một viên linh dược. Xong đâu đấy, chàng còn rí tai dận Lâu Ung.

Lâu Ung nghe vừa kinh hãi vừa mừng rỡ liền đáp:

- Đại sư huynh mới về đây à, đề lão đi yết kiến ngay.

Lạc Dương cảm động vô cùng, đi tới cạnh Đăng Long giải huyệt cho y. Đăng Long mở mắt to nhìn mới hay thiếu niên đứng trước mặt mình chính là người

đã đuổi mình ra khỏi Võ Đang, đến nhờ Khúc Tinh Bình che chở nên y nghiến răng mím môi hỏi:

- Lão với thí chủ có thù oán gì? Lạc Dương tức giận khôn tả quát lớn:

- Câm mồm, thiếu gia chỉ muốn lột da nuốt sống ngươi mới hả dạ. Lão tặc đã quên Mâu Dương Tôn với Đạo Bà mà giết hại toàn gia của thiếu gia rồi ư? Đẳng Long sực nhớ chuyện xưa mới hỏi hận là mình cất cò không nhớ rõ cho nên mới có tai họa ngày nay. Y liền thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, giờ môn thủ pháp Thất Âm Tảo Hồn ra điểm vào bảy nơi âm huyết của y để cho y đau khổ luôn bảy ngày bảy đêm rồi hộc máu đen ra mà chết.

Xong đâu đấy, chàng đang định bỏ đi thì Ngọc Trân với Ánh Hà đã theo dõi tới.

Vừa tới nơi, Ánh Hà đã nói:

- Một mình sư phụ của hiền đệ đấu với Thế Vân, Kim Đình hai lão gác sói đầu, còn những tên phi đồ khác bị tiêu diệt hết. Lệnh sư sai tôi vào nói với Dương đệ hay, mau ra ngoài kia họp với các vị anh hùng để vây bắt cho được lão tặc Tinh Bình đi.

Ngọc Trân cũng lên tiếng nói:

- Trần đại hiệp đã dặn Lâu trưởng lão và các người đi trước rồi.

Lạc Dương vội đáp:

- Nếu vậy, chúng ta đi thôi.

Ba người đi nhanh như điện chớp ra khỏi nơi đó.

Hãy nói Thế Vân thiền sư, Kim Đình thượng nhân, Trà Khôn mấy người đang lặng lẽ ngồi. Thế Vân ngẩng mặt lên nhìn trời và nói:

- Sắp quá canh hai rồi, đêm nay chắc không có chuyện gì xảy ra đâu, theo sự nhận xét của bản tăng thì quần hùng võ lâm biết rõ A Tu La trận rất lợi hại nên họ không dám xông vào. Họ chỉ ở bên ngoài làm bộ làm tịch, chứ không dám tấn công.

Trà Khôn bỗng đứng dậy nói:

- Sao Mộc Long đạo hữu đi lâu không thấy về, đề Trà mỗ đi xem coi đạo hữu ấy có chuyện gì xảy ra không? Nói xong, quay mình đi luôn. Bỗng thấy một người ở phía đằng trước phi tới. Y tưởng là Mộc Long Tử về, vội lên tiếng hỏi.

- Việc gì mà Mộc Long đạo hữu đi vội vàng như thế? Y chưa hỏi dứt thì người nọ đã giờ hữu chưởng ra chộp ngực y luôn.

Chiếc tay nhanh như điện, khiến Trà Khôn không sao né tránh được. Y cảm thấy một luồng sức mềm như bông đề xuống trước ngực, rồi hai mắt y tối sầm, tạng mạch đã bị chấn đứt, ngã người về phía sau, thất khiếu rỉ máu đen ra chết tót.

Thế Vân thiền sư, Kim Đình thượng nhân cả kinh, vội đứng dậy thì đã thấy bóng người nhanh như điện chớp phi tới.

Người đó chính là Quái Thủ Thụ Sinh Tạ Vân Nhạc, chàng trông thấy hai hòa thượng cười nhạt nói:

- Mì, võ lâm danh tú, Chương môn của một đại môn phái mà phải nhờ vả làm bạn với bọn tàn ác như thế này. Thật là đáng tiếc quá.

Thế Vân thiền sư, Kim Đình thượng nhân nghe nói hổ thẹn vô cùng, rồi nổi giận song song quát lớn:

- Tạ thí chủ, đừng có khi người quá nổi như vậy, thí chủ với chúng tôi như nước với lửa.

Bây giờ cứ dùng võ công để giải quyết đôi bên. Đừng nói lời thôi giỡn nữa.

Vân Nhạc thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Hai vị đại sư trầm luân đã quá sâu. Xin thứ lỗi tại hạ thất lễ đây.

Hai hòa thượng mặt liền biến sắc, giọng chưởng lên nhắm Vân Nhạc tấn công luôn.

Võ công của họ đã luyện tới mức thượng thừa nên thân pháp nhanh kỳ lạ và phối hợp rất chặt chẽ. Trận đấu hiểm có của võ lâm nay đã bắt đầu. Vân Nhạc hai tay sử dụng hai môn thủ pháp tuyệt kỹ là Di Lạc Thần Công và Hiên Viên Thập Bát Giải, chân thì đi theo bộ pháp Huyền Thiên Thất Tinh Bộ, người nhanh như bay xông lên chống đỡ luôn.

Nhất thời trận đấu này kịch liệt khôn tả. Vân Nhạc sử dụng mười bốn thức Di Lạc Thần Công, thức sau trầm trọng hơn thức trước. Đấu được chốc lát, chàng lại sử dụng Bồ Đề Bối Diệp Thần Công và đã sử dụng đến mười hai thành công lực rồi.

Hai hòa thượng càng đấu càng thấy mỏi mệt, khí huyết rạo rực và khí càng lui bước, thân pháp cũng chậm chạp dần. Chúng biết công lực của chúng dù

sao cũng còn kém Vân Nhạc một mức, nên chúng chán nản. Cả hai chú cháu cùng nghĩ thầm: "Để y bắt trời chịu nhục thì thà tự tử chết quách đi cho rảnh".

Nghĩ đoạn, Thế Vân thiền sư liền quát lớn:

- Tà thí chủ hãy khoan đã.

Vân Nhạc liền ngừng tay lui về phía sau hỏi:

- Đại sư con muốn nói năng gì nữa? Thế Vân thiền sư thở dài một tiếng, lăm lăm nói tiếp:

- Ngã phạt từ bi. Xin thứ tội cho đệ tử.

Nói xong, y giờ chuông lên đập mạnh vào đỉnh đầu một cái, liền ngã ngửa người về phía sau chết tốt.

Kim Đình thượng nhân thấy vậy tức giận vô cùng, liền nói:

- Sư thúc, hãy khoan, cho đệ tử theo với.

Nói xong, y cũng giờ chuông lên đánh mạnh vào Bách Hội huyệt và cũng theo Thế Vân thiền sư hồn về châu Phật Như Lai tức thì.

Vân Nhạc thấy hai hòa thượng đã lần lượt tự tử chết, y liền cười nhạt một tiếng và nói:

- Hai hòa thượng tranh danh đoạt lợi làm chi cho nó khổ mà để được kết quả như vậy...

Nói xong chàng quay mình đi luôn.

Lúc ấy phía đằng xa có một tiếng hú thật dài vọng đi bốn phương.

-oOo-

Tĩnh Bình hú kêu mấy lần mà không có người đến cứu viện, biết nguy tai rồi, liền biến sắc mặt. Đột nhiên Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh cùng múa dao xông ra mà quát lớn:

- Khúc Tĩnh Bình, ngươi mau thúc thủ chịu trời không? Tĩnh Bình cười nhạt đáp:

- Chưa chắc.

Y liền múa kiếm tấn công hai người luôn.

Khí giới va chạm nhau kêu loong coong. Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh đã lần lượt kêu hự mấy tiếng, đao của hai người bắn ra ngoài xa, cánh tay của hai người đã có vết thương máu phun ra lai láng.

Quần hùng thấy vậy cả kinh thất sắc.

Tĩnh Bình vội phi thân tới giờ kiếm lên nhắm hai người chém tới. Cốc Dự Luật với Cốc Hàm Thanh đã song song nhảy ra múa kiếm chống đỡ để cứu Công Dương Xuân và Thúc Tôn Minh hai người.

Hai bên đều sử dụng Ca Diệp Kiếm Pháp nên kiếm của nhau vừa va chạm một cái, đôi bên cùng lui về phía sau tức thì. Rồi trên không có mười mấy bóng người lần lượt nhảy xuống bao vây Tĩnh Bình vào giữa.

Tĩnh Bình đưa mắt nhìn chung quanh, thấy mười mấy thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mỗi người cầm một thanh bảo kiếm hân hữ.

Lôi Tiểu Thiên liền cười nhạt nói:

- Ai đòi mẹ chồng con dâu cùng ra trận một lượt. Thật là đặc biệt, hôm nay chúng ta được xem một tấn tuồng rất hiếm có đây.

Những nàng tới vây đánh Tĩnh Bình đó chính là Triệu Liên Châu, Chu Nguyệt Nga, Nghê Uyển Lan, Giang Dao Hồng, Lăng Ngọc Strong, Cố Yến Vân, Hồ Cốc Lan, La Tương Mai, với Hách Liên Tổ Lan, Cốc Ngọc Trân, Cao Phụng Anh, bọn Mai Nhi bảy người. Sau lại Ô Ngọc Trân và Ảnh Hà tới cũng xông vào trận đấu nốt.

Tĩnh Bình thấy vậy rùng mình kinh hãi và thấy các thiếu nữ ấy cứ chạy đi chạy lại hoài và toàn dùng thế Tây Thiên Lâu Ung trong Ca Diệp Kiếm Pháp cả.

Y thấy các nàng càng chạy càng nhanh, khiến y mặt mũi tối tăm choáng váng. Y liền quát lớn một tiếng, xông ra giờ Ca Diệp Kiếm Pháp tấn công các nàng tức thì. Nhưng y vừa ra tay tấn công một cái, các nàng liền phản công luôn, mỗi nàng chỉ tấn công một thế thôi, lại lui ngay và mỗi người tấn công một thế kiếm khác nhau. Kiếm của các nàng đều có hơi lạnh tỏa ra buốt xương. Nhưng công lực của lão tặc rất tinh thâm, các nàng không sao thắng nổi y trong nhất thời được.

Sau Tinh Bình lại giờ thể Thiên Trì Long Phi ra, y bỗng cảm thấy khí huyết trong người rạo rức, cổ họng lờm lờm như buồn nôn, chân lực tàn mất, y vội thâu kiếm ấy lại, tung mình nhảy lên trên cao.

Trong lúc y đang lơ lửng ở trên không, vận công để cho khí huyết khỏi rạo rức hắt churóng tung ra một nắm bột vô hình, người y thì lướt qua đầu các nàng tiến thẳng về phía nam.

Thương Tỳ thấy vậy quát lớn:

- Mi chạy đi đâu.

Quần hùng với các nàng vội đuổi theo, nhưng ai nấy ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, rồi đầu óc choáng váng, như điều đứt dây, rớt cả xuống mặt đất.

Tinh Bình thấy vậy, vội hạ thân xuống múa kiếm định giết quần hùng, ùu thấy y hãy còn độc ác khôn tả, chứ không chịu hối cải chút nào.

Lúc ấy trên không bỗng có tiếng quát lớn:

- Lão tặc dám giết chết mọi người ư? Táo gan thật.

Tinh Bình cảm thấy một luồng kinh lực nặng như núi nhảm đầu mình đè xuống.

Khúc Tinh Bình hoảng sợ vô cùng, vội nhảy ra ngoài xa mười trượng, đưa mắt nhìn thì thấy trên không có ba nam một nữ phi xuống. Ba người nam đó là Văn Nhạc, Lạc Dương và Bách Thành, còn nữ là Hân Huyền Vy.

Bách Thành và Hân Huyền Vy vội chạy lại xem quần hùng và các thiếu nữ sống chết ra sao. Còn Văn Nhạc và Lạc Dương thì sầm nét mặt lại quát hỏi:

- Khúc Tinh Bình, tội ác của mi tày trời mà không chịu thú cho chúng ta bắt tội? Nói tội đó hai người ném bản đồ về trên da dê vào mặt y và nói tiếp:

- Trận A Tu La của ngươi bị mất trộm mà ngươi vẫn không biết, lại còn thị trận pháp để hành hung phải không? Khúc Tinh Bình biết Lạc Dương là Hạ Lạc Thiên thì tức giận vô cùng và cả kinh, vội thò tay vào túi, quả thật bản đồ mất lúc nào mà y không hay, y liền cười nhạt và đáp:

- Bản đồ này chưa hoàn toàn đâu vì nó còn thiếu Nhân Tuyệt Trận. Ngài chưa phá được trận đó mà bảo lão phu thú tội thì còn sớm quá.

Nói xong, y liền tung mình nhảy về phía trận Nhân Tuyệt.

Văn Nhạc đuổi theo hoài thấy Tinh Bình vào trong trận, liền thò tay vào túi lấy sáu viên Bích Phích Lôi Hóa Châu trong Quảng Thành nhị báu ra ném luôn.

Trong trận khói lửa bốc lên nghi ngút, tiếng nổ kêu ùm ùm thật là long trời lở đất, cát bụi bay tung.

Mọi người nghe thấy trong trận có tiếng rú kêu rất thảm khốc vọng ra, rồi bốn bề yên lặng ngay. Hiển nhiên là Tinh Bình bị giết chết rồi.

Văn Nhạc đã quay trở về chỗ cũ và thấy Hân Huyền Vy nhìn các nàng bị trúng độc, lắc đầu nói:

- Thứ thuốc độc vô hình của y không phải là trùng độc và cũng không phải là churóng độc. Xin thứ lỗi, lão thân không có cách gì cứu chữa nổi.

Văn Nhạc vội lấy con thạch sùng bằng ngọc đỏ ra bảo Lạc Dương lấy nước suối ngâm con thạch sùng ngọc đỏ đó vào trong nước hồi lâu rồi múc nước đó cho quần hùng và các nàng uống.

Giây lát sau, các nàng và quần hùng tỉnh dần và nghe thấy Tinh Bình đã bị Văn Nhạc giết chết rồi. Ai nấy đều vui vẻ và thở phào một tiếng.

Thanh Âm lão ni với hai ái đồ là Huyền Tuệ và Huyền Phân đứng đợi ngoài núi Đại Lưong, chờ mọi người ra để cùng trở về Trung Nguyên.

Lúc ấy trời tang tắng sáng, người ta thấy Tạ Văn Nhạc đi trước, tám nàng đi cạnh chàng, sau đó là các quần hùng lớn tuổi, tiếp theo là Lạc Dương với mười hai nàng và các quần hùng trẻ tuổi. Ai nấy đều vui vẻ hớn hở từ từ tiến thẳng về hướng nam cho tới khi mất dạng..

Bạn đang đọc truyện *Tục Thái A Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.